ERIC VAN LUSTBADER

INIMA DRAGONULUI

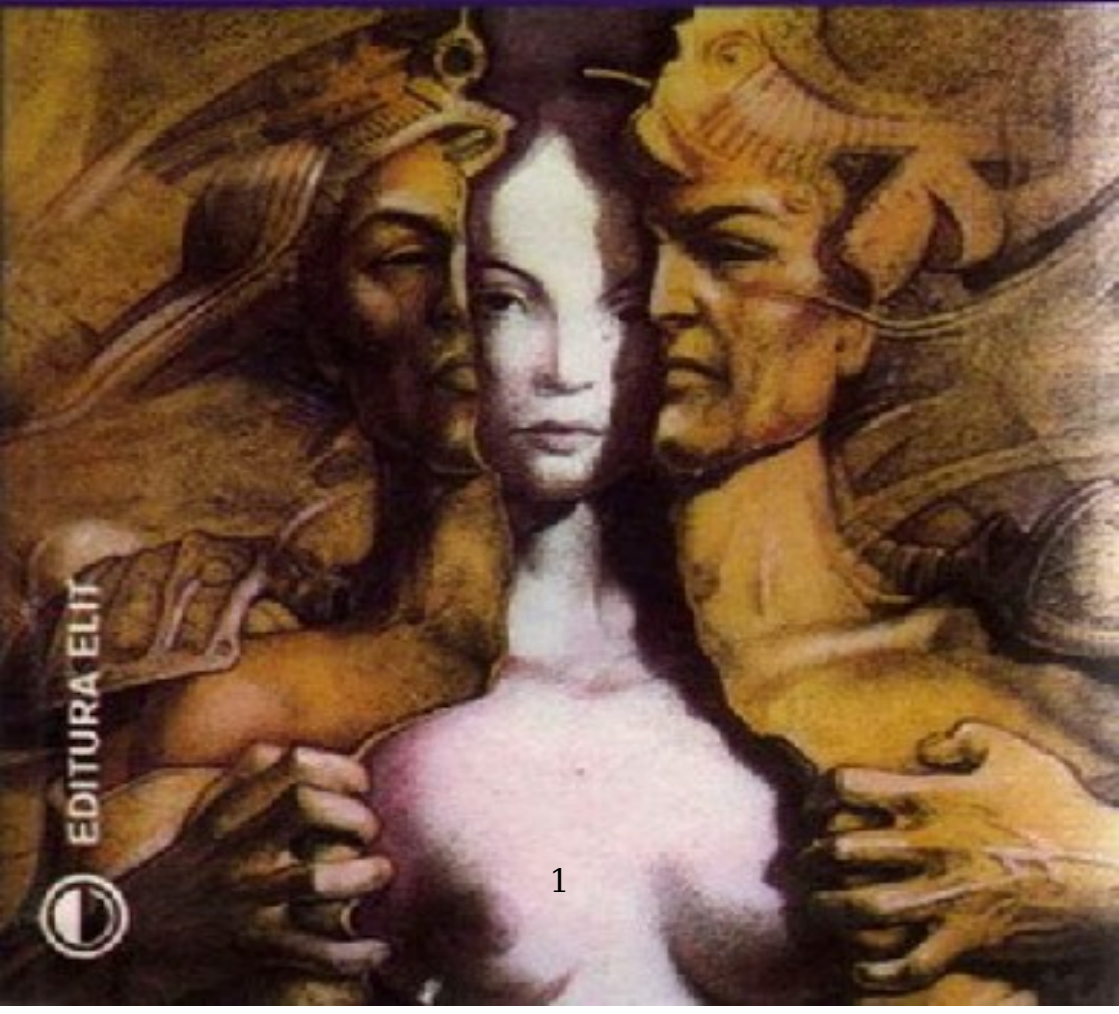

ERIC VAN LUSTBADER

INIMA DRAGONULUI

(Ninja II)

Redactare: JUNONA TUTUNEA

Titlul original:
Miko
By Eric Van Lustbader

VICTORIEI,
Cu dragoste, dincolo de tocite capriciile vremii.

TATĂLUI MEU,
Această enciclopedie umană, cu dragoste.

Tsugi-no ma-no tomoshi mo kiete yo-samu kana.

Lumina celeilalte încăperi se stinge şi ea acum frigul nopţii.

Shiki (1867 – 1902)

Doamna Darling: George, ar fi bine s-o păstrăm pe Nana. Şi am să-ţi spun de ce. Dragul meu, aseară, când am intrat în încăperea asta, am văzut un chip la fereastră.

J. M. Barrie, Peter Pan.

PREFECTURA NARA, JAPONIA

PRIMĂVARA, ÎN VREMURILE NOASTRE

Masashigi Kusunoki, *sensei*-ul acestui *dojo*, pregătea ceaiul. Îngenunchease pe *tatami*; kimonoul său cenuşiu, în nuanţe deschise şi întunecate, îl învăluia făcându-l să pară centrul unui vârtej uriaş şi întunecat.

Turnă apă clocotită într-o ceaşcă de lut şi pe când lua beţigaşul de bambus ca să amestece ceaiul pentru a scoate la suprafaţă spuma verde, silueta lui Tsutsumu umbri cadrul uşii deschise. Dincolo de corpul omului aplecat, podeaua lucioasă a sălii de antrenament se întindea strălucitoare şi fără cusur.

Kusunoki stătea cu spatele spre uşă. În faţa lui se afla rama panoului transparent *shoji* şi o fereastră largă, prin

care se puteau vedea cireşii de afară încărcaţi de flori. Ca nişte nori umbrind pământul în urcuşul lor către povârnişurile împădurite din Yoshino, iar crengile lor aplecate, verzi ca dealurile de la orizont, erau acoperite cu muşchi bătrân. Mirosul de lemn de cedru era puternic acum, ca mai mereu, de altfel, în această regiune a prefecturii Nara, în afara celor câteva săptămâni de iarnă, când stratul gros de zăpadă se aşterne peste râpe şi coline.

Kusunoki nu se sătura niciodată de această privelişte. Făcea parte din istoria Japoniei. Aici găsise pe vremuri adăpost Minamoto no Yoshitsune care se refugiase în munţi ca într-o fortăreaţă, căutând să scape de fratele său, pe atunci *shogun*; aici şi-a strâns armatele măreţul împărat Go-Daigo şi a pus capăt exilului, înaintea ultimei încercări de a-şi recăpăta tronul; şi tot aici se întemeiase *Shugendo*, un fel de sectă de călugări munteni, a căror doctrină era un amestec ciudat de budism şi shintoism. În zare se afla muntele Omine, iar pe versanţii săi se întruneau *yamabushi,* călugării rătăcitori ai acestei secte sincretice, care îşi impuseseră o viaţă ascetică.

Omul privea acum în ceaşca de ceai, deschis la culoare după formarea spumei, iar cu ochii minţii vedea tot ce era de văzut dincolo de panoul subţire de sticlă.

În spatele său, Tsutsumu era pe punctul de a-şi anunţa prezenţa însă, văzându-l pe *sensei* în genunchi, dus pe gânduri, vorba îi îngheţă pe buze, nerostită. Rămase îndelung cu ochii aţintiţi asupra omului de pe *tatami* şi în timp ce privea, muşchii până atunci relaxaţi, începură să se încordeze. Era în stare de alertă; acum era pregătit. Căuta cu mintea, dintre numeroasele metode, pe cea mai potrivită pentru a fi sigur de reuşită, în timp ce ochii i se dilataseră privind la nemişcarea celui din faţă. Cred că mâinile-i sunt în mişcare, gândi Tsutsumu, deoarece pregăteşte ceaiul... deşi, după cum se vecie, pare de-a dreptul o statuie.

Calculase bine timpul necesar şi brusc, se ridică pe vârfuri, înfoindu-se apoi ca o pânză de corabie în bătaia vântului. Făcând în linişte doi paşi fulgerători, trecu pragul

şi ajunse la distanţa suficientă pentru a lovi. Se răsuci de mijloc, gata să aplice cu putere prima lovitură.

În acea clipă Kusunoki se întoarse şi întinzând ceaşca plină cu ceai fierbinte, spuse:

— Mă simt întotdeauna onorat, să invit în sala de lupte un elev care prinde lecţiile ca din zbor...

Privirile-i îl ţintuiră pe Tsutsumu, iar elevul avu impresia că s-a lovit de un zid invizibil, de nepătruns. Întreaga forţă a energiei concentrate îndelung se pierdea acum, mai întâi frânată, ţintuită în loc, pe urmă risipindu-se.

Fără să vrea, pe Tsutsumu îl trecu un fior. Clipi din ochi, ca o cucuvea lovită de lumina zilei. Deşi foarte rar i se întâmpla, acum se simţea teribil de vulnerabil.

Sensei-ul zâmbi înţelegător.

— Hai, spuse el şi Tsutsumu văzu ivindu-se ca din senin cea de-a doua ceaşcă de ceai în mâna maestrului. Hai să bem împreună un ceai... să facem dovada consideraţiei şi a bunelor noastre intenţii!

Elevul zâmbi stânjenit şi încă tremurând, se aşează pe *tatami*, obligat să înfrunte privirile lui Kusunoki. Între ei se afla o rogojină de bambus, care reprezenta mai mult decât o simplă delimitare arhitecturală sau decorativă. Era distanţa dintre oaspete şi gazdă, totdeauna pusă la japonezi în evidenţă.

Tsutsumu luă ceaşca şi o ridica încet, cu ambele mâini, potrivit ritualului, pregătindu-se să soarbă. Fierbinţeala ceaiului îi străbătu palmele. Se înclină în faţa *sensei*-ului, apropie buzele de marginea ceştii şi bău lichidul amar. Era foarte gustos, aşa că închise ochii o clipă, uitând unde se află, uitând chiar de propria-i fiinţă, căutând să rămână cât mai mult posibil în această stare. Simţea gustul pământului japonez, simţindu-se apropiat de tot ce era japonez. Istorie şi legendă, mândrie şi curaj. *Kami* plutind în jurul său şi mai presus de toate, *giri,* simţul datoriei.

Apoi deschise ochii şi totul fu ca mai înainte. Simţi din nou amărăciunea depărtării de casă. El era din nord, iar

Nara era un loc străin lui, niciodată nu-i plăcuse. Totuşi venise aici, trebuind să petreacă doi ani, care-i păreau interminabili. *Giri*, datoria.

— Spune-mi, îl întrebă Kusunoki, ce trebuie să cântărim în primul rând într-o luptă?

— Adversarul, răspunse Tsutsumu pe loc. Schimbarea poziţiei şi a intenţiei acestuia ne pune în gardă şi ne arată cum să procedăm.

— Într-adevăr, spuse Kusunoki, de parcă ar fi auzit despre un concept absolut nou, pe care îl rumega acum în minte. Şi imediat, avem victoria pe tavă...

— Nu, răspunse elevul. Ne concentrăm să nu fim învinşi, nu să câştigăm.

Sensei-ul îl privi cu ochii săi negri şi profunzi, ca de şoim sălbatic. Spuse într-un târziu:

— Bun. Într-adevăr, chiar aşa este.

Tsutsumu, bându-şi alene ceaiul, se întrebă unde vrea să ajungă. Vorbe şi iar vorbe. *Sensei*-ul îi punea întrebări al căror răspuns trebuia ştiut de orice elev bun. Atenţie, se avertiză singur, amintindu-şi cum i se muiaseră puterile de atac mai adineauri. Fii cu ochii în patru.

— Aşadar, înfrângerea înseamnă sfârşitul vieţii...

Elevul încuviinţă din cap.

— După cum a scris Sun Tzu, permanent mergem de mână cu moartea. Întotdeauna trebuie să luptăm.

De data aceasta, Kusunoki zâmbi larg, fără a se abţine.

— Însă tot Sun Tzu a scris că a-ţi supune adversarul fără luptă este dovada celei mai mari priceperi. Prin urmare, arta supremă constă în atacarea strategiei adversarului.

— Vă cer iertare, sensei, dar eu am impresia că în această frază Sun Tzu se referea numai la situaţia de război.

— Bine, recunoscu onest Kusunoki, dar nu despre asta discutăm şi noi?

Tsutsumu simţi cum inima îi zvâcneşte în piept şi numai cu un mare efort de voinţă reuşi să-şi păstreze calmul.

— Război? Scuzaţi-mă, *sensei*, dar nu pricep...

Stând pe gânduri, trăsăturile feţei lui Kusunoki se îmblânziră.

— Tot Sun Tzu mai scrisese că asemenea artişti ai războiului pot ajunge invincibili, însă nu pot aduce adversarul în stare de vulnerabilitate.

— Războiul îmbracă nenumărate aspecte, nu-i aşa?

— Aşa este, *sensei*, răspunse Tsutsumu încă foarte agitat.

— Se poate, desigur, pune întrebarea ce fel de război s-ar închipui pe aici – mâna sa pluti prin aer ca un nor, descriind un arc de cerc spre frumuseţea şi liniştea dealurilor împădurite ce se zăreau prin fereastră – pe la noi, în Yoshino, unde istoria Japoniei e vie şi viguroasă. Aici, printre cireşi şi cedri, războiul ar putea părea cuiva o idee cu totul nelalocul ei.

Ochii săi negri şi mari îl fixară pe Tsutsumu, iar elevul simţi cum unul din muşchii piciorului începe să-l tremure, necontrolat.

— Şi totuşi războiul a sosit şi în această fortăreaţă imbatabila a naturii. Aşa că trebuie sa-l înfruntăm...

De data aceasta, Tsutsumu era de-a dreptul înfricoşat. Convorbirea nu mai era o simplă tăifăsuială la un ceai, la picioarele *sensei*-ului. Subiectul zilnic al tehnicilor de luptă îi păreau acum un lucru prea lumesc.

— În Yoshino se află un trădător, spuse Kusunoki.

— Cum?!

— Da, aşa cum îţi spun. Kusunoki dădu din cap întristat. Tu eşti primul căruia îi vorbesc despre asta. Te-am observat în clasă, la ore. Eşti un băiat iute. Iute şi inteligent. Acum vei lucra cu mine. Îi vei spiona pe ceilalţi elevi. Începând imediat. Ai observat ceva deosebit, care îi ar da de bănuit că avem printre noi vreun spion?

Tsutsumu începu să gândească, înfuriat. Era conştient că se afla în faţa unei ocazii uluitoare, fapt pentru care simţea îndatorat. Părea că i s-a luat de pe piept o mare greutate. Trebuia să se arate vrednic de confesiunea ce i se făcuse.

— Parcă îmi amintesc, începu el. Da, da. Cred că e ceva. *Femeia* – folosi cea mai dispreţuitoare intonaţia – *femeia*

aceea a fost văzută aici seara târziu.

— Şi ce făcea?

Nu era nevoie să se pomenească numele *femeii*. În *dojo* se afla o singură femeie, la dorinţa *sensei*-ului şi spre nemulţumirea elevilor, deşi se fereau s-o exprime pe faţă, temându-se să nu afle *sensei*-ul. Acesta aflase totuşi.

Tsutsumu ridică din umeri.

— Cine poate şti, *sensei?* În mod sigur nu venise pentru antrenamente...

— Înţeleg.

Kusunoki părea dus pe gânduri.

Tsutsumu căută să-şi mărească avantajul obţinut.

— Bineînţeles, în ultima vreme s-au iscat o sumedenie de discuţii despre ea, o mulţime de vorbe...

— Nu este agreată...

— Nu, *sensei,* confirmă Tsutsumu, majoritatea elevilor consideră că nu are ce căuta într-un loc sfânt, cum e un *dojo* ca acesta. Consideră că este o încălcare a tradiţiei. Ei cred că femeilor nu trebuie să li se permită accesul într-o sală de antrenament. Elevul lăsă capul în jos, de parcă îi venea greu să mai continue. Iertaţi-mă, *sensei,* dar a fost şi o discuţie în care s-a susţinut că prezenţa ei v-a făcut să pierdeţi înaltul post pe care îl deţineaţi mai înainte, la şcoala de lupte *ryu* din Gyokku. Spuneau că a venit la dumneavoastră şi v-aţi dus la consiliul şcolii pentru a susţine, în calitate de *jonin,* admiterea ei la cursurile *ninja,* în cadrul acelei *ryu* din Gyokku. Spuneau că aţi părăsit şcoala deoarece n-aţi obţinut suficiente aprobări pentru ea. Ridică acum capul. Ea este de vină.

Invincibilitatea constă în apărare, gândi Kusunoki. Posibilitatea victoriei constă în atac. Spuse elevului său:

— E adevărat că pe vremuri am fost *jonin* în *ryu*-ul din Gyokku; o ştie toată lumea. Însă motivele plecării mele de acolo au fost pur personale, nimeni nu mi le cunoaşte, nici măcar consiliul acelei şcoli. Stră-străbunicul meu a fost unul din întemeietorii şcolii din Gyokku; mi-a trebuit mult timp ca să iau această hotărâre. Mult timp...

— Îmi dau seama, *sensei,* spuse Tsutsumu, conştient că ceea ce tocmai auzise era o mare minciună.

În sinea lui avea siguranţa că maestrul Kusunoki îşi pusese întreaga sa carieră în joc numai pentru acea femeie. Ceea ce-i părea inexplicabil.

— Bine, clătină Kusunoki din cap. Nu mă îndoiam că vei pricepe.

Ochii lui negri se închiseră un moment, iar elevul scoase repede un imperceptibil suspin de uşurare. Simţi cum o dâră de sudoare alunecă în jos, peste fiecare vertebră a coloanei, ca o insectă ce umblă cu paşi mărunţi şi se chinui să rămână nemişcat.

— Poate că m-am înşelat în privinţa ei, în definitiv, spuse *sensei*-ul.

Cu multă bucurie, Tsutsumu remarcă tristeţea din glasul celuilalt.

— Dacă ceea ce ai auzit tu este adevărat, atunci vom isprăvi cu ea repede şi fără milă.

La auzul cuvântului *vom,* capul lui Tsutsumu tresări:

— Da, *sensei,* zise el gânditor. „Uşurel, uşurel”, îşi spuse în sinea sa, înţelegând că era deja implicat, căutând să-şi înfrâneze satisfacţia. Mă simt onorat de orice fel de serviciu pe care vi l-aş putea aduce. De aceea am venit la şcoala dumneavoastră, iar hotărârea mea de la început a rămas neschimbată.

Kusunoki îl aprobă, dând din cap cu apreciere.

— Exact cum mă aşteptam. În zilele noastre sunt puţini de vârsta ta în care să te poţi încrede. Când voi întreba ce păreri ai, când îţi voi cere să acţionezi, ambele lucruri trebuiesc făcute cu dragă inimă şi cu devotament.

Tsutsumu abia-şi putea înfrâna euforia, însă nimic nu i se percepea pe chip.

— Nu vă rămâne decât să porunciţi, să-mi cereţi ce vreţi, spuse el.

— *Muhon-nin*, se aplecă în faţă Kusunoki, asta este tot ceea ce-ţi cer. Dezvăluie-mi trădătorul!

Cuvântul *trădător* abia fusese înregistrat de creierul lui, Tsutsumu, că o durere teribilă îl înşfăcă şi coborându-şi

privirile văzu mâna *sensei*-ului încleştată sub clavicula sa. Era o figură pe care nu o exersase până acum şi de care nu ştia cum să scape. Uitându-se la mână foarte încurcat, zbătându-se să-i dezvăluie misterul, muri, un firicel de salivă rozalie scurgându-i-se printre buzele tremurânde.

Kusunoki, urmărind cum dispare viaţa mai uşor ca un rotocol de fum transparent, îşi luă mâna de pe cadavru. Fără sprijinul lui, capul înţepenit se clătină şi se prăvăli într-o parte, saliva roşiatică prelingându-se pe *tatami,* unde Tsutsumu stătea în genunchi.

În spatele *sensei*-ului apăru o siluetă, trecu prin dreptul paravanului translucid, apoi ieşi la vedere. Auzind lipăitul picioarelor goale, *sensei*-ul întrebă:

— Ai ascultat tot?

— Da. Şi ai avut perfectă dreptate. El era trădătorul...

Vocea era subţire, avea o intonaţie melodioasă. Aparţinea unei femei. Purta un kimono maro închis, brodat cu rândunele gri în cerculeţe negre. Părul negru şi strălucitor era strâns la spate, lăsându-i faţa liberă.

La apropierea ei tăcută, Kusunoki nu se întoarse. Se uita la stampa din pai de orez atârnată într-o nişă a peretelui gol. Sub ea se afla o vază de ceramică, în care pusese o creangă impecabilă de liliac. Dimineaţa în zori, cum obişnuia în fiecare dimineaţă de când era om matur, plecase într-o plimbare în natură bătând dealurile printre stânjeneii înrouraţi şi încă umbriţi de rămăşiţele nopţii, pe malurile şuvoaielor argintate de ultimele raze ale unii, în căutarea acestei flori care să-i aducă liniştea contemplaţiei pe tot cursul zilei. Culegând-o grijuliu, se întorsese acasă în încăperile dojo-ului său.

Pe stampa din pai de orez, un filosof zen din secolul XVIII scrisese următoarele rânduri:

Piatra şi vântul
Numai ele dăinuie
Peste generaţii.

— L-ai lăsat totuşi să se apropie prea mult de tine...

Kusunoki zâmbi spre ea şi spuse:

— I-am permis luxul de a-şi rupe singur gâtul. Atât şi nimic altceva.

O urmări cum îngenunchează. Îşi dădu seama că se aşează lateral, în apropierea mâinii sale drepte, nu în faţă.

— Deseori, vremurile îţi impun să fii prieten cu un duşman, să te apropii de el mai mult decât de un prieten. E o lecţie necesară de viaţă, aşa că îţi cer să mă asculţi bine. Prietenia implică obligaţii, iar obligaţiile înăbuşă viaţa.. Întotdeauna să ţii minte: complicaţiile hrănesc disperarea.

— Dar ce e viaţa fără obligaţii?

Kusunoki zâmbi.

— Asta este o enigmă pe care nici chiar un *sensei* n-o poate dezlega.

Clătină din cap în direcţia cadavrului.

— Acum trebuie să aflăm de unde a apărut acest *muhonnin.*

— E ceva aşa de important? Capul femeii se întoarse astfel încât conturul obrazului să-i fie pus în evidenţă de lumina ce se filtra prin paravan. A fost anihilat. Ar trebui să ne întoarcem la treburile noastre...

— Încă nu ai dezlegare să-ţi bagi nasul peste tot, spuse Kusunoki serios. Artele marţiale sunt una, arta războiului e altceva. E esenţial să aflăm sursa infiltraţiei.

— Atunci, nu trebuia să-l fi ucis aşa de repede...

Sensei-ul închise ochii.

— O, tinereţe nechibzuită!

Vocea era blândă, înţelegătoare, dar, când ochii se deschiseră, femeia simţi un tremur involuntar străbătând-o sub sfredelul privirilor pătrunzătoare.

— Era un profesionist. Cu timpul vei învăţa că nu e bine să-ţi iroseşti timpul cu astfel de oameni, trebuie să-i lichidezi. Cât mai repede şi mai eficient cu putinţă. Sunt periculoşi şi se fac nevăzuţi la cea mai mică bănuială. Iar în privinţa informaţiilor, nu scoţi nimic de la ei. Prin urmare, vom merge mai departe.

Îşi împreună mâinile în poala kimonoului.

— Va trebui să-i afli sursa. Cei care l-au trimis, cei care l-au instruit reprezintă un mare pericol pentru Japonia.

Făcu o pauză, nările vibrându-i de parcă ar fi adulmecat un alt trădător. Când începu să vorbească din nou, vocea îşi mai pierduse din asprime. Lăsă pleoapele în jos.

— Apa este încă fierbinte. Poţi să-ţi faci un ceai.

Supusă, femeia trecu pe lângă el, luă vasul cu apă şi turnă, în timp ce soarele pătrundea înăuntru, iar norii purpurii umbreau terasele munţilor.

Aduse grijulie ceştile minuscule spre el, pe o tavă de lac negru pictată cu un peisaj lacustru, peste care zbura un stol de bâtlani. Aşeză tava cu multă delicateţe, începând apoi să amestece cu beţigaşul de trestie, foarte îndemânatică. Avea un *wa,* o armonie interioară, foarte puternic, lucru care pe Kusunoki îl îmbăta. În acest moment se simţea mândru de creaţia sa.

Femeia învârti beţigaşul de şase, şapte, opt ori, ridicând la suprafaţă spuma verzuie. La a zecea învârtitură, degetele ei subţiri lăsară beţigaşul deoparte, apoi pătrunseră pe mâneca largă a kimonoului. Scoţându-le la fel de repede, un cuţit scurt, cu lama de oţel perfect ascuţită, apăru în mâna ei şi se înfipse în ceafa lui Kusunoki. Fie că lovitura a fost aplicată cu mare putere, fie că lama cuţitului a fost foarte ascuţită, însă oţelul pătrunse cu mare uşurinţă prin carne şi os despărţindu-i două vertebre din coloană. Într-o mişcare grotescă, ţeasta se aplecă înainte, atârnând de pielea gâtului, sensei-ul părând că se concentrează într-o rugăciune mută.

Sângele roşu izbucni din arterele tăiate stropind camera şi năclăind podeaua, unde amândoi stăteau îngenuncheaţi. Bustul sensei-ului se răsuci spasmodic deasupra picioarelor, în încercarea sa de a sări înainte, ca o broască.

Femeia îngenunche şi rămase ca o stană de piatră. Ochii îi încremeniseră asupra maestrului. Când el se prăvăli într-o parte şi un picior zvâcni pentru ultima oară, simţi înăuntru o tresărire de parcă o frunză s-ar fi legănat în bătaia vântului înainte de a fi luată în zbor şi simţi cum o lacrimă fierbinte i

se prelinge de-a lungul obrazului. Apoi însă îşi potoli emoţiile, se îmbărbătă, alungându-şi clipa de slăbiciune.

Lucrarea era înfăptuită şi se simţi mândră. „Dă rezultate”, gândi ea. „*Jaho*, vraja”. Fără *jaho* n-ar fi fost în stare să-şi ascundă intenţiile în faţa lui, îşi dădea perfect de bine seama.

Privindu-şi opera pe podea, cugetă: „Dar nu e aşa; nu cum credea ticălosul *muhon-nin* Tsutsumu. Nu sunt o trădătoare. Însă va trebui ca mai întâi să mi-o dovedesc mie însămi, ştiu asta. Prin urmare, să fiu perfectă”.

Se ridică şi mergând ca un strigoi, ocolind sângele care se prelingea acum şi spre celălalt *tatami*, se apropie de el.

„Tu *ai fost* cel mai bun, gândi ea privindu-şi mentorul. Acum eu sunt”.

Se aplecă şi şterse sângele de pe lama cuţitului, sângele *lui*. Pe ţesătura kimonoului rămase o dâră lungă de sânge.

Ultimul lucru pe care-l făcu în sala de lupte: îl dezbrăcă pe sensei de kimono, împachetându-l cu cel mai mare respect, de parcă ar fi fost drapelul naţional. În grabă, îl ascunse într-un buzunar interior.

Apoi plecă; odată cu plecarea ei, începu să plouă.

CARTEA ÎNTÂI

SHIH

(Forţă, influenţă, autoritate, energie)

NEW YORK TOKYO HOKKAIDO
PRIMĂVARA, ÎN VREMURILE NOASTRE

Picotind, Justine Tomkin îşi dădu seama că o umbră neagră, de noapte, traversa încet lumina soarelui, tăind-o asemeni unui iatagan.

Gura îi rămăsese larg deschisă şi încercă să ţipe la vederea feţei, pe care o recunoscu: Saigo. Îi trecură pe dinaintea ochilor minţii imaginile sângelui şi ale carnagiilor, urmate de jefuirea cadavrelor, prea cumplite să le contempli. Nu putea suporta această fiinţă îngrozitoare. Mirosul cimitirului invadă camera odinioară atât de paşnică a casei tatălui său, în Long Island, înţesată de amintirile copilăriei. Un ursuleţ de pluş cu un ochi lipsă încă mai trona înăuntru. Mai era şi o girafă din pânză de bumbac cadrilată...

Ţipătul ei puternic fu înăbuşit de curentul masiv de aer stârnit de trecerea lui Saigo, de parcă el ar fi fost în stare să dispună de toate elementele naturii, numai cu o mişcare a mâinii. Îşi umflă apoi pieptul, acoperind şi mai mult lumina ce pătrundea printr-un ochi larg de geam aflat în tavan, în jurul său ridicându-se un abur opalescent, ca şi când ei i-ar fi fost interzis să-i vadă picioarele aşezate pe pământ, părând că pluteşte.

Se aplecă spre femeia deznădăjduită, întinsă în faţa lui şi încă ţipând în gând: Scoală-te, *scoală-te!* Şi începu fără grabă să facă vrăji asupra ei, cu privirile-i ameninţătoare de gheaţă, încremenite ca nişte stane de piatră, părând cumva să-i pătrundă în adâncul sufletului.

Groaza o sfredelea colcăind ca viermii. Simţea o zvâcnire

de nedescris în piept şi era incapabilă s-o stăpânească. Acum era o parte din el, îi va executa ordinele ca o sclavă, îi va ridica de jos *katana,* sabia de samurai şi-i va ucide duşmanii în locul lui.

Simţi mânerul rece al săbiei în mâna ei încleştată, pe când o ridica de pe podea. O mânui cu aceeaşi uşurinţă, cum ar fi făcut Saigo dacă ar mai fi fost în viaţă.

Însă în faţa ei se afla Nicholas; spatele său vulnerabil era întors spre ea. Ridică sabia *katana,* umbra ei se profila deja pe coloana lui vertebrală, în lumina soarelui. *Nicholas, singura şi unica mea dragoste*. Mintea i se învârteji într-o furie oarbă şi gândurile nu-i mai aparţineau înainte de a aplica lovitura mortală. *Ninja, trădătorule, ţi-ai găsit sfârşitul!...*

Justine se trezi într-un spasm. Era lac de sudoare, inima îi bătea neliniştită, puternic, ca loviturile fierarului pe nicovală. Încet, îşi trecu o mână prin părul umed, dându-l pe spate pentru a-şi elibera fruntea şi privirile. Apoi, inspirând profund, cuprinsă de un teribil frison, îşi îmbrăţişă bustul cu ambele mâini, legănându-se înainte şi înapoi, cum făcea în copilărie, înspăimântată de visele izvorâte din bezna nopţii.

Se întinse cu ochii închişi spre locul gol de lângă ea, în patul dublu şi frica o invadă iarăşi. Dar acum nu mai era groaza coşmarului său nocturn, ci o teamă diferită, care o făcu să se răsucească şi să înşface o pernă de alături, unde ar fi trebuit să stea Nicholas, strângând-o la piept, ca şi când gestul acesta i l-ar fi putut aduce înapoi lângă ea şi odată cu el, întreaga linişte şi siguranţă pe care i-o putea oferi America.

Nicholas se afla tocmai de cealaltă parte a Pacificului şi Justine era convinsă acum: pentru viaţa lui se temea de astă dată. Ce se întâmpla în Japonia? Ce făcea el acum? Şi ce pericol îl păştea?

Se repezi brusc la telefon şi un ţipăt scurt răsună în cameră.

— Doamnelor şi domnilor, începem aterizarea pe aeroportul Narita. Reglaţi-vă spătarele scaunelor în poziţie

verticală şi rabataţi măsuţele pliante. Aşezaţi-vă bagajele de mână sub scaunele din faţa dumneavoastră. Fiţi bineveniţi în Tokyo, capitala Japoniei!

În timp ce nevăzutul însoţitor de bord repetă scurtul discurs în japoneză, Nicholas Linnear deschise ochii. O visase pe Justine, fiind cu gândul la ziua de dinainte, când plecaseră cu maşina în plimbare în afara oraşului, cum obişnuiau adeseori, pentru a evada din viaţa apăsătoare dusă printre canioanele de oţel şi sticlă fumurie ale Manhattanului.

Ieşind din casa lor din West Bay Bridges, se descălţaseră de pantofi şi de ciorapi şi fără să ia în seamă răcoarea primăverii timpurii, fugiseră în picioarele goale pe nisipul albicios.

Alergase pe ţărmul mării către ea, iar valurile azurii îi tăinuiau gleznele în spuma lor învolburată. O prinsese în braţe, părul ei negru şi bogat îi acoperise faţa când o răsucise spre el, dezmierdându-l ca o aripă uşoară, în amurg. Cu braţul foarte bronzat în jurul taliei ei, trăgând-o spre sine, o simţi ca pe un strop de apă picurat pe trupul său încins de soare şi nu numai de soare...

Şoapta brizei sărate...

— O, Nick, niciodată nu m-am simţit atât de fericită, niciodată. Mi-ai alungat orice urmă de tristeţe.

Dădea glas conştiinţei că el o salvase din ghearele încleştate ale multor demoni, unul din cei mai de seamă fiind firea ei masochistă, fire „furată” (cuvântul îi aparţinea) de spectrul dominator al tatălui său.

Îşi aşează capul pe umărul lui, sărutându-l pe gât.

— N-aş vrea să pleci. Aş vrea să stăm mereu aici, amândoi în bătaia valurilor mării.

— Ne-am învineţit de frig...

Râse, nevrând să o scoată brutal din starea ei de melancolie. Simţea faţă de ea o dragoste asemănătoare unui pârâu ce susură nevăzut, în noapte, însă totuşi real.

— În orice caz, nu ţi se pare că-i mai bine să fim amândoi ocupaţi, înainte de nuntă? N-are rost să ne speriem şi să

dăm înapoi acum...

Glumea din nou, dar ea îşi ridicase privirile spre ei, fixându-l cu ochii aceia extraordinari, cât se poate de inteligenţi şi totodată plini de o stranie naivitate, pe care o găsise întotdeauna foarte atractivă, chiar de la prima lor întâlnire. Şi acum o găsea la fel. În irisul ochiului stâng percepu umbra roşiatică a unei mustrări. Avea ochii căprui-deschis, bătând acum spre verde şi se simţi bucuros că evenimentele răscolitoare din anul trecut nu o schimbaseră fundamental. Dovadă că în priviri i se putea citi întregul suflet.

— Ai mai avut visul acela? întrebă el. Te-ai mai trezit în mijlocul casei cu *dai-katana* de samurai în mână şi cu Saigo în gând?

— Tu ai îndepărtat influenţa lui, acea hipnoză ciudată, spuse ea. Doar aşa mi-ai spus.

El aprobă:

— Da, am îndepărtat-o.

— Atunci e în regulă.

Îl luă de mână şi îl trase afară din valurile mărunte şi reci, deasupra geamandurii pentru indicat nivelul fluxului, acoperită de iarbă de mare şi catran. Îşi întoarse faţa spre soare.

— Mă bucur că s-a sfârşit iarna. Mă simt fericită aici, văzând cum totul în jur revine la viaţă.

— Justine, spuse el grav, tocmai voiam să aflu dacă n-au fost.., se opri brusc, căutând să transpună în engleză termenul japonez. Dacă n-au fost unele urmări ale incidentului. La drept vorbind, Saigo te „programase” să mă ucizi cu propria-mi sabie. Şi nu vorbeşti niciodată despre ea...

— De ce *aş* face-o? Lumina din ochi îi dispăru, estompându-i culorile delicate. N-am ce să mai adaug.

Rămaseră muţi un timp, învăluiţi în clipocitul valurilor lovite de ţărmul în lungul căruia îşi reluaseră plimbarea. În depărtarea orizontului atârna parcă o barcă de pescari, plutind pe imensitatea albastră.

Ea privea în zări, ca şi cum pe întinderea oceanului şi-ar fi

aflat viitorul.

— Întotdeauna am ştiut că viaţa e plină de nesiguranţă. Dar, de când te-am întâlnit pe tine, nu mai am motive să mă îngrijorez în vreun fel. Nu ascund faptul că odinioară am fost la fel de autodistructivă ca sora mea acum.

Îşi dezlipi ochii din zările luminoase. Îşi privi atentă degetele împreunate.

— Aş fi vrut din toată inima să nu se fi întâmplat. Dar s-a întâmplat. A pus stăpânire pe mine. Mă simţeam ca în copilărie, când am avut vărsat. Am fost la un pas de moarte, aşa de rău îmi era. Şi au rămas urme. Totuşi am supravieţuit. Voi supravieţui şi acum, ridică privirile. *Trebuie* să supravieţuiesc, înţelegi, pentru că acum e vorba de viaţa amândurora, a mea şi a ta. La ea şi ne gândim...

Nicholas o privi în ochi. Îi va păstra ea amintirea? Nu putea şti şi nu-şi dădea seama ce motiv ar avea să se îngrijoreze.

Ea izbucni în râs, având o faţă de şcolăriţă nevinovată şi nepăsătoare, pistruii împrăştiaţi pe tenul său alb începând să se bronzeze la soarele cald. Avea un râs cristalin, fără urmă de sarcasm sau cinism. Fără urmă de reţinere, cum nu afli prea des.

— Mâine, n-o să te mai am alături, spuse ea. Aşa că lasă-mă să mă simt bine azi, îl sărută cu tandreţe. A fost un sărut ca-n Orient?

El zâmbi:

— Da, cred că aşa e acolo.

Degetele ei lungi i se plimbară pe conturul bărbiei oprindu-se în final pe carnea moale a buzelor.

— Îmi eşti mai drag decât mi-aş fi putut închipui să-mi fie cineva.

— Justine...

— Poţi să pleci la capătul pământului, tot am să te găsesc. Pare o propoziţie de copil prost, dar aşa e cum îţi spun. Nu glumesc.

Spre uimirea lui, constată că nu glumea. Percepu în ochii ei ceea ce nu mai văzuse până atunci. Recunoscu hotărârea

femeii-samurai, pe care o mai întâlnise cu ani în urmă la mama lui şi la o mătuşă. Era un amestec ciudat de înverşunare şi devotament, pe care îl crezuse imposibil de atins pentru occidentali. Se simţi emoţionat de mândria pe care o încerca acum pentru ea. Zâmbi.

— O să lipsesc numai puţin timp. Să sperăm că nu mai mult de o lună. Ca să fiu sigur că n-ai să vii după mine.

Figura ei deveni serioasă.

— Nu te mai ţine de glume, Nick. Japonia *se află* la capătul pământului, din câte cunosc eu. E o ţară complet diferită de noi. Oriunde în Europa mă pot simţi *ca* o străină, dar cel puţin acolo îmi regăsesc rădăcinile. Eşti *cumva* printre ai tăi. Japonia e de nepătruns, ca a piatră. Mă şi sperie...

— Eu sunt pe jumătate oriental, spuse el zâmbitor. Şi eu te sperii?

— Cred că pe vremuri, din când în când reuşeai. Acum însă, mai puţin.

Braţele ei îl înlănţuiră.

— O, Nick, totul ar fi perfect dacă n-ai pleca...

Fără un cuvânt, el o strânse în braţe. Era gata să-i declare că n-o va părăsi niciodată, însă îşi dădu seama că ar fi spus o minciună, deoarece în mai puţin de 24 de ore urma să urce în avionul de Tokyo, la care îşi rezervase bilet. În plus, partea orientală a fiinţei lui la care se adăugase antrenamentul în lupte făcuse din el un fel de singuratic, un introvertit, neputându-i-se citi nimic în trăsăturile feţei. Nicholas bănuia că tatăl său, colonelul, avea această trăsătură la fel de pronunţată, deşi fusese pe de-a-ntregul occidental. Atât tatăl cât şi fiul aveau secrete chiar şi faţă de femeile pe care le iubiseră cel mai mult.

Inspiră acum profund, simţi diferenţa de presiune şi aerul ozonat, atât de penetrant şi uscat de parcă i se lipea de nări.

Avionul 747 S.P. se aplecă spre stânga, într-un arc lent şi larg, străpungând vălătucii de nori, în timp ce jos apăreau câmpurile de un verde palid în straturi impecabil parcelate

în depărtări, apăru apoi cuşma de zăpadă a muntelui Fujiyama, majestuos şi de neclintit. Era din nou acasă.

După care intrară în mantia vârtoasă a smogului, întinsă ca peste un spectacol festiv, împâclindu-se într-un cerc tot mai cuprinzător şi mai dens în zona industrializată a metropolei supraaglomerate.

— Cristoase, spuse namila din spatele său, întinzându-şi gâtul cât putea ca să vadă mai bine, dacă eram deştept îmi luam masca de gaze cu mine. Întinse un deget gros spre imaginea ce se zărea prin hublou. Parcă e mai rău ca în valea San Fernando!

Faţa sa lungă, agresivă, era preocupată de dispariţia peisajului de afară. Nicholas gândi că are privirile unui general roman, gata de intervenţii cruciale, liniştit şi totodată preocupat, ca urmare a experienţei căpătate în lupte grele: cu barbarii pe de o parte, cu politica pe de alta.

Părul omului era tuns perie, sur ca oţelul; purta un costum de om de afaceri, subţire şi de comandă, dar cu o croială conservatoare.

Era un om care de-a lungul anilor se obişnuise cu un oarecare lux, însă forma nasului şi grosimea buzelor arătau că nu întotdeauna o huzurise. Raphael Tomkin, industriaşul milionar în slujba căruia se afla acum Nicholas, nu fusese născut în zodia banului. El era omul pentru oare Saigo fusese plătit să-l ucidă; şi cu toate că Nicholas îl apărase, învingându-l pe Saigo, era acelaşi om care, în mod sigur, pusese la cale moartea detectivului-locotenent Lew Croacker, cel mai bun prieten al lui Nicholas.

Nicholas urmărea profilul masiv al lui Tomkin, fără a da însă de bănuit. Ajunsese să ştie că adesea şi puterea unui american era doar o aparenţă de suprafaţă şi nu îi era greu să pătrundă în interiorul firii lui maleabile. Dar Tomkin era diferit de tovarăşii de zbor din avion. Într-adevăr, avea un *wa* foarte puternic, ceea ce denota hotărârea de caracter şi tăria de stâncă.

Partea aceasta îl interesa în mare măsură pe Nicholas, deoarece jurase sieşi şi faţă de *Kami*-ul prietenului său ucis

să pătrundă înăuntrul acestui om şi odată cunoscându-i tainele, să-şi răspândească acolo seminţele distrugerii lente dar sigure.

Îşi aduse aminte că Tomkin ordonase accidentul aparent întâmplător al maşinii lui Croacker, undeva la marginea cartierului West Key. Croacker se afla acolo în afara orelor de serviciu şi numai Nicholas ştia că făcuse descoperiri importante în cazul asasinării Angelei Didion, un manechin de lux, pe vremuri amanta lui Raphael Tomkin!

O descriere modernă a binecunoscutei tactici a celui mai mare shogun al Japoniei, Ieyasu Tokugawa, a cărui familie a guvernat peste o mie de ani, păstrând tradiţia intactă, neatinsă de influenţa occidentului, ne informează: *Pentru a-ţi cunoaşte duşmanul fă-te mai întâi prieten cu ei. Odată ce te-ai împrietenit cu dânsul, se năruie tot sistemul lui de apărare. După aceea, îţi poţi alege ceai mai potrivită metodă de a-l pune să-şi facă testamentul.*

Jurământul de răzbunare al lui Nicholas îl făcuse, în ciuda argumentelor înflăcărate ale Justinei, să accepte oferta de angajare primită din partea lui Tomkin acum un an şi începând cu prima sa zi în noua slujbă, întregile lor energii se concentraseră asupra acestui moment. Şi Tomkin şi Nicholas erau preocupaţi de călătoria aceasta în Japonia. Tomkin urzise şi înaintase propunerea de fuziune a uneia din sucursalele sale cu o sucursală a firmei Sato Petrochemicals. Orice afacere cu japonezii era o misiune destul de grea, însă fuziunea complexă a două sucursale cu o înaltă tehnologie era de-a dreptul extenuantă. Tomkin recunoscuse că are urgent nevoie de ajutor. Ajunsese la disperare. Şi cine altul putea fi mai bun decât Nicholas Linnear, născut şi crescut în Japonia?

Roţile avionului bufniră brusc la contactul cu pista de aterizare, găsindu-se acum la sol, simţind apăsarea scaunelor în spate, deoarece pilotul inversase mişcarea rotoarelor celor patru reactoare puternice.

În timp ce-şi desfăceau centura de siguranţă şi căutau după haine în compartimentul de deasupra capului, Nicholas îl privea pe Tomkin. De când jurase răzbunare, se

întâmplase ceva. Ajungând să-l cunoască pe Raphael Tomkin, câştigându-i încrederea şi prin urmare prietenia, lucru pe care-l putea considera un mare favor din partea industriaşului, Nicholas reuşise să-i descopere adevărata fiinţă.

Şi se convinsese că omul nu era tocmai căpcăunul pe care îl credeau Justine şi Gelda, fiicele sale. La început simţise imboldul de a comunica Justinei felul în care îl vedea pe Tomkin, însă asemenea discuţii se încheiau mai totdeauna cu certuri aprige. În cele din urmă se lăsase păgubaş să mai încerce să-i explice. Că tatăl ei o iubea. Prea multă fiere îi înveninase pe amândoi ca să-şi mai schimbe părerea despre el. Îl considera un monstru.

Şi cel puţin într-o privinţă avea dreptate, gândi Nicholas coborând din avion. Cu toate că îi venea din ce în ce mai greu a crede că Tomkin era în stare de crimă. Desigur, nimeni în lumea asta nu ajunge la situaţia lui întorcând şi celălalt obraz către duşman, spre cei peste care vrea să se caţere. Cariere ruinate, falimente, căsnicii destrămate, asemenea pustiu trebuia să lase în urmă un om ca Raphael Tomkin.

Era isteţ şi de bună seamă nemilos. Comisese fapte la care Nicholas nici nu se putuse gândi vreodată. Şi totuşi aceste fapte păreau departe de presupusul ordin de a se făptui o crimă cu sânge rece, să curme adică o viaţă cu îndrăzneala semeaţă a unui zeu păgân. Dragostea lui neprefăcută faţă de fiicele sale trebuia să-l fi oprit de la o asemenea hotărâre dementă.

Şi totuşi, toate dovezile, îngropate împreună cu Croacker, duceau direct la Raphael Tomkin, care-şi instigase garda de corp şi îi ordonase să curme viaţa Angelei Didion. Care a fost motivul? Ce scânteie a dus la comiterea unei asemenea fapte disperate?

Nicholas nu putea şti, însă intenţiona să afle înainte de a-şi răzbuna prietenul ucis de acest om puternic şi complicat la fire. Dorinţa de a afla adevărul îi va întârzia probabil răzbunarea, dar faptul nu însemna prea mult pentru el.

Învăţase să aştepte oricât, încă din vremea când era sugar. Timpul era ca vântul pentru el, trecea nevăzut într-un flux continuu, cu secretele prinse în plasa lui, ca o lege inevitabilă, însă acţionând la momentul potrivit, după cum scrisese şi Musashi, „trecând prin vad”.

Aşa că îşi impusese ca, înainte de toate, să-şi înţeleagă duşmanul, pe Raphael Tomkin, să pătrundă în fiecare cotlon si-n fiecare tainiţă a vieţii lui, cercetându-l până la ultima fibră a sufletului. Întrucât numai prin cunoaşterea motivului crimei putea să-şi găsească Nicholas mântuirea faptei pe care va fi probabil obligat s-o ducă la îndeplinire.

Dacă nu va reuşi să-l înţeleagă pe Tomkin cum trebuie, dacă se va lăsa antrenat orbeşte pe panta sângeroasă a răzbunării, va fi la fel de meschin ca şi duşmanul său. Nu putea proceda astfel. Vărul său, Saigo, îi cunoştea firea lui Nicholas şi profitând de acest lucru, provocase moartea prietenilor lui. Deoarece turbatul de Saigo era departe de orice scrupul şi nu avea remuşcări în privinţa crimelor. Învăţase să distrugă vieţile prin *kan-aku na ninjutsu* şi mai târziu, prin temuta tehnică *Kobudera*, care presupunea recurgerea la magie. Dar, pe undeva, la interferenţa forţelor pe care încercase să le îmblânzească, el însuşi fusese subjugat de ele şi folosit în serviciul răului. Saigo pusese stăpânire pe aceste forţe numai cât să se lase posedat de ele. Sfârşise prin a ajunge un om slab, incapabil de a stăpâni şi de a se stăpâni, ceea ce l-a dus la nebunie.

Nicholas inspiră profund şi-şi scutură capul, încercând să alunge trecutul. Saigo murise de un an. Însă acum Nicholas se afla din nou în Japonia, aşa că trecutul începuse să-l năpădească asemeni unei oştiri de duhuri, împuindu-i urechile, cerând dreptul la atenţie. Atâtea amintiri, atâtea emoţii. Cheong; colonelul; Itami, mătuşa lui, pe care trebuia neapărat s-o vadă. Desigur şi Yukio, cea cu o soartă aşa de amară. Frumoasa Yukio, cea care-i înfierbântase mintea de adolescent când s-au întâlnit prima dată, la petrecerea dată de un concern industrial. Prima lor întâlnire fusese electrizată de promisiunea apropiatului contact sexual. Pulpa ei caldă şi tare, pe care o simţea între picioare în timp

ce dansau privindu-se în ochi, sub lumina candelabrelor sălii, fără a lua în seamă că Saigo îi urmărea de pe locul unde se aşezase, în apropierea tatălui său.

Deşi murise de mâna lui Saigo, amintirea ei continua să-l tortureze. Deşi o iubea pe Justine din toată inima, închipuirea lui tot mai dansa acel prim dans cu Yukio. Într-un fel de lume numai a lor, asupra căreia moartea nu avea nici o putere. Concentrarea minţii este un instrument teribil de puternic şi dacă există înviere din morţi, aşa cum se spune, atunci Nicholas ar fi putut s-o scoată pe Yukio din mormântul scăldat în lacrimi, atât de intens se gândea la ea.

După zece ani, se întorsese pe pământul natal. Parcă trecuseră secole întregi. Era acum mai aproape de Yukio, de toate prin câte trecuse el aici. Dansează, Yukio, te strâng la piept şi cât timp te ţin în braţe nu ţi se poate întâmpla nici un rău...

— Bună seara, domnilor! În faţa lor se aplecase o tânără japoneză, cu un salut respectuos. Compania „Sato Petrochemicals” vă urează bun venit în Japonia!

În spatele ei, în stânga, se afla un tânăr japonez în costum negru de om de afaceri, cu privirile ascunse în spatele ochelarilor de soare. Întinse mâna pentru a le lua chitanţele de la bagaje. Completaseră formalităţile la birourile de vamă.

— Dumnealui va avea grijă de bagaje, spuse tânăra. Vreţi să mă urmaţi?

Nicholas îşi reţinu surprinderea să constate că sunt întâmpinaţi de o femeie. Bineînţeles că nu i-ar fi spus lui Tomkin, însă ştia că faptul nu putea fi de bun augur, pentru negocierile care urmau. În orice caz, dacă el o găsea încântătoare, lui Tomkin s-ar putea să nu-i pese nicicum de ea, însă în ochii oricărui japonez această întâmpinare ar fi constituit o insultă. Cu cât rangul celui însărcinat de o companie să facă primirile este mai înalt, cu atât ţi se acordă o mai mare consideraţie. Pe scara funcţiilor şi statutului social, femeile se află extrem de jos în Japonia.

Îi însoţi prin furnicarul marii şi aglomeratei săli de aşteptare a aeroportului Narita, prin forfota de turişti, ai căror ghizi agitau pancarte scrise cu litere mari, pentru a-i aduna în grupuri, cum procedau pe vremuri generalii pe câmpurile de luptă ale Japoniei. Trecură printre coloane de elevi îmbrăcaţi în uniformă, rămaşi cu gura căscată în faţa străinilor înalţi care îşi făceau loc cu coatele prin şirurile lor. Alături de câteva perechi de bătrâni cu pungi de hârtie în mână trecu un alai de nuntaşi, foarte colorat, pregătiţi să plece în luna miere.

Tomkin gâfâia când tânăra îi scoase afară, sub soarele arzător, pentru a traversa spre limuzina rezervată lor.

După ce le-a deschis uşa, femeia rămase pe loc.

— Eu sunt miss Yoshida, secretara domnului Sato, spuse ea. Vă rog să-mi scuzaţi impoliteţea de a nu mă fi prezentat mai devreme, dar am considerat că-i mai bine să vă scot cât mai repede din aglomeraţie.

Nicholas zâmbi, în sinea lui, de stângăcia englezei auzite; o văzu salutându-i cu o plecăciune, se înclină la rândul său drept răspuns şi murmură în japoneză:

— N-a fost nici o impoliteţe, miss Yoshida. Atât domnul Tomkin cât şi eu am apreciat înţelepciunea purtării dumneavoastră.

Dacă a fost cumva surprinsă la auzul propriei limbi în gura unui străin, în nici un caz nu a lăsat să i se citească pe chip. Ochii ei păreau de sticlă pe faţa ovală şi inexpresivă. Ar fi putut face bani frumoşi în oricare altă ţară, dacă şi-ar fi folosit această reţinere în faţa camerei de luat vederi. Dar nu şi în Japonia. „Sato Petrochemicals” constituia a doua sa familie şi Nicholas ştia că femeia datora mult devotament celor care o „înfiaseră”. Executa ireproşabil şi fără comentarii tot ce i se cerea. Şi acest lucru făcea parte din tradiţia ce descindea din timpul şogunatului lui Tokugawa.

— N-aţi vrea să vă bucuraţi de confortul din interiorul limuzinei?

— Cristoase, am în sfârşit parte de niscai confort, mormăi Tomkin aplecându-şi capul pentru a intra în maşina neagră, strălucitoare. Călătoria asta scoate untul din tine.

Nicholas zâmbi, dând de înţeles femeii că e o glumă de *gaijin*, de străin, eliberând-o pe miss Yoshida de stânjeneala greu ascunsă. Zâmbi şi ea pentru a-i ţine isonul, cu un râs cristalin şi melodios. Purta un costum destul de sobru, ca de serviciu, din mătase naturală, iar verdele acestuia, de culoarea ierbii, contrasta plăcut cu cremul bluzei şi cu maroniul închis al cordeluţei înnodate pe sub gulerul îngust. La unul dintre revere avea prins un ac discret, din aur şi email, cu blazonul firmei gravat pe el. La urechi avea două smaralde strălucitoare.

— Probabil că vă simţiţi bine întors din nou acasă, spuse ea, adresându-se lui Linnear.

N-ar fi fost o dovadă de bună creştere din partea lui Nicholas să dea de înţeles că i-a priceput insinuarea: fără să o spună direct, ea îi comunicase că fusese pusă la curent cu situaţia lui.

Nicholas zâmbi.

— Anii au trecut repede, spuse el. Parcă am plecat ieri şi m-am întors azi...

Miss Yoshida îşi întoarse de la el faţa frumoasă. Tânărul cu ochelari, care o însoţise la aeroport, ieşea acum de acolo, încărcat cu bagajele lor. Ochii ei se întoarseră spre Nicholas, iar vocea, ceva mai scăzută, deveni acum mai puţin oficială:

— O să ai o maşină la dispoziţie, spuse ea, în caz că vei dori să aprinzi la cimitir un beţigaş aromat.

De data aceasta, Nicholas luptă din greu să-şi ascundă surprinderea. Îşi dădea acum seama până unde ajunseseră informaţiile despre el, puse la dispoziţia domnişoarei Yoshida. Îi spusese nu doar că Sato îi va pune la dispoziţie o maşină pentru un pelerinaj la mormântul părinţilor, dar şi că ar vrea ca el să aprindă beţigaşe aromate la piatra funerară a mamei sale. Nu toată lumea ştia că Cheong era chinezoaică pe jumătate; iar beţigaşele aromate aprinse la mormânt erau un obicei chinezesc, în timp ce japonezii, tot budişti, obişnuiau să aprindă tămâie la mormântul rudelor sau prietenilor.

Miss Yoshida îşi coborî privirile.

— Ştiu că nu am nici un drept să îţi fac această propunere, însă dacă ţi-ar fi mai uşor, mă pot oferi să te însoţesc...

— Eşti extrem de amabilă, spuse Nicholas urmărind pe furiş apropierea tânărului încărcat cu bagaje. Cred totuşi că nu-ţi pot cere un efort aşa de mare...

— Nici un efort, spuse ea. Soţul şi copilul meu sunt înmormântaţi tot acolo, la mică distanţă.

Privirile lor se întâlniră, însă el n-ar fi putut jura dacă spune adevărul sau foloseşte un gen de minciună specific japoneză, pentru a-i înmuia inima şi a-l face să accepte propunerea. În orice caz, într-una din pauzele negocierilor, ar putea-o lua cu el.

— M-aş simţi foarte onorat, miss Yoshida.

În maşină, în timp ce şoferul pătrundea în traficul intens conducându-i spre periferia oraşului, Tomkin se aplecă înainte privind prin parbrizul fumuriu la apariţia clădirilor de sticlă şi oţel, ridicate ca o pădure dincolo de câmpurile verzi ale fermierilor.

— Cristoase, spuse el. E ca la New York. Când naiba se vor opri din construit? Am străbătut douăsprezece mii de mile şi parcă tot n-am ieşit din America! Se lăsă brusc pe spătarul canapelei, cu un zâmbet binevoitor pe figură. Numai că noi doi, eu şi cu tine, suntem fiinţele cele mai înalte, pe o rază de o mie de mile, nu-i aşa, Nick?

Nicholas schiţă o aprobare din cap către şeful său şi spuse către miss Yoshida, aşezată pe scaunul din faţă:

— *Gaijinii* sunt adeseori mitocani fără voia lor, nu? Apoi ridică din umeri: La ce să te aştepţi din partea copiilor prost-crescuţi?

Miss Yoshida îşi acoperise buzele arcuite cu degetele-i subţiri, însă în ochi i se citea veselia pe care se străduia s-o înăbuşe.

— Ce dracu tot sporovăiţi acolo? întrebă Tomkin iritat, simţindu-se cam pe-afară.

— Tocmai aduceam la cunoştinţa băştinaşilor că nu doar înălţimea e mai mare la diavolii străini, minţi Nicholas.

Atinsese astfel coarda sensibilă.

— Ha, ha, izbucni Tomkin în hohote. Hai c-ai zis-o! Eşti de milioane, Nicky!

Abia după o oră şi mai bine, tustrei coborâră din ascensorul de mare viteză la ultimul etaj al clădirii triunghiulare cunoscută sub numele „Shinjuku Suiryu”. Sub ei, întregul Tokyo sclipea ca apele unui diamant cu multe faţete. Suspendat la etajul 52, adică la 220 de metri înălţime, Nicholas rămase uimit de pădurea de zgârie nori, ce se ridicase în lipsa lui. Izbucniseră din asfaltul străzilor asemeni unghiilor îngrijite ale unui mandarin chinez, înălţând cartierul Shinjuku până dincolo de tăriile cerului.

Tomkin se strâmbă la oprirea ascensorului şi împingându-l pe Nicholas spre ieşire, şopti:

— De câte ori vin aici, parcă înghit untură de peşte. Când eram copil, tata mă forţa să iau două linguri în fiecare dimineaţă. Mă boscorodea că e spre binele meu, susţinând acelaşi lucru şi când mă bătea dacă mă prindea că scuip porcăria aia în W.C. După care trebuia să recurg la tot felul de şmecherii ca să scap. Se încruntă cu gravitate. Tu poţi să mănânci şi peşte crud cu sălbaticii ăştia, Nick, mie mi-a ajuns gustul de untură. Mi se întoarce şi-acum stomacul pe dos...

Miss Yoshida îi conduse printr-un şir nesfârşit de uşi masive de lemn, având pe clanţe sigla firmei lui Sato. Pe un coridor discret luminat de lămpi ascunse, atârnau stampe semnate de maestrul peisajelor cu ploaie din şcoala *ukiyo-e* din epoca Edo, pictorul Hiroshige, precum şi de Hokusai, maestrul peisajului rural. Erau şi stampe de Kuniyoshi, maestrul scenelor mitologice japoneze. Jos, servind de ştergător de picioare pentru personalul aflat în permanentă forfotă, se afla o carpetă de culoare cenuşie. Telefaxurile şi teleimprimatoarele zumzăiau domol, iar dintr-un birou alăturat se auzea canonada maşinilor electrice de dactilografiat.

Miss Yoshida îi opri în faţa unui alt şir de uşi. Erau din scânduri masive de frasin bine finisat şi îmbinate cu pene

de lemn, în stilul tradiţional japonez. Mânerele broaştelor erau din fier forjat negru, amintindu-i lui Nicholas de acele *riakon,* hanurile rurale japoneze, la care trăsese de multe ori.

— Domnul Sato îşi dă seama că aţi făcut un drum epuizant, spuse miss Yoshida. Un asemenea drum e obositor chiar şi pentru cele mai tari constituţii. De aceea însoţitorul meu de la aeroport v-a adus bagajele la hotelul Okura, unde vă va conduce la camerele ce vi s-au rezervat ridică braţul, cu palma deschisă: era un gest simplu, dar elegant. Acolo vă veţi putea odihni fără grijă. Buzele-i roşii ca o cireaşă schiţară un zâmbet. Vă rog să mă urmaţi!

Vocea supărată a lui Tomkin o luă la rost:

— Ce naiba se întâmplă? Avea privirile arţăgoase. N-am străbătut jumătate din glob doar ca să fac o baie fierbinte la cur, în timp ce barosanul ăsta japonez îşi vede de treburile lui. Îşi lovi geanta-diplomat din piele de crocodil. Mai întâi să punem la punct fuzionarea, pufni. Cât despre mine, restul poate să aştepte.

Pe chipul domnişoarei Yoshida nu se putea citi nimic din ce simţea... Încă îşi păstrase zâmbetul pe buze şi spre meritul ei, nu se putea crede că-i îngheţase de uimire.

— Domnule Tomkin, începu ea, permiteţi-mi...

— Sato! Acoperi el strident glasul ei calm şi reţinut. Vreau să-l văd pe Sato *acum!* Nu mă ţine el pe mine să fac bătături la călcâie ca un biet funcţionar. Raphael Tomkin nu ştie ce-i aia aşteptarea!

— Vă asigur, domnule Tomkin, că aici nu este vorba despre lipsa de respect, sublinie apăsat miss Yoshida, încercând din răsputeri să-şi domolească oaspetele nerăbdător. Am misiunea să vă stau la dispoziţie, să vă ajut să vă odihniţi după atâta drum, pentru a fi cu mintea limpede şi într-o stare de spirit bună, în vederea...

— N-am nevoie să-mi spui tu, sau altcineva, în ce fel de stare de spirit trebuie să fiu! izbucni Tomkin ca un tunet, înaintând şi depăşind-o cu un pas. Mi-l aduci pe Sato la vedere, sau...

Nicholas înaintă şi el un pas, intervenind. Observase că,

în ciuda tuturor străduaniilor şi a fardurilor, faţa domnişoarei Yoshida se albise. Mâinile îi tremurau.

— Tu ce vrei să faci, Nick?

Nicholas nu-l luă în seamă pe Tomkin, împingându-l cu greu înapoi. În acelaşi timp îşi luă o nouă mască, uşor zâmbitoare, pentru a o linişti pe domnişoara Yoshida.

— Scuză-l pe *gaijin,* spuse el în japoneză, evitând să pronunţe numele lui Tomkin. A avut o călătorie lungă şi obositoare.

Continuă să-l împingă, în timp ce se adresa femeii cu glas scăzut.

— Adevărul este, domnişoară Yoshida, că-l supără hemoroizii şi asta-l face să stea ca pe un muşuroi de furnici. Îl irită orice şi oricine, zâmbi uşor. Nu mai e în stare să fie curtenitor cu o floare atât de politicoasă şi o calcă în picioare fără a-şi da seama, dar numai din cauza enervării.

Miss Yoshida îndreptă spre Tomkin o privire de înţelegere prudentă, apoi se înclină pentru a-i mulţumi lui Nicholas.

— Sato-san vă va primi îndată, spuse ea. Singura lui dorinţă este de a vă alunga încordarea înainte de a începe obositoarele negocieri.

— Vă înţeleg perfect, Yoshida-san, spuse Nicholas cu blândeţe. E normal ca un om înţelept ca Sato-san să se gândească amănunţit la odihna noastră. Vă rugăm să aveţi amabilitatea de a-i transmite consideraţia noastră, împinse un umăr în masa corpolentă a lui Tomkin. Cât despre *gaijin*, lasă-l pe seama mea!

Miss Yoshida se înclină din nou, uşurarea citindu-i-se pe faţă; de astă dată nu se mai străduí să-şi mascheze sentimentele.

— Mulţumesc, Linnear-san. Nu-mi pot imagina reacţia lui Sato-san dacă ar afla că nu m-am comportat conform instrucţiunilor sale.

Aproape în fugă, se strecură pe lângă ei şi dispăru în josul coridorului.

Tomkin simţi că slăbeşte apăsarea umărului de urs al lui Nicholas. Faţa îi era roşie. Ridică un deget imens:

— Îmi datorezi o explicaţie, Nick şi să nu dea dracu’ să nu stea în picioare...

— Taci din gură!

Nu vorbise prea tare, însă o anumită tonalitate a vocii păru să zguduie simţurile lui Tomkin. Amuţi.

— Ne-ai făcut deja destui rău la amândoi, spuse Nicholas, luptându-se să-şi controleze pornirile la fel cum făcuse miss Yoshida puţin mai devreme.

— Rău? Ce naiba vrei să...

— Ne-ai pus într-o lumină proastă în faţa femeii aceleia. Ne putem considera norocoşi dacă nu s-a dus direct la Sato să-i raporteze că am jignit-o.

Ultima frază era o minciună. Miss Yoshida se temea aşa de tare să nu-şi fi jignit oaspeţii, încât n-ar fi scos o vorbă. Dar Tomkin n-avea cum să ştie şi nu strica să-l sperie puţin.

Nicholas îşi croi drum pe lângă el. Se trezi într-o cămăruţă slab luminată, cu podeaua din lemn de cedru. Pe unul dintre pereţi observă un şir de dulapuri metalice destul de încăpătoare. Se apropie şi deschise unul. Înăuntru găsi un halat de baie, pieptene şi perii, tot necesarul pentru toaletă. În dreapta, pe sub o arcadă, o uşă dădea într-o cameră îmbrăcată în oglinzi, cu toaletă, dulăpioare şi un şir de chiuvete.

Nicholas auzea zgomotul apei, care circula parcă prin pereţi. În stânga vestiarelor metalice se afla o uşă de lemn, fără geam. Acolo, presupuse el, trebuie să fie cada. Aerul din cameră era umed şi cald, foarte îmbietor. Începu să se dezbrace.

Tomkin îşi făcu apariţia. Rămase înfipt în mijlocul camerei, cu privirile spre el, aşteptându-l să se întoarcă cu faţa. Dar Nicholas continuă preocupat acţiunea începută, arătându-şi muşchii lungi şi subţiri, lăsându-l intenţionat pe Tomkin să fiarbă în suc propriu.

După un timp, Tomkin începu:

— Ascultă, ticălosule, te invit să nu mai faci figuri d-astea! Îşi îngroşă vocea, stăpânindu-şi cu greutate furia. Mă auzi? Spuse în final.

— Scoate-ţi hainele de pe tine!

Nicholas îşi netezi pantalonii, agăţându-i într-un cuier de metal. Era gol acum, dezbrăcat de veşmintele pe care civilizaţia îl obliga să le pună pe el. Era evident că poseda o calitate animalică nativă, ce aproape inspira teamă. Justine şi-a dat seama de asta din prima clipa, când l-a văzut gol prin casă, umblând ca un strigoi, ca un dansator abil, ca un animal de pradă nocturn. Chiar şi când făcea o mişcare obişnuită îşi unduia corpul în perfectă armonie cu mişcarea, graţios şi plin de forţă.

— Fii om civilizat şi răspunde-mi, dă-o dracu' de treabă!

Vocea lui Tomkin era aproape un ţipăt, ca urmare nu atât a furiei, cât a fricii ce o simţea faţă de omul din faţa sa. Părea calm de parcă n-ar fi avut sânge, în lumea sa, a industriaşilor afacerişti, goliciunea era un semn al vulnerabilităţii. Însă, privindu-l acum pe Nicholas Linnear dezbrăcat, se simţea el însuşi vulnerabil. Atât de puternică era această senzaţie, încât realiză bubuitul bătăilor propriei inimi, acceleraţia teribilă a pulsului.

Nicholas se întoarse să-l înfrunte pe Tomkin.

— M-ai angajat pentru o anumită misiune. Te rog foarte politicos să mă laşi s-o îndeplinesc fără să te amesteci.

Nu se percepea nici o supărare în vocea sa, ţinea totul sub control.

— Misiunea ta nu prevede să mă insulţi, spuse Tomkin pe un ton mult mai normal, luptându-se acum să-şi domolească pulsul rebel.

— Te afli acum în Japonia, spuse Nicholas cu modestie. Misiunea mea este să te fac să încetezi a mai gândi ca un occidental.

— Iar începi cu impresia proastă, Tomkin pufni şi împunse un deget gros înspre uşă. Era numai o femeie, nimic altceva. Ce mă-sa îmi pasă mie ce crede ea?

— Să ştii că de fapt am avut de-a face cu reprezentantul personal al lui Seiichi Sato, spuse Nicholas pe un ton împăciuitor. De aceea era importantă minciuna asta, era necesară pentru a-l ţine pe Tomkin în frâu, dacă ar fi avut vreo bănuială că au fost trataţi cu dispreţ, nimic nu i-ar fi

putut opri accesele de furie. Prin urmare, ea este o părticică din Sato însuşi, deci o persoană la fel de importantă.

— Vrei să spui că ar fi trebuit să mă ploconesc în faţa ei şi să-i fac temenele? După ce Sato n-a catadicsit să ne întâmpine el însuşi?

— Ai mai fost la el de nenumărate ori, spuse Nicholas deschis. Mă surprinde că nu s-au lipit de tine cunoştinţele despre manierele japonezilor, gesticulă. Acest tratament este rezervat numai celor mai înalţi demnitari. Ai măcar cea mai mică idee cât costă urcatul apei calde la nivelul ăsta? Nicholas oftă. Încetează cu ambiţia ta de occidental şi fii de înţeles. Mai avem de stat aici, printre ei.

Se duse spre vestiarul metalic, de unde luă un prosop alb, pufos, brodat cu trei cercuri albastre care se întretăiau, emblema firmei „Sato Petrochemicals”.

O clipă, Tomkin amuţi. După care, pe nepusă masă, încruntat, începu dezechiparea. Era cât pe-aci să dea drumul câtorva scuze. După ce se dezbrăcă şi el, scoase prosopul şi cheia vestiarului metalic.

— Las-o la loc, spuse Nicholas.

— De ce?

Schimbară în fugă o privire, apoi Tomkin aprobă din cap înţelegător.

— Stricăm impresia, nu?

Nicholas zâmbi, deschizând uşa de lemn din capătul şirului de vestiare metalice.

— Haidem, spuse el.

Pătrunseră într-o cămăruţă de circa şase metri pătraţi. Podeaua era pardosită tot cu scândură de cedru scump, însă pereţii erau îmbrăcaţi în faianţă albastră, strălucitoare. Tavanul, acoperit cu faianţă măruntă, era un mozaic reprezentând cele trei cercuri, emblema companiei. Cămăruţa era ocupată aproape în întregime de două căzi enorme, ambele pline cu apă fierbinte. De fiecare parte a lor aştepta câte o tânără.

Fără jenă, Nicholas păşi gol înspre ele, dându-le voie să-l ude cu apă caldă, frecându-l apoi cu buretele săpunit din belşug. După un moment de buimăceală, Tomkin înaintă şi

el.

— Cu asta sunt de acord, spuse el, acceptând femeia care-l spăla. Mai întâi dăm jos jegul, apoi lăsăm căldura să ne scoată oboseala din ciolane...

Erau frecaţi cu grijă, săpuniţi, apoi, cu apa scurgându-se de pe ei, cu pielea aburindă, se îndreptară spre căzile cu apă fierbinte.

Atât de fierbinte, că Tomkin se înfioră. În perete descoperiră o banchetă pe care să se aşeze, stând cu capul afară din apă. Tomkin era roşu ca racul, broboane de sudoare i se prelingeau în lungul obrajilor. Descoperi că dacă încerca să se mişte, căldura era de-a dreptul insuportabilă. Nicholas îşi ţinea ochii închişi, relaxându-se. Nu se auzea nici un zgomot, în afara clipocitului apei din căzi, din cauza micilor unde produse de mişcarea corpului. Faianţa pereţilor se aburise. Tomkin se sprijini cu capul de peretele nişei, înălţându-şi privirile spre emblema din tavan.

— În copilărie, spuse el, mi-aduc aminte că nu-mi plăcea baia. Nu ştiu de ce. Credeam că nu e pe potriva unui bărbat, sau cam aşa ceva. Aveam un coleg de şcoală, un tocilar, ăla mirosea mereu de parcă abia îl scosese mă-sa din cadă. Cristoase, ce mă călca pe nervi! L-am bătut măr într-o zi.

Respirând, pieptul i se ridica şi apoi cobora încet.

— Îţi dai seama, asta mă făcea să cred că voi deveni un erou în ochii celorlalţi, dar n-a fost aşa.

Înainte de a încheia, vocea îi scăzu. Picăturile de pe faţă i se scurgeau în cadă cu ticăieli de metronom.

— Îmi aduc aminte că a venit tata la şcoală, m-a luat acasă şi m-a scufundat în cadă, frecându-mă cu un detergent, cred că era Ajax sau aşa ceva. Ustură ca dracu', îţi spun eu. „Urlă", mă întărâta e, parcă îl aud şi-acum. „Are să-ţi prindă bine, fii sigur. Mâine o să-ţi faci singur baie, ca să nu te mai spăl eu aşa." Da, clătină Tomkin din cap, sunt sigur că de la tatăl meu am deprins curăţenia corporală. Închise ochi, ca şi cum ar fi retrăit scena.

Nicholas se uită la el şi-şi revăzu prietenul mort. Lew

Croacker fusese cât se poate de sigur că Tomkin aranjase să fie ucisă Angela Didion. Obsesia lui Nicholas era stârnită de mediul japonez, mai ales că, pentru Croacker, supunerea oarbă în faţa legilor era o altă asemănare cu Japonia. „Nick, îi spusese prietenul său odată, nu mă doare nici cât negru sub unghie ce făcea Angela Didion sau care-i era repertoriul. Era pentru mine o fiinţă ca noi toţi, o bucată de lut în lumea asta. Ceea ce încerc eu să fac... În fine, cred că fac ceva ce merită făcut pentru ea. Dacă ea nu merită să i se facă dreptate, atunci nici noi nu meritǎm, nici unul...”

Ceea ce pentru Croacker era dreptate, pentru Nicholas era o chestiune de onoare. Croacker ştia ce datorie avea şi în îndeplinirea acesteia şi-a pierdut zilele. A murit ca un samurai. Nicholas realiza faptul, dar asta nu-i uşura tristeţea din clipele de însingurare şi nu făcea să dispară pustiul din el. Era ca şi cum i s-ar fi îndepărtat brutal o parte esenţială a fiinţei.

— Nick, tu te înţelegi bine cu Craig Allonge. Tomkin se referea la şeful compartimentului său financiar. Ştii că am mare încredere în el. În afara mea, el cunoaşte cel mai bine mersul afacerilor companiei „Tomkin Industries”. El se află în miezul lucrurilor.

Dacă Tomkin intenţionase să spună ceva important, nu şi-a dus vorba până la capăt. În schimb, părea că a deviat.

— Craig trece prin momente deosebit de grele la ora actuală. A fost dat afară din casa în care locuia. Nu prea mai dă ochii cu nevastă-sa, de când dumneaei i-a mărturisit că are un amant.

Fără voie, Tomkin făcu o mişcare bruscă în cadă, inhalând o gură de abur fierbinte.

— E într-o situaţie de iad. Craig mi-a spus că ar dori să se mute într-o cameră de hotel dar eu nici n-am vrut să aud de aşa ceva. Va rămâne în casa mea până va lua o hotărâre. I-am spus că dacă intenţionează să divorţeze, îl pot ajuta. Dacă sunt şanse de împăcare, îi pot oferi în acest caz un avocat. Închise ochii. Dar, ceea ce este mai important pentru el la ora asta, e nevoia de a avea un prieten adevărat. Eu sunt şeful, nu-i pot fi prieten şi nu-i pot oferi

prietenia de care are el nevoie. Tu ţii la el şi ştiu că gândeşte despre tine numai de bine. Şi tu ştii ce înseamnă prietenia adevărată.

Nicholas se lipi cu spatele de marginea căzii fierbinţi, gândind: occidentalii sunt imprevizibili. Explodează într-o clipă, insensibili şi dispreţuitori faţă de politeţea curtenitoare, pentru ca în momentul următor să se arate foarte înţelepţi şi grijulii.

— Am să fac tot ce se poate imediat ce ne vom întoarce acasă, spuse el.

Tomkin întoarse instantaneu capul spre Nicholas, iar când deschise gura, vocea îi devenise neînchipuit de caldă:

— Nicky, spuse el, o să te însori cu fata mea?

Încă pe jumătate visând, Nicholas simţi totuşi unda de disperare din glasul lui, fără a-şi da seama de rostul ei.

— Da, răspunse el pe loc, desigur. Imediat ce ne vom reîntoarce în America.

— Ai discutat asta cu Justine?

Nicholas zâmbi.

— Adică mă întrebi dacă am cerut-o în căsătorie? Da, aşa am făcut. Îl auzi pe Tomkin răsuflând uşurat, după care se întoarse spre el. Ne dai încuviinţarea?

Tomkin se încruntă şi scoase un soi de lătrat răguşit, în care Nicholas recunoscu un râs îngrijorat:

— O, da, cum dracu’ să nu v-o dau şi să-ţi aducă fericire. Dar să nu-i spui Justinei. Să dea naiba dacă n-ar fi în stare să nu se mărite cu tine numai pentru a-mi face mie în necaz.

— Cred că a depăşit etapa aceasta.

— Te înşeli. Între mine şi fiicele mele nu va mai fi nimic ca altădată. Au prea multă fiere în suflet, prea multă ură faţă de modul în care spun ele că m-am amestecat în viaţa lor. Chiar dacă am avut sau nu dreptate. Nici eu n-aş putea spune.

Era cazul să pună capăt unor eventuale discuţii amare, gândi Nicholas, aşa că se ridică din cadă şi ieşi afară încetişor. Tomkin îi urmă exemplul şi intrară amândoi în

camera de aburi. Rămaseră în picioare pe gresia hexagonală, în timp ce conducta verticală începu să tuşească şi să împroaşte apă. Apoi, cu un şuierat puternic, aburul izbucni la capătul ţevii, iar discuţia deveni imposibilă.

Exact la cinci minute de la intrarea lor în baia de aburi, sună un clopoţel de avertizare. Nu se mai puteau vedea unul pe celălalt, deşi stăteau destul de aproape.

Din timp în timp, conducta ce cobora în lungul peretelui îmbrăcat în faianţă bolborosea în stânga lor ca o bocitoare, pufnind un nou val de aburi, care le învăluia umerii în nori fierbinţi.

Nicholas îl bătu pe Tomkin pe spatele masiv şi ieşiră amândoi în cealaltă cameră.

Ajunseră într-o încăpere foarte spaţioasă, luminată difuz, mirosind discret a coajă de mesteacăn şi a camfor mentolat. În lungul pereţilor se aflau patru mese nesfârşite, capitonate. Două din ele erau ocupate de nişte mogâldeţe ce se dovediră apoi a fi două fiinţe. În dreptul celor patru mese stătea în picioare câte o tânără.

— Domnilor... un bărbat se ridică de la masa din dreapta lor, se înclină într-un salut. Cred că sunteţi mult mai odihniţi decât atunci când mi-aţi călcat pragul.

— Sato! Exclamă Tomkin. Ti-a trebuit... se întrerupse, simţind apăsarea mâinii lui Nicholas, la jumătatea frazei începute. E o primire... să dea dracu’ dacă nu-i o primire a-ntâia. Nici la hotelul Okura nu ne-ar fi făcut o asemenea primire.

— O, nu ne putem permite luxul de acolo... totuşi Seiichi Sato se înclină în semn de apreciere a complimentului, Linnear-san, spuse el întorcându-se puţin, e o mare onoare să te pot întâlni în cele din urmă. Am auzit vorbindu-se mult despre dumneata, îşi încrucişă picioarele şi se aşeză iar. Spune-mi, te bucuri să te ştii din nou acasă?

— Casa mea e acum America, Sato-san, spuse Nicholas prevăzător. Multe s-au schimbat în Japonia de când am plecat eu, dar cred că şi mai multe au rămas neschimbate.

— Ţi-ai greşit cariera, Linnear-san, spuse Sato. Trebuia să intri în politică.

Nicholas se întrebă cine stă la masa dinspre peretele îndepărtat.

— Vă rog să luaţi loc, domnilor, îi îndemnă Sato. Şedinţa de relaxare nu s-a încheiat...

Dădură curs invitaţiei şi din penumbră, apărură ca prin farmec două tinere. Nicholas simţi atingerea uleiului pe piele, apoi două mâini îndemânatice începură să-l maseze.

— Linnear-san, te întrebi probabil de ce nu sunt japoneze aceste două fete? Să nu crezi că nu sunt naţionalist. Cu toate acestea, sunt un om realist. Fetele sunt taiwaneze hohoti. Sunt oarbe, Linnear-san; îţi vine să crezi aşa ceva? Explicaţia de bază constă în faptul că boala le-a sporit fineţea pipăitului. Auzisem despre lucrul acesta, dar acum sunt înclinat să-l şi cred. De la prima mea călătorie în Taiwan, în 1956, intenţionam să aduc în Japonia maseuze taiwaneze. Ce părere ai, Linnear-san?

— Superb, şopti Nicholas.

Cu degetele şi palmele ei talentate, fata îi muiase muşchii, ca pe un aluat. Expiră îndelung simţind că-l cuprinde o ameţeală toropitoare.

— Am fost nevoit să rămân în Taiwan zece zile ca să întocmesc actele unei noi societăţi. Domnilor, vă asigur pe amândoi că singurele lucruri valoroase ale Taiwanului sunt bucătăria şi masezele oarbe.

Un timp, nu se auzi decât lipăitul somnolent al palmelor pe piele, mirosul puternic al camforului pentru frecţie sporind întrucâtva starea generală de picoteală.

Gândul lui Nicholas se întoarse la cel de-al patrulea om, cel misterios. Cunoştea bine hăţişurile întortocheate ale tertipurilor japoneze în materie de afaceri, atât de diferite şi de străine pentru occidentali. Ştia că, în ciuda faptului că Sato era preşedinte de *keiretsu* – trust industrial – mai exista pe lângă el o armată întreagă de oameni puternici pe care nici cel venit din afară şi nici măcar japonezul get-beget nu-i văzuse la faţă, sau nu auzise vorbindu-se despre ei. Aşa se întâmpla cu majoritatea celor mai puternici oameni ai Japoniei. Era Sato un astfel de om? Dacă aşa

stăteau lucrurile, atunci Nicholas trebuia să țină cont de sfatul lui Tomkin de a fi cu ochii în patru de-a lungul călătoriei peste Pacific. „Această afacere cu Sato Petrochemicals e cea mai bănoasă dintre toate afacerile mele, Nick. Fuziunea sucursalei mele Sphynx Silicon cu *kobun*-ul Sato Nippon Memory Chip îmi va aduce profituri colosale în următorii douăzeci de ani. Cunoşti cum sunt. Industriaşii americani, se căznesc o mie de ani până să le vină o idee. De aceea m-am hotărât să înfiinţez Sphynx-ul în urmă cu doi ani şi jumătate. M-am săturat să mă tot încred în ticăloşi. Din cauza lor eram mereu în întârziere cu trei sau şase luni faţă de plan, iar când îmi livrau mărfurile promise, japonezii deja scoseseră ceva mai bun. Ca de obicei, furau de la noi schiţele şi planurile de bază, scoţând un produs mai bun şi mai ieftin. Aşa le-au făcut nemţilor cu camerele BETA-MAX, aşa ne-au făcut nouă şi europenilor cu automobilele. Aşa vor proceda acum şi cu noi, ne vor fura *chip*-urile de calculatoare, dacă nu ne va veni mintea la cap. Tu, Nick, ştii mai bine ca oricine cât e de greu pentru o companie străină să pătrundă în Japonia. Dar acum am ceva pe care ei îl doresc şi-l doresc aşa de mult, încât mi-au oferit 51 din profit. Cifră incredibilă pentru ei. Nici un străin n-a obţinut-o până acum. Însă, când vor porni activitatea în Tokyo, vor pune IBM-ul cu botul pe labe”.

Nicholas îşi amintea perfect întreaga afacere. Atotputernicul Minister al Comerţului Internaţional şi al Industriei, cunoscut mai ales ca MITI, apăruse după cel de-al doilea război, având rolul de a dirija economia japoneză spre o consolidare puternică. În anii ’50, ministrul-şef al MITI, Shigeru Sahashi, a devenit samuraiul desemnat să descurajeze ceea ce el considera masiva invazie de capital american în Japonia.

Acesta a remarcat uriaşul potenţial al pieţei mondiale în ce priveşte computerele. Japonia nu avea la acea dată nici urmă de tehnologie în acest domeniu. Sahashi a profitat de disponibilitatea IBM-ului de a-şi deschide pieţe de desfacere în Japonia, pentru a crea o industrie japoneză a computerelor eficientă.

MITI deja concepuse câteva strategii cu scopul de a limita sever implicarea companiilor străine în economia japoneză. Ministerul era aşa de puternic, încât putea decide unilateral excluderea tuturor participanţilor străini, fără consimţământul lor.

Sahashi a aprobat înfiinţarea companiei IBM Japan, dar imediat ce noua societate a început să se înfiripeze, a început şi el să le pună în vedere posibilele consecinţe. Desigur, IBM-ul deţinea toate componentele de bază necesare Japoniei pentru întemeierea industriei sale de computere.

La o şedinţă devenită istorică a IBM Japan, cu participarea ministrului Sahashi, acesta le-a spus:

— Vom lua orice măsură posibilă ca să vă împiedicăm afacerile dacă nu veţi oferi firmelor japoneze patente IBM, fără a le percepe un comision mai mare de 5.

Când, pe bună dreptate speriaţi, şefii IBM-ului au acuzat Japonia de un complex de inferioritate, Sahashi a răspuns:

— Nu avem un complex de inferioritate faţă de voi; avem nevoie numai de bani şi de timp, pentru a putea ajunge competitivi în adevăratul sens al cuvântului.

Cu totul încurcaţi, americanii se confruntau cu dificila alegere între retragerea completă a IBM-ului de pe o bună parte a pieţei mondiale, sau capitularea în faţa condiţiilor de-a dreptul despotice ale MITI-ului.

S-au hotărât în cele din urmă pentru a doua variantă şi ani întregi după aceea Sahashi şi-a trâmbiţat cu mândrie succesul negocierilor sale.

„Am tras învăţăminte din acest fiasco”, spusese Tomkin readucându-l pe Nicholas la realitate. „Nu sunt atât de lacom de bani încât să-mi pun laţul de gât înainte de a afla ce dracu’ mă aşteaptă. Am să mă folosesc de japonezi, atât şi nimic mai mult. Până nu încheiem contractele aşa cum trebuie, nu bag un dolar în afacere. Am obţinut patentul, dar nu pot fabrica *chip*-ul în America decât la un preţ care pe piaţă l-ar face prohibitiv. Sato mă poate susţine: el controlează şase din cele mai mari concerne ale Japoniei.

Poate fabrica *chip*-urile destul de ieftin pentru a transforma o aventură într-un mare profit. Râse. Chiar mare am spus şi nu glumesc, Nick. Crezi sau nu, ne aşteptăm la un profit net de o sută de milioane de dolari în doi ani. Privirile i se înflăcărară. M-ai auzit bine: o sută de milioane!

Nicholas aproape că adormise, când simţi că mâinile care îi masau muşchii se opriseră. Se simţea mai bine ca oricând. Auzi în cameră zgomot înăbuşit, apoi voce poruncitoare a lui Sato:

— Acum vom face un duş şi ne vom îmbrăca pentru a trece la afaceri. Peste un sfert de oră, miss Yoshida vă va însoţi în biroul meu.

Se ridică, un strigoi grăsan şi întunecat. Nicholas întoarse puţin capul pentru a-l vedea mai bine, dar nu reuşi decât să-si dea seama că Sato nu era înalt. În spatele lui, umbra celui de-al patrulea bărbat se mişcă şi se ridică în picioare. Nicholas îşi concentră privirile, dar masivul Sato se interpuse între ei, ascunzându-l pe enigmaticul străin.

— Astăzi vom discuta puţin despre afaceri, spuse industriaşul japonez. Aţi avut o călătorie obositoare şi la drept vorbind, s-a făcut târziu. Totuşi – se înclină oficial spre amândoi – astăzi este luni şi preliminariile nu pot aştepta. Sunteţi de acord, Tomkin-san?

— Să începem, fie ce-o fi. Cu toate că era aproape de Nicholas, acestuia i se păru că vocea-i sună ciudat de înfundat.

— Excelent, spuse Sato, scurt, iar capul său de viţel se înclină. Ne vom revedea.

Când rămaseră singuri, Nicholas se ridică, ţinând prosopul în jurul coapselor.

— Ai fost foarte tăcut, spuse el în semiîntuneric.

În scurta pauză, fetele plecaseră în grabă, foşnind ca trestiile bătute de vânt.

Tomkin se lăsă să alunece de pe masă.

— Am studiat numai terenul.

Se înveli şi el cu prosopul cât un cearşaf.

— Sato părea foarte preocupat să vorbească cu tine. N-am vrut să mă amestec. Ce mă priveşte pe mine? Însă mă

întrebam cine era însoţitorul său? Ai vreo idee? întrebă Nicholas pe când intrau în sala de duşuri.

Tomkin scutură din cap.

— Ştii cum e industria japoneză. Numai Dumnezeu cunoaşte modul lor de a-şi conduce treburile şi nu m-ar surprinde să aflu că şi pe El l-ar putea duce de nas.

Tomkin ridică din umerii masivi.

— Indiferent cine a fost tipul acela, fii convins că e un mahăr, altfel n-ar fi fost acceptat într-un astfel de sanctuar al lui Sato.

Seiichi Sato avea un birou cu aspect aproape în întregime occidental. Fotolii confortabile şi scaune aşezate în jurul unei măsuţe negre, lăcuite, pentru servitul cafelei, cu omniprezenta emblemă a firmei Sato pe tăblie, iar la distanţă, spre ferestrele largi cu vedere spre Tokyo, se aflau un birou din lemn de trandafir cu intarsii de bronz şi câteva scrinuri joase, acoperite cu broderii de culoarea şampaniei. Gravuri pe lemn atârnau pe pereţi şi Nicholas observă că aparţineau artiştilor din secolul XX. Însoţindu-l pe Tomkin prin încăpere, Nicholas văzu o uşă întredeschisă, dincolo de care se afla o *toko-noma*, o nişă tradiţională în care se puneau zilnic flori proaspete, conform obiceiului, într-un aranjament simplu. Deasupra acesteia, pe perete, se afla o stampă veche, păstrând încă puţin din praful de aur al vremurilor îndepărtate. Nu putu citi inscripţia de pe ea din cauza unghiului în care se afla, însă putea fi sigur că e un citat filosofic *zen,* scris de un maestru antic.

Seiichi Sato apăru îndărătul biroului său ca prin farmec, cu paşi neauziţi. Era, după cum bănuise Nicholas, un om destul de scund, deşi nu tocmai pitic. Pe sub costumul comandat la casa Ralph Lauren, Nicholas îşi imagină uşor muşchii parcă puşi cu lopata pe umeri şi pe braţe, ca o manta de oţel şi gândi că omul îşi face exerciţiile fizice cu mare scrupulozitate. Îi cercetă faţa, parcă ciupită de vărsat, cu trăsături colţuroase, cu pometii obrajilor teşiţi, ridicându-se până sub ochi, cu fruntea netedă, neridată, încununată

de părul aspru, tuns perie. Fizionomia lui nu presupunea subtilitate. Nu era deloc un individ atrăgător, dar lipsa de frumuseţe şi subtilitate îi accentua forţa sănătoasă a psihicului şi neclintita voinţă. Avea o teribilă putere de caracter.

Zâmbitor, Sato îşi întinse larg mâinile spre amândoi, într-un salut foarte american. Dincolo de umărul său uriaş, Nicholas zări muntele Fujiyama. Ştia că pe cer senin se putea vedea din vârful noului zgârie-nori Internaţional Trade Center de lângă gara Hamamatsucho, de la care se lua trenul monorai pentru Haneda. Dar de aici, din inima cartierului Shinjuku, priveliştea părea de-a dreptul fantastică.

— Poftiţi, spuse Sato, fotoliul este locul cel mai potrivit pentru călătorul obosit.

După ce se aşezară, Sato îşi drese uşor glasul, ca şi cum ar fi tuşit şi dinspre uşa pe jumătate deschisă de la *toko-noma,* nişa de alături, apăru imediat o figură bărbătească.

Omul era foarte înalt şi subţire ca scândura. Avea ceva din nemişcarea şi splendoarea mării de pe stampele japoneze. Putea să aibă cu circa zece ani mai mult ca Sato, probabil vreo şaizeci, deşi era greu de precizat. Avea părul sur şi des, aproape lins pe creştet. Mustaţa era subţire din cauza tunsorii impecabile, iar marginea dinspre buza de sus era îngălbenită de tutun.

Se apropie de ei în paşi legănaţi, părând somnambul, ca şi cum i-ar fi lipsit controlul perfect al muşchilor. Ajungând în dreptul lor, Nicholas văzu că i se întâmplase ceva la ochiul drept, deoarece pleoapa îi stătea pe jumătate închisă, iar globul ochiului strălucitor, deşi nu era din sticlă, era înceţoşat şi albicios, ca o agată spartă.

— Permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Tanzan Nangi.

Omul cu un singur ochi se înclină respectuos, iar Nicholas îi răspunse în acelaşi mod. Purta un costum cenuşiu cu dungi subţiri, o cămaşă albă scrobită şi o cravată gri, discretă. Nicholas realiză imediat că au în faţă un conformist de şcoală veche, precaut şi suspicios faţă de orice afacerist străin, probabil un om din speţa lui Sahashi

de la MITI.

— Nangi-san e preşedintele Băncii de Dezvoltare Daimyo.

Spusese suficient. Atât Nicholas cât şi Tomkin ştiau că aproape toate concernele din Japonia erau în proprietatea unei bănci, pentru că de acolo veneau banii, lucru cât se poate de logic.

Banca de Dezvoltare Daimyo deţinea trustul Sato Petrochemicals.

Miss Yoshida aduse o tavă încărcată cu un vas de porţelan aburind şi patru ceşcuţe minuscule. Îngenunche cu grijă la unul din capetele măsuţei joase şi cu un beţigaş din bambus, începu să prepare ceaiul verde.

Nicholas o urmări, observându-i priceperea, stăpânirea de sine, graţia degetelor în mişcarea beţigaşului. După ce toată lumea a fost servită, se ridică şi părăsi încăperea în tăcere. N-a aruncat nimănui nici măcar o privire trecătoare.

Nicholas simţi insistenţa din ochii lui Nangi şi fu conştient de faptul că este cercetat şi cântărit. Nu se îndoia că bancherul ştia deja totul despre el. Nu s-ar fi prezentat la o astfel de întrevedere fără a fi fost informat amănunţit. Şi Nicholas mai ştia, de asemenea, că, dacă ar fi fost atât de conservator pe cât se arăta la suprafaţă, nu i-ar fi plăcut nici pe departe unul de felul lui: jumătate oriental, jumătate englez. În ochii unui conservator, ar fi trecut drept un *gaijin*.

Potrivit obiceiului, ridicară tuspatru ceşcuţele în aer. Le apropiară de buze şi sorbiră cu nesaţ spuma verde. Amuzat, Nicholas observă că Tomkin face o grimasă, dând de amăreala băuturii.

— Şi acum, spuse Tomkin lăsând jos ceaşca şi aplecându-se în faţă ca un mijlocaş din fotbalul american, gata să se repeadă la grămadă auzind fluierul arbitrului, să trecem la afaceri!

Nangi, care-şi ţinea bustul la fel de ţeapăn ca picioarele, scoase cu grijă din buzunarul de la piept o tabacheră filigranată din platină, o deschise şi luă o ţigară, cu degetele lui lungi şi fine ca o pensetă. Tot la fel de ceremonios aprinse bricheta şi inhală profund. Întorcând capul, fumul

şuieră pe nările-i largi.

— Încet, încetişor, adunăm un bănişor, spuse el de parcă aceste cuvinte îi amărau gura. Nu aşa zic englezii pe aici, prin Orientul Îndepărtat, domnule Linnear?

Deşi neliniştit, Nicholas se stăpâni. Nu i se putea citi nimic altceva pe faţă, în afara unui rictus răutăcios, atunci când răspunse:

— Cred că unul din coloniştii de altădată au împrumutat zicala de la chinezi.

— Şi au corupt-o, îl corectă Nangi.

Nicholas încuviinţă cu o mişcare a capului. Aşa se întâmplase.

— Asta a fost demult, Nangi-san. Vremurile s-au schimbat, aducând cu ele valori moderne, mult mai înţelepte.

— Într-adevăr, pufni Nangi, aparent înciudat că n-avea pe moment nici o replică la îndemână.

Sato interveni, pentru a preveni încordarea.

— Domnule Tomkin şi domnule Linnear, dumneavoastră abia aţi sosit la noi. Domnul Greydon, jurisconsultul dumneavoastră, nu va apărea până cel devreme mâine, la ora 11,15. Prin urmare, ne-am putea limita la trasarea unui plan general al fuzionării. Avem timp suficient pentru punerea la punct a detaliilor. Eu...

— Procentajul acordat în această ţară firmei Nippon Memory este complet inacceptabil, se amestecă Nangi, în discuţie, aruncă mucul de ţigară şi aprinse alta. Pur şi simplu, este jaf la drumul mare.

— Având în vedere caracterul revoluţionar al *chip*-ului pe care îl aduce Sphynx-ul în această fuziune, începu Nicholas înainte de a putea Tomkin deschide gura, cu greu am putea considera că procentajul de 51-49 este un preţ prea mare. Gândiţi-vă la enormele...

— Domnule Linnear, eu sunt bancher. Vocea tăioasă a lui Nangi era rece ca şi privirile-i încremenite. Deşi *keiretsu* nostru deţine multe tipuri de concerne, inclusiv trusturi şi companii de asigurări, asociaţii comerciale şi agricole, precum şi grupul industrial Sato Petrochemicals, toate

acestea sunt unite prin doi factori. Trase de câteva ori din ţigară, convins că pusese din nou sub controlul său întreaga conversaţie. Unu: toate depind de banii pe care-i pune la dispoziţie Banca de Dezvoltare Daimyo. Doi: toate au ca principiu de bază rentabilitatea, când le merge bine, desigur.

— Dar rentabilitatea este tocmai ceea ce vă oferă această fuziune, Nangi-san.

— Pentru asta nu avem un capital special, iar eu nu mă pricep la *chip*-urile de computere, spuse Nangi scurt, de parcă ar fi pus capăt discuţiei.

— Pentru a înţelege extrema importanţă a produselor noastre, spuse deschis Nicholas, e necesară o privire de ansamblu. *Chip*-ul de memorie computerizată este o bucăţică de siliciu şi ca să mă exprim mai tehnic, e compus din particule microscopice, în care sunt depozitaţi biţi de informaţii. De exemplu, cel mai simplu *chip*, un 64 K RAIVI, e compus din 64 000 de biţi, de particule ce stochează informaţia, pe o suprafaţă cam cât un buric de deget.

Nangi îşi puse picior peste picior, continuând să fumeze, ca şi când s-ar fi aflat la o petrecere. Nu scotea o vorbă iar Nicholas continuă:

— *Chip*-ul RAM permite accesul instantaneu la memorie. *Chip*-urile sunt cel mai des folosite datorită vitezei lor de lucru şi e foarte important ca un computer să fie operativ. Problema principală este că, atunci când un RAM nu mai are curent, datele din memorie se şterg şi trebuie să fie reprogramat. Acesta este scopul pentru care a fost inventat ROM-ul. Sunt *chip*-uri stabile, pentru cititul memoriei. Fie că sunt încărcate sau nu, ele păstrează ce au. De aici cusurul lor. Pentru reprogramare trebuie ştearsă informaţia şi înlocuită cu alta. Acesta a fost timp de ani de zile visul specialistului în tehnica de computere: să elaboreze un RAM stabil, rapid, reprogramabil, fără a-şi pierde memoria la întreruperea curentului.

Înainte de a continua, Nicholas se uită la toţi cei de faţă. Nu dădeau semne de plictis.

— Recent, industria computerelor a venit cu o rezolvare parţială a problemei: *chip*-urile E^2 PROM, reprogramabile şi stabile la întreruperea curentului. Defectul lor este încetineala: sunt prea lente pentru, a înlocui RAM-ul din inima calculatorului. Unul dintre rivalii noştri, firma *Xicor*, a mers mai departe cu încă un pas. Au început să combine RAM-ul cu E^2 PROM, fără a se mai resimţi efectul întreruperii alimentării electrice. Dar acestea sunt greu utilizabile, scumpe şi încă incapabile de toate operaţiile. În continuare, sistemele cu disc sau casetă, cu multe componente mecanice, cu RAM-uri prevăzute cu baterii suplimentare, sunt mai eficace decât hibridul lor.

Nicholas îşi împreună mâinile şi se concentră asupra bancherului.

— Cu alte cuvinte, Nangi-san, RAM-ul stabil care să schimbe faţa industriei computerelor o dată pentru totdeauna, este încă aşteptat. Mai precis, a fost aşteptat până acum. Ochii i se luminară. Sphynx are acest fel de *chip.* Chiar oamenii lui Sato-san au verificat valabilitatea lui, în urma probelor. Sunt dincolo de orice îndoială. Noi le avem şi vi le punem în mod exclusiv la dispoziţie. Nicholas ridică resemnat din umeri. Desigur, o astfel de descoperire monumentală nu poate rămâne exclusivă mult timp: vor apărea copii, în mod garantat. Dar până atunci Sphynx Sato va avea avansul imprimat de start, ceea ce-i va permite să facă înconjurul, pieţei mondiale. Până când vor ajunge alte concernuri japoneze să facă un mic pas în cercetarea modelului, întreprinderile noastre vor avea producţie maximă.

— Aceasta va fi baza rentabilităţii dumneavoastră, spuse Tomkin. În doi ani, ne putem aştepta la un profit net total de 150 milioane dolari. Ceea ce...

— Treizeci şi şase de miliarde o sută şaizeci de milioane de yeni, spuse Nangi. Îşi scutură agitat mucul de ţigară, ca un profesor distant în faţa unui grup de elevi recalcitranţi şi inferiori. Nu încercaţi să mă învăţaţi pe mine problemele băneşti, domnule Tomkin. Ceea ce spuneţi e o chestiune de viitor, iar cifrele vă aparţin, noi n-am făcut calculele. Sunt

cifre astronomice, tocmai asta e problema.

Tomkin părea sătul de motive de acest gen.

— Ascultă, Sato, spuse el neglijându-l intenţionat pe bancher. Am venit aici ferm încredinţat că vom face o afacere. Sunt pregătit să întâmpin probleme pe parcursul negocierilor, aşa e în orice afacere. Făcu un gest nervos. Dar nu mă aşteptam la astfel de inepţii, cum am auzit adineauri, de parcă m-aş afla într-o şedinţă a MITI!

— Nangi-san a fost ministru-adjunct la MITI spuse Sato cu un soi de rânjet de lup pe buze până acum şapte ani, când a ajutat ca *ronin* la întemeierea Băncii Daimyo şi desigur, a lui Sato Petrochemicals.

— Nici nu mă miră, spuse Tomkin înfuriat. Dar i-ai putea atrage atenţia că nu vă aflaţi în faţa unui blestemat de străin care încearcă să destabilizeze balanţa economică a Japoniei. Amândoi avem nevoie şi vrem cu totul altceva. Eu am produsul şi tu ai toate acareturile necesare pentru a-l fabrica la un preţ convenabil. Avem cu toţii profit – răsuci brusc privirile în direcţia bancherului: S-a înţeles, Nangi-san?

— Înţeleg perfect, spuse Nangi, că aţi venit aici cu gând să ne luaţi o bună bucată din terenul nostru de la Misawa, pe care îl rezervasem deja pentru Niwa Mineral Mining, aflată în extindere. Aici pământul costă enorm, dar voi habar n-aveţi. În America vă întindeţi ca nişte nababi, cât şi unde puteţi în statele voastre nesfârşite, construind vile şi piscine. Şi ne cereţi nouă să renunţăm la pământ. Întotdeauna vă aşteptaţi ca noi să renunţăm la pretenţii. Ochii săi aveau strălucirea pietrei de obsidian. Şi cu ce ne alegem? Cu tehnologia viitorului. Dar noi întrebăm: această „nouă” tehnologie ne va rezolva marea problemă a spaţiului? Va face Japonia mai independentă faţă de ţările bogate în petrol, care ne sug şi sângele? Ne va elibera de odioasa datorie faţă de America de a fi avanpostul ei în faţa expansiunii comuniste în Extremul Orient?

Se ridică în picioare, drept, ca o cobră gata de atac.

— Timpurile s-au schimbat, într-adevăr, aşa cum aţi

afirmat. Dar noi nu mai suntem acum duşmanul vostru învins, condamnat la supunere oarbă.

— Ascultă, spuse Tomkin, vă aduc cheia seifului cu milioane şi tu mă primeşti cu o politică reacţionară. Se împunse în piept cu degetul. Eu unul nu fac politică, înţelegi? Eu sunt un om de afaceri, cu asta începem şi cu asta încheiem, chiar acum. Daţi cu piciorul unei afaceri, am s-o închei în altă parte. Poate la Mitsubishi sau la Toshiba…

— Ceea ce trebuie să încercaţi a înţelege, interveni Sato calm, e că ne aflăm într-un moment istoric complicat. Japonia nu are atâta spaţiu şi nu e căţeluşul Statelor Unite. Prin urmare, există aici o diferenţă de opinii faţă de companiile străine care vor să ne ciupească din plăcintă.

— Tocmai aici e baiul, spuse Tomkin bosumflat. Nu mă interesează piaţa Japoniei. Anul trecut, dintr-o producţie de 64 de structuri industriale ale celor trei mari companii americane de supercomputere, numai două au fost vândute în Japonia. Eu am în vedere piaţa *mondială.* Şi voi ar trebui să procedaţi la fel. Vă preocupă atât de mult să ridicaţi stavila „protecţionismului”, încât nu priviţi decât prin ochelari de cal, tot înainte. Aşa-zisul „protecţionism” nu este altceva decât o barieră în calea comerţului exterior mondial – era pe punctul de a-şi ieşi din fire. Cred că a sosit momentul crucial ca Japonia să iasă din zona copilăriei şi să-şi asume responsabilitatea de a fi naţiune a lumii.

Nangi părea imperturbabil.

— Dacă, aşa cum îl numiţi, acest „protecţionism” ar fi prematur retras, efectul asupra economiei japoneze ar fi dezastruos şi dincolo de asta exporturile americane în această ţară n-ar creşte cu mai mult de opt sute de milioane de dolari. Cred că şi dumneata, domnule Tomkin, îţi dai seama că n-ar fi decât o picătură neglijabilă faţă de deficitul masiv al comerţului american.

— Cred că ar trebui să vă destupaţi la minte, spuse Tomkin începând să se înroşească. Politica voastră de insulari reacţionari vă va îndepărta de restul lumii. Şi sunteţi prea dependenţi de sursele de energie importantă ca să vă permiteţi aşa ceva. Nu ne mai invadaţi nouă pieţele, atâta

timp cât interziceţi vânzarea produselor noastre aici, dacă nu vreţi să ajungeţi nişte orfani prosperi în arena internaţională.

— De ce trebuie să fie japonezul permanent pedepsit pentru că face produse de calitate? spuse Nangi. Nu avem nici o influenţă asupra cumpărătorului american. Nimeni nu-i obligă să ne cumpere mărfurile. Simplul fapt trist pentru voi care justifică aceasta, este calitatea superioară şi preţul scăzut. Americanii acordă mai mult credit tehnologiei noastre decât modernelor companii de la ei de acasă.

Însă Tomkin nu-şi încheiase nici pe departe peroraţia.

— În momentul de faţă, spuse el tărăgănat, Sato Petrochemicals nu este în rândul primelor şase firme mari de calculatoare din Japonia. Din câte am înţeles, dorinţa voastră ar fi să vă faceţi intrarea în acest cerc fermecat. Iar cheia o constituie tocmai *chip*-ul stabil al sucursalei Sphynx. Am fost informat că MITI a avizat de curând un proiect care urmează a fi gata prin 1990: o maşină capabilă să execute 10 miliarde de operaţii pe secundă, cu alte cuvinte de o sută de ori mai rapidă decât capodopera supercomputerelor firmei Cray Research, aflată acum pe piaţă. Pentru acest proiect, MITI a alocat circa două sute de milioane de dolari pe an.

Se opri. Nici unul dintre japonezi nu mişcase un deget, dar Tomkin realiză că scorul îi era favorabil.

— Mai mult, continuă apoi, ştim că un alt proiect al ministerului de finanţe urmăreşte realizarea unui computer foarte uşor de utilizat, capabil să înţeleagă vocea omenească. Îşi împreună mâinile. Acum, să trecem la subiectul nostru, la partea sa esenţială. *Chip*-ul nostru stabil va pune compania Sato în fruntea ambelor proiecte. MITI-ul va fi obligat să facă apel la ajutorul vostru, ceea ce înseamnă că totuşi cele şase mari companii japoneze de calculatoare vor fi şapte.

Privi la japonezi pe rând: încruntat spre unul, cu o satisfacţie înţelegătoare spre celălalt. Am de-a face cu oameni de afaceri, îşi spuse el şi cu nimeni altcineva. Nangi

nu scoase o vorbă, ceea ce îi dădu lui Tomkin impresia că face progrese mari.

— Propunerile şi contrapropunerile nu trebuie făcute precipitat, spuse Sato. Adeseori, impulsivitatea firilor necalculate poate duce la pierderea luptelor. După cum, cu multă înţelepciune, spunea Sun Tzu: „Şoimul numai prin dresaj poate prinde prada”.

Se ridică şi se înclină, în timp ce Tomkin şi Nicholas îl imitară automat. Nangi se ridică alene şi rămase în picioare clătinându-se. Sato reluă:

— La întâlnirea de mâine seară vom continua discuţiile, când prezenţa asociaţilor şi a juriştilor va spori înţelepciunea noastră. Acum însă, sper că veţi găsi puţin timp pentru a vă bucura de frumuseţile oraşului nostru.

Oaspeţii murmurară a aprobare, iar el reluă:

— Bun. Mâine, la două după-amiaza, maşina mea vă va aştepta în faţa intrării hotelului Okura, pentru a vă aduce aici.

Se înclină iar respectuos, la fel şi Nangi.

— La revedere, domnilor. Vă urez o seară tihnită.

Apoi îl luă pe Nangi afară din birou, înainte de a se mai rosti vreun cuvânt.

Tomkin trecu pragul camerei sale de la hotel.

— Al dracului ticălos Nangi: de ce nu m-or fi informat oamenii mei despre el? În timp ce Nicholas îi urmărea cu privirile, reluă răspicat: Cristoase, parcă m-a lovit o schijă când mi-au spus că a fost adjunctul ministrului la MITI. Crezi că ăsta e în stare să ne blocheze fuziunea?

Nicholas nu luă în seamă starea agitată a lui Tomkin.

Iar Tomkin îşi răspunse singur:

— Sunt convins că va căuta să-şi mărească procentajul.

Nicholas luase de pe un pupitru de scris o mapă mare, din piele, dându-i bobârnace cu unghia.

— Încetează joaca şi spune-mi naibii ce părere ai!

Nicholas îşi ridică privirile.

— Răbdare, Tomkin, spuse el. Ţi-am atras de la bun început atenţia că realizarea fuziunii va cere răbdare poate

mai multă decât ai tu.

— Rahat! Tomkin se apropie de Nicholas; îşi coborî privirile. Vrei să spui că mă vor manevra cum doresc ei?

Nicholas dădu din cap.

— Cel puţin vor încerca. Japonezii nu sunt niciodată deschişi faţă de negocieri. Nu vor cădea la înţelegere până în ultima clipă, deoarece caută să vadă ce se întâmplă între timp. În nouă din zece cazuri, ei simt că trebuie să intervină o întâmplare neprevăzută în favoarea lor. De aceea ne ţin în şah până atunci.

— Cum face Nangi? Înţeleg ce vrei să spui, observă Tomkin gânditor. Pune lupul paznic la oi.

— După care stă la pândă să vadă ce iese din asta, aprobă Nicholas. Aşa e cum spui. Se gândesc probabil că încordarea te va îngrijora într-atât încât mâine sau luni, vor putea negocia în termeni mult mai favorabili pentru ei – izbi mapa de piele cu degetele. Japonezii ştiu că nimeni nu-şi arată adevărata fire în afaceri. Pentru a încheia o afacere cu ei, trebuie ca mai întâi să-ţi descopere firea. Asta se numeşte „mişcarea umbrei”. Termenul e folosit de ghidul strategiei militare întocmit de războinicul Miyamoto Musashi. L-a scris în anul 1645, dar toţi afaceriştii japonezi de clasă îi aplică principiile în practica tratativelor comerciale.

— Mişcarea umbrei, repetă Tomkin gânditor. Ce este asta?

— Când nu poţi vedea adevărata intenţie a oponentului, simulezi un atac rapid şi decisiv. După cum specifica Musashi, atunci îşi va da la iveală armamentul greu. Astăzi, expresia poate fi înlocuită cu spiritul negocierii crezând că-ţi ştie acum intenţiile. Dar tu nu i-ai arătat de fapt nimic de o adevărată valoare, în schimb el ţi-a dezvăluit propria strategie.

— Aşa s-a întâmplat acum câteva minute cu Sato şi Nangi?

Nicholas ridică umerii.

— Depinde cât de departe te-au făcut să mergi.

Tomkin se lovi cu buricele degetelor de frunte.

— Până acum le-am oferit apă de ploaie, spuse el cam gâfâit. Eşti alături de mine, Nick şi amândoi o să-i băgăm la cutiuţa pe care le-am pregătit-o, cu toată strategia lui Musashi al lor.

— Ca de exemplu, cifrele privind împărţirea profitului? spuse Nicholas ironic. Îmi spuseseşi că numai partea de profit a Sphynx-ului va fi o sută de milioane, iar cifrele date lui Sato se referă la un beneficiu de 150 milioane ce ar urma să fie împărţit în două.

— Ei, ce-nseamnă cincizeci de milioane în sus sau în jos? spuse Tomkin masându-şi tâmplele cu nădejde. Am o migrenă afurisită... Îl privi pe Nicholas cu îngrijorare. Doctorul îmi spune că nu este decât rezultatul vieţii pe care o duc. Zâmbi compătimitor. Ştii ce mi-a prescris? Vacanţă permanentă la Palm Springs. Ar vrea el să putrezesc pe malul unei piscine, ca toţi boşorogii care se duc acolo. Se crispă de durere. Dar probabil că ştie el ce ştie, desigur. Scrie acum o carte, *Cincizeci de moduri de a scăpa de migrenă.* Speră să ajungă un best-seller. „Toată lumea are migrene în ziua de azi”, spune el. Dumnezeu să binecuvânteze stres-ul!

Tomkin se îndepărtă şi se aşeză pe canapeaua pluşată. Deschise micul frigider din apropiere şi îşi turnă o băutură într-un pahar.

— Ce ai acolo?

— E o invitaţie. Şi tu ai una.

Tomkin lăsă paharul.

— Ia să vedem.

Rupse plicul şi scoase o carte-poştală din carton tare, gravată.

— Pe naiba, e un *kanji,* e în japoneză, spuse el enervat, returnându-i-o lui Nicholas. Ce spune acolo?

— După câte se pare, suntem amândoi invitaţi la nunta lui Sato. Are loc sâmbătă.

Tomkin se încruntă, dădu peste cap restul de băutură si-si turnă alta.

— Cristoase, mormăi el, asta ne mai lipsea. Pe când turna

un nou pahar, se uită în sus spre Nicholas. Tu nu vrei un şnaps? Nicholas refuză, iar Tomkin ridică umerii. Voiam numai să-ţi antrenezi ficatul. Nenorociţii ăştia de pe-aici beau *whisky* de parc-ar bea apă. Decât să ieşi cu ei seara, mai bine te laşi călcat de maşină.

— Nu-mi fac griji, spuse Nicholas distant. Eu le cunosc obiceiurile.

— Sigur, sigur, spuse Tomkin. Voiam doar să te înviorez. Te-ai comportat de minune în discuţie cu ăia doi. Descrise un arc de cerc cu paharul. Dar cu Justine ai discutat că vii încoace?

Nicholas clătină capul.

— N-a fost deloc de acord.

— Păi, e de înţeles. O să-ţi ducă dorul, sunt sigur.

Nicholas îl urmări cum îşi turna al doilea pahar de whisky şi se întrebă dacă ăsta era leacul pentru migrene.

— Nu-i vorba numai despre asta, spuse el rar. Când a luat-o în stăpânirea forţelor sale, Saigo a folosit asupra ei *saiminjutsii*, o parte secretă a artelor marţiale, puţin cunoscută chiar şi printre ninja.

— Un fel de hipnoză?

— E termenul occidental cel mai apropiat. Dar e mai puternică. Se aşează lângă Tomkin. A încercat să mă ucidă. Asta a fost comanda hipnotică a lui Saigo, nu intenţia ei. Scutură capul. Am vindecat-o şi am rupt vraja. *Saiminjutsu*-ului său, însă, i-au rămas în suflet remuşcări profunde, pe care nu le-am putut şterge...

— Se auto-condamnă? Dar n-a fost vina ei!

— De câte ori n-am încercat s-o conving!...

Tomkin îşi învârtea băutura în pahar fără astâmpăr:

— E o fată puternică. Ascultă-mă pe mine, ştiu bine. Va depăşi faza, sunt sigur.

Nicholas se gândea cu câtă greutate a acceptat Justine vestea că urma să lucreze pentru tatăl ei. Înţelegea amărăciunea cu care era obligată să suporte ceea ce numea ea manipularea vieţii ei de către tată, până acum câţiva ani. Simţea că erau doi oameni incapabili să

comunice unul cu altul. Tomkin aşteptase anumite lucruri din partea ei şi negăsindu-le, a reacţionat în felul lui insuportabil. Iar Justine nu-i putea ierta amestecul în viaţa ei personală.

Folosise banul sau ameninţările pentru a pune pe fugă băieţii care voiau să-i devină prieteni. „Tata e un maestru în manipulare, Nick" şi spusese ea în repetate rânduri. „E un ticălos lipsit de inimă şi conştiinţă. Nu i-a păsat niciodată decât de propria-i fiinţă, nu i-a păsat nici de mine, nici de Gelda, nici chiar de mama."

Totuşi Nicholas ştia că Justine nu prea îşi alegea bărbaţii cu care se împrietenea. Toţi erau nişte intriganţi, mai mari chiar decât tatăl ei şi mai răi. Nu-i de mirare că Tomkin îi arătase şi lui ostilitate la prima întâlnire. Normal, bănuia că şi el e unul din cârdul de profitori care se ţineau după fata lui.

Îi era imposibil s-o convingă pe Justine că numai dragostea paternă îl obligă să se amestece într-un domeniu în care până acum ei îi fusese greu să se descurce. Aceasta nu-l absolvea pe Tomkin şi nu-i aducea iertarea fetei, însă părea a fi un început valabil pentru o împăcare şi o înţelegere între cei doi.

Tirada care a urmat după ce Nicholas şi-a anunţat intenţia de angajare, deşi numai temporară, la Tomkin Industries, a fost urmată de zile întregi de muţenie jenantă; pur şi simplu, Justine nu mai voia să discute despre subiect. Dar în ultimele zile înainte de plecarea în Japonia, lui Nicholas i se păruse că-i mai trecuse supărarea, suportând ceva mai uşor decizia luată de el. „La urma-urmei, spusese ea la despărţire, n-o să dureze mult, nu?"

— Ce? întrebă el, alungându-şi într-un cotlon al minţii grijile pentru ea.

— Am întrebat cu cine se însoară Sato, spuse Tomkin.

Nicholas citi în invitaţia.

— Cu o femeie pe nume Akiko Ofuda. Ştii ceva despre ea?

Tomkin scutură din cap.

— Este cea mai recentă persoană de interes major din

viaţa partenerului tău, spuse Nicholas sobru. Cred că ar fi cazul să-ţi angajezi o nouă trupă de informatori.

Tanzan Nangi se răsuci cu foarte mare greutate. În spatele lui, muntele Fujiyama, cu povârnişurile sale înzăpezite, începuse deja să se cufunde într-o ceaţă aurie, deasă. Tokyo fremăta zgomotos la picioarele lor, ca un uriaş joc mecanic.

— Nu-mi place, spuse cu o voce hârâită, ca şi când ar fi scris cu creta pe tablă.

— Te referi ia Tomkin?

Nangi înălţă o sprânceană, în timp ce-şi scotea o ţigară din tabacheră.

— Ştii foarte bine la cine mă refer.

Sato îi zâmbi cu bunăvoinţă.

— Desigur că nu-ţi place, amice. Acesta a fost motivul pentru care ai însărcinat-o pe miss Oshida – *o femeie* – ca să-l întâmpine la aeroport? Numeşte-mi vreun asociat japonez care să fi suportat asemenea insultă! Nici unul, îţi spun eu! Chiar şi pe mine mă dezaprobi că i-am dat prea multe responsabilităţi aici, întrucât, după cum spui, ne aflăm într-un domeniu al bărbaţilor şi m-am îndepărtat de tradiţie.

— Imediat ce ar înfiinţat acest *kobun,* l-ai condus după bunul plac. Şi nu-ţi reproşez nimic, după cum ştii. Dar în privinţa acestor *iteki* nu văd nici un motiv serios pentru a desemna pe oricare dintre oamenii personalului nostru să-şi piardă preţiosul timp cu ei.

— Oh, desigur spuse Sato. În ochii tăi, Tomkin este un *gaijin*, iar Nicholas Linnear e un nimeni. Doar pe jumătate oriental. Şi nimeni nu poate stabili în chip satisfăcător cât de japoneză este jumătatea asta a lui.

— Vrei să insinuezi că sunt rasist? replică Nangi, expirând fumul de ţigară.

— Nicidecum – Sato se aşeză pe scaun. Mai degrabă un patriot. Ridică din umeri. Dar, în definitiv, ce importanţă are pentru noi obârşia lui Cheong Linnear?

— Poate fi un punct de sprijin. Avem nevoie de tot armamentul din arsenal ca să-i punem cu botul pe labe pe aceşti neobrăzaţi *iteki*, nişte necioplţi care cred că noi nu suntem decât o grămadă de orez pe care să-l înfulece ei. Din când în când, umerii lui Nangi tresăreau involuntar, fără control. Crezi că pentru mine are vreo importanţă faptul că tatăl său a fost colonelul Linnear, „ochiul veghetor” al Japoniei? Înălţă bărbia satisfăcut. Spune-mi, Seiichi, cum ar putea vreun *iteki* să simtă ceva pentru noi?

— Ia loc, bătrâne, îi îndemnă Sato calm, mutându-şi privirile de la el, pentru a-şi ascunde expresia nemulţumită. Ai produs destul rău până acum.

Nangi nu replică, însă, păşind agale, reuşi să se aşeze pe marginea scaunului din dreapta lui Sato ţinându-şi bustul drept.

Sato ştia că Nangi suferise mult, fiind o minune că mai trăia încă. Însă viaţa este ceva relativ şi enigma asta chinuitoare nu l-a părăsit niciodată, de treizeci şi opt de ani încoace. Putea el să mai creadă că viaţa are vreo importanţă, când trăia cu un plămân artificial? Uneori, Sato şi-ar fi dorit să pătrundă în mintea prietenului său fie şi pentru o clipă, ca să afle dezlegarea enigmei lui, în asemenea momente, îl cuprindea ruşinea; o ruşine asemănătoare celei din copilărie, când fratele său Goiaro îl surprinsese excitat şi cu pantalonii umflaţi, în timp ce răsfoia revistele cu femei goale ale tatălui lor.

În Japonia se spune că nu există viaţă particulară. Aglomeraţia, datorată lipsei de spaţiu simţită de-a lungul secolelor, materialele de construcţie ca lemnul şi cartonul asfaltat, impuse de frecventele cutremure şi taifunuri ce devastează periodic insula, pentru a se putea reconstrui mai uşor, toate acestea au contribuit în mare măsură la reglarea cursului vieţii sociale în Japonia.

Întrucât viaţa particulară, în înţelesul ei occidental, e imposibilă în Japonia, locuitorii şi-au creat o lume interioară, manifestată în afară printr-o politeţe extremă, ceea ce constituie însăşi viaţa lor, fiind singura pavăză împotriva prăbuşirii în haosul acaparator.

De aceea, intenţia de a pătrunde în mintea altuia, mai ales a unui prieten apropiat, îl făcea pe Sato să asude ruşinat. Aşa că se grăbi să aducă în discuţie propunerea lui Tomkin, pentru a-şi masca stânjeneala aproape vizibilă.

— În ce-l priveşte pe Tomkin, cred că n-ar trebui să-l subestimăm, Nangi-san, spuse el.

Nangi îl privi de parcă ar fi perceput o notă de îngrijorare în glasul mai tânărului său prieten.

— Cum adică?

— Modul său necioplit de a se purta nu-i poate ascunde inteligenţa, oricât ar dori el. A avut perfectă dreptate spunându-ne că suntem prea dependenţi de sursele energetice din import pentru a ne îngădui să devenim izolaţi de restul lumii.

Nangi flutura din mână, ca pentru a alunga vorbele lui Sato.

— Mare scofală! A vrut să ne jignească şi nimic mai mult. E un animal, atâta tot.

Sato oftă adânc.

— Şi totuşi a avut dreptate. De ce oare am lucrat noi atât de mult şi încordat ca să realizăm *Tenchi*, raiul pe pământ în Japonia, poţi să-mi spui? E un proiect de refacere a ţării care ne seacă resursele băneşti, e jocul cel mai disperat în care a intrat Japonia de la Pearl Harbour încoace. În multe privinţe, planul nostru de refacere e mult mai decisiv pentru viitorul ţării decât a fost însuşi războiul. Ne-am dovedit capabili de reconstrucţie. Sato clătină din cap. Dar dacă planul *Tenchi* ar da greş – ferească-ne Buddha – noi ne-am duce complet de râpă şi mă tem că atunci nu va mai rămâne din iubita noastră insulă decât cenuşa produsă de bomba atomică.

— Tsutsumu e mort, la fel şi Kusunoki.

Vocea era inexpresivă şi rece. Ar fi putut transmite la fel de bine constatarea: „Aici sunt 30 de kilograme de orez”.

— Înainte, sau după? În contrast cu primul glas, această voce era gravă, groasă, cu accent străin. E singurul lucru

care contează acum.

— Înainte.

Se auzi o înjurătură printre dinţi, într-o limbă pe care celălalt n-o înţelegea.

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Am fost aşa de meticulos, că l-am căutat si-n fund. N-avea nimic asupra lui. Urmă o scurtă pauză. Vrei să mă retrag? Vocea era tot lipsită de orice emoţie, de parcă nu ştia ce este sentimentul.

— Bineînţeles că nu. Stai pe loc. Orice mişcare necugetată şi bruscă din partea ta ar putea atrage atenţia şi suspiciunea, iar oamenii ăştia nu trebuie subestimaţi. Sunt nişte fanatici. Periculos de fanatici.

— Da... Ştiu.

— Cunoşti ordinele. Respectă-le. Cel puţin câteva zile de aici încolo dojo-ul va fierbe. Deşi le va trebui timp să se regrupeze. Nu l-au numit încă pe succesorul lui Kusunoki, nu-i aşa?

— La unele întruniri nu am acces. Deşi nu s-a anunţat vreuna. Dar întregul *dojo* e acum în tensiune.

— Bun. E timpul să ne ascundem. Apropie-te cât de mult îndrăzneşti. Intră în mijlocul confuziei, tacticile noastre sunt mai eficiente în astfel de împrejurări.

— Moartea lui Kusunoki i-a neliniştit; până şi umbra o iau drept duşman.

— Atunci, nu te teme, îndrăzneşte!

— Pericolul a crescut.

— Şi, prin urmare, devotamentul tău faţă de Patrie a scăzut?

— Nu voi abandona cauza, ştii doar.

— Bun. Aşadar, conversaţia noastră a luat sfârşit.

O lumină se proiectă pe pupitrul metalic zgâriat, palidă şi pâlpâitoare, rece, provenind de la o veche lanternă rotundă, vopsită în culoarea kaki, urâtă şi când era nouă, darămite acum.

Lumina vineţie puse în evidenţă o faţă asemănătoare cu a unui contabil sau a unui profesor. Ochii negri, din orbitele unei feţe cu trăsături slave, erau deosebit de inteligenţi;

indiscutabil, însă, părul subţire, mătăsos, petele de la proasta funcţionare a ficatului, apărute pe fruntea înaltă, bărbia subţire, făceau ca omul să pară o fiinţă blândă, anodină. Nimic nu arăta contrariul. Mâna lui, cu degete subţiri, se îndepărtă de telefon; mintea începuse să-i alerge. Nu-i plăcea uciderea pripită a sensei-ului. Cunoştea bine capacităţile lui Kusunoki şi îi uimise faptul că cineva reuşise asta. Dar era în stare să se folosească de orice împrejurare neprevăzută, profitând şi întorcând-o în favoarea sa, iar lovitura sa rapidă şi sigură îşi atingea ţinta mai ales în situaţii confuze.

Contrar celor spuse de tovarăşii lui de acasă, îi plăcea să lucreze cu aceşti oameni. Deşi, dacă ar fi avut vreo fiică, n-ar fi invitat pe nici unul dintre localnici s-o ia în căsătorie. Le admira totuşi priceperea, insistenţa încăpăţânată şi mai ales fanatismul acerb. Aceste trăsături îl fascinau, fiind pentru el nişte arme secrete împotriva asasinatelor politice de la el din ţară.

Deşi poziţia sa printre tovarăşii de acasă era dintre cele mai sigure pur şi simplu numai pentru că-i hrănea mereu cu teamă şi secrete, două elemente care oricând îi umpleau de mirare, totuşi socotea că e un exerciţiu folositor să tulbure mereu apele şi să lase o portiţă de scăpare, găsind mereu o mică pată în viaţa particulară a vreunui superior, ceea ce-i permitea să răsucească mereu cheia lacătelor de la viitorul oricui. Cu greu învăţase această lecţie, dar o învăţase temeinic.

Plecă de la telefon, activând terminalul de computere 512 K, portabil, însă foarte puternic, verificând mulţimea de date implementate programului original. Elementele fuseseră stocate.

În camera liniştită, mormăitul său indica satisfacţia. Cu un oarecare efort, se ridică şi se îndreptă greoi spre uşa masivă şi impenetrabilă ca a unei subterane de bancă. Compunând cifrul necesar, ieşi afară.

Nicholas părăsi hotelul cu luminile sale orbitoare, un

adevărat oraş în oraş, şi luă metroul silenţios în direcţia cartierului Asakusa. Mulţimea îmbulzită în jurul lui în vagonul metroului, îmbrăcată modern, mirosind a parfumuri franţuzeşti, arăta complet diferită de „generaţia războiului”. Cu tot aspectul lor, Nicholas nu putea uita ce se întâmplase în Japonia, ca şi în Tokyo, de altfel, pe 9 martie 1945. Bombardamentul american.

Aici, în cartierul Asakusa, lumea obişnuia să vină în pelerinaj la templul budist al zeiţei Kannon, răsplătitoarea milei. Construit în secolul şaptesprezece, rezistase marilor incendii din Tokyo, aşa cum supravieţuise şi celui mai dezastruos cutremur, cel din 1923. Totuşi s-a întâmplat ca o dată să ia foc când era înţesat cu sute de oameni strânşi sub grinzile bolţilor minunat lucrate de artizanii insulari din vechime. Acoperişul de şindrilă, sute de ani simbolul emblematic al districtului, s-a prăbuşit în interiorul templului, strivind o parte din mulţimea ale cărei haine începuseră să se aprindă. Afară, secularii arbori *gingko* din grădinile înconjurătoare se transformaseră în imense torţe arzând cu trosnete, rotocoale de scântei învârtejindu-se în noaptea purpurie, năvălind pe străzile comerciale ca nişte invadatori lacomi, puşi pe pradă.

Ca şi restul oraşului, districtul Asakusa nu purta semnele trecutului. Japonezii fuseseră foarte grijulii în îndepărtarea rănilor. În această parte a oraşului de jos, poate mai mult decât în oricare alta, specificul naţional ce caracteriza epoca Edo cu splendorile ei, era încă foarte bine reprezentat.

Mulţimea împiedică intrarea prin porţile templului Kaminariman, vârstând cu umbrele ei ascuţite faţada de un roşu aprins, înaltă cât două etaje. O uriaşă lanternă din hârtie de orez, colorată în roşu şi negru, atârnă între feţele îmbujorate ale celor două statui de lemn reprezentând pe zeul vântului şi pe cel al trăsnetului, străjerii zeiţei Kannon care, deşi îşi abandonase credincioşii în crematoriul celui de-al doilea război, încă mai era iubită şi venerată.

Strecurându-se în pas grăbit printre localnici, Nicholas avansă pe aleea pavată Nakamise-dori, trecând pe lângă

chioşcurile pline de suveniruri.

La voia întâmplării, se îndreptă spre o străduţă laterală, micşorând pasul în întunericul ceva mai dens. Se opri brusc în faţa unei prăvălii scunde, a cărei firmă informa în *kanji:* „Yonoya”. Înăuntru, pe policioarele de sticlă, se aliniau piepteni din lemn de merişor, slab lăcuiţi.

Nicholas şi-o aminti pe Yukio pieptănându-şi părul lung, cu mişcări ritmice şi calme, folosindu-se de un astfel de instrument. Cât de moi, lungi şi strălucitoare îi erau cosiţele cu firul gros. O întrebase o dată dacă toate femeile Orientului au părul la fel, iar ea râsese stânjenită, împingându-l într-o parte.

— Numai cele care-şi permit un astfel de piepten, spusese ea încă răzând şi arătându-i pieptenul, impecabil sculptat manual. Pipăie-l, îl îndemnă ea.

— Din lemn, remarcă el instantaneu.

— Da, însă îţi descurcă bine şuviţele, răspunse ea cu o voce melodioasă. Lemnul de merişor este adus tocmai din insula Kyushu, din sud. Se taie şi se îndepărtează nodurile, se abureşte, apoi se usucă deasupra unui foc în care ard tot lemne de merişor. Bucăţile se împreunează, se trec printr-un inel de bambus, la fiecare capăt, apoi se lasă la uscat timp de treizeci de ani şi numai după uscarea completă se începe sculptarea lor. Vânzătorul din Asakusa de la care l-am cumpărat a învăţat această artă timp de douăzeci de ani. Artizanii aceştia stau la lucru câte zece-douăsprezece ore în şir nemişcaţi, numai mâinile sunt neodihnite, pentru a scoate un piepten.

Nicholas fusese uimit atunci, cum era şi acum. Chiar şi în privinţa unui obiect de folosinţă zilnică, precum un piepten, se gândea el, manifestăm o grijă ieşită din comun şi un asemenea spirit artistic în realizarea lui manuală. Nici un occidental n-ar înţelege asta. Sau poate că ne-ar crede nebuni să irosim atâta timp şi efort pentru fabricarea unui mărunţiş.

Tot dintr-o pornire instinctivă, intră în magazin cu intenţia de a-i cumpăra Justinei un piepten. Aşteptând vânzătoarea

să-i lăcuiască unul, să-l ambaleze grijulie în hârtia de orez de calitatea întâi, aşezându-l apoi în caseta lui de lemn de cedru, urmări cu privirile mulţimea de piepteni de pe rafturi, expuşi cât se poate de artistic. În fiecare rotunjime a mânerului, în fiecare dinte lăcuit, vedea din nou chipul lui Yukio reflectat de oglindă, mâna ei albă ridicând şi coborând părul negru ca valurile unui râu. Văzu cascada neagră a părului contrastând cu albul kimonoului, tivul roşu al manşetelor mişcându-se ca nişte şuviţe de sânge.

Se aplecă încet spre ea, o luă plin de emoţie pe după umeri şi o întoarse domol, ridicând-o pe vârful picioarelor. Mătasea foşni uşor, asemeni căderii dulci-amărui a petalelor florii de cireş în mijlocul lui aprilie, când parcă se reîntorceau străvechii zei ai Japoniei, umplând aerul cu mireasma prezenţei lor eterice.

Simţind-o, văzând-o, percepându-i parfumul, toate acestea îl purtară cu gândul înapoi, retrăind iarăşi teama profundă a ceea ce stârnise Yukio în toată fiinţa lui: o intensă dorinţă sexuală. Abia împlinise optsprezece ani, era în 1963. Nu cunoscuse vreo femeie, mai cu seamă vreuna cu o personalitate atât de puternică precum Yukio.

Era ca şi cum l-ar fi luat sub vraja ei; palma îi mângâia obrazul şi el se înfiora la dorinţele stârnite de mângâierea aceasta.

După cum se întâmpla de obicei, ea trebui să facă primul pas, ducându-şi degetele în lungul trupului, lăsându-şi kimonoul să-i alunece de pe umeri. Începu să caute, dând peste umflăturile sfârcurilor tari. Lui Nicholas i se puneau noduri în gât, iar stomacul i se contracta dureros.

Dintr-o mişcare, kimonoul alb şi mătăsos îi căzu din mâini, tivul de material roşu pâlpâind ca flacăra. Era acum goală, scăldată într-o lumină care arunca umbre adânci peste rotunjimile excitante ale corpului ei, ascunzând tot atât pe cât dezvăluia.

Nicholas se simţi cuprins de frică în timp ce ea, ca o vrăjitoare, îi îngheţase întreaga dorinţă sexuală, înecând-o. În asemenea clipe, nu te mai poţi preface.

Aşa că ea fu profund întristată când întinse palma între

coapsele lui, mângâindu-l uşor şi oprindu-se să-l strângă cu mâna.

— Numai la asta te gândeşti? întrebă el răguşit.

— Asta e tot ce am, răspunsese ea, luându-i mâna şi plimbându-i-o pe trup.

Revenindu-şi încet, Nicholas se uită la caseta pe care voia s-o dăruiască Justinei. Dar Yukio dispăruse din ea, la fel ca şi pieptenul de lemn gravat.

Ochii i se fixaseră în spaţiul gol, sporind neantul. Se întreba ce s-o fi întâmplat cu caseta magică a pieptenului lui Yukio. O aruncase oare Saigo după cadavrul ei, în strâmtoarea Shimonoseki? O avusese oare cu ea când a lovit-o de moarte, aruncând-o în urma bărcii care plutea pe apele acelea învolburate? Ori o fi găsit-o vreun copil, împreună cu celelalte lucruri ale ei?

Nicholas se trezi cu ochii înlăcrimaţi. Cu toate că-şi jurase să se abţină în faţa demonicului său văr când îi adusese la cunoştinţă moartea lui Yukio, şi atunci plânsese. Inima i se frânse acum din nou; resimţea pierderea suferită la fel de acut acum ca şi cu un an în urmă. Era probabil o rană pe care timpul n-o va vindeca vreodată.

Primi orbeşte pacheţelul delicat ambalat, semnă o poliţă eliberată de American Expres. Părea că spiritul lui Yukio îşi făcuse apariţia, luându-l de braţ şi stându-i alături şi privea cutiuţa odată cu el.

Şi în acea clipă, moartea părea că fusese alungată. Din lume, necunoscutul devenind iarăşi cunoscut şi acceptat. Umbla cu un strigoi de braţ sau înviase Yukio?

Tresărind, Nicholas se găsi iarăşi singur în magazin. Vânzătoarea se uita la el încurcată, neştiind daca să zâmbească sau să se încrunte la fiinţa bizară din faţa ei.

Revenind pe Nakamise-dori, ajunse din nou la templul Sensoji, unde se vindeau biscuiţi de orez şi beţişoare de baga, la fel ca şi cu o sută de ani în urmă. Ar fi vrut să rămână cufundat în trecut, neplăcându-i să se desprindă din braţele visului. Se opri la o dugheană să cumpere o mogâldeaţă făcută din aluat de făină cu ou, însiropată cu

gem şi având înfăţişarea unei păpuşi pe care bătrânul vânzător de acadele o vindea fără grabă în mişcări. Însă descoperi imediat ce o cumpără că nu avea nici un chef să mănânce, mai cu seamă dulciuri. Părea că mestecă cenuşa propriului trecut. Crezuse că moartea lui Saigo va face ca ruinele tinereţii sale să dispară şi să se scuture ca pielea unui şarpe care năpârleşte. Dar acum, la reîntoarcerea în Japonia, constata că nu-i aşa. Nu putea să fie. O anumită continuitate a vieţii nu putea fi ignorată. Asemeni Colonelului, tatăl lui Nicholas, îşi spusese adesea: aceasta este singura lecţie adevărată a istoriei şi cine n-o ia în seamă piere în prostia sa.

Acum, aflându-se în pragul templului Sensoji, dădu prăjitura unui bătrân slab şi aplecat de spate, ca un boschet în bătaia vântului puternic. Bătrânul, având o pălărie cu borurile rupte şi îmbrăcat în haine occidentale, înclină capul a mulţumire, dar nu se strădui să schiţeze un zâmbet.

Când intră în templu, ecoul şi murmurele istoriei păreau să răzbată prin valul de tămâie urcat în înaltul bolţilor, rostogolindu-se pe dalele reci ale pardoselii, amintindu-i o dată în plus lucrurile pe care nu îndrăznea să le uite.

Ieşind afară, în noaptea înstelată a oraşului de jos, numit de ei *shitamachi*, îl regăsi pe bătrân la locul său, ţinând o mână pe vasul mare de bronz, folosit la ars tămâia.

Nicholas se săturase de vechea Japonie şi de firele încurcate ale amintirilor pe care nu reuşea să le mai îngroape în mintea şi-n sufletul lui. Îi venise cheful de Tokyo cel luminat şi orbitor, de clădirile sale ambiţioase, urâte şi atât de noi că nici zugrăveala de pe holuri nu li se uscase; îi era dor de tineretul gălăgios al Japoniei, aşa de modern îmbrăcat, în sacourile cu umeri largi, cu cămăşi bogate şi pantaloni cu talia înaltă.

La metrou, luă trenul nouă staţii pe ruta Ginza, schimbându-l apoi cu cel de pe Hibyia, pentru o scurtă plimbare în Roppongi. Ieşi din staţia subterană şi se îndreptă spre vest, către Shibuya. Urcă în ascensorul de sticlă ce funcţiona la exteriorul zgârie-norului Ishibashi, ajungând la ultimul nivel. Intră pe uşile blindate ale localului

Jan Jart. Prin ferestrele înalte din tavan până la podea, înspre sud-est se zăreau zidurile luminate de proiectoare ale ambasadei ruse.

Atmosfera era animată de ritmul sacadat al rock-ului, cântat de grupul Yellow Magic Orchestra şi de formaţia britanică Japan. Era trecut de miezul nopţii, iar veselia era în toi. Fumul ţigărilor albăstrea pereţii albi. Străfulgerările puternice ale orgilor de lumini din tavan brăzdau podeaua, transformând-o parcă într-o imensă piele vărgată de tigru. În jurul ringului de dans se aflau trei şiruri de mese din plastic transparent, cu canapele îmbrăcate în catifea bleumarin. Printre consumatori şi dansatori, ospătăriţele se mişcau în pas vioi. Era forfotă, agitaţie, căldură, valuri de glasuri. Electrizanta viaţă modernă.

Mintea lui Nicholas era preocupată, când traversă încet aglomeraţia agitată. Îşi trecu privirile peste marea de feţe tinere fardate strident, observându-le râsetele, discuţiile, coafurile zăpăcite, mâinile petrecute pe după mijlocul sau fesele fetelor, busturile ce se răsuceau vesel, îi zări pe stăpânii vieţii de noapte, prinşi de combinaţia dintre muzică, băutură stimulantă şi probabil, droguri interzise, dătătoare de senzaţia eternei tinereţi. Gândul la moarte n-avea ce căuta aici şi chiar moartea în persoană să fi apărut, tot n-ar fi recunoscut-o nimeni.

Numai pentru o clipă, Nicholas se întrebă ce căuta el acolo. Apoi se gândi la Justine şi fu sigur că nu aici o va găsi.

Când Akiko Ofuda îl văzu pe Nicholas intrând la *Jan Jart* pe uşile masive în stilul epocii Edo, îşi întoarse privirile în semiîntuneric. Inima îi bătea puternic. Perplexă, se întrebă ce căuta el acolo. Ştia ceva? *Putea* să ştie?

N-avea cum, se linişti singură. Era prea curând. Prezenţa lui trebuie să fie o pură întâmplare. O glumă a sorţii. Se ridică de pe canapeaua uneia din mesele celui de-al doilea şir, pornind încet dar sprintenă, înconjurând ringul de dans luminat de orgile vărgate.

Nu-l slăbea deloc din priviri, urmărindu-l pe furiş, însă cu atenţie. Îi vedea faţa prelungă şi colţuroasă, care nu vădea nici urmă de frumuseţe clasică. Era prea ciudată şi ieşită din comun. Ochii oblici alungiţi îi trădau originea orientală, la fel şi pometii proeminenţi ai obrajilor. Bărbia însă era anglo-saxonă, puternică, asemeni cu a tatălui său şi la fel de occidentală.

Avea părul negru şi era lat în umeri, cu bazinul neobişnuit de îngust, ca de dansator şi cu muşchii picioarelor puternici, ca ai unui atlet.

Akiko se trezi că-şi doreşte să-l dezbrace cât mai repede, să-i admire muşchii lungi şi bine prinşi pe oase. Însă, în afara acestei dorinţe, ar fi fost greu să-i citeşti pe chip vreun gând în privinţa lui. Atât de multe emoţii se luptau în ea, străduindu-se a se ridica la suprafaţă.

Cum îl ura! Fu din nou cuprinsă de forţa acestei uri. Văzându-l aşa de brusc, într-un fel şi într-un loc atât de neprevăzute, fu cutremurată de emoţiile tainice pe care le ascunsese în adâncul sufletului. Tremura de furie în timp ce ochii sorbeau cu nesaţ forţa care iradia din el. Era vizibilă chiar şi de la distanţa la care se afla: capul semeţ, pasul uşor, imperceptibil, mişcările perfecte ale umerilor şi braţelor. Toate acestea vorbeau clar despre extremul pericol încătuşat în fiinţa lui.

Dar, pe când înainta, încercând să ţină pasul cu el, se simţi cuprinsă de o teribilă mândrie gândind: „Ce *Karma* puternică ar trebui să am ca să obţin din prima clipă avantajul asupra lui!” Pulsul i se acceleră în timp ce-l sorbea din ochi şi îi cântărea forţa şi tăria spiritului O, cât tânjise după el, chiar de la prima întâlnire. Inconştient, îşi duse mâna la obraz şi se ciupi uşor. Trăia o senzaţie aproape ameţitoare de pe urma îndelungatei aşteptări şi ceva din ea voia să o prelungească pe cât de mult cu putinţă. După atâta timp, parcă n-ar fi vrut ca sfârşitul să vină prea curând şi bineînţeles că nu înainte de a-şi alege ea momentul.

Da, fusese o idee genială să-i sugereze lui să-l invite pe

gaijin la nuntă. „Mai ales pe acest Linnear, îi şoptise ea la ureche într-o noapte. Povestea familiei lui este bine cunoscută. Gândeşte-te ce figură va face când îl vei invita la un asemenea eveniment!”

Da, Nicholas, îngâna ea încet pândindu-i mişcările, se apropie timpul când te voi privi în ochi şi-ţi voi vedea întreaga tărie sfărâmându-se şi spulberându-se precum cenuşa luată de vânt.

Se simţea otrăvită, gâtuită, muşchii coapselor tremurându-i în ritmul inimii, simţindu-se inexorabil atrasă de el. Însă îşi folosi întreaga capacitate de a se abţine să nu distrugă, într-o clipă de extaz necontrolat, toate planurile atent şi îndelung puse la cale.

Se rupse din zona lui de influenţă mărind pasul, ignorând privirile celor pe lângă care trecea, poftele bărbaţilor, invidia femeilor; se obişnuise. Sosise timpul s-o găsească pe Yoki. Sato se va întoarce în curând de pe câmpul său de bătălie.

Akiko o urmărea pe Yoki cu coada ochiului, pe când se grăbeau spre centrul capitalei şi apoi mai departe. E o creatură minunată, gândea ea. Am ales-o bine. O găsise pe Yoki în urmă cu câteva săptămâni, iar când a fost sigură că nu va fi o alegere proastă, a intrat în vorbă cu ea. Faptul a dus la o prietenie bizară, cel puţin aşa îi plăcea ei s-o considere. Începuse în noaptea primei lor întâlniri, când s-au plimbat ca două păsări nocturne.

Akiko o întrebase odată pe Yoki cu ce se ocupă în timpul zilei.

— O, cu nimicuri; sunt vânzătoare la un magazin, îi răspunsese ea. Ştii cum e cu magazinele astea. Parfumuri şi cosmeticale. În rest, mă uit la televizor. Mă uit nu numai la filme sau piese de teatru, ci şi la programele care să-mi perfecţioneze caligrafia, cunoştinţele în aranjamentele florale sau cele de pregătire a ceaiului.

Pentru o lume în care cel puţin 93 din populaţie urmăreşte programul TV, nu este un lucru surprinzător. Aşa

că Akiko nu fu surprinsă să afle că există în ţara un program special pentru educaţie. Ea învăţase de la mama sa cum decurge ceremonia ceaiului şi-şi amintea cum îi urmărea faţa îmbătrânită, ascultându-i glasul, urmărindu-i mişcările precise ale kimonoului, hotărâtă să reţină fiecare amănunt oricât de lipsit de importanţă, pentru că, aşa cum şi spusese o dată mama ei, aceste lucruri vor fi ceea ce va rămâne în cele din urmă.

Putea oare emisia unui tub catodic să înlocuiască o astfel de învăţătură? Era sigură că nu şi începuse să fie dezgustată gândindu-se la numeroasele femei educate într-un mod atât de impersonal.

Dar nu-şi exteriorizase niciodată dispreţul în această privinţă. Iar Yoki era importantă pentru ea, cel puţin pentru următoarele câteva ore.

Lanterna pusă la streaşina casei ei cu două etaje o aduse la realitate. Seiichi Sato locuia tocmai la nord de parcul Ueno, pe Uguisudani, în cartierul Taito-Ku. La distanţă de două blocuri, spre sud-vest, trecea Kototoi-dori, largul bulevard şerpuitor în jurul a două dintre laturile parcului. Dincolo de locuinţa lui, coroanele zvelte şi îngrijite ale chiparoşilor se înălţau viguroase şi întunecoase, pe fundalul luminilor roz şi galbene de la Ginza şi Shinjuku. Chiparoşii erau însemnele naturale ale mormântului şogunului Tokugawa, printre numeroasele bulevarde şi străzi din cartierul Ueno.

Pentru standardele oraşului Tokyo, casa lui Sato era înaltă, majoritatea având o înălţime de circa doi metri.

Era construită din bambus şi chiparos, acoperişul la trei rânduri era din ţiglă. Partea cea mai îndepărtată a casei se continua cu o boltă largă, veche de peste o sută de ani, ale cărei ramuri se întindeau până la drum, peste gardul viu înalt de aproape doi metri şi jumătate.

Şoferul coborî, ocoli maşina până la uşa din spate, ajutând-o pe Akiko să-şi ducă bagajul în casă.

Seiichi Sato bea sake fierbinte dintr-o ceşcuţă de porţelan, dus pe gânduri în contemplarea Neantului. Aşa

proceda când avea o zi obositoare. Dar recurgea la această metodă de limpezire mentală mai ales când era nerăbdător. Într-o ţară în care răbdarea nu este atât o virtute cât mai ales un mod de viaţă, Sato fusese nevoit să înveţe această atitudine ca şi când ar fi fost străin de ceilalţi oameni, care se născuseră cu răbdarea în sânge. Exersase cu vrednicie, chiar ca un obsedat, fiind convins că numai răbdarea îl făcuse să câştige tot ce avea mai scump acum.

Se afla în camera de şase *tatami,* mărimea unei camere măsurându-se în Japonia după numărul de rogojini care se puteau aşterne pe pardoseală mobilată doar cu o măsuţă joasă, un futon de bumbac pe jos şi o sobă tradiţională, *naga hibachi,* din lemn de esenţă foarte tare, datând de la începutul secolului XIX. O scobitură a ei permitea încălzitul sake-ului şi al mâncării.

Sato era îmbrăcat numai cu un kimono alb de bumbac. Croiala sa îndrăzneaţă imita kimonourile actorilor din teatrul *kabuki.* Părea calm şi liniştit, ochii săi reci priveau un punct îndepărtat, dar nu în lumea materială.

O lovitură uşoară în *fusuma* îl făcu să tresară, dar în rest rămase nemişcat. Îşi ascunse gândurile într-un colţ al sufletului, permiţând simţului anticipaţiei să-l învăluie, aidoma unei pelerine într-o zi vântoasă de iarnă.

Se întinse şi trase uşa doi centimetri spre dreapta. Abia dacă apăru jumătate din ochiul lui Akiko sub fruntea ei curbată, privindu-l pe sub pleoape. Umbra cenuşie ce-i învăluia pielea delicată părea un fragment dintr-un peisaj cu cerul în schimbare. Pupila sa neagră ca tăciunele părea miezul unei comori ascunse în adâncuri. Fără să vrea, Sato îşi simţi inima bătând, căldura propriei respiraţii încingându-i gâtul.

— Ai întârziat. Aproape că gâfâia când îşi începură ritualul. Credeam că n-o să mai vii...

Akiko îi percepu răguşeala din voce şi zâmbi.

— Întotdeauna voi veni. Nu se poate altfel, şopti ea.

— Eşti liberă să pleci, spuse Sato cu o strângere de inimă.

— Îţi dau dragostea mea de bunăvoie şi asta îmi place. N-am să te părăsesc niciodată.

Se înţeleseseră să se vadă timp de câteva luni înainte de nuntă, pentru a-şi spori reciproc atracţia, contribuind la aceasta prin tot felul de jocuri, în limitele flirtului decent. Desigur, în flirtul lor existau şi aspecte – absolut fără mare importanţă – pe care, dacă ar mai fi trăit mama lui Sato, categoric le-ar fi dezaprobat în limbajul cel mai vehement.

Sato înclină din cap şi deschizând şi mai mult *fusuma,* se dădu înapoi sprijinindu-se pe genunchi şi pe vârfurile degetelor, pentru a-i face loc. Când Akiko intră, Sato păru să vadă cele două ideograme *kanji* pentru cuvântul frumuseţe – *sobi* – ca înscrise pe un drapel seniorial, pentru că fata era într-adevăr o splendoare şi în ciuda dialogului lor ritual, potrivit tradiţiei, el îşi dădea tot mai mult seama că trupul şi sufletul său erau în stăpânirea ei şi nu invers.

Un timp rămaseră îngenuncheaţi unul în faţa celuilalt. Sato îşi ţinea palmele mari cu faţa în sus, iar Akiko îşi pusese mâinile într-ale lui. Fascinaţi, ochii lor se cercetau până în străfunduri. Sato, admirând *karma* ce-i unise, simţi spiritul fetei urcând ca un zmeu de pergament spre înalt, deasupra acoperişurilor, deasupra coroanelor zvelte ale pinilor şi chiparoşilor. O rafală de vând îl umflă din înalturi şi-l izbi de inima lui, rămânând acolo ca o aripă frântă.

— La ce te gândeşti?

Întrebarea îl surprinse. Oare din cauza sunetului ce rupsese tăcerea inimilor lor, care parcă amuţiseră? Din adâncul sufletului urcă o teamă ascunsă, care într-un anumit fel îi dădea impresia că mintea ei îi străpunsese pielea, pătrunzând apoi în tainele gândurilor. Şi în acest scurt moment, o tresărire scurtă îi contractă muşchii spatelui şi-l făcu să clipească des, ochii săi părând să aibă în fată o străină.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet, dezvăluindu-i dinţii albi şi impecabili.

— Ce serios eşti în noaptea asta!

Ea izbucni în râs şi el văzu jocul luminii pe gâtul ei, o umbră mică întinzându-se peste golul de dedesubt ca o

lacrimă.

Nu-i răspunse iar ea, luând seama la expresia de granit a feţei lui, făcu o mişcare ce dădea de înţeles că ar vrea să se ridice.

— Am să...

Dar degetele lui o prinseră de încheietura mâinii şi o reţinură; ca o pasăre în laţ, buzele ei se întredeschiseră:

— Sato-san...

Domol, el o făcu să se aşeze din nou în genunchi, apoi se ridică în picioare. Kimonoul i se undui şi i se încreţi pe spate când se înclină spre ea şi Akiko realiză brusc marea putere a omului.

— Noaptea asta e cu totul deosebită, spuse el răguşit. Va fi unică în viaţa noastră. Se opri un moment, căutând parcă să-şi adune gândurile. În felul acesta, vieţile noastre se vor uni în numele legilor lui Amida Buddha. Ochii lui o străpungeau. Asta nu-ţi dă nimic de înţeles?

— Toată ziua m-am cam gândit la asta...

— Atunci, rămâi...

Degetele îi eliberară încheietura din strânsoare, mâna ei căzând moale în poală. Împreunându-şi degetele, unghiile ei perfect lăcuite sclipiră în ochii lui, ca un baraj de nepătruns.

— În această noapte cu totul deosebită, lasă cadoul ce mi l-ai adus deoparte...

Faţa ei, ca o mască de porţelan, nu-i trăda sentimentele. Sato abia dacă percepea urcuşul şi coborâşul sânilor ei, în timp ce respira. Wa-ul ei era aşa de netulburat, nemişcat ca oglinda unui lac de munte, care mai mult reflectă decât destăinuie.

Era descumpănit.

— Desigur, trebuie să ştii că pe tine te doresc şi nu cadouri...

Akiko întoarse capul, ca şi când ar fi primit o palmă.

— Înseamnă că nu-ţi place cadoul meu. Niciodată nu ţi-au plăcut cadourile pe care ţi le-am adus de când...

— Nu! Tremurând, Sato încerca să rupă gratiile cuştii în care singur intrase, de un timp încoace.

— Te-am jignit cu dorinţa mea de a-ţi face o bucurie... Akiko îşi frângea mâinile ca o fetiţă necăjită.

Sato se aplecă spre ea.

— Mi-au plăcut toate cadourile tale, de la primul până la ultimul. Pe toate le am la inimă. Reuşise să-şi stăpânească cel puţin vocea, dacă nu încă şi emoţia. Nu e nici o jignire, e numai o mare cinste în ceea ce mi-ai adus, având în vedere ... Ochii săi alunecară într-o parte, fixându-se pe *tatami*-ul dintre ei. Având în vedere că niciodată... n-ai umblat cu vreun bărbat, înţelegându-mi dorinţele... Inspiră profund şi dorind să-mi aduci fericirea în această privinţă...

Ea îşi lăsă capul în jos.

— E datoria mea. Eu...

Îşi puse din nou mâna peste a ei.

— Astăzi ne aflăm foarte aproape de legătura pe viată. Numai când te văd...

— Cum doreşti. Ridică privirile. Dar cum rămâne cu noaptea nunţii? O să ne batem joc de tradiţie? O să pângărim trecutul? Asta vrei?

Sato îi simţi unghiile înfigându-i-se în căuşul palmei şi-i dădu dreptate. Fu iar cuprins de un val de dorinţă pentru ea şi o înăbuşi. Capul i se înclină pe gâtul scurt, şoptind cu buzele uscate:

— Ai dreptate, adu-mi cadoul...

Akiko stătea lângă *naga-hibachi*, simţindu-i căldura puternică. Aproape că nu dădea atenţie la ceea ce făcea, mâinile mişcându-i-se automat în timp ce pregătea nişte tăiţei *soba* şi un sos de soia, punându-l în mici castroane de porţelan, turnând restul într-un tuci şi scoţând alături de pe un platou hrean verde şi felii de castravete.

Când *soba* au fost gata, le puse în porţii mici în tăviţe dreptunghiulare de pai, lăcuite în negru. În mod normal şi ea ar fi trebuit să fie servită la masă, la fel ca Sato. Dar era o parte din cadoul ei şi la această oră târzie a nopţii, servitorii aveau poruncă să se retragă în altă parte a casei.

Akiko îi servi mâncarea gătită cu mâna ei şi-i mai turnă sake. Luă seama că Sato şi Yoki vorbeau cu voce şoptită. O

dăscălise pe fată cum se cuvine. Yoki ştia la ce întrebări să se aştepte şi ce răspunsuri să dea.

Akiko se ridică şi se îndreptă fără zgomot spre *fusuma.* Îşi puse o mână delicată pe rama subţire de lemn. După ce ieşi şi închise uşa nu se mai auzi vreun zgomot.

Dar nu ieşi din casă. Se îndreptă cu grijă spre stânga, intrând în camera mai mică, de doi *tatami.* Închizând uşurel *fusuma*, se strecură, mergând pe genunchi, până ajunse la *shoji*-ul care separa camera unde şedeau Sato şi Yoki.

Paravanul era făcut din mai multe panouri lungi şi dispuse vertical, plăcute privirilor. Cu câtva timp în urmă, când fusese acceptată în casă, Akiko reuşise să meşterească unul dintre aceste panouri, pe care-l putea scoate cu uşurinţă din rama de lemn.

Prin gaura din paravan, privea acum la cei doi. Îşi terminaseră *soba;* sakeul aproape se dusese şi el. Erau foarte aproape unul de celălalt. Îngenuncheată în faţa postului său de spionaj, Akiko urmărea ce se va întâmpla.

Sato se afla cu spatele spre ea. Îi văzu mişcarea mâinii, apoi alunecarea kimonoului fetei deoarece Akiko avusese grijă ca Yoki să vină în haine mai adecvate decât cele occidentale, dezvelindu-i un umăr alb şi cu carnea fragedă.

Akiko îşi ţinu respiraţia când se ivi bustul planturos al fetei. Ochii lui Sato erau absorbiţi de sânii ei. Kimonoul ei se afla acum pe *tatami,* înconjurând-o ca două aripi cafenii, dar încă mai acoperind-o în partea esenţială. Apoi Sato se aplecă spre ea, în timp ce Yoki scoase un uşor ţipăt, dând capul pe spate, mângâindu-i urechile cu degetele în clipa când limba lui îi trecu peste sfârcuri.

Akiko îşi acoperi instinctiv sânii, încrucişându-şi mâinile la piept, simţindu-se ca friptă! I se uscase gâtul şi simţea nevoia unui păhărel de sake, pentru a-şi alunga uscăciunea gurii.

Fusese pe punctul de a-i ceda lui Sato în noaptea aceasta. Fusese lovită ca de un trăsnet picat din senin, îi

fusese oarecum uşor să-l ţină la distanţă săptămânile din urmă; însă adineauri fusese dezgustată de poftele ce-i înceţoşau privirile. Şi totuşi, noaptea asta fusese deosebită.

Yoki era acum complet goală. Sato o muşca şi o lingea cu atâta ardoare că Akiko îşi simţea propria piele arzând, fremătând ca şi cum ea ar fi fost cea care făcea dragoste.

De ce? Ce i se părea deosebit? Akiko îşi cercetă gândul, aşa cum învăţase de la Sun Hsiung, cu mult timp în urmă: împarte-ţi amintirile în patru, apoi în opt, apoi în şaisprezece şi aşa mai departe. „E posibil, îi spusese el, să dai astfel peste amănuntul care constituie factorul principal al senzaţiilor tale. Ele receptează şi înregistrează totul; numai mintea filtrează ceea ce consideră a fi de importanţă. Ceea ce trebuie să reţii – şi e cel mai greu lucru – este faptul că mintea ta conştientă face deseori o apreciere eronată."

Acum, cu ochii îmbătaţi de scena de dragoste pe care o vedeau dincolo de paravan, *shoji*, Akiko începu să-şi împartă amintirile în patru, deoarece se afla în prada propriilor emoţii, de parcă se transferaseră de la Yoki asupra ei.

În noaptea asta îi întinsese lui Sato cea mai bună capcană pentru a i se refuza, cum făcuse şi în toate celelalte nopţi, dar de astă dată el căzuse cel mai tare în laţ. Fusese foarte mândră de sentimentul de frustrare pe care i-l producea. Dar mândria asta nu durase decât o clipă. De ce?

Ritmul primitiv al muzicii rock, plin de mânie, agresiv, incitant, pătrunse în sângele ei ca o băutură alcoolică; avu în faţa ochilor o cameră înceţoşată de fum albastru care transforma figurile, ştergându-le conturul, părând preoţi într-un templu cufundat în tămâia arsă pentru morţi. Pândea vânatul ca un tigru, sprinten şi plin de puteri atavice. Victima era magnetizată, vrăjită.

Îşi depăşi emoţiile sexuale păstrându-le pentru clipa când îl va înşfăca pe Nicholas Linnear ca un şacal hămesit. Reamintindu-şi chipul lui în localul Jan Jart, simţi din nou loviturile puternice ale inimii, zbaterea uşoară a muşchilor

coapselor şi un impuls teribil de a-l căuta şi a i se arunca în braţe.

Şi acum, cum făcuse la local mai devreme, se ciupi de obraji, voind parcă să se asigure că nu visează. Nu va dura mult până atunci. Va trebui să şi-o repete neîncetat. Va trebui apoi să nu se mai comporte ca o străină faţă de sine însăşi, va trebui să-şi devină cea mai bună prietenă. N-a reuşit asta niciodată. Până acum. În ajunul acestei noi naşteri a sa, îşi jură că va încerca. Dar, până una-alta, mai sunt afaceri de terminat. Inclusiv Nicholas Linnear. Da, desigur. Inclusiv el.

Akiko se holbă la scenă. Sato şi Yoki erau înlănţuiţi pe *futon*. Pulpanele kimonourilor unduiau în jurul părţilor în mişcare ca valurile mării la ţărm, umflându-se şi scăzând brusc.

Gâfâiala respiraţiei lor venea spre ea ca un stol de pescăruşi gălăgioşi, implicând-o parcă, făcând din ea un al treilea partener, care să-i stârnească şi mai mult.

Văzu mădularul lui Sato, umflat şi înroşit de atingerea stimulantă a mâinii partenerei. Yoki mijea ochii de plăcere şi sânii săi fragezi dispăruseră în căuşul palmelor lui Sato, în timp ce el îşi cobora capul tot mai jos de-a lungul trupului ei până când gura lui întredeschisă atinse părţile ascunse între coapsele ei fierbinţi.

Fără voie, Akiko se aplecă înainte şi văzând cum lucrează Sato cu limba, rămase cu gura căscată, amuţită. O picătură de sudoare fierbinte i se prelinse ca o coadă de şarpe pe şira spinării, până între fese, udându-i kimonoul, întărâtând-o. Descrise cu palmele o linie circulară între coapse, ţinându-şi picioarele depărtate şi dând la o parte kimonoul, îşi pipăi propria piele.

Acum parcă nu mai simţea degetele mâinii sale ci limba încinsă a lui Sato, într-un dute-vino îndrăcit, aşa cum se mişca între coapsele lui Yoki, ţinându-şi o clipă mâinile pe genunchii ei, apoi ridicându-i picioarele.

Coapsele lui Yoki, coapsele lui Akiko. La atingere nu putea fi vreo diferenţă. Ceea ce i se întâmplase ei nu

afectase moliciunea de catifea a pielii. Dar, dacă s-ar fi aflat în locul lui Yoki, Sato ar fi observat probabil că-i lipseşte ceea ce pentru el ar fi constituit „cadoul din noaptea nunţii” şi un asemenea risc nu şi-l putea permite. După nuntă da, era cu totul altceva, nu va avea încotro şi o va accepta.

Gura lui Sato se ridică, acoperind cârlionţii negri ai colinei dintre coapsele lui Yoki. Akiko văzu şoldurile fetei tremurând de plăcere, prevestind orgasmul. Capul lui Sato se cuibări la căldura umedă, iar Yoki se lăsă pe spate, venele subţiri ale gâtului umflându-i-se, ţinând gura deschisă, descoperindu-i dantura. Şoldurile îi zvâcneau, scăpate de sub control.

În tot acest timp, cu degetele, Akiko îşi depărtă labiile, urmărind şi imitând cu blândeţe mişcările circulare ale capului lui Sato. Îl simţea acolo, dar nu-i era suficient, îşi dorea ceva mai mult. Excitaţia o ajunsese, învăluind-o ca o ploaie. Dar ceea ce-şi dorea cu înfocare era un torent, un val de pasiune care s-o ridice de pe pământ şi s-o prăvălească în braţele extazului.

Iar dorinţa n-avea cum să i se îndeplinească, ceea ce o făcu să-şi mărească apăsarea degetelor, începând să pătrundă adânc în interior, depărtându-şi labiile, apăsându-si tare clitorisul.

Sato ridică fruntea. Pieptul i se zbătea ca la un taur. Trupul lui masiv se aplecă asupra gingaşei Yoki, umbrind-o şi întunecându-i faţa, ca şi când ar fi avut un machiaj bizar.

Ea îl trase deasupra, strângându-l la piept până când nu mai avu altceva de făcut decât să-şi încolăcească picioarele în jurul lui, împingându-şi cu sălbăticie coapsele în sus, primindu-l cu o respiraţie grea şi întretăiată, sânii vibrându-i de senzaţia puternică ce o invadase.

Cât de mult nu-şi dorise Akiko să simtă ceea ce simţea ea acum: valul uriaş şi atotcuprinzător, ademenitor, gonind din adâncul nesfârşit al mării spre ea, ca un talaz de întuneric, alungându-i frământările, toate chinurile, toate amintirile, într-o revărsare de plăcere fremătătoare.

Sato împingea în trupul fetei ajuns în delir, coapsele lor fierbinţi atingându-se, sudoarea caldă şi sărată a lui Sato

scurgându-se de pe muşchii masivi pe pielea unduitoare a fetei.

Ea începu să ţipe, braţele încolăcindu-l, trăgându-l spre ea, încât Akiko avea impresia că ar vrea s-o îngroape sub masa corpului lui. Gâfâitul ritmic se acceleră şi mişcarea coapselor deveni furibundă şi nedesluşită.

Yoki îşi vădea pasiunea în icneli prelungite, cu faţa descompusă şi încordată. Palmele ei se încleştară de fesele lui Sato, trăgându-l cât mai în adâncuri.

„Da, da, daaa..." Vocea lui Yoki ajunse la limita isteriei, apoi chiar o depăşi. Oricum ar fi fost, Akiko tânjea după aşa ceva, după cum ar fi dorit să scape de încordarea ce-i încleştase coapsele şi stomacul. Muşchii parcă i se crispaseră, iar durerea o cuprinsese, cum i se întâmpla mereu la şedinţele de felul celei la care era martora. Îşi muşcă buza de jos în strădania de a nu ţipa. Inima îi bubuia, ameninţând să-i rupă pieptul, iar epiglota era pe cale de a-i exploda în gât.

Te rog, îşi murmura în sine. Te rog, te rog, te rog. Deşi la început încercase o plăcere nemaipomenită, deşi se gândise că s-ar putea simţi eliberată de nori şi ploaie, noaptea aceasta nu se deosebea de celelalte... Auzea gâfâiala animalică a lui Sato, când se afunda înflăcărat şi cu viteză în profunzimile lui Yoki.

Pentru Akiko era prea mult şi căzu pe spate, lovindu-se cu umărul de *tatami.* Ochii i se învârteau în cap, în urechi îi vâjâia un vânt atât de ascuţit şi de scurt, că nu era sigură dacă e real sau nu. Chinul şi teribila dorinţă o duseseră la tortură. Îl auzea pe Sun Hsiung şoptindu-i; „Trebuie să existe o cale şi dacă ai răbdare, am să ţi-o arăt, prin care să poţi cerceta duşmanul după aparenţe, pentru a-i putea analiza mintea şi sufletul”. Căzu într-o stare de inconştienţă.

Nicholas se sculă prompt din pat, înainte de ora 6 dimineaţa, trezit de deşteptătorul său interior. Făcu la repezeală un duş, dând mai întâi drumul la apa fierbinte, apoi numai la rece. Ieşind din baie, cu pielea strălucindu-i

după frecarea cu prosopul, se aşează în poziţia lotusului, cu faţa spre fereastra prin care zărea oraşul. Inspiră profund de trei ori. Apoi căzu în contemplaţie. După aceea expiră, în timp ce fiinţa-i umplu universul, el însuşi fiind o parte din fiecare lucru înconjurător ai naturii.

O lovitură uşoară în uşă îl smulse din meditaţie; aşteptase acest semnal. Îşi fixă privirile asupra turnurilor oraşului şi revenind la o respiraţie normală, se scula de pe podea. Luă micul dejun, ceai şi plăcinte cu orez, fără grabă. După aceea, îmbrăcându-se subţire, luând o geantă pe umăr, ieşi din hotel. Trecuse puţin de ora zece.

Merse o distanţă de două blocuri, mai întâi spre răsărit apoi spre sud, ajungând în Toranomoncho. Traversând micul parc excelent întreţinut, la capătul bulevardului Sakuradori, ajunse în Toranomon, al treilea *sanchome* din Tokyo. În Tokyo nu se poate da o adresă exactă, ceea ce pentru un străin e un lucru de-a dreptul uimitor. Oraşul e în primul rând împărţit în *ku* sau sectoare, ca bunăoară, Ginza; după aceea, există *cho* sau cartierul; un *cho* are mai multe subdiviziuni numite *chome,* în care se poate căuta blocul de care ai nevoie.

După cel de-al treizecilea bloc, cu o arhitectură ciudată, Nicholas găsi ceea ce căuta. Clădirea privea către un mic templu antic, la poalele colinei Atago.

Înăuntru îşi schimbă hainele de stradă. Cotrobăind în geanta de umăr scoase o pereche de pantaloni albi de bumbac, cu croiala largă. Erau susţinuţi de bretele, îşi puse o cămaşă din acelaşi material şi de aceeaşi culoare, închizând-o cu bentiţa neagră cusută la tivul de jos. În cele din urmă îmbrăcă o *hakama*, bluză neagră purtată astăzi doar de practicanţii artelor marţiale – *kendo, kydu, sumo*, sau de deţinătorii centurii negre la *aikido*. Şi această bluză folosită din vremea samurailor, se încheie tot pe şolduri.

Îmbrăcat astfel, Nicholas urcă o rampă de scări din lemn, perfect finisate şi lustruite. Auzea în sinea sa pocnetul săbiilor de lemn *bokken* izbindu-se la antrenament una de cealaltă. Şi-i reveni brusc în memorie vara trecută. Se afla împreună cu Lew Croacker într-un *dojo* new-yorkez, iar el îşi

privea prietenul în ochi când Croacker văzu pentru întâia oară fulgerul luminos al săbiei.

Nicholas îşi făcea cu multă greutate prieteni, în primul rând datorită faptului că, în mentalitatea orientală, prietenia însemna mult mai mult decât pentru occidentali. Pentru el, ca şi pentru toţi orientalii, prietenia însemna devotament, susţinerea cinstei şi onoarei prietenului, îndatoriri ferme pe care nici un occidental nu le-ar fi putut înţelege. Însă Lew Croacker, aşa cum îl vedea Nicholas, înţelesese aceste definiţii, acceptând să-i fie prieten.

Îşi promiseseră unul celuilalt că, după ce se va întoarce Croacker de la Key West şi va încheia cu cazul Angelei Didion, vor pleca la pescuit rechini în Montauk. Ceea ce n-avea să se mai întâmple. Croacker murise, iar Nicholas îi simţea lipsa atât de acut, de parcă era o durere fizică.

Ştia că ar trebui să-şi alunge celelalte preocupări şi să-şi limpezească mintea pentru ceea ce-l aştepta la capătul scărilor, însă nu-şi putea şterge din amintire pe cel mai bun prieten. S-a dovedit că salutul lor de adio a fost un moment cumplit de dureros, încărcat de sentimente reţinute, exprimate la modul prieteniei japoneze, fără a se rosti vreo vorbă.

Fuseseră la Michita, restaurantul japonez din centrul oraşului, frecventat ades de Nicholas. Îşi lăsaseră pantofii pe hol, la intrare, pantofii grei de lucru ai lui Croacker aşezaţi lângă mocasinii uşori ai lui Nicholas. Se aşezaseră în genunchi, unul în faţa celuilalt. Aveau înaintea lor ceşcuţe cu ceai fierbinte şi sake. Urma să li se aducă peşte *sushi* împreună cu *tonkatsu,* şniţelul din cotlet de porc.

— La ce oră pleci? întrebă Nicholas.

— Iau avionul de la miezul nopţii. Croacker zâmbi în colţul gurii. E cel mai ieftin zbor.

Însă amândoi ştiau că voia să ajungă la Key West protejat de întunericul nopţii.

Zumzetul din interiorul restaurantului trecea pe lângă ei, ca şi cum n-ar fi avut nici o putere asupra lor. Erau o insulă de tăcere imperturbabilă.

Brusc, Croacker ridică privirile:

— Nick...

Sosise mâncarea şi aşteptă să rămână singuri din nou.

— Nu-i mult, însă am ceva economii, obligaţiuni bancare şi chestii de genul ăsta; le-am pus la păstrare într-o casetă încuiată. Puse pe masă o cheie minusculă, ţinută într-un toc de plastic. Ai tu grijă de ele, în caz că... Ridică beţigaşele şi învârti bucăţelele de peşte. În fine, în caz că n-or să-mi iasă toate pasenţele pe-acolo...

Nicholas luă cheiţa. Se simţea foarte onorat de încrederea lui Croacker. Începură să mănânce şi atmosfera păru să se mai destindă. După ce terminară şi mai comandă sake, Nicholas spuse:

— Promite-mi ceva, Lew. Ştiu ce gândeşti despre Tomkin. Cred că-l judeci cam orbeşte.

— Ştiu eu ce ştiu, Nick. E un rechin blestemat, sfâşie totul în calea lui. Vreau să-l opresc şi numai la asta mi-e gândul.

— Tot ce vreau să spun este că n-ar fi bine să te laşi condus de... mânia asta a ta, ca un căţel dus de zgardă. Imediat ce ajungi acolo, aşteaptă cu răbdare, cercetează totul, cântăreşte situaţia.

— Doar n-o să-mi dai lecţii cum să-mi fac meseria.

— Nu fi aşa ţâfnos. Vreau numai să-ti aduc aminte că viaţa are mai degrabă nuanţe cenuşii decât alb sau negru. Tomkin nu este mâna sau ochiul Satanei; tu cam aşa îl consideri. E foarte posibil să *nu* fi pus el la cale uciderea Angelei Didion.

— Crezi una ca asta?

— Gândesc că nu contează ce *cred* eu.

Adevărul e că Nicholas nu mai era convins acum că a avut dreptate, întrucât el însuşi fusese implicat în povestea asta. Acceptase moartea subită a lui Croacker, departe, în Key West; dar acesta era motivul prezenţei sale actuale în Japonia. *Giri.*

— La revedere, Nick.

Croacker zâmbi în luminile multicolore ale străzii, în faţa restaurantului. Întinsese pe jumătate mâna spre el însă, gândindu-se mai bine unde se află, o retrase şi se înclină.

Nicholas îi răspunse cu acelaşi gest, izbucnind apoi amândoi în râs, dorind parcă să alunge orice urmă de îngrijorare.

Ultimele lor clipe petrecute împreună fuseseră aşa de degajate, la fel ca orice petrecere între bărbaţi. În ciuda cheiţei înmânate lui Nicholas, nici unul dintre ei nu credea că avea să i se întâmple ceva rău poliţaiului în Florida. Iar acum, lui Nicholas i se părea că degustaseră prea puţin clipele petrecute împreună. Pentru unul ca el, atât de atent, atât de ascuns în sine, asemenea întâmplări erau de-a dreptul o raritate. Descoperea acum că-i plăcea să-şi reamintească timpurile când erau împreună, derulând în memorie scenele acelea, ca şi cum ar fi urmărit secvenţe din filmele preferate.

Ajuns în capul scării îşi scutură capul, mai sigur ca oricând că drumul ales era cel bun. Nu putea lăsa nerăzbunată moartea prietenului său. *Giri*, datoria, îl înrobise; era, aşa cum descoperiseră mulţi înaintea lui, mai puternică decât însăşi viaţa.

Sensei-ul *dojo*-ului în care pătrunsese Nicholas era aşezat pe *kamiza,* locul cel mai înalt din jurul rogojinii pentru luptele *aikido.* Era un om de vârstă mijlocie, greu de stabilit după figura lui aspră, cu gura prelungă şi ochii ca de pisică. Avea umerii masivi, iar talia foarte îngustă. Părea că-i chel.

Îl chema Kenzo. Această infimă informaţie, împreună cu o scrisoare de recomandare, îi fusese furnizată lui Nicholas de către Fukashigi, *sensei*-ul lui din New York. „E un om tare, îi spusese Fukashigi, dar cred că nimeni nu te poate întrece în mulţimea de figuri *bujutsu,* lupta în care se permite orice lovitură.” Antrenorul său ştia că Nicholas este un *ninja,* precum şi ca existau o mulţime de subdiscipline în care elevul îi putea fi *sensei.* „Kenzo nu va şti de ce eşti tu în stare, Nicholas, însă îşi va da seama de amploarea cunoştinţelor tale şi va accepta să lucreze cu tine. În spatele lui Kenzo, Nicholas observă o panoplie flancată de două *dai-katana*, cele mai lungi şi mai mortale săbii de samurai, datând din secolul XVII, apoi o tobă tradiţională de ceremonial şi atârnat de perete, un pergament din pai de

orez, pe care scria:

Toate lucrurile se vădesc privirii, dar nu putem vedea şi de unde vin. Oamenii apreciază ceea ce ştiu, dar de fapt nu ştiu nimic. Numai cei care descoperă ceea ce cunoaşterea nu poate releva cu adevărat, aceia ştiu.

Nicholas recunoscu vorbele lui Lao-Tse.

Desculţ, înaintă pe *tatami* şi execută *ritsurei*, salului acordat sensei-ului. Se înclină, apoi îi înmână scrisoarea lui Fukashigi.

Lui Kenzo părea că-i trebuie mult timp pentru a citi. Deseori ridica privirile spre Nicholas. În cele din urmă împături hârtiile cu multă grijă, punându-le înapoi în plic. Îl lăsă deoparte, apoi puse mâinile pe *tatami* şi se înclină spre *zareit,* locul spectatorilor. Strângându-şi picioarele sub el, Nicholas îi întoarse salutul.

Tocmai când se apleca, veni lovitura băţului. Era ca o umbră înceţoşată pe care o văzu cu coada ochiului şi dacă ar fi stat mult pe gânduri, în mod sigur şi-ar fi pierdut cunoştinţa. Însă nu stătu pe gânduri, ci ridică reflex braţul drept încordat, aplecându-şi bustul spre dreapta, căutând să iasă din raza atacului abătut asupra sa.

Băţul îi izbi antebraţul de câteva ori, când cu un capăt, când cu celălalt, ca o roată dinţată, după care Kenzo se afla deja în apropiere, aplecat asupra lui; folosindu-se de mişcarea lui Nicholas spre dreapta, se postă în stânga acestuia, recurgând la un *shomen-uchi,* o lovitură directă la cap, căutând să-l trimită lat la podea.

În procedeul său, Kenzo îl înşfăcă de încheietura mâinii drepte, iar Nicholas folosi o mişcare de imobilizare – un *yonkyo* -– răsucindu-şi încheietura şi reuşind la rândul său să prindă antebraţul stâng al *sensei*-ului. Îşi apăsă degetul gros pe nervul central al antebraţului inamic. Dar, în loc să se retragă din apărare, ceea ce i-ar fi permis lui Nicholas să-l facă să-şi întindă braţul complet, Kenzo se mişcă în sens invers, părând dispus să-şi sacrifice un braţ, numai să nu piardă lupta.

Ca din senin apăru un al doilea băţ, izbindu-l puternic pe Nicholas peste umăr. Nicholas renunţă la *yonkyo* şi în loc să

treacă la un alt procedeu de imobilizare, după cum se aştepta Kenzo, recurse la un *atemi,* o lovitură de *aikido*, tehnică pe care dorise *sensei*-ul să i-o aplice.

Degetele încremenite ale palmei sale se înţepeniră sub porţiunea de sub gâtul lui Kenzo, căutându-i nervul. Capul *sensei*-ului se zvârcoli spasmodic când în faţă, când pe spate. Nicholas îl puse jos.

Acum, băţul se afla între ei, lovindu-l teribil pe Nicholas în cuşca toracică. Încercă să se apropie de Kenzo, conştient că acesta va căuta să-l izbească în inimă şi nu trebuia să-l lase. Încercă două lovitură rapide *kite,* cu degetele împreunate, înainte de a încerca din nou o priză de imobilizare. Dar nu avură nici un efect, iar băţul se apropia încet de pieptul său. Puterea îl părăsea, iar concentrarea părea o entitate exterioară lui, îndepărtată şi aproape inutilă.

Se înjură singur, ştiind că va pierde lupta. Ameţeala şi viteza ce-l surprinsese contribuiseră la ruinarea concentrării sale. Toate resursele pe care le mai avea erau repede epuizate de atacurile repetate ale ploii de *tambo,* loviturile de băţ. Sângele îi vâjâia în urechi, denunţând semnele dezorientării. Slăbiciunea fizică urma curând, ştia asta, numai dacă nu lua nici o măsură să o împiedice.

Apoi îi veni în minte o lecţie de *kendo* şi reamintindu-şi de „Tăierea frunzelor ruginite” a lui Misachi, se concentră cât putu să prindă băţul din mâna lui Kenzo.

Renunţând la apărare, se repezi în direcţia atacului de *tambo.* Orbeşte, înşfăcă băţul lunecos, răsucindu-l în jos şi spre stânga, înmuind rigiditatea încheieturii *sensei*-ului, întrerupându-i fluxul de energie pentru un moment suficient de lung ca să-i aplice un *kite* la ficat.

Kenzo făcu o tumbă pe spate şi se aşeză în genunchi – clătinându-se, iar Nicholas îl urmă, lovit de pumnul de piatră al *sensei*-ului. Îl fulgeră durerea, scrâşni din dinţi, izbind puternic umărul lui Kenzo cu podul palmei, aplicându-i apoi o lovitură cu partea dorsală a piciorului.

În momentul în care umărul *sensei*-ului atinse *tatami*-ul, Nicholas se prăbuşi. Bustul îi era lac de sudoare, inima îi

zvâcnea şi la fiecare gâfâitură durerea îi muşca ţesuturile.

Se gândea cât de aproape fusese de o înfrângere.

Ichiro Kagami era morocănos. Era de fel un om de un calm ieşit din comun şi de o bună dispoziţie reţinută, virtute ce-l răsplătise cu titlul de vicepreşedinte ale sectorului financiar la compania Sato Petrochemicals.

Însă astăzi fusese incapabil a se concentra asupra vreunuia din punctele dezbaterilor ce avuseseră loc între *kobun*-ul lor şi compania americană de *microchip*-uri. A fost nemaipomenit de bucuros când Sato-san dăduse semnalul de încheiere a lucrărilor, înainte ca lipsa lui de concentrare să devină un obstacol.

După aproape o oră de privit pe fereastră la ploaia ce parcă vărga geamul, se săturase. Se răsuci pe călcâie, apăsând pe butoanele interfonului. Spuse secretarei să anuleze toate întrevederile ce urma să le aibă în cursul zilei. Îi spuse unde poate fi găsit, în cazul în care vreo urgenţă l-ar fi determinat pe Sato să-l caute.

Apoi se ridică de pe scaun. Tokyo părea posomorât şi cenuşiu, întreaga veselie la sărbătoarea celor trei zile a pomilor înfloriţi, *hanami,* dispăruse la căderea ploii, însă vederea cireşilor înfloriţi nu-i adusese nici o bucurie lui Kagami în acest an.

Faţa lui era o mască posacă, la ieşirea din birou. Lumina difuză de pe holuri, stampele *ukiyo-e* de pe pereţi nu-l scoseseră dintr-ale lui. Se îndreptă spre uşa metalică şi o împinse ca să intre. Acolo, în camera seifului, începu să-şi schimbe hainele.

Dacă n-ar fi fost fratele său Toshiro – cumnat, de fapt, ca să punem adevărul – totul ar fi fost în ordine, îşi zise Kagami. Iar soţia lui Kagami era *kera-mochi,* găsind cea mai mare bucurie în a se plânge tot timpul câte nu îndură ea din partea mamei lui Kagami. Ea ţinea baierele pungii de cumpărături. Şi le ţinea cam strânse, gândi Kagami în timp ce traversă camera pentru a trece în baie.

În tinereţe, faţa ei blândă şi plată era repede scăldată de sudoare, din cauza căldurii sau a efortului. De multe ori se

gândea la defectele ei, însă avea din partea ei multă înţelegere. N-o supăra faptul că avea o *geisha,* o amantă. Toate cheltuielile casei veneau pe numele ei şi se ducea să le plătească la timp, pe fiecare 15 ale lunii. Fără doar şi poate, făcea tot ce trebuia să facă o soţie gospodină. Deşi modul în care obişnuia să mai ciupească din *oseibo* şi din *ochugen,* primele oferite de firmă la jumătatea şi la sfârşitul anului, îl cam amăra şi-l îndemna să dea o raită prin cartierul Anmitsu, unde locuiau majoritatea subalternelor sale favorite.

În orice caz, Tosriro şi nu propria nevastă i se vârâse pe sub piele, gândi Kagami la intrarea în cea de-a doua încăpere a băii.

Singur înăuntru, Kagami inhală aburul ce se degaja la suprafaţa apei. Apa era aşa fierbinte că la cea mai mică mişcare a membrelor, acestea parcă luau foc.

Toshiro era fermier, deci cu mult mai bogat decât Kagami. Desigur, nu se bucura de marile ajutoare sociale acordate de Sato Petrochemicals salariaţilor săi. La sfârşitul anului, contul lui Toshiro la bancă atingea proporţii supranaturale. Şi nu mai înceta să se laude că, măcar în parte, el îşi susţine cumnatul din punct de vedere financiar.

Kagami se gândi la idioţenia acestei afirmaţii. Populaţia rurală a Japoniei nu trecea de 30 din total şi continua să scadă. Totuşi fermierii se bucurau de mare trecere în politică, la fel ca după cel de-al doilea război, când populaţia rurală reprezenta 70 din total. Faptul se datora lipsei de reorganizare electorală, iar Partidul democrat-liberal, care de la război încoace deţinuse aproape neîntrerupt puterea, făcea tot posibilul ca să-şi păstreze votul fermierilor. Ceea ce însemna subvenţionarea fermierilor cu rezultate slabe.

Kagami citise în revista *Time* că suprafaţa medie a unei ferme americane este de 450 acri. Comparativ, media în Japonia era de 2,9 acri. Ce rezultate se pot obţine de pe o asemenea suprafaţă? Kagami pufni în râs.

Şi, de parcă n-ar fi fost de ajuns, mai era şi problema

orezului. Japonezii produc anual mult mai mult decât necesarul pentru consumul intern. Întrucât varietatea de orez cu bobul mărunt produs aici nu avea căutare pe piaţa mondială şi cum exportul său implica noi cheltuieli subsidiare, anume preţul scăzut al produsului, excesul de orez pe piaţa internă era deosebit de mare.

Kagami ştia că guvernul cheltuia anual circa douăzeci de miliarde de dolari pentru subvenţii. Mare parte din cheltuială se acoperea prin vânzarea de făină la un preţ exorbitant către întreprinderile de morărit şi panificaţie. Dar nu era suficient. Mai erau apoi problemele taxelor insuportabile, a lipsei de spaţiu locativ şi a construcţiei de şosele în toată ţara.

Acum, pentru el, cea mai mare insultă o reprezenta sosirea lui Toshiro, cu pălăria în mână, cerându-i lui un împrumut. Kagami ştia că Toshiro este un risipitor. Cheltuia tot ce avea, ba şi peste. Deseori umbla vorba că japonezii sunt economi. Asta în nici un caz nu se putea vedea în comportamentul lui Toshiro. Femeile, întrucât era văduv, şi jocurile de noroc deveniseră pasiunea sa. Dăduse pământul pe mâna arendaşilor, iar aceştia nu prea se străduiau.

Cel puţin aşa susţinuse Toshiro. Kagami pufni din nou. Mai degrabă a fost fraierit când şi-a arendat pământul. Lui Kagami i-ar fi plăcut să audă asta din partea lui, mai ales dacă n-ar fi deschis gura să solicite împrumutul.

Desigur, nu se punea problema dacă să-l împrumute sau nu. Soţia lui Kagami fusese categorică în această privinţă; „N-ai de ales”, spusese ea limpede seara trecută, după plecarea lui Toshiro. „Îţi este cumnat. La legăturile familiale să te gândeşti în primul rând Ai datoria s-o faci.” Ochii îi sclipiră: „N-ar fi trebuit să-ţi aduc eu aminte de asemenea lucruri primordiale.”

N-ar fi avut nici un rost să i se replice că, dacă ar fi fost ei în locul lui Toshiro, n-ar fi văzut de la el o centimă, lui nu-i pasă decât de propria fiinţă. În definitiv, a trimis el măcar un cadou lui Ken la absolvirea şcolii, sau când a împlinit Tamiko treisprezece ani? Da. Copiilor nu le-a spus. Au primit fiecare câte un cadou atunci, susţinând că l-a trimis Toshiro.

Însă Kagami ştia că soţia lui plecase în ascuns la Daimaru, cumpărându-le cadouri pe banii lui.

Kagami închise ochii; îşi simţi sângele circulând greu prin vene. Era într-adevăr prea de tot. Se depăşiseră graniţele datoriei familiale.

Oftând, se ridică şi porni ud spre micul hol, intrând apoi în camera de aburi. Voia să fie complet odihnit înainte de masaj.

Pe când stătea pe banca de bambus, rezemat cu capul de peretele umezit, se gândi la masajul ce i se făcuse odată în Coreea. Plecase acolo în tinereţe, în interes de serviciu, dar acum nimic nu l-ar mai putea determina să se ducă pe acele tărâmuri. La amintirea masajului de atunci i se făcu părul măciucă. Un chin, mai multe nu. Ar fi trebuit să-şi dea seama dinainte. Tot ce fac coreenii este barbarie curată. Şogunul Tokugawa îi numise „mâncători de usturoi”. Asta în 1605 şi de atunci până acum n-au progresat deloc. În afara faptului că au învăţat cum să scoată şperţ de la americani. Popor mizerabil, fără pic de mândrie.

Kagami scutură din cap, dorind să-şi limpezească gândurile şi să-i alunge pe coreeni din minte şi pe Toshiro şi orice altă influenţă negativă. Ziua începuse rău, dar se hotărâse s-o încheie altfel.

Conducta de abur din stânga lui şuieră şi tuşi; începu să se înceţoşeze în cameră. Începu să se încălzească, iar Kagami transpiră. Înainte de a intra la aburi, uitase să se răcorească la duşul cu apă rece. Tot lui Toshiro trebuia să-i mulţumească şi pentru asta.

Totuşi era bine. Îşi puse mâinile pe stomac. Cam multă grăsime, în zilele din urmă. Poate că transpiraţia îi va prii. Închise ochii. Era absolut relaxat.

Uşa se deschise. Kagami ţinu ochii închişi, însă realiză uşoara scădere a căldurii din cameră şi subţierea aburului ceţos. După care norii calzi îl învăluiră din nou.

Nu-şi puse întrebarea cine a intrat. Mulţi dintre membrii conducerii intrau şi ieşeau din încăperile acestui etaj toată ziua, ba chiar şi noaptea târziu, când clădirea era goală şi

cufundată în întuneric. Odată aflaţi aici, oamenii îşi vorbeau rareori, înţelegând că procesul acesta de primenire ducea în ultimă instanţă la o zi mai eficientă pentru ei toţi.

Kagami simţi prezenţa cuiva, ceva ca o fantomă. Trecând, mişcarea aburului îl făcu să deschidă ochii. Nu putu realiza imediat ce s-a întâmplat, probabil i s-a părut sau a avut loc o scurtă schimbare în atmosfera camerei.

Văzu o siluetă trecând prin cameră, însă aburul o estompa, o învăluia şi părea că-i schimbă forma, cu toată concentrarea privirilor lui Kagami.

Silueta se oprise un moment, iar acum înainta cu un pas alunecător, ciudat, parcă imaterial, ca şi când n-ar fi avut carne sau oase. Kagami îşi îndepărtă sudoarea din ochi. Simţi imboldul absurd de a se ciupi, pentru a se convinge că nu aţipise, îmbiat de căldură şi tăcere.

Acum putea distinge mai mult din acea siluetă şi avu impresia că este o femeie. De bună seamă că nu! Se mustră singur. Aici nu au voie nici măcar masezele oarbe taiwaneze!...

Kagami rămase cu gura deschisă şi ochii holbaţi. Prin aburul gros apăru triunghiul inconfundabil de păr negru al unei femei, negru ca noaptea, picături de apă căzând de acolo una câte una, ca nişte perle în mare. E ceva monstruos, gândi el indignat. Ce încălcare grosolană a protocolului... Va trebui să înmânez un protest lui Sato-san.

Şoldurile goale se mişcau înainte şi înapoi la fiecare pas elegant făcut, apropiindu-se de el şi Kagami simţi primele senzaţii dedesubtul stomacului. Avea o percepţie intensă a sexualităţii, sporită de naturaleţe. Sexualitatea părea să existe ca entitate autonomă, transformând aburul într-un voal de dantelă astfel încât, fără voia sa, Kagami îşi simţi sângele pulsându-i în zona şalelor, fiind apoi trădat de îngroşarea penisului.

Şi tot timpul îşi biciuia mintea, deoarece, odată cu excitarea, veni şi inconfundabila deşi neobişnuită pentru el senzaţie că era captivat de dorinţă împotriva propriei voinţe.

Acum putea zări mai mult din bustul ei, sânii zvelţi şi

conici, umbra sfârcurilor tari şi dilatate, stomacul plat şi uşor rotunjit.

Nu-şi mai putu ascunde erecţia penisului, aşa că-şi duse mâinile între picioare încercând să-şi mascheze jena. Atunci simţi pentru prima dată pericolul. Ea se opri în faţa lui şi stând cu spatele drept, depărtă picioarele.

Rămase cu ochii holbaţi, înghiţind în sec. Iritarea i se urcă din stomac la creier, încremenindu-l şi luându-i minţile. Nu-şi putea lua ochii de la ceea ce vedea între pulpele femeii, în timp ce erecţia se stinse.

Apoi, încă uluit complet, îşi ridică privirile spre ea, văzând numai doi ochi misterioşi, deasupra unui evantai desfăcut, decorat cu auriu, roşu şi negru.

— Cine... începu el abrupt, revenindu-i glasul.

De data aceasta evantaiul se puse în mişcare, descoperind un zâmbet abia schiţat pe faţa ei. Frumoasă faţă! Îl făcu pe Kagami să ofteze, văzându-i linia frumoasă şi tinereţea. Apoi, venind parcă de departe, chipul i se lumină a recunoaştere, ca învăluit de lumina unui reflector. Şi în ochii minţii lui, faţa ovală, cu pomeţii ridicaţi, se transformă într-o mască pictată, de demon.

— Tu! Ţipătul îi izbucni din gura deschisă ca jetul unui gheizer fierbinte.

Evantaiul îl lovi cu muchia, retrăgându-se în viteză, mânuit cu multă dibăcie. Îi penetrase pielea asudată, carnea muiată de căldură, atingându-i pometul osos al obrazului.

Kagami îşi revenea greu. Lovitura fusese atât de neaşteptată, atât de precis administrată şi muchia evantaiului atât de ascuţită, încât abia dacă-si dădea seama ce s-a întâmplat.

Primul lui gând fu să-şi protejeze organele genitale cu palmele, aşa că nu opuse nici o rezistenţă. Marele evantai îl izbi din nou şi din nou şi iarăşi. Ţipa la fiecare lovitură tăioasă şi dureroasă, însă se încăpăţâna să nu-şi ridice mâinile dintre picioare. Picături de apă i se prelingeau pe carnea tare. Kagami se aplecă fără voie înainte, holbându-

se la cea mai frumoasă realizare a naturii.

Bustul femeii se mişca spre el uşor ca fumul dus de vânt pe un cer senin de vară. Părea că a umplut camera cu prezenţa ei, făcând să dispară şi puţina lumină dinăuntru şi puţinul aer. Părea că absorbise întreaga viaţă, lăsând în urmă doar vid şi întuneric.

Kagami se făcu mic în faţa ei, se chirci tremurând, curentat de şfichiuri dureroase. Era înspăimântat de cât sânge se scursese pe jos în jurul lui, de puterea cu care i se zbătea inima în urechi, de cât de mult i se micşorase penisul sub căuşul palmelor.

Apoi evantaiul porni, cu un şuierat scurt. Ochii lui Kagami se dilatară şi rămase cu gura căscată. Simţi muşcătura sălbatică a oţelului în trahee, atingându-i vertebra gâtului.

Mintea îi urla cuprinsă de isterie şi înţelese în ultimul moment care era scopul acestui atac. Ridică mâinile, degetele căutând cu disperare să pareze loviturile. Un evantai? Bolborosea mintea lui. Un evantai? Capul i se bălăngănea pe umeri, înainte şi înapoi şi începu a se căţăra pe faianţa lucioasă de pe perete, pentru a-şi găsi scăparea. Să facă orice şi oricum, numai să scape cu viaţă.

Problemele sale anterioare cu soţia, cu Toshiro, îi păreau acum ridicole. Cât de mărunte şi josnice preocupări faţă de lupta primordială pentru viaţă. Pentru viaţă! Nu vreau să mor! îi striga mintea. Salvează-mă!

Îşi desfăcu larg braţele, căutând să-şi lovească şi el adversarul. Dar el nu avea nici un fel de cunoştinţe în domeniul luptelor, iar imaginea ademenitoare a ceea ce văzuse între picioarele ei îi reveni pe dinaintea ochilor, ducându-l la disperare.

Ştia ce este, deşi toată logica lui, tot ceea ce se întâmplase până atunci striga din răsputeri că nu se poate una ca asta.

Kagami ştia ce a pus stăpânire pe fiinţa lui. Se simţea în mijlocul unui coşmar, din care nu se putea smulge. Totuşi continua să se lupte pentru că numai speranţa îi mai rămăsese, susţinându-l pe moment. Se agăţa cu disperare de viaţă, căuta să şi-o păstreze, simţind bucuria victorioasă

că încă mai are zile în el.

După aceea, lamele de oţel ale evantaiului îl loviră din nou şi puţinul oxigen care mai trecea prin plămânii şi sângele său, traversând epiglota strangulată, încetă să mai circule. Sângele îşi opri circulaţia, plămânii se mai umflară o dată, apoi zvâcniră într-un spasm, umflaţi cu bioxid de carbon, care trecu din fibrele poroase în tot organismul.

Kagami clipi des, ochii începură să privească în cruciş. Văzu pe dinainte o faţă îngrozitoare; degetele lui neputincioase se întinseră cu greu spre pielea ei umedă, ca un copil care se joacă în nisip. Mintea lui, singura în stare să mai reziste, încerca să continue lupta, fără a înţelege că trupul său, de care era încă ataşată, se prăbuşea deja într-un somn fără vise.

Cu ultimul strop de putere, Kagami se concentră asupra feţei femeii, transmiţându-i întreaga ură plină de amărăciune, ca şi cum s-ar fi folosit de o redutabilă armă materială. Adevărul e că simţea o ură furibundă, care îi convulsiona muşchii aproape vlăguiţi. Degetele i se strânseră încleştate.

Însă gestul era complet inutil, deoarece stomacul i se contracta, ochii i se rostogoliră în orbite ştergându-i orice imagine, rămânându-i numai pupilele holbate fix asupra faianţei umezite de pe pereţi, asupra broboanelor ce se prelingeau, amestecate cu sânge, şerpuind apoi spre canalizarea din centrul camerei goale.

Nangi se ridică pe picioarele lui subţiri ca nişte beţe, îndepărtându-se de masa tratativelor. Era semnalul unei pauze.

Pe când Tomkin se ridica greoi pentru a părăsi încăperea, Nicholas se îndreptă spre una din largile ferestre ce dădeau spre Shiujuku. Ploaia şiroia pe marea de umbrele forfotind în josul străzii, ştergând rămăşiţele florilor de cireş, ducând petalele la canal, sau transformându-le în covoare sub paşii trecătorilor prin parcuri.

Nicholas privea posac oraşul cuprins de ceaţa ploii. În

ultimele trei ore şi jumătate fuseseră sechestraţi în sală ca soldaţii pe câmpul de luptă; Sato, Nangi, Suzuran, avocatul lor, Masuto Ishii, vicepreşedinte cu planificarea şi mâna dreaptă a lui Sato, însoţit de trei din şefii filialelor lui Sato, Tomkin, Greydon, jurist-consultul său şi el însuşi. Acum sosise vremea aglomeraţiei de pe hol, când toţi dădeau buzna să plece acasă sau să ia masa pe străzile laterale bine luminate din Tokio.

Dar aici, în spaţioasele birouri ale lui Sato, nu era nici un fel de mişcare. În sinea sa, Nicholas oftă. Uneori, chiar şi el căpăta experienţă făcând afaceri cu japonezii. Aparenta lor tărăgănare în luarea deciziilor, deşi în mod vizibil o tactică în cadrul negocierilor, era ades împinsă la extrem. Răbdarea îi era necesară, dar Nicholas începuse să aibă convingerea că de aici încolo, timp de săptămâni sau luni întregi, vor relua dezbaterile asupra unor puncte deja stabilite cu Sato şi Nangi în prima oră şi un sfert a primei întâlniri de afaceri.

Încă în urmă cu o oră se prevestea pauza de acum, când şefii sucursalelor, Oito, vicepreşedintele cu aprovizionarea, Kagami, vicepreşedintele cu finanţele şi Sosuro, vicepreşedintele sectorului de cercetare şi dezvoltare, scuzându-se politicos cu o înclinare repetată în două reprize, s-au retras.

Nicholas observase semnul discret făcut de Sato cu mâna în direcţia acestora, ca încurajare. În acel moment, se putea crede că discuţiile atinseseră un nivel pe care japonezii obişnuiţi să se înconjoare confortabil de un mare număr de reprezentanţi ai executivului, îl consideraseră a fi lăsat în seama celor mai de vază, din eşalonul superior al conducerii.

Însă ceea ce a urmat a fost dezamăgitor; încă una din discuţiile aparent interminabile în jurul aceloraşi arii largi de neînţelegeri. Una era problema împărţirii profitului între Sphynx şi Nippon Memory. Cealaltă era pentru Nicholas cumva mai uimitoare, întrucât nu fusese dăscălit în prealabil asupra ei.

Se referea la locul de amplasare al întreprinderii Sphynx-

Sato. Se pare că Tomkin irosise circa un an şi jumătate cu estimarea cheltuielilor pentru construcţie, comparând toate posibilităţile, analizând, luând măsurile de siguranţă în vederea celei mai bune amplasări care să dea preţul cel mai avantajos de producţie şi încărcare navală, toate acestea ducându-l la concluzia că locul cel mai bun ar fi Misawa, unde *keirets*-ul deţinea un teren, propice, în orăşelul Misawa, situat în extremul nord-vest al principalei insule japoneze, Honshu, singurul vecin al fabricii nu era decât o bază militară americană.

Dar, după cum atrăsese Sato atenţia chiar de la începutul negocierilor, acel teren fusese deja desemnat extinderii *kobun*-ului lor minier Niwa Mining.

Discuţiile se învârteau ca titirezul în jurul acestui punct, fără a se avansa un singur pas, dar şi fără a fi scos din discuţie. Înnebunitor nu alta, gândea acum Nicholas. Deşi n-ar fi trebuit. În alte împrejurări, avea siguranţa că i-ar fi convins pe Sato şi pe Nangi; răbdarea lui Nicholas o întrecea pe a lor şi i-ar fi biruit, îşi reaminti totuşi discuţia pe care o avusese cu Tomkin puţin înainte de a părăsi hotelul, deoarece jos îi aştepta limuzina trimisă de Sato.

Îl cam neliniştise paloarea feţei lui Tomkin, însă acesta i-a alungat dispreţuitor îngrijorarea:

— Sunt doar puţin abătut, îi spusese el. Dacă te-ar fi împuns şi pe tine diareea toată noaptea, să-mi spui mie unde ţi-ai fi ţinut bujorii din obraji, oţelosule!

— Indiferent cum vor decurge lucrurile, încearcă să-ţi ţii firea, îl sfătuise Nicholas. Vor face tot posibilul ca să tărăgăneze, să ne ameţească de cap cu situaţiile echivoce, în care vor căuta cu şiretenie să ne înţepe. Vor încerca să ne străpungă zidul de apărare, pentru a ne putea studia strategia. De asemenea, vor căuta să vadă cât de departe ne pot împinge. Dacă trecem de astea, nu vor dori să lase o impresie proastă. Ridică din umeri. Asta-i felul lor, ce să-i faci!

Faţa rebegită a lui Tomkin se întoarse spre el şi-ncepu să-i vorbească, în mirosul acru al intestinelor întoarse pe dos:

— Atunci, fă ceva şi scoate-i din felul ăsta al lor, Nick. Nu mă priveşte cum vei proceda, dar fă-o. Eu nu sunt un găgăuţă care să fi venit în Japonia cu mâna întinsă, la cerşit de licenţe.

— Bun. În cazul ăsta, va trebui să-i întrecem în răbdare. Să-i lăsăm pe ei să se dezvăluie. E nevoie să-ţi repet că acum şi aici răbdarea înseamnă totul? Este singura calitate de care nu-i cred în stare ei pe străinii împieliţaţi. Fii fără grijă. Voi obţine de la ei ceea ce-ţi doreşti.

Vocea lui Tomkin se schimbă pe când se agăţa de braţul lui Nicholas ca un copil.

— Nu, nu, gâfâi el. Nu mă înţelegi, Nicky. N-avem timp la dispoziţie. Afacerea trebuie pusă la punct până săptămâna viitoare cel târziu. Îşi dădu ochii căprui peste cap. Am... am nişte angajamente de la care nu pot să mă sustrag... Mari sume de bani depind de fuziunea asta... Împrumuturi, dobânzi... Plăţi de făcut... În primul rând plăţile... Datorii de achitat. Apoi revenindu-şi, ochii îl fixară pe Nicholas. N-o să mă laşi baltă, Nicky. Cel puţin, nu acum. Ce naiba, îmi eşti doar ginere!

Nicholas întoarse spatele ploii de afară, auzind reîntoarcerea lui Tomkin. Într-o clipă îi simţi prezenţii în spatele său.

— Acum e momentul, Nicky. L-am atins pe Nangi la punctul sensibil, acum câteva minute. Sunt nişte catâri afurisiţi cu toţii.

— N-ai realizat mare lucru, începu Nicholas. Procedează întocmai după cum ţi-am spus eu că vor proceda, nimic mai mult. E doar o chestiune...

Însă Tomkin îl prinsese de manşetă.

— Acum e momentul, Nicky. Nu ne putem permite aşteptări îndelungi. Ştii asta. Pentru Dumnezeu, ai văzut rapoartele! Ne vor jupui de vii acasă.

— Atunci, lasă Misawa deoparte. Putem construi...

— Nu! ţipă Tomkin. Misawa e un punct asupra căruia nu accept negocieri de nici un fel, înţelegi?

Nicholas se uită băţos la şeful său.

— Nu te simţi bine? Poate că ar trebui să chem un doctor.

Tomkin se cutremură în urma unui frison.

— Ai dracului microbi japonezi. Mi-e rău pe dinăuntru, acum m-a luat şi pe dinafară. Tuşi scurt, ca şi când ar fi vrut să-l distragă pe Nicholas de la gânduri negre.

— Ce naiba, Linnear, crezi că nu sunt în stare să-mi dau seama că am gripă?

Nicholas îl fixă încă un minut, apoi dădu o dată scurt din cap.

— O. K. Aşează-te la masă. Vin şi eu imediat. Vreau să mă reîntorc cel din urmă la tratative. După aceea, lasă gura şi dă-mi mie voie să discut cu ei.

— Ce le vei spune?

— Nu-ţi plac surprizele?

— Nu cu o fuziune de multe milioane, ca în cazul de faţă, mormăi Tomkin, însă îi dădu ascultare.

Nicholas întoarse spatele peisajului citadin crepuscular şi nu se mai gândi la nimic. În urma sa, tăcerea se aşternuse în cameră. Simţi mirosul de ţigară proaspăt aprinsă de Nangi, apoi bâzâitul instalaţiei de aer condiţionat. Nimic altceva.

Strategie. Se reîntoarse cu gândul la Musashi, maestrul său. În situaţia dată, era vorba de o variantă a cazului „atitudine prezentă lipsă de atitudine”. Învăţase că în luptă, când inamicul scoate *katana* şi sare, taie, împunge sau parează cealaltă sabie, acesta trebuie tăiat cu aceleaşi mişcări. Dacă cineva recurge la aceste acţiuni, sare, împunge, loveşte sau parează, fără a avea de gând să lovească, nu va fi nici un necaz.

Nicholas inspiră adânc de trei ori. Se întoarse şi-şi reluă locul în sala de conferinţe, unde ceilalţi cinci îl aşteptau calmi. Ştia acum ce are de făcut, însă îi trebuia cheia strategiei japonezilor înainte de a se hotărî în ce mod să procedeze.

Se uită la Nangi, care-şi scutura ţigara de marginea scrumierei de porţelan, ca un conducător care cere atenţie de la subordonaţi.

— Se pare că astăzi am dezbătut cât se poate de multe

aspecte, spuse el pe un ton neutru, iar Sato îl aprobă prompt din cap. Din câtă experienţă am eu, tratativele în afaceri sunt adesea dificile. Cărările se închid de multe ori pe lungă durată, pentru a se deschide brusc. Cred că am putea continua.

Nicholas îi urmări şarada cu deosebită atenţie. Mai întâlnise el tactica asta a ursului şi a bursucului, recunoscând-o bine; când lucrase la agenţia publicitară a lui Sam Goldman la New York, acesta îi sugerase să aplice tocmai această schemă în cazul clienţilor recalcitranţi. Dăduse rezultate bune. Atunci, Goldman era ursul omul tare pe poziţie. Cel care-şi aducea clientul în stare să-şi dorească ajutorul lui Nicholas. Nicholas juca atunci rolul bursucului, al omului maleabil şi înţelegător şi nu-l întrecea nimeni în asta; atingea perfecţiunea.

Înainte de a avea Tomkin ocazia sa deschidă gura, spuse:

— După cum îmi dau eu seama, ne aflăm într-un impas total. Şi sunt întrutotul de acord cu Nangi-san. Însă nu văd dacă va fi de vreun folos pentru oricare dintre noi continuarea discuţiilor, la ora actuală.

— Vreţi să întrerupem negocierile? spuse Sato fără prea multă convingere şi atât de speriat, încât uită să mai adauge veşnica formulă de politeţe a japonezilor.

Nicholas dădu din cap.

— Dacă nu veţi veni cu o sugestie mai constructivă, aş afirma că cel mai bun lucru pentru noi toţi e s-o lăsăm o perioadă în suspensie. Intenţia lui era să-i arunce în confuzie; se alătura ursului, alungând bursucul.

— Am impresia, spuse cu calm Sato, că o întrerupere nu va avea ca rezultat decât întărirea fiecăruia pe poziţiile sale. Data viitoare când ne vom reuni, mă tem că vom fi şi mai distanţaţi unul de celălalt, mai puţin înclinaţi să ajungem la o înţelegere.

— Eu unul bănuiesc că nimeni din cei de faţă nu-şi doreşte o confruntare, spuse Nicholas precaut. Noi am sosit aici să punem împreună la cale o afacere reciproc profitabilă. Făcu o pauză, timp în care fu ferm convins că Tomkin va interveni cu observaţia precedentă asupra

urgenţei începerii procesului de fabricaţie a *chip*-urilor, însă acesta se abţinu. Suntem cu toţii convinşi de necesitatea urgentării înfiinţării *kobun*-ului Sphynx Sato, sublinie Nicholas. Trebuie să vă aduc la cunoştinţă că deja s-au depistat anumite... activităţi clandestine în jurul sucursalelor noastre din Connecticut şi din valea Silicon, unde se află Sphynx-ul. În fond şi noi ne aflăm într-o situaţie similară cu a voastră, la ora actuală. Suntem deficitari la capitolul dezvoltării potenţiale. Dar în clipa de faţă, suntem studiaţi de trei sau patru giganţi care şi-ar pune la mijloc jumătate din profitul lor net pe ultimii cinci ani, pentru a obţine secretele *chip*-ului nostru complet reprogramabil, Sphynx T-PRAM.

— Dacă aveţi probleme de securitate, spuse Ishii prinzând momeala, cu siguranţă că nu puteţi spera la un ajutor din partea noastră. Mai ales după scandalurile ultimilor doi ani.

Se referea la membrii unui număr de companii dintre cele mai proeminente în Japonia, surprinşi în acţiuni de spionaj în Silicon Valley.

— M-aţi înţeles complet greşit, spuse Nicholas pe un ton la fel de conştient şlefuit pe cât îi erau cuvintele. Ceea ce intenţionam să vă spun era faptul că, dacă activităţile de spionaj industrial sunt îndreptate de pe acum împotriva noastră în America, ar fi înţelept şi prudent să ne aşteptăm ca o atare situaţie să poată apărea şi aici. Un alt teren decât cel din Misawa şi cred că aţi reuşit să vă convingeţi că este cel mai propice pentru întreprinderea viitoare – desigur, numai dacă nu intenţionaţi în mod irevocabil să extindeţi acolo *kobun*-ul Niwa Mineral Mining – un alt teren disponibil ar fi în centrul centurii industriale din Keiyo, în prefectura Chiba. Deşi e un spaţiu restrâns, ar fi utilizabil.

Ishii încuviinţă din cap. Era un individ puternic ca un urs, un bărbat de o frumuseţe frustă, cu părul aspru tuns scurt, cu ochii căprui deschis. Muşchii braţelor sale băgase de bunăvoie *gaijin*-ul.

— E cel mai potrivit loc al nostru.

Nangi zâmbi subţire, sesizând fundătura în care se băgase de bună-voie gaijin-ul.

— Ishii-san are dreptate. După cum cunoaşteţi, Keiyo e construit pe un teren sustras golfului Tokyo. E aproape de centrul oraşului, deci în apropierea birourilor lui Sato Petrochemicals şi a fabricilor sale. Încărcarea portuară şi transportul vor fi mult simplificate şi prin urmare, se va compensa în acest mod marea diferenţă de cost a terenului, faţă de cel din Misawa.

Nangi se rezemă de spătar, mulţumit de cursul tratativelor.

Dar numai Nicholas putea citi ascunzişurile unei feţe ce părea complet senină. Îşi luă o mică pauză înainte de a se apleca peste masă şi adresându-se lui Nangi în mod deosebit, spuse:

— Dar asta mă îngrijorează cel mai mult. Keiyo este prea aproape de Tokyo. Această apropiere, combinată cu faptul că întreprinderea noastră va fi practic înconjurată de concurenţii noştri, mai *mari* şi mai *puternici*, mă umple de îngrijorare. Concernul lui Sato-san nu-şi va putea permite să angajeze suficient personal în vederea asigurării inevitabilei securităţi şi nici noi n-am dori să-i impunem aşa ceva. Costul acesteia şi activităţile adiacente vor scădea în mod sigur profitul *kobun*-ului. Pe câtă vreme construind în Misawa, un orăşel în nord, depărtat de orice alt centru industrial, vom avea ca vecini numai Niwa şi baza militară americană şi din câte pot realiza eu, niciuna dintre ele nu reprezintă o ameninţare la adresa securităţii secretelor *chip*-urilor Sphynx-ului.

Îşi coborî privirile asupra unui teanc de hârtii din faţa lui, ca şi când acestea cunoşteau ce intenţiona să spună.

— Şi, domnilor, în privinţa pierderilor provocate de cedarea terenului de către Niwa, am discutat cu domnul Tomkin şi dumnealui a fost de acord, întrucât Niwa va fi considerată o companie soră în momentul construirii societăţii mixte, revenindu-ne aşadar o parte din răspunderea pentru terenul respectiv, am hotărât să finanţăm cumpărarea unui alt spaţiu pentru a se putea

extinde, astfel încât planurile dumneavoastră de extindere să nu sufere amânări de nici un fel.

Îşi depărtă mâinile, urmărind surprinderea de pe feţele japonezilor înmărmuriţi.

— Spuneţi-mi, vă rog, ce propunere mai corectă ar...

O bufnitură la uşa sălii de întruniri îl întrerupse. Se auzeau voci alarmate şi supărate. Apoi, biruind vocile bărbăteşti, un glas de femeie se auzi, mult mai aproape decât celelalte. Avea tonalităţi aproape isterice.

Brusc, uşa fu îmbrâncită şi miss Yoshida dădu buzna înăuntru aproape leşinată. Şuviţe din părul său negru se desprinseseră din coafura impecabilă, atârnându-i acum dezordonate peste ochi şi urechi.

Era palidă la faţă, culoarea din obraji părând să-i fi dispărut.

Se aplecă la urechea lui Sato. La început Nangi, care încă era atent la remarcile lui Nicholas, n-o luă în seamă. Era mult prea enervat. Dar cum miss Yoshida continuă cu şoaptele la urechea lui Sato, făcându-l să îngălbenească şi el, întoarse privirile brusc de la interlocutor.

Nu spuse nimic, dar după ce aşteptă îngrijorat ca miss Yoshida să-şi încheie văicărelile, se ridică în picioare. Îşi roti privirile prin sală ca o pereche de păsări înspăimântate, fără a se opri mai mult timp asupra cuiva, fără a se uita în ochii vreunuia dintre cei aflaţi la masă.

După un moment, Sato îi spuse lui Ishii:

— Informează-l te rog pe Koten că e necesară prezenţa lui. Apoi, după ce acesta plecă, se aplecă şi-i şopti un timp ceva lui Nangi. Bătrânul înţepeni de spate, depărtându-se brusc de Sato, de parcă i-ar fi aplicat un şoc electric.

Întoarse capul.

— Ne veţi scuza, domnilor. Mă văd nevoit să insist, întrevederea de azi a luat sfârşit. Vă rugăm să o însoţiţi pe miss Yoshida, care vă va informa asupra agendei următoarei noastre întrevederi.

Sato îşi puse mâna pe braţul lui.

— Dacă nu vă supăraţi, Nangi-san, l-aş ruga pe Linnear-

san să ne însoţească.

— Cum? Exclamaţia lui Nangi fu aproape o izbucnire, gata să continue prin observaţia că se va încălca iarăşi eticheta de bronz a tradiţiei, ceea ce n-ar fi permis, însă se abţinu la timp. Intenţionase să spună că nu-l priveau nicidecum pe *gaijin* treburile lor, iar a-l lua alături într-o astfel de afacere personală ar fi însemnat un pericol. Dar era prea educat pentru a nu şti că nu trebuie să te cerţi niciodată cu un membru al familiei ori rude, ori parteneri de afaceri mai ales în faţa străinilor. Astfel că, în ciuda impulsului abia reţinut, se văzu obligat să tacă şi să-şi aplece numai capul, nervos.

— Vă rog, Linnear-san, spuse Sato în chip de explicaţie; a avut loc o tragedie îngrozitoare. Vă cunoaştem priceperea. (Cum Nicholas încerca să protesteze ridică o mână în aer). Tăgada este de-a dreptul de prisos, îşi puse palma pe masa de tratative. Înainte însă de a merge, trebuie să primim asigurările dumneavoastră că nu veţi comunica mai departe ceea ce veţi vedea şi auzi.

Nicholas înţelese că i s-a făcut un favor deosebit şi încuviinţă.

— Niciun membru al companiei mele nu-şi va lua vreodată un angajament unilateral, spuse Tomkin abrupt. Ceea ce cereţi dumneavoastră ar putea degenera într-o acţiune potrivnică intereselor lui Tomkin Industries. Nu poate face o asemenea promisiune...

— Ba pot, spuse Nicholas şi o voi împlini. Sato-san, aveţi cuvântul meu că nu voi dezvălui nimănui nimic.

— Nici poliţiei?

— Ce naiba se petrece aici? strigă Tomkin. Ce tot încercaţi să puneţi la cale acolo? Se ridică în picioare. Hai, Nick, să plecăm de aici!

Nicholas nici nu încercă să se ridice. Îl privea fix în ochi pe Sato.

— Îmi ceri enorm de mult. Vorbise cu glas scăzut, însă fusese auzit de toată camera.

Miss Yoshida ieşise din reveria sa îngrijorată, iar acum se afla în spatele lui Sato, privindu-i concentrată pe amândoi.

Chiar şi Tomkin amuţise.

— *Hai*, spuse Sato în japoneză. Da. Dar nu mai mult decât poate cere cineva de la partenerul său de afaceri; de acum este vorba de una şi aceeaşi familie, înţelegi?

— *Hai*, răspunse Nicholas. Promisiunea mea rămâne în picioare şi include pe toată lumea.

— Ei bine, începu Tomkin, eu nu vreau să mă bag în chestia asta. Nick, dacă te gândeşti... Îngheţă când ochii negri şi plini de forţă ai lui Nicholas îl făcură să se aşeze tăcut.

După aceea, se întoarse către Sato:

— Promisiunea mea îl include şi pe Tomkin-san.

Sato se înclină.

— Bun. Apoi se ridică. Vă rog să mă urmaţi.

La ascensor îi aşteptau Ishii şi un alt japonez, cu o statură de uriaş. Era îmbrăcat în *montsuki* şi *hakama*, părul său brunet era împletit în *ichomage*, făcându-l să pară un *yokoznna,* un mare campion de *sumo*. Sato îl prezentă drept Koten, fără îndoială un om de pază personală.

Nicholas îi opri pe hol, în faţa camerei de aburi. Robinetul de la conductă fusese oprit, dar Sato le sugeră totuşi să se dezbrace de haine înainte de a intra. Miss Yoshida le înmână fiecăruia câte un prosop din cele ţinute grijuliu de ea pe mâna stângă. Rămase afară la uşă, ca un paznic aiurit, cu ochii holbaţi. Nimeni altcineva nu se mai afla prin preajmă.

— Cristoase, exclamă Tomkin la vederea corpului atârnând de pe banca de faianţă.

— Vă rog atenţie la petele de sânge, spuse Sato, iar ei încetară mişcările. Kagami-san a fost găsit cu puţin înainte ca miss Yoshida să ne fi întrerupt convorbirile.

În picioare, sprijinindu-se uşor de bastonul său, Nangi nu scotea o vorbă.

— Îi vedeţi obrazul? întrebă Sato. Cel stâng.

Tomkin se uită la Sato; se săturase să privească dezastrul din cameră.

— Fii sigur că nu singur şi l-a spart, spuse el.

Sato îi replică:

— E mort, Tomkin-san. *Karma.* Şi nu pot face nimic pentru a-l readuce la viaţă. A lucrat împreună cu noi ani de zile şi o să-i simt lipsa. Îndurerarea din noi e de înţeles în clipa de faţă.

Tomkin întoarse capul într-o parte, vârându-şi mâinile în buzunare.

Sato mai privi un timp cadavrul, apoi îşi întoarse lent capul.

— Ce părere are Linnear-san? Vocea îi redevenise calmă.

De când intrase în camera de aburi, Nicholas nu se mişcase din loc, studiind cadavrul. Atenţia îi fusese imediat atrasă de cicatricea de pe obrazul stâng.

— Îmi pare o literă *kanji,* se auzi glasul lui Sato.

— Eu nu văd decât sânge, spuse Nangi, sec. A fost lovit de cel puţin zece ori.

Fără o vorbă, Nicholas înaintă atent pe gresia umedă a pardoselii. Sârme ruginii se aflau pe jos, dar el călcă atât de grijuliu şi graţios, că niciuna nu fu mişcată din locul său. Tomkin îl mai văzuse pe Nicholas călcând în felul acosta, în noaptea când intrase Saigo la el în birou, ca să-l ucidă.

Cu o mişcare bruscă şi la fel de uşoară ca atingerea unei insecte pe oglinda lacului, Nicholas scoase o batistă şi şterse sângele pe jumătate închegat de pe obrazul stâng al lui Kagami.

Şuierând printre buze, Nangi spuse:

— *Este* o literă...

— Ce înseamnă? întrebă Tomkin.

— *Wu-Shing,* răspunse Nicholas.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Sângele îi izbea tâmplele ca un ciocan pe nicovală. Simţea că-l cuprinde ameţeala, ca şi cum sentimentul realităţii îl părăsea.

— E în chineză, ştiu, spuse Sato. În chineza veche. Dar nu-mi dau seama ce poate să reprezinte.

Nicholas se întoarse, palid la faţă. Făcea un efort de voinţă pentru a se smulge din faţa literei însângerate, reflectând intenţiile Răului. Îi privi pe cei din faţă.

— *Wu-Shing*, îi lămuri el, este numele unor pedepse

rituale în vechea legislaţie criminală a Chinei.

Un timp se lăsă tăcerea. Sato îşi plimba privirile de la Nicholas la cadavrul ciopârţit al prietenului şi angajatului său. Apoi, revenind la Nicholas, spuse:

— E ceva mai mult decât o pedeapsă, nu? Mai e o literă...

Nicholas încuviinţă. Privirile îi erau posace. Nu crezuse că-i va fi dat vreodată în viaţă să vadă aşa ceva. Se întoarse şi privi litera din nou, imprimată în carne omenească, groaznică şi batjocoritoare.

— E litera *Mo*, spuse el. Înseamnă tatuaj facial. Şi este prima pedeapsă ce se predă la Tenshin Shoden Katori. Inima îi bătea puternic; nu se mai putea uita la litera strălucitoare. Tenshin Shoden Katori este numele *ryu*-ului de ninja la care am învăţat eu.

Nicholas se îndrepta spre camera lui Tomkin când se făcu legătura telefonică. Se auzea slab şi cu întreruperi. Vocea Justinei, subţire şi diluată de mijloacele electronice, părea schimbată, ca şi când n-ar mai fi vorbit cu ea de săptămâni întregi.

— Mi-e tare dor de tine, Nick. West Bay Bridge nu mai e acelaşi fără tine. Aş vrea să fim împreună într-o ţară străină.

— Japonia nu înseamnă străinătatea, spuse el fără să creadă. E aşa de asemănător cu locurile de acasă...

— Chiar şi acum? După atâta timp?

Cu întârziere, percepu frica din glasul ei, dar n-avea ce-i face.

— Sufletul mi-e japonez, zise el. Ţi-am spus de la prima noastră întâlnire. Fizic, sunt probabil fiul tatălui meu. Dar înăuntru... Înăuntru sălăşluieşte *kami*-ul mamei mele. Nu pot face nimic în privinţa asta, e ca şi cum aş încerca să dau norii jos de pe cer. Ceea ce nici n-aş dori.

Urmă un răstimp de tăcere, întrerupt doar de bârâitul de pe linie, insuficient totuşi să-i ascundă oftatul.

— Doar n-o să rămâi acolo, nu? Vocea îi fusese subţire ca a unui copil.

— Permanent? Râse. Doamne, sigur că nu. Cum de ţi-a

venit o asemenea idee?

— Lasă-mă să vin la tine, Nick. Pot să iau avionul la noapte. Îţi promit că n-o să deranjez. Vreau numai să stau în preajma ta. Să te mai îmbrăţişez o dată.

— Justine, spuse el cu toată blândeţea de care era capabil, pur şi simplu nu se poate, avem aşa de multă treabă... N-am avea nici când să ne vedem măcar.

— Nici chiar noaptea?

— N-avem aici un program fix, ca la fabrică...

— Cred că-mi plăcea mai mult de tine când nu erai angajat...

— Acum sunt mai fericit, Justine.

— Nick, lasă-mă te rog să vin. N-o să...

— Nu se pune problema. Mă voi întoarce destul de repede.

Pe fir se auzi un cântec, de parcă spiritele celor duşi de pe lume ar fi fost stârnite.

— Adevărul e că mi-e teamă, Nick. Am avut iarăşi un vis urât; ceva ca o prevestire. Mi-e teamă că ţi se va întâmpla ceva groaznic. Şi eu să rămân aici... Vocea parcă i se sufoca. Dacă rămân singură şi păţeşti ceva, eu mor!

— Justine, o linişti el, totul este în regulă şi aşa va rămâne. Imediat ce vin acasă, ne vom căsători. Nimic nu ne va sta în cale. Tăcere. Alungă din cap gândul la cadavrul din baie. Justine?

— Te-am auzit.

Vocea îi era aşa de stinsă, că el făcu un efort ca s-o audă.

— Te iubesc, îi spuse el înainte de a aşeza receptorul în furcă.

Ce-ar mai fi putut să-i spună? Se întreba singur. Uneori, caracterul ei iraţional scăpa de sub orice control. Frica de noapte. Fobii. Teama de beznă. Lucruri complet străine lui şi nu era în stare să înţeleagă cum pot lua în stăpânire pe alţii.

— Nick, ce naiba se petrece aici? Tomkin, pământiu la faţă, se afla în cadrul uşii dintre dormitor şi baie. Am venit la Tokyo să punem la cale o fuziune cât se poate de clară şi iată-ne acum amestecaţi într-o ciudată crimă rituală. Dacă aveam chef de aşa ceva, păi mă duceam în sudul

Californiei, ce nevoie era să vin până aici?

Nicholas, aşezat pe colţul patului cât un pachet de ţigări, zâmbi uşor de ceea ce Tomkin vrusese să fie o glumă. Se aflau înapoi la hotelul Okura. Era seara târziu şi nici unul dintre ei nu mâncase de la masa de dimineaţă, care pentru Tomkin nu fusese decât un ceai cu pâine prăjită, pe care le vomitase imediat.

— Hai să mâncăm mai întâi, spuse Nicholas. Vorbim după aceea.

— Vorbim pe dracu', răspunse Tomkin în drum spre dormitor. Se pare că tu ştii mai multe despre asta cum zici că-i spune?

— *Wu-Shing.*

— Da, te pricepi. Dar explică-mi şi mie.

Nicholas îşi răsfiră degetele în lungul părului din cap.

— Conform tradiţiei, există cinci pedepse, fiecare aplicată la greşeli grave. Prin urmare, fiecare este mai dură ca precedenta.

— Dar ce legătură să aibă cu Sato Petrochemicals?

— Nu ştiu.

Pentru un moment, Tomkin se uită în jos la tânărul său asociat, apoi se îndreptă agale către şifonier, din care scoase o pereche de jeans decoloraţi şi o cămaşă albastră. Încălţă o pereche de mocasini negri, artizanali.

— Cred că ţi-e o foame de lup.

— Ţie nu? se uită la el Nicholas.

— Cinstit să fiu, numai vederea mâncării şi-mi face greaţă. Am puţină febră, aşa că nu mă surprinde. Am s-o las să-şi facă de cap. Se opri. Şi nu te mai uita aşa la mine. Parcă mi-ai aduce aminte de mama, când te văd. Mă simt bine.

Sună telefonul, iar Tomkin plecă să răspundă. Un timp vorbi în şoaptă, apoi închise.

— A fost Greydon. Cerea voie să plece la Misawa să-l vadă pe fiul său. Se pare că băiatul face armata la baza de acolo. E pilot pe un avion de vânătoare şi urmează să facă un zbor pe un F 20 care tocmai a fost importat în Japonia.

Bănuiesc că Greydon e îngrijorat ca băiatul se expune pericolelor cu zborurile astea.

— Are dreptate, fir-ar să fie, spuse Nicholas. Avioanele astea parcate la Misawa se află doar la 375 mile distanţă pe calea aerului de coasta rusească a Pacificului şi de Vladivostok.

Tomkin ridică din umeri.

— Şi? Ce rău le-ar putea face?

— F-urile 20 sunt echipate cu armament nuclear, răspunse Nicholas. Şi ruşii se tem de asta ca dracul de tămâie. De aceea şi-au sporit numărul bazelor militare construite în Kurile, atingând în ultimul an un nivel alarmant.

— În insulele Kurile?

— Da. Sunt un lanţ de insule la nord de Hokkaido, cea mai nordică insulă japoneză, acolo unde s-au ţinut jocurile olimpice de iarnă în 1976, la Sapporo. De fapt, aceste insule sunt ca nişte piloni stâncoşi care leagă Japonia de sud-estul Rusiei. Kurilele au fost teritoriu japonez până le-au fost luate – japonezii spun că în mod ilegal – în 1945, la încheierea războiului. Şi cum este firesc, acum le-ar vrea înapoi.

Nicholas se ridică de pe pat.

— Rapoartele de dată recentă ne spun că în Kurile se află peste 400 000 de soldaţi ruşi, staţionaţi în mod curent. De curând au trimis o escadrilă de MIG 21, avioane de vânătoare şi bombardament, pentru a înlocui MIG-urile 17, cu viteză subsonică, dându-şi seama că F-urile 20 îi vor depăşi. Au o bază aeriană la Etorufu, sau, cum îi spun ei, la Iturup.

— Pari foarte bine pus la curent.

— E în legătură cu Japonia, Tomkin recunoscu deschis Nicholas. Aşa că situaţia mă interesează. Şi e ceva serios; Greydon are tot dreptul să fie îngrijorat. Sper că i-ai acordat week-end-ul care i se cuvenea. Mâine este zi de nuntă, iar negocierile nu se pot încheia luni.

— Acum îşi cumpără bilete de avion, nu te mai ambala atâta, spuse Tomkin ştrengăreşte. Eşti de acord că am

procedat omeneşte?

— Dacă fiul lui Greydon nu se va mai întoarce din zbor, te vei simţi fericit că tu l-ai lăsat să-şi vadă odrasla şi că n-ai nici un amestec cu restul.

Se lăsă un moment de tăcere. Telefonul sună din nor, dar nici unul nu schiţă vreun gest. Se opri brusc, iar ledul roşu de pe aparat începu să clipească.

— Ţi-am mai spus, reluă într-un târziu Tomkin, că bătrânul meu era de-a dreptul un ticălos. Nu-ţi pot spune câţi draci îmi făcea uneori. Îşi împreună mâinile, ca la rugăciune. Dar am ţinut la el, Nicholas. Nu contează ce-mi făcea mie sau mamei, îmi era tată şi ţineam la el.. Mă înţelegi? Era numai o întrebare retorică, aşa că Nicholas nu răspunse.

Tomkin oftă.

— Cred că într-un fel i-am cam luat-o pe urme. Cu ani în urmă, n-aş fi crezut că se va putea. Dar, cu trecerea timpului... Vocea i se înmuie. Timpul are metodele sale de a transforma omul. Îl ţii minte pe Chris, Justine trebuie să-ţi fi spus despre el. A fost ultimul ei prieten, înainte de a te întâlni pe tine. Era cel mai ticălos dintre toţi. Şi frumos al dracului. I-a sucit capul şi au plecat împreună la San Francisco. Pe atunci folosea numele ei adevărat, Tomkin. A obţinut o indemnizaţie lunară din partea mea, destul de substanţială. Şi folosea toţi banii acordaţi. Dar ochii săi alunecară o clipă în lături, căutând parcă un loc unde să se ascundă. Respiră adânc, ridicându-şi umerii şi lăsându-i apoi în jos. Dar mă făcea să mă simt bine că-mi cheltuia banii. Îmi mai ştergea din vina de a-i fi acceptat ani la rând prezenţa doar când aveam eu timp de ea. La San Francisco se coţăiau ca iepurii; singura lor relaţie asta era. Sau cel puţin aşa îmi închipuiam eu. Justine voia tot mai mulţi bani şi iarăşi bani. În cele din urmă am angajat o echipă de detectivi, ca să aflu ce naiba se petrece acolo. Peste două săptămâni, am luat avionul companiei şi am zburat la ei. I-am înfăţişat dragei mele fiice toate argumentele şi dovezile. Am împachetat-o frumos şi am luat-o acasă, înainte de a se

întoarce Chris din oraş.

Tomkin părea să respire tot mai greu, pe măsură ce-l cuprindeau emoţiile.

— Al naibii rahat, îmi toca banii. Se opri brusc, cu ochii dilataţi şi febrili. Adică pe ai Justinei, ca să învârtă afaceri cu cocaină. El însuşi se droga şi în plus... o înşela în fiecare zi. Scoase un sunet de dezgust. Şi totuşi, mă urăşte că am intervenit. Să te prindă râsul, nu alta. O ucidea cu zile cu infidelităţile şi nebuniile lui. A şi bătut-o, răguşise de tot. Îşi petrecu degetele prin păr. Bine că cel puţin acum te are pe tine, Nick. Asta-i cel mai important lucru.

Pe parcursul întregului discurs nu-l slăbise pe Nicholas din ochi. Era un om şiret, cu o minte analitică, pătrunzătoare. Faptul nu putea fi nicidecum negat de intoleranţa sa faţă de obiceiurile străine sau de lipsa răbdării.

— Acum e rândul tău. Te frământă pe tine ceva. Glasul îi părea liniştit şi mult mai stăpânit decât păruse de câteva zile încoace. Părea aproape părintesc. Cred că ai face mai bine să-mi spui despre ce este vorba, pentru că mie îmi spun bojocii că la mijloc e chestia aia cu Wo Ching, sau cum naiba îi spune.

— Tomkin...

— Nick, ai o îndatorire faţă de mine. Tre’ să-mi spui tot ce ai pe suflet. Absolut totul.

Nicholas oftă.

— Speram să nu-ţi spun...

— De ce, pentru numele lui Cristos? Am dreptul să ştiu dacă-mi pun singur gâtul pe tocător, nu?

Nicholas aprobă.

— Da. Ai dreptul. Îl privi în ochi. Dar purul adevăr este că nu deţin dovezi reale, clare, cum sunt faptele şi cifrele despre ruşii din Kurile. În cazul de faţă, cum se întâmplă adesea în Japonia, nu este vorba decât despre basme.

— Basme? Tomkin râse stânjenit. Doar n-o să începi să-mi povesteşti un film cu vampiri? (Ciuli urechea). Cristoase, aud lupii urlând pe-afară! Şi la noapte trebuie să fie lună plină, Nick. Mai bine să stăm în casă şi să atârnăm peste tot

funii de usturoi.

— Încetează, i-o reteză Nicholas hotărât. Tocmai din cauza asta nu voiam să-ţi spun nimic.

Tomkin ridică palma în aer.

— Bine, bine.

Traversă camera în direcţia patului şi se aşeză.

— Îţi promit să fiu băiat cuminte şi ascultător.

Înainte de a începe, Nicholas îl privi un moment, suspicios.

— La şcoala Tenshin Shoden Katori am fost antrenat în artele *ninjutsu* şi acolo, unde se preda despre *Wu-Shing*, se spunea basmul ăsta, care era crezut... În vremurile străvechi, când insulele Japoniei erau locuite numai de populaţia *ainu,* iar civilizaţia nu pătrunsese încă spre sud-est venind din China, *ninjutsu* era încă la început pe continentul asiatic. Era prea devreme să se poată vorbi în această disciplină, despre *sensei* adevăratul maestru, sau chiar şi despre *jenin-ryu,* patriarhii artelor marţiale, din simplul motiv că şcolile de acest gen nu erau încă organizate. Pe atunci era vorba mai mult despre un ritual, despre superstiţie. Gândirea *sennin*-ilor, a adepţilor, era rigidă, necultivată, mai ales din cauză că forţele cu care lucrau erau noi, ciudate şi cu o putere mortală. Prin urmare, orice abatere de la puţinele cunoştinţe de atunci însemna moartea.

Nicholas se opri pentru a-şi turna un pahar cu apă. Bău pe jumătate, apoi continuă.

— După cum spune legenda, a existat odată un *sennin* mai puternic decât ceilalţi. Îl chema Hsing, iar numele său are mai multe înţelesuri în *kanji.* În cazul său, însemna „formă”. Se spunea că Hsing umbla numai în beznă, care era singura lui iubită. Atât de mult se dedicase măiestriei artelor marţiale, că hotărâse să rămână celibatar şi tot spre deosebire de compatrioţii săi, îşi luă doar un singur elev, un băiat cu părul neîngrijit din stepele îndepărtate ale nordului, unde sălăşluiau mongolii. Umbla zvonul că acest elev al lui Hsing nu putea vorbi nici un dialect civilizat şi nici nu ştia să

citească. Şi totuşi conversa cu Hsing. Nimeni nu putea spune cum. Iar ceilalţi *sennin* începuseră să suspecteze că Hsing îşi lărgise treptat sfera cunoştinţelor în *ninjutsu,* exersând în întuneric tehnici necunoscute, neîncercate de ei. Puterea îi crescuse tot mai mult şi în cele din urmă, din teamă, sau poate numai din simplă invidie, ceilalţi *sennin* se uniră împotriva lui, ucigându-l.

Ochii lui Nicholas străluceau şi cu toată lumina slabă a lămpilor din încăpere, cu toată bezna nopţii de afară, Tomkin îl vedea clar, fiecare detaliu al trăsăturilor fiindu-i distinct. Pentru o clipă, aglomerata şi gălăgioasa lume modernă dispăruse şi trecutul învăluit în ceaţă al Asiei se înfiripă înaintea ochilor săi, cufundându-l într-o lume a tainelor profunde.

— *Sennin*-ii criminali, continuă Nicholas, erau mulţumiţi că l-au pus pe fugă pe elevul cu părul vâlvoi, strigând în urma lui, ca să-l sperie şi să se amuze. Îi spuneau să se întoarcă în stepele nordice de unde venise, însă ei nesocotiseră puterea lui Hsing. Se pare că îl omorâseră prea târziu, deoarece reuşise să facă din elevul său un *aknma,* un spirit al răului, un demon care poseda *jit-suryokiu* puteri supranaturale.

— O, Nick, te rog. Ce spui tu…

— Tu ai cerut să afli asta, Tomkin. Ai politeţea şi bunăvoinţa de a asculta întreaga legendă.

— Dar e chiar legendă ce-mi spui tu…

— Hsing îl învăţase pe elev totul despre *jaho,* continuă Nicholas fără a-l lua în seamă. Un fel de magie. Şi nu-i nimic supranatural în ea. Nu vorbesc acum despre vrăji şi incantaţii, despre demoni scoşi din cine ştie care iaduri de mintea omenească. Saigo studiase *Kobudera,* adică modul în care se obţine *jaho.* Practicase asupra fetei sale *saiminjutsii*, care este tot o formă de *jaho.*

Tomkin dădu din cap.

— O. K., cu asta sunt de acord, dar ce legătură are cu crima?

Nicholas inspiră profund.

— Singura împrejurare cunoscută, singurul caz mortal

având legătură cu primele patru pedepse *Wu-Shing* – a cincea *fiind* moartea – este pus pe seama elevului lui Hsing, care începuse un şir de astfel de omoruri în Kaifeng. Sângeroase, îngrozitoare, oribile, toate se înlănţuiau într-un şir neîntrerupt de pedepse împotriva celor care-i omorâseră profesorul. Ajunsese *maho-zukai,* vrăjitor.

Akiko Ofuda era îmbrăcată într-un kimono alb ca zăpada, încărcat cu broderii manuale. Deasupra acestuia îşi pusese o rochie uşoară de mătase, în nuanţa petalelor de flori de cireş suflate de vânt deasupra capului său.

Părul îi era ascuns sub un fel de perucă. Zulufii erau încoronaţi de *tsunokakushi* „ascunzătoare de coarne” un soi de pălărie înaltă de ceremonie, albă la culoare, cu borurile largi, despre care se spunea că a fost creată pentru a ascunde orice trăsătură urâtă a unei femei.

Ochii îi erau mari şi luminoşi, cu un machiaj delicat. Avea tenul foarte alb, iar buzele păreau o pată roşie, uluind privirile. Nu purta nici cercei, nici inele, nici vreun alt fel de bijuterie. În mâna dreaptă ţinea strâns un evantai.

Zorii de sâmbătă apăruseră luminoşi şi senini, abia dacă mai aminteau de luna martie, de curând încheiată.

Nesfârşitele păduri roşiatice de camfor, numite *torii,* simbol al templului Shinto, se ridicau deasupra capetelor alaiului de invitaţi adunaţi acolo în număr de peste cinci sute.

Ceaţa dimineţii încă se mai agăţa de povârnişurile dealurilor, învăluind trunchiurile cedrilor şi brazilor, estompând licărul lacului de jos din depărtare. În spatele invitaţilor se înălţa suprastructura densă şi strălucitoare a cartierului nord-vestic al capitalei.

Cele patru corpuri ale templului, dispuse în formă de potcoavă, acoperişurile lor din şindrilă de cedru, foarte înclinate, cu marginile răsfrânte în sus, se ridicau în lumina palidă şi difuză a soarelui.

Invitaţii forfoteau prin tot locul, sporovăiau între ei, comentau vremea frumoasă, făceau observaţii asupra celor

întârziaţi, sau, în câteva cazuri, puneau la cale afaceri importante. Se aflau de faţă bună parte din afaceriştii de frunte ai ţării, precum şi înalţi funcţionari.

Seiichi Sato îşi luă privirile de la frumoasa lui mireasă, îndreptându-le spre mulţimea forfotitoare a oaspeţilor. Cum dădea de vreun cunoscut din lumea afacerilor, îi spunea în gând numele şi funcţia, apoi construia în minte o piramidă pe care să-l aşeze. În ordine crescătoare. Această structură pe care şi-o imagina avea o foarte mare importanţă pentru el. Cu acea nuntă contribuia la sporirea prestigiului *keiretsu*-ului său. Deşi părinţii lui Akiko muriseră, numele Ofuda încă se număra printre cele cunoscute şi apreciate, trăgându-şi obârşia cu mult în urmă, din vremurile lui Ieyasu Tokugawa.

Acel Ofuda dintâi, Tatsunosuke era numele său, fusese un mare *daimyo*, comandant de oşti şi ingenios tactician, la a cărui măiestrie pe câmpul de luptă făcea ades apel Ieyasu, pentru a-şi asigura victoria.

Îl durea faptul că Akiko nu apucase să-şi cunoască părinţii, că nu avea de fapt nici un fel de rudă, în afară de o mătuşă grav bolnavă, pe care se ducea uneori s-o viziteze în Kyushu. Pe Sato îl străfulgeră pentru o clipă imaginea feţei zâmbitoare a lui Gotaro. El ştia bine ce înseamnă suferinţa de a-ţi vedea neamul stingându-se.

Cum i-ar mai fi plăcut lui Gotaro această zi! Cum ar mai fi alungat zâmbetul său ceaţa tocmai în fundul lacului! Cum ar mai fi sunat şi răsunat râsul lui gâlgâit, asemănător unui strigăt victorios, prin pădurile înconjurătoare, de ar fi aflat orice vietate din scorburi despre bucuria acelei zile!

Sato îşi trecu repede mâna peste ochi, ştergându-şi cu buricele degetelor broboanele de umezeală. De ce te amăgeşti singur? îşi spuse el. Gotaro s-a dus de pe lumea asta.

Kare wa gaikoku ni itte i masu, obişnuia să spună mama lui Sato. *S-a dus dincolo.* Şi altceva nu mai adăuga. Îşi pierduse soţul. Iar pierderea ulterioară a fiului celui mai mare fusese prea mult pentru ea. N-a supravieţuit războiului, deşi n-a murit în urma bombardamentelor.

Războiul a măcinat-o pe dinăuntru.

Nu, îşi spuse Sato. Să nu fii ca mama ta. *Kare wa gaikoku ni itte i masu*, aşa spunea ea. Tu să spui: *Kare wa shinde shimai mashita*, a murit şi s-a dus. Alungă spiritul lui Gotaro. *E mort şi bun dus.* Şi se întoarse spre Masuto Ishii, vorbind cu el probleme de afaceri importante pentru amândoi, pentru a-şi alunga tristeţea sau a o îndepărta, cel puţin pe moment, în această cea mai fericită zi a sa.

Nu departe, Tanzan Nangi stătea sprijinit băţos în bastonul său, cu încheieturile mâinii strânse pe dragonul de jad care ţinea loc de mâner. Începuseră să-l prindă durerile de atâta stat în picioare, dar nu se mişca din loc. Fusese de datoria lui să sosească aici printre primii; nimeni nu se aşezase, nu se va aşeza nici el.

Mai ales că voia să-i vadă pe preoţi la faţă. Desigur, ar fi preferat ca Sato să-şi aranjeze ceremonia într-o biserică creştină. Veşmintele, ritualurile, litaniile în limba latină erau lucruri pe care le înţelegea perfect, corespunzând cerinţelor sale, pe când tainele şintoismului nu erau pentru el. Strigoii şi spiritele nu făceau parte din felul lui de a fi. Îi părea un caraghioslâc să-ţi iroseşti viaţa îmblânzind armatele de spirite rele. Credea cu ardoare în Cristos, în înviere şi în Mântuire.

Era însoţit de un bărbat mai tânăr. Se bucurau de o atenţie constantă, atât din partea tuturor noilor sosiţi cât şi a celor de la început care, pândind un moment favorabil, veneau la Nangi după vreun sfat sau vreo noutate în privinţa lui Riuichi Yano, noul ministru al MITI. Acesta era protejatul lui Nangi şi ultimul lui act oficial înainte de a se retrage din minister în urmă cu şase ani fusese să se asigure că Yano îi va urma.

Vorbind şi zâmbind, cumpănind cât se poate de mult răspunsul la întrebările puse, Nangi păstra permanent un ochi vigilent asupra *gaijin*-ilor. Îşi dorea să nu-i piardă o clipă din vedere, chiar de la sosirea lor. Se pot trage multe concluzii fie şi din simpla urmărire a inamicului.

Dar şi Akiko păstra un ochi asupra *gaijin*-ilor. Însă ea îl

supraveghea numai pe Nicholas. Era un moment potrivit, iar ochii ei erau asemeni camerelor de luat vederi, gata oricând să înregistreze, să absoarbă expresii şi emoţii.

Îşi simţea pulsul crescând, bătăile inimii îi făceau kimonoul să i se zbată la piept. Îşi folosea toate metodele cunoscute pentru a se calma, pentru a-şi regăsi resursele în vederea începerii acţiunii sale de răzbunare. Dar se străduia şi să se concentreze asupra lui Sato, aflat lângă ea. Se uită spre el, dar îl văzu pe Ishii cum o priveşte atent, cu ochii mari. Acesta îi zâmbi şi înclină capul pentru a o saluta, întorcându-se apoi ca să-şi continue discuţia cu Sato.

Printre invitaţi, se stârni o uşoară agitaţie, numai un susur abia sesizabil, însă Akiko, cu simţurile încordate, îşi concentră privirile. Un zâmbet fals îi încremeni pe roşeaţa buzelor şi pe faţa albă, văzând cum lumea se pune în mişcare şi pleacă din curtea templului.

— A, spuse Sato întorcându-se, Tomkin şi Linnear au ajuns în cele din urmă!

Încet, ca într-un vis pe care îl ştia pe de rost, Akiko ridică mâna şi răsfiră evantaiul decorat cu auriu, roşu şi negru, lăsând la vedere numai un colţ al unui ochi. Restul feţei rămase acoperit.

Uşurel, gândi ea, uşurel. Nu te dezvălui prea mult. Nu-i încă momentul. Lasă-l să se apropie. Hai, apropie-te, Nicholas! Îl dorea în preajma ei. Apropie-te şi începe să-ţi distrugi singur viaţa!...

Acum îi putea distinge pe amândoi *gajin*-ii, unul din ei mai corpolent, însă înalţi amândoi, răsărind din mulţime.

Reuşi să surprindă trăsăturile lui Nicholas, în timp ce-şi croiau drum prin mulţime. Tomkin avea o haină pepit, cămaşă albă şi cravată. Nicholas optase pentru un costum mai puţin conformist, din lână verde ca marea, cămaşă gri şi cravată albastră ca adâncul oceanului.

Faţa lui cu obrajii plaţi se afla încă în umbră când cei doi trecură pe lângă şirul bambuşilor înalţi, dar Akiko îi văzu deja ochii ciudaţi, nici complet europeni, nici orientali. Îi confereau o anume calitate pe care ea n-o putea descifra. Simţi încă o dată unda de magnetism pe care o mai

încercase la Jan Jart şi trebui să facă un efort de voinţă pentru a rămâne locului, alături de Sato.

Acum se aflau foarte aproape. Faţa lui Nicholas apăru în lumina soarelui, parcă brusc focalizată în centrul unei lentile. O rafală de vânt îi desprinse o şuviţă din păru-i negru, lăsându-i-o pe frunte. Automat duse o mână spre aceasta pentru a o aranja şi o dungă de umbră trecu peste trăsăturile sale puternice, încrezătoare.

Nu pentru multă vreme, îşi şopti Akiko. Aproape că sosise momentul şi ea ştiu că a lucrat totul la perfecţie. O emoţie intensă, aproape de extaz, izbucni în ea, aprinzând-o la gândul celor ce vor avea să se întâmple.

Îşi umezi buzele cu vârful subţire şi roz al limbii în timp ce urmărea agilitatea mişcărilor lui, centrul de gravitaţie care îl împingea înainte cu o forţă bine strunită, rezultat al antrenamentului de la dans sau luptele *sumo.* În ochii minţii ei, el se transformase într-un tigru, marele stăpân al pământului, păşind pe nesimţite şi perfect controlat prin jungla deasă, pregătit în orice clipă de spectaculosul salt mortal în spatele oricărui animal mai mic, gata să o zbughească din faţa lui.

Acum. A sosit în sfârşit momentul. Akiko îl aşteptă să-şi întoarcă privirile de la Sato spre ea. Era, fireşte, curios; n-o mai văzuse şi ar fi dorit să ştie cu ce fel de femeie urma să se însoare Sato.

Îi percepu intensitatea privirilor. Se fixaseră asupra evantaiului, apoi asupra ochiului liber. Privirile lor se încrucişară şi pentru un moment infinit de scurt, Akiko se simţi suspendată în timp şi spaţiu. Toate pregătirile ei, toţi anii febrili care au trecut i se perindau acum pe dinainte în strălucirea intermitentă a montajului unui film care îşi atingea aici punctul culminant. Acum.

Cu o mână hotărâtă coborî evantaiul şi-şi descoperi faţa.

Când Nicholas se dădu jos din limuzina care îi scosese din Tokyo, fu în primul rând şocat de frumuseţea împrejurimilor. Pe drum, ocoliseră întinsul lac, îndepărtându-se apoi de

suprafaţa lui liniştită, aburind sub ceaţă, urcând apoi spre masivul stâncos pe care se afla templul shintoist.

Nu-l surprindea faptul că preoţii aleseseră acest loc pentru construcţia lui. Shintoismul venera natura şi drumurile vieţii. *Karma.* Viaţa era, în concepţia lor, un fir dintr-un mare ghem, în care fiecare fiinţă, om, animal, plantă sau mineral, juca un anume rol.

Spiritul lui Nicholas se dilată, inima i se înălţă în zbor atunci când puse piciorul jos pe pământul argilos, acoperit cu ace de brad. Vântul adia prospeţime, iar căldura începea să se înalţe în atmosferă. În curând, ceaţa va dispărea de pe trunchiurile pinilor şi de pe oglinda lacului. Atunci va fi o privelişte de-a dreptul fantastică.

Simţea zborul păsărilor grăbindu-se pe deasupra capetelor, foşnetul marilor crengi, unduitul muzical al deşişului de bambus. Vântul ce-i atingea haina îi aducea în auz zumzetul gâzelor.

Apoi, în cele din urmă, zări forfota mulţimii. Era abia perceptibilă şi se cam îndoia că Tomkin şi-a dat seama de rumoare. Însă Nicholas ştia. Au sosit *gaijin*-ii. Inclusiv el era un gaijin. Nangi îi pusese deja în vedere cât se poate de clar că mulţi nu-l consideră nici pe el un japonez.

Strecurându-se printre ei, privindu-le feţele, se întreba cum gândesc aceştia despre colonelul Linnear, tatăl său. Erau oare mândri de felul în care contribuise tatăl său la refacerea Japoniei, după ce fusese adus în ţară de către forţele ONU, conduse de MacArthur? Sau, în taină, îi blestemau amintirea pentru că fusese un diavol de străin ce uneltea în Japonia? Nu avea cum să ştie şi lui Nicholas îi plăcea să creadă că măcar unii dintre ei, Sato bunăoară, îi mai cinsteau încă amintirea. Nicholas ştia că tatăl său fusese un om mare, că luptase din greu, pe viaţă şi pe moarte, împotriva unei opoziţii crunte, pentru a crea o suprastructură nouă şi democratică, astfel încât generaţiile postbelice să poată constitui o naţiune puternică.

— Cristoase, ticăloşii ăştia sunt nişte prichindei, îi şopti Tomkin din colţul gurii. Mă simt ca măgarul printre oi.

Se îndreptară spre Sato. Nicholas îl putea vedea acum

clar, alături de el doar la câţiva paşi distanţă aflându-se Koten, uriaşul luptător *sumo,* arătând caraghios îmbrăcat în costum. Alături, chiar lângă el, silueta subţire a unei femei elegante, înveşmântată în rochia tradiţională de mireasă. Nicholas căută să-i vadă faţa, însă era acoperită de un evantai larg desfăcut, cum cerea o asemenea ceremonie. Pe cap purta un *tsunokakushi* care-i ascundea coafura.

— Dacă asta ar fi altă ţară şi am da peste aşa ceva, spuse Tomkin şoptit, n-aş fi acum aici. Mă simt ca un rahat.

— Ai grijă la impresie, şopti şi Nicholas.

— Daa. Tomkin încerca să-si ascundă cu un zâmbet expresia sâcâită. Impresia o să mă dea gata într-una din zilele astea.

Străbătuseră aproape întreaga aglomeraţie pestriţă. Nicholas îl putu vedea pe Nangi, spre dreapta, în mijlocul unui cerc strâns de bărbaţi în costume negre. Era de parcă ar fi fost de faţă şapte sau opt miniştri cu subordonaţii lor.

S-au oprit la oarece distanţă de Sato şi viitoarea lui mireasă. Tomkin înaintă un pas pentru a-l saluta pe Sato, adresându-i felicitările de rigoare. Nicholas se uita la Akiko, întrebându-se ce trăsături se află ascunse îndărătul evantaiului pictat cu aur. După aceea, aproape ca-ntr-o vrajă, evantaiul se lăsă în jos şi tot aerul din plămâni i se risipi. Se trase îndărăt un pas, împins parcă de o mână nevăzută. Ochii i se holbară, iar gura îi rămase căscată.

— Nu se poate!...

Şoapta i se păru un strigăt. Sângele îi invadă urechile fără a se mai putea controla, iar bătăile inimii parcă-i produceau dureri. În colţurile ochilor îi dădură lacrimile, tremurând la uriaşa năvală a emoţiilor.

Trecutul se înălţă ca un demon prigonitor, pentru o confruntare inexplicabilă cu el. Dar morţii nu se pot scula din morminte. Trupul lor era înmormântat spre odihnă veşnică şi se descompunea în elementele naturii: pământ, aer, foc, apă.

Saigo o ucisese, deoarece fusese iubita lui Nicholas, cu trupul şi cu sufletul, neputând să fie şi a lui. O înecase în

apele strâmtorii Shimonoseki, unde Kami ai clanului Heike încrustau pe carapacea crabilor chipuri omeneşti. Eră moartă de mult.

Şi totuşi iat-o că stă la un pas de el. Era imposibil, însă adevărat.

Yukio.

INSULELE MARIANE, ÎN NORDUL OCEANULUI PACIFIC.
PRIMĂVARA, 1944.

Impresia cea mai puternică păstrată de memoria lui Nangi despre război fusese cea a cerurilor înroşite. Părea că nu mai rămăsese în lume nici o altă culoare atunci când răsărea soarele peste Pacificul nesfârşit; numai bucăţi de portocaliu crud şi de roşu, asemeni unor tentacule de monstru marin ieşeau la suprafaţa apei din adâncuri, la ivirea treptată a soarelui.

Nopţile îndelungate, în bâzâitul motoarelor, vibraţia interminabilă a puternicelor elice ale cargoului ce se îndrepta din greu spre sud, spre cocoaşele insulelor Bonin, îl făceau să-şi amintească de zilele însorite, dar nu cu plăcere. Un şir de nori se lungea la linia orizontului, sfidându-l parcă.

Erau numai o sută de mile marine până la Tokyo şi totuşi vremea era aici atât de diferită. Cât despre destinaţia călătoriei, pasagerii făceau tot felul de presupuneri. Nu era un vas al marinei militare, nu aveau escortă. Au fost chiar obligaţi să oprească o dată pe suprafaţa apelor şi asta în toiul nopţii, când nişte reflectoare răzleţe din jurul marelui port militar începuseră să-l caute pe cuprinsul oceanului destul de calm. Santinelele pitulate pe ţărm vorbeau între ele şoptit, fără a-şi da seama că vasul înaintează încet spre larg.

— Se aflau în misiune secretă, atât le spusese căpitanul Noguchi. Intenţionase ca astfel să nu dea naştere la discuţii, însă efectul a fost contrar. Încotro se îndreptau?

Noaptea, după stingere, oamenii se adunaseră de-a

valma în cabinele lor strâmte şi fără geamuri, pentru a discuta sarcinile şi destinaţia fiecăruia.

Gotaro Sato era sigur că vor fi trimişi în insulele Mariane. Majoritatea celorlalţi socoteau această idee drept o supoziţie. Insulele Mariane se aflau mult prea aproape de Japonia pentru a fi război acolo, iar ei erau categoric trimişi într-o misiune de luptă de maximă prioritate, după cum le adusese fără echivoc la cunoştinţă căpitanul Noguchi.

Dar gândul că vor merge în insulele Mariane îl frământa pe Nangi, aşa că, după ce oamenii se risipiră care încotro, se duse în căutarea lui Gotaro. Gotaro Sato era un zdrahon de bărbat, cu gâtul gros şi faţa rotundă. Ochii săi erau mari, şireţi, fără a lăsa să i se citească în ei gândurile şi plin de sensibilitate, dădea cel mai ades dovadă de un umor viguros. Era chiar un poznaş, iar umorul său uneori absurd liniştea spiritele încordate şi alunga teama.

În acele zile triste, chiar în ultimele luni ale războiului, aveau parte din belşug şi de încordare şi de teamă. Aliaţii câştigaseră deja două campanii lungi şi extrem de grele, prima în insulele Solomon, înspre sfârşitul lui 1943, iar cealaltă mai de curând, în Noua Guinee. Toată lumea ştia că se îndreaptă inexorabil spre Japonia şi aşteptau din partea comandanţilor acea supremă strategie care să amelioreze duritatea confruntării.

Ieşiră pe punte. Gotaro scoase o ţigară, apoi şovăi dacă s-o aprindă sau nu. Întinderea întunecată a Pacificului îi înconjura şi nu pentru prima oară, Nangi trăi acel fior rece, straniu. Era un om curajos şi gândul că ar putea muri în luptă, un sfârşit mândru, ca al unui samurai, nu-l frământa. Însă aici, înconjurat doar de apele adânci şi nesfârşite, atât de departe de orice urmă de pământ, stomacul nu-i mai dădea pace.

— Ne îndreptăm spre insulele Mariane, spuse Gotaro, privind către sud, încotro se îndreptau şi am să-ţi spun de ce. Americanii nu au ajuns încă acolo, dar vor ajunge curând. Noi avem pe insule o bază aeriană. Distanţa până la ele nu depăşeşte 1.500 de mile marine, pornind de acasă.

Întoarse capul, când o altă pală de vânt sosită pe neaşteptate se abătu asupra lui, ciufulindu-i părul.

— Îţi poţi imagina o bază mai bună pentru alimentat aviaţia Aliaţilor şi pentru raiduri de bombardament asupra Japoniei? Eu unul nu-mi pot imagina alta.

Acum, când îşi coborî privirile pe balustrada metalică a macaralei de bord, îi pieri orice urmă de umor. Marea susura în jos, departe.

Fără să vrea, Nangi simţi cum îl cuprinde o mare disperare.

— Aşadar, războiul este pierdut, nu există nici o îndoială. Indiferent de afirmaţiile Ordinului Imperial...

Gotaro se întoarse spre el, ochii strălucindu-i în umbra structurilor supraetajate ale vasului. Proximitatea acestei uriaşe mase de metal degaja o senzaţie de răceală, mai cu seamă pentru ei care veneau dintr-o civilizaţie unde materialul principal de construcţie era lemnul şi rogojina de orez.

— Întăreşte-ţi credinţa!

La început lui Nangi i se păru că îl înşelase auzul şi nu înţelesese el bine.

— Credinţa? întrebă după o pauză. Iar când Gotaro înclină capul a încuviinţare, întrebă din nou: Credinţă în ce? În împăratul nostru? În Comandamentul Imperial? În companiile noastre industriale, *zaibatsu?* Spune-mi, pe care din icoanele tradiţiilor noastre am s-o trântesc în seara asta de pământ?

Îşi auzi amărăciunea din propriul glas, dar nu-i mai păsa. Noaptea aceasta, aflându-se aşa departe de casă şi atât de aproape de alinierea în formaţie de luptă, părea menită să-i uşureze emoţiile îndelung reţinute.

— Lăcomia ne-a dus în războiul ăsta nebun, se grăbi el înainte ca celălalt să-i poată răspunde la întrebările lui retorice. Ambiţia oarbă a *zaibatsu-urilor* de a convinge guvernul că Japonia nu este suficient de încăpătoare pentru imperiul lor. „Extindere, extindere, extindere” îi sfătuiau ei pe guvernanţi, iar războiul se arăta ca o excelentă scuză pentru lărgirea breşei îndelung căutate în Asia. Răspunde-

mi însă la o întrebare, Gotaro-san: înainte de lansarea ordinului de atac asupra Pearl-Harbor-ului, au făcut ei cea mai mică încercare de a cunoaşte inamicul? Scutură din cap: nu şi iarăşi nu, nici o picătură de cerneală n-au pus pe hârtie în această privinţă, n-au acordat cercetărilor nici măcar o secundă. Zâmbi cu amărăciune. Asta-i istoria, Gotaro. Dacă ar fi ştiut sau dacă ar fi înţeles măcar ceva din istoria Americii, ar fi fost probabil capabili să anticipeze replica la atacul lor. Nangi îşi coborî privirile, ura răzbătându-i în glas: Şi acum, care ne va fi sfârşitul?

— Întăreşte-ţi credinţa, repetă Gotaro. Ai încredere în Dumnezeu!

— Dumnezeu? Nangi începea să înţeleagă. Se întoarse spre Gotaro:

— Tu eşti creştin, nu-i aşa?

Zdrahonul încuviinţă.

— Familia mea nu ştie. Nu cred că vor fi în stare să înţeleagă.

Nangi îl privi un timp.

— Dar de ce te-ai creştinat?

— Pentru că, spuse Gotaro încet, pentru mine nu mai există frica.

Pe 13 martie, ora 4,15 dimineaţa, Nangi fusese convocat în cabina comandantului, pentru un scurt instructaj. Îmbrăcat şic în uniforma sa călcată, înaintă pe coridoarele joase şi cufundate în linişte, urcând apoi pe pasarela din faţa cabinei comandantului. Părea să-i apese pe umeri întreaga greutate a carierei sale. *Kami*-ul şogunului din vechime părea să păşească alături de el, o descendenţă neîntreruptă de samurai invincibili, şireţi ca vulpea şi tari ca tigrul.

Faptul că el, din tot echipajul de la bord, fusese chemat la raport, nu putea fi decât un semn clar al *Karmei* sale. Deşi nu era de acord cu războiul, sufletul său aparţinea totuşi Japoniei. Acum, că se aflau în toiul luptelor, ceea ce-l înspăimânta era spectrul înfrângerii. Poate că noua

strategie îl implica şi pe el, poate că totuşi războiul nu era încă pierdut.

Bătu încetişor în uşa albă a cabinei căpitanului, apoi intră. Fu surprins să-l găsească acolo şi pe Gotaro.

— Te rog să iei loc, domnule maior, spuse căpitanul Noguchi, după încheierea obişnuitelor formalităţi de salut. Nangi se aşează lângă Gotaro. Îl cunoşti pe maiorul Sato, spuse Noguchi, cu vocea lui repezită.

Apoi îşi înclină capul ca de viţel. Bun. Apăru un steward, aducând o tavă cu sake. O aşează în mijlocul mesei lui Noguchi, apoi dispăru.

— E mijlocul lui martie în ceea ce ne temem să nu fie ultimul an de război.

Noguchi era cât se poate de calm, ochii săi, măriţi de lentilele ochelarilor cu rame metalice, plimbându-se de la Nangi la Gotaro. Era un om de o constituţie puternică, inspirând încredere şi energie. Avea nişte ochi inteligenţi, sub sprâncenele groase, gura mare şi cu buze cărnoase, nişte urechi clăpăuge, care-i ieşeau imediat în evidenţă de sub cascheta ca o pălărie de ciupercă.

— Dramaturgul european Shakespeare spunea că aceste zile se numesc idele lui Marte, un timp nenorocos, zâmbi Noguchi. Cel puţin aşa au fost pentru Iulius Caesar. Îşi răsfiră degetele lungi pe tăblia mesei. Probabil tot aşa vor fi şi pentru Aliaţi.

Avea obiceiul de a-şi privi interlocutorii în ochi când le vorbea şi nu într-o parte, cum făceau majoritatea ofiţerilor superiori. Nangi simţi instinctiv că aceasta era una din sursele încrederii pe care o inspira oamenilor săi.

— Într-o lună, cireşii vor înflori din nou pe dealurile şi văile patriei noastre. Ochii i se luminară. Duşmanul se teme de răspândirea florilor de cireş în toată ţara, cum se teme de faptul că noi suntem în viaţă. Pieptul îi zvâcni, ca şi cum i-ar fi trecut prin minte ceva greu şi urât. Chiar în momentul de faţă, mecanicii pregătesc un fel de flori de cireş pentru voi doi, domnilor maiori. Vă citesc uimirea pe faţă, aşa că mă voi explica.

Se ridică de la pupitru şi porni să măsoare cabina în lung

şi-n lat, ele parcă ar fi început să emane prea multă energie pe care nu şi-o putea stăpâni stând pe scaun.

— Avem la bord exact o sută cincizeci de avioane. Toate în afară de unul sunt bombardiere Mitsubishi, de tipul G4 M2e. Cele pe care inamicul le numeşte „Betty”, vrând astfel să râdă prosteşte de noi.

Izbi puternic cu pumnul în masă, făcând ceşcuţele să se cutremure şi să salte, deşi marea era liniştită.

— Dar nu vor mai râde! Acum am realizat avionul Oka!

Se întoarse spre ei.

— Unul din avioanele Mitsubishi a fost modificat. Sub fuzelaj i s-a adăugat un al doilea, mai mic; mai precis, un monoplan, cu aripile de anvergură medie; lungimea fuzelajului este de circa şase metri, iar anvergura cam de cinci. Oka va fi purtat în înalturi de un avion-mamă Mitsubishi. La o altitudine de 9 000 de metri cele două avioane se vor despărţi. Oka are independenţă de zbor circa 50 de mile, la o viteză efectivă de 230 de mile pe oră. Când va ajunge în zona vizibilă a ţintei sale, pilotul va conecta cele trei motoare cu reacţie, care folosesc pentru propulsie combustibil solid. Aparatul va atinge atunci viteza de aproape 600 de mile pe oră.

Noguchi se înfipsese acum în faţa lor, cu obrajii înroşiţi de intensitatea emoţiei.

— Timp de nouă secunde, Oka va avea o greutate totală de circa 900 kg. O creştere grabnică a momentului inerţial, după care...

Ridică privirile, iar ochii îi dispărură complet în dosul lentilelor ce reflectau lumina din tavan.

— După care veţi deveni sabia răzbunătoare a împăratului, spintecând bordul navelor de război americane...

Nangi îşi aducea aminte perfect de această armă. Noguchi nu-l întrebase pe nici unul dintre ei dacă înţelegea despre ce era vorba. Desigur că înţelegeau. Oka era o bombă-rachetă condusă de oameni, pentru o maximă precizie.

— *Yamato – dama – sliii,* spuse Noguchi. Spiritul japonez este de neînfrânt. Se reîntoarse la pupitru. Spiritul japonez va fi fortăreaţa noastră în faţa superiorităţii forţei materiale a Aliaţilor. Acesta, împreună cu avioanele Oka, vor demoraliza repede ofensiva inamică. Le vom devia atacul pe care îl pregătesc împotriva Filipinelor.

Noguchi începu să toarne sake, le înmână câte o ceşcuţă de porţelan, după care ridică ceşcuţa sa şi ţinu un toast:

— Omul moare o singură dată. Moartea lui poate fi mai grea ca muntele Fujiyama sau mai uşoară ca un fulg. Depinde de felul cum se foloseşte de ocazie. Stă în firea oricărui japonez să iubească viaţa şi să urască moartea, să se gândească la familie şi să se îngrijoreze pentru soţie sau pentru copii. Numai când omul este mânat de principii mai înalte de *junsuisei,* bunăoară, de puritatea hotărârii sale lucrurile se schimbă. Atunci există anumite lucruri pe care el trebuie să le facă.

Băură împreună. Nangi observă că Gotaro avea lacrimi în colţurile ochilor. Atunci presupusese că erau cauzate ori de principiile creştinismului său, ori de ignorantă.

Ceea ce folosise căpitanul Noguchi drept un înduioşător cuvânt de rămas bun, făcând să pară a fi propriile sale vorbe, era, după cum recunoscuse Nangi, un pasaj dintr-o scrisoare celebră în istoria Chinei. Fusese scrisă în anul 98 înainte de Cristos, de către Su Ma Ch’ien.

Noguchi îşi puse ceşcuţa jos.

— Voi doi sunteţi cei dintâi privilegiaţi să încercaţi această nouă armă devastatoare împotriva aliaţilor. Voi sunteţi primii doi recruţi în ceea ce urmează a fi cunoscut sub numele *Shimpu Tokubetsu Kogekitai*: Forţa Specială de Atac a Vântului Divin. Vi se oferă ocazia de a păşi pe urmele maiorului Oda, să deveniţi o reîncarnare a vântului divin *shimpu,* care în 1274 şi 1281 a scufundat hoardele invadatorilor mongoli, salvând Japonia de la distrugere.

Atât Nangi cât şi Gotaro ca de altfel toţi marinarii japonezi ai Flotei Imperiale, auziseră despre pilotul Oda, care îşi condusese avionul său de tip Ki-43 în fuzelajul unui avion american de bombardament de tip B-17, rupându-l în

două şi salvând astfel un întreg convoi de vase japoneze. În acel moment era sergent. După moarte, fusese avansat cu două grade.

— Domnule maior Sato, începu căpitanul Noguchi, aţi fost ales să conduceţi primul Oka spre ţinta ce-i va cădea pradă. Domnule maior Nangi, dumneavoastră veţi pilota avionul-mamă. Îşi lăsă privirile asupra unui teanc de hârtii. Am fost informaţi despre o acţiune de recunoaştere întreprinsă de aliaţi: o navă de luptă şi un distrugător, probabil avangarda unei flote mai mari, care se îndreaptă spre insulele Mariane. Distrugătorul este ţinta dumneavoastră. Vasele se află acum, consultă iar hârtiile sale, la o distanţă de trei sute cincizeci de mile sud-vest de insula Guam. După ce plecaţi din cabina mea, veţi urca direct pe puntea superioară. Avionul de luptă vă aşteaptă. Veţi decola la ora 5,30. Eu mă voi afla în turnul de control, pentru a vă urmări debutul.

Se ridică. Instructajul se încheiase.

Aerul de dinaintea zorilor era răcoros, mai ales din cauza rafalelor de vânt dinspre sectorul nord-vestic. Nangi şi Gotaro, echipaţi în costumele lor de zbor, traversau prelungirea punţii vasului. În faţa lor străluceau avioanele îngemănate, unul părând a fi înghiţit sub burta umflată a celuilalt, desfigurându-l teribil.

— Eu am mai multe ore de zbor la activ decât tine, spuse Nangi. Pe mine ar fi trebuit să mă aleagă pentru Oka.

Gotaro zâmbi.

— Au mai rămas puţini de valoarea ta, Tanzan. Majoritatea piloţilor de acum sunt proaspăt recrutaţi, cu puţin antrenament sau fără. Dacă luăm seamă la asta, ţinând cont că nu mai avem piloţi experimentaţi – crezi că ar fi fost o hotărâre înţeleaptă să facă testările bombei ăsteia zburătoare cu un pilot veteran? Ridică din umeri. Ce vor avea de câştigat de pe urma unui asemenea sacrificiu dacă recruţii cărora le va veni rândul – adevăraţii *Shimpu Tokubetsu Kogekitai* – nu vor şti nimic? Nu, amice, îşi scutură el capul, au făcut o alegere potrivită...

Mergea înaintea lui Nangi; când se opri şi se întoarse brusc, trupul lui făcu un paravan în calea vântului puternic care îi bătea lui Nangi în faţă.

Gotaro scoase la iveală dintr-un buzunar un obiect pătrat alb, strălucitor în slaba lumină a punţii.

— Ţine, spuse el, ţi-l dau ţie. E un *hachimaki,* o emblemă de luptător. O prinse de casca lui Nangi. Aşa. Cu acest străvechi însemn al hotărârii şi cutezanţei neînfricate arăţi întocmai cum spune celălalt sens al lui *shimpu.* Ştii care este?

Nangi negă din cap.

— Zilele trecute am auzit la Tokyo că se foloseşte pentru a desemna în glumă pe şoferii de taxiuri care conduc nebuneşte. Înseamnă şi *kamikaze*. Gotaro izbucni în râs. Aşa voiam să-ţi spun în cabina lui Noguchi, dar în mod sigur e un cuvânt prea uşuratic pentru a-l folosi în faţa lui. Pentru el, momentul acesta e foarte serios.

Nangi se uită la prietenul său.

— Şi pentru tine ar trebui să fie, Gotaro, având în vedere deznodământul acestei misiuni...

— Eu am credinţa, amice, spuse uriaşul. Nu mă gândesc decât să-mi slujesc ţara.

— Ăştia sunt nebuni dacă îşi închipuie că Oka îi va speria pe americani. Cunoscându-le firea, e mult mai probabil că îi va apuca râsul. Habar n-au de *seppuku,* modul vitejesc de a muri al războinicului japonez.

— Cu atât mai rău pentru ei, spuse Gotaro, pentru că în mod sigur ăsta a fost un război datorat neînţelegerii. Nu mă pot gândi la ceea ce ni se poate întâmpla, sau la ceea ce va veni mai pe urmă. Am o datorie de îndeplinit. În rest, îmi pun toată nădejdea în Dumnezeu.

Vântul începuse să înţepe pe măsură ce se mai lumina în înalturi, negrul profund trecând spre albastru. Departe, în zări, spre răsărit, acolo unde apa întâlneşte cerul, apăruseră deja şuviţe rozalii.

Gotaro se aplecă spre Nangi.

— Ascultă, amice, căpitanul Noguchi a avut dreptate. Cu toţii iubim viaţa; şi asta face parte din datoria noastră. Dar

sunt nişte principii mai înalte decât dragostea de sine. Aceasta este una din învăţăturile de bază ale creştinismului.

La sosirea lor, îi luară în primire mecanicii. Îi duseră la un tur în jurul aparatelor, explicându-le părţile componente. De fapt, pe din afară nu erau multe de văzut. Un avion bimotor Mitsubishi fusese tăiat în două pe toată lungimea, cu scopul de a permite ataşarea avionului Oka, scurt şi gros ca un retevei mai mare. Se mai făcuseră unele transformări pentru a permite pilotului să se aşeze comod în carlingă.

Sub el se afla *Floarea de Cireş.* Când şi-a vârât nasul înăuntru, Nangi a trăit o spaimă cumplita. Părea exact un coşciug zburător, fără a avea aproape nici un fel de echipare. Numai un mecanism pe bază de pârghii şi un tub de comunicare cu pilotul de deasupra.

Mecanicii le explicară că Gotaro va sta în carlingă alături de Nangi, până în momentul depistării ţintei. Apoi se va strecura în jos, prin trapa ce-i permitea accesul în bombă. Le explicară amănunţit toate fazele misiunii lor, după care le cerură să repete şi ei. Era ora 5,19. Urcară amândoi în Mitsubishi.

Marea era o pânză de flăcări, reflectând pe toată întinderea sa unduitoare răsăritul soarelui însângerat. Un timp, albastrul cerului dispăruse, transformându-se în purpuriu pe măsură ce soarele urca.

Pentru Nangi şi Gotaro nu mai exista altceva decât huruitul monoton al celor două motoare, însoţit de veşnica trepidaţie. Nangi începu să-şi dea şi mai bine seama de disperarea la care ajunsese ţara sa. Era un avion cu care se familiarizase, pilotase de atâtea ori Mitsubishi, însă cel de faţă era cu mult diferit în zbor. Fusese ciopârţit în mai multe părţi decât le spuseseră mecanicii. De bună seamă, nu avea armament asta îi fusese clar încă de la prima inspecţie la sol. Dar căptuşeala izolantă din interior dispăruse în mare parte. Nangi presupuse că era necesar pentru a-i permite avionului să care întreaga povară, circa 2 300 kg a aparatului ataşat dedesubt, care avea în bot mai mult de

1200 kg de explozibil puternic.

Şi, pe măsură ce pilota acest avion „nou”, îşi dădea tot mai mult seama că se scoseseră din el destule lucruri necesare. Se gândea la cuvintele lui Gotaro despre trista situaţie în care se afla Japonia cu materialul uman afectat războiului. Dar oare nu însemna că şi cu materialul tehnic stăteau tot la fel de rău? Au ajuns până într-acolo încât să fabrice avioane-canibal! Oare până la sfârşitul anului, vor trimite adolescenţi cu flinte în mâini, îmbarcaţi în bărci cu vâsle, ca să înfrunte flota aliaţilor? Nangi ridică din umeri la acest gând şi făcu o corectare cursului de zbor.

În spatele său, Gotaro, lucrând momentan ca însoţitor de bord, cerceta harta aeriană a Pacificului de nord. Aruncă o privire asupra ceasului şi aplecându-se pentru a fi sigur că Nangi îl va auzi în ciuda vuietului sălbatic al motoarelor, spuse:

— Îi vom intercepta peste cel mult zece minute, la aproximativ 250 de mile sud-vest de insula Guam.

Se uită iar pe hartă.

— Şi noi şi ei ne vom afla atunci deasupra Gropii Marianelor, care se spune că e cea mai adâncă depresiune de pe Pământ.

— Ştiu, urlase Nangi pentru a se face auzit. Şi încerc să nu mă gândesc la asta. Am citit undeva că specialiştii socotesc că are o adâncime de 11 000 m. Apoi ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji, nici eu şi nici tu nu vom avea de furcă cu apa în misiunea de faţă.

După numai şase minute, Gotaro îl bătu pe Nangi pe umăr şi-i indică direcţia sud. Oglinda nemişcată a Pacificului arăta aşa de calmă şi neatinsă că o puteai lua drept o fâşie de bronz masiv, solidă şi compactă. După care, urmărind direcţia indicată de arătătorul lui Gotaro, Nangi zări două pete minuscule. Făcu o nouă corecţie a traiectoriei.

— A sosit timpul, strigă Gotaro în urechea lui.

Nangi reduse viteza de zbor.

— Aşteaptă! strigă el. Dar când îşi întoarse capul, prietenul său dispăruse deja. Nangi şi-l putu imagina

strecurându-se prin tunelul de dedesubt, în carlinga întunecoasă, strâmtă ca un sicriu.

— Sunt gata!

Nangi auzi vocea lui Gotaro urcând la el pe la capătul tubului de comunicaţie cu pilotul. Coborî flapsurile aripilor, reducând altitudinea. Îl informa pe Gotaro asupra oricărei faze a zborului.

— Altitudine 1000 de metri. Pot să disting vag ţintele.

— Distrugătorul e în mâna mea, n-o să-mi scape, spuse Gotaro. Ai numai grijă să mă duci la el la timp... De restul mă ocup eu!

Mâinile pricepute ale lui Nangi erau ocupate cu manevrele de scădere a altitudinii. Simţi apăsarea însemnului *hachimaki* pe cascheta sa de pilot şi spuse:

— Gotaro-san...

— Da, amice!

Ce avea să-i spună?

— 900 de metri altitudine. Ne apropiem. Suntem deasupra ţintei.

Îşi duse mâna la cap, spre eşarfa albă de sub caschetă, fluturând în vântul rece.

Cerul era fantastic. Departe, la stânga, nori cumulus întunecoşi se îngrămădeau pe linia orizontului, iar Nangi trebui să aibă grijă să redreseze avionul, în urma unei schimbări de direcţie a vântului. Suprafaţa unde se aflau ţintele încă era expusă razelor soarelui. Apele se întindeau la nesfârşit.

— 800 de metri altitudine, spuse Nangi şi prinse cu ambele mâini manşa de eliberare a avionului de sub el. Am să-ţi fac o numărătoare a secundelor.

Gotaro trebuie să-i fi perceput emoţia din glas, deoarece răspunse:

— Calm, amice, calm. Nu-ţi face probleme!

— Spre deosebire de tine, eu nu mai am în ce să-mi pun credinţa.

Nangi îşi stăvili emoţia. Altimetrul cobora spre punctul în care trebuia operată desprinderea. Curând, Oka nu va fi

decât o floare în picaj rapid, prăvălindu-se spre pântecul Pacificului.

— E timpul să ne luăm la revedere...

Se auzi vuietul vântului, apoi, urcând pe tubul de comunicaţie, veni vocea lui Gotaro:

— Astăzi sunt în floare, mâine-s luat de vânt... Aşa e viaţa noastră înfloritoare. Cum de ne putem amăgi cu veşnicia miresmelor ei?

În ochii lui Nangi apărură lacrimi atunci când trase manşa de desprindere.

— Adio! şopti el.

Un moment mai târziu, porniră reactoarele avionului. Brusc, Mitsubishi se înclină înfiorător. La început, Nangi crezu că au fost loviţi de focul duşmanului. Însă se aflau totuşi mult prea departe de raza lor de bătaie, iar pe cer nu se zărea nici urmă de avion inamic.

Apoi, cu o aripă înălţată spre ceruri, cu botul în jos, avionul se prăbuşea spre ape şi îşi dădu brusc seama ce se întâmplase. Vântul gemea prin fuzelajul rupt, în timp ce el se apleca să strige în tub:

— Gotaro! Gotaro!

— Sunt înţepenit aici, încă nu m-am dezlipit de fuzelajul tău.

— Reactoarele au pornit când nu trebuia! Nu pot să-l redresez cu botul în sus!

Febril, robotea asupra comenzilor, însă era conştient că se zbate zadarnic. Avionul nu era conceput pentru a se redresa dintr-un asemenea picaj, cu o încărcătură de circa 1200 kilograme asupra sa.

Scăpaseră totul de sub control, prăbuşindu-se spre masa apelor oceanului, cu viteza năucitoare de 600 de mile pe oră. Totuşi Nangi nu încetă să mai spere şi făcu tot posibilul pentru a încetini măcar viteza de prăbuşire. Reactoarele se opriră după nouă secunde, însă tot răul le venise din partea exploziei iniţiale a acestora.

— Urcă imediat înapoi, urlă Nangi căutând întruna să pună avionul sub control. Nu vreau să te ştiu acolo când ne vom izbi de suprafaţa apei!

Nu primi nici un răspuns, dar Nangi era mult prea concentrat asupra comenzilor ca să-şi mai repete urgentul mesaj. Acum, când reactoarele nu mai ardeau, părea că avusese loc o uşoară modificare. Însă se găseau periculos de aproape de suprafaţa apei, iar Nangi îşi dădu seama că nu putea spera într-o redresare a mişcării de rotaţie în care intraseră. Cele două motoare de pe Mitsubishi fuseseră incapabile a se opune acţiunii mai puternice a reactoarelor.

Fuzelajul scârţâia amenințător din toate încheieturile şi din cauza unghiului ascuţit al căderii, se temea să nu-şi rupă vreo aripă. Dacă s-ar fi întâmplat aceasta, ştia că nu mai avea absolut nici o şansă de supravieţuire.

Nenorocitul de avion s-ar fi prăbuşit ca un bolovan, iar apa ar fi devenit tare ca un zid, strivindu-i pe loc.

Aşa că Nangi renunţă la imposibila încercare de a se opri din picaj, căutând în schimb să-şi îndrepte atenţia asupra corectării unghiului de cădere. Dacă ar reuşi o corecţie cât de neînsemnată, poate ar mai avea şanse de supravieţuire. La cădere, Oka ar fi probabil ruptă în bucăţi, însă dacă Gotaro ar reuşi să urce lângă el, n-ar fi nici o pagubă reteveiul de avion de dedesubt ar prelua tot şocul în momentul contactului cu apa.

Prin geamul parbrizului, cerul se învârtea ca o roată cu multe spiţe, părând o imagine din parcul de distracţii pentru copii. Fuzelajul scârţâia sub presiunea aerului asupra îmbinărilor. Marea nu vădea nici urmă de nave inamice, iar la orizont nu era altceva decât îngrămădirea de nori prevestitori de furtună, un amestec de vineţiu, roşu şi galben.

Se aflau acum foarte aproape de suprafaţa apei, iar Nangi începu să perceapă un geamăt ascuţit, mai puternic decât toate celelalte zgomote care-i invadau şi îl trecură transpiraţiile. Aripa înclinată nu-şi revenise la normal, iar presiunea asupra ei era teribilă.

Le mai rămăseseră câteva secunde până la impactul dezastruos, care să-i ducă la moarte. Nu-şi dorea să fie strivit înăuntrul coşciugului de oţel, aşa că lucră cu şi mai

multă înfrigurare la comenzile de bord.

Simţi o apăsare în spate, după care mâna ca o cazma a lui Gotaro i se aşează pe umăr, făcându-l să gândească; „I-a trebuit destul de mult timp”. Era înciudat pe sine şi pe Gotaro, care îi pusese în cârcă o îngrijorare în plus.

Apa oceanului se îndrepta spre ei cu viteză, ceea ce-l făcu să-şi modifice gândurile: „Acum nu mai contează. Dacă nu vom muri din cauza impactului direct, explozivele din botul lui Oka ne vor ucide în mod sigur”.

Şi totuşi continua să-şi dea silinţa şi aripa ridicată într-o rână începu să revină cu greu la orizontală.

Se aflau acum la o distantă nu mai mare de 300 de metri faţă de suprafaţa apei, iar Nangi se întrebă dacă nu a reuşit performanţa prea târziu, deoarece căDeau întruna, se prăvăleau ca o frunză dusă în jos de vârtej, spre imensitatea apei, care urca acum în valuri şi apoi cobora, albastrul închis părându-i aproape negru şi-i trecu prin minte gândul cel de pe urmă: „Suntem deasupra Gropii Marianelor şi dacă apucăm să ne scufundăm, s-ar putea să nu ne mai oprim în veci”.

Apoi Pacificul li se ridică în faţă şi îi izbi atât de puternic încât tot aerul din plămânii lui Nangi izbucni afară, ca dintr-un balon care a plesnit. Auzi în timpane ţipătul a zece mii de diavoli, apoi dogoarea unei limbi, de foc care-l frigea şi universul strâmt în care se afla îl strivi înăuntru, înfigând în el cuie dureroase, ţintuindu-l pe crucea agoniei.

Trebuie să fi fost Gotaro cel care l-a tras afară din carlinga strivită şi răsucită în fel şi chip, deoarece Nangi nu-şi amintea să fi ieşit de acolo singur. Mulţi ani după aceea trăise clipe de coşmar, de pe urma amintirii acelor clipe confuze, fără a-i reveni în gând o imagine clară ci numai impresii vagi; nelinişte, groază, senzaţia că se va sufoca, încremenirea în carlingă.

Apoi apăru deasupra cerul luminos, un vânt aspru biciuindu-i obrajii, iar în depărtări se zărea numai învolburarea valurilor. Deschise ochii spre o atmosferă înroşită de soare. Durerea îi împânzea tot capul, iar când vru să se mişte constată că e neputincios.

— Stai cuminte, îi spunea cineva din apropiere. Stai cuminte, samuraiule.

Respiraţia îi producea chinuri şi făcea eforturi teribile ca să vorbească. Ceva părea să-l apese pe corzile vocale. Părea că gâtul îi este înfăşurat în limbi de foc, iar gura îi e plină de vată. Din nou îl cuprinse un val de căldură, flăcări învăluindu-i obrajii, fierbinţi ca nişte lacrimi. În urechi îi răsună o bubuitură şi îşi simţi nările înfundate de fum arzător, înăbuşindu-l. Vomită, iar cineva îi ţinu capul, apoi îl şterse la gură cu eşarfa albă pe care şi-o înfăşurase în jurul frunţii.

Privirile începură să i se limpezească şi văzu în spate, acoperindu-le imaginea oceanului, un obiect pe care îl luă la început drept coada unui uriaş monstru marin, începu să tremure, o spaimă iraţională făcându-l să asude înfrigurat. Apoi mintea i se lumină şi realiză despre ce era vorba: partea din spatele avionului Mitsubishi se ridica deasupra apei. Închise ochii şi-şi pierdu cunoştinţa.

Când ajunse să deschidă ochii din nou, primul lucru pe care-l remarcă fu că pierduse ceva din profunzimea percepţiilor vizuale.

— Un ochi s-a dus pe apa sâmbetei, spuse Gotaro din spate. Şi stai liniştit! Ai păţit ceva şi la picioare...

Nangi rămase un timp liniştit, rumegându-i cuvintele. În cele din urmă rosti un singur cuvânt:

— Explozivul...

Gotaro îi zâmbi.

— Asta mi-a luat atâta timp în carlinga lui Oka. Am robotit de zor ca să-l eliberez din botul său. L-am aruncat când ne aflam la 6000 de metri altitudine. Mamă, ce explozie a fost!

— N-am remarcat.

Gotaro scutură din cap.

— Erai prea ocupat.

Zâmbetul său flutură din nou prin faţa lui Nangi, uşurându-i durerile.

— Tu ne-ai salvat, să ştii. În clipa când au explodat

reactoarele înainte de termen, eram sigur că s-a zis cu noi. Nu eram acum în viaţă dacă n-ai fi fost tu...

Nangi închise ochii. Câteva cuvinte rostite şi toată puterea ce mai rămăsese în el dispăruse.

Când se redeşteptă, Gotaro stătea aplecat asupra picioarelor lui, încercând să-l ajute cumva.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Nangi.

Gotaro se întoarse repede de la ceea ce făcea.

— Îţi controlam rănile.

Îşi întoarse apoi privirile de la Nangi spre apele unduitoare.

Nici urmă de uscat.

— Ce spui? întrebă Gotaro. Nu, nu e nici urmă. Credeam că ne-am putea afla destul de aproape de vreuna din insulele Mariane, dar nu cred că mai este cazul să sper aşa ceva.

— Noguchi ne va găsi curând.

— Da, spuse Gotaro. Cred că da.

— Va dori să afle ce n-a funcţionat cum trebuie. Toţi vice-amiralii şi amiralii Flotei Imperiale vor dori să afle. Aşa că vor trebui să ne ducă acasă vii şi nevătămaţi.

Gotaro nu spuse nimic. Privirile îi călătoreau pe întinsul apelor.

— Unde-i furtuna pe care o zărisem mai înainte?

Lui Nangi îi venea îngrozitor de greu să vorbească şi se simţea teribil de însetat. Totuşi nu va renunţa. Dacă tăcea, gândul că îngrozitoarea Groapă a Marianelor se căsca sub ei îi umplea mintea de frământări lugubre, iar stomacul i se zvârcolea începând să-l cuprindă greaţa, într-o groază iraţională.

— Vântul n-a încetat încă să bată, spune Gotaro dus pe gânduri. Încă mai bate din nord-vest.

În mod vizibil era cu gândul în altă parte. Unde anume, Nangi nu putea să ghicească. Şi nici nu l-ar fi întrebat.

Apoi tăcerea îi învălui pe amândoi. Numai vântul sufla, o forţă invizibilă dar solidă ca un zid şi legănatul mării în sus

şi în jos, înnebunitor de cadenţat. Nangi aştepta nerăbdător apariţia unui pescăruş, urcând şi coborând, prevestind prezenţa uscatului.

Era ud tot şi vântul care răzbătea prin rupturile şi găurile uniformei îi făcea pielea ca de găină. Vezica i se umflase şi-l deranja şi gemând de efort se întoarse cu greu dinspre Gotaro, urinând din toţi rărunchii. Spera că vântul şi mişcarea apei vor îndepărta urina de ei.

Era adevărat, ceva se întâmplase cu picioarele sale. Încercase să le mişte şi nu reuşise. Se ridicase cu greutate pe şezut, înfigându-şi degetele în carnea picioarelor. Nu simţea însă nimic; picioarele parcă-i erau de lemn.

Pentru a-şi alunga gândul dezarmant că l-a cuprins paralizia, începu să-şi rotească privirile împrejur. Pentru prima dată realiză pe ce se aflau călare. Era o parte din capul umflat din faţa avionului Mitsubishi. În această privinţă, modificările le fuseseră de folos. Toată izolaţia protectoare la frecarea aerului sau la impactul cu pământul, care i-ar fi putut trage în apă, fusese scoasă şi înlocuită cu un amortizor împotriva presiunii atmosferice.

Nangi îşi şopti în sine: „Noguchi şi amiralii se vor bucura la aflarea veştii acesteia. Chiar dacă nepreţuita lor *Floare de Cireş* s-a încăpăţânat să nu cadă”.

Epuizat, se aşeză la loc cu ochii închişi, dar clipocitul apelor nu îmbia la somn. Se uită la Gotaro. Stătea cu picioarele încrucişate, nemişcat ca o statuie. Probabil că se ruga. Probabil că nu simţea nici o teamă. Dacă aşa stăteau lucrurile, Nangi îl invidia.

Oboseala şi şocul i-au făcut mintea s-o ia razna. Nu mai era conştient dacă era treaz sau dormea. În lumina ameţitoare a crepusculului, toate spaimele lui inimaginabile se aflau la limită, luptându-se care mai de care să pună stăpânire pe mintea sa, asaltând-o neîncetat.

Era conştient de propria însingurare, de sinele său pendulând în beznă, complet expus şi lipsit de apărare. Se văzu pe pluta providenţială, simţi rănile dureroase, chiar şi valurile de căldură ce-l cuprindeau, în ciuda necruţătorului

vânt rece.

Şi dintr-odată nu mai era singur, deoarece din străfundul apelor se înălţă spre el o formă înspăimântătoare. O, şi cum se mai ridicau în jurul lui valurile înalte, ca şi cum se pornise o furtună, invizibilă pentru alţii. Se formau piramide uriaşe, cu creasta ameninţătoare, împingându-l în jos, trăgându-l spre tuneluri nesfârşite.

Îngrozit, se prinse de marginile aspre ale plutei, cu inima bătându-i din răsputeri ca un ciocan pneumatic, provocându-i dureri în piept, pe când aştepta să se întâmple ceea ce ştia că trebuie să vină.

Apoi, vedenia lui izbi puternic apa; o creatură imensă ivită din adâncurile de beznă ale oceanului, atât de imensă încât acoperea şi stelele de pe cer; o arătare cu ochii înflăcăraţi, cu fălcile căscate, cu dinţi lungi ca nişte cabluri de înaltă tensiune.

Ochii lui Nangi îi ieşiră din orbite şi începu să urle.

Gotaro îl scutură ca să se trezească.

— Tanzan! Tanzan! strigă el în urechea delirantului. Trezeşte-te! Trezeşte-te imediat!

Ochii lui Nangi clipiră, deschizându-se. Era scăldat în sudoare, iar vântul rece, suflând spre el, îi trimitea fiori de gheaţă în tot corpul. Îi trebuiră câteva minute pentru a-şi concentra privirea singurului ochi sănătos. Percepu apoi figura prietenului său.

— Avem necazuri...

— Ce anume? Nangi vorbea din vârful limbii, care părea că nu-l mai ascultă. A venit inamicul?

— Cred că *am zărit* ceva, spuse Gotaro. Nu contează că-i duşmanul, ori ai noştri. Braţul său, petrecut strâns în jurul lui Nangi, îl încălzi şi-i potoli tremurul aproape neîntrerupt. Nu ţi-am spus până acum pentru că speram să pot face ceva. Însă... Ridică din umeri. Ai câteva răni. Nu pot şti să-ţi spun cât sunt de grave. Dar ai pierdut ceva sânge.

— Desigur, se gândi Nangi, înciudat că nu-şi dăduse şi el seama. Asta explica slăbiciunea sa, precum şi fierbinţelile care îl cuprindeau intermitent.

— Am încercat tot ce ştiu despre oprirea sângerării, am şi

apăsat pe răni, însă...

Ochii i se întristară.

— Nu înţeleg, spuse Nangi. Sunt pe moarte?

În acel moment, pluta lor provizorie se zgâlţâi din încheieturi. Se părea că Gotaro se aşteptase la aşa ceva, întrucât îl prinse pe Nangi puternic cu un braţ, sprijinindu-l cu celălalt. Cu toate acestea, forţa loviturii îi mişcă pe amândoi din loc pe suprafaţa tare a plutei.

Faţa lui Gotaro se afla foarte aproape de cea a lui Nangi. Acesta mai că îşi putea percepe trăsăturile în pupila amicului său.

— Priveşte acolo!

Pentru Nangi, vocea lui Gotaro suna ca un dangăt de înmormântare, însă privirile îi urmară direcţia indicată.

— Nu se poate!

Vocea îi era ca un lătrat ascuţit, tresărire de groază. Pentru că, la dreapta lor, apăruse triunghiul negru al aripii unui rechin ucigaş. Privindu-l, lui Nangi i se urcă stomacul în gâtlej. Aripa neagră, uşor curbată, se răsuci şi se îndreptă direct spre ei. Se arăta a fi mare, foarte mare şi Nangi îşi închipui mărimea bestiei de sub ea. Zece metri, poate mai mult. Şi ce fălci hrăpăreţe...

Ochii i se strânseră la următoarea izbitură, iar stomacul i se întoarse pe dos, vomitând şi puţinul pe care îl mai avea, răspândind totul şi pe el şi pe Gotaro.

— Nu, murmură el cu jale. Nu se poate.

Era prea slăbit ca să mai fie în stare să urle. Cel mai chinuitor coşmar al său devenise realitate. Moartea nu-l speria. Însă dihania asta...

— De aia am încercat să-ţi opresc complet sângerarea. Ne-a reperat în urmă cu o oră, când sângerai în şuvoaie. Credeam că am să-ţi pot opri sângele până va obosi el să ne tot urmărească şi să plece după altă pradă, însă n-am reuşit...

La a treia trecere a rechinului o porţiune din cele trei

amortizoare se desprinse, deja slăbită în urma şocului. Cam la trei metri în faţa aripii dorsale a rechinului, amortizorul fu rupt în două dedesubtul suprafeţei agitate a oceanului.

Nangi începu să tremure din nou şi de data aceasta nici căldura mâinii lui Gotaro nu mai putu să-l oprească. Dinţii începură să-i clănţăne şi simţi cum din ochiul lovit i se prelinge sângele.

— Nu aşa moare un războinic, şopti el.

Vântul însă îi risipi cuvintele, ducându-i-le în depărtări, ca şi cum ar fi fost un copil părăsit. Îşi puse capul obosit pe umărul lui Gotaro, izbucnind în cele din urmă:

— Nu mai pot, Sato-san. Mi-e frică! Nu de moarte, propriu-zis. Ci de modul în care va veni. Încă de când eram copil m-au înspăimântat adâncurile mării. Am o teamă de neînfrânt...

— Chiar şi pe un războinic îl încearcă frica. Vocea profundă a lui Gotaro îi răsuna lui Nangi în urechi. Un samurai trebuie să se răzbune, tot aşa cum trebuie să se şi lupte.

Îşi cuprinse prietenul cu braţele în momentul când epava fu izbită şi clătinată. Metalul scârţâi, apoi tăcu. Marea creştea în jurul lor. Aripa rechinului se îndepărtă de ei, descriind un arc de cerc scurt.

— Această răzbunare poate veni în multe forme, în variate chipuri, continuă Gotaro ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Poate fi un duşman în carne şi oase. Sau poate fi sub forma unui *kami* puternic şi răzbunător. Sau poate fi chiar un demon...

Lumina părăsea în grabă cerul, noaptea ce se apropia părea vastă şi strânsă în jurul lor totodată, astfel că răspândea neliniştitoarea senzaţie de absolută însingurare şi claustrofobie. Norii erau la o înălţime prea mică pentru a se vedea vreo stea prin grosimea lor. Când se va lăsa noaptea, va fi o beznă de smoală.

— Lumea este plină de demoni, spuse Gotaro cu ochii spre aripa rechinului ce se apropia, deoarece viaţa este bântuită de creaturi care nu pot trăi ca noi. Întrucât invidia lor se transformă în ură, se înrăiesc şi mai mult.

Întinse o mână ca o rangă de oţel şi se prinse de amortizor cu toată nădejdea.

— Cel puţin aşa îmi povestea bunica noaptea. Nu mi-am putut da seama niciodată dacă o făcea pentru a mă speria sau pentru a-mi da eu seama că în viaţă trebuie să lupţi mereu. Întotdeauna trebuie să lupţi pentru a obţine ceea ce-ţi doreşti.

De data aceasta, epava se înclină scrâşnind şi aplecându-se în unghi ascuţit, încât fură acoperiţi de un val învolburat. Nangi simţea că amândoi alunecă, iar în spatele său Gotaro se chinuia să împiedice alunecarea. Nangi se străduia şi el cât putea. Nu-i părea acum un efort de care să nu fie capabil.

Când reveniră la suprafaţă, Gotaro îl trase pe Nangi spre el, grijuliu ca o mamă care-şi duce copilul la piept. Epava încă se cutremura şi scârţâia, bocindu-se în înserare.

Gotaro, căutând să se apuce de crăpătura de sub ei, spuse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu că acum fratele meu mai mic, Seiichi, o are în grijă pe bunica. E foarte bătrână, însă foarte înţeleaptă. Cred că este singura capabilă să-l oprească pe Seiichi să se înroleze voluntar. Fratele meu abia a împlinit şaisprezece ani şi Dumnezeu ştie dacă nu-l va înghiţi războiul şi pe el, devorându-l pe loc.

Brusc, vocea i se schimbă şi continuă:

— Tanzan, trebuie să-mi promiţi că vei avea grijă de Seiichi când vei ajunge acasă. Casa bunicii mele se află în cartierul Higashi-yama-ku din Kyoto, chiar în sudul parcului Maruyama.

Privirile lui Nangi percepeau imaginile, apoi le pierdeau. Simţea în cap o mare durere, ca şi când i s-ar fi bătut ţinte în creştet şi numai cu mari eforturi se ţinea conştient.

Cunosc locurile. Parcul...

Revedea arbuştii şi cireşii, tineri şi fremătători, cu mulţimea frunzelor tremurând în adierea caldă a brizei de vară. Cămăşile deschise la culoare ale copiilor, contrastând cu kimonourile impecabil croite şi cu umbrelele de

pergament. Muzica rostogolindu-se peste iarba îngrijit tunsă, amestecându-se cu râsetele.

Domnul este păstorul meu şi nu voi îngădui...

Nangi auzi ciudata litanie ca venind din mari depărtări, deşi simţea vibraţia glasului lui Gotaro pătrunzându-l ca şi cum ar fi fost conectaţi la aceeaşi reţea şi ceva din înfricoşare îi mai pieri, conştient că zdrahonul se află lângă el. Şi se gândi: „Cumva, fie cum o fi, o să scăpăm cu zile, până ne va găsi Noguchi”.

— Roagă-te pentru mine, prietene...

Şi, dintr-odată, Gotaro nu mai era lângă el. Nangi simţi vântul rece şfichiuindu-l necruţător şi se prăvăli.

Singur peste amortizor. Percepu o lipăitură înfundată şi ochiul său cel sănătos începu să-l doară când îşi mişcă gâtul în stânga şi-n dreapta. Era însă suficientă lumină afară pentru a zări spuma iscată de loviturile puternice ale braţelor lui Gotaro, care se îndepărta înot de epavă.

— Vino înapoi! strigă Nangi. Gotaro-san, vino te rog înapoi!

Apoi căscă gura, respiraţia lui accelerată arzându-l în piept la vederea aripii dorsale de rechin care se ridica din valuri. Îl atrăgea şi îl respingea totodată şi teama şi repulsia i se opriră în gât, ca şi cum muşcase ceva greu de înghiţit. Nu-şi dorea nimic altceva pe lumea asta decât să omoare dihania şi urlă, izbindu-se puternic peste coapsele neputincioase, cu privirile aţintite asupra formei negre ieşite din valuri.

Gotaro se înălţă o dată deasupra apei, în timp ce monstrul lovi, ridicându-se şi răsucindu-se, pe jumătate scos afară din apă de forţa naturală dezlănţuită în el.

Privirile lui Nangi se întunecară de lacrimile durerii, izbindu-se întruna cu palmele peste tot, până când lăsă capul în jos epuizat, vântul jelindu-i-se în urechi, ca nişte glasuri de condamnaţi la moarte.

După mult, mult timp, începu să se roage unui Dumnezeu necunoscut şi neînţeles de el, spre care se îndrepta acum pentru a-şi găsi mângâierea şi continuarea zilelor vieţii.

CARTEA A DOUA

CHUW HSING

(Felul armatei)

WASHINGTON – NEW YORK – TOKYO – KEY WEST PRIMĂVARA, ÎN TIMPURILE NOASTRE

Colonelul Gordon Minck, şeful Staţiei Roşii, stătea cocoţat la ameţitoarea înălţime de 2, 5 metri de la podeaua de ciment, pe scaunul său reglabil, al cărui şurub îl desfăşurase la maxim. Putea cădea uşor la podea, însă tocmai asta constituia plăcerea lui Minck; când ştia că îl paşte vreun pericol, gândea mai bine şi era mai creativ.

Deţinea singurul birou din clădirea aflată cam la şase blocuri distanţă de Casa Albă, fără a avea vreun vecin lipit de zidurile sale. Aceasta deoarece Minck nu-şi dorea ca vreo altă clădire să-l perturbe cu zgomotele. În privinţa celor şase simţuri, era un fanatic al păstrării lor cât mai acute şi nu de ieri, de azi, ci de când absolvise, ca şef de promoţie, Academia Fairchild din îndepărtata şi rurala Virginie. Majoritatea celor care absolviseră această dură academie militară o numeau „ruperea de oase”.

Minck era permanent întrebat despre importanţa acuităţii celor şase simţuri, iar răspunsul său era întotdeauna invariabil: „Intuiţia este totul”. În timp ce mulţi dintre colegii săi cu funcţii de conducere în cadrul staţiei îşi petreceau din ce în ce mai mult timp în faţa pupitrelor de comandă, la calculatoare tot mai sofisticate, Minck o făcea din ce în ce mai puţin.

Şi îşi putea da seama de diferenţă. Ceilalţi deveneau nişte şoareci de bibliotecă, posomorâţi, cu feţele ridate şi

îmbătrânite de luminile fosforescente ale ecranelor, cuprinşi tot mai des de dureri de cap, după care, dându-şi seama de efectele insidioase şi maligne ale pupitrelor, începeau să recurgă la asistenţi cărora să le încredinţeze munca lor. Se părea că nu-i deranjează prea mult ca, o dată la şase luni, să-i înlocuiască pe aceşti asistenţi. Se părea că nu-i deranjează nici creşterea cheltuielilor datorate sanatoriului ce-i adăpostea cu securitate maximă, o imensă clădire de piatră datând de peste două sute de ani, la o aruncătură de băţ distanţă de Grădina Zoologică. Anual, Institutul Smithsonian se străduia să deschidă publicului vechea clădire reprezentând un monument de arhitectură, fără a-i cunoaşte actuala destinaţie. Erau desigur respinşi tot anual.

În toate birourile lui Minck, computerele terminale erau interzise cu desăvârşire. Exista, totuşi, un număr de staţii de imprimare, una din acestea aflându-se chiar în biroul său spaţios. Doi pereţi de sub tavanul înălţat la 5,50 metri fuseseră înlocuiţi cu uriaşe panouri dreptunghiulare, semănând leit a ferestre de sticlă. Aşa se intenţionase. În realitate însă, nu erau decât ecrane de proiecţie speciale, capabile să preia holograme, care le făceau să pară imagini de o extraordinară verosimilitate. Desigur, din timp în timp se proiectau diferite holograme, nu se lăsau mereu aceleaşi, însă cel mai adesea se întâmpla ca acum: se proiecta o imagine din Moscova. Mai exact piaţa Dzerjinski, uriaşa piaţă aglomerată de pietoni înfofoliţi în astrahanuri, pe strada din spatele lor fiind filmată o limuzină Zii, tocmai în momentul intrării în curtea rotundă şi întunecoasă a clădirii cunoscute sub numele temut în toată lumea de închisoarea Liubianka şi sediul K.G.B.

Pe celălalt perete se proiecta o altă latură a pieţei. Minck ştia cât se poate de bine că unele dintre celulele închisorii Liubianka aveau ferestre înspre clădirea din partea opusă a pieţei, unde se plimbau părinţi cu copii de mână, prea tineri pentru a fi aflat sau pentru a înţelege cât de aproape se aflau de o adevărată întruchipare a Răului pe pământ.

Minck medita acum îndelung, privind la cel de-al doilea

edificiu. Făcu din nou apel la memorie, la amintirile sale, încercând să găsească vreo urmă din ura sau din teama pe care le simţise privind odată această imagine. Desigur, nu atât de măritä ca acum. Ferestruicile celulelor de la Liubianka nu sunt nici pe departe atât de largi ca ferestrele de hotel.

Minck totuşi îşi reamintea. Era iarnă atunci, iar norii se întindeau în fâşii pe cerul cenuşiu. În imensul oraş luminile ardeau permanent, vreme de optsprezece ore, începând de la căderea serii, dinspre stepele îngheţate ale nordului. Şi pretutindeni zgomotul oraşului era înăbuşit de zăpada atotstăpână, deformând până şi cel mai normal sunet, făcându-l să pară ciudat şi ireal, sporindu-i lui Minck însingurarea. Cât de mult ura zăpada, care îl adusese la Liubianka încătuşat la mâini! Zăpada acoperise pojghiţa de gheaţă formată pe trotuarul străzii pe care o străbătuse el. Altfel cu siguranţă ar fi scăpat de urmăritori, deoarece mintea lor funcţionează după legi matematice, sunt înclinaţi spre exactitate dar, ca tuturor lacheilor K.G.B.-ului, conceptul intuiţiei le lipsea.

În mintea lui Minck, intuiţia era egală cu libertatea. Dacă ar fi avut şi el intuiţie, ar fi scăpat de noaptea aceea friguroasă moscovită. N-a intuit c-o să ningă. Ninsoarea trebuia prevăzută. *Snieg* spun ruşii la ninsoare. În orice limbă ar fi, Minck ura ninsoarea.

Continuă să ţintuiască din priviri acea clădire, ultima lui imagine asupra Moscovei înainte de a-l scoate din celulă în vederea „cercetărilor”. De atunci înainte, căminul lui avea să fie un loc fără ferestre, nu mai mare de cinci metri pătraţi, cu un pat de scânduri prins cu balamale în perete, cu o gaură în podea, pentru fecale. Duhoarea era teribilă, la fel şi frigul. În celule nu se cunoştea cuvântul „căldură”.

Orbit, ca un şobolan scos din întuneric la lumină, Minck lupta din răsputeri să-şi ţină cumpătul în faţa efectului paralizant produs de anchetatorii săi. Şi în cele din urmă, îşi aminti imaginea celulei sale, convins un moment că aceasta fusese ultima frântură de lume văzută de el.

Privi la perechile de tineri ruşi aflaţi la plimbare, la

familiile care se zbăteau prin nămeţi să ajungă acasă şi simţi clar în sine golul interior, jăraticul urii înfierbântate şi al groazei ce-l torturau, astfel încât, atunci când a trecut graniţa pe teritoriul unei ţări neutre, a rămas un moment pe loc în cumpănă, gândindu-se să se întoarcă precum un sălbatic şi să-i omoare pe toţi cu propria-i mână.

Şi, ca un cowboy precaut pe o câmpie uscata şi prăfuită, Minck îngropă rămăşiţele focului său lăuntric transformat în cenuşă, conştientizându-şi esenţa urii: Protorov. Acordă toată atenţia construcţiei crenelate din hologramă, devenită pentru el mai importantă decât sinistra clădire geamănă de peste drum: magazinul moscovit „Lumea Copiilor”.

Ochii i se închiseră, copleşiţi de gânduri. Desfăcu cu unghiile o pioneză înfiptă în braţul stâng al fotoliului.

— Tania, murmură el în camera goală, ai două sarcini. Una: fă-mi legătura telefonică cu doctorul Kidd – care-i numele lui de botez, Timothy? Dacă nu e în cabinetul din Park Avenue, încearcă la spitalul Muntele Sinai! Dacă e de serviciu, cheamă-l.

— Ce pseudonim să folosim? Vocea care venise din sistemul telefonic secret era puternică, însă avea un uşor accent străin.

— O, azi va trebui să fim ingenioşi, nu-i aşa? Să zicem „Departamentul Tarifelor pentru Export”.

— Foarte bine.

— Doi: întrucât timpul nostru se pare că se scurge repede, spuse Minck, dă buzna cu telefonul peste ARRTS şi pune-mă pe fir cu Linnear NMN Nicholas.

Era prima zi de lucru a Justinei şi se simţea asemeni unei pisici pe un acoperiş de tablă fierbinte. Timp de peste trei ani o dusese binişor lucrând pe cont propriu, colaborând la conceperea de reclame pentru unele firme de mărime mijlocie. Deşi nu agonisise o avere, se descurcase destul de bine chiar şi atunci când lucrurile scârţâiau.

Desigur, uneori primise şi propuneri de asociere din partea unor agenţii publicitare, dar confortul de a lucra de

una singură fusese întotdeauna precumpănitor faţă de siguranţa sporită pe care i-ar fi dat-o munca într-o agenţie.

Însă întâlnirea cu Rick Miliar începuse să schimbe totul. Cu numai şase săptămâni în urmă, Mary Kate Sims îi telefonase Justinei, anunţând-o că are mare nevoie de un proiectant. Mary Kate lucra pentru Miliar, Soames Robberts, una din cele mai noi agenţii, cu un profil superior şi cu un venit net anual destul de substanţial. Doi dintre cei mai buni desenatori ai lor se îmbolnăviseră de gripă, aşa că n-ar fi Justine dispusă să ia parte la un proiect al agenţiei American Airlines? Era o treabă ce trebuia executată urgent, însă Mary Kate i-a spus că i-ar putea garanta nişte bani frumoşi daca ar livra lucrarea la timp.

Justine a luat partea ei de proiect, lucrând câte optsprezece ore pe zi, aproape o săptămână încheiată. Dar zece zile mai târziu, cufundată în nişte proiecte de-ale sale – unul dintre acestea scoţând-o de-a dreptul din fire – uitase complet de Mary Kate şi de lucrarea pentru American Airlines.

Şi-a amintit abia când a sunat-o Rick Miliar, şeful agenţiei. Se părea că American Airlines apreciase foarte mult ideile Justinei, aşa că tranformaseră o campanie locală, restrânsă la New York, într-una naţională. Firma lui Miliar, Soames Robberts a primit un onorariu fabulos şi un contract pe termen lung cu American Airlines.

Rick spunea că apreciase ideea Justinei înainte de a fi văzut-o American Airlines. Justine nu ştia dacă trebuie să-l creadă sau nu. Au stabilit să ia masa împreună.

Săptămâna următoare se întâlneau în restaurantul La Cote Basque, local franţuzesc despre care Justine citise în revista *Gourmet,* fără însă a-l fi vizitat vreodată.

Totuşi mâncarea delicioasă era lucrul cel mai puţin remarcabil al întâlnirii lor, cum avea să se dovedească ulterior, fiindcă Miliar avea în minte ceva mai mult decât simpla dorinţă de a o întâlni.

— Justine, spuse el chiar de la început, pe când îşi beau aperitivele, eu sunt un om care se încrede şi se bazează pe angajaţi ca pe propria fiinţă. Am convingerea că o

atmosferă plăcută va face ca angajaţii să lucreze din toate puterile. Ba, mai mult decât atât, permit unor anumite persoane să depăşească limitele departamentale, atunci când talentul lor dovedeşte că nu pot greşi nimic. Luă o gură de whisky. Şi cred că tu eşti o astfel de persoană. Angajându-te la noi, vei duce acelaşi mod de viaţă ca şi când ai lucra pe cont propriu. Se încruntă. Exceptând, desigur, cazul în care câştigi o găleată de bani şi eşti cunoscută în lumea marilor afacerişti prosperi; atunci, te cred că nu prea ai vrea să vii la noi...

Justine îşi puse pentru o clipă paharul deoparte, inima începând să-i bată.

— Vrei să spui că-mi faci o propunere deschisă de angajare?

Miliar înclină din cap.

— Doar nu crezi că te-am întrebat despre sufleul de adineauri?... Râse. Am făcut o glumă, însă angajarea e o treabă serioasă.

Ea îl iscodi un timp cu coada ochiului. Părul lui avea firul gros, destul de lung pentru a-i ajunge până la guler. Era de un blond strălucitor, pieptănat peste cap, arătând ca un sportiv care practică surfingul la Redondo Beach. Avea o faţă plăcută, cu un început de riduri la colţurile exterioare ale ochilor inteligenţi, albaştri-verzui. Avea un nas care te făcea să presupui că este proprietar de Mercedes, că se îmbracă în jeans roz şi joacă polo pe vreo pajişte cu iarbă bine îngrijită din statul Connecticut, pe lângă litoral. Însă manierele sale dezminţeau aceste presupuneri.

— Văd că suceşti şi învârteşti propunerea mea, spuse el când erau serviţi cu primul fel, stridii albastre. Se încruntă din nou, zâmbi apoi, apărându-i pe faţă o expresie însorită şi liniştitoare, arătându-şi dinţii albi şi sănătoşi. Nu m-am născut nici eu pe o saltea cu bani. Am muncit din greu ca să ajung acolo unde mă aflu.

Dar ea îşi dădu seama că-i dispăruse pofta de mâncare, pentru că ştia că-i va accepta oferta. Astfel de vise îţi apar rareori în viaţă. Deşi ideea o enerva, învăţase de timpuriu

să înhaţe ocaziile până nu alunecă din mâini.

De fapt, era aşa de pasionată de munca ei, că îl întrebă pe Rick dacă n-ar putea începe de a doua zi. Să înceapă, cu alte cuvinte, vineri, să nu mai aştepte să treacă week-end-ul. După plecarea lui Nicholas, nu mai avusese nici un fel de planuri, iar trei zile monotone, petrecute în aşteptare, erau prea lungi pentru răbdarea ei. Aşa că apăru puţin după ora opt cu un ceas înainte de începerea programului la intersecţia dintre Madison Avenue şi Fifty-fourth Street. Birourile firmei Miliar, Soames Robberts se întindeau pe trei etaje nemaipomenite, ca de secol XXI, mobilate cu tot ce putea banul să cumpere mai strălucitor, cu ferestre de la podea până în tavan în toate birourile de conducere, cu sectoare mecanice şi de producţie care ar fi lăsat-o cu gura căscată, fiind ea atât de obişnuită să lucreze totul de una singură. Aici, după cum îi spusese şi Rick la restaurant, putea să se concentreze asupra ideilor creative, lăsând pe alţii să-i facă desenele sau schiţele.

Rick personal i-o prezentă Justinei pe Min, care avea să-i fie secretară. Nu avea mai mult de douăzeci de ani şi cu o meşă verde în părul ei brunet, părea să fie concesia făcută de agenţie extravagantei mode punk. Dar Justine află foarte curând că sub părul acela ciufulit se afla o minte foarte ascuţită, bine pusă la punct asupra tuturor problemelor organizatorice.

Biroul lui Justine se afla cu un etaj mai jos decât al lui Mary Kate şi întrucât prietena ei deţinea funcţia de vicepreşedinte, era mai mic, însă luminos şi suficient de spaţios. Pe birou, în afară de telefon, se mai găsea doar o floare exotică proaspătă într-o glastră, având agăţată de ea o panglică pe care scria „Succes”. Încăperea părea mobilată cu câteva obiecte risipite ici şi colo, neglijent.

Rick îşi ceru scuze pentru starea în care găsise biroul, datorată faptului că societatea se afla tocmai în toiul reorganizării departamentelor, secretara ei, Min, urmând să-i prezinte un catalog cu mobilierul necesar, „aşa că toate astea vor dispărea, în câteva săptămâni”.

Îi mulţumi lui Rick pentru floare şi aşezând-o la fereastră,

luă loc la noul ei birou. Primul ei gând se îndreptă spre Nicholas, uitând în euforia ei că el se află la Tokyo, unde acum era miezul nopţii. Cei de la hotel tergiversau stabilirea legăturii, centralista întrebând-o dacă avea o problemă urgentă. Când îi explică ce oră era la Tokyo, Justine se gândi să-i lase un mesaj, fără să ştie că el umbla haihui prin restaurantul Jan Jart.

Când puse însă receptorul în furcă, trăi o tristeţe amarnică. Nu simţise niciodată până acum mai profund lipsa lui Nicholas, niciodată dorinţa de a-l avea aproape nu fusese mai mare. Se luptase cu disperare împotriva fricii şi îngrijorării ce o invadaseră când îi spusese că va lucra pentru tatăl ei.

Erau doar nişte sentimente iraţionale sau ceva real? Când era vorba de tatăl său, era întotdeauna cuprinsă de emoţie. Cursul vieţii ei fusese dictat de Raphael Tomkin. Pe când avea douăzeci de ani, relaţiile ei cu iubiţii erau brusc întrerupte, fără să ştie din ce motiv; în adolescenţă, văzuse cum brutalitatea şi amestecul lui în toate treburile mamei ei îi ruinaseră viaţa; în copilărie, afacerile cărora el se dedicase o făcuseră să crească asemeni unei fete orfane de tată.

Chiar dacă noua slujbă a lui Nicholas avea caracter temporar, începuse a se îngrijora că va deveni permanentă. Doar ştia foarte bine cât de convingător putea să fie tatăl ei când îşi punea în gând să obţină un lucru. O înspăimânta şi plecarea lui la mare distanţă. Atât de curând după coşmarul în care Saigo aproape că reuşise să-l omoare pe Nicholas prin mâna ei, simţea că singurătatea era un fel de agonie perfectă.

Ştia că, orice ar fi fost, ceea ce îi făcuse Saigo o speriase pe viaţă, în ciuda tuturor eforturilor lui Nicholas de a exorciza demonul acela din ea. Într-adevăr, se eliberase din posesia tainică a lui Saigo, dar nu se putea elibera nicidecum de amintirile obsedante.

În beznele profunde ale nopţii, când Nicholas se afla alături, dormind liniştit ca un copil, se trezea tresărind,

cutremurată de coşmare.

Era cât pe-aci să-l omor, se trezea ea repetându-şi în gând, de parcă în trupul său ar fi sălăşluit un străin, căruia trebuia să i se împărtăşească. Cum am putut? Iar îi revenea în minte toată scena. Nu sunt în stare să ucid o muscă, dar un om şi încă pe propriul iubit...

Desigur, aceasta ar fi putut să-i fie salvarea; *nu era în stare să ucidă*, prin urmare nu era vinovată. Însă coşmarul continua s-o hăituiască. Dacă n-ar fi oprit-o Nicholas la timp, în mod sigur l-ar fi ucis. Exact după cum o programase Saigo. Nu era preocupată de responsabilitatea faptei. Numai de o vină mai mare ca oricare alta pe care s-o fi simţit vreodată.

Şi vai, jinduia după el chiar şi când se temea pentru fiecare clipă pe care o petrecea el în Japonia, fiecare moment alături de tatăl său, deoarece era conştientă de faptul că, printr-un milion de tertipuri, Raphael Tomkin obţine întotdeauna ceea ce-şi doreşte. Putea să folosească încăpăţânarea sau subtilitatea, în funcţie de împrejurări. Te putea convinge tocmai când erai mai sigur că nu va reuşi.

Ridică acum din umeri, între pereţii noului său birou. O, Nicholas, se gândea ea, numai de-aş reuşi să te fac să-i cunoşti adevărata faţă. Nu vreau să mi te răpească.

Gândul legăturii permanente a lui Nicholas cu Tomkin Industries îi era insuportabil. Dorea ca tatăl ei să nu i se mai amestece în viaţă; toţi anii adolescenţei sale luptase din răsputeri pentru aceasta, mergând până acolo încât îşi schimbase chiar numele de familie în Tobin. Şi era convinsă că, dacă ar fi existat chiar şi cea mai mică posibilitate ca el să i se amestece iarăşi în viaţă, ar fi fost în stare să răstoarne cerul şi pământul pentru a împiedica asta.

Furioasă pe cât era de singură, ceru legătura cu Mary Kate. Dacă s-ar fi întâmplat să sune Nicholas în acel moment, l-ar fi scuipat prin telefon pentru că o adusese într-o situaţie imposibilă, făcând-o să se îngrijoreze pentru el şi pentru ea deopotrivă.

I se spuse că prietena ei se afla într-o şedinţă, aşa că-i lăsă un mesaj, gândind că, după întrunire, vor putea merge la masă la restaurant ca să-şi sărbătorească succesul. Apoi o chemă pe Min, secretara. Începură să se consulte asupra aprovizionării, a organizării şi a altor chestiuni de serviciu, care să-i permită realizarea primelor proiecte pentru Miliar, Soames Robberts.

Nicholas trebui să recurgă la toate mijloacele dobândite printr-un lung antrenament pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente. Şocul fusese atât de puternic, atât de neaşteptat, încât făcu un pas şovăielnic înapoi, pierzându-şi pe moment echilibrul, îngălbenindu-se puţin la faţă, nările vibrându-i scurt, cuprins parcă de în instinct animalic; era totuşi sigur că nimeni nu băgase de seamă. Trăsăturile feţei îi încremeniră ca ascunse sub o trapă de oţel, în timp ce zumzetul de voci din jurul său dispăruse...

Şi se afla acum la New York, cu lunga sabie *dai-katana* în mână, lama acesteia, sclipitoare şi curbată, îndreptându-se către Saigo. Înaintă un pas, iar vărul său spuse:

— Crezi că Yukio este în viaţă, pe undeva, cu gândul mereu la zilele petrecute împreună cu tine. Dar nu, nu este aşa! Râse în timp ce continuau să-şi dea târcoale unul celuilalt cu intenţii ucigaşe. Îl privi pe Nicholas în ochi şi-i spuse: zace acum pe fundul strâmtorii Shimonoseki, vere, adică exact acolo unde am aruncat-o eu! Să ştii că te-a iubit. Cu fiecare gură de aer respirată, cu fiecare cuvânt rostit, ea te-a iubit. Şi asta m-a scos în cele din urmă din minţi. Pentru mine ea era singura femeie... În afara ei, existau numai bărbaţi. Ochii îi sclipiră ca diamantele, roşii şi turbaţi. Sângera abundent. Tu m-ai făcut s-o omor, Nicholas! izbucni el într-o acuzaţie furioasă.

Luni întregi trăise Nicholas cu durerea în el, cu fierea aceasta neagră a chinurilor şi rareori şi-o dădea pe faţă. Pentru ca acum s-o vadă... Nu se putea amăgi că Akiko Ofuda doar semăna cu Yukio, că ar putea fi o rudă de-a ei, vreo soră necunoscută. Faţa ei *era* faţa lui Yukio. Desigur,

avuseseră loc unele mici transformări, doar o văzuse ultima oară în iarna lui 1963, în acea lungă şi teribilă călătorie în sudul ţării, la Kumamoto şi la Saigo. Şi după ce se întorsese la Tokyo în cele din urmă, singur şi năuc, totul se schimbase. Satsugai, tatăl lui Saigo, fusese ucis. Apoi a murit colonelul, tatăl lui Nicholas. La scurt timp după aceea, Cheong, mama sa, îşi făcuse *seppuku*, având-o ca secundant pe cumnata ei, Itami.

Acum, cu privirile aţintite asupra lui Akiko Ofuda, Nicholas se întreba înciudat dacă nu cumva şi Saigo mai trăieşte? Era oare cu putinţă? Era doar maestru în răstălmăcirea adevărului, îi spusese atunci lui Nicholas că e pe moarte. Ce să mai creadă? Minţea, sau spunea adevărul, pentru prima şi ultima dată în viaţă? Asta îl frământa pe Nicholas cel mai mult în clipa de faţă. Adevăr sau închipuire? Nu putea să ştie.

Şi totuşi, ce priviri îi arunca Akiko din momentul în care se apropiase de ea!... Deşi împrejur se aflau peste o sută de oameni, ochii ei se fixaseră într-ai lui. Îşi crease o aură de mister, ascunzându-şi faţa până a ajuns el aproape. Se folosise intenţionat de evantai. De ce? Dacă nu ar fi fost ea Yukio, ce interes ar fi avut să se ascundă astfel? Şi în plus, ce interes o făcea să apară în calitate de viitoare soţie a lui Sato?... Teribila coincidenţă a celor două întrebări nu-i scăpa. Pe bună dreptate, Nicholas nu credea în coincidenţă ca într-o forţă a naturii, însă...

În timpul ceremoniei, când tradiţionala ceaşcă de sake trecea de la Sato la Akiko, Nicholas era frământat de enigma sa. Însă cu cât se gândea mai mult, cu atât se afunda în neştiinţă, într-un noian de întrebări fără răspuns. Îi era din ce în ce mai clar acum că nu va ajunge la nici un rezultat până nu va izbuti să stea de vorbă între patru ochi cu Akiko. Dar mintea lui nu se putea totuşi opri să nu întoarcă totul şi pe faţă şi pe dos: era ea, nu era ea?... Îşi fixă ochii trişti asupra ei. Faţa asta, faţa ei. Părea că intrase într-o casă bântuită de stafii şi acum, aiurit la culme, nu mai era capabil să iasă afară. Se simţea ca şi când i-ar fi fugit pământul de sub picioare.

Va dura mult ceremonia, sau va ţine puţin? N-avea cum să ştie. Era suspendat în agonia neştiinţei. Speranţă, teamă, furie şi înciudare, toate se învălmăşeau în el. Gândurile şi amintirile îl sustrăseseră de la evenimentele din jur. Corpul său se mişca asemeni unui robot.

Şi îi întâlnea mereu privirile. Ochii aceia pe care îi cunoştea atât de bine, pe care îi iubise la disperare, cu toată fiinţa, cu atâta pasiune, în zilele grele prin care trecuseră împreună în tinereţea lor. Încercă să citească vreo emoţie în ei, întrucât era foarte priceput la aşa ceva, precum şi la foarte multe alte lucruri, însă, spre dezamăgirea lui, îi găsi pustii. Să fie bătaie de joc, sau dragoste; dorinţă, sau trădare? Află că nu avea cum să ştie, ceea ce pentru el era la fel de înspăimântător ca şi acest *kami* înviat din propriul său trecut.

Singurul lucru la care se putea gândi era să caute ocazia de a-i vorbi lui Akiko. Dar văzu foarte repede cât de greu ar fi fost aşa ceva, neexistând speranţa de a o prinde acum singură, cu atâta lume prin preajmă. La încheierea ceremoniei, grupuri de prieteni se strânseră imediat în jurul cuplului, urându-le cele bune şi adresându-le felicitări.

Alţii începură să se îndrepte pe poteca îngustă de pământ spre malul lacului din vale, unde, cu o noapte înainte, fuseseră ridicate pavilioane din şipci.

El nu-şi mai găsea locul. Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să-i felicite la rândul său. Sato zâmbea radios, dovedindu-se în această privinţă foarte american, strângând mâinile mai abitir ca un senator diplomat, aflat la a doua candidatură.

Punând o mână pe cotul lui Nicholas, Tomkin glumi:

— Aproape că-mi vine să-i bag un trabuc în gură. Întoarse capul într-o parte. Continuă tu să ne reprezinţi. Burta tot mă mai doare. Mă întorc la hotel. O să trimit maşina înapoi să te ia.

Rămas singur, Nicholas începu să se plimbe pe cărarea ce înconjura stâncile. În faţa lui putu să-i vadă pe Sato şi Akiko, încă înconjuraţi de invitaţi. Acum, că scăpaseră de

solemnitatea ceremoniei, se auzeau numai râsete şi veselie.

O văzu coborând prin jocul de lumini şi umbre al copacilor care îi pictau pe spate tot soiul de figuri abstracte. Mergând în urma ei, îi remarcă unduirea uşoară a umerilor şi coapselor, apărând şi dispărând printre arbori.

Nunta, mulţimea de invitaţi, pălăvrăgelile zumzăitoare dispărură în urmă. Se aflau numai ei doi în mijlocul naturii. Era conştient de jocul luminilor şi al umbrelor, de mirosul de răşină şi de cedru, de tămâie şi parfum de lămâie, dar numai pentru că veneau din direcţia ei.

Trecerea ei părea reîntoarcerea unui stol de ploieri după o iarnă lungă şi uscată, când pământul este numai brumă îngheţată şi numai inimile oamenilor emană căldură.

O dată Nicholas o întâlnise pe Yukio sub căderea petalelor palide de cireş, în ultima din cele trei zile de *hanami.* Deşi multă lume era de părere că în ziua culminantă a sărbătorii, cea de-a doua zi, florile de cireş erau cele mai frumoase, totuşi pe cei mai mulţi japonezi îi impresiona cea de-a treia zi, a căderii petalelor. Deoarece numai în această a treia zi înţelegeau cu toţii că frumuseţea inefabilă a naturii este trecătoare.

Dar acum ce să creadă? Tot simţul realităţi îi fusese dat peste cap. *Era* Akiko, sau Yukio? Dacă era Yukio, cum de mai putea fi în viaţă? A mai făcut Saigo o ultimă vrajă de acolo, din mormânt? Îl ţinuse departe de ea tot acest timp, deşi ea era în viaţă şi...

Nu-şi putu continua acest gând; ideea îi făcea rău de la stomac din cauza intensităţii dorului şi a frustrării amarnice. Apoi reuşi să se stăpânească. Îşi dădu seama unde se află şi ce are de făcut pentru a găsi răspuns la întrebările sale. Va trebui să lase cale liberă acelei părţi orientale din firea sa. Timpul va lucra... şi răbdarea. Ştia că va trebui să se folosească de amândouă dacă avea de gând să reuşească în dezlegarea delirantei enigme.

O urmărise pe Alix Logan de mai mult de cinci luni. Pe străzile scăldate în soare ale Key West-ului, în lungul plajelor drepte şi înguste, înăuntrul sau în jurul buticurilor

cu îmbrăcăminte şi bijuterii, peste tot o urmărise. Chiar mersese alături de ea, când îşi plimba câinele, un Doberman uriaş, pătat. Se făcuse mititel la vederea unei inscripţii fără echivoc, negru pe alb, atârnând de un stâlp la intersecţia aleilor: „Şcoala de Instrucţie din Gold Coast”, iar sub aceasta cu litere mai mici: „Specializşti în probleme poliţieneşti şi de atac”. Şi lucrul pe care îl aflase după atâta amar de vreme, era că n-avea cum să se apropie şi s-o abordeze.

Alix Logan era o frumuseţe de femeie. Avea un corp suplu de manechin, un păr lung şi des de culoarea mierii, splendid luminat acum de soarele Floridei. Ochii îi erau de un verde profund. Îi văzuse doar de la distanţă, printr-un binoclu tip Nikon 7x20, măriţi de lentile încât numai pupilele păreau cât soarele de mari.

Pentru mai bine de cinci luni, constituise universul lui, al acestui om cu umerii largi şi cu faţa îndrăzneaţă ca a unui cowboy. O însoţise atât de mult timp, ca un câine în lesă şi atât de intens, că păreau a duce o viaţă comună. Ştia ce mănâncă, ce gusturi avea la îmbrăcăminte şi bărbaţi. Ştia acum ce-i plăcea şi ce nu-i plăcea.

Preferinţa ei era un desert din cremă fondantă cu îngheţată de cafea şi două cireşe deasupra. Ceea ce-i displăcea cel mai mult erau doi monştri, care se ţineau scai după ea, la tot pasul. Cel puţin asta era impresia ei. Odată o auzise chiar strigându-i unuia din ei: „Monstrule!” – după ce-l acostase pe un chei într-o după-amiază senină, alergând în umbră, pentru a-i transmite mesajul său înfuriat, lovindu-l cu pumnii în pieptul mătăhălos, pentru a-şi accentua cuvintele.

Monstrul o studia pe sub pleoapele întredeschise.

— M-am săturat! ţipa ea la urmăritor. Nu vă mai pot suporta! Am crezut că-mi va fi bine aici, dar nu-i aşa. Nu mai pot lucra, nu mă mai pot odihni, nu mai pot nici dragoste să fac, fără să-mi suflaţi voi flăcări în spate, monştrilor. Părul îi flutura în briza sărată. Vă rog, vă rog, vă rog, lăsaţi-mă în pace!

Monstrul îşi întoarse capul într-o parte şi încrucişându-şi harpoanele de mâini la pieptu-i masiv, începu să fluiere o melodie dintr-un film de Walt Disney.

Omul cu faţă îndrăzneaţă de cowboy urmărea întreaga scenă din barca în care se postase, legănându-se la marginea cheiului, prefăcându-se că roboteşte la undiţă. Pe cap îşi tuflise o pălărie murdară de pânză, acoperindu-şi faţa sub borurile ei largi. Pe aici era cunoscut sub numele de Bristol, ceea ce-i făcea plăcere. Răspundea de asemenea şi la numele de Tex, o poreclă destul de banală pe care i-o dăduse Tony, căpitanul docului, cu aluzie la figura lui de cowboy texan.

„Tex” Bristol. Dacă te gândeai la acest nume mai mult de o secundă atunci îl găseai o idioţenie. Dar, gândi el, toată chestia asta în care se implicase era parcă desprinsă din romane.

Termină cu moşmonditul la undiţă, pregătindu-se s-o strângă. Pe chei, Alix Logan, cu lacrimile tremurându-i în ochi ca nişte diamante, se îndepărta băţoasă de monstru, în direcţia unui debarcader la care era trasă o barcă de agrement.

Se lăsă păgubaş, auzi cele două elice ale motorului vâjâind în apă din spatele său. Luă viteză, cu gândul la pescuitul de merlini.

Departe de ţărm, îl apucă râsul. Pentru un om mort şi îngropat ducea o viaţă destul de aventuroasă.

Akiko Ofuda Sato simţi apăsarea mâinii soţului său, pe când se aflau alături în limuzină şi se îndreptau spre casă, după încheierea ceremoniei de la templu. Simţea căldura emanată de corpul lui, apăsarea dornică atât de aproape de ea. Nu făcea vreo altă mişcare, dar sub toate aspectele îi simţea electricitatea scoţând scântei din el, pe măsură ce se apropiau de casă.

Nenumărate imagini, pătrunzându-i până în adâncul minţii, se învălmăşeau una peste alta, nopţile de pândă după paravan, toate cadourile ce i le adusese lună de lună o făceau să răsufle adânc, cu o aţâţare studiată. Îl strânse pe

Sato de mână, vârfurile unghiilor ei înfigându-se uşor în carnea caldă a palmei lui.

Odată intraţi în casă, ea plecă imediat la baie şi lepădându-şi kimonoul, îşi scoase toate podoabele de pe dedesubt. Goală, îşi puse grijulie kimonoul înapoi, se înnodă cu *obi*, verificându-şi machiajul în oglindă. Se mai rujă o dată şi-şi accentuă rimelul de la ochi.

Dormitorul principal se afla în *omoya*, departe de camera de şase *tatami* unde îi înmâna ea darurile mai înainte. Femeile, când veneau la ei în vizită, nu erau primite în *omoya;* în definitiv, nu făceau parte din familie.

Pe un piedestal, nu departe de *futon*-ul gros, se afla o statuie de-a lui Ankoku Doji, o figură îngrozitor de încruntată, ţinând un picior ridicat, în poziţia consacrată. Ankoku Doji era un ajutor al împăraţilor infernului şi făcând un semn cu pensula pe o scândură acoperită cu pergament, avea misiunea de a înregistra păcatele fiecărui oropsit care intra în iadul cel blestemat, pentru a-i fi judecate netrebniciile făptuite pe pământ:

Acest Ankoku Doji fusese sculptat în lemn de camfor şi data din secolul XIII.

Akiko nu-l putea suferi. Ochii lui sculptaţi păreau s-o urmărească mereu, păreau să ştie ce-i plănuise ea stăpânului lui. De îndată ce se va stabili mai bine în casă şi va prinde rădăcini, era hotărâtă să-l mute într-un alt loc, de preferinţă undeva pe unde să treacă cât se poate de rar.

Sato îi ură bun-venit pe *futon*-ul său. Băură sake fierbinte şi el făcu câteva glume. Ea se asigură că a râs deşi abia dacă auzise cuvintele lui.

Se temea oare, sau o revolta perspectiva de a se culca cu duşmanul său de moarte? Îşi folosi toată îndemânarea pentru a face să scadă fluxul negru ce încerca să-i înece mintea. N-ar fi vrut să se gândească acum la vorbele lui Sun Hsiung, însă n-avea încotro.

Sato o atinse şi ea tresări. Clipi puternic din ochi, abia acum dându-şi seama că-i închisese, ca şi cum, procedând astfel şi-ar fi putut alunga amintirile.

„Eşti un vas gol, pe care am să-l umplu acum, îi spusese Sun Hsiung. Ai venit la mine de bunăvoie. Trebuie să-ţi aminteşti asta în zilele şi săptămânile şi lunile ce vor veni. Vei sta mult aici. Nu este exclus să simţi dorinţa de a pleca. Îţi spun de pe acum că nu vei putea îndura. Iar dacă ai vreo bănuială că nu vei putea îndura greutăţile, caznele epuizante, durerea atunci trebuie să pleci imediat. Acum ai ocazia singura ocazie. Am vorbit destul de clar?"

Cu groaza umplându-i inima ca un torent vijelios, ea dăduse din cap şi spusese: „Voi îndura". Cuvintele ei parcă ar fi fost un legământ de căsătorie.

Şi da, într-adevăr aşa au fost, aşa le considera acum.

Kimonoul de mătase alunecă foşnind de pe umărul ei, sub mâna lui îndemânatică. Apropierea de el, liniştea totală din casă înconjurându-i toţi servitorii primiseră liber toată noaptea, având posibilitatea să doarmă la hotelul cel mai şic, drept dar de nuntă oferit de Sato. Asta o făcea să-i simtă prezenţa în mod foarte asemănător unei vulpi care simte apropierea masculului. Nu era nimic mai mult decât perceperea poftei, a furtului unui moment din imensitatea timpului.

Ceea ce urma să facă avea comun cu dragostea tot atât cât au două bacterii microscopice când se unesc. Adevăratele ei sentimente faţă de el nu şi le putea exprima decât în momentul răzbunării. Nările i se dilatară enorm, percepându-i mirosul.

Kimonoul îi alunecase de pe ambii umeri şi îşi duse mâinile la piept, cum ar face o şcolăriţă jenată că abia acum au început să-i crească şi ei sânii.

Sato se aplecă înainte şi-şi trecu limba peste gâtul ei. Akiko se închise în sine, ascunzându-şi partea sufletului la care ţinea cel mai mult, acceptând să cedeze fizic doar.

Simţi mâinile lui alunecându-i pe umeri şi-şi dori să se trezească din stupoare îndepărtându-şi singură kimonoul, dând la iveală toate ascunzişurile.

El se dezbrăcase cu mult înainte, ea simţindu-i cu degetele căldura cărnii. Era pur şi simplu spân, pielea îi era netedă şi perfect întinsă. Îşi lipi obrazul de stomacul lui,

simţi pulsul vieţii cum bate înăuntru, ca o creastă de val plutitor în zarea mării. Dar puţin îi păsa. Era ca şi cum şi-ar fi pus urechea pe un trunchi de copac.

O ridică deasupra lui şi acum stăteau întinşi trup lângă trup. Picioarele ei erau apropiate, în timp ce el şi le depărtase. Părea că-i mai apăruse o inimă acolo jos, pulsând însă în propriul ritm. Îi simţea împingerea insistentă pe măsură ce creştea, strecurându-se printre pulpele ei ca un şarpe.

Îşi lăsă mâna în jos şi-i atinse scrotul. El gemu de plăcere, iar ea se gândi să-i dea o replică palpitantă. Îi mângâie rădăcina mădularului.

Uşor, el începu s-o aplece pe spate, rostogolindu-se deasupra ei. Niciodată nu fusese mai conştientă ca acum de propria-i anatomie, de fiecare porţiune a corpului. Interiorul locului dintre coapse o ardea de parcă s-ar fi apăsat de un cuptor, făcându-i carnea să se zvârcolească, ca şi când ar fi fost cuprinsă de spaimă.

Dacă el şi-ar fi dat seama că nu este fecioară şi dacă dragostea n-ar fi fost destul de puternică pentru a-i sustrage atenţia, în mod sigur ar respinge-o. Şi-l închipuia cum o s-o arunce în stradă, se vedea alungată din oraş, aşa cum se întâmplase cu sute de ani în urmă, sub domnia şogunului, care nu permitea femei de acest gen în patul unui samurai, să nu mai vorbim despre patul conjugal.

Înţelegea că în clipa de faţă nu era nici o diferenţă între ea şi mama sa. Faptul o îngrozea dincolo de orice închipuire şi începu să tremure ca frunza plopului. Soţul însă îi luă teama drept pasiune şi gemu zgomotos.

O întinsese pe spate. Ea simţea dedesubt mătasea moale a kimonoului, ca pe o mângâiere excitantă a pielii. Sato se aplecă peste ea, corpul său musculos acoperindu-i sânii şi pântecul.

Ea ridică mâinile, mângâindu-i cu palmele şi cu degetele conturul bine reliefat al muşchilor.

— Îţi plac braţele mele? şopti el.

Ochii ei, două jaduri negre, se uitau în sus la el fără să

clipească, dându-i astfel răspunsul ce şi l-ar fi dorit.

— Da, îţi plac, gâfâi el. Foarte bine...

Capul său coborî, iar buzele întredeschise îi prinseră un sfârc. Se mută apoi la celălalt, lingând şi sugând. Akiko însă nu simţea nimic. Îşi spuse doar că este o mare diferenţă între buzele moi şi degetul aspru care o freca. Nu ştia dacă să ţipe sau să plângă. Nu făcu niciuna nici alta, doar îşi muşcă buza de jos, care începuse să se zbată necontrolat. Îşi vârî degetele în gură, apoi se umezi cu salivă între coapse.

Apoi simţi cum e întoarsă pe-o parte, corpul încins al lui Sato aflându-se acum în spatele ei. Mâna lui îi ridică uşor piciorul de deasupra, potrivindu-se în mijlocul coapselor. Ea gâfâi când îl simţi înăuntru, în triunghiul pubic acoperit cu păr.

Degetele lui o făceau să ţină gura căscată, iar ei îi trecură prin minte cu viteză toate talentele lui, simţindu-l între coapse ca o bară de oţel încins.

Începu să plângă. Răsuflarea lui îi şuiera la urechi şi-i simţi încordarea strânsorii braţelor în jurul său. Îşi încordă fesele la pătrunderea lui, pentru a-i întâmpina mişcările de rotaţie, ceea ce-l făcu să nu mai poată rezista.

Cu un geamăt puternic şi cu o opinteală violentă, intră complet. Ochii lui Akiko se deschiseră atât de mari, aproape să-i iasă din orbite. În piept i se porni o maşinărie incandescentă, care o împiedica să mai răsufle. Simţi o sfâşiere între coapse, apoi o umplere şi o apăsare interioară, de parcă ar fi înghiţit ceva cu acea parte a corpului.

Senzaţia o copleşise şi ţipă puternic. Sato, înşelându-se din nou, pătrunse şi mai profund, încercând să stabilească un ritm erotic.

Mintea lui Akiko era plină de vedenii întunecate Toate ostile de demoni ale iadului păreau să se fi sculat din ascunzişul lor de hibernare, pentru a dansa în rugul aprins al minţii sale. Nopţile petrecute la castel treceau cu fiecare detaliu prin faţa închipuirii ei, arătând-o ca pe o curvă neruşinată. Capul i se ducea când în faţă, când pe spate, iar

părul despletit îl atingea pe Sato, înfierbântându-l şi mai mult.

Kyoki. *Sensei*-ul întunericului. Numele lui o făcu să ofteze şi să-şi muşte limba împotriva amintirilor desfăşurate ca un prapor de îngropăciune. Pentru că aşa se considera acum: moartă.

Înaintau şi se retrăgeau acum asemeni corăbiilor pe marea tumultuoasă cuprinsă de furtună. Buzele ei se umeziseră, în inimă avea numai ură. Până acum, niciodată nu-şi dăduse trupul fără voie; şi n-ar fi dorit-o niciodată, deşi era conştientă că trebuie să păstreze căsătoria asta cât va dura, până la sfârşitul ei sângeros.

Însă ştia cum să procedeze: putea oferi plăcere, dar fără să şi primească. Şi aceasta făcea parte din rolul pe care şi-l asumase. Încă plângând, se aplecă atât cât să se poată prinde cu mâna de labii. În acelaşi timp îşi încordă muşchii interni. Şoldurile i se mişcară într-o rotaţie de şurub, însă rapid. Îl susţinu apoi cu mâna.

Îi auzi geamătul profund, îi simţi muşchii palpitând în jurul ei spasmodic şi realiză că orgasmul lui era iminent. „Nu-mi pot permite să-l las acum, gândi ea cu înfrigurare. Mâine sau în noaptea următoare. Însă nu acum.”

Cu un scâncet scurt, se retrase şi-l scoase afară din ea, întorcându-se şi aplecându-se cu buzele deschise către penisul lui umed, palpitând, mângâindu-l cu atingeri mai uşoare ca fulgul, făcându-l s-o apuce de păr şi s-o roage de o dulce uşurare.

Abia atunci începu ea să-l mângâie, excitându-l tot mai mult cu degetele. Cealaltă mână şi-o dusese la pubis, ţinându-şi picioarele strânse de parcă ar fi avut acolo o rană.

Apăsă tare în momentul în care el se descărcă înfiorat, cum apasă un copil pe rană pentru a-şi alunga durerile.

După aceea îşi îndemnă noul soţ să se culce, urmărindu-l cum bâjbâie pe coridorul întunecat al propriilor amintiri din trecut, descoperind-o.

Akiko se răsuci şi se ridică din patul ei nupţial. Un

moment rămase tot goală, într-o tăcere profundă, privind în jos la Seiichi Sato, somnoros şi satisfăcut.

Era imposibil să poată citi cineva sentimentele ei numai privindu-i frumoasa faţă enigmatică. Probabil că Sun Hsiung avusese dreptate când îi spusese: „Nu-ţi înţelegi pe de-a-ntregul sentimentele". „Şi dacă ar fi aşa", îşi spunea ea, „n-aş fi ajuns niciodată să învăţ ceea ce ştiu. N-aş fi putut trece niciodată de *kujikiri* şi de *kobudera,* disciplinele tainice în care Saigo era maestru. Şi apoi, (gândea ea victorioasă) nu l-aş fi putut ucide niciodată pe vulpoiul ăla inteligent de Masashigi Kusunoki". Folosise asupra lui *jaho* şi dăduse rezultate, ascunzându-si intenţiile atât de bine că nici el nu-si dăduse seama, măcar că era priceput în toate.

Dar extazul ei fu de scurtă durată. Îşi scutură capul, iar părul său lung se revărsă în cascade peste umeri şi pe spate. Se aplecă şi-şi ridică kimonoul multicolor. Era acelaşi pe care-l purtase mai devreme, la ceremonia nunţii.

Şi-l puse pe umeri, aşa cum ia un copil un halat gros de baie încălzit pe calorifer, pentru a se feri de răceala nopţii. Se înfăşurase în kimono ca să se apere de ce socotea ea că ar fi un atac. Deseori şi-o repetase că trebuie să se retragă, pentru a-şi pregăti răzbunarea, însă în gură simţea un gust dulce-sărat, ca de sânge. Era sângele ei.

Niciodată până acum nu-şi urâse aşa de mult propria *karma.* Era antrenată să se apere împotriva unor asemenea sentimente şi tocmai de aceea era acum atât de surprinsă şi dezarmată la gândul că ar trebui să se considere pur şi simplu violată, ceea ce pentru altele ar fi fost un lucru fără prea mare importanţă. Aşa că începu să plângă din nou, în tăcere.

Desculţă, părăsi dormitorul şi porni pe coridorul întunecos, până când găsi *fusuma* care dădea înspre grădina de meditaţii Zen.

Acolo era întotdeauna linişte. Deasupra unui copac bătrân, stelele străluceau puternic, sclipind ca dinţii deşi, într-un rânjet de animal de pradă nocturn. Un răstimp îndelungat, ea îndepărtă de la sine toate opreliştile conştiinţei. Gândul la Nicholas îi reveni în minte,

răspândindu-se în creierul ei ca un fum. Pentru scurtă vreme, o emoţie deosebit de puternică izbucni la suprafaţă, copleşind-o, până se simţi ca încinsă de foc şi cu capul dat pe spate, cu privirile ridicate spre cer, o duse gândul la pieire. Acolo, la un milion de mile de tot şi de toate, acolo ar putea fi liberă: călătorind prin bezna desăvârşită a spaţiului, ar putea în sfârşit să-şi găsească odihna, departe de zbuciumul care o tortura.

Însă acest sentiment fu ca un fulger, după aceea coborî iar pe pământ. Lăsă capul în jos, iar ochii ei negri admirau acum grandoarea geometrică a grădinii. Era mai mult decât atât, era ceva legat de estetica japoneză.

Pietrişul aleilor fusese sortat manual, după mărime, formă şi culoare. Era greblat cu grijă de două ori pe zi, pentru a menţine ordinea precisă la care tinsese creatorul grădinii.

Îndepărtate una de cealaltă, două vârfuri de stâncă se ridicau ca din pământ. Spre deosebire de pietriş, ele erau unice în felul lor, fiecare crăpătură şi fiecare contur impresionând privitorul în mod diferit, de parcă ţineau cont de starea în care se afla el.

Locul era liniştit şi totodată reconfortant.

Akiko întoarse capul şi se aşeză pe banca rece de piatră, strângându-şi picioarele sub ea. Îşi pusese mâinile în poală, ţinându-şi degetele puţin îndoite. Poziţia ei era aşa de feminină, încât cu greu ţi-ai fi putut da seama ce acumulare de energie reţinută era în stare să posede corpul său.

Era deosebit de conştientă de umbra din sufletul ei, mai precis un hotar între umbră şi lumină, a cărui lamă era la fel de ascuţită ca a celei mai reuşite săbii *katana.* În întunericul grădinii, simţii valurile interioare de ură, nerăbdarea de a-şi duce la îndeplinire îngrozitoarea răzbunare. Trupul îi tremura în aşteptarea acelui moment, un huruit înfundat îi chinuia creierul, făcând-o să geamă ca de o durere reală.

Apoi simţi o adiere de vânt mângâindu-i obrajii, răcorind-o. Sudoarea i se zvântă la rădăcina părului, simetria perfectă a grădinii o cuceri, iar acum era calmă din nou.

Oftă ca în ajunul unei mari furtuni şi închise ochii. Îşi simţea capul greu şi în timp ce pulsul îi revenea la normal, revăzu în gând evenimentele după-amiezii.

În liniştea grădinii de meditaţii Zen, cu pietriş pe aleile perfecte, Akiko mulţumea Cerului că n-avusese ghinionul să stea împreună cu soacra. Deoarece mama lui Sato, ca toate mamele japoneze, ar fi condus casa. Doar din acest motiv se numea corpul principal al caselor mari *omoya*, tradiţionala casă a mamei. Akiko ridică din umeri. Cum i-ar fi fost ei cu putinţă să îndure ordinele de la *heramochi*, stăpâna polonicului pentru servit orezul, capul casei? Nu. Mai bine că murise şi era îngropată împreună cu fratele lui Sato, cel care căzuse eroic în război.

Singură cu arbuştii înalţi, mai întunecaţi decât noaptea însăşi, cu umbra celor două stânci care îi stârneau emoţii, Akiko se ridică şi sub privirile ascuţite şi nepăsătoare ale stelelor, îşi aruncă kimonoul de pe ea, cu un gest spasmodic.

Goală, sub lumina îndepărtată a neoanelor ce răzbăteau dinspre Shinjuku şi chiar de mai departe, dinspre Ginza, bulevarde care nu dormeau niciodată, înaintă pe aleile cu pietrişul bine greblat. Sub tălpile ei desculţe, păreau răcoroase şi netede.

Între cele două stânci ivite ca din pământ, se întinse pe jos şi se contopi cu natura înconjurătoare.

Era de-a dreptul o ironie a sorţii s-o folosească pe Tania împotriva ruşilor, o simetrie eliptică ce-l impresiona pe Minck în acelaşi fel ca picturile lui Thomas Hart Benton. Când se afla în faţa pânzelor sale, îşi spunea că simpla lor existenţă face ca viaţa să merite a fi trăită.

După experienţa închisorii moscovite, Minck avea nevoie de multe lucruri care să-i demonstreze în mod direct nobilele, elegantele şi înălţătoarele trăsături ale vieţii omeneşti. Închisoarea îi vlăguise partea din memorie care îi prezentase astfel fenomenul vieţii. În schimb, în America a trebuit să înveţe din nou că neamul omenesc are numai calităţi.

Simţind acum apropierea Taniei, îşi ridică privirile tresărind. Era o altă deformaţie căpătată în închisoare. Un strat nevăzut al creierului său îi fusese desfiinţat de permanenta urmărire sub care fusese ţinut şi ca sub acţiunea unui glaspapir, dedesubt îi rămăsese numai o hipersensibilitate la prezenţa fiinţelor omeneşti.

Minck privi în ochii ei albaştri şi reci, bătând spre cenuşiu. Erau mari şi te priveau direct în faţă şi erau primul lucru care îl atrăgea ca un magnet, de fiecare data când îşi ridica ochii spre ea. Erau pentru el ca un fel de purgatoriu.

Avea aceiaşi ochi ca Mihail, fratele ei. Mihail, dizident politic, era principalul pion care-l infiltrase pe el în treburile Moscovei. Pe când se afla acolo, Mihail trimisese un mesaj în Occident: se afla în posesia unor informaţii vitale pentru sistemul serviciilor secrete americane.

Minck fusese desemnat prin computer atât datorită uşurinţei cu care vorbea ruseşte cât şi datorită aspectului său fizic tipic slav şi îl trimiseseră cu misiunea de a-l scoate pe Mihail din Rusia sau, dacă acest lucru se va dovedi imposibil, să încerce să scoată informaţiile pe care i le va da el.

Dar, când încercase să primească informaţiile, fusese trădat. Îi turnase cineva din celula lui Mihail, iar întâlnirea lui Minck cu dizidentul se sfârşise cu o rafală de mitralieră, care îl spintecase pe Mihail literalmente în două, Minck fiind descoperit de reflectoare în timp ce încerca să se ascundă în întuneric şi ningea şi tot ningea... Zgomote înfundate, sânge împroşcat pe zăpadă ca nişte cioburi de diamant, datorită exploziei înciudate a gloanţelor, lanţuri de cătuşe clincăindu-i în urechi în timp ce fugea din faţa răgetelor urmăritorilor, ţevile armelor împroşcând flăcările morţii ascunse în spatele răutăcioaselor lumini de reflector. Alergând prin frigul tăios ca briciul, fulgii de zăpadă lipindu-i-se de gene, orbindu-l, făcându-l să se gândească brusc la Katia, fosta lui iubită din şcoală, acum soţie. Ce mult îi plăcea ei zăpada, ridicându-şi palma subţire în calea fulgilor, râzând bucuroasă când îi aterizau în palmă,

topindu-se numai după ce i s-au destăinuit, ei şi nimănui altcuiva.

Alunecase pe gheaţa ascunsă sub stratul de zăpadă, sucindu-şi glezna şi se prăvălise, simţindu-se apoi înhăţat de mâini puternice. O lumină puternică i se fixase în priviri, mirosul de varză călită şi borş îi umpluse nările la auzul unor voci răguşite şi guturale:

— *Gde bumaghi? Kak vas zavut?* Unde îţi sunt actele? Cum te numeşti?

Cuvinte repetate la infinit şi iar repetate de la capăt, reducându-i viaţa la o singură secvenţă plicticoasă de timp. Acum opt ani.

— Carroll?

Era singura care ştia ce înseamnă litera C. din numele lui; şi singura care şi-ar fi permis să-l folosească, în cazul în care ar fi fost cunoscut de toţi ceilalţi. Însă aceasta era singura manifestare de apropiere pe care o îngăduia, având în vedere marea diferenţă dintre gradele lor.

— Da, Tania!

Ea aruncă o privire asupra raportului pe care tocmai îl citea el. Întrebă:

— Dosarul lui Nicholas Linnear e complet?

— Niciun dosar al vreunei persoane nu poate fi vreodată complet. Aş dori să ţii minte treaba asta.

Spusese aceste cuvinte fără rost, deoarece Tania ţinea minte orice.

Privind-o din nou, Minck fu iar izbit de marea ei asemănare cu Mihail. Amândoi aveau obrazul fin, cu pometii înalţi, faţa rusului alb pur-sânge, deosebită de a slavului plat şi grosolan la figură. Amândoi aveau părul la fel de des, cu firul drept, deşi în anii mai de tinereţe Tania obişnuia să şi-l vopsească în blond-roşcat, spunând că aşa ceva ajută la păstrarea memoriei.

După ce scăpase de la închisoarea Liubianka, cu mâinile tremurându-i mânjite de sângele unui colonel, ceea ce i-a pus pe urme grosul forţelor redutabilului K.G.B., cu miliţia snopind cu gârbacele peste ceafă pe toţi dizidenţii, pentru a smulge informaţii încotro a fugit el, Tania îl scosese din

Moscova, contribuind probabil şi la părăsirea Rusiei.

Îi era foarte mult îndatorat şi l-a mâhnit enorm momentul în care „Familia”, pe atunci nu se înfiinţase încă „Staţia Roşie”, a îndepărtat-o de el şi într-o celulă întunecoasă, a început s-o descoasă cu aceleaşi metode pe care le folosise şi K.G.B.-ul. El a pus însă repede capăt unor astfel de interogatorii, riscându-şi propria piele. Însă acesta era doar primul lui pas şovăielnic în căutarea unei vieţi despre care credea că-i fusese amputată cu siguranţa şi profesionalismul rece al unui doctor ce se foloseşte de scalpel pentru a tăia în carne vie.

Din cauză că fusese închis, la început trecea şi el drept suspect. Dar când le-a predat informaţiile de la Mihail, au considerat normal să nu-l mai bănuiască a fi omul lor. Totuşi trecuse sub tăcere faptul că primise informaţiile de la Tania, cu mult după moartea lui Mihail, în timpul atacului armat de pe străzile Moscovei, împărtăşindu-i-le cu glasul îngheţat, în clipele petrecute împreună în lungile nopţi amare ale refugiului lor, când moartea bântuia cu coasa primprejur. După statul în închisoare era sleit de puteri şi ea fusese cea care să continue lupta în locul lui, scoţând pe furiş capul din ascunzători, peşteri sau mlaştini, pentru a spinteca vreun soldat aflat prea aproape, întorcându-se la el ca un strigoi plin de sânge după fiecare incursiune mortală, spre a-l conduce neabătut către libertate. Era o femeie puternică şi rezistentă, salvându-l de nenumărate ori, drept răsplată pentru că şi el o scosese din închisoarea Liubianka şi curând avea să afle că, pe deasupra, mintea îi era la fel de iute şi puternică pe cât îi era trupul. Memoria ei era depozitul tuturor secretelor deţinute de Mihail, acesta fiind mult prea inteligent pentru a aşterne pe hârtie asemenea lucruri deosebit de periculoase.

Când, cu trei ani în urmă, Minck avansase rapid în ierarhia „Familiei”, propusese înfiinţarea „Staţiei Roşii” care să se ocupe cu problemele create de ruşi şi de ţările satelit; i se acordase apoi un răgaz de optsprezece luni în care să ducă la îndeplinire ceea ce promisese însă el avusese

nevoie doar de optsprezece săptămâni, după care o mare parte a bugetului anual al „Familiei” le era asigurată. Negociase problemele financiare ale secţiei sale la fel de bine ca un impresar al unei vedete de baseball în faţa preşedintelui de club. Contractul obţinut le tăiase alor săi respiraţia. Era însă valabil numai în cazul în care descoperirile lui vor continua să fie valabile. Şi Minck îi asigurase că aşa va fi.

Dar nu la buget, la Tania sau la „Familie” se gândea Minck acum. Se cufundase profund într-un soi de reverie ciudată care sporea întruna, devenind în ultimele câteva luni o adevărată obsesie.

De fapt se întreba singur cât de inteligent, cât de bine antrenat putea să se considere ofiţerul Carroll Gordon Minck când se afla la ananghie.

Pe undeva se simţea şocat, deoarece nu-i mai fusese dat până acum să trăiască asemenea situaţie de când scăpase de la Liubianka. În acele zile negre şi crude, amintirea Katiei fusese singurul lucru către care îşi lăsase gândul să zboare. Tot ceea ce privea „Familia” era interzis pentru memoria lui, de vreme ce, în orice moment, putea fi smuls din patul de fier şi îndopat cu Dumnezeu ştie ce medicamente stimulenţi psihici după care, odată aflat în transă, ar fi vorbit chiar înainte de a-şi da seama că a deschis gura.

Ruşii ajunseseră s-o cunoască pe Katia la fel de intim ca şi el însuşi. Dar nu aflaseră astfel mai multe despre „Familie” decât ştiau în ziua în care zăpada l-a sabotat şi l-a dat pe mâna lor.

— Gde bumaghi? Kak vas zavut?

Când se întorsese în America, relaţiile lui cu Katia erau ireparabil deteriorate. Împărţise cu prea mulţi alţii momentele lor cele mai intime, cu oameni faţă de care el nu putea simţi decât teamă şi scârbă. Era ca şi cum ar fi fost invitat să ia loc la aceeaşi masă şi să discute despre viaţa sexuală a propriei soţii cu omul care i-o răpise. În capul său se produse o explozie surdă. Nu o iubea mai puţin pe Katia acum când se întorsese din iadul arestului, dar ştia că a o atinge din nou ar fi însemnat să fie smuls clipei de

faţă şi reazvârlit în celula sa jilavă şi îngrozitoare din inima Moscovei. Ceea ce mintea lui nu putea concepe, aşa că rămăseseră în continuare despărţiţi până în noaptea în care au ucis-o şi din acel moment, avusese convingerea că reuşiseră să-l facă să nu mai simtă vreodată plăcerea actului sexual.

După care au început nenorocitele de încurcături. Şi încă era dincolo de capacitatea lui de înţelegere cum de putuse scăpa şi fugi aici, îndrăgostit până la disperare de femeia pe care nu trebuia – *nu putea* – s-o iubească. Trecuseră două săptămâni de când n-o mai văzuse? Cristoase, păreau doi ani. Îşi îndreptă privirile pustii asupra mâinilor, râzând de el însuşi. Simţea nevoia s-o facă, sucindu-şi încheieturile. Cât de prost fusese! Şi totuşi nu se putea împiedica s-o iubească, la fel cum nu se putea împiedica să-i urască pe ruşi. Câtă bucurie nu-l umpluse gândindu-se la darul adus de ea – o plăcere destul de modestă, însă pe care era sigur că n-o va mai avea vreodată. Cum ar putea s-o uite şi să renunţe?

Şi cât ar fi vrut să se destăinuie în faţa Taniei! I-ar fi putut şopti fără teamă la ureche toate secretele lumii, dar nu şi pe al lui. Nu. Aşa ceva n-o putea lăsa să ştie.

Ar fi fost o dovadă evidentă de slăbiciune din partea lui. După aceea s-ar fi uitat în ochii lui, cu acea privire severă tipic slavă, spunându-i expeditiv ce are de făcut. Iar Minck ştia ce are de făcut; ştia că ar fi trebuit s-o facă cu luni de zile în urmă. Femeia pe care o iubise *a trebuit* să moară, din motive de securitate a statului. Cu orice zi din viaţa ei, se prelungea posibilitatea ca vreun agent de legătură s-o contacteze.

De câte ori, în ultimele câteva luni, nu ridicase telefonul, începând să formeze numărul! Şi de câte ori nu îi murise glasul în gât, cu gustul amar al cenuşii în el! Nu putea s-o facă. Deşi era conştient că trebuie.

— Sunt aici...

Ridică privirile.

— Scuză-mă, eram...

— Ştiu: dus pe gânduri, spuse Tania. Da, îmi dau seama. Ochii ei, ochii lui Mihail, îl fixau nemişcaţi. Cred că e cazul să dai o fugă la bazinul de înot.

El o aprobă, oftând. Ei îi plăcea să spună că mişcarea fizică duce la punerea în mişcare a creierului.

Tania comută legătura cu ARRTS *Active Retrieval Realtimeter System*, un dispozitiv modern pe care îl instalase „Familia” pentru „Staţia Roşie”, fiind la dispoziţia directorului său. Sistemul monitoriza toate convorbirile de la şi înspre ei. Fusese astfel programat de către Minck încât să-i afişeze primele trei nivele de date care-l interesau. În timp ce nivelele de la patru la şapte erau menite să menţină circuitul până va fi contactat Minck, oriunde s-ar fi aflat, pentru a da instrucţiuni asupra a ceea ce aveau de făcut.

Luară ascensorul principal până la al treilea etaj, unde se aflau toate dotările pentru recreere, trecând prin două zone de verificare electronică. Păşind afară din lift, Minck îşi simţea corpul uşor, mai tânăr cu cel puţin zece ani. Părea un corp perfect normal, însă de aproape se puteau observa amănunte, precum cicatrici şi zgârieturi pe care nu mai crescuse părul, lăsându-i pielea albă şi lucioasă. Liubianka fusese un chin pentru el.

Se scufundă în apă după o săritură înaltă şi lunga. Suprafaţa bazinului abia dacă se tulbură la plonjonul său. Într-o clipită îl urmă şi Tania, intrând în bazinul de dimensiuni olimpice. Amândoi aveau slipuri înguste, din nailon. În asemenea ocazii – probabil şi în altele – Minck se surprindea admirându-i corpul sprinten şi totodată musculos. Atât de frecvent se încredea el în mintea ei impecabilă, în priceperea fără greş în a-i prinde pe ruşi în propria lor capcană, încât aceste rare momente când o vedea în slip îl surprindeau ca din senin, de parcă atunci ar fi întâlnit-o prima oară. Avea umerii largi, ca înotătoarele şi şoldurile înguste ca o atletă profesionistă, deşi nu avea absolut nimic bărbătesc în ea. În afară de forţă. Iar Minck nu făcuse niciodată greşeala tipic bărbătească de a le considera sinonime.

Înotară zece lungimi de bazin, dus-întors, străduindu-se

să-şi bată recordurile.

Câştigă şi de data asta ea, cum făcea mereu, însă diferenţa dintre ei se redusese faţă de ultima întrecere.

— Mă apropii, spuse el printre gâfâituri. Îşi şterse apa de pe faţă. Cât p-aci să te ajung din urmă.

Tania zâmbi.

— Te-ai antrenat mai mult decât mine. Pe viitor am să te ţin minte.

Apucându-se de bordură, ieşi afară din apă şi se aşeză pe marginea pardosită cu gresie. Apa i se scurgea din creştet şi de pe faţă, părul negru lipit de frunte făcându-l să pară un senator roman. Ochii lui cenuşii erau de o mărime neobişnuită, evidenţiindu-se pe toată faţa. Îşi răsese de curând mustaţa groasă cât vrabia, arătând acum uimitor de tânăr, în ciuda celor 47 de ani ai săi.

Tania, călcând încă apa în bazin, îl aştepta să înceapă. El avusese întipărită pe chip o expresie dură, chiar după convorbirea cu doctorul Kidd din New York. Ei nu i se permisese s-o asculte, iar Minck părea să evite subiectul acesta. Tocmai asupra acestui punct spera ea că vor discuta.

Era un om de care, în împrejurări mult mai diferite, s-ar fi simţit atrasă. Avea acea calitate pe care o admira cel mai mult la oameni: expresia de intelectual pe care o degaja întregul său fizic.

— E vorba de afurisitul ăla de Nicholas Linnear, începu Minck pe nepusă-masă, cum îi era obiceiul. Cred că vom avea de-a face cu el mai devreme decât credeam.

Acum îşi dădu ea seama cam cum fusese convorbirea cu doctorul Kidd, dar se abţinu de la comentarii.

Ochii cenuşii ai lui Minck se ridicară spre ea.

— Nu cred că mă dau în vânt după ticălosul ăla; e al naibii de independent şi asta îl avantajează şi binenţeles, pe deasupra este foarte periculos.

— I-am citit dosarul, spuse ea trăgându-se afară din apă, lângă el. E de o agresivitate foarte calculată.

— Da, o aprobă Minck. Exact aşa e. Şi ăsta va fi punctul

forte în favoarea noastră. În ce priveşte treburile noastre, este un naiv. Trebuie să-l ţinem mereu pe teritoriul nostru, pentru a-l putea învârti după bunul plac, după ce am obţinut de la el ceea ce am dorit.

Îşi puse braţele pe picioarele aproape lipsite de păr.

— Întrucât, odată întors în apele lui, Dumnezeu să ne păzească. Îl vom pierde, îi pierdem şi pe ruşi şi se duce totul de râpă.

— Alo?

— Nick! Nick, unde ai umblat? Am încercat să te găsesc toată ziua.

În receptor se auzi o mormăială. I se lipeau ochii de somn.

— Nick?

Tot felul de imagini îl învăluiau. O visase pe Yukio. O nuntă desfăşurată în faţa mormântului lui Tokugawa, un zmeu negru de hârtie rotindu-se în zbor, stoluri de ploieri cenuşii mişcându-se ca norii în înalturi. Yukio, îmbrăcată într-un kimono alb, cu tivurile roşii, amândoi în faţa unui preot budist. Psalmodieri îngânate cu glas scăzut învăluind crengile pinilor.

— Nick, eşti acolo?

O lua de mână, psalmodierile creşteau în intensitate, auzindu-se acum tare, capul ei se întorcea imaginea teribilă a unui craniu îngălbenit şi uscat de vânt. Retrăgându-se uimit, clătinându-se pe picioare, vedea apoi că era Akiko. Akiko era Yukio... Care din două? *Care din ele?*

— Scuză-mă, Justine. Ieri am fost la nunta lui Sato. A durat până...

— Nu contează, spuse ea. Am nişte veşti fantastice.

Abia acum percepu bucuria din glasul ei, ca bâzâitul unei linii de înaltă tensiune.

— Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit cu Rick Miliar în ziua când ai plecat. Îţi aminteşti că încercase să mă atragă cu slujba aia de vis? Ei bine, m-am angajat! Am fost aşa de bucuroasă, că am început de vineri.

Nicholas îşi plimbă mâna prin păr. Aproape se crăpase de ziuă, zorii stăteau să răsară. Era încă sub influenţa evenimentelor de ieri, ca şi cum zorii nu mai aveau să apară vreodată: era cumva tras înapoi şi blocat de acel moment uluitor când Akiko şi-a coborât evantaiul din faţa ochilor? Faţa aceea! Se simţea hăituit, alungat din faţa timpului, condamnat să retrăiască permanent acel moment, la infinit... până va găsi răspunsul.

— Nick, tu ai auzit ce-am vorbit eu cu tine? Vocea: i era acum ascuţită, toată bucuria îi dispăruse.

— Credeam că ţie-ţi place să lucrezi independent, Justine, spuse el cu mintea încă aiurea. Nu văd de ce te-ai lega la cap...

— Uf, Dumnezeule, Nick!

Vocea îi era un ţipăt supărat, izbucnind în timpanul lui. Brusc, totul devenise mai mult decât putea ea suporta: slujba nesuferită alături de tatăl ei, depărtarea, singurătatea din timpul nopţilor nesfârşite, când strigoiul lui Saigo se reîntorcea să planeze asupra ei şi acum neatenţia lui, amintindu-i de felul în care tatăl său se adâncea în treburi, tocmai când avea mai mare nevoie de el. Şi vai, câtă nevoie avea acum de sprijinul lui Nicholas!

— Felicitări! Asta aşteptam de la tine, nu? Mă bucur pentru tine, Justine! Era aşa de greu să-mi spui astfel de cuvinte? îl mustră ea.

— Ei, mă bucur... Însă credeam...

— Cristoase, Nick! explodă ea năvalnic, ca un stăvilar care lasă apele să se reverse. Du-te la dracu', înţelegi?

Nu se mai auzi nimic la capătul liniei, iar când el încercă s-o sune, era ocupat. „Asta-i bună, se gândi întristat. Nu prea mă simt nici eu în toane bune ca să încerc nişte scuze reuşite."

Se culcă înapoi în pat, întinzându-se gol peste aşternuturi, întrebându-se până când îl va trăda memoria.

Miss Yoshida ciocăni discret la uşa camerei lui de la hotel, exact la ora 9 dimineaţa. Fusese punctuală.

— Bună dimineaţa Linnear-san, spuse ea. Sunteţi gata de

plecare?

— *Hai.* Dar mărturisesc că n-am avut timp să-mi cumpăr...

Mâna ei desfăcu geanta de umăr cu care venise, scoţând la iveală un pacheţel.

— Mi-am luat libertatea de a vă aduce eu beţigaşe aromate. Sper să nu vă fi jignit...

— Dimpotrivă, spuse el. Mă bucur nespus de mult. *Domo arigato,* Yoshida-san. Mulţumesc.

Era duminică. Greydon se afla la Misiwa în vizită la unitatea fiului său, iar Tomkin stătea încă la pat, încercând să scape de febra cu care-l cadorisise răceala. Sosise vremea să-şi facă datoria faţă de familie.

În limuzina cu geamuri fumurii, îndreptându-se spre ieşirea din oraş, Nicholas observă că femeia îşi schimbase machiajul. Arăta ca la douăzeci de ani, însă el îşi dădu seama că era greu să-i stabileşti vârsta exactă.

Era foarte liniştită, adâncită în propriile-i gânduri. Se aşezase pe canapea la celălalt capăt, lângă uşă, lăsând intenţionat un loc liber între ei, considerându-l ca o barieră.

De mai multe ori Nicholas încercase să spună ceva, însă văzându-i privirile preocupate, îşi schimbase gândul. În cele din urmă, miss Yoshida îşi întoarse umerii şi faţa spre el. Avea ochii foarte mari. Îşi alesese pentru această ocazie o vestimentaţie tradiţională japoneză şi într-o anume măsură, kimonoul strâns la brâu cu *obi* şi *geta* din picioare o transformaseră vizibil, făcând-o să pară mai tânără.

— Linnear-san, începu ea, rămânând apoi cu gura întredeschisă, aparent copleşită. O văzu inspirând puternic, ca pentru a-şi face curaj, pregătindu-se să vorbească. Linnear-san, vă rog să mă scuzaţi pentru cele ce urmează să vă spun, însă e jenant pentru mine să vă aud adresându-vă cu „dumneavoastră” – *anata.* V-aş ruga să vă adresaţi cu *omae* – tu; ar fi mai normal.

Nicholas luă în seamă observaţia. Voia să-i spună prin aceasta că, indiferent cât de departe ajunseseră femeile în Japonia cu emanciparea şi cel puţin aparent se făcuseră unele concesii de dragul modernizării, femeile şi bărbaţii

încă foloseau pronume diferite de adresare unii către ceilalţi. De fapt, când vorbeau, bărbaţii porunceau iar femeile rugau. *Anata* şi *omae* însemnau practic acelaşi lucru. Bărbaţii se adresau cu *omae* – tu, în discuţie cu cei deopotrivă cu ei sau inferiori. Desigur că femeile intrau în această categorie. Femeile foloseau întotdeauna *anata* – dumneavoastră, forma cea mai politicoasă de adresare, atunci când vorbeau cu bărbaţii. Dacă li se îngăduia vreodată o formulă mai puţin politicoasă decât aceasta, puteau în cel mai rău caz să spună *omae-san,* domnule.

Şi, indiferent ce ar fi spus cineva, Nicholas ştia că modul acesta de adresare inducea femeilor o gândire servilă.

— M-aş simţi foarte bucuros Yoshida-san, dacă ne-am adresa amândoi unul celuilalt în acelaşi fel, spuse el. Nu poţi fi de acord că amândurora ni se cuvine acelaşi termen?

Capul lui miss Yoshida se aplecase, ţinându-şi ochii în poală. Singurul semn exterior al agitaţiei sale era răsucitul neastâmpărat al degetelor.

— Vă rog, Linnear-san, să vă răzgândiţi. Dacă îmi cereţi una ca asta, nu v-aş putea refuza, desigur. Însă vă rog să aveţi în vedere consecinţele. Cum oare i-aş putea eu justifica lui Sato-san o astfel de încălcare a politeţii?

— Yoshida-san, vremurile feudalismului au trecut, spuse Nicholas pe un ton cât se poate de blând. Cu siguranţă că Sato-san e un om destul de luminat ca să înţeleagă.

Ea îşi ridică privirile şi el observă în colţurile ochilor două sclipiri ce păreau ai fi un început de lacrimi.

— Linnear-san, când m-an angajat la Sato Petrochemicals eram Domnişoară de Birou. Aşa se numea funcţia mea, indiferent ce făceam. Una din principalele cerinţe pentru angajarea unei Domnişoare de Birou era frumuseţea – *yoshitanrei.*

— Frumuseţea? Cred că asta ţi se cerea acum zece ani, dar acum n-aş mai crede că e valabil.

— Aşa este, Linnear-san, spuse ea slab, clătinându-şi capul a aprobare. Nu-şi mai putu continua ideea.

— Bun, spuse Nicholas după un timp, atunci vom stabili

amândoi un compromis. Între noi ne vom tutui, atunci când suntem între patru ochi. Să nu audă nimeni cât de nepoliticoşi putem fi.

Un zâmbet fugitiv trecu pe buzele lui miss Yoshida, clătinându-şi din nou capul.

— *Hai*, sunt de acord!...

După un timp îşi întoarse iar capul într-o parte, încercând să cuprindă cu privirile peisajul rural înceţoşat din jurul lor.

— Eşti foarte amabil. Vocea ei fusese o şoaptă catifelată.

În depărtare, miss Yoshida abia se vedea, o siluetă subţire prin ceaţă. Nicholas se întoarse şi privi pietrele de mormânt ale părinţilor săi. Atâtea amintiri, atâtea morţi cutremurătoare. Tresărirea umerilor mamei sale, după care scurta sabie pentru *seppuku* îşi făcuse datoria. Apoi cumnata lui Cheong, Itami, mânuind *katana* cu pioşenia datoriei, pusese capăt pe vecie chinurilor mamei sale.

— A fost o fiinţă mândră, îi spusese Itami.

Nicholas îngenunche şi începu să aprindă beţigaşele parfumate, dar nici o rugăciune nu-i trecu prin minte. Se gândea că-i va veni totuşi vreuna, fără să se străduiască. Însă îl copleşi un alt noian de amintiri.

Ca adolescent, obişnuia să bată pantele abrupte şi împădurite ale muntelui Yoshino, îndrăgite de toţi *jonin*-ii *ryu*-ului Tenshin Shoden Katori. Acolo exista, după cum începuse el să-şi dea seama, o strânsă legătură mistică între aceste locuri şi oamenii practicilor tăinuite, care îşi făcuseră din ele un al doilea cămin.

O ceaţă albastră plutea printre chiparoşi şi criptomeri ca un voal, culorile zorilor umbrindu-se în verde albastru, rozaliu şi alb, ca nişte crizanteme, pierzându-se în depărtare. Un sturz cu ochiul ager îi urmărea, aterizând din copac în copac, iar petele albe de pe aripile sale se vedeau fugitiv, părând că un evantai se închide şi se deschide repede, zburând din creangă în creangă.

Nicholas şi Akutagawa-san mergeau alături, primul îmbrăcat în *gi*, costumul negru şi simplu purtat de studenţi, iar celălalt în kimonoul cenuşiu ca perla, tivit cu maro

închis, cum purtau *jonin sensei*-i. În spatele lor, zidurile de piatră şi olanele de ţiglă verzi ale acoperişurilor *ryu*-ului Tenshin Shoden Katori se înălţau la vedere tot mai clar, pe măsură ce soarele se ridica la răsărit.

Raze oblice pătrundeau printre ramuri, dezvăluind conurile şi acele brazilor, părând pictate de un penel de maestru.

Akutagawa-san se afla încă în umbră când spuse:

— Singura noastră greşeală când am venit aici a fost noţiunea de civilizaţie şi aşa greşesc toţi cei care vin aici. Istoria, etica, însuşi conceptul de lege în sine, toate depind de această temelie importantă.

Faţa lungă şi melancolică a lui Akutagawa-san, cu buze subţiri şi nas destul de lung, cu ochii ca de mandarin chinez, era chiar mai serioasă ca de obicei. În rândul elevilor care, conform obiceiului din lumea întreagă, scornesc o poreclă *sensei*-ului lor, cel puţin pentru motivul că în felul acesta nu se vor mai simţi aşa de dominaţi, Akutagawa era numit „omul fără zâmbet”. Probabil că cei doi îşi găsiseră unul cu celălalt destule puncte comune şi de aceea umblau împreună.

Amândoi, fiecare în felul său, trăiau izolaţi într-un *ryu* rupt de lume, iar legenda spunea că ninja a apărut tocmai de la astfel de oameni de jos pe scara socială, numiţi de japonezi *hinin.* Şi pe toate nivelurile societăţii japoneze, deseori legenda devine istorie. Nu părea de prea mare importanţă dacă la origine stătuse un sâmbure de adevăr sau nu, atâta timp cât toţi luptătorii ninja întorseseră legenda spre propriul avantaj, folosind-o pentru a spori misticismul celor care deja erau suficient de superstiţioşi.

Akutagawa-san era pe jumătate chinez, aşa umbla vorba printre băieţii de ia şcoală, iar iniţiaţii se întrebau cum de putuse fi el acceptat într-o societate atât de secretă. Întrebarea primea răspuns numai pentru cei care ştiau că *aka-i-ninjutsu* era originar din vechea Chină.

— Adevărul în privinţa civilizaţiei, îşi aminti Nicholas răsunând cuvintele lui Akutagawa-san, este că aşa ceva nici

nu există. E un concept inventat de chinezi sau, dacă preferi moda occidentală, de către greci numai pentru a da un credit moral încercărilor lor de a domina alte popoare ale lumii.

Nicholas scutură din cap:

— Nu înţeleg. Cum rămâne atunci cu aspectele cotidiene ale vieţii japoneze: ceremonia ceaiului, atât de complexă, arte ca *ukiyo-e, ikebana, haiku*, conceptul onoarei, datoria filială, *bushido, giri,* lucruri care ne reprezintă şi ne particularizează de celelalte popoare.

Akutagawa privi la faţa deschisă a tânărului şi oftă. Pe vremuri avusese şi el un fiu, care murise în Manciuria, în mâinile ruşilor. Făcea anual un pelerinaj în China, ca să fie mai aproape. Mai aproape de cine sau de ce, n-a ştiut niciodată. Dar acum credea că a aflat.

— Ce spui tu, Nicholas... toate aceste lucruri sunt sedimentări ale *unei culturi*. Nu au nici o legătură cu *civilizaţia*, în afara faptului că în ziua de astăzi trebuie să se supună condiţiilor existente.

Urcară povârnişul, sturzul ca un evantai ţinându-se după ei, aşteptându-se probabil să găsească micul dejun în urma celor două umbre.

— Dacă o societate ar fi cu adevărat civilizată, continuă Akutagawa-san, nici nu ar fi nevoie de samurai şi în mod sigur războinici de felul nostru nu ar fi îngăduiţi. Pur şi simplu n-ar fi nevoie de asemenea oameni, pricepi? Însă conceptul de civilizaţie este la fel cu cel de comunism. Numai în imaginaţie, în realitate neputând exista. E un concept prea absolut pentru fiinţa omenească. Ca şi teoria relativităţii e doar un ideal la care să reflectezi, o hrană pentru contemplaţie, pentru că un om *civilizat* n-ar manifesta tendinţe războinice. N-ar spiona pe altul, n-ar comite adultere, crime, distrugeri.

Akutagawa-san îşi puse mâna pe braţul lui Nicholas ca să-l oprească din mers. Scrutară împreună valea în parte ascunsă privirii, din care vârfurile copacilor se înălţau deasupra cetei, aidoma unor pietre de pe tabla de *Go.*

— Pentru majoritatea oamenilor, Nicholas, în asta constă

viaţa: vizibil şi ascuns, cognoscibil şi tainic. Dar pentru noi, la şcoală, lucrurile stau altfel. Când dăm la o parte conceptul de civilizaţie, ne eliberăm. Şi intrând în negură, învăţăm să călărim vântul, să umblăm pe apă, să ne ascundem neavând nici o ascunzătoare, să vedem în lipsa luminii, să auzim fiind legaţi la urechi. Vei învăţa că o respiraţie îţi va ajunge ore în şir şi vei şti cum să înfrunţi duşmanii. Şi nici unul dintre aceste lucruri nu se învaţă cu uşurinţă. Ştiu că mă înţelegi. Dar tot îţi repet: trebuie antrenament. Deoarece, odată cu înţelegerea vieţii, vine şi răspunderea faţă de o divinitate. Controlul este esenţa acestor lucruri. Fără el totul este haos şi imediat ce s-a ivit ocazia, acest soi de anarhie malignă va devora cu lăcomie întreaga cultură, toate culturile.

Nicholas era tăcut, cu corpul nemişcat şi atent, încercând să priceapă tot ce-i spunea Akutagawa-san. Pentru moment, multe i se păreau dincolo de înţelegerea lui, mai necuprinse ca însăşi viaţa şi prin urmare de nepriceput. Dar reţinu totul în memorie, dându-şi seama că, dacă va da dovadă de răbdare, totul i se va lămuri.

Akutagawa privea în zare la peisajul străvechi, inspirându-i mirosul puternic şi curat, de parcă ar fi fost un amestec din toate parfumurile curtezanelor celor mai desăvârşite.

— Ceea ce trebuie să înţelegi tu acum, până nu e prea târziu şi când mai ai încă timpul să iei o hotărâre, e faptul că *aka-i-ninjutsu* reprezintă doar o parte a unei întregi discipline. Şi ca în toate disciplinele de acest gen, există şi aspecte negative. Îşi întoarse capul spre Nicholas, iar ochii săi negri şi reci ca piatra îl fixară: îmbrăcând mantia acestor cunoştinţe, poţi deveni ţinta atacurilor acestor... forţe negative. Unul din motivele pentru care mă aflu în fruntea şcolii este faptul că sunt *sennin* într-o serie de asemenea cunoştinţe. Ai auzit vreodată despre *kuji-kiri,* tăietura cu nouă mâini?

Lui Nicholas era să-i stea inima în loc. *Kuji-kiri* era disciplina cu care îl învinsese Saigo la Kumamota, acum un

an, făcându-l de ruşine şi luându-i-o pe Yukio de lângă el, dispărând apoi împreună cu ea, ca şi când nici n-ar fi trecut pe acolo.

Buzele i se uscaseră şi trebui să încerce de două ori înainte de a reuşi să-si articuleze cuvintele.

— Da... Fusese un şuier răguşit. Da, am... auzit.

Akutagawa înclină capul. Avu grijă să nu-l privească direct în ochi, ca să nu observe lupta sa interioară şi să nu-l facă să se simtă ruşinat.

— Fukashigi-san bănuia şi el asta. Consideră că ţi-ar îi necesar un astfel de antrenament ne... neortodox, pentru a putea supravieţui în caz de nevoie. Şi tocmai arta supravieţuirii se predă aici, la Tenshin Shoden Katori.

Akutagawa îşi întoarse privirile de şoim, ochii săi de obsidian lovindu-l parcă pe Nicholas. Nu numai şocul privirilor, ci electricitatea dindărătul lor îl făcu pe Nicholas să-şi încordeze muşchii, ca un reflex al unei fiinţe primitive şi conştiente de propriul ei corp.

În mod straniu, mintea îi rămase calmă, absolut netulburată şi asta pentru prima oară de când se întorsese din călătoria la strâmtoarea Shimonoseki, un fel de Styx al său unde îl căutase pe Saigo printre tâlharii practicanţi de *kan-aku na ninjutsu.*

Akutagawa zâmbi subţire.

— Pe aici sunt mulţi chinezi de origine. Însă ştii felul japonezilor. Transformă totul, rafinează potrivit sensibilităţii lor.

Era pentru prima oară când Akutagawa îi vorbea astfel lui Nicholas, sau oricui altcuiva, o dovadă că recunoştea un punct comun amândurora: amalgamul moştenirii lor, rezultat din culturi diferite.

— Cunoşti acum care sunt pericolele, riscurile. Fukashigi-san era de neclintit şi susţinea că trebuie să ţi se predea şi lecţii de asemenea lucruri interzise.

— Ceea ce n-aţi făcut, totuşi... spuse Nicholas, ca răspuns la o ezitare trecătoare din glasul *sennin*-ului.

— Să nu crezi că n-o să am grijă. Eu şi Fukashigi-san gândim la fel în multe privinţe. În orice caz, nu cred că ai

nevoie de avertismente asupra pericolelor...

— Aşa este. Nicholas inspiră profund. Vreau să mă învăţaţi, *sensei*. Nu mă tem de *kuji-kiri.*

— Nu acum, spuse Akutagawa-san cu tristeţe, însă cu timpul vei învăţa că trebuie să te temi. Întinse mâna şi-l prinse pe Nicholas de palmă. Acum, hai să mergem. Vocea i se schimbă. Întunericul şi moartea se vor alătura numelui tău, pentru totdeauna.

Coborâră dealul. Curând, ceaţa îi ascunse complet.

Trebuia să le dea un nume monştrilor. Nu se ţineau amândoi odată după Alix Logan, însă făceau cu schimbul la douăsprezece ore. În timpul zilei îl văzuse numai pe cel mai haidamac, iar Bristol îl botezase Roşul. Celalalt, subţire, lungan, „monstrul” de noapte cu gâtul lung şi nasul turtit, primi porecla Albastrul!

Prima întrebare pe care se gândi că le-o va pune apropiindu-se şi abordându-i era: ei fuseseră în maşină?

Trecuseră multe luni de când trăise noaptea aia întunecoasă, ploioasă, când un vânt îndrăcit îndoia palmierii înalţi din Key West aproape de pământ. Mergea cu aproape o sută la oră pe autostradă când au venit ei în viteză, cu luminile stinse.

Simţi şocul puternic al izbiturii venite din faţă şi spuse: „Ce dracu’!” adresându-se nimănui, mulţumit că-şi pusese centura de siguranţă. Opriseră în apropiere şi conştienţi că el se va uita în oglinda retrovizoare, aprinseră toate farurile.

În acel moment de maximă buimăceală, se apropiau să-l ucidă. În această sclipire fulgerătoare îşi dădu seama ce deştepţi erau şi din experienţa anilor săi, realiză că nu mai avea timp de pierdut făcându-şi planuri: el nu era un James Bond şi ce vedea nu era un film. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face. Se concentră la propria supravieţuire.

În scurtul moment dinainte să lovească din nou, deblocă portiera din dreptul său şi o lăsă întredeschisă, îşi desfăcu centura. Nu-l mai interesa să cerceteze acum ce voiau să facă sau cum voiau să facă; ştia numai că dacă nu se va

concentra asupra propriei fiinţe, în mod sigur îl vor ucide.

A doua izbitură a maşinii veni în plin. Ezitaseră destul înainte de a porni spre el, aşa că amândouă maşinile se învârtiră şi se îndreptară spre dreapta. Dincolo de gărduleţul scund din stânga, terenul se înclina într-o râpă, adâncă de circa 25 de metri. Pământul nu era tocmai tare. De fapt ploile recente îl transformaseră într-un covor noroios şi alunecos. Era o porţiune periculoasă, mai ales pe o asemenea vreme şi din trei în trei metri de autostradă se puseseră indicatoare cu ochiuri roşii reflectorizante.

Părea că o dihanie uriaşă smulsese o bucată din maşină. Partea dinapoi se răsuci şi scăpă volanul din mână. Nu căută să-l prindă, încercă numai să-şi menţină echilibrul. Forţa centrifugă şi momentul de impact al vehiculului lucrau împotriva lui, iar întunericul nopţii îi sporea dezorientarea.

Scoase mâna prin uşa întredeschisă şi îi trebui o mare prezenţă de spirit să rămână locului, în ciuda vacarmului de nedescris al fiarelor ce scrâşneau şi huruiau, în ciuda fricii şi a imposibilităţii de a controla mişcările maşinii şi mai cu seamă, în ciuda senzaţiei limpezi că atârna la buza prăpastiei.

Dacă totuşi ar fi sărit înainte ca maşina să se prăvălească în râpă, tot degeaba. Botul celeilalte maşini l-ar li luat din plin, călcându-l apoi fără a se putea apăra.

De data aceasta, partea din spate a maşinii izbi puternic balustrada autostrăzii, cu un scârţâit metalic, ridicându-se apoi, sărind în lături, iar el fu aruncat înainte, nevoit să pună podul palmelor pe bord amintindu-şi că trebuie să-şi îndoaie coatele pentru a amortiza şocul şi a nu-şi rupe mâinile în două.

Apoi botul maşinii se ridică în aer, scaunul scârţâind din încheieturi. Ploaia intra prin uşa întredeschisă, udându-l şi orbindu-l, iar în acel moment se simţi cuprins de panică, temându-se că în cele din urmă vor reuşi.

Maşina se smuci înainte, ca izbită din spate, ridicându-se de bot, roţile vâjâind în căutare de teren solid, dar fără să găsească. De mult îşi luase picioarele de pe frână şi de pe acceleraţie. Lăsă maşina în marşarier, deşi probabil ar fi

fost mai bine s-o ducă la punctul mort. Nu voia să lase nici o urmă despre felul în care avea de gând să-şi afle scăparea, pentru a nu da apă la moară detectivilor care cu siguranţă vor veni să-şi facă meseria, dacă marea nu i-ar fi fost mormântul.

Îşi dorea moartea.

Începu să se prăvălească, lăsând în urmă marginea drumului asfaltat. Auzi cum se smulg bulgări de pământ, în ciuda zgomotului motorului, iar roţile dindărăt derapau slăbite din saboţi şi fu din nou strivit cu umărul de uşa din faţă, tăindu-i-se respiraţia. Încă un centimetru dacă mai ieşea pe uşă şi ar fi căzut de-a berbeleacul. Tot drumul, în cădere, îşi sucise gâtul şi-şi forţase ochii neputincioşi din cauza întunericului şi orbiţi de ploaie, pentru a distinge feţele criminalilor.

Nu reuşi deloc. Continuă să reziste, urmând acum o tăcere stranie, bruscă, după toată nebunia şi tot zgomotul dinainte. Vântul sufla prin fereastra deschisă pe jumătate, după care automobilul bufni pentru prima oara, la contactul cu stâncile colţuroase. O izbitură era mai puternică decât cealaltă şi începu să se balanseze. Cu rând, îşi dădu el seama, hurducăielile vor fi aşa de periculoase poate după a patra sau a cincea izbitură că nu va mai avea nici o şansă.

Nu văzu cum s-ar putea salva. Se afla într-un tunel vertical întunecos, într-un sicriu metalic, ştiind că va trebui să se lase cu totul în seama simţurilor; ale stomacului, mâinilor, picioarelor, inimii.

Acum ori niciodată.

Ca să nu-i fie prinse şi zdrobite, îşi ridică picioarele atât de sus, că-i ajunseră genunchii la gură. Se lăsă repede pe spate, ducându-şi picioarele spre uşa întredeschisă.

Ieşi afară. Urmări căderea buimac, fără să-i pese de ceea ce-i va scoate întâmplarea în cale, şocul şi durerea îl transformaseră într-un spectator dezinteresat, văzu cum se duce maşina în apă cu botul înainte, dispărând apoi în adâncuri, fără nici cea mai mică urmă.

Bristol nu se gândea prea mult la noaptea aceea, în afara faptului că încerca să facă presupuneri în privinţa identităţii atentatorilor săi.

La început crezuse că fusese Frank, omul lui Raphael Tomkin. Însă impresia asta o avusese mai înainte, când încă nu-i întâlnise pe „monştri”. Acum, nu mai era chiar sigur în ce-l privea pe Frank.

Venise la Key West ca s-o găsească pe Alix Logan. Aflând că deja fusese pusă sub supraveghere, se întreba „Cine puteau fi monştrii aceştia, care n-o slăbeau nicicând de sub ochi? Erau oamenii lui Tomkin? Aveau ei misiunea de a muşamaliza uciderea Angelei Didion? N-avea cum să afle răspuns la toate astea până nu va vorbi personal cu Alix Logan. Când se reîntorsese la New York, Matty Guraliva îi furnizase numele ei. Bristol ştia că existase un martor al crimei şi dacă voia să-l bată în cuie pe Tomkin, atunci trebuia să găsească martorul, care fusese o femeie. Guraliva îi furnizase numele fetei şi al locului, pretinzând o sumă de neînchipuit. Însă n-a plătit degeaba. Informaţiile s-au dovedit folositoare. Ştia acum că se află foarte aproape şi-i spusese lui Matty să părăsească oraşul pentru un timp. Măcar atât era şi el dator s-o anunţe.

În Key West, după prezumtivul său deces în apele oceanului, după ce i s-a înzdrăvenit braţul rupt, se pusese la pândă. Avea timp liber la dispoziţie berechet şi nu-i rămăsese altceva decât să aştepte, mişcându-se sau stând. În întuneric sau pe lumină. Numai asemenea lucruri mai existau pentru el. Şi Alix Logan.

Urmărind-o, gândul îl ducea adesea la Gelda, însă fără a o implica în caz. Şi oricum, n-o putea contacta. Trebuia să rămână mort în continuare, pentru a avea posibilitatea să n-o slăbească din urmărire pe Alix Logan, nedescoperit şi nepăruit. Era o misiune destul de dificilă să urmăreşti pe cineva şi să rămâi totuşi în umbră; iar când ştii că cineva încearcă să te trimită pe lumea cealaltă, este aproape imposibil.

De câte ori, pe parcursul atâtor ore încremenite de aşteptare, nu căutase Bristol să se obişnuiască cu noul său

nume?! Adevăratul nume dispăruse complet, o fotografie îngălbenită dintr-un album, uitată de timp şi de lume.

Devenise acum Tex Bristol şi aşa gândea acum despre sine la fel ca toţi cei care îl cunoscuseră după accident. O singură persoană ştia că nu-şi pierduse viaţa în prăbuşirea pe stânci a maşinii, dar ea n-ar fi spus nimănui. Îi rămăseseră doar atâţia bani cât să plece la San Antonio. O cunoscuse pe Marie cu mulţi ani în urmă, la New York. Pe atunci, ea se afla de cealaltă parte a legii, dar acum nu mai era tocmai sigur de care se află.

Însă era o femeie inteligentă şi tare, cunoscând multă lume. Ea îi dăduse ajutor medical şi-i furnizase toată maculatura necesară noii identităţi: certificat de naştere, carte de asigurări sociale, permis de conducere, chiar şi un paşaport uzat, vizat de mai multe ori pentru Europa şi Asia. Se gândea că e o treabă pe cinste, deşi nu-i va folosi. Totuşi luase paşaportul, împreună cu 30 000 de dolari bani gheaţă.

Marie nu-l descususe prea mult, iar când el a ocolit explicaţiile, ea şi-a văzut de treburile ei, fără a mai insista, schimbând subiectul discuţiilor. Părea chiar să-i facă plăcere să-l vadă. Reîntorşi La New York, o duseseră amândoi într-o dulce trândăveală; pentru prima dată în viaţă procedau astfel şi a fost o experienţă plină de învăţăminte. Se putea spune că într-un anumit fel se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Când a plecat, obligat de misiunea sa, Bristol ştia că l-a îndatorat mai mult decât ar putea-o el răsplăti vreodată.

— Domnule?

Ochii pătrunzători, negri ca abanosul, se ridicară în lumina mov-palidă, iar umbrele jucau pe pereţii goi ca nişte pisoi care se hârjonesc.

— Ce s-a întâmplat? Vocea fusese mai mult decât bruscă; în mormăitul său gutural se percepea ceva mai mult decât o nuanţă de superioritate, care îl făcu pe tânărul ofiţer abia

intrat în cameră să se simtă cumva mic, de parcă s-ar fi aflat în prezenţa unei fiinţe superioare, de pe altă planetă.

Tonul era calculat, însă foarte eficace. Artificiul, gândi omul care îl primise pe tânărul locotenent şi-l poftise mai aproape cu o mişcare a capului, a condus lumea dintotdeauna. Numai simpla dregere a glasului său era suficientă pentru ca toate treburile să meargă ca pe roate în camera seifului.

Numai experienţa lui şi-i băga pe toţi în sperieţi, iar perspectiva de a-l şti duşman – fie că era vorba de un tânăr locotenent nerăbdător de a fi avansat, sau de vreun paznic bătrân al casei sale – îi asigura totul. Îl scăpa de griji şi putea trece la treburile urgente.

— Ultimele imprimări transmise de pe Sahov IV, domnule, îl informă tânărul locotenent, întinzându-i un teanc de hârtii tipărite cu grafice.

— Câte treceri avem înregistrate aici, locotenente? întrebă Viktor Protorov, şeful Direcţiei a noua a K.G.B.-ului.

— Mai mult de şase, domnule.

— Înţeleg. Privirile lui Protorov se aplecară peste hârtii. Simţea uşoara relaxare a tânărului din faţa lui. Şi oare în ce măsură mă privesc astea pe mine?

— Nu ştiu, domnule.

— Ei, hai, se uită Protorov în sus la el. Bătu teancul de hârtii cu vârful unghiei sale lungi. O nouă serie de imprimante de pe Sahov IV, pe care guvernul îl numeşte de obicei „un satelit de recunoaştere prin transmitere de date digitale”, focalizate asupra acelei porţiuni din oceanul Pacific cuprinse între insulele Kurile şi nordul Japoniei, unde ne aflăm noi acum, în Hokkaido, o suprafaţă asupra căreia ne concentrăm de... câte luni?

— Şapte, de când am plecat de pe aerodromul din Iturup.

— Acestea apar pe grafice... Dacă nu te-ai uitat bine şi cu amănuntul la astea, locotenente, ori eşti prost, ori incapabil. Protorov se lăsă pe spătarul scaunului. Spune-mi, te încadrezi în vreuna din aceste două categorii?

Un moment, tânărul locotenent rămase tăcut; începuseră să-l treacă sudorile sub privirile dure ale superiorului său.

— Mă puneţi în cea mai imposibilă situaţie, domnule. Dacă spun da, cariera mea în Direcţia IX s-a încheiat. Dacă spun nu, voi fi acuzat că în mod intenţionat mi-am minţit superiorul.

— Ei, locotenente, dacă ar veni ziua în care să presupunem că ai cădea pe mâna duşmanului capitalist, poţi fi sigur că vei fi pus în situaţii şi mai insuportabile.

Discutau în englezeşte.

— Scuzaţi-mă, domnule, îndrăzni tânărul locotenent, dar am spus insuportabilă şi nu absurdă.

— Răspunde-mi la întrebare, îl presă Protorov parcurgând graficele transmise de satelitul echipat cu aparatură video în infraroşu, extrem de puternică. Îl cuprinseră fără voie fiorii, gândindu-se ce s-ar întâmpla dacă ar avea americanii o asemenea dotare. Îşi reveni şi se învioră uşor, numai reamintindu-şi că bazele anti-satelit ale ţării sale utilate cu laser ar putea îndepărta, şi o făcuseră de curând, o asemenea ameninţare.

Trecu la cea de-a treia filă.

— Timpul e pe terminate. E lucru sigur că americanii nu te vor lăsa să răsufli atât de mult.

— N-o să vă daţi seama din graficele acelea ce căutăm noi, spuse locotenentul în cele din urmă, de parcă s-ar fi sufocat.

Privirile lui Protorov îl fulgerară.

— Prin urmare, înseamnă că *te-ai uitat* prin ele.

— Domnule, regulamentul securităţii cere ca ofiţerul de serviciu să-mi aducă mie mai întâi toate documentele „pasionante”.

„Pasionant” era termenul ironic pe care îl folosea Protorov de regulă, atunci când se referea la documente cu prioritate maximă în cadrul Direcţiei.

— Vrei să spui, documentele la care se poate arunca o privire iscoditoare, mormăi Protorov. Ridică o mână, teatral. Bun. Sper că te vei descurca la fel de bine şi cu americanii, când va veni ziua aia.

— Mai mult mi-e frică de dumneavoastră decât de

americani, domnule.

— Atunci bagă la cap că trebuie să te temi şi de ei, locotenente. Îşi ridică iar privirile. Pentru că ei vor să distrugă tot ceea ce ne este nouă drag.

Totuşi îi plăcea să discute cu tânărul; era singurul care se prindea de cursele întinse de Protorov. Îşi dăduse seama şi de greşeala intenţionată a lui Protorov. Odată locotenentul plecat, mai răsfoi de la capăt fotografiile computerizate ale satelitului.

Trecând peste ele a doua oară, se simţi nevoit să se dea bătut. Nu observa nici o anomalie. Încă o dată. Desigur, nu ştia exact ce căuta în ele, ştia numai un nume: *Tenchi.* Cuvântul japonez care însemna „rai şi pământ".

„Unde eşti? se gândea el, privind neputincios la fotografiile detaliate de pe birou. Ce eşti tu? Şi de ce eşti aşa important pentru japonezi?".

Tenchi devenise de mult timp un dosar de rutină pe biroul său de la Moscova. Îl tiraniza mereu ca un miraj, îl prinsese în plasă şi odată ajuns aici, se lăsa pradă tuturor zvonurilor. Atât de mult îl obseda găsirea răspunsului. Pentru puţinul pe care îl aflase „pe teren" era convins că *Tenchi* va însemna pentru el marea lovitură, după ce se va întoarce acasă.

Cu câtă amărăciune aflase că Fedorin, un om al K.G.B.-ului, nu era mai bun decât fuseseră ceilalţi diplomaţi de carieră ai Kremlinului, de dinaintea lui. Da, la început crezuse că reuşise să pună în mişcare colosul îndărătnic care se numea Uniunea Sovietică. Se vedeau semne de urnire ici şi colo.

Dar, în cele din urmă, totul se dovedise a fi o prefăcătorie, o manevră aservită propriului interes politic, al cărui scop nu se putea muşamaliza îndelung: curăţirea ierarhiei comuniste de toţi cei care se opuneau noului premier.

Şi era de la sine înţeles că Protorov nu se putea aştepta ca Fedorin sau altcineva în măsură s-o facă să găsească o soluţie pentru a trezi URSS-ul, deoarece Rusia nu reprezenta o ţară, ci un amalgam de Rusii, aflate toate sub

protectoratul ţării-mumă. Ce-i păsa unui uzbec sau unui kirkiz de ceea ce se întâmpla la Moscova? Îi păsa vreunui bielorus sau azer câte rachete descoperiseră americanii că au dislocat ruşii la Vladivostok? Iar lituanienii, estonienii, georgienii, ca să nu mai pomenim şi alte naţii ne-slave, cum ar fi tătarii, başchirii, mordvinii, udmurţii sau komii, gândeau ei altfel? Ce putea să-i ţină uniţi?

Protorov cunoştea răspunsul la această întrebare: nimic.

Primul pas pentru a pune Rusia sovietică în mişcare consta în unirea acestor neamuri diferite. Iar aceasta odată înfăptuită, nimic nu mai putea opri URSS-ul. Nici o naţie şi nici o coaliţie de naţiuni n-o va putea opri.

Fedorin avusese norocul să descopere dedesubturile noii revoluţii. Dar şi el, asemeni celorlalţi birocraţi de care e plină ţara, n-avea capacitatea intelectuală şi viziunea necesară pentru a face marele pas, pentru a trece deci Rubiconul, cu apele sale periculoase şi necunoscute. Astfel că a permis indolentului gigant să cadă înapoi în hibernare.

Protorov ştia foarte bine că trecea o lungă perioadă de timp până să se schimbe un premier. Nu avea răbdarea necesară pentru a aştepta să-i vină şi lui rândul sau poate că era suficient de inteligent pentru a-şi da seama că s-ar putea să nu-i vină niciodată. Prin urmare, începuse să lucreze pentru scurtarea mandatului actualului premier.

Iar acum credea că *Tenchi* va fi bagheta magică a puterii necesare pentru a convinge clica generalilor rebeli şi a ofiţerilor KGB că trebuie să-şi exercite împreună influenţele.

Protorov ştia însă că trebuie înfierbântate lucrurile, până se va ajunge la punctul de aprindere. El va trebui să construiască o punte între KGB şi GRU. În acest scop, îşi pierduse mai mult de şase ani cu „pregătirea” unui tânăr colonel GRU.

Puternic şi ambiţios, Evgheni Mironenko va avea curând posibilitatea de a fi el însuşi o punte între facţiunile GRU.

Şi numai prin unirea acestor doi pumni înzăuaţi din afara Kremlinului îşi va putea Protorov asigura succesul loviturii. Fără ei, ar fi un om pierdut. Iar fără el, Rusia ar fi pierdută. Îi

lipsea un element forte pentru a-i avea pe amândoi în palmă. Şi acest element era planul japonez *Tenchi.*

Interfonul de pe biroul său bâzâi ca o insectă înfometată şi concentrarea sa se risipi un moment. Întinse un deget lung şi apăsă pe buton.

— Da?

— Subiectul este gata.

— Bun. Adu-l.

Se întinse şi suci un comutator, făcând lumina mov mai intensă, întunecând deci biroul şi mai mult. Biroul n-avea nici o fereastră şi numai o singură deschidere: uşa blindată de oţel, groasă de treizeci de centimetri.

Protorov se lăsă pe spătarul scaunului, luptându-se din răsputeri să nu-şi aprindă o ţigară. Mâinile însă îi trădau nervozitatea, căci îşi frângea întruna degetele. Auzi zgomote afară. Uşa grea se deschise gemând din greu, acţionată de sistemul pneumatic şi trei bărbaţi păşiră pragul.

Un moment, lumina puternică de pe hol pătrunse înăuntru, aruncând o fâşie galbenă pe linoleumul cauciucat de pe jos, iar după ce uşa se închise, nici nu mai putea fi observată din cauza întunericului.

Fără să-i vadă, Protorov ştia cine a intrat: tânărul locotenent, doctorul, specialist în neurofarmacie şi „subiectul”. Protorov şi doctorul lucraseră asupra subiectului în ultimele trei zile. Americanul era un om foarte încăpăţânat. Protorov trebuia s-o recunoască. Nu-şi dăduse drumul la gură şi la drept vorbind, Protorov nici nu se aşteptase s-o facă. Se aştepta mai degrabă să-l vadă mort.

Într-un fel, lui Protorov îi părea rău de el auzindu-i bâiguielile provocate de injecţiile fără număr administrate de doctor. Nu era deloc un mod de tratare a unui prizonier de război din zilele noastre, ţinut treaz zi şi noapte, astfel încât săptămânile păreau ore, provocându-i permanent stări de ameţeală. Potrivit teoriei preconizate, corpul va trebui să le răspundă dacă el refuza, rupând blocajele minţii asaltate de traume.

Protorov nu credea în eficacitatea metodei. În zilele

noastre există metode de a-l face pe cobai să vorbească, dacă el nu vrea: hipnoză, implanturi electronice. Iar dacă astea nu aveau efectul scontat, putea să se sinucidă, fără a scoate nici o informaţie.

Tristeţea îl copleşi pe Protorov la auzul zgomotelor tot mai intense produse de animalul din faţa lui. Nu acesta era sfârşitul pe care l-ar fi vrut pentru oricare dintre ei. Prefera să fi avut ocazia unei lupte corp la corp, feroce, animalice, pline de ură, cu instinctele primare în funcţiune maximă, pentru a-şi salva viaţa cu orice preţ.

Mintea lui Protorov se duse în urmă, când a simţit el pentru prima oară „rece” în viaţa lui. „A simţi rece” era o expresie nătângă a KGB-ului, însemnând activitatea fructuoasă pe teren, adică uciderea. Această amintire a primei acţiuni se înrădăcinase adânc într-un ungher al minţii sale. Era pe atunci proaspăt locotenent, bine antrenat, la complexul KGB de lângă Sevastopol. Se credea un fel de zmeul-zmeilor, bătăuşul lumii. Însă greşise la calculele „de teren”, ceea ce i-a dezamăgit pe toţi.

A fost trimis în Siberia. O serie de experienţe americane cu caracter strict secret se declanşase acolo, cu scopul de a devia vânturile puternice din nord, provocând mari tulburări aviaţiei şi climei.

La Verhoiansk, cea mai friguroasă localitate de pe glob, îl depistase pe „subiectul” infiltrat, îl scosese din vizuină şi mărşăluind unul în spatele celuilalt prin tundra nesfârşită şi geroasă, ajunseseră în stepele îngheţate. Doi nebuni de legat.

La Verhoiansk, numai vântul stăpâneşte atotputernic. Omul nu este nimic, un firicel de praf în nesfârşitul ocean de zăpadă. Mereu şi mereu zăpadă. Te orbea, te îngheţa, te paraliza. Era moarte curată.

Singurul lucru la care se putea gândi Protorov era prima lui misiune. Căreia însă nu-i înţelegea rostul. Nicicum. Concentrat, îşi urmărea vânatul, încercând să fie totuşi calm.

Umblau amândoi prin zăpadă, alunecau, iar ninsoarea îi

acoperea. S-au încăierat în cele din urmă. Ca un nesăbuit, Protorov luase cu el un pistol cu surdină. Dar gerul, bătându-şi joc de el, îi îngheţase toate mecanismele, deşi fuseseră bine unse. La fel cuţitul, refuza să se deschidă. Nu-i mai rămăseseră decât mâinile goale.

Aproape o jumătate de oră se tăvăliră, fără nici un rezultat decisiv prin zăpadă, alunecând pe gheaţa de dedesubt. Hainele groase făceau lupta corp la corp dificilă şi greoaie. Gerul le irosise între timp puterile şi în cele din urmă, Protorov reuşi să priceapă că numai rezistenţa încăpăţânată îl va face să câştige. El nu era mai inteligent, mai puternic sau mai iute, aşa cum fusese orice sovietic învăţat să se considere. Astea erau simple minciuni. Însă a rezistat mai mult decât americanul.

Cât de puţină satisfacţie simţise când i-a zdrobit capul brunet de zăpada înroşită de sânge, în timp ce respiraţia i se liniştea încetul cu încetul, până când s-a oprit cu totul aducându-i la cunoştinţă că el, Protorov, era încă viu, deşi pieptul i se zbătea, gura i se uscase, pulsul îi bubuia, fierea i se urcase până în gât, amară şi arzătoare ca acidul.

Brusc, mâinile, picioarele, capul, toate începură să-i tremure, ieşite de sub control, frigul invadându-l. Privi buimac spre mogâldeaţa din zăpadă pe care o biruise şi se gândi nedumerit: „A fost o fiinţa vie. Un duşman al poporului, aşa mi s-a spus. Da, îşi reaminti el, un duşman al poporului. Un duşman... s-a terminat.”

Cu o tresărire pe care ceilalţi n-o percepură, Protorov îşi îndepărtă amintirile.

— Ce este? Vocea îi fusese ascuţită, dând doctorului de înţeles că, dacă nu îl auzise, vina era a sa, nu a lui Protorov. Altădată să vorbească mai clar.

— Nu mai avem timp, tovarăşe!

— Am obţinut ceva? vru Protorov să afle. Nimic?

— Maşinile de scris au înregistrat fiecare cuvânt, spuse doctorul, iar Protorov gândi: Am numărul tău, tovarăşe!

— Un lucru bun tot am aflat.

Protorov îşi îndreptă atenţia spre tânărul locotenent, văzând ceva din el însuşi oglindit în acela.

— Am aflat acum că americanii nu se găsesc mai aproape de planul *Tenchi* decât noi. La drept vorbind, mi-aş permite să cred că la ora actuală noi am ajuns mai departe ca ei.

Protorov luă faptul în seamă. Locotenentul avea desigur dreptate. Iar Protorov ştia că mai există şi un al doilea element pozitiv, iar acesta era însuşi „subiectul”. Sau mai precis, cei către care i-ar putea duce „subiectul”

— Bun, spuse Protorov pe un ton din care ceilalţi trebuiau să înţeleagă că se pot pregăti să părăsească biroul, luaţi cobaiul de-aici şi trimiteţi-l înapoi în Honshu, la coteţul lui. Vreau ca americanii să afle imediat ce greşeală au comis.

Când se găsi din nou singur în biroul învechit, fără ferestre, cuplă ventilatoarele pentru a alunga duhoarea de medicamente şi hoit. Apoi aprinse o ţigară.

Aprinzându-şi lanterna, se mai cufundă o dată în studiul hărţilor trimise de satelitul Sahov IV. Acum era mai aproape ca oricând de planul *Tenchi.* Simţea el asta. Ochii săi parcurseră filele pliate. Era deja acolo? Dar atunci de ce nu putea să-l vadă?

Cu un mârâit de dezgust profund aruncă teancul de hârtii nefolositoare într-o cutie de tablă aflată în spatele biroului, apoi apăsă pe butonul de punere în funcţiune a tocătorului. Vaietul jalnic al cuţitelor de oţel se auzi în cameră.

Gândul la frig şi la „coletul” îngrozitor pe care-l vor depune la uşa americanilor îi readuse în minte satelitul Sahov IV. În ciuda echipamentului său ultrasofisticat, îl găsi totuşi un jalnic eşec. În plus, era o simplă maşină incapabilă. Putea face numai ceea ce o programa omul să facă. Atât şi nimic mai mult. Or, în interiorul ei, s-ar fi putut ivi pe undeva o eroare de funcţionare a circuitelor scumpe de milioane de dolari.

Dar nu contează. Protorov avea satelitul său omenesc, care încă funcţiona la perfecţie.

— Acum, spuse Akutagawa-san din ceaţă, din negura memoriei lui Nicholas, vom începe.

— Dar cum? întrebă Nicholas. Nu văd nimic!

— La *ryu*-ul din Kansatsu n-ai încercat niciodată legat la ochi?

— Ba da. Însă numai în cadrul dojo-ului. Spaţiul ne era cunoscut şi era destul de restrâns, iar în sală nu erau copaci, bolovani sau boscheţi, cu care nu m-am obişnuit.

— Bezna în care te afli, continuă Akutagawa ca şi când Nicholas nici n-ar fi vorbit, este ca întunericul natural, însă prin acesta din urmă te descurci mai uşor. În întunericul din natură te poţi orienta după o albeaţă, după argintul lunii, după dâra lăsată de o lanternă, chiar după sclipirea stelelor. Însă în cazul legării la ochi, bezna este completă.

— Nici nu vă văd...

— Dar mă auzi...

— Da. Şi încă bine. Vă aud ca şi când mi-aţi vorbi în urechea stângă, însă n-o să iau în seamă efectele acusticii.

— Niciodată să nu spui asta. Trebuie să ţii cont de acustică, îl sfătui Akutagawa-san. Mai degrabă luptă-te să înţelegi orice sunet şi astfel vei mai adăuga o armă la arsenalul tău.

Nicholas nu spuse nimic, dar se strădui să se orienteze faţă de valea din Yoshino. În cele din urmă ajunse la concluzia că dacă n-ar fi de faţă *jonnin*-ul său, ar fi un om pierdut.

— Îmi închipui că ai auzit că mare parte din forţa *Kuji-kiri* stă în *jaho,* în magie. Spune-mi Nicholas, tu crezi în magie?

— Cred în ceea ce există, *sensei* şi nu iau în seamă ceea ce nu există.

Urmă un timp de tăcere.

— Mi-ai dat un răspuns foarte înţelept pentru un tânăr de vârsta ta. Acum aş dori să mă urmăreşti cu atenţie. Fiecare om are în sine un strat, stratul mijlociu al fiinţei, care se găseşte între conştient şi subconştient. Peste tărâmul în care domneşte imaginaţia. Acolo se produc visele când eşti cu ochii deschişi, acolo se nasc temerile fulgerătoare. Acolo se nasc grijile zilnice. Nu este un strat magic şi nici unul extrasenzorial. Originile lui sunt mai degrabă primitive. Strămoşii noştri au recurs la întrebuinţarea acestui strat

pentru a-şi ascuţi percepţiile, ca să poată fi capabili de supravieţuire; împotriva animalelor, împotriva bandelor de răufăcători care voiau să le fure femeile sau peşterile de locuit. Da, peşterile. Aşa de mult ne-am întors în timp şi odată cu apariţia civilizaţiei, acest strat mijlociu al existenţei a început să se atrofieze. Cu casele şi apartamentele încuiate şi zăvorâte, cu dominaţia omului asupra tuturor celorlalte forme de viaţă de pe pământ, ce rost mai avea acest strat? El totuşi a refuzat să dispară. A devenit acum creatorul fricilor mărunte: a stârnit grijile zilnice, teama de a fi respins în dragoste, teama de a fi părăsit, micile invidii faţă de realizările altora, toate exagerările sau minimalizările, toate acestea au acum darul de a menţine organismul în stare de alertă, în maximă funcţiune în vederea supravieţuirii. Cu toate că supravieţuirea nu mai constituie principala temă a luptei zilnice. Ceea ce este mai degrabă o îmbunătăţire. În acest fel, presupusa agerime s-a transformat în îngrijorare, forma modernă a suferinţei. Am să-ţi repet acum, Nicholas-san, că nu este nimic mistic în privinţa acestui strat. Şi nici metafizică nu este. Nu vorbim acum despre situaţia omului sfânt, pentru că în mod sigur nici tu şi nici eu nu facem parte din categoria aceasta. Suntem amândoi nişte oameni de rând şi nu avem nici timpul necesar şi nici înclinaţia de a renunţa la nenumăratele pofte lumeşti de care omul sfânt se leapădă pentru a atinge zonele exaltării. *Getsumei no michi* sau drumul luminat de lună ţi s-a relevat acuma, Nicholas. Trebuie să-l găseşti şi să te dedici lui. Nu te pot ajuta altfel în această privinţă, decât încunoştinţându-te de existenţa lui, dar s-ar putea ca visarea cu ochii deschişi să-ţi fie de folos, aşa că încearcă să meditezi acasă.

— Spuneţi-mi, *sensei*, cum voi reuşi să recunosc *getsumei no michi?*

— Prin două lucruri. În primul rând îţi vei da seama că simţurile ţi-au sporit în volum şi acuitate.

— Vreţi să spuneţi că voi auzi mai bine?

— Da, însă numai într-un anumit fel. Să nu confunzi

volumul sunetului cu amplitudinea. Nu vei auzi, aşa cum te-ai exprimat tu, mai bine. Vei auzi *în alt fel.* A doua senzaţie va fi conştiinţa luminii când te afli în întuneric deplin.

— Iertaţi-mă, *sensei,* dar nu pricep.

— Nu e neapărat nevoie să înţelegi, Nicholas. E mai bine să-ti aduci aminte.

Spre sfârşit, vocea lui Akutagawa-san începu să se reducă şi simţi că parcă se teme să nu fi rămas singur pe coasta muntelui. Se afla la mare distanţă de *ryu*, iar ceaţa îi micşorase capacităţile lui normale de orientare.

Simţi primele strângeri de inimă urcându-i în piept.

Constată că simţea un imbold nestăvilit să urle după Akutagawa-san, însă ar fi stricat nu numai impresia asupra lui, ci şi asupra lui Kansatsu, primul lui *sensei,* cel care l-a îndrumat să vină aici. Îşi muşcă buzele, îndurând.

Printre bătăile inimii, îşi reaminti o fărâmă din poveţele lui Akutagawa-san: să se concentreze şi să plece acasă. Se aşeză pe pământul umed în poziţia florii de lotus şi închise ochii. Se lupta să-şi controleze respiraţia şi intensa pulsaţie a sângelui în vine. Îşi ţinea mâinile pe genunchi, cu palmele îndreptate în sus.

Îşi deschise mintea spre prima imagine care-i ieşi la suprafaţă. Yukio. O alungă instinctiv din gând, spunându-şi: „Nu, e încă prea dureros, nu vreau să mă gândesc la pierderea ei, voi încerca altceva."

Dar nu voia să vină nimic altceva. La Yukio voia să mediteze şi cu un efort de voinţă, reuşi să se relaxeze şi să se gândească la ea.

O cascadă de păr negru, ochii aceia cu pleoape grele, atât de plini de promisiuni erotice. Îşi aminti prima lor întâlnire de la petrecerea dansantă a militarilor, coapsele ei tari apăsate pe piciorul lui, apoi, uluitor, perceperea frecării ei erotice de osul lui pubian, privirile acelea cu subînţelesuri, dansând în mijlocul perechilor care se învârteau în jur.

Îşi aminti duşul pe care îl făcuse, umbra corpului ei prin geamul ferestrei, uşa deschisă brusc şi apariţia ei în baie, complet goală, alături de el. Picături de apă căzând în

lungul umărului ei, pe o porţiune din sân. Fiorul de fierbinţeală cuprinzându-l când se apropiase de el. Atingerea caldă, îmbrăţişarea mătăsoasă, gustul de piersică al gurii ei, lovitura limbii înfierbântate. Şi îmbrăţişarea lor febrilă sub ploaia de apă, alunecarea extaziată a corpurilor, în timp ce apa argintie le stropea umerii şi gâtul într-o cascadă de...

— Lumină!

Îşi dădu capul pe spate şi deschise ochii. Văzu dintr-o singură privire cum Akutagawa-san stătea alături de el tăcut, cercetător. Nicholas simţi o apăsare pe piept, o ciudată senzaţie erotică. Era ca şi cum coborâse într-o depresiune, din care putea totuşi vedea întreaga lume. Era cu mult mai conştient decât dacă ar fi văzut totul clar, în sensul obişnuit al cuvântului.

Scutură din cap. Oare pe Akutagawa-san îl vedea el în clipa aceasta, sau îl simţea? Deschise gura şi rosti întrebarea.

— Nu am ce să-ţi răspund, Nicholas, în afara făptuirii că nu contează. *Getsumei no michi* este alături de noi şi ne folosim de ea. Şi am să-ţi spun aspectul cel mai important în această privinţă: este vorba despre senzaţia corpului mai degrabă decât a fiinţei. Numai partea neorientală din tine caută înţelegerea minţii. Partea orientală îţi permite libertatea fiinţei, ceea ce nici un occidental n-ar putea face vreodată, pentru că frica nu-i permite. Se teme să-şi dea frâu liber spiritului deoarece, pentru minţile primitive, acesta este pe veci legat de moarte. Occidentalii, după cum ştim, caută să înţeleagă moartea pentru că se tem de ea, foarte mult. Nu o pot accepta, aşa cum facem noi; ei nu au conceptul de *karma* şi nu sunt capabili să-şi dea seama de lucrul cel mai vizibil pentru noi, anume faptul că moartea face parte din viaţă.

Akutagawa-san începu să umble şi atunci Nicholas avu impresia că picioarele lui încălţate în sandale nu atingeau pământul.

— Acum, că ai aflat calea clarului de lună, este cazul să-ţi

foloseşti energia şi să o invoci în vederea primelor etape ale *Kuji-kiri.* Acest minim început îţi va cere multe luni şi la acest stadiu îţi va veni foarte greu, pentru că vom păşi într-un domeniu al terorii psihice şi dacă nu te obişnuieşti cu aşa ceva, poţi să mori. Coşmaruri îţi vor bântui somnul şi te vor ţine apoi treaz ore în şir. Ţi se vor întuneca privirile şi la cea mai mică deprimare, te va duce gândul să-ţi faci *seppuku.*

— Nu mă veţi speria, *sensei.*

Privirile crunte ale lui Akutagawa-san nu se luminară.

— E bine. Însă adu-ţi aminte ce-ai spus acum, atunci când vom coborî în vârtejul iadului.

Zorii zilei de luni, umede şi ceţoase, i-au adus pe toţi la realitate. Sistemul de alarmă antipoluare funcţiona şi Nicholas ieşi din hotel pentru a vedea ce se întâmplă. Aerul de pe străzile înguste era cenuşiu-maro şi pe măsură ce se ridica, părea atât de dens că nu mai putea zări nimic dincolo de etajul 12. Nici nu mai exista speranţa de a întrevedea crestele muntelui Fujiyama astăzi, din birourile companiei Sato.

Tomkin, alăturându-i-se în limuzină pentru a porni prin traficul aglomerat spre Shinjuku, părea să se fi întremat după răceală, deşi era încă palid şi-i spuse că fumul poluant îi dădea dureri grele de cap.

Când coborâră din limuzină în faţa clădirii companiei Sato, Tomkin îl luă de braţ şi-i spuse cu un glas scăzut, dar hotărât:

— Să nu uiţi, Nick. Săptămâna asta este hotărâtoare. Va trebui să te străduieşti să se realizeze fuziunea.

În ochi încă mai purta urmele febrei, iar respiraţia îi duhnea ca de obicei.

Miss Yoshida îi întâmpină în faţa ascensorului şi îi conduse în enormul birou al lui Sato. La această înălţime ferestrele păreau cufundate în întuneric; parcă se lăsase noaptea. Toate luminile erau aprinse ca şi cum s-ar fi încercat alungarea norului negru al fumului poluant.

După ce s-au aşezat cu toţii în fotoliile confortabile în afară de Ishii, care stătea sprijinit de perete ca o santinelă,

Sato începu:

— Înainte de a încheia negocierile, aş dori să vă explic motivul pentru care am cerut consilierilor noştri să ne lase singuri un moment. Nu am avut intenţia de a-l desconsidera pe Greydon-san, însă atât eu cât şi Nangi-san am considerat că e bine să rămână între noi această parte a discuţiilor.

Îşi drese glasul, în timp ce Nangi îşi aprinse o ţigară cu o nepăsare studiată.

— Întâlnirile de mâine după-amiază vor trebui reprogramate; mă tem că aşa vom fi obligaţi să procedăm, în vederea funeraliilor devotatului nostru prieten Kagami-san. Făcu o scurtă pauză, şovăind parcă să meargă mai departe, neştiind cum să procedeze. Aţi considera aceasta o cerere grosolană din partea noastră, probabil, însă cred că se impune să găsim răspuns la unele întrebări.

Se aplecă uşor înspre Nicholas şi Tomkin, care se aşezaseră unul lângă celălalt, pe canapea.

— Linnear-san, trebuie să vă spun că suntem de-a dreptul nedumeriţi de împrejurările morţii lui Kagami-san. Nu cunoşteam nimic în privinţa acelui *Wu-Shing* despre care aţi vorbit vineri şi nu vedem motivul pentru care s-ar fi putut comite aici o crimă. Având în vedere aceste lucruri, am încredere că dumneavoastră, fiind ceva mai puţin ocupat decât noi şi cu ceva mai mult timp la îndemână pentru a rumega presupunerile pe îndelete, aţi fi în măsură să descoperiţi ce s-a întâmplat cu sărmanul nostru coleg şi prieten.

Fusese un discurs elegant şi Nicholas îl aprecie. Dar nu putea tocmai să jure că mintea lui era foarte concentrată asupra morţii lui Kagami. Putea jura însă că, de când o văzuse pe Akiko la nuntă, mintea îi era acaparată numai de imaginea arzătoare a chipului ei şi de întrebarea înnebunitoare: „Este Yukio?”

Se simţea acum uşor ruşinat de faptul că-şi ocupase atât de mult week-end-ul. Era total contrar obiceiului său şi tocmai aceasta îl necăjea cel mai mult.

Grăbindu-se să-şi amintească dosarul, observaţiilor sale

asupra petelor de sânge risipite în baie, îşi puse deoparte îndoielile şi temerile.

Îşi împreună mâinile, lovindu-şi policarii unul de celălalt.

— Dincolo de semnul tatuajului *Wu-Shing* de pe obrazul lui Kagami-san, cred că un mare număr de anomalii ar indica faptul că nu-l putem considera victima atacului unui descreierat, sau ceva de genul acesta.

— A fost o crimă premeditată, îl întrerupse Ishii. Asta vreţi să spuneţi?

— Da, spuse Nicholas. Cel puţin pentru simplul motiv că asasinul nu a lăsat nici cea mai mică urmă dincolo de uşă, deşi pardoseala este foarte adesea umedă.

Sato mormăi ceva şi se întoarse către Nangi. Văzând că celălalt nu l-a observat, Sato se ridică şi porni spre bar. Cu toate că abia trecuse cu puţin de ora 10, îşi puse un pahar cu băutură, dovedindu-şi marea agitaţie în care se afla, deoarece uitase complet de bunele maniere, neglijând să mai servească şi pe altcineva.

Bău îndelung, apoi rămase cu privirile în gol aţintite asupra oglinzii din spatele barului. Îşi drese glasul şi spuse:

— Linnear-san, ai spus că există *mai multe* anomalii.

— De ce nu aşteptaţi să vină poliţia?

Desigur, un occidental i-ar fi răspuns, dar Sato îl fixă numai pe Nicholas. Iar privirile sale dădeau de înţeles: „Acesta este motivul pentru care ţi se permite implicarea în afacerile lui Sato Petrochemicals, pentru că nu vrem nici un fel de intervenţie a poliţiei”.

Nicholas pusese întrebarea de mai înainte deoarece voia să se lămurească în privinţa lor. De ce nu doreau ei implicarea poliţiei nu-l interesa; de ce îl implicau pe el însă, îl privea personal.

— Mi-e teamă că Kagami-san n-a avut o moarte fulgerătoare.

— Scuzaţi-mă, dar ce vreţi să spuneţi? întrebă Ishii.

— A fost lovit de mai multe ori, cu lama ascuţita a unei arme.

— Ştii ce fel de armă a fost? Întrebă Sato.

— Nu sunt sigur, răspunse Nicholas, dar e posibil să se fi

folosit un *shuriken.*

Sato băuse jumătate din whisky-ul său. Alt semn de agitaţie nu dezvăluia însă.

— Linnear-san, spuse el, când ai pomenit prima dată de *Wu-Shing*, ai spus că există mai multe pedepse în cadrul său. Am putea deduce, din pricina literei *Wu*, că acestea sunt în număr de cinci?

Nicholas păru pus în încurcătură.

— Da, aşa este. *Mo* este cea dintâi pedeapsă, prin urmare cea mai uşoară.

— Ce poate fi mai crunt decât moartea? spuse Nangi, cam supărat.

— Mă refeream la *Mo* în sine. Nicholas se uită la el. Strict vorbind, ar fi trebuit să i se aplice numai tatuajul pe obraz.

Bocănitul bastonului lui Nangi pe porţiunea de pardoseală unde parchetul nu era acoperit cu covoare îi anunţă apropierea dinspre biroul lui Sato, spre sala de şedinţe.

— Prin urmare, uciderea victimei este neobişnuită. Se grăbi să adauge imediat: Total neobişnuită.

— Da, spuse Nicholas. Aşa este.

Stătea liniştit, cu mâinile împreunate între genunchi. Se strădui să-şi afişeze un calm absolut, pe figură şi în întreaga atitudine a corpului. Ultimul lucru pe care şi-l dorea ar fi fost să-şi dezvăluie sentimentele sau gândurile în faţa lor. Mintea lui se învârtea încă în jurul gândului că cineva din *ryu*-ul său pătrunsese în tainele *aka-i-ninjutsu*-ului şi se amestecase în această crimă. Era de-a dreptul incredibil. Şi totuşi aşa se întâmplase. Văzuse înspăimântătoarea dovadă şi realizase că nu puteau exista dubii. Se ruga cu ardoare ca nimeni să nu-i adreseze întrebarea care ar fi aruncat în aer întreaga situaţie actuală.

— Eu totuşi nu înţeleg ceva, spuse Tomkin, iar Nicholas se pregăti să răspundă ceea ce se temuse că nu va putea ţine ascuns. Ai spus că acest Wo-ching sau cum s-o fi pronunţând este o pedeapsă specifică legilor chinezeşti. Ce legătură să aibă chinezii cu japonezii, în cazul de faţă? Credeam că aceste două culturi sunt distincte şi diferite.

Credeam că până şi ignoranţii de occidentali îşi pot da seama de asta.

Telefonul sună în liniştea ce se lăsase, iar Ishii se repezi de la bar ca să ridice receptorul. Îl aşteptară să-şi încheie discuţia şoptită. Dăduse dispoziţii să nu fie deranjaţi.

Apăsă pe un buton, apoi aşeză receptorul în furcă.

— Aveţi un apel telefonic, Nangi-san, spuse el. Se pare că e urgent.

Nicholas îşi puse întrebarea ce fel de gânduri întunecate îi pluteau în priviri lui Ishii?

Nangi înclină capul.

— Voi răspunde din biroul de alături.

Traversă camera, îndreptându-se spre *tokonama,* nişa în care-l văzuse Nicholas pentru prima dată.

Atmosfera în sală era încordată, iar Nicholas îşi puse acum la bătaie tot antrenamentul său pentru a găsi calea să alunge tensiunea celor de faţă, cât şi pentru a abate discuţia din zona ce trebuia evitată.

— De ce se predă un mod de pedepsire *chinezesc* într-o şcoală japoneză, e un lucru simplu, începu el. Se spune, şi eu cred că pe drept cuvânt, că *ninjutsu* este originar de pe continentul asiatic, mai precis din nord-estul Chinei. În mod sigur a luat naştere acolo cu mult înainte de civilizarea Japoniei. Aşa că japonezii au împrumutat multe obiceiuri de pe continent, încă din acele vremuri.

Se ridică şi traversă camera, cu mişcări de panteră. Se mişca asemeni dansatorilor pe care îi văzuse Tomkin, cu centrul de greutate foarte coborât, ca şi cum pardoseala ar fi fost elastică precum o saltea umplută cu iarbă uscată.

Reaşezându-se pe canapea alături de Tomkin şi avându-i pe Ishii şi Sato în stânga, continuă:

— De fapt, China şi Japonia sunt mai apropiate una de cealaltă decât i-ar plăcea vreunei alte ţări să admită, de vreme ce vrajba dintre ele durează de mult timp şi e crâncenă. Totuşi, nu vă rămâne decât să luaţi anumite aspecte de bază ale vieţii, cum ar fi vocabularul, de exemplu, pentru a vă convinge de spusele mele. Limba chineză este foarte asemănătoare cu japoneza.

Se opri un moment, pentru a vedea dacă japonezii protestau.

— Până în secolul V n-a existat deloc o limbă japoneză scrisă. Îşi încredinţau cunoştinţele numiţilor *kataribe,* acei oameni desemnaţi de la naştere să se ocupe de memorarea lucrurilor importante, care au pus bazele unei istorii orale amănunţite a Japoniei timpurii. Însă faptul, privit din actualul nostru punct de vedere, pare un semn de civilizaţie rudimentară. Scrierea cu caractere chinezeşti a fost introdusă în Japonia în secolul V, însă obişnuinţa de a recurge la *kataribe* era aşa de înrădăcinată într-o cultură refractară la înnoiri, încât aceştia au mai activat încă cel puţin trei sute de ani.

— Există totuşi diferenţe între cele două limbi, interveni Sato. Părea cenuşiu la faţă şi dezamăgit ca de pe urma unei înfrângeri. Ishii nu părea capabil decât să respire, nimic altceva.

— O, da, spuse Nicholas. Desigur că trebuie să existe. Chiar din vremurile îndepărtate, japonezii au fost fideli caracterului lor. Niciodată înclinaţi spre inovaţii, au excelat totuşi în îmbunătăţirea modelelor altora. Problema cu scrierea chinezească a fost abundenţa de neimaginat a caracterelor. Au câteva mii de caractere şi de când a fost folosită la consemnarea edictelor emise de Curtea Imperială şi de către funcţionarii publici, nu s-a adaptat evoluţiei limbii vorbite. Japonezii au început aşadar lucrul la un silabar fonetic, cunoscut nouă sub numele *hiragana*, capabil să facă scrierea chineză *kanji* mai potrivită pentru termenii japonezi care nu aveau echivalenţi în chineză. Şi pe la mijlocul secolului IX, lucrul a fost încheiat. Era cam pe când, cu totul întâmplător, ţările din estul Europei dezvoltau alfabetul chirilic. Ceva mai târziu, s-a introdus un nou silabar, *katajwna* în vederea transcrierii limbii vorbite şi a cuvintelor străine împrumutate în Japonia, ca o îmbunătăţire a celor 48 de semne din *hiragana.* Însă, ca o curioasă reminiscenţă a datinilor chinezeşti care nu permiteau femeilor să folosească literele *kanji,* nici aici, în Japonia,

pentru o japoneză nu era un semn de distincţie această scriere. Aşa că acestea s-au îndreptat spre *hiragana* şi *katakana,* creând cu timpul prima literatură adevărată scrisă în japoneză, *Însemnările doamnei Seishonagon* şi clasicul *Genji Monogatari*, ambele datând de la începutul secolului al XI-lea.

Dincolo de peretele despărţitor, Nangi stătea în spatele unui birou, care nu avea pe el nici o hârtie şi nici un dosar. Lemnul de cedru strălucea, lustrul său aproape ca o oglindă reflecta o parte din chipul lui Nangi.

— Da? spuse el în aparat.

— Nangi-san – vocea se auzea subţire şi ciudată, transformată parcă de mijloacele electronice, depersonalizată – la telefon Anthony Chin.

Chin era directorul băncii All-Asia din Hong Kong, pe care Nangi o cumpărase în urmă cu circa şapte ani, când, din cauza unei proaste administraţii financiare şi a unor serii de fluctuaţii nefericite pe piaţa dolarului în cadrul Coloniei Coroanei, era ameninţată cu dispariţia.

Nangi zburase la Hong Kong şi în zece zile, pusese la punct un plan, care permitea *keiretsu*-ului său un maxim de capital lichid şi un minim de risc, după primul an şi nouă luni de activitate.

Totuşi, începând cu primăvara lui 1977, preţul terenurilor au crescut aşa de mult în minuscula colonie, atingând proporţii greu de imaginat.

Anthony Chin fusese printre cei mai activi în privinţa tranzacţiilor funciare şi cu acceptul lui Nangi, investise cea mai mare parte a capitalului băncii All-Asia. Şi atât banca, precum şi *keiretsu*-ul au prosperat uimitor odată cu creşterea preţurilor la terenuri, care pe la sfârşitul anului 1980 se împătrise.

Cu aproape un an înainte, Chin îl sfătuise pe Nangi să se extindă.

— Trebuie să continuăm, spunea el, nu avem încotro. Nu mai există nici un teren disponibil pe insulă şi nici în port. S-au trasat nişte planuri pentru înălţarea cartierului Sha Tin în

noul Hong Kong, destinat clasei mijlocii. Am văzut planurile a 16 mari complexe de zgârie-nori, toate îngrămădite pe o lungime de o milă sau două.

Dacă intrăm acum în afacere, în doi ani ne dublăm capitalul.

Însă Nangi optase pentru prudenţă. La urma-urmei, îşi spunea el cu raţiune, concesia Noilor Teritorii ale Hong Kong-ului pe 99 de ani se apropia de sfârşit. Desigur, nici un cetăţean al Coloniei Coroanei nu îndrăgea China comunistă, susţinând că Hong Kong şi Macao sunt singurele ei ferestre orientate cu adevărat spre Occident, care aduceau Chinei Roşii o atât de mare cantitate de bani lichizi, încât nu se vor arăta prea dornici de a suspenda concesionarea către Marea Britanie, din contră, se vor grăbi să o reînnoiască.

Nangi avusese însă multe afaceri cu chinezii comunişti şi le cunoştea felul de a gândi. Şi se gândea, la începutul anului 1980, că aceştia ar putea avea nevoie de altceva, mai mult decât de bani.

Prezisese fără să se înşele căderea lui Mao, urmată apoi de căderea Bandei celor Patru. Era simplu pentru el să vadă în China modernă exact aceleaşi împrejurări care duseseră în Japonia la căderea şogunatului lui Tokugawa, care ţinuse trei sute de ani, ducând la restauraţia perioadei Meiji. Pentru a supravieţui în vremurile noastre, conducătorii chinezi au ajuns în cele din urmă la dureroasa concluzie că trebuie să se deschidă către occident. Se vedeau nevoiţi să iasă singuri din izolaţionismul autoimpus în care îi aruncase Mao, o adevărată epocă de beznă în care industria s-a atrofiat odată cu comerţul, cultura, exprimarea artistică, totul de dragul unui plan cincinal şi pe baza unor represiuni intense.

Din ce în ce mai clar, Nangi îşi dădea seama că, mai mult decât de profituri, China avea nevoie de două lucruri pentru a se pune pe propriile picioare; amândouă îi inspirau grijă şi groază: industria grea şi capacitatea nucleară. China avea nevoie de transplant masiv de tehnologie, dar nu existau suficienţi bani pentru a o cumpăra. Puteau merge pe un

singur drum: schimburile barter. Şi singura posibilitate de a plăti nişte sume astronomice era Hong Kong-ul. Dacă ar putea ameninţa Anglia cu expulzarea din această colonie, ruinând astfel complet tot ceea ce Marea Britanie clădise cu atâta trudă şi atâţia ani pe pintenul din litoralul asiatic şi dacă ar reuşi să-i facă să creadă că sunt fermi pe poziţie atunci ar putea scoate de la ei tot ce şi-ar dori. Bineînţeles, Anglia avea întreaga tehnologie la care ar putea spera China.

În acest scop, îşi dădea seama Nangi, China va face în curând primul pas. Fără îndoială, acest lucru va implica o declaraţie dată publicităţii, anunţând că documentul de concesionare devenise un act care pentru ei nu mai prezenta nici o valoare. Apoi va sosi şi inevitabila încunoştinţare că, în curând, desigur că nu vor specifica data, vor începe reinstaurarea controlului Chinei asupra coloniei.

Asemenea dezvăluiri, ştia el bine asta, vor ruina toate afacerile dintr-o lovitură. Care investitor străin ar li dispus să-şi îngroape banii în nişte nisipuri mişcătoare? Rezultatul inevitabil: atât averea imobiliară a Hong Kong-ului cât şi stocurile se vor scufunda rapid. Iar Nangi nu voia să fie prins într-un asemenea dezastru. Aşa că se opuse tuturor cererilor de extindere înaintate de Anthony Chin.

— Lasă-i pe alţii să se bage, spusese el. Noi ne vom mulţumi cu ce avem.

Iar evenimentele transformaseră în realitate cele mai pesimiste temeri ale sale. Chinezii şi-au făcut public anunţul pe la sfârşitul lui 1982, fapt care a adus-o pe Majestatea Sa Regina Elisabeta la faţa locului în pas alergător. Poporul său i-a cerut să iniţieze runde lărgite de convorbiri cu comuniştii, sperând astfel că se rezolve imediat principalele divergenţe, împiedicând astfel falimentul total prevăzut pentru economia coloniei.

Nangi a trebuit să zâmbească la aflarea acestei ştiri, după cum a zâmbit plin de sine gândindu-se la perspicacitatea şi la prudenţa sa. Chinezii, care aveau acum atuul în mână, vor căuta să strângă laţul cât vor putea,

bucurându-se pe poziţia favorabilă în care se aflau. Era esenţial pentru ei să-i facă pe englezi să fiarbă cât mai mult posibil, pentru a aduce la cunoştinţa întregului Occident strâmtoarea în care se află China.

Runda de convorbiri s-a întrerupt fără rezultate clare. Iar Hong Kong-ul s-a apropiat de prăbuşire. De la un indice comercial al pieţei asiatice de 1730 în iunie 1981, s-a ajuns la un indice Hang-Seng de 740 în decembrie 1982. La începutul lui 1983, unele companii mici cu capital privat şi-au început declinul, urmate în al treilea trimestru de două sau trei companii mai mari.

Dar, spunea John Bremidge, ministru de finanţe al Hong Kong-ului, adevărata îngrijorare o reprezintă sectorul financiar şi bancar. La ora actuală sunt amândouă în panică.

Acum, primind telefonul lui Anthony Chin, Nangi mulţumi încă o dată Cerului pentru cursul inteligent şi ponderat al acţiunilor sale.

— Cum merg treburile în grădina chinezească? Era o glumă numai a lor, dar de data aceasta Chin nu reacţionă.

— Mi-e teamă că am veşti proaste, Nangi-san...

— Dacă este vorba despre mersul băncilor, nu-ţi face griji, spuse Nangi. Putem depăşi căderea cursului. Ştii doar că dispunem de mult capital.

— Tocmai aici este problema, răspunse Chin. N-avem capital suficient. Nu ne va permite să ne menţinem nici pe linia de plutire.

Nangi îşi aduse pulsul la normal, printr-un efort conştient, deoarece un moment inima îi tresărise. Se străduí să se calmeze şi pătrunzând cu gândul în neant, unde era lăcaşul Sfintei Treimi, chiar reuşi acest lucru.

Mintea îi era un furnicar de mii de întrebări, dar, înainte de a deschide gura şi le ordonă în funcţie de importanţa lor.

— Adică unde sunt banii noştri?

— În şase din întreprinderile Sha Tin, aflate în extindere, spuse Anthony Chin pe un ton de milog. Ştiu că nu astea au fost dispoziţiile dumneavoastră, însă nu v-am găsit ca să vă cer sfatul. Am fost stăpân pe situaţie, zi de zi. Mi-am dat

seama că vom face bani mulţi. Acum nu mai găsim pe nimeni dornic să vină cu chirie. Cu climatul ăsta instabil, cu frica de comunişti... Toată lumea tremură aici, toţi *tai-pan*-ii. Chiar şi...

— Eşti concediat, i-o reteză Nangi. Ai zece minute ca să părăseşti clădirea. După asta, oamenii de pază vor primi ordin să te aresteze. Tot la fel vor proceda în cazul în care iei legătura sau alertezi vreo iscoadă de-a ta.

Puse receptorul în furcă şi formă repede centrala băncii, cerându-l pe Allan Su, vicepreşedintele acesteia.

— Domnule Su, Tanzan Nangi la telefon. Te rog să nu pui întrebări şi să mă asculţi cu atenţie. Începând cu clipa de faţă, te numesc preşedinte al băncii All-Asia, Anthony Chin nu mai lucrează pentru mine. Te rog să dai ordin oamenilor noştri de pază să-l evacueze imediat. Pune-i să se asigure că nu pleacă din bancă având asupra sa ceva care să nu-i aparţină. Şi acum, la muncă...

Va trebui să-l înlăture pe unul din ei. Pe care, pe Roşu sau pe Albastru? Cu ochii duşi pe valurile albastre şi verzi ca jadul transparent, Bristol se gândi că Albastrul va fi primul la rând.

Stătea comod într-un balansoar cu spătarul de pânză, obiect ce prinsese odinioară vremuri mai bune, demodat acum şi aştepta ca vreun peşte să vină şi să muşte nada care se mişca la o adâncime de cinci metri. Nu mai departe de o sută de yarzi distanţă de port, o barcă de agrement cu două motoare, suplă, îi plimba pe Alix Logan şi vreo şase prieteni de-ai ei, precum şi pe Monstrul Roşu care, pentru a se arăta băiat zglobiu, se băgase cu picioarele în apă.

Mersese până acolo încât se dezbrăcase de cămaşă, iar Bristol considera faptul o greşeală, deoarece îşi expusese astfel albeaţa pieptului său nebronzat, a spatelui şi braţelor. Era totuşi musculos şi puternic, ceea ce Bristol luă în seamă pentru viitor. Se întreba prin ce minune ajunsese el să fie prezentat prietenilor lui Alix Logan.

Firul se întinse şi începu să se deruleze de pe mulinetă. Bristol urmări cum se îndoaie vârful undiţei şi apoi vibrează,

aşa că începu să mulineze. Dacă ar fi fost vorba să tragă la sorţi, Bristol l-ar fi dat deoparte pe Monstrul Albastru, deoarece era mult mai solid ca el; însă oricum, pe Bristol îl mânca palma după o mardeală.

Dar până acum nu avusese loc nici o bătaie. În lunile pierdute cu urmărirea, ajunsese să-l urască pe Monstrul Albastru. Cel puţin pentru motivul că acum avea o privire care arăta limpede că n-o mai urmărea pe Alix numai din interes de afaceri. Într-un anumit fel, pe măsură ce trecuse timpul, Albastrul dezvoltase la Bristol simţul proprietăţii.

Pentru Monstrul Roşu ea era doar o „bucăţică”, o misiune ca oricare alta din cele pe care le îndeplinise cândva şi avea să le mai îndeplinească: să izoleze şi să apere; şi-a procurat lista pe care o comandase, cuprinzând numele prietenilor ei apropiaţi, pe care îi verificase şi îi găsise demni de compania ei.

Albăstruiul, omul de noapte, îi plăcea să o privească. Fusese acceptat şi în apartamentul ei. Desigur, nu pentru a-şi petrece noaptea acolo, însă pentru un timp destul de îndelungat după ce se întorcea ea din plimbare, ca să verifice minuţios locul. Apoi uşa se trântea în urma lui şi el cobora apăsat treptele, cu o scobitoare jucându-i în colţul gurii. Traversa strada, îndreptându-se spre vitrina de crom şi sticlă a rotiseriei din apropiere. Cumpăra un pui rumenit la rotisor, suficient de mare pentru o familie de patru inşi şi-l deşerta într-o pungă portocalie de plastic. Cu buzele unsuroase, cu obrajii mânjiţi de resturi, se uita la fereastra luminată, dincolo de care Alix Logan se dezbrăca şi se lingea pe buze. Bristol însă considera că nu din cauza mâncării.

O smucitură puternică la capătul firului aproape îi smulse undiţa din mână. Situaţia devenea serioasă. Îşi propti tălpile şi trase puternic de undiţă. În ape se afla probabil forţa lui Dumnezeu, deoarece smucitură care urmă mai că-l dădu jos de pe scaun. Peste ce naiba să fi dat? Muşchii săi dorsali se încordară în încăpăţânarea de a se opune jivinei din apă.

La circa o sută de metri, peste spuma de diamante a

mării fremătătoare, Alix şi prietenii ei se dezbrăcaseră în slipuri, pielea lor bronzată strălucea, îşi ţineau feţele spre soare, părul le flutura în vânt. Cutii de bere de la gheaţă umblau din mână în mână. Râsetele răsunau pe întinderea apei.

Bristol se lupta cu peştele, deşi privirile îi erau atrase spre barca de agrement, iar mintea îi era încă preocupată de Monstrul Albastru.

Muşchii i se încordară şi simţi adrenalina sporindu-şi circulaţia prin corp, îndârjindu-l. Să dea naiba, că bine e să fii în viaţă! Uneori, spectrul mormântului pe care i-l pregătise Tomkin îl mai bântuia încă. Noaptea aceea, când maşina se prăvălise, neputinţa de a interveni, zborul liber, întorcându-i stomacul pe dos, stâncile care veneau spre el ca din pământ, întunericul atotputernic, învârtejeala, ieşind din maşină, flăcări mari şuierând victorioase dinspre sicriul său ca un meteor arzând, ce aproape îi ştersese obrazul. Apoi se prăvălise şi tot învârtindu-se, fusese martor la propria-i moarte.

Strâmbându-se încordat, Bristol înfăşură firul pe mulinetă, fiind perfect conştient acum de fiecare celulă a fibrelor sale musculare. Simţea întregul puls al vieţii înconjurătoare. Simţea legănatul bărcii de agrement pe valurile agitate, inspira profund aerul sărat şi curat, iuţit pe alocuri de mirosul de păcură, simţea fierbinţeala soarelui pe braţe şi umeri. Culorile apei îi străluceau în ochi ca nişte brazde, când albastru închis, când bleu, turcoaz, sau, în depărtare, câte o dungă verde palici.

Dar simţea mai ales viaţa de la celălalt capăt al firului undiţei, lupta, îndârjirea de a aduce peştele cel mare mai aproape, cât mai aproape de copastia bărcii. În timpul lungilor ierni friguroase din New York, se gândise la asemenea momente, iar acum le trăia.

Peştele era aproape. Îi vedea dâra înspumată ori de câte ori se ridica la suprafaţă, ştia că e cazul să se opintească, să deblocheze siguranţa mulinetei şi să permită dihaniei să se scufunde în adâncuri. Rezultatul nu ar fi altul decât că ar permite cârligului să i se înfigă şi mai mult în fălci, însă

instinctul îi spunea că astfel va scăpa, că se scufundă.

Mulineta scrâşni la desfăşurarea firului în viteză şi Bristol ştia că dacă ar încerca s-o tină încordată, firul s-ar rupe din cauza forţei enorme a peştelui care se dădea la fund.

Ajunsese la capătul firului şi înălţând undiţa într-un arc lung, începu să înfăşoare încet, continuu, cu multă răbdare. Va avea o după-amiază lungă aici şi el nu avea unde să se ducă dacă barca de agrement va continua să rămână pe ape.

Tot timpul arunca ocheade într-acolo. Era important, îşi dădea seama, să nu devină un observator pasiv. Mai ales să nu îl ia somnul şi să-i scape din vedere. Fusese învăţat să folosească timpii morţi pentru a-şi observa şi cunoaşte subiectul. Obiceiurile şi starea de spirit sunt chestiuni importante, deoarece în mod sigur vine odată şi-odată timpul în care observator şi subiect se vor întâlni faţă în faţă, iar în această confruntare, cunoştinţele observatorului îi oferă un ascendent în susţinerea conversaţiei.

Peştele începuse a obosi şi pe când Bristol înfăşură firul mai repede, observă silueta înaltă a lui Alix păşind cu o graţie studiată pe puntea din faţă a ambarcaţiunii. Monstrul Roşu, bând bere, îşi întoarsei capul o clipă, ca şi când ar fi vrut să prindă orice mişcare. Însă nu se întâmplă nimic demn de atenţia lui, aşa că îşi reluă băutura liniştit.

Alix se prinse de balustrada de aluminiu a provei şi se aplecă spre apă, ţinându-şi mâinile întinse. Privi marea îndelung. Linia nesfârşită a orizontului abia distingea apa de cer. Apoi ochii i se îndreptară spre apa care clipocea sub ea. Privirile îi erau nemişcate. Părea hipnotizată la vederea unui obiect de sub undele transparente.

Într-o ultimă izbucnire de energie, peştele cel mare se avântă spre fund şi numai pentru un moment, întreaga lui atenţie şi energie se concentră să nu-l scape.

Când îşi ridică privirile, Alix dispăruse. Bristol mătură puntea cu ochii. Nu era pe punte. Probabil fusese nevoie să-şi pună mintea la contribuţie. Iar soarele fiind prea puternic...

Bristol fu cuprins de remuşcări. Privirile acelea fixe ale ei, concentrate. Mai văzuse aşa ceva când o întâlnise prima oară pe Gelda. Îşi îndreptă privirile spre pravă. Părul ei auriu plutea pe apă, un umăr bronzat se balansa la suprafaţă. Oare înoată, sau e pe cale de a se îneca?

Monstrul Roşu se uită înainte, dar n-o observă. Puse berea jos şi se ridică. Deschise gura şi spuse ceva comandantului ambarcaţiei. Acesta scutură capul în semn de negaţie, apoi arătă spre balustrada provei.

Monstrul Roşu se năpusti în acea direcţie, iar Bristol se gândi că ar trebui să se grăbească, deoarece Alix începuse să se îndepărteze de vaporaş şi nu mai era nici o îndoială acum. Nu depunea nici un efort să plutească, iar curentul o îndepărta destul de repede.

Alergând spre pravă, Roşul o reperă şi se aruncă în apă. Loviturile puternice şi hotărâte ale braţelor sale îl apropiară imediat de ea. Pe puntea ambarcaţiunii comandantul scosese barca pneumatică de salvare. Mai mulţi bărbaţi bronzaţi îl ajutau. Femeile priveau cu gura căscată.

Comandantul coborî barca, iar Monstrul Roşu, ţinând mâna pricepută pe sub bărbia lui Alix, înotă încet spre aceasta.

Ridicară pe punte trupul lui Alix, iar peştele lui Bristol ieşi la suprafaţă. Era un merlin, care în mod sigur ar fi fost capabil să-l smulgă din scaun şi să-l tragă în apă în timpul luptei.

Bristol privi la arcuirea trupului ei lung, ridicat spre punte ca un curcubeu. Părul ei, ud şi din această cauză închis la culoare, atârna ca iarba de mare, acoperindu-i un umăr.

Puţin mai târziu, după ce Monstrul Roşu îi aplică respiraţia gură la gură, se întoarse. Apa îi şiroia din plămâni ca un torent. Cineva se apropie şi-i puse pe cap o pălărie de pai, pentru a o proteja de soare. Comandantul îi întinse un prosop pe umeri, iar Monstrul Roşu o duse jos, în cabină.

Bristol privi în jos, la ochii uriaşi şi strălucitori ai merlinului. Corpul său lung zvâcni, iar coada îi împroşcă apă rece în obraz.

Peştele era foarte aproape acum şi pe când se apleca să-l

tragă afară cu cangea, văzu în el ceea ce era în realitate: o altă formă de viaţă, nu un trofeu de pescuit sportiv, care să-i împodobească panoplia apartamentului.

Se gândi iar la maşina în flăcări, la lupta în urma căreia reuşise să sară dinăuntru şi să scape de moarte şi văzu că lupta disperată a merlinului nu fusese diferită de a lui. Erau amândoi nişte soldaţi bine instruiţi şi manieraţi şi nici această creatură nu si-ar fi meritat moartea mai mult decât Bristol.

Mai privi o dată în ochiul rotund, atât de impasibil şi totuşi atât de plin de viaţă. Nu-i putea lua zilele. Lăsând cangea jos, căută briceagul prin buzunare. Îl găsi şi tăie firul dincolo de cârlig.

Pentru numai o clipă, merlinul rămase locului, plutind şi privindu-l. Apoi, cu o izbitură a cozii lui puternice, se îndepărtă încovoindu-şi spinarea albastru-verzuie, soarele făcându-i solzii să sclipească, după care rămase din el numai o dâră înspumată, o mică bulboană care îi marca prezenţa de o clipă.

Tengu era numele pe care, conform tradiţiei, i-l dăduse *sensei*-ul său. Era unul dintre agenţii lui Viktor Protorov infiltrat în *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori. Era cât se poate de prudent şi de vigilent. Până şi în somn stătea de veghe, astfel că nu putea fi prins. Cum fusese Tsutsumu.

Întotdeauna fusese conştient că se află într-un stup cu albine supărate, bâzâindu-i pe la urechi. Ştia foarte bine că această supărare nu aştepta decât un cuvânt de acuzare la adresa lui ca să se dezlănţuie. Niciodată nu mai trăise asemenea emoţii contradictorii precum cele produse de moartea neaşteptată şi inexplicabilă a lui Masashigi Kusunoki, fostul şef al *ryu*-ului de ninja.

Tengu provenea dintr-o familie numeroasă din Kyushu şi nu uitase niciodată moartea tatălui său. Familia se întrunise în tăcere, comportându-se ca o comunitate perfect unită. Dar nici această comunitate nu se putea compara cu voinţa unanimă ce se observa aici, aproape la orice nivel de

pregătire. *Jonnin*-ul, *sensei*-ul şef, *chunin*-ii, şefii de tactică ai grupelor şi *genin*-ii, precum şi toţi elevii de gradul lui erau cât se poate de afectaţi.

Ceva se petrecea în *dojo,* ceva de care Tengu nu-şi dădea seama clar, un fel de vârtej subconştient, un fel de fierbere din care el nu făcea parte. Încercă să intre şi el în miezul lucrurilor, arătându-le că nu-l pot exclude din rândul lor pe unul care aparţine şcolii, însă ştia că nu avea nici un rost. Se simţea pierdut şi nu-şi putea explica motivul. Dacă ar fi fost în stare să-şi iasă din sine şi să observe totalitatea împrejurărilor în care se afla şi-ar fi putut da seama că pur şi simplu îi lipsea înclinaţia pioasă, concentrarea energiilor care l-ar fi alăturat celor îndureraţi de moartea lui Kusunoki.

Pe timpul acestor zile trecătoare, Tengu fu cuprins de tot felul de temeri, care-l obligară la teribile cheltuieli de energie internă, pentru a le ascunde celor din jur adevărata sa misiune la Tenshin Katori. Şi nimic nu era mai puternic şi nu-l vlăguia mai mult decât teama faţă de Phoenix.

Aproape de valoarea lui Kusunoki, Phoenix era cel mai puternic *jonin.* De fapt, în felul de a gândi al lui Tengu, Phoenix era mai periculos ca însuşi Kusunoki. Pe de o parte, pentru că era mai tânăr şi în deplinătatea puterilor. Pe de altă parte, pentru că avea un fel de a iscodi trecutul la care, i se părea lui Tengu, Kusunoki renunţase de multă vreme. Ca un prost.

De asemeni, Phoenix obişnuia să-şi petreacă mai mult timp decât Kusunoki în preajma *genin*-ilor, cel puţin atât cât vedea Tengu când se afla la şcoală. Bătrânul *sensei* părea să se dedice tot mai mult contemplaţiei retrase şi îşi redusese lecţiile la câţiva elevi favoriţi, printre care se afla şi singura femeie, Suijin.

Aşa s-a întâmplat până în zorii zilei în care Tengu dormea dus în cămăruţa lui, epuizat fizic după o noapte pe care şi-o petrecuse căutând şi ascunzându-se. Inima îi bătea puternic ori de câte ori simţea pe cineva apropiindu-se.

Teroarea îl consuma. Se temea permanent că Phoenix va descoperi activităţile lui clandestine. Se gândea că-i va deveni imposibilă orice mişcare sub privirile lui suspicioase.

Mult mai uşoară i s-ar fi părut moartea de propria-i mână decât de răzbunarea unui asemenea om.

Pentru Tengu, care fusese crescut în superstiţiile şi ritualurile populare, era ca şi când s-ar fi luptat împotriva unui *kami.*

Phoenix era ca o fantomă, ceva pe care nu-l putea pricepe. Văzându-l, văzându-i tatuajul feroce reprezentând un tigru care i se urca pe umăr şi pe spinare, Tengu a fost pentru prima oară în viaţă atins de paralizie. Aşadar, în ciuda tuturor sfaturilor lui Protorov, evita să se arate prea îndrăzneţ, ferindu-se să fie descoperit, însă continuându-şi misiunea.

Când se întoarse în sala de şedinţe, faţa lui Nangi nu trăda nimic. Pentru moment, făcuse tot ce se putea face. Acum totul era pe mâna lui Allan Su şi a personalului să. Vor scotoci prin documentele lui Anthony Chin, pentru a descoperi dacă All-Asia se dusese de râpă, pentru a vedea dacă banca încă mai poate fi salvată. Allan Su propusese ca uşile să rămână închise până la elucidarea cazului, însă Nangi, ştiind ce zvonuri umblau prin colonie, ordonă ca banca să-şi continue activitatea, având grijă să se născocească o poveste despre demiterea lui Anthony Chin, plauzibilă pentru severele ziare englezeşti şi chinezeşti. Nu avea nici un fel de remuşcare faţă de distrugerea carierei omului care-i dusese banca în pragul falimentului.

Nangi îi spusese lui Su că apele în Hong Kong trebuie să fie tulburi acum.

— Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a câştiga timp, îi spusese el. Nu vreau să transfer din capitalul de aici pentru a nu da apă la moară temerilor. Şi n-o să dau vrabia din mână pe cioara de pe gard. Reţine, domnule Su. Slujba dumitale şi a celor din jur se află în mâna dumitale. Te rog să te comporţi la înălţime.

Continuând activitatea băncii era sigur de redresare, însă totul se află în mâna Divinităţii. Ea să hotărască soarta băncii All-Asia. Desigur că nu-i spusese lui Su despre faptul

că *keiretsu*-ul nici nu-şi putea permite un transfer major de fonduri. Iar dacă banca nu-şi putea asigura fondurile, acestea trebuiau totuşi să vină de undeva.

Mulţumit pentru moment, îşi concentră întreaga atenţie asupra discuţiilor din sala de şedinţe a lui Sato. Îşi aduse aminte ce intenţionase să-l întrebe pe Linnear înainte de a-l întrerupe telefonul. Se opri în spatele canapelei pe care stăteau Nicholas, Sato şi Ishii. Tomkin se mutase într-un fotoliu din faţa lor, lăţindu-se cât putea.

— Linnear-san, începu el după ce scoase o nouă ţigară şi bricheta, înainte de a fi fost întrerupt spuneai că e foarte neobişnuit ca litera *Mo* să fie asociată cu moartea.

Palid la faţă, Nicholas nu răspunse, iar Nangi, fără să-l slăbească din ochi în timp ce-şi aprindea ţigara, se întrebă dacă l-a atins unde trebuie, pentru a-şi asigura superioritatea asupra *gaijin*-ului.

— Mă întreb, continuă Nangi, suflând fumul albăstrui printre buzele întredeschise, dacă ai fi destul de amabil să ne spui care este scopul legilor *Wu-Shing...*

Nicholas avea de ales între a face o impresie proastă sau a produce o posibilă panică printre japonezi, periclitând astfel negocierile, a căror finalizare fusese subliniată de Tomkin în mod clar ca fiind absolut necesară săptămâna aceasta. Îi împărtăşise ceva lui Tomkin pe când se aflau la hotel, vineri, iar acum urma să spună ceva mai mult. Dar numai el, Nicholas, ştia mai mult, adică totul, iar implicaţiile erau atât de îngrozitoare, încât cel puţin pe moment prefera să nu se gândească la ele. Şi totuşi inteligentul Nangi, încăpăţânatul Nangi, era pe punctul de a-i forţa mâna şi procedând astfel, putea să spulbere câţiva ani din planurile lui Tomkin?

Gândul îi alerga de colo-colo, dezbătând dilema în care era pus, când capul i se întoarse parcă singur. *Harugei,* cel de-al şaselea simţ, îl avertizase... despre ce? Tomkin! Ce s-a întâmplat? Nicholas se puse în mişcare, mai înainte de a trage o concluzie coerentă.

Ochii căprui ai lui Raphael Tomkin, de obicei atât de şireţi şi de o prefăcătorie ascunsă, erau acum limpezi şi zglobii,

de parcă îi pierise toată culoarea din ei. Pupilele i se dilataseră şi părea că greu se mai poate concentra.

Nicholas puse uşor mâna pe el, simţi tremurul clar al trupului, aritmie, spasmodic, anormal.

— Repede, spuse el, chemaţi un doctor!

— Avem unul în clădire, spuse Sato îndreptându-se către Ishii care deja ajunsese la jumătatea drumului spre uşă. E doctorul nostru şi e un bun specialist.

Tomkin încercă să deschidă gura, dar nu putu vorbi. Degetele i se încleştaseră de haina lui Nicholas, rupând-o. În ochi îi apăruse roşeaţa fricii şi a torturii.

— Nu-i nimic, îl încurajă Nicholas pe un ton liniştitor, vine imediat doctorul.

Ceva în mintea lui încerca să iasă la suprafaţă, o jumătate de amintire firavă, plutitoare, părând totodată fără importanţă. Ce anume era?

Faţa lui parcă se pătase şi aflat aşa aproape de el, lui Nicholas i se păru că-i simte pulsul ca o maşină care merge razna. Îşi puse degetele pe încheietura mâinii lui tremurânde. După un moment şi le ridică, repetând figura. Nu-i venea să creadă: nu-i mai simţea pulsul!

Însă gura lui Tomkin clămpănea şi-l trase pe Nicholas aproape, vrând şi având probabil nevoie să-i şoptească ceva. Nicholas îşi apropie urechea de buzele lui Tomkin şi se concentră. Respira din greu de parcă gâfâia înainte de a-şi da duhul. Amintirea îngropată, ieşi la lumină, dar, când să prindă contur, auzi vocea lui Tomkin, strangulată, uscată, nepământeană.

— Greydon, auzi Nicholas printre gâfâieli. Pentru numele lui Cristos adu-l pe Greydon. *Acum!*

Reflexiile rozalii iradiate de *kanzashi*-urile din părul lui miss Yoshida făceau să strălucească pietrele de pe fundul bazinului ca nişte geme preţioase. Stătea în genunchi într-o încăpere la etajul 15 al clădirii Shinjuku Suiryu, care găzduia sediul firmei Sato Petrochemicals. Fusese decorată de un maestru arhitect de interioare, după care un *sensei* al

grădinăritului crease acolo un sanctuar al cugetării meditative în mijlocul balamucului din Tokyo.

În atmosfera diafană pătrunse o boare de vânt, trecând peste capul femeii. La dreapta trandafirului se aflau bambuşi verzi şi unduioşi ca sălciile, înalţi, tineri, cu o supleţe nemuritoare, calitate atât de preţuită de japonezi, a căror prezenţă împrospătează spiritul obosit.

Îmbrăcată într-un costum roşu modern, miss Yoshida îngenunchease la marginea bazinului. Deşi ocupa funcţia de asistent al administraţiei lui Sato, tradiţia tot o mai considera pur şi simplu o Doamnă de Birou. Luptase ani întregi să scape de această etichetă, însă fără succes şi într-adevăr, dacă n-ar fi deţinut acest post, în alte împrejurări ar fi fost o femeie de casă, ducându-şi la bun sfârşit îndatoririle de soţie şi de mamă, păstrându-şi căminul într-o ordine desăvârşită.

Însă în urmă cu şase ani soţul ei fusese strivit de un camion, în timp ce încerca să urce pe trotuarul aglomerat, în miezul zilei. Ţeasta lui fusese zdrobită fulgerător. Prin moartea lui ea rămăsese singură să aibă grijă de fiul lor Kozo, care abia începuse cursurile liceale la prestigioasa şcoală Todai. Împreună cu soţul ei se zbătuse din greu şi îndelung, pentru a reuşi să-l înscrie la respectivul liceu, apelase chiar la ajutorul influentului Sato. Şi fuseseră total dezamăgiţi să-i vadă nerecunoştinţa pentru cât se zbuciumaseră ei ca să-l vadă ajuns un pas mai departe.

Amintindu-si acele vremuri, miss Yoshida oftă şi-şi încovoie umerii, ca sub o povară.

La început acceptase invitaţia de a veni să locuiască împreună cu soacra sa. Dar nu i-au trebuit mai mult de câteva săptămâni pentru a-şi da seama că a schimbat un iad cu altul. Trăind în casa soacrei sale, însemna să se pună sub directul control al bătrânei. Aceasta era o *hera-mochi* dură, ţinând cu orice chip să dirijeze autoritar banii de asigurare ai copilului şi toate socotelile cu banca. Iar robia în care intrase miss Yoshida devenise insuportabilă.

Îl luă pe Kozo şi plecă întristată de la *hera-mochi,* reîntorcându-se în cartierul favorit al copilăriei sale, unde-şi închirie un apartament.

Şi, cum în viaţa ei rămăsese numai Kozo, deveni o *kyoiku mama,* o mamă dedicată educaţiei, lucrând continuu la promovarea lui, ca să poată intra în rândul acelui *juku,* grup de elită format din elevi care se întruneau duminicile şi de sărbătorile naţionale, în timp ce restul şcolii îşi vedea de învăţătură. Miss Yoshida dorea să-l ştie pe Kozo într-o şcoală *juku,* deoarece cunoştea nivelul mediocru al şcolii de atunci. Elevilor nu li se permiteau corijenţele sau repetenţia, erau obligaţi să treacă clasa, aşa că nivelul de predare se afla la înţelegerea celor codaşi, ceea ce miss Yoshida considera a fi sub capacitatea fiului său.

Şi la insistentele ei şi ca rezultat al inteligenţei lui Kozo, fiul a fost curând rugat să intre într-o prestigioasă şcoală particulară *juku,* la Todai.

Miss Yoshida era deosebit de fericită, amintindu-şi de propriile vremuri de şcoală. În clasele primare, în care avusese aproape numai colege, învăţase cum să se comporte în societate, cum să-şi trateze viitoarea soacră, cum să-şi educe copiii şi cum să se pregătească în faţa miliardelor de necazuri ale căsniciei. Fusese o şcoală făcută de dragul de a o termina şi-şi jurase că atunci când va ajunge la maturitate, altfel îşi va educa ea copiii.

Dar *karma* ei se îndreptase în altă direcţie, iar când doctorul îi spusese că nu va avea decât acest singur copil, se resemnă să ştie că fiul său primeşte cea mai aleasă educaţie din toate şcolile Japoniei, deschizându-i-se astfel toate drumurile spre lumea afacerilor. Deoarece toată lumea ştia că, fără a absolvi cel puţin câteva facultăţi, tinerii erau aruncaţi într-o mare neproductivă a singurătăţii.

Aşa că nu luă în seamă plângerile lui Kozo în privinţa faptului că profesorii de la şcoala de stat regretau că l-a înscris la *juku.* Susţineau, după cum spunea el, că *juku* nu le trasează nici un program precis de învăţătură, slăbindu-le astfel controlul asupra elevilor, ceea ce-i deranja enorm.

Viaţa lui în şcoală devenise nesuferită.

— Fleacuri, îi răspunsese mama sa. E doar o scuză din partea ta, ca să te sustragi de la studii. Ştii tu cât mă costă şcoala ta *juku,* în fiecare lună?

Bineînţeles că nu-i spunea cât o costă, dar în sinea ei mulţumea Cerului că avusese un soţ chivernisit, banii lui fiindu-i de folos şi ajungându-i mult timp după ce murise.

În urmă cu doi ani – aşa de repede au trecut? se întreba ea, Kozo era pe punctul de a termina liceul. Tot semestrul învăţase din greu, strădaniile sale vizând admiterea la şcoala din Todai. Palid la faţă şi îngândurat, pleca dimineaţa devreme de acasă, pentru a se întoarce de la bibliotecă abia seara târziu.

Apoi, în cele trei săptămâni de vacanţă acordate cu ocazia Anului Nou, începu „îndoparea" contra-cronometru cu studiul necesar la *shiken-jigoku*, examenele iadului. Miss Yoshida se înfiora şi acum la auzul acestui termen.

Îi rezervă lui Kozo o bună parte din apartament, în care să-şi poată face studiile nederanjat. Însă într-o bună dimineaţă...

Pe miss Yoshida o trecu un fior, cutremurându-i umerii pe când ofta la marginea grădinii desăvârşite, printre foşnetul frunzelor, peste susurul apei care se rostogolea pe pietrele cafenii de pe fundul pârâiaşului artificial.

Nu! Strigă în ea un glas. *De ce să te chinui singură din nou? De ce să-ţi aduci aminte?*

Ştia însă de ce îşi aducea aminte. Pentru a se pocăi. Lacrimi tăcute i se prelinseră pe obrajii rotunzi, pătându-i bluza de mătase, picurând şi pe taiorul de olandă.

Ah, *Buddha*! Cum voi putea uita clipa când am intrat în camera lui şi l-am găsit spânzurat cu cearşaful, cu scăunelul răsturnat sub el? Se legăna încoace şi-ncolo ca un metronom îngrozitor. Când era copil îşi înfăşură în somn cearşaful în jurul picioarelor şi zâmbea misterios. Şi-l înfăşură în jurul picioarelor, nu al gâtului.

Sărmanul Kozo!

La trei luni după ce-l îngropase într-un loc de veci alături de al tatălui său, citise într-un ziar un articol semnat de

profesorul Soichi Watanabe de la facultatea de filosofie din Tokyo. Parţial, se plângea de „asprimea vieţii dedicate învăţăturii” pe care tinerii se vedeau obligaţi s-o îndure, „o sentinţă a sorţii de care nici un copil nu poate scăpa”. Şi o apucase din nou plânsul, realizând de această dată cât de puţină înţelegere avusese ea faţă de asprimea vieţii de studiu a lui Kozo.

De când îl născuse, îl crescuse pe Kozo potrivit cu dorinţa ei de a-l vedea ajuns bine. Însă vedea acum că nu luase în seamă personalitatea lui. Îl considerase mai degrabă ca o oglindă a propriei voinţe. O oglindă foarte importantă, desigur, însă care reflecta numai o parte din ea.

Acum, stând cu capul îngropat în mâini, se legăna mâini şi înapoi plângând de durere, copleşită de dor şi de milă înciudată pe propria persoană.

Şi în această stare a găsit-o Moartea, căzând asupra ei ca o fantomă, venind ca o gheară ascuţită, neagră ca smoala, apărută din senin, sfâşiindu-i şira spinării încovoiate, destrămându-i taiorul, spintecând-o în două, ca pe o neînsemnată fiinţă a Neantului.

Miss Yoshida nu-şi dădea seama de nimic altceva în afară de durerea şi întristarea sa şi îşi amintea cum l-au găsit pe Kagami-san în baia de aburi, scăldat în sânge. Fără s-o părăsească amintirea de neşters a lui Kozo, chiar şi duhoarea groaznică răspândită de Tomkin-san, rezultatul, bănuia ea, regimului alimentar occidental bazat pe carne, se pierdu în pieptul umflat al disperării ei totale.

Simţi apoi o mână uşoară pe umăr şi percepu o voce de femeie îngânând ceva, aşa că se destinse uşor, ridică umerii, îşi îndreptă spinarea şi înălţă capul spre cea care încerca s-o aline.

Avu numai timpul să zărească kimonoul colorat, strălucirea părului negru şi bogat, coafat ca al unei gheişe, înainte de a auzi şuieratul ascuţit şi de a vedea cum marele evantai strâns ca o lamă metalică o lovi fulgerător şi-i zdrobi osul şi cartilagiul de la baza nasului.

Miss Yoshida urlă în urma şocului, invadată de durere.

Sângele din rană îi izbucni pe faţă, împroşcându-i bluza şi taiorul. Căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub ea. Ochii i se deschiseră larg, întunecându-i-se înmărmuriţi, deoarece recunoscuse chipul din faţa ei, iar inima i se contractă de groază.

— Mă tem că acest caz mă depăşeşte, spuse doctorul. Era palid-cenuşiu la faţă, părând îmbătrânit cu zece ani faţă de momentul când intrase pe uşa biroului.

— Singura speranţă rămâne spitalul.

Oftă profund, ridicându-şi ochelarii cu ramă metalică pe fruntea lucioasă, după care îşi frecă ochii cu degetele.

— Mii de scuze. Zilele acestea am avut dureri de cap pricinuite de sinuzită. Scoase din buzunar un flacon de plastic, îi desfăcu dopul şi mirosi pe rând cu ambele nări. Am fost sfătuit să părăsesc oraşul ăsta cât mai curând. Puse flaconul înapoi în buzunar. Poluarea, înţelegeţi...

Era un japonez ceva mai răsărit decât media lor, cu umerii aşa de subţiri că i se puteau vedea omoplaţii prin haina şifonată. Avea ochii buni şi inteligenţi. Oftă din nou:

— Dacă totuşi ţineţi să aveţi părerea mea, deşi nu valorează mare lucru...

Îşi roti privirile pe toate feţele îngrijorate ale celor din jur. Nicholas, Sato, Nangi, apoi la Tomkin, prăvălit pe canapea.

— Nu este inima, spuse el. Nu ştiu exact *ce anume* este.

— I-am luat pulsul în timp ce eraţi anunţat, spuse Nicholas. Nu l-am perceput deloc.

— Întocmai, îşi miji doctorul ochii, ca o bufniţă ziua, privind prin lentilele groase. Şi tocmai aici e principala ciudăţenie. Ar trebui să fie mort, vă daţi seama. Se uită în direcţia celui prăbuşit pe canapea.

— Ştiţi cumva dacă a urmat vreun anume tratament, Linnear-san?

Nicholas îşi aminti cu greu că văzuse o sticluţă de plastic în camera lui Tomkin la hotel.

— Lua Prednison.

Doctorul păru să se clatine un pas înapoi, iar Nicholas se repezi să-l sprijine. Se albise la faţă, dar nu scoase nici o

exclamaţie, ci vorbi numai cu o voce atât de stinsă, că Nicholas se văzu nevoit să aplece urechea spre el.

— Prednison? Eşti absolut sigur că lua Prednison?

— Da.

Doctorul îşi scoase ochelarii.

— Mă tem că ambulanţa va fi inutilă acum... spuse el încet.

Îşi puse grijuliu ochelarii înapoi, privind la cei de faţă. Se schimbase la chip de parcă era artist. Avea ochii negri peste care se lăsase un fel de cortină a superiorităţii profesionale, despărţindu-l de cele din jur. Nicholas văzuse destul de des asemenea priviri la doctori, precum şi la soldaţii întorşi de pe front. Era un fel de mecanism de autoapărare, o îmbărbătare voită a inimii, pentru a o apăra de săgeţile amărăciunii. Într-adevăr, doctorul nu mai putea face nimic şi ura atât de mult înfrângerile.

— Mă tem că Tomkin-san suferă de sindromul Tsakayasu, o inflamare a arterelor, boală malignă şi fatală. Este cunoscută şi sub numele de boala lipsei de puls. Cred că motivul vă este cunoscut tuturor.

Miss Yoshida era convinsă că va muri. Nu-i părea o întâmplare tocmai înspăimântătoare, deoarece îi aducea sfârşitul suferinţelor şi-i ştergea ruşinea de a fi fost prea laşă ca să ia sabia scurtă *wakizashi* a soţului ei şi să-şi spintece pântecele.

Dar modul în care murea – aceasta era cu totul altă problemă. Murea ca un câine, ca un animal amărât călcat pe stradă, lovit cu piciorul şi cu pumnul, viaţa părăsind-o la fiecare scurtă respiraţie sacadată.

Desigur, nu aşa trebuia să moară o femeie-samurai, îşi spunea ea, cu mintea pe jumătate întunecată de contactul dureros cu lama ascuţită a evantaiului.

Iar vederea figurii aplecate asupra ei – faţa aceea demoniacă, albă ca de mort, cu buze portocalii, machiată ca demonii din teatrul *kabuki* – o înmărmuri.

Îi părea că a fost aruncată în tunelul groazei din basme,

ca şi cum Tokyo cu aglomeraţia şi îmbulzeala lui, cu poluarea abundentă, cu toate luminile lui de neon, a dispărut complet. Iar în locul lui apăruseră case de lemn şi carton, desişuri de bambuşi verzi şi unduioşi ai unei Japonii din vechime, misterioasă şi înceţoşată, plină de magie şi de fapte eroice.

Toate acestea se aflau concentrate pe figura aplecată asupra ei, pregătindu-se să-şi continue pedeapsa.

Sunt totuşi o femeie-samurai! strigă o voce dindărătul minţii ei tulburi. *Dacă va fi să mor, cel puţin acordă-mi privilegiul să mor în luptă!*

Şi astfel, miss Yoshida îşi întinse mâinile cu degetele răsfirate ca nişte gheare, zdrelindu-le în întâmpinarea evantaiului ucigaş, care nu-şi mai contenea loviturile, începu să se ferească de lovituri, depunând eforturi teribile, folosindu-şi antebraţele şi coatele, sângele fierbinte şiroindu-i pe braţe şi pe la subsuori.

Buzele i se întredeschiseră, dezvelindu-i acum dinţii încleştaţi într-un rânjet înverşunat şi mârâit, iar înverşunarea îi înălţă inima din sumbra toropeală, cântând imnuri spiritelor strămoşilor ei samurai, care o îmboldeau către un sfârşit glorios.

— Confirmarea diagnosticului e de dată relativ recentă. Cred că a avut loc la clinica Mayo, la începutul anului 1979.

— Nu poţi să faci nimic, Taki-san? întrebă Sato.

Doctorul ridică umerii săi firavi.

— Pot să-i dau un sedativ. Îi vor dispărea durerile. Atâta tot.

— În mod sigur însă, spitalul are posibilitatea de a...

Toki deja scutura din cap.

— E aproape gata, Sato-san. Dacă îl vom mişca, îi vom spori durerile. Cât priveşte spitalul... ei bine, eu unul n-aş dori să mor acolo, dacă mi-ar fi dat să aleg.

Sato clătină de câteva ori din cap, lăsându-se păgubaş.

Nicholas îi părăsi, considerându-i o adunătură jalnică a zilelor noastre, neputincioasă în faţa forţelor primitive ale naturii şi se apropie de Tomkin îngenunchind lângă el. Îi

privi faţa palidă, pătată. Altădată citise forţa în aceste trăsături brăzdate de ridurile provocate de severitatea lui, accentuându-i caracterul şi puterea spiritului.

Acum aceste riduri începuseră să se extindă şi să se adâncească. Timpul părea să se fi strecurat în el, îmbătrânindu-l cu zece ani în tot atâtea minute. Dar, spre deosebire de doctorul Taki, nu-şi va mai reveni vreodată. Procesul regenerării fusese întrerupt de boală.

Lui Nicholas i se părea o ironie absolută a sorţii să îngenuncheze acum în faţa muribundului, pe care-şi jurase să-l distrugă. Dar nu-şi mai bătu capul cu aşa ceva. Tomkin avusese *karma* lui. Nicholas acceptă aceste evenimente ca pe oricare altele de până acum, cu indiferenţă şi calm. Numai această calitate nemaipomenită a lui îi permisese să-şi înfrâneze dorinţa arzătoare de a discuta cu Akiko şi uimirea la vederea ei. Tot această calitate i-a permis să-şi revină aşa de repede de pe urma gravelor implicaţii ale morţii lui Kagami-san.

Era un oriental prin naştere, deşi numai o infimă parte din trăsăturile feţei îi trăda sângele mamei. Colonelul, dacă ar mai fi fost astăzi în viaţă şi-ar fi recunoscut în trăsăturile feţei fiului său propriul chip din tinereţe, numai că părul lui Nicholas era negru ca al mamei sale, iar privirile nu-i erau aşa de făţişe, ca ale occidentalilor.

În Nicholas se împleteau acum mai multe emoţii diferite. Recunoscu ura faţă de Tomkin, care l-a îndemnat să vină şi să se angajeze la el, chiar să se împrietenească cu el pentru a se apropia de duşman ca să-şi sădească sămânţa răzbunării prietenului ucis din ordinul lui. Cu toate acestea... Omul avea unele calităţi care începuseră să-l înmoaie pe Nicholas. În primul rând, era un om de cuvânt. Şi ar fi fost în stare să meargă până la capătul pământului pentru oricare din oamenii lui aflaţi la ananghie. În al doilea rând, dragostea sa statornică faţă de cele două fiice şi mai ales pentru Justine, era de-a dreptul mişcătoare. Era însă în firea lui să nu-şi poată mereu exprima foarte bine această dragoste. Însă era lăudabilă înţelegerea de care dăduse

dovadă faţă de necazurile mezinei sale şi tot la fel de importantă, recunoaşterea amestecului său în viaţa ei sentimentală.

Deşi Tomkin părea uneori zgomotos şi necioplit, aceste asperităţi de caracter ascundeau un om foarte sensibil, într-adevăr, în momentele de intimitate, din care prefera să împartă mare parte cu Nicholas, când gorila lui era jos la intrare şi el se odihnea, se dovedea un companion vorbăreţ şi foarte plăcut chiar.

Nicholas îşi coborî privirile asupra feţei cenuşii, tumefiate. Fără urmă de viaţă, Tomkin părea o păpuşă uzată, de ceară. Îşi reaminti întristarea provocată de prieteniile Justinei, câtă durere nu-l încercase când o exploatase Chris; cea din urmă supărare a lui, care a salvat-o pe Justine, dar a şi îndepărtat-o de el.

Nicholas recunoscu că Justine s-ar fi cuvenit să fie de faţă; poate că numai el era capabil să înţeleagă câtă mângâiere i-ar fi adus prezenţa ei acum. În definitiv, singurul punct slab al lui Tomkin fusese familia. Părea într-adevăr o cruzime a sorţii ca el să moară aici, atât de departe de casă şi de fiicele sale, singurele fiinţe iubite. Înfruntând moartea în asemenea clipe, Nicholas simţea că devine din ce în ce mai insignifiant. Îşi dădea vag seama că aceasta era o faţetă a caracterului său occidental, moştenire din partea colonelului. Jumătatea orientală a personalităţii sale înţelegea pe deplin că moartea este o componentă a vieţii, ca două părţi ale unui întreg. Dacă faci parte din întreg, faci parte şi din lumea morţii. Ceea ce, în clipa de faţă, era pentru el un soi de consolare.

Nicholas îl văzu clipind; pupilele căprui se decoloraseră şi deveniseră aproape cenuşii. Respira cu un efort enorm, buzele uscate îi rămăseseră întredeschise.

— L-am chemat pe Greydon, spuse el. E afară.

Însă ochii săi pierduţi păreau să nu recunoască pe nimeni în rotirea lor prin cameră. Afară, lumina zilei dispăruse, iar splendoarea nopţii în Tokyo era o explozie de neoane, punând întunericul pe fugă.

Tomkin îşi întoarse capul şi Nicholas îi urmări privirile. Nu

vedea nimic într-acolo, doar un zid alb. Ce putea să fi văzut Tomkin care să-i atragă pentru ultima oară atenţia? Numai pisicile stau şi privesc atent în gol.

Apoi o umbră trecu de-a lungul zidului şi ca şi cum ar fi fost legată de el, Tomkin se scutură o dată, iar Nicholas strigă:

— Doctore? Deşi era inutil, doar ştia dintr-o singură privire când are de-a face cu moartea.

— Domnule Linnear?

Nicholas se ridică încet şi se întoarse să vadă faţa îngrijorată a lui Greydon, avocatul lui Tomkin.

— Cum se simte?

— Îţi va spune doctorul.

Nicholas se simţi brusc epuizat.

Doctorul Taki îngenunchease lângă Tomkin cu stetoscopul, ascultând concentrat.

— Mă tem că a decedat.

Se ridică şi începu să consemneze în carneţel.

Greydon îşi ştergea fruntea cu batista.

— *Aşa* de repede, spuse el. Niciodată... eh, niciodată n-aş fi crezut că va fi aşa de curând...

— Ştiai de boala lui? Întrebă Nicholas.

Greydon dădu din cap absent.

— Doctorul lui, doctorul Kidd şi cu mine, numai noi doi ştiam.

După care privirile i se concentrară, fixându-se asupra lui Nicholas:

— Tomkin a trebuit să vină la mine pentru testament, aşa că mie trebuia să-mi spună. Respiră profund. S-ar supăra cineva dacă mi-aş dori un whisky cu sifon?

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Sato. Împrejurările actuale...

Se repezi spre bar, îi pregăti lui Greydon băutura şi i-o întinse. Îi prepară şi lui Nangi un pahar, căci arăta foarte palid.

Greydon luă o înghiţitură zdravănă şi-l atinse pe Nicholas pe cot.

— Te rog să mă urmezi, îi şopti el.

Departe de ceilalţi, Nicholas se opri în loc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el sec. Dar mintea îi era aiurea.

Greydon deschise geanta diplomat din piele neagră de şopârlă.

— Sunt unele chestiuni care trebuiesc...

— Nu acum, spuse Nicholas punându-şi palma pe braţul lui. Va fi destul timp pentru formalităţi, mai târziu.

Avocatul se uită la el în sus, cum stătea aşa, pe jumătate aplecat în faţă.

— Mă scuzaţi, domnule Linnear, dar am primit dispoziţii speciale, iar domnul Tomkin a fost cât se poate de explicit asupra lor.

Vârî mâna în geantă şi scoase un plic pântecos. Pe faţă era tipărit numele lui Nicholas. Era lipit şi sigilat cu un strop de ceară roşie. I-l înmână.

— Domnul Tomkin a cerut ca acest plic să vă fie înmânat personal, imediat după moartea sa, să-l citiţi şi să-l semnaţi în prezenţa mea.

Stupefiat, Nicholas îşi lăsă privirile asupra plicului.

— Ce conţine?

— E un codicil.

— Un codicil?

— La testamentul domnului Tomkin. Greydon părea din nou îngrijorat. Îl prinse pe Nicholas de încheietura mâinii. Trebuie să-l citiţi pe loc, domnule Linnear. Aceasta a fost dorinţa expresă a domnului Tomkin. Ochii lui păreau dilataţi şi umezi. Vă rog!

Nicholas întoarse plicul şi-i rupse sigiliul. Îl deschise şi scoase un teanc de hârtii. Cea dintâi era mâzgălită cu scrisul inconfundabil al lui Tomkin. Începu să citească:

Nicholas,

În mod sigur trebuie să fii uluit de evenimentele recente. Este cât se poate de normal. Trebuie să-ţi mărturisesc că îmi dau seama ce fel de gânduri te pasc acum. Ştiu, însă că, dacă m-aş afla acum alături de tine, nu ţi le-aş putea citi pe

faţă. În nenumărate privinţe ai fost pentru mine o enigmă chiar mai mare decât fetele mele însele. Cred că este firesc, din moment ce ajunseseşi să-mi fii ca un fiu.

De fapt cred că totul se potriveşte. Nu a încercat Oedip să-şi ucidă tatăl? Da, ştiu. Pentru că ajunsesem să te cunosc. În viaţa mea am făcut multe lucruri nebuneşti pe care n-aş fi prea dornic să le discut.

Am fost înrobit de dorinţa măririi şi pentru asta, am distrus oameni, chiar companii întregi. Dar în cele din urmă s-a dovedit că viaţa are modul ei de a-şi bate joc de oameni şi de ce aş fi fost eu o excepţie?

Nu pot să neg, întâlnirea cu tine mi-a schimbat viaţa. O, nu chiar de la bun început. Eram prea căpos pentru aşa ceva. Dar îmi aduc aminte de noaptea aceea lungă când l-am aşteptat amândoi pe Saigo. Tu veniseşi să mă aperi, în timp ce eu, în frica şi disperarea mea, am început să vorbesc cu el, propunându-i viaţa ta pentru a mea.

Abia mai târziu mi-am dat seama cât de nesăbuit am putut să fiu. Deşi bănuiam că tu m-ai auzit. Aşa a fost, nu? Ei bine, pentru mine nu mai are aşa de mare importanţă acum. Voi spune numai că, după noaptea aceea, am început să te înţeleg. O anume calitate a ta, pe care mi-e încă imposibil s-o definesc, a început să-mi apară ca prin ceaţă. Mă bucur că ai venit să lucrezi pentru mine, precum mă bucură faptul că te vei însura cu fata mea. Vă potriviţi.

Există probabil multe motive pentru care ai dori să mă ucizi. Dintre acestea, poate că cel mai puternic ar fi ceea ce s-a întâmplat cu prietenul tău, Lewis Croacker. Credea că eu am ucis-o pe Angela Didion, iar tu credeai că eu l-am ucis pe el.

Greşeşti. Dar ai şi dreptate.

Sincer să fiu, îmi pare rău, dar nu pot să fiu mai explicit. Am spus probabil deja mai mult decât ar fi trebuit. Să trecem la afaceri.

Următoarea filă este un document autentificat îţi acordă 60 din acţiunile firmei Tomkin Industries. Cu ele, te poţi aşeza comod la conducere.

Poţi chiar schimba consiliul de administraţie, dacă aşa consideri. Deşi Justine şi Gelda vor deţine fiecare câte 20, tu vei avea toate prerogativele, adică mă vei înlocui. Semnează actul şi ai ajuns preşedintele companiei Tomkin Industries. Nu sta prea mult pe gânduri, lasă-te în voia instinctului. Însă trebuie să înţelegi că asta îmi este dorinţa, Nick, din toată inima şi din tot sufletul, dacă există aşa ceva. În curând te vei însura cu Justine. Mă bucur că vă iubiţi. Nimeni nu poate înţelege mai bine ca mine ce alinare reprezintă acest lucru în vremurile de azi. De acum, precum vezi, faci parte din familie.

Dacă semnezi, m-as simţi foarte fericit. Voi şti compania pe mâini bune. Dar reţine asta: trebuie să faci un singur lucru, imediat după înmormântarea mea. Greydon, care probabil se află acum lângă tine, îţi va spune care este acesta.

La revedere, Nick. Spune fetelor că le iubesc.

Raphael Tomkin.

În dreptul martorului semnase Greydon, pe data de 4 iunie 1983.

Nicholas se aşează pe braţul fotoliului lui Sato. Îi vâjâia capul şi se lupta cu disperare să-şi revină. La antrenamente nu fusese pregătit pentru asemenea situaţie.

— Domnule Linnear?

Nicholas ridică privirile încet, dându-şi seama că Greydon se lupta de câtva timp să-i atragă atenţia.

— Domnule Linnear, veţi semna codicilul?

Prea mare învălmăşeală de evenimente. Nicholas se simţea copleşit. Emoţia îl asalta dinspre partea lui occidentală, în timp ce jumătatea orientală lupta cu disperare să-şi suprime emoţiile care, dacă ar fi reuşit să răzbată la suprafaţă, cu siguranţă i-ar fi periclitat buna impresie pe care o făcuse celorlalţi. Nicholas se simţea pentru prima dată în viaţă prins la mijloc, stânjenit de oricare dintre jumătăţile originii sale. Deoarece voia să le dea ascultare amândurora, să simtă şi în acelaşi timp să nu

simtă. Sato avusese perfectă dreptate. În ţara asta durerea era o emoţie privată, ascunsă şi faţă de cei care îţi sunt apropiaţi. Şi totuşi simţea puternic prezenţa colonelului, îndemnându-l să se întristeze, spunându-i că era normal să-l doară, că plânsul este un dat omenesc, simţirea la fel, ca şi nevoia de consolare în momente de durere; toată lumea are nevoie de ele.

Totuşi trăsăturile feţei nu-i dezvăluiau frământările. Poate numai Nangi, cu mintea lui ascuţită, ar fi putut vedea durerea în ochii lui Nicholas, zbătându-se ca nişte zvârlugi întunecate. Însă Nangi n-ar fi fost atât de necuviincios încât să stânjenească intimitatea cuiva. Încă din momentul atacului suferit de Tomkin, japonezii se strânseseră laolaltă, privindu-se numai între ei, aşa că el nu se putea îngrijora că ar face impresie proastă.

— Domnule Linnear?

Brusc, Nicholas se trezi că ia poziţia de atac. Muşchii i se încordară, şoldurile şi genunchii se mişcară instinctiv, impulsul ucigaş năvălindu-i în creier pe când tocmai se pregătea să ridice mâna.

— Da?

Greydon clipi des îndărătul lentilelor stând nemişcat şi cât se poate de paşnic, făcându-l pe Nicholas să-şi spună în gând: „Ce m-a apucat?” îngrozit de emoţia sa greşit direcţionată, care-l îmboldise să reacţioneze ca la antrenamentele de *aka-i-ninjutsu.* Părea că tot timpul petrecut de el în America nu mai avea nici un efect şi reîntors la elementul său natural, raţiunea ceda locul instinctului, aşa cum fusese învăţat. Pentru că *jaho,* forţa magică din ninja, impunea absoluta eliminare a legilor şi constrângerilor aşa-zisei civilizaţii.

Dar aici nu se afla în prefectura Nara, între zidurile reci de piatră de la Tenshin Shoden Katori. Acum nu mai era elev, era *sensei.* Ar fi trebuit să aibă în vedere acest lucru. Însă nu era pe de-a-ntregul un oriental, aşa cum încerca singur să se convingă.

Şi exact în acel moment, ca şi când un uriaş sloi de

gheaţă, care îi blocase calea o veşnicie, reflectând lumina pe suprafaţa sa încreţită, s-ar fi rupt din locul lui, înţelese ura latentă pe care o avea faţă de Colonel, pentru că-i dăduse viaţă şi-i transmisese genetic reacţiile şi instinctele occidentale, adăugându-le un mod îngust de a privi lumea. Nicholas îşi dădu seama că respectul neclintit faţă de tatăl său fusese numai o mască a dezaprobării ce mocnea în el şi brusc, ştiu cum trebuie să procedeze.

Îşi relaxa corpul, transferându-i uniform adrenalina solicitată de *kokyu suru*, poziţia de luptă pe care o luase câteva clipe mai devreme. Înapoind hârtiile lui Greydon, spuse:

— Vă rog să-mi acordaţi un timp.

Traversă apoi camera, trecând pe lângă cei patru japonezi care nu i se uitară în ochi, discutând treburi mărunte pe un ton scăzut şi agitat.

Trecu din nou pe lângă canapeaua lui Tomkin, părând că-l vede aşezat pe năsălie. Simţi un gust amar pe limbă şi un foc în priviri. În ziua când a murit Colonelul, noul lor grădinar – tot bătrân ca şi predecesorul său şi cunoscător al zen-ului – începuse să dea zăpada de pe aleile grădinii casei lor de la periferia capitalei. Şi văzu acum din nou dungile albe şi negre, ale zăpezii şi ale pământului, simbol al tristeţii de iarnă, transpuse acum, prin tragedia lui, în altarul morţii.

Îngenunche în dreapta lui Tomkin, înclinându-şi capul cu respect, ca unul care are în faţă pe şeful propriei familii. După revelaţia de adineauri în privinţa Colonelului, părea să nu mai existe nici o diferenţă între acest cadavru şi cel pe care mama lui, împreună cu Itami şi cu el, îl îngropaseră cu ani în urmă.

Numai că acum durerea din sufletul lui, de neînţeles şi atotputernică, dispăruse la vederea barbarului cu ochii rotunzi. Deşi Colonelul ajunsese să iubească Orientul cu pasiune, rămăsese totuşi un *gaijin* şi Nicholas suferise de pe urma acestui fapt tot timpul copilăriei şi adolescenţei petrecute în Japonia. Sângele, sângele. Japonezii nu puteau trece peste acest lucru, nu puteau, în străfundurile inimii lor, să-i ierte această maximă trădare, deşi în public îi

arătau semne de afecţiune.

Undeva în subconştient, Nicholas percepea la Tomkin trăsăturile tatălui său, cumva modificate. Realiza acum că o parte din ura faţă de Tomkin era ura faţă de tatăl său, pentru ceea ce fusese el, fără a se putea schimba. Un oriental ascuns într-un trup de occidental. Aşa este *karma.* Şi Nicholas înţelegea acum că nu fusese în stare să accepte aşa ceva, că ani de zile luptase inconştient împotriva acestei *karma*, la fel de încăpăţânat precum refuzase să-şi cerceteze şi să-şi înfrunte propria ură.

Însa acum putea. Moartea lui Tomkin îi arătase drumul şi-i va rămâne veşnic îndatorat pentru acest serviciu. Însă ştia că faţă de Tomkin simţise mult mai mult decât ură. Nu-l socotise niciodată monstrul care susţineau fiicele lui că ar fi. Întotdeauna dintr-o bucată, uneori necioplit şi crud, nu se putea totuşi preface în dragostea nemaipomenită faţă de fetele sale. Nicholas simţi durerea cum sporeşte, eliberată în cele din urmă de chingile tari ale moştenirii lui orientale.

Jeli un timp moartea lui Raphael Tomkin, îl jeli pe tatăl său, Colonelul. Lacrimile îi picurau din ochi grele ca piatra, ca pietrişul îngrijit din grădina Zen a sufletului său, mult micşorată de pierderea celor doi.

După un timp, Nicholas se ridică. Calmul îi era întipărit pe faţa lui bine controlată, iar mintea şi-o simţea limpede, eliberată de ştreangul restricţiilor pe care le trăise în urmă cu o jumătate de oră. Se reîntoarse la Greydon, care avea încă documentele în mână şi i le luă. Mai citi o dată scrisoarea, fascinat iarăşi de isteţimea lui Tomkin. Înţelesese cu mult mai mult decât lăsa să se vadă înfăţişarea lui urâtă de american.

Când ajunse la paragraful privitor la Angela Didion, se opri. Avusese Croacker dreptate, sau nu? Se întrebă şi el. Cum putea să aibă şi să nu aibă dreptate? Şoc după şoc. Cercuri concentrice. Întregul ton al scrisorii era ciudat de oriental, prin profunda introspecţie, prin ramificaţiile către care te îndrepta.

Mult timp, Nicholas rămase cu ochii ţintuiţi în scrisoare.

Încetase de mult cititul. Pentru un observator nepriceput, părea că privirile îi rătăcesc în gol. Însă el se uita de fapt dincolo de cuvinte, pornise în căutarea Neantului şi cufundându-se în acel gen de meditaţie cunoscut numai războinicilor eroi ai trecutului, căuta răspunsul la cea mai mare schimbare care probabil se ivise în viata lui.

Îşi ridică brusc privirile şi când întâlni faţa lui Greydon, ochii îi erau concentraţi şi pătrunzători. Împături scrisoarea şi o puse în buzunarul de la piept al hainei.

— Şi ce se întâmplă dacă nu semnez? întrebă el calm.

— Totul este specificat în testament, răspunse Greydon. Nu vă pot da amănunte, îmi încalc astfel prerogativele. Sunt împuternicit numai să vă spun că, dacă nu semnaţi, consiliul director al companiei îl va alege pe noul preşedinte.

— Cine va fi acesta? întrebă Nicholas. Va fi un om capabil? Va fi în favoarea fuziunii? Va conduce compania potrivit dorinţei lui Tomkin?

Greydon zâmbi subţire.

— Ce aţi vrea să vă spun, domnule Linnear? E clar că domnul Tomkin dorea să vă hotărâţi înainte de a afla asemenea lucruri. Îl privi un moment pe Nicholas. Totuşi, simplul fapt că îmi puneţi asemenea întrebări, mă face să trag concluzia că aţi ajuns la o hotărâre.

Scoase un stilou şi-i desfăcu capacul. Peniţa lui aurie străluci ca o lamă de sabie.

— Tomkin spunea că trebuie să fac ceva... în cazul în care semnez. Trebuie să ştiţi ce a vrut să spună...

Greydon dădu afirmativ din cap.

— Aveţi dreptate. Ca nou preşedinte al companiei Tomkin Industries, vi se solicită o întrevedere cu un om din Washigton. Se numeşte C. Gordon Minck. Am numărul lui de telefon de acasă.

— Cine este omul?

— Nu am idee.

Stiloul aştepta în aer. Nicholas îl luă, remarcându-i perfectul echilibru şi greutatea ideală din fabricaţie. Puse codicilul pe biroul lui Sato şi semnă pe linia rezervată lui.

Greydon înclină capul.

— Bun. Luă codicilul şi-l flutură prin aer pentru a se usca cerneala, apoi îl împături. Veţi primi o copie a testamentului. Îi întinse mâna. Succes, domnule Linnear! Mai dădu o dată din cap. Acum e momentul să anunţ compania şi să mă ocup de funeralii.

— Nu! se repezi Nicholas. De funeralii mă ocup eu, şi Greydon, vă rog să amânaţi încunoştinţarea companiei până când le voi anunţa pe fete.

— Desigur, domnule Linnear. Cum doriţi.

Părăsi biroul.

Nicholas se uită din birou spre sala de şedinţe. Discreţi, cei de acolo evitau să-l bage în seamă.

Se duse la ei şi spuse:

— Sato-san, Nangi-san, Ishii-san... apoi se înclină politicos. Am fost desemnat să preiau funcţiile lui Tomkin. Compania lui îmi aparţine acum.

Îşi ridică privirile pentru a urmări reacţia produsă, însă japonezii se arătară precauţi şi bănuitori. Deja se întâmplaseră prea multe pe ziua de azi.

Sato luă cuvântul cel dintâi.

— Felicitări, Linnear-san! Regret totuşi că vă datoraţi averea unor împrejurări tragice...

— Mulţumesc. Şi vă apreciez atenţia.

Ishii îşi arătă şi el îngrijorarea sincer, însă fără a pune întrebări. Nangi se abţinu. Bine făcea. Era cazul să se treacă mai departe.

— Din nefericire, voi fi obligat să mă reîntorc în America imediat, pentru înmormântare. Discuţiile noastre trebuie amânate.

Se înclinară cu toţii pentru salut.

— *Karma,* spuse Sato.

— Nu am însă intenţia să revoc fuziunea noastră, spuse Nicholas. Am să revin imediat ce va fi posibil, într-un moment propice şi până atunci, găsesc că trebuie să vă dau unele lămuriri înainte de a vă părăsi, oricât de ciudate vi se vor părea. Acum, erau cu toţii atenţi la el. Bun, gândi el, aşa trebuie. Mă hotărâsem să nu vă dau toate detaliile,

deoarece mi-am dat seama că nu sunt dovezi suficiente. Mi-am zis că pot da totuşi o mână de ajutor. Împrejurările actuale îmi dictează însă altfel. Deoarece plec, deoarece respect pactul nostru mutual şi nu vreau să-l încalc sub nici un motiv, trebuie să-i răspund acum în întregime întrebării lui Nangi-san. Dumnealui m-a întrebat dacă ştiu ceva în legătură cu moartea prin *Wu-Shing.* I-am răspuns sincer că n-am mai văzut aşa ceva. Deşi am auzit vorbindu-se.

— În ce împrejurări? întrebă Sato. Ce s-a întâmplat de fapt cu Kagami-san? Trebuie să ştiu.

Şi Nicholas le repetă vechea legendă pe care i-o povestise lui Tomkin. O atmosferă electrizată se simţea creându-se în cameră.

— Cred că e timpul să plecăm toţi, spuse Nangi după ce se lăsase tăcerea.

Sosiră asistenţii medicali chemaţi de doctor şi începură să-l învelească pe Tomkin într-un fel de scutece de plastic gri-argintii.

Ishii plecă. Apoi Sato şi doctorul se strecurară pe lângă Nangi, a cărui faţă, pudrată parcă cu făină de orez, ca a gheişelor, se întoarse, oprindu-şi ochii asupra lui Nicholas.

Stăteau unul lângă celălalt.

— În trei zile, spuse Nangi, florile de cireş înfloresc, izbucnind în copaci asemeni norilor fermecaţi, raiul coboară pe pământ pentru o clipă. În înflorirea lor, noi găsim o bucurie, la scuturarea lor, ne consolăm cu bogăţia amintirilor.

— Nu aşa este toată viaţa noastră?

Cu un foşnet sec, plasticul gri-argintiu acoperi faţa lui Raphael Tomkin întru tăcerea veşnică.

KYOTO – TOKYO

PRIMAVARA, 1945 – TOAMNA, 1952

Când Tanzan Nangi fusese lăsat la vatră scăpă de necazurile războiului, părăsind spitalul militar după ce se restabilise. În timp ce ţara lui pierduse treptat lupta disperată împotriva Occidentului, a căutat să se reîntoarcă acasă.

Fusese externat din spital pe 11 martie 1945, la aproape un an după ce fusese recuperat din epava plutitoare. Avusese absolută nevoie de spitalizare, bisturiul chirurgului îl cutreierase de nenumărate ori în încercarea de a-i remedia nervul şi muşchiul atins în urma naufragiului. Ochiul lovit îşi pierduse complet vederea. Nu putuseră face mai mult decât să-i coasă pleoapa, pentru a-i opri ticul cu care rămăsese în urma accidentului.

Cu picioarele era o cu totul altă problemă. Trei operaţii pe lungimea muşchiului l-au făcut din nou capabil să meargă, însă numai parţial. Şi în ciuda temerii iniţiale a doctorilor, a scăpat de amputarea picioarelor. Dar, i-au spus, va trebui să înveţe din nou să meargă şi progresul va fi îndelungat şi dureros. Nangi nu s-a speriat, îi mulţumea lui Cristos, căruia i se închina în bezna disperării pentru că rugile îi fuseseră auzite şi viaţa îi fusese salvată.

În acele timpuri, pentru un civil era greu să călătorească, fie el erou de război sau nu. Dacă nu erai echipat în uniformă, dacă nu te aflai în drum spre centrul de mobilizare pentru front, erai complet ignorat. Aflată la strâmtoare, Japonia avea griji mari pe cap. Hegemonia birocratică a maşinăriei de război asupra întregii ţări era mai puternică decât oricând.

Dar spiritul fraternităţii se întindea pretutindeni sub norii agitaţi ai războiului, aşa că Nangi găsi în cele din urmă mijlocul de a ajunge la Tokyo cu un tractor rablagit al unui fermier, care sălta prin toate hârtoapele şi gropile de pe drumuri, părând că se opreşte după fiecare cotitură ca să lase drum liber unor trupe ale armatei.

Cum totuşi înaintau, nu-şi făcea prea multe griji. Deasupra capitalei cerul era întunecat şi atmosfera era densă şi înţepătoare la respirat, total diferită de norii deşi de ploaie din înalturi. În aer plutea o cenuşă înăbuşitoare, care se aşeza pe faţă şi pe mâini, pe gură şi în nări.

Intrând în oraş, Nangi tremura tot în remorca tractorului săltăreţ. Părea că din oraş n-a mai rămas nimic.

Tokyo fusese devastat. Vânturile puternice te împiedicau să vezi normal, iar el trebuia să clipească întruna, pentru a-şi scutura cenuşa de pe pleoapa singurului ochi teafăr. Fuseseră complet arse nu numai case sau blocuri, ci cartiere întregi. Pe locul unde se găsea casa familiei lui Nangi se aflau acum echipe de săpători şi măturători, croindu-şi drum din greu spre ruinele negre de fum. Nimeni nu scăpase cu viaţă, după cum i se spusese. Temperatura ridicată a napalmului împreună cu vânturile puternice – aceleaşi vânturi care extinseseră incendiul din Tokyo în 1920 – arseseră oraşul pe jumătate.

Nu avea unde se duce decât la Kyoto. Nangi nu-şi uitase promisiunea făcută lui Gotaro de a-l vedea pe fratele mai mic al acestuia, pe Seiichi.

Fosta capitală a Japoniei scăpase cu mult mai bine de distrugerile care transformaseră Tokyo într-un schelet negru, arzând mocnit, însă aprovizionarea era o mare problemă, iar foametea devenise ameninţătoare. Nangi obţinuse o bucată de pâine neagră, un borcan de marmeladă şi o fărâmă de unt, precum şi şase *daikon*, ridichi albe. Le adusese special cu sine, ca să nu intre în casa lui Sato cu mâna goală.

Găsi acolo numai o bătrânică încă dreaptă de spate, cu buze subţiri şi încleştate, păr alb-cenuşiu legat la spate într-o coadă şi ochii ce păreau întrebători ca ai unui copil, pe o faţă plină de zbârcituri.

— Hai?

Întrebarea fusese întrucâtva defensivă, iar Nangi îşi aminti cuvintele lui Gotaro despre bunica sa. În familia aceasta fusese multă suferinţă şi moarte şi-i venea greu să mai adauge şi el o povară în plus printr-o astfel de veste. Cu

actualul haos al războiului, era puţin probabil să fi aflat de moartea nepotului ei.

Se înclină politicos şi înmânându-i pachetul cu alimente, îi spuse că i-l adusese din partea lui Gotaro, împreună cu urările cele mai calde.

Bătrâna pufni pe nas, nările i se umflară uşor, apoi spuse:

— Gotaro-chan nu mi-a arătat niciodată prea mult respect cât a locuit aici.

Însă era vizibil încântată de mesajul primit, aşa că se înclină, dându-se la o parte din uşă, pentru a-i permite să intre în casă.

Lui Nangi îi era încă greu s-o anunţe, iar bătrâna se retrăsese din uşă atât de natural şi de manierat, că nu-şi putea da seama dacă n-o făcuse cumva ca să-i dea curaj să se destăinuie.

Obă-chama, bunica – deoarece acum şi Nangi îi putea spune la fel ca ceilalţi – plecase să-i pregătească un ceai, un semn de mare onoare în aceste vremuri teribile. Stăteau unul în faţa celuilalt, având între ei obişnuitul *tatami* pentru asemenea ocazii, aşezat între gazdă şi oaspete, între *sensei* şi elev, bătrâna turnând apa clocotită peste frunzele care în mod vizibil mai fuseseră folosite cel puţin încă o dată.

Obă-chama vorbea şi Nangi o asculta respectuos, răspunzându-i din când în când la întrebările ei pătrunzătoare, străduindu-se să fie la înălţime, plăsmuind minciuni ori de câte ori venea vorba despre Gotaro.

— Războiul a distrus familia asta, spunea ea oftând, la fel cum a distrus toată ţara. Ginerele meu a fost înmormântat; fiica mea este internată pe veci într-un sanatoriu. Indiferent ce ne vor face americanii, Japonia nu va mai fi niciodată aceeaşi. Ochii săi deveniră sclipitori şi nemişcaţi, dându-i lui Nangi impresia că este privit ca un duşman. Totuşi nu de americani mă tem eu. Oftă din nou şi legănându-şi capul dintr-o parte în alta, sorbi o înghiţitură de ceai.

Tocmai când Nangi crezu că şi-a pierdut şirul gândurilor, reîncepu discuţia.

— Ruşii au intrat în război împotriva noastră. Rostise

fraza ca pe o condamnare la moarte. Au aşteptat până în ultimul moment, până când rezultatul a devenit clar şi pentru minţile lor încete de urşi. Acum au tăbărât şi ei cu săbiile, vrând desigur o bucată din noi.

Mâinile ei albe, cu pielea transparentă ca porţelanul, ridicară ceşcuţa fără toarte, tremurând vădit.

— Prietene al nepotului meu, vezi tu ceşcuţele astea?

Nangi se uită supus; erau frumoase, neînchipuit de rafinate, astfel încât lumina ce pătrundea pe fereastră trecea prin ele, transformând materialul parcă în unt strălucitor. Nangi dădu din cap.

— Sunt minunate.

Obă-chama pufni din nou.

— De curând le-am primit cadou. De la o rudă îndepărtată de-a mea. Era tot ce i-a mai rămas în familie. Se oprise aici, în timp ce părăsea Tokyo pentru a se refugia la ţară. Devenise *sokaijin,* adică refugiat, la ţară. L-am îndemnat să rămână, dar bombardamentele l-au speriat, da, statul în oraş îi devenise insuportabil şi-i era greu să mai sufere chiar şi suburbiile oraşului. Şi ale oricărui oraş. Sărmanul de el, nici măcar nu mai ştia de ce fuge şi avea totuşi zâmbetul pe buze..

— *Obă-chama*, îmi spunea el, raidurile aeriene asupra capitalei m-au obligat să-mi schimb domiciliul de patru ori în ultimele trei luni, prima dată din propria casă, care acum nu mai există, apoi dintr-un loc într-altul. La fiecare mutare colecţia mea de obiecte din timpul dinastiei Tang s-a micşorat. Colo focul mi-a ars din papirusuri, dincolo o explozie pe stradă mi-a spart o vază. Apoi mi-a încredinţat ceşcuţele acestea. Văd că aici, *obă-chama*, ai un trai liniştit. Te rog să le iei. Sunt cele din urmă obiecte din colecţia mea de antichităţi. Mă simt uşurat să reîncep o nouă viaţă, fără să mă văd înhămat la căratul colecţiei, ca pe o cocoaşă în cârcă. Războiul m-a învăţat să preţuiesc în viaţă şi alte lucruri.

Bătrânica întoarse ceaşca în lumină, ţinând-o numai cu două degete.

— Imaginează-ţi! Ţin în mână o antichitate din dinastia

Tang!

Nangi îi percepu admiraţia în glas şi nu fu surprins. Privi din nou la ceşcuţa din faţa lui, minunându-se de măiestria execuţiei şi de vechimea ei. Nutrea şi el, asemeni majorităţii japonezilor, un respect deosebit faţă de această cea mai venerată dintre toate dinastiile chineze.

Obă-chama puse grijulie antichitatea pe covoraş, închizându-şi o clipă ochii.

— Dar ce rost are să vorbim acum despre artă şi antichităţi? Ruşii vor sosi în curând, împreună cu americanii şi atunci vom fi cu adevărat terminaţi.

Sub disperarea ei, Nangi percepu suflul profund şi reţinut al urii faţă de Soviete. Simţea violentul impuls de a încălca distanţa impusă de tradiţie şi politeţe, care pe majoritatea japonezilor îi reţinea în astfel de împrejurări, ca să întindă mâna pentru a o mângâia şi a o îmbărbăta, spunându-i că totul o să fie bine. Însă nu putea face asta. Cuvintele i se opriră în gât ca nişte ace, dându-şi seama că nu va veni nimic bun pentru Japonia.

Era pe punctul de a deschide gura ca să spună ceva, orice, pentru a întrerupe tăcerea dureroasă, încordată, când se auziră bătăi puternice în uşă. Ochii bătrânei se limpeziră şi înclinându-se, îşi ceru scuze.

Nangi rămase pe loc, fără a-şi întoarce măcar capul. Stătea cu spatele spre uşa principală şi nu putu auzi decât un murmur de voci urmat de tăcere şi apoi reluându-se. Apoi uşa se închise, glasurile încetară şi bătrânica reapăru în cameră.

Se aşeză iarăşi în faţa lui. Îşi coborâse capul în piept, astfel că ochii îi erau adumbriţi.

— Am primit ştiri despre Gotaro-chan.

Vocea îi era ca o pală de fum, înălţându-se delicat, ca o scoică transparentă şi goală pe dinăuntru.

— Nu se va mai întoarce acasă.

Poate că întotdeauna vorbea aşa despre moarte, cu o durere poetică în glas, însă Nangi presupuse că nu. Gotaro trebuie să fi fost şi în ochii ei o fiinţă deosebită, după cum

fusese şi pentru el, în scurta dar incredibil de intensa perioadă cât Nangi îl cunoscuse.

Spaţiul dintre ei le juca în faţa ochilor, plin de firele de praf ce se în vârtejeau în lumina fierbinte a soarelui. Viaţa lor searbădă nu făcea decât să sporească golul dintre ei. O veşnicie li se perinda prin faţa ochilor, un cortegiu funerar încet şi greoi, încărcat cu trandafiri negri. Izul trecutului plutea pretutindeni, însoţit de incertitudinea sumbră a viitorului necunoscut.

Un fel de disperare răzbătea din partea bătrânei, deşi se lupta din răsputeri să se stăpânească şi să-şi redobândească liniştea interioară.

Deznădejdea ei îl afecta profund pe Nangi când se priveau în ochi. Faţa ei ca de pergament învechit era sfâşiată de *karma,* iar inima o durea la aflarea noii pierderi, încă una adăugată întregului şir.

Apoi lui Nangi îi trecu prin gând un poem, nu tocmai un *haiku,* însă cât se poate de emoţionant, compus în secolul XVIII de Chiyo, considerată cea mai mare poetă a Japoniei. Îl scrisese după moartea copilului său. Era memorabil nu numai prin ceea ce spunea ci şi prin ce lăsa să se înţeleagă.

Îl recită:

„Vânătorul dragonului zburător –
Astăzi
Astăzi spre ce loc
A plecat – mă întreb."

Se treziră brusc amândoi în lacrimi, iar *obă-chama,* îngrozită de propria-i lipsă de maniere, se întoarse cu spatele, aşa că Nangi nu-i mai văzu decât umerii scuturaţi de plâns.

După un timp îi spuse liniştit:

— *Obă-chama*, unde îl pot găsi pe Seiichi-san? Ar fi trebuit să dau de el aici...

Ochii ei se lăsară în podea, căutând probabil imperfecţiunile bambuşilor din *tatami*. Nu voia deloc să-i ridice. Apoi îşi mişcă trupul, ca şi când ar fi vrut să-şi facă

curaj pentru a vorbi.

— E plecat în pelerinaj, la mausoleul şogunului Tokugawa din parcul Nikko.

Nangi se înclină politicos.

— Atunci, cu permisiunea dumneavoastră, *Obă-chama* mă voi duce să-l aduc aici. Trebuie să fie de faţă în aceste clipe. E un moment important pentru familie.

Bătrâna îşi ridică acum capul, iar Nangi observă un uşor tremur al feţei.

— V-aş fi foarte... recunoscătoare dacă mi-aţi aduce acasă nepotul...

Colţurile ochilor ei străluceau ca două diamante, dându-şi toată strădania să-şi înfrâneze lacrimile.

Nangi consideră că era momentul s-o părăsească în singurătatea durerilor ei. N-ar fi plâns în prezenţa lui. Se înclină politicos, mulţumindu-i pentru ospitalitate în asemenea vremuri grele şi se ridică nu fără efort, pentru a pleca.

— Tanzan-san! Era pentru prima dată când îi rostea numele. Când te vei întoarce împreună cu Seiichi – îşi ţinea capul foarte drept; o şuviţă de păr îi căzu peste o ureche, accentuându-i atitudinea – rămâi la noi! Vocea îi era hotărâtă. Orice tânăr are nevoie de un cămin unde să tragă.

Verdele închis al copacilor exotici făcea să mai dispară din cenuşiul predominant al capitalei arse de incendii, unde legiuni întregi de civili scormoneau neîncetat printre mormanele de moloz şi printre scheletele ruinelor rămase de pe urma Nopţii Roşii, iar grădinarii cu greblele lor încercau să dezgroape o recoltă a disperării.

Rămăşiţele vânturilor năprasnice din urmă cu o săptămână erau acum o adiere uşoară, o briză ce se întărea rareori într-o rafală mai intensă, aplecând vârfurile copacilor şi făcându-i să scârţâie. Împreună cu bâzâitul insectelor, aceste mişcări aduceau o anumită armonie, pentru care parcul era pe vremuri foarte căutat.

Nangi traversă pârâul din parc pe un pod îngust de

piatră, îndreptându-se apoi pe poteca şerpuită ce urca pe deal printre tufişurile dese, ducând la poarta încrustată în aur Yomei, în apropierea mormântului şogunului Tokugawa. Neavând timp şi nefiind un moment prielnic, nu-i spusese bătrânei că şi el petrecuse ore minunate în timpul şcolii, pierdut în profundă meditaţie, la căpătâiul celui din urmă loc de odihnă al celor care făcuseră Japonia mare.

Şogunatul lui Ieyasu Tokugawa începuse istoria modernă a Japoniei, ceea ce Nangi cunoştea foarte bine, însă abia în ultimii ani, plini de greutăţi şi evenimente, prinse a reuşi să aprecieze pe de-a-ntregul realizarea acelor oameni. Acest şogun fusese primul, într-o familie cu o obârşie de peste două sute de ani, care reuşise să aducă la supunere pe *daimyo*, marii latifundiari războinici, singurul cu suficientă forţă armată şi inteligenţă pentru a se face ascultat şi a-şi impune voinţa.

Procedând astfel, desigur că Ieyasu a stabilit o domnie a păcii pe timp de două sute de ani, transformând pe veci drumul pe care urma să păşească Japonia. În fond, el distrusese samuraiul. Războinicii nu-şi mai găseau rostul în timp de pace, nu-i mai folosea nimeni. Şi în acest interval, samuraiul s-a transformat treptat în funcţionar al aparatului administrativ, constituindu-se astfel „nobilimea serviciilor publice”.

Nangi auzise deseori la şcoală spunându-se de către nişte minţi iscoditoare şi îndeajuns de tinere cât să nu fi fost pe de-a-ntregul mutilate de acea analiză obiectivă de la care vârsta şi implicarea în sistem i-ar fi îndepărtat, că tipul de guvernare japonez era bazat pe separarea puterii şi a autorităţii.

Pentru a înţelege mai bine acest lucru, Nangi a trebuit să revină asupra studiului istoriei, documentându-se în lecţiile pe care profesorii le trecuseră cu vederea, în zelul lor de a mai încheia încă un trimestru. Acolo, în cărţi, a găsit el răspunsurile la întrebările sale despre istorie şi politică.

Puterea feudală îngemănată a familiilor Choshu şi Satsuma a pus capăt şogunatului iniţiat de Tokugawa. Dar corupţia guvernamentală a provocat un asemenea protest

public, încât şi ei au fost la rândul lor detronaţi de oligarhia familiei Meiji. Astfel a început Restauraţia.

Intrigile şi împărţirea funcţiilor ar putea fi comparate cu guvernarea similară a lui Bismarck în Germania.

Faptul că mulţi dintre guvernanţii de atunci ai Japoniei aveau legături strânse cu guvernul german poate fi un răspuns parţial al acestui sistem deosebit. Un alt motiv ar fi faptul că, în ascuns, îşi doreau să păstreze controlul asupra unui guvern care, cel puţin la suprafaţă, părea să dea curs nevoilor maselor largi.

În acest scop îşi creaseră o aşa-zisă birocraţie civilă. Pare o ironie faptul că oligarhii familiei Meiji, atât de suspicioşi în privinţa samurailor tradiţionali, încât i-au desfiinţat ca şi clasă socială, s-au văzut nevoiţi să recurgă la serviciile rămăşiţelor clasei dizgraţiate de ei, pentru a-şi încropi o nouă birocraţie.

Însă era o măsură la care ajunseseră în mod deliberat, asigurându-şi astfel un mare şi puternic tampon de birocraţi înainte de anul 1890, când Dieta Naţională, noul Parlament, şi-a deschis porţile candidaţilor partidelor politice, care-şi începură campania propagandistică pentru obţinerea sprijinului popular şi a puterii.

Sistemul bismarckian al „monarhiei constituţionale” le-a fost de un real folos oligarhilor Meiji în alegerea primului ministru şi a comandamentului armatei, răspunzător nu în faţa Parlamentului ci a Monarhului. Astfel a rezultat o Dietă slabă şi ineficientă, precum şi o birocraţie presărată cu susţinătorii oligarhilor Meiji. Aşa se împlinise voia poporului.

Însă, în ciuda tuturor subterfugiilor şi iţăriilor ilegale ale puterii, creşterea rândurilor birocraţilor apolitici ca nucleu central al guvernului a găsit un mare ecou la japonezi, deoarece amintirea amară a celor două familii, Satsuma şi Choshu încă le mai ardea în faţa ochilor ca un foc nestins. Ceea ce apreciau în legătură cu apariţia acestei pături de birocraţi era faptul că era deschisă tuturor cetăţenilor harnici şi oneşti care posedau aptitudinile necesare pentru trecerea unor examene grele şi imparţiale, în vederea

promovării în această categorie socială.

Şi totuşi, rezultatul de ultimă instanţă n-a fost probabil scontat de oligarhii Meiji. Deoarece, odată cu consolidarea puterii birocratice, aflate în centrul guvernului şi odată cu sfârşitul ultimului oligarh, întreaga putere a guvernului a fost transferată în mâinile birocraţilor, atât civili cât şi militari.

Şi toate acestea se datorau cu adevărat lui Tokugawa. O lecţie de istorie importantă, mai ales pentru un tânăr hoinărind printr-o ţară ce urma să fie în curând înfrântă şi care trebuia să se gândească la viitorul său foarte nesigur şi neclar.

Schimbările se apropiau, iar vederea mausoleului lui Tokugawa apărut în capătul scărilor ce urcau colina împădurită spre care se îndrepta Nangi îi dovedi cât de mult îşi dorea şi el să participe la înnoiri. Fiindcă alternativa era prea îngrozitoare ca să se gândească la ea: înghiţirea lui de către un tribunal militar străin, care să judece crimele de război.

Nangi se opri, aruncând împrejur priviri iscoditoare. Părea să fie singur. Se întoarse şi părăsi poteca, afundându-se în tăcere printre copaci. Îngenunche într-o mică dumbravă şi scoţându-şi uniforma ostăşească dintr-un rucsac în care îşi pusese întreaga avere, o făcu pachet şi o aprinse cu un băţ de chibrit. Trecu un timp până arse complet. În cele din urmă se ridică anevoie, risipind cenuşa cu piciorul.

Odată treaba încheiată, se reîntoarse pe potecă pentru a-l căuta pe Seiichi Sato, ca să-l readucă acasă.

Seiichi nu semăna deloc cu fratele căzut pe front. În primul rând, îi lipsea simţul umorului, care făcea din Gotaro un tovarăş plăcut. În al doilea rând, nu era creştin. Seiichi era un băiat ajuns repede la maturitate, care lua viaţa foarte în serios.

Pe de altă parte, Nangi îl găsi foarte ascuţit la minte şi un bărbat – îi era imposibil să se gândească la el ca la un băiat – deschis la idele noi şi neobişnuite. Mai ales din cauza acestei calităţi complet diferită – de umorul zdravăn şi

exploziv – cei doi formau un cuplu solid, încrezători unul în celălalt.

În ce-l priveşte pe Seiichi, acesta primi cu bărbăţie vestea morţii fratelui mai mare. Nangi îl zărise mai întâi ca o siluetă întunecată, postat în cadrul umbrit al uşii. I se prezentase şi stătuseră îndelung de vorbă.

Apoi, cu intuiţia caracteristică a multor tineri, Seiichi miji ochii şi spuse:

— Ai venit să mă anunţi că Gotaro-san a murit...

— A murit ca un samurai viteaz, spuse Nangi.

Seiichi îl privi iscoditor.

— Nu cred că moartea ca un samurai l-a făcut tot atât de fericit pe cât mă face pe mine.

— La urma-urmei, a fost japonez, spuse Nangi. Credinţa lui într-un alt dumnezeu nu l-a împiedicat să moară ca un samurai. Întoarse capul, ca pentru a schimba subiectul. Ştii, el mi-a salvat viaţa...

În cele din urmă, ceea ce i-a apropiat a fost dorinţa comună de a nu muri tocmai la sfârşitul războiului. Nici unul dintre ei nu era acum soldat de-al împăratului; nu se considerau nicidecum nişte *kamikaze*, căzând ca petalele florilor de cireş în a treia zi de la înflorire. Şi totuşi amândoi erau patrioţi. Şi tocmai dragostea de ţară îi îmboldea la acţiune. Nangi avea vederi destul de largi pentru a-şi dori să vadă Japonia ridicându-se din ruina în care o transformase acest război stupid şi prost coordonat; Seiichi era destul de tânăr pentru a mai crede în idealurile lumii. Împreună, gândea Nangi, ar putea ajunge de neînvins.

În acest scop, începu să-l educe pe Seiichi în arta numită kanryodo, un fel de cod *bushido* al samuraiului modern, îndrumarul birocratului japonez, pe când Seiichi se afla în ultimul an universitar în Kyoto. Nangi socotea că Seiichi are nevoie de un exemplu practic pe care să se bazeze în noul său fel de a gândi. Îl întrebă pe Seiichi dacă ştia care este drumul cel mai eficace către puterea politică în Japonia.

Seiichi ridică din umeri:

— Cu siguranţă că Dieta Naţională, spuse el cu convingerea absolută a tânărului pripit. Nu acolo se experimentează toţi politicienii?

Nangi dădu din cap.

— Ascultă-mă, Seiichi-san, nici unul dintre miniştrii cabinetului Tojo nu a activat vreodată în Parlament. Toţi au fost birocraţi de profesie, înainte de a intra în viaţa politică. Te sfătuiesc să-ţi aminteşti permanent de acest lucru.

— Dar eu nu am nici cea mai mică intenţie să devin slujbaş public, se plânse Seiichi. Şi nici dorinţa ta nu o înţeleg în această privinţă.

— Ai auzit vreodată expresia *tenno no kanri*? Nu? Este definiţia birocratului japonez ca oficialitate imperială. Autoritatea imperială îl investeşte cu statutul de *kan*, un cuvânt de origine chinezească semnificând, în vremurile de demult, „casă a mandarinului care prezidează un oraş”. *Kan* înseamnă putere, Seiichi, crede-mă. Şi, indiferent ce se va întâmpla cu ţara asta sub ocupaţia forţelor americane, în cele din urmă *kan* va conduce din nou Japonia, ducând-o iarăşi la măreţie.

Bineînţeles că mersul istorici a dovedit adevărul spuselor lui Nangi. Cu toate că forţele internaţionale de ocupaţie ale generalului MacArthur au schimbat profund birocraţia în următorii şapte ani, cu începere din 1945, nu au eliminat-o complet, pentru că nici n-au putut s-o facă. De fapt, fără să-şi dea seama, aceste forţe au întărit un singur domeniu: ministerele resortului economic.

Forţele de ocupaţie au demilitarizat ţara complet. Au fost obligaţi să procedeze astfel, însă, neînţelegând natura fundamentală a guvernului japonez, n-au fost capabili să realizeze repercusiunile măsurilor luate, întrucât armata era principalul rival al ministerelor economiei.

Şi, cum tribunalele desemnate judecării crimelor de război o cam luaseră razna în zelul lor, au fost chemaţi în instanţă anumiţi membrii influenţi ai *zaibatsu*-urilor, marile concerne industriale deţinute de câte o familie potentă, acuzându-i că în primul rând mâna lor puternică a împins Japonia în război.

Odată cu transformarea *zaibatsu*-urilor şi cu inevitabila slăbire a influenţei lor, ca urmare a căutărilor asidue ale ofiţerilor tribunalului spre a trece toată lumea prin ciur pentru descoperirea eventualilor criminali de război daţi acum la fund, s-a creat un vid de putere care a antrenat cu sine încă o dată ministerele economiei.

La scurt timp după ce Ministerul Comerţului şi Industriei a fost purificat de patruzeci şi doi de membri, unul din cele mai scăzute procentaje din tot guvernul Tanzan, Nangi obţinu un post în *kosan kyoku,* Departamentul Minereurilor. Aceasta s-a întâmplat în iunie 1946, iar Shinzo Okuda, ministrul adjunct de atunci, s-a bucurat de sosirea lui acolo. Nangi urmase şcolile necesare şi lucru la fel de important, venise în minister fără nici o tinichea de coadă de pe urma războiului. Nu ajunsese în armată la vreun grad înalt şi periculos şi nu se remarcase în vreo acţiune de pe urma căreia să atragă atenţia forţelor de ocupaţie străine, ocolind astfel judecata tribunalului. Fusese chemat sub arme doar cu puţin înainte de încheierea războiului, fiind obligat să-şi întrerupă activitatea în cadrul Corporaţiei de Ajutorare a Industriei, o fundaţie birocratică de management, numită în Japonia *eidan.*

Nu i-a trebuit mult timp ca să se adapteze în noua funcţie. Întrucât MacArthur fusese sfătuit să-şi aleagă o funcţie marginală, adică să contribuie mai bine la funcţionarea guvernului japonez aşa cum era el, în loc să-l distrugă complet, miniştrii cei şireţi găsiră un mod de a se pune la adăpost: *menju fukuhai.* Okuda i-a explicat lui Nangi situaţia în amănunt, atunci când era în serviciu de destulă vreme ca să-şi fi impresionat superiorii prin capacitate şi seriozitate, câştigându-le încrederea.

— Ceea ce ne străduim noi să facem zilnic, îi spuse ministrul adjunct aflat în mijlocul micului său birou, este să urmăm dispoziţiile americanilor atâta timp cât suntem supravegheaţi, după care, când am ieşit de sub privirile lor, *să facem tot ca noi.*

Şi, după cum îi spunea Okuda lui Nangi, birocraţia

trecuse deja de primul său punct critic.

— Într-o zi, ministrul Hoshijima m-a chemat la el în birou. I se citea agitaţia de la o poştă. Umbla de colo-colo, ca un leu în cuşcă. „Okuda-san, mi-a spus el, MacArthur ne ameninţă că trece de partea gloatei şi îi instigă să ratifice acest nou act, pe care americanii îl numesc Constituţie”. Se întorsese pentru a mă privi. „Îţi dai seama ce poate să însemne asta? Nu ne putem permite să acceptăm participarea directă a maselor la conducere, dacă vrem să nu ne pierdem complet puterea. Un plebiscit ar însemna pentru noi începutul sfârşitului. Acum e momentul să ne unim puterile şi să respingem acceptarea imediată a constituţiei lui MacArthur."

Okuda zâmbea.

— Ceea ce s-a şi obţinut.

În lunile următoare, Nangi şi-a dat perfect de bine seama că soarta birocraţiei japoneze fusese pe veci consolidată. În primul rând datorită faptului că nevoia disperată a ţării de a se reface economic impunea neapărat extinderea armatelor de tehnocraţi. În al doilea rând, pentru că liderii politici scăpaţi întâmplător din ciurul neatent al forţelor de ocupaţie, care oricum pentru japonezi părea absurd, erau complet incompetenţi în faţa situaţiei actuale. Forţele de ocupaţie repuseseră în funcţii o sumedenie de politicieni care nu mai activaseră de peste douăzeci de ani. De nenumărate ori, Nangi s-a văzut pus în situaţia de a se confrunta cu miniştrii care fuseseră obligaţi să-şi aducă miniştri adjuncţi, la care făceau apel aproape ori de câte ori li se punea vreo întrebare.

De asemeni, îi apăru cât se poate de clar că puterea Dietei era foarte şubredă. Aproape că numai la ministerul în care lucra Nangi se elabora politica necesară, după care se înainta legislativului spre ratificare.

În noua sa funcţie, Nangi a fost însărcinat să pună la punct numeroase strategii ale Ministerului Comerţului şi Industriei, deoarece ministrul adjunct era mult prea ocupat pentru a le acorda atenţie personal. Una dintre aceste strategii era în legătură cu prelucrarea minereurilor.

Morozumi Mining era doar una dintre numeroasele companii abia înfiripate care necesitau o restructurare completă, lucru ce intra în sarcina lui. Aproape întregul executiv fusese epurat în urma acuzaţiei de criminali de război de gradul unu, deoarece Morozumi se reprofilase în grabă, în anii ’40, pe producţia de trinitrotoluen, ajungând unul dintre principalii furnizori ai produsului în timpul războiului. Directorul lor de atunci fusese decorat personal de către Tojo în câteva rânduri, în 1945, pentru bogata producţie a companiei.

Însă Morozumi mergea prea bine pentru a o elimina complet şi după ce tribunalul străin închisese trei dintre sucursalele sale, ceru Ministerului Comerţului şi Industriei să restructureze conducerea concernului. Ceea ce-i prilejui lui Nangi bucuria de a-l numi pe Seiichi în funcţia de şef de producţie, funcţie care, în vremuri normale, ar fi stârnit suspiciuni asupra unui bărbat abia trecut de optsprezece ani. Dar Seiichi era excepţional de dotat şi de şcolit. Mai departe, instinctul l-a învăţat cum să procedeze în faţa celor mai vârstnici, aşa că numirea lui a trecut aproape neobservată de biroul ministrului adjunct.

Cu *banii* pe care-i obţinuseră din vânzarea serviciului de ceai al dinastiei Tang – chiar şi în vremurile cele mai grele se găsesc ceva întreprinzători în căutare de obiecte preţioase – cei doi reuşiră să închirieze un apartament frumos în Tokyo. Sato ştia că prietenul său renunţa cu greu la asemenea comori; lui Nangi îi plăcuseră ceşcuţele de ceai din prima clipă când i le arătase *obă-chama.* Însă n-au avut încotro şi au trebuit să le vândă.

Imediat ce au obţinut ceva bani, Nangi l-a trimis pe Seiichi după *obă-chama*. Fiica acesteia murise la scurt timp după ce-l adusese pe Seiichi acasă. Şi cu toate că-i plăcea în căsuţa ei din liniştitul Kyoto, vârsta o făcea să se simtă tot mai greu în singurătate.

Într-o dimineaţă a anului 1949, Nangi se întorsese acasă cam devreme. Ca de obicei, *obă-chama* îi deschise uşa. Fără a-i lua în seamă protestele, se duse să-i pregătească

ceaiul. Împreună cu ceşcuţele de ceai adusese şi trei plăcinte proaspete de orez, o tratație deosebită pentru vremuri aşa de grele.

Nangi o urmări cu gândurile pierdute cum desăvârşea ceremonia ceaiului, iar când spuma verde se învârtoşă atât cât trebuia, ea scoase beţigaşul şi-i întinse ceşcuţa. După ce luă şi ea ceşcuţa şi sorbi prima înghiţitură, constată că a trecut un timp prea îndelungat fără ca ea să scoată o vorbă.

— Dacă te dor picioarele, o să-ţi aduc pastilele.

Vârsta o făcuse mai vorbăreaţă. În orice caz, nu se mai simţea ruşinată de exprimarea durerilor provocate de război. Se simţea mulţumită că cel puţin ei fuseseră cruţaţi, spre deosebire de Gotaro, de fiica şi de nepotul său.

— Picioarele nici nu mă dor, nici nu se simt mai bine ca de obicei, *obă-chama.*

Afară, zgomotul traficului urca şi cobora în funcţie de orarul trupelor de ocupaţie.

— Dar atunci, ce necazuri ai, fiule?

Nangi îşi ridică privirile spre ea.

— Am necazuri la Minister. Muncesc din greu, însă ştiu că ideile mele sunt progresiste şi inovatoare. Şi totuşi nu am perspective de avansare. Obi-san, care este mai nou ca mine cu ceva mai mult de un an şi nu are nicidecum isteţimea şi cunoştinţele mele, deja a fost avansat ca şef de birou. Această *sotomaw-ari* a lui, această avansare rapidă, l-a pus deja în rândul elitei.

Nangi îşi închise ochii, în încercarea de a-şi stăpâni lacrimile.

— Nu e corect, *obă-chama.* Eu fac mai multe ore suplimentare decât majoritatea de acolo. Eu rezolv problemele. Ministrul adjunct se foloseşte de mine pentru rezolvarea unor încurcături şi niciodată nu mă invită după program să-mi facă cinste, niciodată nu-mi arată încredere. În propriul meu birou sunt un refugiat.

— Acest Obi-san, spuse bătrâna stând jos asemeni unei statui a lui Buddha, a absolvit Universitatea Todai, la fel ca ministrul adjunct, nu-i aşa?

Nangi încuviinţă înclinându-şi capul.

— Iar tu, fiule, ce facultate ai absolvit?

— Keio.

— Aha. *Obă-chama* dădu de câteva ori din cap, ca şi când Nangi i-ar fi dezlegat tainele scrierii hieroglifice egiptene. Totul se explică, prin urmare. Nu eşti dintre ai lor. Ai uitat aşa de repede istoria, în care nepotul meu nu se mai satură să-mi spună că eşti *sensei?* Poziţia samuraiului-birocrat depindea numai de investitura imperială, nu de capacitatea sa reală. Sorbi încă o gură de ceai. Ce te-ar face să crezi că lucrurile s-au schimbat în vremurile noastre? Crezi că amestecul vreunui *iteki* barbar ne poate schimba aşa de mult?

Pufni într-un râs zeflemitor.

— Iar tu, fiul meu, trebuie să te obişnuieşti cu lucrul sistemului existent.

— Îmi dau toată străduinţa, spuse Nangi aproape revoltat. Însă nu pot înota contra curentului. Keio nu este o universitate renumită. Cunosc numai un singur om la minister care a absolvit-o. Nu mi-a fost coleg, deoarece e mult mai tânăr, deci nu-mi foloseşte la nimic.

— Uf, nu te mai smiorcăi atâta, îl apostrofă *obă-chama.* Parcă ai fi un copil. Nu admit un asemenea comportament în casa mea, e clar?

Nangi se şterse la ochi.

— Da, *obă-chama.* Îmi cer scuze. O clipă mi-a fost greu să mai îndur nedreptatea.

Obă-chama pufni din nou şi Nangi tresări, deoarece bătrâna îl lua la rost cu ironie.

— Ce ştii tu despre îndurarea necazurilor, a dezamăgirii sau suferinţei? Ai numai douăzeci şi nouă de ani. Când vei ajunge de vârsta mea s-ar putea să ai puţin habar despre ele, deşi *Buddha* să te aibă în pază nu ti-o doresc.

Bătrâna se îndreptă de spate.

— Să revenim. Vom proceda aşa cum se cuvine. Ceea ce exclude bocetele în privinţa nedreptăţilor unui sistem pe care trebuie să-l suporte orice tânăr. E clar: *gakubassu*[*1]

[1*] Relaţie de amiciţie care începe între colegi de şcoala şi se

prima şi, cel puţin în ochii miniştrilor, cea mai puternică dintre relaţiile care te-ar putea ajuta în viaţă, nu-ţi este de nici un folos aici. Dar există şi alte căi. Vom exclude *zaibatsu*-urile, de vreme ce relaţia cu ele se bazează pe bani şi tu ai puţini de tot pentru moment. Mai rămân aşadar *keibatsu*-urile, avansările rezultate prin căsătoria cu o partidă din lumea bună şi *kyodobatsu*-urile, ajutorul din partea unuia sus-pus, care să se fi născut în aceeaşi prefectură cu tine. În ceea ce priveşte primul caz, mi-ai spus că nu ai rude nici de sânge şi nici prin alianţă în rândul miniştrilor sau adjuncţilor acestora, iar şansele de a te însura cu o fată din lumea lor sunt pentru tine aproape nule. Am dreptate?

— Aşa e, *obă-chama,* spuse Nangi cu vocea stinsă. Izbucnirea provocată de nedreptăţile suferite pe parcursul ultimilor luni nu-i adusese uşurarea. Mai degrabă simţea o depresiune posacă.

— Tanzan-san! Capul sus! spuse bătrâna. Vreau să te privesc în ochi când vorbesc cu tine. Nangi se supuse ascultător. Arăţi de parcă totul este pierdut, fiule. Şi nu-i aşa. Îşi schimbă tonul, muindu-şi puţin glasul. Mi-ai spus că la minister ai idei ingenioase. Ar trebui să mai aduci din ele şi pe acasă, pentru a te conduce în viaţă. Am înţeles că, pentru a fi promovat, orice tânăr are nevoie de un om mai vârstnic care să-l sprijine. Tu ai vreun *sempai,* vreun tutore, fiul meu?

— Până acum nu am, *obă-chama.*

— Vai... Bătrâna puse ceşcuţa jos şi îşi împreună mâinile albe în poală. Aşadar, iată că ajungem la miezul problemei. Trebuie să-ţi găseşti un *sempai.* Se încruntă, ochii i se apropiară unul de celălalt, concentrându-se într-o atitudine *mie,* ca a personajelor din portrete sau din teatrul *kabuki.* Eliminăm primele trei posibilităţi şi ne mai rămâne *kyodobatsu.* Există din întâmplare vreun ministru adjunct care să provină, ca şi tine, din prefectura Yamaguchi?

Nangi căzu puţin pe gânduri.

— Singurul funcţionar care mi-ar putea fi *sempai* este

---

menţine şi în afaceri.

Yoichiro Makita. S-a născut în Yamaguchi, pe aceeaşi stradă cu mine.

— Atunci e bine.

— *Obă-chama*, Makita-san a fost şeful Ministerului Muniţiilor în timpul războiului. A fost clasificat în rândul criminalilor de război de gradul unu, aşa că acum se află în închisoarea Sugamo.

De data aceasta *obă-chama* zâmbi.

— Atât de preocupat eşti cu munca la minister, că nici timp să citeşti ziarele nu mai ai. De curând s-au publicat ştiri despre Makita-san al tău. Află că, în timp ce era ministru al muniţiilor, a primit şi funcţia de ministru de cabinet al lui Tojo.

Nangi se uită la ea cu ochii holbaţi. Părea că s-ar fi trezit brusc dintr-un vis. Ce avea bătrâna de gând?

— Când americanii au ocupat insula Saipan în 1944, Makita-san şi-a exprimat în public opinia că războiul s-a încheiat pentru Japonia şi că ar trebui să depună armele şi să capituleze. Tojo s-a înfuriat nespus. Şi într-adevăr, cine l-ar putea acuza? În acele zile, cuvântul capitulare fusese eliminat din vocabular şi astfel, în spiritul patriotismului înflăcărat, toţi ne-am alăturat lui Tojo.

— Dar Makita-san a avut dreptate, spuse Nangi.

— Desigur. Îşi înclină capul albit. Întocmai. Dar Tojo l-a chemat la ordine. Ministru de cabinet sau nu, nu mai voia să audă o vorbă din concepţiile lui defetiste. Ca şef al *Kampeitai*-ului, l-ar fi putut executa pe Makita-san. Însă n-a făcut-o. Întâmplarea făcuse ca ministrul să aibă numeroşi prieteni influenţi în rândul Casei Imperiale, al Dietei şi chiar al birocraţilor, aceştia toţi fiind destul de puternici pentru a-l opri pe Tojo de la pronunţarea unei pedepse prea aspre. *Obă-chama* luă ceşcuţa şi-şi mai turnă puţin ceai. Aceste lucruri au ieşit abia de curând la iveală. Săptămâna trecută sentinţa lui Makita-san a fost comutată de la acuzaţia de criminal de război iar la ora actuală s-a pus în funcţiune o întreagă maşinărie care să-l scoată basma curată. Ochii negri ai bătrânei îl urmăreau pe Nangi din dosul ceşcuţei de

ceai. Sorbi şi spuse: Ştii, fiule, Makita-san a activat ca ministru adjunct al comerţului şi industriei în trei cabinete şi ca ministru plin în al patrulea. Ceea ce l-ar face un excelent *sempai*, nu crezi?

— *Hai.*

Obă-chama îi zâmbi încântată.

— Şi acum, fiule, pune mâna şi mănâncă plăcintele cu orez. Le-am copt special pentru tine!

Închisoarea Sugamo era un loc deprimant. Nu avea nimic în comun cu aspectul exterior, o clădire altminteri destul de obişnuită. În fapt, dacă n-ar fi fost celulele, ar fi putut să găzduiască foarte bine oricare dintre nenumăratele birouri ministeriale din capitală.

Indiferenţa celor care conduceau Sugamo îl înspăimântă mai mult ca orice pe Nangi. Da, existau şi barbari de străini, *iteki,* cum i-ar fi numit *obă-chama.* Însă Nangi avu impresia că întreaga conducere a închisorii fusese încredinţată complet japonezilor şi tocmai comportamentul compatrioţilor săi îl afecta cel mai mult. Atitudinea lor faţă de un om căruia i se ridicase ruşinoasa şi nedemna acuzaţie adusă de forţele de ocupaţie, care îi făcuseră să întemniţeze pe unul din acelaşi neam cu ei. Răutatea zilnică în timp ce îi hrăneau, puneau la exerciţii fizice, observau şi mai ales, pedepseau pe aşa zişii criminali de război se imprimase pe feţele lor ca un tatuaj.

Lui Nangi i-au trebuit trei săptămâni pentru a reuşi să străbată prin labirintul formalităţilor birocratice şi să treacă porţile închisorii ca pe un nod gordian. Ministrul adjunct căruia îi era subordonat îi fusese de un oarecare ajutor, deşi omul n-avea cum să ştie că semnătura pusă de el pe un formular în trei exemplare îi permisese de fapt să i se deschidă porţile blindate ale închisorii.

Înăuntrul acesteia plutea mai degrabă o atmosferă a înfrângerii decât a disperării. Pretutindeni se zăreau gratii şi după câteva ore petrecute acolo, soarele sfârtecat de zăbrelele groase îi părea lui Nangi cât se putea de firesc.

Deoarece lui Makita-san i se suspendase pedeapsa şi se

afla în proces de reabilitare, i se permisese să vină la vorbitor fără să stea după grilajul despărţitor.

Nangi îşi aminti că-l văzuse pe Yoichiro Makita numai o dată într-o fotografie de ziar, atunci când fusese numit ministru al muniţiilor. Omul era viguros şi rotofei ca un chinez, cu o faţă deschisă şi fină, cu umerii laţi, ca de erou. Dar cel care-i apăru acum în faţă era cu totul schimbat. Părea să fi slăbit mult. Acum se vedea că are o constituţie masivă a oaselor, peste care rămăsese doar un strat subţire de muşchi, acoperiţi cu piele. Era palid ca un bolnav, ceea ce-l făcea să pară hepatic.

Şi cel mai ciudat lucru din toate, faţa nu-şi pierduse deloc rotunjimea. Dacă în rest slăbise, faţa îi era ca o lună plină. Parcă se umflase în mod inexplicabil, schimbându-i trăsăturile, în afară de ochi, care păreau cufundaţi în pungile tumefiate ale obrajilor.

Nangi nu-şi manifestă consternarea prin vreo tresărire sau prin timbrul vocii; se înclină doar politicos, prezentându-se.

Makita dădu absent din cap şi spuse:

— Frumos din partea ta că mă vizitezi. Ca şi când ar fi ştiut exact motivul lui Nangi. Tocmai urma să trecem la exerciţiile de gimnastică. Flutură mâna fără vreun scop anume. Sper că nu va fi nici un inconvenient pentru tine dacă mă vei însoţi afară.

La Sugamo, echivalentul expresiei „afară” era un culoar îngust dintre două clădiri din curte. La unul din capete culoarul era barat de un zid de cărămidă prea înalt pentru a-l putea sări vreun ocnaş, apărat de sârmă ghimpată. La celălalt capăt era un foişor înalt, cu ferestre de sticlă, dindărătul cărora privea un gardian. Culoarul pe care porniră era tare şi pietros.

— Te rog să-mi scuzi tăcerea, spuse Makita. M-am dezobişnuit să vorbesc cu oamenii. Vorbesc doar cu mine însumi.

Păşea cu mâinile împreunate la spate, ţinându-şi capul masiv lăsat în jos. Deja începuse să-i şovăie piciorul, ca la

un om bătrân.

Nangi începuse să-şi piardă încrederea în propriul viitor. Ar putea uscătura asta putreda să-i fie lui *sempai?* Văzându-l acum, faptul îi părea puţin probabil. Zilele glorioase îl părăsiseră de mult. Nangi era pe punctul de a se scuza, spunând că a fost o greşeală, resemnându-se să facă o impresie proastă, când Makita se întoarse spre el.

— Aşadar, ce legătură am eu cu vizita aceasta a ta în adâncurile tenebrelor, tinere dragă?

— *Kanryodo*. Nangi rosti cuvântul în mod automat, fără a mai sta pe gânduri. Îmi caut şi eu locul în noua Japonie.

— Înţeleg. Pe moment, Makita nu spuse mai mult, însă îşi îndreptă spatele. Începură să umble din nou.

— Pentru care minister lucrezi?

— Pentru Ministerul Comerţului şi Industriilor, Makita-san, la Biroul Industriei Extractive.

— M-da. Makita părea dus pe gânduri, însă Nangi observă că nu mai era acelaşi bătrânel care-şi târâia picioarele, cum fusese la începutul plimbării lor. Am să-ţi spun ce mi se pare mie cel mai interesant, Nangi-san. Americanii sunt mai interesaţi la ora actuală de înlăturarea pericolului comunist decât de noi, o forţă înfrântă. Când forţele de ocupaţie s-au instalat mai întâi aici, erau de neclintit asupra unui punct. Susţineau că, din moment ce ne-am făcut-o cu propria mână, aliaţii nu sunt în nici un fel răspunzători de refacerea noastră economică. Şi mi se pare interesant, Nangi-san, deoarece, imediat ce şi-au dat seama că, datorită prăbuşirii noastre totale şi mai ales a comerţului exterior, se va asigura şi aici calea către o revoluţie comunistă, şi-au schimbat atitudinea cu 180 de grade şi au insistat ca statul să preia întregul control asupra tuturor ramurilor economiei. Lucru avantajos pentru noi, care ţinem la mare cinste *kanryodo*, arta birocraţiei. Mai mult chiar, ne-au scos din spate ghimpele numit *zaibatsu.* După cum ştii, aceste uriaşe carteluri erau cei mai mari rivali ai noştri, înainte şi după război. Ei ne smulseseră nouă, birocraţilor, puterea din mână, imediat ce li s-a ivit ocazia. Dar, comportându-se astfel şi-au asigurat propria prăbuşire. Forţele de ocupaţie

au stabilit corect că *zaibatsu*-urile sunt răspunzătoare de activitatea războinică a economiei noastre, aşa că le-am desfiinţat. Ca urmare, ministerelor li s-a acordat o putere nemărginită părându-li-se că au ajuns în pământul făgăduinţei. La ora actuală, Japonia este privită ca un bastion al Americii care să stăvilească răspândirea comunismului în această parte a lumii. Astfel că atenţia mi-a fost atrasă de faptul că forţele ocupante caută în primul rând să facă viabilă economia noastră. Makita se opri şi se întoarse către Nangi. Şi ştii tu, tinere, cum şi-au propus ei să realizeze aceasta?

— Teamă mi-este că nu ştiu, domnule.

— Prin comerţul exterior, desigur. Continuară să umble pe culoar, sub privirile gardienilor şi ale cerului luminat de fulgere. Şi aşa stând lucrurile, mie unuia îmi pare clar că Ministerul Comerţului şi Industriilor si-a dovedit necesitatea.

Un timp se instaură tăcerea. Lui Nangi i se păru că vântul se intensificase în afara zidurilor închisorii, deşi era greu să-ţi dai seama. Însă era sigur că soarele fusese acoperit de un strat dens de nori cenuşii. Înghiţi în sec, conştient că barometrul scăzuse mult. Se pregătea o furtună.

— Întregul MCI este divizat în două tabere, spuse Nangi. Jumătate se încred în *seisan fukko setsu,* reconstrucţie prin producţie, în special prin refacerea industriei grele; cealaltă jumătate pledează pentru *tsuka kaikaku setsu,* pentru punerea inflaţiei sub control şi refacerea industriei uşoare, care ar scoate imediat profit de pe urma mâinii de lucru numeroase şi ieftine.

Makita izbucni în râs:

— Şi tu de ce parte eşti, susţinător de kanryodo?

— La ora actuală, de niciuna.

— Ei, cum asta? Makita se opri în loc şi-l fixă pe Nangi cu privirile, în umbra culoarului. Te rog să te explici, tinere.

Nangi se îndârji în sine. Asemenea idei personale nu fuseseră până acum dezvăluite nimănui din Minister. Iar acum urma să verifice dacă *obă-chama* nu se înşelase trimiţându-l la Makita.

— Părerea mea este că trebuie să ne concentrăm asupra dezvoltării industriei grele, fie şi numai pentru simplul motiv al preţurilor bune ce s-ar putea obţine de pe urma produselor acesteia. Însă consider că ignorarea reformei monetare ar fi o gravă eroare deoarece, dacă se permite scăparea inflaţiei de sub control, nu va mai conta ce fel de industrie vom repune pe picioare. Totul se va prăbuşi ca o casă şubredă la cutremur.

Makita se îndreptă de spate, iar Nangi avu impresia că-l priveşte ca şi când l-ar fi văzut pentru întâia oară. În momentele de tăcere care au urmat, se auzi doar bubuitul înfundat al tunetelor, parcă stăvilite de zidurile înconjurătoare. Când erau mai puternice şi depăşeau zidul, păreau amplificate de reverberaţiile ecoului, sunând ca un gong în templu, anunţând zeii că li s-au adus jertfe. Acum se întunecase bine, era o seară asemenea unui început de eclipsă. Totuşi ochii lui Makita sclipeau precum stelele îndepărtate, oglindite în apele unei fântâni.

— Nangi-san, îmi expui o teorie interesantă. Da. Însă pentru îndeplinirea ei ar fi nevoie de un alt minister, mai presus de MCI sau de Ministerul Muncii, sau de oricare altul existent la ora actuală, eşti de acord? Nangi încuviinţă. Am avea nevoie de un minister cu puteri mult mai lărgite. Un minister puternic, a cărui funcţie de bază să fie organizarea comerţului exterior. Capul său se roti, de parcă ar fi fost un animal de pradă, îţi dai tu seama de asta, Nangi-san?

— *Hai. So desu.* Mulţumesc.

— De ce?

— Mulţumesc Cerului pentru americani, se grăbi Nangi să adauge. Dacă au, aşa deodată, o nevoie disperată de a face din noi iarăşi o ţară puternică – pentru a-şi asigura protecţia flancului lor extrem-oriental – atunci comerţul lor exterior ne va propulsa. Nimic nu va fi mai rapid şi mai bine dus la îndeplinire.

— Da, Nangi-san. Pe americani trebuie să ni-i apropiem, de voie-de nevoie, pentru a ni-i face aliaţi în marea aventură a reconstrucţiei. Deoarece numai forţele străine de intervenţie ne pot ajuta să creăm un minister capabil să

mânuiască *denkat no hoto,* sabia de samurai. Odată acesta obţinut, vom avea în mâinile noastre atât guvernul cât şi întreaga industrie.

Ploaia izbucni într-o perdea de stropi mărunţi şi deşi, fără urmă de vânt, din cauza protecţiei zidurilor. Fură imediat făcuţi ciuciulete, dar nici unuia nu-i păsa. Makita se apropie de Nangi şi-i spuse:

— Nangi-san, amândoi suntem din aceeaşi prefectură. E ca şi cum am fi din acelaşi sânge. Nu, e chiar mai mult. Dacă nici în tine nu mă pot încrede, atunci nu mă pot încrede în nimeni, nici măcar în soţia mea, deoarece un văr de-al ei s-a căsătorit în urmă cu două săptămâni cu unul dintre marii mei rivali. Gâfâi. Asta este loialitatea unei familii.

Ploaia împroşca pavajul, udându-le până şi şosetele, iar când păşeau, încălţările musteau de apă.

— La ora actuală, sunt două probleme. Una: atâta timp cât mă aflu aici, nu pot fi aşa de bine informat pe cât ar trebui. Întoarce-te la slujba ta la MCI, Nangi-san şi caută să aduni în timpul liber câte dosare de miniştri sau miniştri adjuncţi vei putea. Ştiu unde lucrezi, eşti foarte aproape de cei mari. A doua problemă mă priveşte pe mine: urmează să fiu graţiat de omul cel mai dificil, un înalt membru al forţelor de ocupaţie, un colonel britanic pe nume Linnear. E un mare tipicar şi tocmai minuţiozitatea cu care cercetează el amănuntele îmi întârzie eliberarea de aici. Makita zâmbi. Dar, într-o bună zi, am să-l fac să-mi plătească întârzierile astea. Îşi puse mâna pe braţul lui Nangi, un gest neobişnuit pentru amândoi. Când voi fi în cele din urmă liber, fii convins că acest *iteki* îmi va furniza informaţiile necesare pentru a începe noi *mabiki*, procesul nostru de epurare.

Ministerul Muncii menţionat de Makita era o instituţie fascinantă. Datorită prevederilor Tratatului de la Potsdam, pe care Japonia le acceptase ca parte învinsă, nici un japonez nu se putea angaja ca persoană particulară în comerţul internaţional. Totul trebuia să treacă prin filtrul

forţelor internaţionale de ocupaţie.

Prin urmare, aceste forţe creară o organizaţie japoneză însărcinată cu contabilizarea importurilor stabilite de ocupant şi cu distribuirea exporturilor produselor autohtone.

Nangi nu auzise niciodată şi nu avusese legături cu Ministerul Muncii, iar când Makita i-a pomenit despre el, abia atunci a aflat de existenţa lui. Oricum, reîntorcându-se la slujba lui din cadrul MCI, Ministerul Muncii a devenit pentru el o forţă majoră.

Întâmplător, primul ministru Yoshida, vechi duşman al MCI-ului din momentul când aflase de legăturile acestuia cu foştii miniştri din timpul războiului, îl numise pe consilierul său Torazo Oda la cârma Ministerului Muncii cu trei luni în urmă, în decembrie 1948.

Şi, cum Oda începuse epurările sub pretextul că descoperise acolo unele neregularităţi, umbla zvonul că Yoshida plănuia să treacă treptat mai multe ministere sub propriul control, în scopul de a diminua puterea MCI-ului.

Un asemenea lucru nu putea fi tolerat de influenţii miniştri ai MCI-ului şi în aceeaşi zi în care Nangi părăsise închisoarea Sugamo după întrevederea cu Makita, avu loc o convocare urgentă la nivel înalt în cadrul MCI-ului.

Miniştrii stabiliră că se impunea înlăturarea lui Oda şi Yoshida, despre care ştiau că unelteau împotriva lor. În acest scop conchiseră de comun acord că trebuiau să-şi infiltreze un om în rândul Ministerului Muncii, pentru a ţine sub supraveghere activitatea lui Oda, urmând să raporteze apoi fiecare mişcare a acestuia. Astfel, considerau ei, vor fi permanent cu un pas înainte, putând să-l contracareze.

Aveau puţini candidaţi la îndemână din rândul cărora să aleagă, în principal datorită lipsei mari de calităţi pe care trebuia să le îndeplinească un asemenea om. Trebuia să fie foarte inteligent şi foarte iute la minte. Şi tot la fel de important, ştiau că trebuie să fie un om foarte tânăr şi fără obişnuitele legături *gakubatsu*, care l-ar fi adus în mod inevitabil în atenţia lui Oda, ca pe un posibil rival. Pe scurt, candidatul la această misiune ar fi trebuit să se strecoare acolo neobservat.

Au ajuns cu toţii la un singur nume: Tanzan Nangi.

Când Nangi a fost convocat în biroul ministrului adjunct, Hiroshi Shimada, s-a trezit exact în mijlocul comisiei de epurări. De fapt, tot atunci descoperise şi el unele mişmaşuri din timpul războiului ale activităţii ministrului adjunct de curând numit.

Ascultă imperturbabil expunerea lui Shimada. Propunerea lui nu-i lăsa loc refuzului. Şi avea deja aprobarea birocraţilor, precum şi datoria impusă de *aisha seishin,* devotamentul faţă de cei pentru care lucra. Era ceva de importanţă majoră în *kanryodo.* Şi chiar dacă Nangi ar fi avut de ales, tot ar fi speculat momentul, întrucât văzuse în asta ceea ce Sun Tzu numise deschiderea uşii. Aşa că se hotărî la repezeală să se strecoare prin deschizătura ivită, mascându-şi în umilinţă nerăbdarea de a avansa, precum şi dorinţa ardentă de a se pune complet la dispoziţia ministrului adjunct Shimada şi a biroului acestuia.

În realitate însă, devotamentul faţă de Yoichiro Makita îl impulsiona pe Nangi. *Kanryodo* era pentru Nangi o lege, la fel cum era şi pentru Makita. Amândoi recunoscuseră unul în celălalt propria trăsătură de spirit: conştiinţa că se trăgeau din casta de luptători de elită ai şogunatului lui Tokugawa, din speţa samurailor birocraţi.

Numirea lui Nangi în funcţia de şef al Sectorului Comercial din cadrul Ministerului Muncii nu l-a întrerupt decât pentru scurt timp de la întocmirea de dosare suspecte. De fapt, această numire era pentru el o nouă ocazie de a căpăta informaţii cu caracter secret. Astfel încât, în momentul în care Makita a fost graţiat, se afla în posesia unui teanc de dosare gros de 10 centimetri, cuprinzând mici matrapazlâcuri dar şi mai mari hoţii, mituiri, aprobări tacite, ale douăzeci şi cinci de birocraţi de mâna întâi sau a doua.

În ziua următoare eliberării lui Makita, înainte de a avea amândoi ocazia să se delecteze cu trecerea în revistă a acestor fapte ilegale, Nangi fu convocat în biroul lui Torazo Oda. Ceea ce avea în cap ministrul muncii s-a dovedit a fi

un şoc pentru Nangi.

Ceaiul le-a fost servit pe o tavă de argint filigranat european, ceşcuţele erau chinezeşti, iar ceainicul era înalt, din argint gravat. Setul părea ridicol de neasortat şi cam grosolan, cum i se păreau de fapt lui Nangi toate lucrurile europene, însă zâmbi cu slugărnicie şi-l complimentă pe înaltul funcţionar pentru gustul său deosebit, deşi cuvintele erau pe punctul de a i se înţepeni în gât, făcându-l să gafeze. Nici ceaiul nu-i plăcea. Era un amestec nepriceput din toate frunzele de ceai, în care predomina soiul Pekoe Oranj, fără a reuşi să se impună complet asupra celorlalte sortimente. Parcă bea spălătură de vase.

După ce primi complimentul din partea lui, Oda îl încunoştinţă că era un import american, numit Lipton.

— Importanţa Americii nu poate fi îndeajuns apreciată, Nangi-san, spuse Oda.

Era un bărbat voinic, burtos ca un luptător de *sumo.* Purta un costum impecabil, cu vestă, totul pepit, făcut de comandă la Saville Row din New York. Pantofii săi negri cu placheuri luceau ca oglinda.

— A sosit timpul să renunţăm la kimono şi la *geta,* la coafura şi tunsoarea de altădată, să începem să ne gândim şi la altceva decât la amenajarea grădinilor şi la ceremonia ceaiului.

Îl urmări o clipă pe Nangi ca şi când i-ar fi cântărit răspunsul pe care ar intenţiona să i-l dea.

— Avem o misiune de îndeplinit aici şi de când *gaijin*-ul Joseph Dodge ne-a oprit inflaţia galopantă prin reducerea cererilor, va trebui să ne preocupe din nou propriul viitor. Iar viitorul nostru, Nangi-san, salvarea noii Japonii, se află într-un singur loc: comerţul exterior. *Tsusho daiichi – shugi* – superioritatea produselor noastre ne poate salva.

Făcură o mică pauză, pentru a sorbi din ceaiul execrabil.

— Spune-mi, Nangi-san, vorbeşti englezeşte?

— Nu, domnule.

— Atunci consider că a sosit momentul să înveţi. Primul ministru a înfiinţat câteva cursuri pentru personalul de birou. Le recomandă tuturor şi eu mă alătur lui.

— Am să mă înscriu şi eu imediat, domnule.

— Bun. Oda părea sincer satisfăcut. La plecarea de aici, secretarul meu îţi va da toate informaţiile necesare. Bău din nou ceai. Încetă să-l mai urmărească pe Nangi cu privirile-i pătrunzătoare, întorcându-se spre străzile forfotind de lume şi circulaţie ce se zăreau pe geamul din spatele biroului său. *Tsusho – daiichi – shugi* şopti el, uitând pe jumătate de prezenţa lui Nangi. Un ţel admirabil... şi foarte necesar. Însă mie de fapt mi separe că în actuala atmosferă, pe care o numim ritm rapid de dezvoltare, vom avea neapărată nevoie de un nou minister.

Se întoarse brusc pentru a surprinde expresia lui Nangi, cu ochii lui negri şi pătrunzători:

— Ce părere ai despre ideea asta, Nangi-san?

— Ei, bine... ar trebui să aud mai multe în această privinţă, domnule spuse Nangi, mascându-şi cu greu şocul.

Oda flutură o palmă cărnoasă.

— O, ştii, ar fi vorba despre un minister a cărui principală funcţie ar consta în supravegherea şi controlul întregului export şi a tehnologiei. I-ar trebui puterea de a înlătura finanţarea preferenţială stabilită de guvern pentru anumite ramuri şi de a micşora taxele acelor industrii necesare exportului, pentru a le uşura progresul şi a-l grăbi (îl privi iar scrutător pe Nangi). Ţi se pare realizabil un asemenea minister, Nangi-san?

Acesta era prins între ciocan şi nicovală. Cum să răspundă? Oda-san era prieten, sau duşman? Desigur, era un duşman al superiorilor lui Nangi din cadrul MCI, însă nu-i venea să-l judece după asta, deoarece el şi Makita discutaseră în curtea închisorii între patru ochi iar Nangi încetase de atunci să mai lucreze pentru MCI. Cel puţin în sinea lui.

Întrebarea se punea acum astfel: era sau nu Oda duşmanul planurilor lor? I-ar putea fi lui Nangi de un uriaş folos, lui Makita la fel, în cazul în care s-ar alătura acelor planuri. Totuşi, dacă Nangi ar înclina spre acest plan iar Oda ar fi potrivnic, ar distruge totul din faşă. Cum să procedeze?

— Pentru mine pare să fie clar, spuse Nangi precaut că, până la părăsirea Japoniei de către forţele de ocupaţie, vom fi legaţi de ei în orice mişcare. Totuşi, am auzit că în Coreea au loc tulburări. Dacă vor reuşi comuniştii să revendice întreaga ţară, cred că americanii ne vor târî şi pe noi în acest conflict:

— Aşa? Ochii lui Oda se dilataseră, iar lumina puternică de deasupra capului său făcea imposibilă percepţia expresiei lor. Nangi aştepta totuşi să vadă efectul cuvintelor sale asupra lui. Cum adică?

— Cred că nu vor avea altă soluţie, domnule. În mod sigur vor avea nevoie de tot calabalâcul necesar la război: uniforme, vehicule, echipament de transmisiuni, muniţie şi celelalte. Coreea este departe de America. Noi suntem mai aproape. Părerea mea e că se vor folosi de industria noastră şi ne vor pune la muncă.

— Ceea ce ar fi convenabil pentru noi.

— Şi da şi nu, spuse Nangi, conştient că se apropie de o zonă riscantă.

— Ce vrei să spui?

Pe faţa lui Oda nu se putea citi nimic, iar Nangi înjura becul de deasupra.

— Atâta doar, domnule, că vor fi binefăcătoare pentru noi comenzile primite, deoarece profiturile vor înflori asemeni florilor de cireş în aprilie. Totuşi, există un pericol chiar în graba impusă. Toate companiile noastre duc lipsă de capital şi cred că o întârziere de şase luni a plăţilor le-ar duce la faliment. Afacerea asta ne-ar putea fi fatală.

— Mai vrei ceai? Oda îşi umplea ceşcuţa sa. Nangi refuză scuturând din cap. Băuse atât cât cereau bunele maniere.

Oda îşi amestecă ceaiul cu o linguriţă încrustată.

— Spune-mi, Nangi-san, cum ai evita dumneata... părţile negative ale unei asemenea situaţii?

— Noul dumneavoastră minister ar fi mult mai capabil, domnule.

De-acuma gata, o spusese, gândi Nangi străduindu-se să nu transpire. Însă fusese un răspuns evaziv. Era rândul lui Oda-san. Acum şi în funcţie de reacţia lui, va da şi el replica.

— Îţi dai seama, tinere, că ministrul adjunct Shimada, căruia îi eşti subordonat, se va opune creării unui nou minister.

— Nu-i mai sunt subordonat, domnule, spuse Nangi ocolind clar capcana.

— A, înţeleg. Oda puse ceşcuţa jos. Aşa este, desigur, însă pe moment uitasem.

Acum, Nangi avea inima uşoară şi răspunsul pe buze. Însă îşi înfrână cu grijă bucuria.

— Miniştrii MCI-ului au renunţat la mine probabil din exces de zel pentru a-şi menţine puterea.

— Probabil că au dreptate să fie zeloşi în această direcţie, Nangi-san. Cei care se tem cel mai mult de pierderea propriei puteri, sunt, cum să zic, poate cei mai grijulii faţă de siguranţa ministerului.

Nangi gândi: va să zică el şi Yoshida doresc dizolvarea MCI-ului! Era singura explicaţie pentru întregul curs al discuţiei.

— Dacă ai fi în locul meu, spuse Oda cu indiferenţă, pe cine ai numi tu în fruntea noului minister?

Acum Nangi trebuia să se hotărască. Adică trebuia să stabilească din puţinele indicii de până acum dacă Oda era prieten sau duşman, ştiind că, odată răspunsul dat, pentru ei nu mai era cale de întors.

Nangi era conştient că în cadrul MCI-ului nu mai avea la cine să apeleze; de asemeni ştia că, oricât de mulţi prieteni ar fi avut Makita, nu va putea fi propulsat în noul minister fără binecuvântarea lui Oda şi Yoshida.

Se simţi dintr-odată uşurat, hotărârea venindu-i de la sine.

— Eu l-aş alege pe Yoichiro Makita, spuse el fără ezitare.

Un timp, în birou se aşternu tăcerea. Oda se izbea cu linguriţa peste buza de jos. În cele din urmă spuse:

— Ministrul adjunct Shimada n-ar accepta în ruptul capului aşa ceva.

— Dar dumnealui n-ar accepta nici formarea noului minister, sublinie Nangi.

— O, e o cu totul altă problemă ce spui dumneata, Nangi-san. Shimada şi Makita sunt duşmani de moarte. Crearea noului minister e o problemă. A-l numi pe Makita ca şef e cu totul altă problemă.

— Pot să vă întreb însă, domnule, ce se întâmplă dacă Makita-san va primi aprobarea dumneavoastră?

— Ei, trebuie să înţelegi, Nangi-san, că şi acest lucru de-abia dacă va putea să conteze. Sunt pe lume o mulţime de lucruri pe care ni le dorim cu toţii, dar pe care abia le putem avea. Fiecare trebuie să se deprindă să navigheze în lungul curentului, dacă nu vrea să fie tras în larg. Şi îndepărtat de pământ.

În întunericul ce se lăsa afară, Nangi se gândi la dosarul său de epurări posibile şi la mulţimea de dovezi acuzatoare împotriva lui Shimada.

— Vă rog să mă corectaţi dacă greşesc, domnule, însă în *kanryodo* există un permanent proces de epurare..

— La un nivel mai coborât, da, există, spuse Oda. Fostul ministru adjunct îşi alege continuatorul în funcţie, iar ceilalţi funcţionari din minister demisionează de bunăvoie, pentru a-l lăsa pe noul venit să-şi exercite pe deplin autoritatea.

— Totuşi, spuse Nangi precaut şi în eşalonul superior există de asemeni *mabiki*, epurarea cadrelor.

— Desigur, spuse Oda, însă importante sunt scandalurile de mari proporţii. Îmi aduc aminte de vremurile când asemenea lucruri se puteau pune la cale... Un zâmbet şters i se aşternu pe faţă. În acele vremuri, existau meşteri pricepuţi în orice domeniu (deveni serios şi se înfieră). Însă la ora actuală există Forţele de Ocupaţie, aşezate, ca şoimul de vânătoare pe umărul nostru stâng, atent la orice mişcare. Răsfoi câteva hârtii. În orice caz, toţi meşterii cei vechi au pierit.

— Dacă vă înţeleg corect, spuse Nangi al cărui puls crescuse pe măsură ce se apropiau de miezul problemei, îmi daţi de înţeles că se pune la cale un scandal ca din senin.

— Poetic spus, Nangi-san. Dar aşa-i.

— Atunci, spuse Nangi reţinându-şi tremurul vocii,

trebuie să înţeleg că Forţele de Ocupaţie nu ne vor face greutăţi, în cazul unui scandal *adevărat.*

Undeva într-un birou alăturat sună un telefon, iar câteva glasuri înfundate se auziră vorbind ca din dosul uşii. Ochii migdalaţi ai ministrului Oda străluceau ca pietrele preţioase îndărătul lentilelor de ochelari.

Tăcerea din încăpere deveni aşa densă, că Nangi se crezu înfăşurat în bandaje. Fiecare mişcare, fiecare cuvânt, fiecare privire erau acum hotărâtoare în această întrevedere.

— Scandal, Nangi-san, îmi pare un cuvânt cu sensuri diferite pentru mulţi. Cred că... ar fi absolut necesar să i se stabilească definiţia.

Nangi se uită în ochii ministrului şi spuse:

— Căderea în dizgraţie a duşmanilor noştri!

După un moment, Oda se aplecă şi scoase la iveală o sticlă plină pe jumătate cu un lichid gălbui.

— Pot să te servesc cu un brandy?

Nangi încuviinţă şi iar se lăsă tăcerea cât timp băură. De afară răzbătea ţăcănitul unei maşini de scris muncită cu spor.

Încet, Oda îşi aşeză ceşcuţa jos.

— Nangi-san, am impresia că Shimada-san s-a dovedit foarte generos cu mine, transferându-te aici.

— Posibil, dar a făcut o prostie, spuse Nangi cu o candoare puţin obişnuită la el.

Oda ridică din umeri:

— Se spune despre chinezi că le este imposibil să creadă că cineva le poate vorbi limba, aşa că, auzind un străin vorbind-o, nu-l iau în seamă. Ministrul adjunct Shimada îmi aminteşte de chinezi. Turnă din noua băutură. Poate că nu-l duce mintea prea departe, însă are mulţi prieteni şi multe relaţii.

Nangi ştia ce voia să dea de înţeles ministrul.

— Însă nici unul dintre ei, interveni el iute, nu are puterea de a-l salva de propriile greşeli. Hiroshi Shimada este un birocrat foarte lacom.

— Nu însă în felul dorit de americani.

— Nicidecum, spuse Nangi, intrându-şi în rol. Nici pe departe.

— Bun. Dar poate că vom trage unele foloase din relaţiile cu americanii. Torazo Oda îşi frecă mâinile. Cât priveşte afacerile, ei, am încredere că vom ajunge la o înţelegere reciproc avantajoasă.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar eu cred că mai avem de stabilit un lucru.

Oda, pregătindu-se să se ridice ca să-i dea liber lui Nangi, făcu o pauză. Faţa îi arăta calmă.

— Şi care ar putea să fie acest lucru? Ai permisiunea de a continua.

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, cred că trebuie lămurită şi poziţia mea în cadrul ministerului...

Aşezându-se la loc, cu umerii proptiţi de spătarul scaunului, Oda izbucni în râs, burdihanul fiindu-i parcă scuturat de convulsii. În spatele lui, picăturile de ploaie începuseră să se prelingă pe geam, aburind imaginea trecătorilor de afară, grăbiţi să se pună la adăpost.

— Tinere, cred că abia acum îţi realizez adevărata valoare. Râse înfundat. N-am să te mai subestimez vreodată. Hai să vedem. Se bătu peste buze cu arătătorul său cel gros. Este clar că eşti mult prea inteligent pentru a rămâne în Ministerul Comerţului. Vei fi ochii şi urechile mele în noul minister. Makita-san te va numi şeful Secretariatului. Acolo vei plivi toate buruienele din rândul noilor funcţionari, adică pe cei care se vor dovedi ostili politicii mele şi a lui Makita. Încetul cu încetul, vom transforma faţa întregii birocraţii. Treptat, îi vom înlătura pe cei care ni se opun, pe cei care nu vor înţelege importanţa produselor de maximă competitivitate. Va fi renaşterea şogunatului de două sute de ani al lui Tokugawa!

Nangi percepu sclipirile sălbatice şi reci din ochii ministrului transformat într-un far călăuzitor şi se pomeni întrebându-se ce funcţie îndeplinise Oda în timpul războiului.

„Makita-san şi eu va trebui să fim foarte precauţi în

privinţa lui”, gândi el în timp ce se ridica, înclinându-se politicos pentru a părăsi biroul.

— Vă mulţumesc, domnule.

Se întoarse spre uşă, dar vocea lui Uda îl reţinu.

— Nangi-san, ai avut perfectă dreptate asupra ministrului adjunct Shimada. Însă a comis două prostii. Una: a folosit în prea mică măsură minunatul dumitale creier; a doua: din toţi oamenii lui, tocmai pe dumneata s-a găsit să te trimită ca să mă spionezi!

MCI-ul nu a dispărut, aşa cum presupusese Nangi, însă crearea Ministerului Exportului şi al Industriilor începuse să-i tragă clopotul de înmormântare.

Nangi şi Makita umflau de zor dosarul indezirabililor şi după cum stabiliseră, Makita îi raporta oficial lui Uda toate informaţiile primite de la Nangi. Întrucât Shimada era totuşi ministru adjunct şi la cea mai mică răsuflare totul se putea transforma urgent într-un scandal public, Oda se simţi dator să înainteze toate dovezile acuzatoare direct primului ministru. La şase zile după ce Yoshida primise dosarul infracţiunilor lui Shimada, printre care se aflau şi deturnări de fonduri, folosirea influenţei ministeriale pentru obţinerea de posturi de către unii membri ai propriei familii, precum şi descoperirea unei amante, deşi era însurat, acesta se văzu obligat să-l destituie pe ministrul adjunct şi să facă publice circumstanţele demiterii. Forţele de Ocupaţie impuseseră o asemenea procedură pentru a nu se pierde sprijinul acordat guvernului de către popor şi pentru a-i convinge pe toţi japonezii că trăiau cu adevărat într-o democraţie care nu are nimic de ascuns.

Yoshida ar fi fost desigur împotriva unei astfel de umiliri în public, de aceea se zbătu să o evite, deşi era conştient că în cele din urmă nu va reuşi. Şi el trebuia să se supună directivelor Forţelor de Ocupaţie şi dându-şi seama că, încăpăţânându-se, s-ar compromite şi el, înaintă în cele din urmă documentele către oamenii presei.

După mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la aceasta,

Hiroshi Shimada, îngenuncheat pe *tatami,* îmbrăcat într-un kimono cenuşiu cu cercuri brune, îşi ducea sabia scurtă *wakizashi* spre pântece tăindu-se de la stânga la dreapta şi apoi de jos în sus. Trupul i se chircise, însă se ţinuse demn. Kaziko, soţia lui, fu găsită alături de el, sângele lor scurs pe podea unindu-se în aceeaşi baltă, într-un ultim legământ.

— Mă întreb cât de mult îl ura Colonelul Linnear pe Shimada.

Yoichiro Makita îngenunchease pe *tatami*, în timp ce, în faţa lui, Nangi se înclina simţind o uşoară durere în oase, sprijinit cu spatele de *futon.*

Nangi era surprins.

— Te referi la *gaijin*-ul care te-a destituit? În ce măsură are el vreun amestec aici?

Makita arăta cu mult mai bine decât la Sugamo. Începuse să se îngraşe întrucâtva, păstrându-şi însă rotunjimea feţei. Semăna acum mult mai mult cu fotografia văzută de Nangi în ziare cu ani în urmă, o figură aproape legendară de samurai puternic şi agresiv.

— Cât am stat în apropierea colonelului englez timp de mai multe săptămâni, am aflat de la el unele lucruri, spuse Makita gânditor, deşi alţi *gaijin*-i ar fi fost mai secretaşi. Omul ăsta avea din plin darul răbdării.

— Vorbeşti de parcă l-ai admira.

Makita zâmbi.

— O, desigur nu chiar aşa. Totuşi, pentru un *gaijin...*

Glasul i se muie un moment, iar privirile parcă i se interiorizară.

— Crezi că l-a cunoscut personal pe Shimada, aşa cum l-ai cunoscut tu? întrebă Nangi după o pauză.

Privirile lui Makita îşi reveniră, acordându-i iar atenţie lui Nangi.

— O, sunt sigur că a fost ceva între ei. Nu am îndoieli în această privinţă. Colonelul Linnear a fost omul lui MacArthur care a luptat cel mai zelos pentru aducerea scandalului la cunoştinţa publicului.

— Exact ca un *gaijin.*

— Din contră, Nangi-san. Exact ca un japonez.

Nangi se relaxă, pentru a se putea concentra.

— Nu înţeleg, spuse el.

— Spre deosebire de majoritatea *iteki*-lor din Forţele de Ocupaţie, care nu au habar de repercusiunile unei umiliri în public deoarece o socotesc o dezvăluire a adevărului, colonelul Linnear ştia ce avea Shimada de făcut. Da, Nangi-san, colonelul Linnear dorea moartea lui Shimada tot atât cât o doream şi eu.

— Ce înseamnă pentru un *iteki* viaţa unui japonez?

Makita desluşi amărăciunea din glasul prietenului său şi se întrebă câte motive nu-şi poate plăsmui mintea omenească pentru a se apăra împotriva traumelor psihice. Lui Nangi îi era, pare-se, uşor să accepte că cineva precum colonelul Linnear ar pune la cale moartea unui japonez doar pentru simplul motiv că era un străin barbar. Dar oare realiza Nangi că el era ministrul Justiţiei în momentul ivirii acestui caz şi că el a dat sentinţa de moarte, în scopul de a grăbi refacerea Japoniei sub controlul direct al noului minister? „Cine să mai judece asemenea lucruri?”, se întreba Makita.

În orice caz, nu se îndoia asupra inteligenţei lui Nangi. Shimada murise potrivit estimărilor lui, la fel cum prezisese şi războiul Coreei. Americanii au pus Japonia la o muncă intensă pentru a le furniza materiale de război iar multe dintre companiile nou-născute s-au trezit fără capital.

Forţele de Ocupaţie au sesizat imediat situaţia la care s-a ajuns, permiţând Băncii Naţionale să acorde împrumuturi la douăsprezece bănci din Tokyo, care au transferat banii companiilor sărăcite. Câteva săptămâni, Makita se tot gândise la găsirea modalităţii de a finanţa investiţiile acestor companii, dându-şi seama că, lăsându-le în voia sorţii, le-ar fi putut împinge pe mâna străinilor. Ceea ce îşi dădea perfect de bine seama că nu trebuie să se întâmple. Trecu la extinderea puterii noului minister în acest domeniu, astfel încât orice străin care ar fi dorit apropierea de vreo companie să n-o poată face fără permisiunea lor.

— Cum se descurcă prietenul nostru Sato-san? întrebă el.

— Destul de bine, răspunse Nangi, servindu-se cu o plăcintă de orez, coaptă pentru ei de *obă-chama.* Era a treia zi din anul 1951, zi de sărbătoare tradiţională a noului an japonez.

— A reuşit să ajungă vicepreşedinte al concernului de minerit, monopolizând toate acţiunile de extracţie a cărbunelui.

Makita se încruntă.

— Ai grijă să bei cât mai multă apă după plăcinte, îl sfătui el. Fratele meu a fost doctor şi Anul Nou îl speria mereu, deoarece trebuia să alerge de la un pacient la altul, constipaţi fiind de pe urma plăcintelor cu orez şi brânză.

— Nu ţi-aş dori să te audă *obă-chama*, spuse Nangi servindu-se cu o altă bucăţică. Dar ca să fiu prevăzător, am să beau totuşi puţin ceai. Se aplecă după ceainic.

— Să ştii că-i simte lipsa lui Sato-san, spuse Makita după ce văzu ceşcuţele pline. Face o mulţime de bani şi devine tot mai renumit. Însă e plecat departe, în nordul ţării şi rareori i se iveşte ocazia de a o vedea pe *obă-chama.* I-ar prinde bine un birou aici, în Tokyo. Însă deocamdată sunt prea mici ca să şi-o poată permite. N-ar fi rentabil. Numai banca de care sunt subvenţionaţi ei se află aici.

În mintea lui Nangi sună un clopoţel de alarmă. La prima vedere, se părea că nu există nici o legătură între spusele lui Makita şi problema care-l frământa pe ei. Şi totuşi se încredea suficient în propriul fler pentru a şti că, străpungând aspectul de suprafaţă, va găsi veriga de legătură.

Problema se învârtea în jurul banilor şi cine putea să-i aibă dacă nu banca? Nangi nu se mai gândi la nimic, însă după aceea angrenajul ideilor îl prinse atât de puternic, încât se prăvăli pe spate. Da, desigur! Ochii i se luminară.

— Makita-san, spuse el aproape şoptit, îţi pot solicita sfatul?

— Cu mare plăcere. N-ai decât să mă întrebi ce vrei.

— Iată ce trebuie făcut, Makita-san. Ministerul Exportului şi Industriilor trebuie să refacă *zaibatsu*-urile.

— Dar ne-au fost potrivnice, nu crezi? Din capul locului au

încercat să ia puterea din mâna ministerelor. Şi în orice caz, Forţele de Ocupaţie au stabilit desfiinţarea lor o dată pentru totdeauna.

— Da, spuse Nangi cu înflăcărare, au stabilit asta pentru fostele *zaibatsu*-uri. Însă eu am în vedere ceva nou, *kin-yu keiretsu*, concernele bazate pe legături strânse cu finanţarea bancară. Vom lua ca nucleu iniţial o bancă, deoarece numai banca este capabilă de o asemenea întreprindere. Capitalul băncii va finanţa câteva firme industriale, să zicem din domeniul metalurgiei, electronicii şi extracţiei, precum şi o companie comercială care să se ocupe cu desfacerea produselor. În vremuri de extindere, ca acum, banca va fi în stare să-şi subscrie propriile companii şi invers, în vremuri de recesiune economică, care vor fi inevitabile, Makita-san, compania comercială va fi capabilă să importe materie primă pe credit, urmând să lanseze produsele *keiretsu*-urilor pe piaţa mondială, evitându-se astfel suprastocările pe piaţa internă destul de restrânsă.

Ochii lui Makita se înviorară şi-şi frecă din nou mâinile.

— Telefonează-i lui Sato-san imediat. Vom începe cu banca de care este finanţată compania lui. Îl vom face puternic şi-l vom readuce acasă. E extraordinar, Nangi-san! Extraordinar! La anul, Forţa de Ocupaţie va pleca, iar Ministerul Exportului şi al Industriilor va acţiona după cum consideră necesar pentru propulsarea Japoniei în fruntea comerţului internaţional.

— Dar cum îi vom ţine sub control? întrebă Nangi. Trebuie să ne asigurăm că ceea ce s-a întâmplat cu *zaibatsu*-urile nu se va întâmpla şi cu *keiretsu*-urile. Va trebui să-i legăm de minister printr-un decret prevăzut şi în statutul lor de funcţionare.

Makita zâmbi.

— Chiar aşa vom proceda, Nangi-san. Întrucât Ministerul Exportului şi Industriilor impune politica economică, întrucât putem aproba subvenţiile pentru anumite ramuri şi interzice pentru altele, întrucât putem autoriza plăţi ridicate pentru asigurări în caz de nerespectarea termenelor de plată

stabilite prin contract, putem avea un control complet asupra companiilor comerciale. Şi fără companiile comerciale, *keiretsu*-urile vor fi moarte. Orice bancă ne va da dreptate.

Până şi prim-ministrul va constata acurateţea cu care va trebui să lucreze *keiretsu*-urile deoarece este medul perfect de a direcţiona capitalul disponibil pe canalul economic cel mai potrivit. Păreau doi copii care se bucură în faţa unei jucării minunate. Este cel mai bun plan cu bătaie lungă. Întrucât companiile particulare din cadrul *keiretsu*-urilor vor depinde strict de finanţarea bancară, nu se vor putea concentra decât asupra pătrunderii pe piaţă, livrând cele mai bune produse cu putinţă, renunţând al cererea de acţiuni ce aduc doar un mic profit de moment.

Makita se avântă şi el:

— Treaba asta trebuie sărbătorită, dragul meu! Mâine va fi vreme destulă să luăm legătura cu Sato-san. Noaptea asta o vom petrece într-un loc pe care-l ştiu eu în *karyukai.* O noapte sub sălcii ne va prii enorm la amândoi. Hai să mergem la *Fuyajo*, Castelul zilei fără de sfârşit, unde curge sake-ul în valuri până în zori de zi, să ne aşezăm pe perne moi ce ne vor da o desfătare nesfârşită!

Zburdălnicia ciocârliilor printre crengile împodobite cu lanterne luminoase ale unui arţar străvechi dintr-o margine a parcului Ueno îi atrăsese de fapt pe Nangi şi Sato încă din vremurile când abia se cunoscuseră. Vânturile reci de octombrie cutreierau văzduhul, alungând norii subţiri din depărtarea orizontului, lăsând în urmă cerul curat, ca un cristal.

Îmbrăcat într-un kimono negru cu modele gri, Nangi urmărea zborul ciocârliilor din arţarul cel bătrân, închipuindu-şi că se afla pe bordul unui vapor ce brăzdează Pacificul. Apoi, asemeni Forţelor de ocupaţie, stolul de păsări dispăru în cerul azuriu fără de sfârşit, transparent ca un porţelan chinezesc dintre cele mai fine.

Deşi anul 1952 se apropia de sfârşit iar Japonia era din nou o ţară liberă, fără *iteki* pe teritoriul său, Nangi nu

simţea totuşi nici o bucurie în suflet. Îngenunchease în faţa uşii-paravan *fusuma* care era deschisă şi admira peisajul grădinii, ţinându-şi mâinile împreunate în poala kimonoului. Frumuseţea grădinii aproape că atingea perfecţiunea. Desigur, perfecţiunea nu poate fi atinsă, dar filosofia Zen îndeamnă la permanenta ei căutare, pe parcursul întregii vieţi.

În spatele său, Nangi putea auzi vocile şoptite ale lui Makita, Sato şi a proaspetei lui soţii, Mariko, o femeie fragilă ca o păpuşă, cu un curaj şi cu o inimă deschisă pe care Nangi le admira. Era tocmai potrivită pentru Sato, completând la el un gol pe care Nangi îl sesizase aproape de când îl întâlnise pentru prima oară.

Nangi păstra acum un moment de reculegere pentru *obă-chama,* care trecuse în lumea cealaltă. El fusese cel mai îndurerat de pierderea ei. Desigur, Makita o cunoscuse numai scurtă vreme. Pentru Sato fusese şi mamă şi tată şi fusese bolnav o săptămână întreagă după înmormântarea ei.

Obă-chama murise cu mai mult de o lună în urmă, iar Nangi încă îi simţea lipsa, ca şi cum ar fi avut un gol în suflet. Pentru el fusese mai mult decât o mamă, îi fusese confesor şi *sensei*, tocmai în momentele în care avea nevoie de aceste lucruri. Împărţiseră împreună succesele lui, la fel necazurile dezamăgitoare. Îi dăduse întotdeauna sfatul potrivit în vremuri de restrişte şi-l îmbărbătase din răsputeri atunci când se afla pe punctul de a renunţa la luptă.

Era bătrână, chiar foarte bătrână. Iar Nangi ştia că toată lumea trebuie să se întoarcă în cele din urmă în ţărâna din care s-a născut. Însă sufletul lui era amărât.

Şi veştejit fără ochii ei luminoşi şi fără ciripitul glasului ei.

Deşi pe atunci nu-şi dăduse seama în întregime, moartea bunicii lui Sato îi marcase soarta, sau cel puţin o bună parte a vieţii. După moartea lui Gotaro, Nangi luase în sinea sa hotărârea de a nu-şi deschide prea mult sufletul – ca să nu devină vulnerabil – în faţa nimănui. Iar *obă-chama* îl vrăjise, cumva, scoţându-l din acest pact cu sine însuşi, rezultatul

fiind modificarea felului lui de a fi.

Deşi Nangi se culcase în viaţa lui cu multe femei, în adâncul inimii nu simţise nimic pentru ele. Cele două decese trăite de el cu întristare îi bântuiau mintea ca nişte strigoi, reamintindu-i întotdeauna cât de crudă şi nedreaptă poate fi viaţa. Desigur, acestea erau concepţii occidentale, însă Nangi nu s-ar fi putut condamna în vreun fel pentru ele. Karma lui era completă. Lupta dintre naţionalismul său japonez şi acea minusculă parte din el pe care o suspecta a fi în ultimă instanţă motivul aderării la Creştinism îl va chinui toată viaţa, probabil ca o pedeapsă veşnică pentru că a acceptat sacrificiul lui Gotaro, că i-a lipsit curajul de a-şi depăşi groaza şi a face el pentru Gotaro ceea ce acesta făcuse pentru el.

Păsările dispăruseră, dar splendoarea autumnală a frunzişului încorona arţarul cu o manta de culori pastelate. Vocile pluteau în spatele lui Nangi ca nişte duhuri. Mariko era preocupată cu pregătirile în vederea sărbătorii religioase tsukimi, Crai-nou, când se fac daruri de mâncare şi când toţi sunt puşi pe meditaţie şi împăcare.

Nangi îşi plimbă privirile peste coroana unduitoare a arţarului spre cerul luminos, înnoit de vânturile ce măturaseră norii din înalturi. Curând va răsări luna, scăldând spaţiul acesta restrâns cu lumina ei argintiu-albăstruie. Iar prin fusuma deschisă va pătrunde răcoarea nopţii târându-se încet în casă.

CARTEA A TREIA

K’AI HO

1. Şansă, posibilitate neaşteptată
2. Spioni

Când o văzu, inima îi tresări. Ea străpunse cordonul de lume îmbulzită, alergă spre el şi i se aruncă în braţe.

— O, Nick, strigă ea cu capul înfundat în pieptul lui, credeam că n-o să te mai întorci niciodată acasă!

Nick îi ridică faţa în sus, astfel încât să-l poată sorbi culoarea minunată a ochilor mari, combinaţia de căprui cu verde ca sticla. În pupila ochiului stâng îi jucau scântei pâlpâitoare. Îşi dădu seama că plânsese.

— Justine...

Văzându-l, fata izbucni iarăşi în plâns iar el simţi cum i se preling încet lacrimile în momentul când buzele li se împreunară, ea deschizâdu-şi gura, respiraţiile lor calde contopindu-se şi îndemnându-l să gândească: „E bine totuşi să fii din nou acasă...”

— Îmi pare rău pentru finalul convorbirii noastre telefonice de atunci, spuse ea.

Trecătorii îi atingeau cu cotul sau cu umărul, iar el îşi dădu seama că barau trecerea celor adunaţi să iasă din aeroport. Aşa că-şi croi drum printre ei împingându-i din greu la o parte.

— Şi tu trebuie să mă scuzi pe mine, spuse el. Eram foarte aiurit – aveam atâtea pe cap acolo, că de-abia mai ştiam pe ce lume trăiesc.

Observă o transformare la părul ei. Era coafat neîngrijit, aproape ciufulit, semănând cu o coamă de leu. Ici-colo, arunca sclipiri de granate în bătaia luminii neoanelor.

— Îmi place, spuse el ţinându-şi încă braţul în jurul ei.

— Ce anume? se uită la el mirată.

— Părul tău.

Pornind spre uşile de sticlă, ea îi zâmbi.

— Important e că te-ai întors acasă, viu şi nevătămat.

Îşi puse capul pe umărul lui, obligându-l să-şi salte bagajele pentru a le căra mai bine.

Îi păru ciudat şi oarecum jenant faptul că nu-i punea nici o întrebare despre tatăl ei. Însă, văzând prin ce aglomeraţie trebuie să treacă, se gândi că n-ar fi tocmai timpul potrivit să-i pună întrebări.

— Vorbeşte-mi despre noua ta slujbă. Te simţi bine la ei?

— Sigur că da, răspunse ea lansându-se imediat în descrierea celor trei mari proiecte la care lucra împreună cu Rick Miliar.

Devenise iarăşi fetiţa volubilă pe care o cunoscuse deseori în asemenea discuţii. Era o plăcere să vezi cum îi dispărea pe loc orice sfială în astfel de situaţii. Părea foarte încrezătoare în propriile-i puteri şi foarte matură. Nicholas se întrebă ce fel de slujbă era aceea care o schimbase într-un răstimp atât de scurt.

După ce încheie prezentarea proiectelor, deveni iarăşi reţinută. Era capabilă să exprime din priviri mult mai multe decât oricare dintre fiinţele cunoscute de el şi când îşi ridică ochii spre el, îi recunoscu umbra temerilor şi nevoia de a fi aprobată. În profunzimea ochilor ei se învolbura acea răceală deosebită pe care o remarcase de la prima lor întâlnire şi care însemna ceva mai mult decât un avertisment verbal de a păstra distanţa necesară.

O ridică cu un braţ şi râse:

— Bineînţeles că e o treabă minunată! Ar fi cazul să mai ieşi din carapacea ta.

— Ascultă, Nick, să nu crezi că e un serviciu pe care ţin neapărat să-l păstrez, sau…

El o puse iar cu picioarele pe pământ.

— Doar mi-ai spus că-ţi place, nu?

Brusc, ea se întristă şi luă un aer aşa de fragil şi aerian, că el se simţi obligat s-o tragă spre pieptul lui, ca pe un

copil pierdut de părinţi.

La ieşirea pe uşile de sticlă, o limuzină argintie şi strălucitoare era oprită în aşteptarea lor. Nicholas se opri, însă Justine îl trase de braţ ca pe un îndărătnic.

— Hai, spuse ea, vreau să toc o parte din banii noului meu salariu. Fii te rog înţelegător!

Nicholas îi dădu şoferului bagajele şi aplecându-se, intră în maşină, aşezându-se pe canapeaua de pluş din spate, alături de Justine. Ea dădu şoferului instrucţiuni în privinţa direcţiei şi porniră prin aglomeraţia traficului încetinit, îndreptându-se către Long Island.

— Înţeleg că Gelda a decis să nu-şi vadă tatăl.

Justine îşi întoarse privirile de la el.

— Nici pe mine nu m-ai auzit cerându-ţi să mă uit la sicriu.

— Problema asta a fost rezolvată de mult timp. N-avea rost să fim acolo. În maşină tăcerea coborî între ei ca o cortină.

— Tatăl tău...

— Nick, te rog să nu începi iar, spuse ea pe un ton categoric. Întoarse din nou capul, iar el îi pricepu supărarea din priviri. N-am înţeles nici o clipă motivul care te-a făcut să lucrezi pentru el. Din atâta lume, tocmai la tata te-ai găsit! Era un om aşa de abject...

— Şi-a iubit fiicele...

— Nu-şi iubea nici propria fiinţă; n-a ştiut să iubească nici pe alţii...

Nicholas îşi duse mâinile între genunchi şi-şi pocni degetele. Se gândi că n-ar fi momentul potrivit să-i spună. Dar poate că un asemenea moment nu va veni niciodată. Avea dreptul să afle; nu era el orientalul perfect, care să-i ţină ascuns acest lucru.

— Tatăl tău mi-a dat controlul complet asupra companiei lui...

Se auzea numai huruitul profund al motorului puternic şi se vedeau casele rare din cartierul Queen’s defilând prin geamurile laterale. Domnea un sentiment de dezamăgire.

— E o glumă proastă, Nick. Nu trebuia făcută, spuse ea.

El oftă în sinea lui, pregătindu-se să înfrunte furtuna.

— Nu e o glumă, Justine. Cu şase luni în urmă a adăugat un codicil la testamentul său. Cele şaizeci de procente pe care mi le-a lăsat mă fac noul preşedinte al companiei Tomkin Industries. Bill Greydon a fost luat ca martor şi tot el m-a pus să semnez codicilul, la Tokyo.

— *Ai semnat* tu aşa o porcărie? Se întoarse brusc, spatele ei drept lipindu-se de colţul din spate al maşinii. Ai fost prin urmare de acord!... Îşi scutură capul a neîncredere, lipsindu-i o clipă cuvintele. Cristoase, asta-i curată nebunie!

Glasul îi era răguşit, de parcă emoţiile îi înăbuşeau cuvintele. Îşi duse mâinile la faţă, ca pentru a nu-l mai vedea atât de aproape, ca pentru a şterge spusele lui de adineauri.

— Doamne, nu! Nu se poate!

Îşi smulse mâinile de pe faţă şi se uită fix la el, gâfâind de furie.

— Credeam că s-a încheiat. Credeam că moartea tatei a pus capăt amintirii acestei fiinţe, că mă va scuti de amintirea felului cum şi-a trăit el viaţa. Pentru că, Nick, cum te văd şi cum mă vezi, Tomkin Industries a fost clădită pe sângele şi amarul tuturor celor peste care a călcat tatăl meu în drumul lui spre vârf. Zâmbi amar şi păru că vrea să scuipe. Care vârf? Ai putea tu să-mi răspunzi, Nicky? Ce era atât de important pentru el ca să-l determine să ne considere pe mine, pe mama şi pe Gelda drept nişte obiecte? Ne vedea numai când avea nevoie de noi, iar când era prea ocupat, nici nu existam; exista numai drumul lui spre culmi.

Nicholas tăcea, conştient că nu putea câştiga decât daca o va lăsa să-şi verse tot oful.

— Iar acum, pufni din nou rece, de parcă s-ar fi aflat la limita isteriei acum, când credeam că în sfârşit am reuşit să-mi ordonez puţin viaţa, vii tu să-mi spui că sunt din nou legată *trup şi suflet* de Tomkin Industries...

— Am spus numai că am semnat codicilul.

— Da, desigur, asta nu are absolut nici o legătură cu

mine! ţipă ea. Urmează să ne căsătorim peste o lună. Sau poate plecarea de acasă te-a făcut să uiţi asta?

— Justine, pentru Dumnezeu...

— Nu, nu! Asta mă priveşte în aceeaşi măsură ca şi pe tine. Dar, ticălos ce eşti, nici măcar nu te-ai gândit la mine, nu-i aşa? Recunoaşte naibii că am dreptate!

Ochii îi deveniseră sălbatici iar obrajii i se înfierbântaseră de supărare.

— Ştii ce simţeam eu pentru tata; ştii ce reprezenta pentru mine compania lui. Credeam că vei lucra pentru el numai temporar. Credeam... o, Cristoase! Îşi ascunse faţa în mâini, mânia izbucnindu-i în lacrimi disperate. O, cât te urăsc! Uite ce-ai putut face din noi!

Nicholas îşi lăsă capul pe pluşul canapelei şi închise ochii.

— Şi *eu* presupusesem că voi lucra temporar, Justine. Vocea îi fusese moale, blândă, încurajatoare, exact reversul strigătului de luptă *kiai.* Însă viaţa n-o poţi face după cum vrei, evenimentele ne schimbă planurile. Există un şuvoi...

— Of, să nu-mi începi iarăşi cu *karma* ta, izbucni ea biciuitoare. Nu mai vreau să aud de parascovenii de-astea obscure. Vinde-le prietenilor tăi japonezi, nu mie!

— Justine, spuse el deschis, suntem obosiţi amândoi. M-am gândit îndelung înainte de a mă hotărî şi...

— Dar la mine şi la cum o să mă simt *eu* nu te-ai gândit!

— E vorba de ceva mai mult decât doar de ceea ce vrei tu, Justine spuse el, brusc scos din fire.

— Ascultă bine ce-ţi spun. Toată viaţa mi-am petrecut-o ascultându-mi tatăl, ascultându-mi prietenii. Şi am ascultat aşa cum trebuie s-o facă o fetiţă cuminte. Dar acum s-a terminat. Pentru că, vezi tu, *nu există* altceva decât ceea ce vreau *eu.* Niciodată în viată n-am avut ce am vrut *eu;* mereu mi-a fost frică să încerc să obţin ceea ce vroiam, datorită lucrurilor pe care mi le spuneau tata sau prietenii; cum să mă comport, ce să fac, ce să spun. Acum nu mai vreau să ascult decât de mine însămi. Sunt stăpână pe viaţa mea; sunt stăpână pe destinul meu, eu şi nimeni altcineva. Nici măcar tu, Nicholas.

Se aplecă spre el, ieşind din ungherul ei. Se înroşise toată, iar buzele ei, de obicei senzuale, acum deveniseră subţiri şi încordate..

— În sfârşit sunt liberă şi nimeni n-o să mă mai pună iar în cuşcă. N-o să mă mai lege nici un lanţ, mai ales de ceva aşa odios cum e Tomkin Industries.

— Atunci, se cheamă că ne aflăm în impas, spuse Nicholas.

Dar Justine îşi scutura deja capul:

— Nu, Nicholas. Asta e definiţia pe care o dai tu situaţiei. Însă adevărul e ăsta: atâta timp cât ai de-a face cu compania tatălui meu, eu n-am să te mai văd şi nici nu vreau să mai schimbăm vreo vorbă. Nu vreau să ştiu nici măcar că exişti.

În marea sală de antrenament pentru arte marţiale aflată la etajul 38 al blocului Shinjuku Suiryu, Masuto Ishii lucra de-l treceau sudorile. În timp ce alţii îşi petreceau ora pauzei de prânz la un sandviş sau la un whisky, Ishii folosea acest timp pentru desăvârşirea condiţiei fizice.

De trei ori pe săptămână se trezea înainte de ivirea zorilor, pentru a alerga zece mile pe străzile încă întunecate, după care se reîntorcea în apartamentul său strâmt, de burlac, din districtul Ryogoku, ud de transpiraţie, făcea un duş şi îmbrăca apoi costumul negru şi impecabil, cu care pleca la lucru.

Celelalte patru zile din săptămână le petrecea în sala de antrenamente. Acordând 45 de minute şefilor de secţii subordonaţi lui pentru masa de prânz, se simţea obligat să se conformeze şi el cu strictețe aceluiaşi program. Nu avea timp suficient pentru a isprăvi întreaga serie de exerciţii, aşa că la prânz se dedica repetării unor manevre dificile, alese din diverse discipline în care era familiarizat.

Astfel încât, când Akiko intră în sală, îl găsi în mijlocul unor variante *irimi* ale figurii din *aikido* numită *jo-waza.* În sală nu mai era nimeni altcineva, personalul companiei Sato năvălind afară din clădire exact la ora 12,30. O clipă, Akiko îl urmări atentă.

Muşchii lui erau încordaţi ca nişte şerpi, acoperiţi cu o peliculă subţire de transpiraţie ca şi cum s-ar fi uns cu ulei; capul oval era aplecat, iar pieptul lui de taur abia dacă lăsa să se vadă vreo mişcare, din cauza intensei concentrări. Ea îşi aminti privirile lui zăbovind îndelung asupra ei în ziua nunţii. Percepuse atunci dorinţa ascunsă din ochii lui şi se întrebase: pe ea o dorea, sau numai ce simboliza ea, aparţinând de-acum superiorului lui? Deoarece Akiko sesizase setea de putere a lui Ishii pândind în el ca un animal de pradă. Pentru el nu exista mulţumirea interioară de a avea un cămin sau o familie şi nu conta poziţia lui ca numărul doi în cadrul companiei Sato. În sinea lui nu se considera mâna dreaptă a nimănui, tot ceea ce l-ar fi interesat era să-i vadă pe toţi sub conducerea lui, de la cel mai de sus până la cel mai de jos.

La astfel de lucruri se gândea ea când traversa pardoseala netedă şi alunecoasă sub şosetele din picioare. Îşi lăsase la uşă sandalele şi mantaua uşoară, după care încuiase broasca cu cheia. Nimeni nu mai era înăuntru, nimeni nu putea intra, acum se aflau doar ei doi între patru ochi.

Ishii îşi dădu seama de prezenţa ei numai când se afla foarte aproape. Exerciţiile *irimi* erau aşa de grele încât nu reuşise niciodată să le ducă la perfecţiune, deşi le repeta cu sârguinţă de câteva luni încoace. Totuşi nu se descurajase şi nu se înciudase. Tocmai se hotărâse să treacă la alte variante când, întrerupându-şi concentrarea, o zări pe Akiko.

Îşi ridică fruntea, transpiraţia prelingându-i-se din părul lins pe creştet. Se înclină imediat la vederea ei, adresându-i tradiţionalul salut:

— *Ikagadesuka,* Oku-san.

Cam distantă, Akiko îi întoarse salutul:

— *Hai. Okagesamade. Arigatogozaimasu.*

Răspunsese automat, ca o şcolăriţă.

— Spune-mi, îl întrebă ea, tot aşa de silitor eşti la treburile companiei cum eşti la exerciţiile de *aikido?*

— Fac ceea ce mi se cere, Oku-san.

La vederea creştetului lui, Akiko zâmbi tristă. Printre firele de păr ude, îi putea zări pielea, roşie ca arama.

— Asta-i tot ce faci?

La auzul inflexiunii din glasul ei, îşi înălţă capul, ochii lui căprui privind-o dezamăgiţi. Un moment, Akiko i se păru ca o fotografie ştearsă, în curs de developare. Clipi, iar imaginea ei deveni normală.

— Nu sunt un robot, dacă la asta vă referiţi, spuse el deschis. Eu deservesc compania în mod creator.

— În ce fel?

— Gândind.

— Eşti un impertinent, spuse ea rece.

— Scuze, Oku-san. Se înclină încă o dată. Vă rog să mă scuzaţi.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet forţat, întinse o mână şi-l înşfăcă de braţ. Îl trase spre ea, iar el se apropie un pas; dându-şi seama de feminitatea care emana din atitudinea ei, aşa cum îşi ţinea capul, îi amintea de momentul în care o privise în ziua nunţii. I se vârâse în suflet.

— Asta doreai, nu-i aşa? îi şopti ea în ureche.

Îl simţea înfricoşat de agresivitatea ei şi râse în gând. Mintea lui era frământată de prejudecata convenienţelor, dar căldura ei îl subjuga. Se pierduse cu firea, era nedecis.

Folosindu-se de împrejurări, ea îi suci braţul pe după umărul drept cu o variantă a figurii *iai,* atât de repede că nici nu avu timp să-şi dea seama. Mintea lui încremenise, corpul îi fusese imobilizat.

O parte din ea îl compătimea. Îngenuncheat, aplecat şi frânt în faţa ei, fără a scoate nici cel mai mic crâcnet de protest; unde-i era bărbăţia, superioritatea de altă dată? Acum era un nimic; îi dispăruse atitudinea severă de protector sau de patron. Nici măcar duşman nu putea fi numit. Părea un îndemn la a-i pune capăt zilelor.

Îşi ridicase capul spre ea. Încă mai era acoperit de sudoare. Se adăugase şi sudoarea fricii. Respiraţia lui agitată scădea, ca şi cum ar fi fost o maşină gata să-şi dea duhul.

Akiko se uita îndelung în jos spre el, în timp ce gândurile îi veneau în minte ca o perdea de ploaie. Apoi scoase sabia, văzând în ochii lui reflectarea lamei lungi de oţel sclipitor. Îi percepu groaza din priviri şi gândi: „Nu mai sunt pe lumea asta luptători adevăraţi...”

Apoi, din câteva lovituri puternice şi precise cu *katana*, îi reteză piciorul.

Când marele Mercedes negru se opri, şoferul coborî, ocoli prin spatele maşinii pentru a deschide uşa, iar Seiichi Sato păşi prin roua dimineţii. Alături de şofer se mai aflau alţi doi oameni, după cum se obişnuia în cazul personalităţilor foarte importante ale Japoniei; nu pleca nicăieri fără ei. De astă dată însă, le ordonă să rămână pe locurile lor.

Singur, urcă încet pe poteca acoperită cu ace de pin, îndreptându-se către templul shintoist la care avusese loc ceremonia nunţii sale. Vizita aici făcea parte din pelerinajul lui săptămânal. Dacă se întâmpla să fie la Tokyo, indiferent de vremea de afară, tot se îndrepta spre templul de pe malul lacului.

Departe, în vale, zărea lumina reflectată de apă, prin desişul brazilor şi al criptomeriilor.

Până să ajungă în interiorul sanctuarului, Sato trecu pe sub poarta lăcuită *Myojin torii* şi imediat ce o depăşi, se opri să pună bani în cutia milelor. Aplecându-se deasupra cutiei, trase de frânghia ce bătea clopotul, a cărui menire era să trezească spiritele *kami,* pentru a le anunţa prezenţa unui închinător.

Intrând în clădirea principală a sanctuarului, Sato îngenunche în faţa meselor încărcate cu pomeni. În jurul acestora se aflau statui de arcaşi, lăncieri şi samurai ce mânuiau *katana.*

În faţa uşilor închise ale camerei interioare în care sălăşluia *kami*-ul templului se afla un *gohei*, un baston de lemn de care atârnau hârtii îndoite în zigzag. În spatele lui

se afla *Haraigushi*, toiagul purificării, o creangă scurtă, cioplită din arborele sfânt *sakaki*.

Deasupra atârnau prapuri cu nori pictaţi şi luna pe cer, desemnând prezenţa *kami*-ului. Înfăşurată într-unul din prapuri se afla o bucată de pânză brodată, în care se ţineau sabia şi alte odoare, precum scutul şi halebardele templului. Acestea simbolizau puterea *kami*-ului în materie de înţelepciune şi dreptate, precum şi protecţia templului împotriva celor rele.

Aşezată direct sub prapuri, pe o masă, se afla oglinda, elementul cel mai important şi mai tainic al religiei shintoiste. Se presupunea că reflectă cea mai neîntinată lumină, fiind capabilă să arate lucrurile aşa cum sunt şi nu cum şi-ar dori omul să fie.

Oare nu se spunea în *Jinno Shotoki,* cartea de căpătâi a shintoismului, că „Oglinda nu ascunde nimic. Reflectă fără vreun gând egoist. Binele şi răul, adevărul şi greşeala sunt reflectate întocmai”. Oare spiritul divin al Zeiţei Soarelui nu era captat tot într-o oglindă, aşezată în faţa criptei acesteia?

Sato îngenunche în faţa oglinzii şi cercetând apele ei profunde, se lăsă scăldat de lumina clară. Şi atunci îşi dori numai pace şi linişte sufletească, se gândi la sanctuarul profund ai minţii, simbolizat de oglinda lacului din vale. Invocă spiritul *kami* al templului.

Uneori, simţea cum o parte din linişte îi fusese furată, sentiment cu care se obişnuise aproape din copilărie. Simţea apoi un fel de punte întinsă între sufletul său şi cel al tatălui, pe care-l respectase atât. Bătrânul Sato venea zilnic la acest templu, iar când Seiichi începuse să meargă, îl lua împreună cu Gotaro în pelerinaj.

Încă din copilărie Seiichi fusese atras de acest loc. În timp ce fratele său se agita şi bâzâia ţinându-se de mâna tatălui lor, Seiichi începuse deja să se simtă învăluit de lumina reflectată de oglindă.

Iar când respectabilul lor tată a murit, începu să facă singur pelerinajul în aceste locuri, pentru îndeplinirea ritualurilor de pomenire a celui dispărut, coborând pe

poteca îngustă şi pietroasă, pe care el şi însoţitorii lui la cea de-a doua nuntă o coborâseră cu mulţi ani mai târziu, până pe malul lacului. Ceaţa încă se ridica de pe lac, lăsând impresia că te aflai cu multe milenii în urmă, în zorii preistoriei japoneze.

Numai când percepea oglinda uşor unduitoare a apei se întâlnea Seiichi cu *kami*-ul tatălui său. Aşa că venea aici în mod regulat, pentru a putea fi cât mai aproape de istoria propriei familii.

Avea acum nevoie de întreaga lor înţelepciune pentru a-l conduce prin vâltoarea vieţii. Îi părea că toată lumea s-a prăbuşit în jurul său. Treizeci şi şapte de ani i-au trebuit să-şi înalţe o lume a lui, pentru ca în mai puţin de un an s-o vadă în pragul ruinei. Cum se putuse întâmpla una ca asta? Nu-şi dădea seama, chiar cu presupusul ajutor al unei întregi retrospective. Poate că în primul rând n-ar fi trebuit să se lase implicat în *Tenchi,* planul de dezvoltare rapidă. Însă guvernul arătase în mod explicit marea recompensă, în caz de reuşită. Sato se gândea acum că *keiretsu*-ul lor, situându-se în afara invidiatului cerc al celor şapte companii fruntaşe ale Japoniei, nu va putea rezista.

Şi, cu toate că guvernul pompa banii ţării în planul *Tenchi*, încă mai rămânea o mare parte din cheltuieli pe care *keiretsu*-urile trebuiau să le suporte. Asemenea cheltuieli nu ar fi căzut în obligaţia guvernului ci a numitelor companii, aşa că nu putea fi vorba de a apela la banii publici. În paisprezece luni, peste şaizeci de milioane de dolari fuseseră cheltuiţi de către *keiretsu*-uri, o sumă teribil de mare pentru orice corporaţie economică, indiferent de potenţialul ei.

Sato presupunea că planul *Tenchi* fusese unul dintre motivele majore pentru care Nangi aprobase extinderea lor în băncile Hong Kong-ului. La ora actuală însă, el s-ar fi împotrivit cu tărie unei asemenea hotărâri. Se gândea la capriciile finanţelor din Colonia Coroanei, ceea ce-i dădea palpitaţii. Afacerile cu Hong Kong-ul ar fi echivalat cu punerea piciorului într-o capcană de urs, aşteptând apoi să

se declanşeze.

Însă insistenţa lui Nangi îl făcuse pe Sato să se simtă întrucâtva obligat să consimtă. Şi în definitiv, aveau nevoie de bani, atât pentru a susţine planul *Tenchi* cât şi pentru a contrabalansa pierderile suferite în producţia de oţel. Aveau multă mână de lucru neproductivă, pe care erau obligaţi s-o plătească, deşi fabricile mergeau la 70 din capacitate. Acum lui Sato i se ivise ocazia de a vinde *kobun*-ul. Preţul obţinut va fi foarte puţin profitabil, însă vor ieşi astfel din încurcătura în care se aflau.

Însă nu pe de-a-ntregul. Până la întoarcerea lui Linnear, afacerea cu Tomkin rămânea în suspensie şi de când primise Nangi telefonul de la banca All-Asia din Hong Kong, Sato simţea un gol în stomac.

Nu ştiuse nimic despre conţinutul convorbirii, însă plecarea lui subită în Colonia Coroanei îl făcuse să prevestească numai rele.

Sato citea ziarele şi îşi dădea seama ce vrea sa însemne pentru Hong Kong repudierea tratatului cu Marea Britanie de către China comunistă şi scrâşnea tot mai mult din dinţi cu fiecare zi care trecea, întrucât temerile i se adevereau. Posesiunile imobiliare şi bancare constituiau cele două puncte forte ale economiei Hong Kong-ului şi era conştient că, din moment ce primul a căzut, falimentul celui de-al doilea era numai o chestiune de timp.

Cât de mult ne-a înglodat Tony Chin? se întreba el. O, Amida! Mă rog ţie să-l fi făcut destul de prevăzător. Mă rog ţie să nu ne fi prins în capcana ursului!

Dar Sato ştia că el şi Nangi se aflau deja într-un fel de capcană, care se va închide în urma lor în mod inexorabil, cu o viteză îngrozitoare. Se gândea la ceea ce Linnear-san numise *wu-shing.* Sato se cutremură în sinea sa. Trei crime: Kagami-san ucis cu tatuajul *Mo;* Yoshida-san prin *yi*, tăierea nasului, iar acum, Masuto Ishii, găsit în sala de antrenamente cu un picior tăiat. Sato se concentră pentru a-şi aduce aminte. Cutremurându-se din nou în sine, cu gâtlejul uscat, îşi aminti: *yueh.* Ideograma chinezească era rezultatul îmbinării a două semne: cuţit şi picior.

Ce se întâmpla cu *kobun*-ul? Compania murea cu el de faţă şi dacă Linnear-san nu găsea o modalitate de a opri aceste crime şi el şi Nangi erau terminaţi. Deoarece în ritualul *wu-shing* mai rămăseseră numai două feluri de crime şi nu-ţi trebuie o minte genială pentru a ghici pe următorii doi condamnaţi care să încheie lista.

Cine voia să-i pedepsească şi de ce? Dintr-odată, în acest loc plin de fantome şi *kami*, Sato avu intuiţia tot mai fermă că trecutul său şi al lui Nangi ieşise cumva la lumină, părându-i-se că un cadavru a înviat din morţi, cu carnea încă putredă pe el, clătinându-se pe picioare şi înaintând spre ei neabătut. În curând, nu vor mai avea cu ce se implica în planul *Tenchi.* Ce se va întâmpla atunci? Îşi înclină capul şi se rugă să fie salvaţi, sau cel puţin scoşi din coşmarul ce-i cuprinsese, distrugând pe cei mai capabili conducători ai *kobun*-ului, chiar inima imperiului pe care el şi Nangi se luptaseră atât de mult timp să-l edifice. Nu trebuia să îngăduie aşa ceva. Nimic nu trebuia să întârzie planul *Tenchi.* Nimic. Însă în jurul inimii lui se încleştase o mână rece, strângându-l până îi dădură lacrimile. Durerea îi frigea cerul gurii.

Şi se gândi: „Să ne pedepsească? Pentru ce? Ce le-am făcut?”

Viktor Protorov ar fi trebuit să se afle în Orientul Mijlociu. Cu trei săptămâni în urmă se impusese prezenţa lui în sudul Libanului, pentru a pune capăt unor certuri ce durau de atâta timp, încât se transformaseră într-o vrajbă neîmpăcată.

Totuşi nu părăsise insula Hokkaido şi nici casa lui sigură, pentru a cărei construcţie cheltuise patru ani de viaţă. Cât timp se afla acolo, nimeni din URSS nu ştia unde poate fi găsit şi nici nu reuşeau să îi dea de urmă. În această privinţă Protorov era sigur. Câţiva dintre cei mai buni oameni ai lui se aflau infiltrau printre superiorii celor opt Direcţii ale Securităţii, fără a lăsa de bănuit. La cererea superiorilor lor de a-l găsi, toţi dăduseră greş.

Iar în privinţa celor din Direcţia a noua, care asigurau paza casei lui, era absolut sigur pe ei. În primul rând îi erau fideli lui ca om, apoi Direcţiei şi în al treilea rând Mamei Rusia. Desigur că el nu lăsa asemenea lucruri vitale la voia întâmplării. O dată la fiecare două săptămâni, întregul personal era supus, asemeni întregului serviciu operativ din Japonia, unui examen medical atent, pentru a se asigura că erau perfect sănătoşi, iar casa se steriliza.

Un singur bărbat nu era spionat astfel de către oamenii lui datorită faptului că se afla într-o poziţie extrem de delicată. Numai pe el îl vizita Protorov personal, pentru a-şi asigura propria securitate şi pentru a verifica dacă informaţiile primite erau corecte, sau „în întregime albe”. În întregime albe erau numite rapoartele detaliate de maximă importanţă şi cele absolut veridice.

La drept vorbind, informaţiile de acest gen erau o raritate. Protorov lucra de prea mult timp într-un domeniu al minciunii pentru a nu-şi da seama că majoritatea rapoartelor nu erau „albe”, ci mai mult cenuşii. Conţineau, cu alte cuvinte şi dezinformări. Şi datoria lui era să separe grâul de neghină, să înlăture minciunile, pentru a descoperi adevărul. Acesta era doar unul dintre marile lui talente.

Japonia era o excepţie care întărea regula. Mulţi dintre operativii Direcţiei a noua erau firi aşa de fanatice că prezentau aproape mereu numai rapoarte „în întregime albe”. Şi omul la care se ducea Protorov era unul dintre aceştia.

Însă problemele din sudul Libanului nu se rezolvaseră şi chiar de dimineaţă Protorov însărcinase pe unul din oamenii săi de cea mai mare încredere să aibă grijă în locul lui de vrajba de acolo. La ora actuală îl preocupa mult mai mult planul *Tenchi.* Deşi un concept încă destul de confuz, sirena lui magică îl chema din depărtări, promiţându-i o recompensă nemaipomenită.

Însă, pentru a spune lucrurilor pe nume, Protorov nu era tocmai încântat să revadă îmbâcsitul Liban. Mirosul permanent al fecalelor de cămilă şi al uleiului de motor încins plutea mereu prin aer. Şi cum ajunsese să-i urască pe

arabi! Da, acum nu se mai îndoia câtuşi de puţin de infidelitatea lor faţă de Uniunea Sovietică. Şi credulitatea lor, adică prostia lor naivă, care ducea la inutilitatea lor, îl scosese din fire. Ce mai, nu-i mai putea suferi! Erau nişte sălbatici neruşinaţi şi se simţea mult mai bine implicat în urmărirea planului *Tenchi* decât ca mediator între arabi şi ruşi.

Aroganţa, gândea acum Protorov, era defectul de care sufereau ruşii albi, de aici le va veni sfârşitul. Dar şi nenorociţii de arabi suferă de acelaşi defect. Se înstrăinase mult de ei; şi trecuseră destule luni de zile de când îşi scuturase nisipul de pe haine.

Corpolentul Koten ieşise în cartierul Shinjuku. Pelerinajul săptămânal al lui Sato îi dăduse ceva timp liber. Sato considera că violenţa nu are ce căuta în apropierea templelor, aşa că nu-i îngăduia lui Koten să-l însoţească.

Luptătorul de *sumo* prinse trei stopuri la rând pe verde, apoi o coti pe bulevardul Kudanshita, conducând către marea staţie de metrou Nihonbashi. În metrouri toată lumea se holba la el, însă se obişnuise. Ignora intenţionat atenţia privitorilor, chiar dacă în sinea sa se împăuna de mândrie. Lucrase asiduu pentru cucerirea fiecărui *dan* şi cu toate că de mult timp nu mai avusese vreun meci oficial, încă îşi mai consuma mult timp cu antrenamentul şi uneori chiar se amesteca în vreo încăierare, pentru a arăta ce poate. Nu-l bătuse nimeni în ultimii cinci ani.

Ieşi pe Eit-dori şi o luă spre dreapta. Strada era înţesată cu tarabe de negustori ambulanţi. După primul bloc aşteptă să se facă verde, apoi traversă şi intră în magazinul Tokyu.

Interiorul era aşa de spaţios şi de bogat încărcat cu mărfuri, că părea un oraş întreg. Un prieten de-al său cumpărase de aici toate cele necesare pentru nuntă, altul pentru o înmormântare. Dar nu pentru astfel de mărfuri intrase Koten aici.

O vânzătoare cu mănuşi albe îi făcu semn de la baza scării rulante. Se uită atent la faţa ei fardată din plin, până o

obligă să întoarcă privirile în altă direcţie.

La subsol, căscă gura cum se pregăteau plăcintele şi rulourile de peşte *sushi* cu orez, cum se făcea pasta de fasole îndulcită. Gustă pe gratis din fiecare farfurioară, luând astfel masa de prânz.

Când ajunse la concluzia că a mâncat suficient, se îndreptă spre scara rulantă de la urcare. Urcă puţin şi simţi că mai are încă loc în stomacul său încăpător.

Urcă numeroase etaje de croitorie, mobilier şi bunuri casnice, jocuri şi jucării, săli de spectacol, policlinici şi cabinete dentare, galerii de artă cu tablouri şi sculpturi, săli de cursuri în care învăţai arta ceaiului, a îmbrăcări unui kimono, a aranjamentelor florale, aproape la fiecare etaj aflându-se un restaurant sau mai multe.

Pe terasa ultimului etaj se găsea o ceainărie, împodobită cu lampioane de pergament din orez de culoare roşie, neagră sau albă, legănându-se în adierea vântului. În mijlocul boschetelor îngrijit tăiate cu foarfecă se afla o mică grădină zoologică, în jurul căreia se îmbulzeau mulţime de copii, ale căror mame se aflau un etaj-două mai jos, la cumpărături.

Koten îi dădu la o parte, pentru a privi mai bine la babuini şi giboni. Ceva mai departe se aflau maimuţele pitice din munţii înalţi ai nordului, de pe lângă Nagano. Koten se apropie de ele printre copii, cu toate că, fiind mai puţin exotice, locul din faţa cuştii lor nu era prea aglomerat. Koten era de fel din Nagano, iar apropierea de aceste simboluri ale locului său natal îi amintea că trecuseră mai mult de zece ani de când nu mai fusese pe acasă.

— Ai văzut ceva interesant?

Nu fu nevoit să întoarcă privirile pentru a-l vedea pe micul îngrijitor, deşi nu-i putea distinge faţa.

— Astea se ciorovăiesc pe limba mea de acasă, spuse el.

— A, răspunse omul posac de alături. Munţii. Cei care s-au născut la munte nu acceptă în ruptul capului să stea departe de ei.

Koten aprobă remarca, apoi îşi făcu raportul. După ce încheie, răspunse la întrebările posacului cu atenţie şi cât

mai pe ocolite posibil.

— Trebuie să mă întorc, încheie el, Sato-san se va întoarce de la rugăciuni cât de curând.

— Rugăciunile, spuse Viktor Protorov cu dispreţ, sunt bune doar pentru cei deja învinşi.

De trei ori se văzuse „Tex” Bristol nevoit să renunţe la planul său de a pune mâna pe Monstrul Albastru şi ăsta mai cu seamă din pricina lui Alix Logan decât a paznicului ei de noapte. După încercarea fetei de a se sinucide, Monstrul Albastru nu mai risca nimic şi se mutase la ea acasă chiar şi pe timpul nopţii.

Acum, luminile din apartamentul ei nu se stingeau toată noaptea, deoarece paznicul casei veghea având la îndemână arma cea mai vizibilă: lumina.

Dar lumina din toiul nopţii nu putea constitui pentru Bristol un element care să-l avantajeze. Trebuia să sconteze pe o acţiune surpriză. Remarcase uşor că cei doi monştri nu erau foşti poliţai: erau mult mai deştepţi. Şi aveau un comportament aproape milităros. Bristol îşi petrecuse ore îndelungate bronzându-se, fără să facă altceva decât s-o urmărească pe Alix Logan de la distanţă, întrebându-se unde fuseseră antrenaţi cei doi monştri. Se deşteptase oare Tomkin la bătrâneţe? Începuse el oare să-şi angajeze gorile cu înaltă calificare pentru a-i îndeplini ordinele mizerabile? Era singura explicaţie pe care o putea găsi.

După a treia încercare nereuşită de a pătrunde noaptea în apartamentul lui Alix Logan, Bristol renunţă la primul său plan. În asemenea situaţii trebuie să dai dovadă de flexibilitate, îşi spunea el mereu. Orice plan trebuie dublat de alt plan de rezervă, care la rându-i, trebuie să aibă o rezervă. Numai aşa poţi reuşi, deoarece orice situaţie în care ai de-a face cu oameni este schimbătoare. Dacă nu ai în vedere acest lucru, imediat pe alt traseu.

Astfel că Bristol puse în aplicare un plan pe care nu sperase niciodată că-l va urma. Îi plăcea să pescuiască, îi plăcea pe apă. Dar *pe* apă era una, iar a fi *în* apă, departe în

largul mării, era alta.

Totuşi, îşi cumpără un costum de scafandru probându-l pe un băiat pistruiat de vreo optsprezece ani, manechinul magazinului. Se cam dezobişnuise de scufundări – învăţase sportul acesta în urmă cu circa cinci ani – însă nu uitase noţiunile de bază. Şi după două ore de antrenament intens în bazinul din faţa hotelului de peste drum de magazin, pistruiatul puştan îl bătu pe umăr şi-i dădu semnalul de plecare, urându-i succes.

Bristol îşi pusese tot calabalâcul în barca pe care o găsise legănându-se în apropierea docurilor După cum învăţase, verifică totul de două ori şi tocmai se apleca deasupra motorului când o văzu cu coada ochiului pe Alix Logan, care tocmai dădea colţul străzii, urmată de Monstrul Roşu.

Inima lui Bristol se porni să bată mai repede când o văzu îndreptându-se spre bărcuţa ei. În după-amiaza aceasta nu mai era vorba despre o plimbare de agrement în compania prietenilor ei găunoşi. Erau numai ea şi Roşul.

Acesta desfăcu frânghiile de amaraj şi împinse barca la apă, după care urcă. Alix îi urmă exemplul şi porni imediat motorul, care pufni pe ţeava de eşapament un fum albăstrui. Suci din greu de volanul cârmei şi începură să iasă din zona portului.

Bristol, cu sufletul la gură, aşteptă răbdător, să-şi pornească şi el motorul. Ridică ancora şi se îndreptă în direcţia luată de ei, mijindu-şi ochii din cauza razelor puternice ale soarelui reflectate de valuri. Cu mâna liberă îşi puse o pereche de ochelari negri, legaţi pe după gât cu un şiret.

Planul actual era mult mai simplu decât cel iniţial, însă îl şi îngrijora mult mai mult. Îi trebuiseră circa şase luni pentru a găsi curajul să înceapă lecţiile de scufundare şi numai ordinul superiorilor l-a urnit din loc. În multe privinţe era un om curajos. Dar nu şi în aceasta.

Mâinile îi tremurau aşa de tare că scăpă de două ori puşca subacvatică cu harpon, după ce o scosese din husă. Puşca nu o închiriase, o avea dinainte. De fapt, când vânzătorul îl întrebase dacă mai dorea să închirieze şi alte

obiecte pentru sportul subacvatic, îi spusese că faţă de puştile cu harpon simţea o deosebită oroare.

Bristol cumpărase puşca de la Boca Chica, într-o dimineaţă când Alix Logan era încă imobilizată la pat. A plătit-o în numerar, fiind îmbrăcat într-un costum ieftin şi având pe cap o pălărie veche de pai, nişte ochelari tot ieftini, cu lentile reflectorizante, mascându-i perfect faţa, ca de altfel şi mustaţa falsă pe care şi-o lipise special pentru această ocazie.

Pe drumul de întoarcere spre sud, a ales una dintre cele trei uzine de produse chimice în care se extrăgeau nitraţi de guano; a pătruns înăuntru cu uşurinţă şi a luat tot ce avea nevoie. Restul zilei l-a petrecut în barca sa, la distanţă de ambarcaţiunea lungă în care urcase Alix Logan, continuându-şi planul.

Şi acum, când sosise timpul să-l pună în aplicare, era nervos ca un începător. Nu-i plăcea deloc şi cu tuburile grele de oxigen în spate, se opri cu picioarele depărtate pe punte, căutând să-şi domolească bătăile inimii.

Însă privirile îi fugeau permanent, ca ale unui copil, spre zările albastre, apoi spre adâncurile cu care va avea de furcă în curând. Îşi întinse mâinile orizontal, le observă tremurul şi-şi spuse: „La naiba!”. Vorbise atât de tare, de parcă şi-ar fi scos tot aerul din plămâni. Se aplecă şi-şi luă puşca, examinând atent săgeata ascuţită a harponului.

Puse la brâu două tuburi cu soluţie ce respinge rechinii, îşi verifică din nou busola de la mână şi potrivi acele compasului în direcţia bărcii lui Alix care se deplasa puţin lateral. Va trebui să ţină cont de deplasările ei şi să nu se încreadă în întregime în busolă.

Se duse la pupa bărcii şi-şi încălţă labele grele, din fibră de sticlă. Apoi, montându-şi regulatorul la tuburile de oxigen şi punându-şi furtunul la gură, se asigură de buna lui funcţionare. Îşi repetă în gând lista procedeelor pe care i le înşirase puştiul pistruiat înainte de a se despărţi, pentru propria siguranţă şi pentru a-şi îndepărta gândul de la abisul care începuse deja să îi înghită gleznele.

Întinse mâna după mască, o udă cu apă de mare, apoi scuipă zdravăn în ea şi îşi frecă ochelarii bine, pentru a nu se aburi. Fixându-şi masca pe figură, cu mintea îngheţată de teamă, se lăsă să alunece în adâncuri.

Apa rece îl înghiţi. Prin cauciucul protector al costumului simţea totuşi răceala urcând dinspre fundul oceanului ca un monstru marin.

Uşurel, nătărăule, îşi spuse. Ultimul lucru de care ai nevoie acum este să-ţi laşi gândul s-o ia razna. Eşti în siguranţă în scutecele tale, lasă că vine acum mămica şi te ia în braţe să te legene!

Bristol plutea fără ţintă în adâncul albastru-verzui, căutând să-şi aducă respiraţia la normal şi să se obişnuiască cu acel fel deosebit de a respira sub apă.

Razele solare se cerneau spre el pieziş, dându-i ciudata impresie că se află într-o catedrală şi se gândi la vremurile îndepărtate, dinainte ca tatăl său să fi fost măcelărit noaptea, pe o alee mizerabilă din apropierea casei.

Apoi comise greşeala de a se uita în jos, în direcţia în care se pierd razele soarelui fără a mai putea răzbate, unde domnea bezna şi-şi dădu seama că dedesubt se află un hău fără fund.

Se uită agitat la busola de la încheietura mâinii pentru a se orienta în direcţia bărcii lui Alix Logan. Înotă încet, aproape lenevos, însă era numai impresia lui, deoarece labele enorme îl propulsau în zvâcniri lungi. Se simţea acum într-o formă excelentă şi-şi depăşise teama şi agitaţia care pot deveni cei mai mari duşmani ai scufundătorului, provocându-i greaţa şi transformându-l într-un ţânc smiorcăit, oricât ar fi el de puternic.

La o treime din drumul spre barcă se forţă să urce spre suprafaţă, pentru a se orienta după ceea ce va vedea. Îi trebuiră mai puţin de trei secunde pentru a urca şi a se scufunda iar, văzând după busolă că avea o deviere de circa opt grade. Aşa că-şi modifică direcţia de deplasare. Continuă să dea din labe însă numai cu jumătate de forţă, fără să descrie o mişcare completă, după cum îi spusese pistruiatul că e mai puţin obositor şi contrar cunoştinţelor lui

anterioare.

Tocmai coborâse după a doua explorare vizuală la suprafaţă, corectându-şi iar direcţia, când percepu o umbră aproape deasupra capului. Încetă vâslitul labelor imediat, rămânând nemişcat în apă. Dacă ar fi fost vreun rechin, nu şi-ar fi dorit să-i atragă atenţia prin mişcarea produsă de labe în apă.

Însă percepu clar deasupra silueta alungită a bărcii lui Alix, pe lângă care se încorda firul unei undiţe. Nu-l putea distinge, însă era sigur că se afla acolo. Monstrul Roşu prinsese un peşte mare. Şi asta era ceea ce vedea Bristol.

Peştele se prinsese cu nădejde în cârlig, zvârcolindu-se şi smucindu-se. Iar umbra lui îi atrăsese iniţial atenţia.

În gând, Bristol îl înjura pe Monstrul Roşu. Şi uitându-se din nou în jos, văzu foarte aproape un rechin. Nu era un specialist, însă ştia să deosebească un rechin obişnuit de unul albastru, un rechin nordic de un rechin tigru.

Cel de acum avea o lungime de vreo patru metri şi după comportament, era în mod sigur un tigru, un carnivor nesăţios. Sosise la faţa locului atras de sângele scurs din peştele ce se zbătea în undiţă la o sută de metri de el.

Bristol văzu cum joacă razele de lumină pe animalul preistoric, în timp ce-şi croia drum spre suprafaţa apei. Nu-şi putea da seama dacă a fost sau nu perceput de bestie, însă se strădui să-i urmeze drumul spre suprafaţă, ţinându-se la distanţă şi deasupra acestuia. La un moment dat avea de gând să se oprească urmărindu-i reacţiile.

Rechinul-tigru se ridica încet, aproape nepăsător, aşa de încet că Bristol îi putea număra dungile ce-l vărgau pe laterală. Brusc, vira într-o parte, lansându-se ca o torpilă în imensitatea verzuie a apei. Se întoarse şi Bristol înţelese că a fost reperat.

Cu inima bătându-i nebuneşte în coşul pieptului, se concentra să rămână nemişcat. Rămase suspendat, uitându-se cum trece pe lângă el o trâmbă de plancton.

„Cap sec, prada ta se află în partea cealaltă!”, se adresă în gând bestiei. Să nu-ţi doreşti vreo halcă din carnea mea.

Am să-ţi îndes creierii în şira spinării!”

Tigrul se întorsese spre el, aşa că se aflau acum faţă în faţă, ca doi gladiatori într-o arenă imensă, tăcută. Lentila apei oceanului îl mărea nespus.

Împotriva oricărei aşteptări, se îndreptă spre el. Nu în viteză, ca atunci când îl descoperise, ci cu multă precauţie. Simţurile îl puseseră totuşi în gardă că de fapt nu se află în faţa unei fiinţe disperate. Iar în apropiere se afla sânge şi disperare şi el voia să se înfrupte fără necazuri.

Deşi Bristol avea două tuburi cu beţigaşe ce respingeau rechinii, n-avea el prea mare încredere în chimicale. Oricum, duse mâna dreaptă spre centură. Se gândi în treacăt la puşca-harpon, însă respinse repede posibilitatea unei asemenea acţiuni. Văzuse prea mulţi rechini cu harponul înfipt în cap, repezindu-se la atac, iar el avea doar o singură săgeată.

Tigrul se afla acum foarte aproape, iar Bristol îi văzu gura în formă de seceră, despicată sub ochii ca de porc, depărtaţi unul de celălalt. Planctonul rozaliu îi atârna de botul ascuţit ca un gât de sticlă, iar două smocuri sus şi unul jos îi accentuau fiecare mişcare.

Tot înainta întruna, iar Bristol luă un beţigaş cu mâna înmănuşată şi-l întinse încet în faţă. Îl trecură sudorile. Cristoase, îşi spunea el, nenorocitul ăsta tot vine încoace!

Se lăsă mai jos cu vreo opt metri şi întinse beţigaşul ca pe o armă. „Hai, ticălosule”, îşi şopti în gând. „Am o surpriză pentru tine!”

Botul urât al tigrului se înălţă, iar Bristol prinse viaţă imediat, ridică beţigaşul şi-l lovi peste nas.

Bestia zvâcni vertical, stând parcă sprijinită pe coadă. Apoi se răsuci atât de brusc, încât smocurile de plancton se desprinseră şi se duseră la fund, stârnite de cele două izbituri ale cozii lui puternice.

Un timp, Bristol rămase suspendat în nemişcare, aşa cum stătuse, simţindu-şi transpiraţia rece prelingându-i-se pe sub costumul strâmt, în lungul şirei spinării. Apoi, punând la loc tubul pentru respins rechinii, se orientă spre barcă după busolă şi porni în direcţia ei.

La o înălţime de circa opt metri şi la o distanţă de circa şaptezeci şi cinci de locul unde înota Bristol, Jack Kenneally îşi scosese liniştit peştele din apă. Monstrul Roşu nu era pescar profesionist, însă se născuse în Florida şi în adolescenţă pescuise destul. Acum însă misiunea lui erau peştii mai mari şi se gândea cu amărăciune la datoria lui enervantă de dădacă a fetei.

Kenneally scuipă într-o parte, dezgustat. Îi salvase o dată pielea din lumea celor daţi uitării şi se întreba de câte ori va trebui să mai repete figura înainte să-şi încheie această corvoadă de rahat. Se întreba în sinea sa pe cine călcase pe bătături pentru a se fi pricopsit cu asemenea slujbă de ocară. El făcea parte din eşalonul celor sus-puşi şi făcuse gălăgie pentru a primi altă misiune, rugându-i să-l trimită în bătaia puştii şi nu la mânerul unditei.

Aruncă o ocheadă spre Alix Logan, care se întinsese la soare în cei mai strâmţi bikini posibili, admirându-i pielea bronzată şi unsă împotriva insolaţiei, înjurând înfundat. Cine dracu mai era şi asta la urma-urmelor, se întreba el, ca să-mi risc eu gâtul s-o ţin în viaţă şi departe de restul lumii?

Kenneally n-avea să primească niciodată răspuns la această întrebare deoarece, chiar în acei moment, lumina soarelui străluci pe vizorul unui scufundător apărut brusc din ape, iar Monstrul Roşu rosti: „Ce dracu'?" întinzându-se după pistolul său Magnum. Primind apoi o lovitură în piept, mai înainte de a auzi vibraţia şuierătoare, de a sesiza curentul produs de înălţarea în zbor a obiectului negru, urmat de usturătoarea durere.

— Aaaah! urlă el dându-se înapoi de durere şi sub forţa loviturii, undiţa sărindu-i din mână şi dispărând în valuri. Se chirci de durerea arzătoare, căutând să-şi smulgă săgeata din carne, fără a reuşi însă altceva decât s-o înfigă şi mai adânc.

Pieptul i se umfla spasmodic şi de pe puntea de scândură se uită spre soarele fierbinte. Silueta subţire a lui Alix Logan apăru deasupra lui, cu mâna dusă la gură pentru a-şi înăbuşi uimirea. Ochii ei minunaţi erau larg deschişi. Îi izbi

brusc asemănarea teribilă cu fiica sa. Cum de nu observase asta până acum?

Degetele i se umflară ca nişte crenvurşti şi începu să-l cuprindă o paralizie îngrozitoare, care-l sufoca şi-i înţepenea braţele, înfierbântându-i creierii. Kenneally zări atunci marea umbră care ieşea din apă într-o latură a bărcii. Pe pielea neagră şi netedă a bestiei se prelingea apa oceanului.

Apoi ochii i se dilatară enorm şi îl buşi sângele pe nas, pe gură şi pe urechi în şuviţe roşii, iar corpul îi zvâcni de două ori, după care nervii îi încremeniră pe vecie.

Căţărându-se peste bordul bărcii, Bristol îşi smulse labele din picioare, îşi trase masca pe vârful capului şi spuse:

— Alix Logan, sunt detectivul Lewis Jeffrey Croacker de la Poliţia din New York şi sincer să fiu, am nimerit momentul cel mai nenorocit ca să te întâlnesc.

După care vomită pe toată puntea.

Justine era buimăcită. Cortegiul funerar i se părea o halucinaţie pe care era obligată s-o urmărească, fără a lua însă parte la ea. Coloanele de angajaţi ai firmei tatălui ei care se adunau din toate părţile o ameţeau. Murmurele lor de condoleanţe presupus sincere o învăluiau ca o perdea de ploaie. Deseori, nici nu mai era atentă ce-i spuneau.

Mintea îi era în altă parte, iar când norii gândurilor îi dispăruseră în zare, lăsându-i răgazul să acorde o clipă şi trecerii în nefiinţă a tatălui, nu simţi decât o mare uşurare.

La un moment dat, realiză prezenţa unui bărbat în apropierea sa. Ridicându-şi capul, cu inima bătându-i puternic, gândi că, în ciuda a ceea ce-i spusese, ar putea fi Nicholas, însă avu surpriza de a da peste Rick Miliar. Acesta îi zâmbi şi o prinse de mână. Justine ar fi vrut să-l întrebe unde este Mary Kate, însă renunţă, deoarece, dacă i-ar fi răspuns, tot n-ar fi fost în stare să-l audă.

Părea ruptă complet de restul lumii. Nici măcar minunata privelişte a plajei din apropierea casei de pe Gin Lane, la est de Southampton, unde copilărise împreună cu Gelda, nu o încălzea acum. Se simţea parcă anesteziată în felul său,

după cum era şi sora ei, care zăcea aproape leşinată în apartamentul din Sutton Place, după ce băuse Dumnezeu ştie câte sticle de vodcă în acest, an, de la moartea lui Lew Croacker încoace. El fusese singurul bărbat capabil să pătrundă dincolo de carapacea în care-şi închisese fiinţa, lăsând-o atât de vulnerabilă. După dispariţia lui, Justine aproape că n-o mai văzuse deloc. Numai o minune o putea salva, iar Justine nu avea la îndemână nimic de acest fel. Nu-şi putea conduce propria viaţă cum ar fi dorit, dar pe a Geldei?

Cât de trădată se simţea! Parcă i s-ar fi căscat pământul sub picioare, prăvălindu-se în hăul nimicniciei. Acum, când Nicholas îi făcuse una ca asta, acum când ajunsese un alt bărbat din lista celor care o înşelaseră, nu putea simţi decât disperare. Până şi ura o părăsise. Parcă dispăruse din ea o scânteie vitală.

Capul i se plecă în jos, părul îi acoperi faţa. Fără să-i înţeleagă adevărata durere, cei care se întâmplau s-o vadă n-o luau prea mult în seamă.

Chiar dacă nu ar fi primit tulburătoarea telegramă din partea lui Sato, Nicholas simţea cu atâta intensitate nevoia de a se reîntoarce în Japonia, că ar fi făcut-o cu primul avion pe care l-ar fi găsit după încheierea funeraliilor lui Tomkin.

Vârî o mână în buzunarul pantalonilor şi simţi iar bucata subţire de hârtie galbenă. Nu era nevoie s-o recitească pentru a-şi aminti textul:

CĂTRE LINNEAR-SAN, VICEPREŞEDINTE. MASUTO ISHII, A TREIA VICTIMA PRIN WU-SHING. PICIORUL TĂIAT. OBRAZUL TATUAT CU IDEOGRAMA YUCH. KOBUNUL ÎN MARE PERICOL. CEREM AJUTORUL DUMNEAVOASTRĂ. SATO.

Da, se gândea acum Nicholas, nu mai încape nici o îndoială. *Yuch* era cea de-a treia pedeapsă folosită de *wu-shing.* Mai rămăseseră doar două. Şi lui Nicholas tare îi era teamă că ştie care aveau să fie următoarele două victime.

Acum era mai mare nevoie ca oricând să se reîntoarcă la Tokyo. Ultima dorinţă a lui Tomkin fusese să se încheie cât mai repede posibil fuziunea Sphynx-ului cu Sato. Lucru de care Nicholas era sigur că se va realiza. Dar trebuia mai întâi să rezolve cazul individului care îndeplinea ritualurile criminale, deoarece îşi dădea seama că, dacă pericolul nu era înlăturat, nu se va încheia nici o fuziune. Avea datoria de a duce la bun sfârşit dorinţa lui Tomkin şi înţelegea acum ceea ce deja întrevăzuse de la primul semnal *wu-shing*: că el era cel căruia îi revenea misiunea de a se opune agresorului.

Venise ziua cea grea de care se temuse Akutagawa-san şi pe care o prevestise pe când se antrena Nicholas în domeniul secret din artele *ninjutsu.* Şi îşi dădea acum seama instinctiv că trebuia să lupte din greu, punându-şi în aplicare întregul arsenal de cunoştinţe însuşite ani la rând, numai pentru a ieşi viu dintr-o asemenea confruntare.

Înainte de înmormântare îşi petrecuse aproape tot timpul cu întâmpinarea delegaţiilor filialelor celor mai îndepărtate ale lui Tomkin. Bill Greydon le trimisese câte un telex şi se îngrijise de toate cele necesare în vederea întrevederii lor cu noul preşedinte al firmei.

Nicholas se gândise o singură dată la Justine şi numai atunci când o zărise în fugă, alături de un bărbat blond şi prezentabil, care era parcă scos dintr-o pagină de revistă de modă. Probabil era Rick Miliar, noul ei boss. Nicholas făcuse această constatare cu un fel de indiferenţă forţată. Ştia că se află acum aşa de prins de oamenii şi de evenimentele din cealaltă parte a lumii, încât putea într-adevăr să considere că a rupt-o cu Justine. Sentimentele lui faţă de ea erau ca peştii într-un acvariu: le urmărea cu o curiozitate rece, îndepărtate de căldura interioară.

Nici nu putea fi vorba să renunţe la Tomkin Industries. Pentru nimic şi pentru nimeni în lume. Nici pentru mama lui n-ar fi renunţat la companie. Dar Cheong, mama lui, l-ar fi înţeles cu siguranţă. La fel şi Colonelul. În viaţă, *giri* trebuia să te conducă. Iar simţul datoriei morale era mai presus de oricare alt considerent... Chiar şi de propria viaţă.

Acum nu i se mai părea deloc o ciudăţenie că numai cu şase luni în urmă fierbea de dorinţa de a se răzbuna pe omul faţă de care simţea acum *giri.* Forţele vieţii sunt într-o permanentă mişcare şi lovesc necruţător pe cel care stă nemişcat ca o stană de piatră şi e neclintit în hotărâri.

Tomkin fusese răspunzător de moartea lui Croacker... şi totuşi nu fusese. Ce voise să spună prin asta? Nicholas nu-şi putea încă da seama, însă un lucru îi era clar acum. Oricât de implicat ar fi fost Tomkin în acest caz, nu fusese vorba de o vendetă personală. Cel puţin asupra acestui lucru se înşelase Croacker. Dar care era totuşi adevărul în toată învălmăşeala asta?

Directorii executivi din Silicon Valley, San Diego, Montana, Pennsylvania, statul New York, Connecticut, Manila, Amsterdam, Singapore, Berna era de faţă, chiar şi un domn mărunţel, cu părul argintiu, sosit tocmai din Burma, unde compania se implicase în industria cherestelei, discutau cu el într-un cortegiu ce părea că nu se mai termină. Toţi erau cordiali şi nici unul nu-i era cunoscut.

Veni apoi la el Craig Allonge, şeful sectorului financiar al birourilor new-yorkeze.

— Slavă Domnului, dau şi eu în sfârşit peste o figură cunoscută, spuse Nicholas. Stai aici şi nu te mişca din loc. Am o misiune pentru tine, după ce se termină cu balamucul.

În limuzina care îl ducea înapoi spre Manhattan, Nicholas formă numărul de telefon pe care i-l dăduse Greydon. Vorbi câteva clipe, apoi puse receptorul la loc. Se întoarse spre Allonge.

— Ne oprim întâi la birou, spuse Nicholas. Să-mi ţii un curs rapid de lucru pe calculator, apoi mă laşi de unul singur. Adu-ţi paşaportul, sper că viza pentru Japonia e la zi. Bun. Fă-ţi un mic bagaj. Vreau să mă pui la punct cu afacerile companiei în ultimii cinci ani, aşa că nu te gândi să dormi în avion.

Nicholas avea o minte mult mai iute decât Allonge şi pe când uscăţivul texan îşi răscolea încă dosarele, în timp ce, patru ore mai târziu, se pregăteau de decolare, se cufundă

în *getsnmei no michi*, cu ochii închişi pentru a alunga tot ceea ce l-ar fi putut distrage.

La nivelul mijlociu al conştiinţei, la fel de plină de sentimente pe cât de plină de raţiune, expansiunea intuitivă devenea predominantă.

Ocoli imensul val de evenimente dezastruoase de pe parcursul ultimelor zile. Cufundat pe drumul „luminii de lună", începu să analizeze miezul dilemei ce-l frământa. Partea orientală din el, atât de predominantă în aceste zile, se rupsese de fluxul principal al gândurilor, îngrădindu-le grijulie cu un zid opac, prin care nu putea răzbate nici un sentiment. Şi nici să pătrundă nu putea. Numai aşa era capabil să-şi desfăşoare activitatea zilnică, abundentă în hotărâri, fără a-şi afecta judecata cu tot soiul de emoţii nedorite.

Şi, în cele din urmă, la orizontul imaginaţiei, apăru citadela inefabilei emoţii care îl hărţuia din clipa în care Akiko Ofuda Sato îşi îndepărtase evantaiul de faţă, arătându-şi chipul. Numai conştiinţa n-ar fi fost în stare să-l aducă în acest punct şi nici visele. Doar *getsumei no michi*, canalul tuturor emoţiilor, l-a putut duce până la acest ţărm îndepărtat.

Simţi de-a dreptul un tremur pe care căutase să-l învingă şi teama în faţa unui fel de pâlnii absorbante, care încerca din greu să-i smulgă controlul. Numai pentru o clipă, avu certitudinea că, asemeni unui grec din antichitate căruia i-ar fi fost dat să privească faţa Meduzei şi el ar fi paralizat dacă ar fi zăbovit prea mult să vadă ceea ce presupusese a se afla în interiorul citadelei.

Apoi, reamintindu-şi una dintre lecţiile de bază luate prin ceaţa de pe muntele Yoshino, îşi răpuse frica. Trecu pur şi simplu dincolo de ea.

Şi acolo, atunci, descoperi că dragostea lui pentru Yukio nu murise nicidecum.

Cu puţin înainte de apusul soarelui, Sato şedea cu picioarele încrucişate în sala rezervată studiului şi meditaţiilor. Panourile *fusuma* fuseseră trase la o parte,

dezvăluind privirilor o grădină mică înverzită, grijuliu întreţinută, în funcţie de fiecare anotimp. Avea peste o sută de specii de muşchi.

Deschis la culoare, auriu şi strălucitor la coborârea soarelui dincolo de crengile întinse ale copacilor, sau fixat de pietre ici şi colo, muşchiul conferea grădinii un aspect aproape diafan.

Auzi mişcare în spatele său, dar nu se întoarse.

— Domnule?

Era vocea piţigăiată a lui Koten. În casă nu se afla altcineva. Akiko plecase în sudul ţării pentru a-şi vedea mătuşa bolnavă, incapabilă de a veni în nord la nunta lor, iar Nangi se dusese acasă, pregătindu-se pentru călătoria în Hong Kong. Atât el cât şi Nangi rămăseseră perplecşi la descoperirea cadavrului lui Ishii-san, după numai câteva ore de la plecarea lui Nicholas Linnear în America. Ca şi când plecarea lui provocase mânia zeilor.

Sato încercase să-i împărtăşească vechiului său prieten câteva din temerile ce-l frământaseră când se afla în templu, însă Nangi era *sempai*-ul său, aşa cum fusese Makita-san pentru el şi anumite lucruri trebuie evitate în discuţiile cu cei mai vârstnici.

— Domnule?

— A, da, Koten-san, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Sunteţi chemat la telefon, domnule.

— Nu vreau să fiu deranjat.

Sato rămase un moment pe gânduri. Probabil sunase chinezul pe care îl angajase la Hong Kong, pentru, a „supraveghea” mişcările lui Nangi-san. Întrucât acesta era ferm hotărât să păstreze tăcerea asupra situaţiei, Sato găsise prudent să-şi ia propriile măsuri pentru a descoperi ce se întâmpla în Colonia Coroanei.

Se ridică, dădu din cap aprobator către Koten, apoi ieşi din cameră. Deoarece acest loc era destinat meditaţiei, nu se afla înăuntru nici un telefon. Intrând în birou, se duse şi ridică receptorul.

— Da? Seiichi Sato la telefon.

— Aici e Phoenix, Sato-san.

— O! Inima lui Sato începu să bată mai repede. Aşteaptă puţin.

Puse receptorul pe birou şi se îndreptă fără zgomot spre uşă. Se uită repede pe hol, apoi se reîntoarse la telefon.

— Ce ai de raportat?

— Mă tem că veştile mele nu sunt bune.

Stomacul lui Sato se contractă. Mai întâi banca All-Asia, acum din nou veşti proaste. Riscuri mari, câştiguri mari. Atât el cât şi Nangi, intrând în afaceri, cunoşteau dictonul. Iar planul de dezvoltare *Tenchi* le va aduce un câştig inimaginabil. Însă situaţia părea să se răstoarne cu o viteză infernală.

— Kusunoki a fost asasinat.

— Am aflat.

Sato era nerăbdător. Riscul pe care şi-l asumase îl făcea să fie aşa. Se gândea acum la un eşec.

— Ştiaţi însă că a fost ucis de unul din propriii săi elevi?

Linia telefonică dintre Sato şi Phoenix era plină de voci care parcă se certau pentru a se impune.

— Cred că mai bine mi-ai relata totul, spuse Sato scrâşnind din dinţi la bănuiala celor ce aveau să urmeze.

— Bineînţeles, *muhon-nin*-ul găsit alături de el mort a fost bănuit de uciderea *jonin*-ului său. Însă acum s-a descoperit că n-a fost aşa. Spionului sovietic îi lipsea curajul necesar unei asemenea isprăvi incredibile.

— Atunci *cine* l-a ucis?

Din îndepărtata tăcere, Phoenix spuse:

— Dacă am şti, de mult şi-ar fi primit pedeapsa.

— Înseamnă atunci că există un alt sovietic... infiltrat.

— Sunt de acord cu această posibilitate.

Sato deveni dintr-odată furios.

— Tu eşti cel mai bun. De asta te-am angajat să păzeşti secretele planului *Tenchi.* Dacă aş fi avut nevoie de oameni care să execute ordinele fără să gândească, mi-aş fi ales unul din familia Yakuza, din Tokyo. Amida, ce păzeşti tu acolo?

— Aveţi încredere, răspunse Phoenix. Totul este în

regulă. Mă ocup personal de acest caz.

Sato îşi aminti şi se mai înmuie.

Asemeni lui Kusunoki, Phoenix era un *sensei* ninja.

— Am să vă sun zilnic, tot la numărul acesta.

— Excelent. Fii sigur că mă vei găsi.

Sato puse la loc receptorul şi în celălalt capăt al casei, casetofonul miniatural activat automat de vocea omenească, conectat de Koten la sistemul de ascultare ascuns în biroul lui Sato, se decupla, îmbogăţindu-şi stocul de informaţii.

Nicholas şi Allonge urmau să decoleze de pe aeroportul internaţional Dulles din Washington.

— Domnul Linnear?

Îl strigase o blondă bine făcută, cu picioare suple şi tari ca de atletă.

— Dumneavoastră sunteţi domnul Linnear?

Accentul ei european ar fi trebuit să fie aspru, dar nu era. Reuşise întrucâtva să înmoaie vocalele, evitând astfel o pronunţie guturală care ar fi fost normală la o europeancă. Se gândise că reuşise aşa ceva numai în urma şcolarizării.

— Da.

Categoric, femeia avea un accent est-european, iar Nicholas începu să-i studieze trăsăturile feţei, pentru a o putea cataloga.

Ea îşi duse mâna la buzunarul pardesiului impermeabil şi scoase un portvizit de piele, pe care îl deschise.

— Vreţi să mă urmaţi, vă rog?

— Tatăl sau mama dumitale sunt originari din Bielorusia?

Observă că avea ochii albaştri ca azurul cerului. Se citea în ei inteligenţa. Şi se pricepea de minune să tăinuiască lucrurile. Descoperi că, în ciuda stânjenelii pe care i-o provoca, o plăcea foarte mult.

Îi luă portvizitul din mână, îl deschise şi se uită la el.

„Gospoja Tania Vladimova *vstreceaiete* Craig Allonge. *On rabotaiet dlia Tomkina Industrii”*

Se observă un şoc pe faţa ei, în clipa când înclină capul

să-l salute pe Allonge, care rămăsese cu gura căscată. Îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz, iar Nicholas observă că avea unghiile tăiate scurt, deşi le dăduse cu ojă. Va să zică lucra cu mâinile, ceea ce-i stârni interesul.

— Tata s-a născut în Bielorusia, răspunse ea cu acelaşi ton.

— Şi, în afară de înfăţişarea exterioară, îi semeni şi în alte privinţe?

— Era un om foarte conştiincios, răspunse fata. Extrem de tenace la nevoie. A fost miliţian comunal. Mama era din Birobidzan.

În ochi îi străluci imediat o lumină ca un bliţ fotografic, un fel de provocare la a continua discuţia.

Nicholas îşi imagina cum o duceau ei acolo în Rusia.

Cu un tată rus alb şi o mamă evreică-rusoaică, nu putuseră să aibă prea mult de ales. Tatăl ei luase o hotărâre; ce hotărâseră oare ceilalţi membri ai familiei lor?

— Câţi din familia ta aţi fost dizidenţi? întrebă el şoptit.

Ea îl privi îndelung şi fără plăcere, făcându-l să se simtă nelalocul lui. Privirile-i deveniră apoi luminoase şi ca un terminal de computer pregătit de lucru, începu iar:

— Destul de mulţi pentru a-l întrista permanent pe tata.

— Scuzaţi-mă, interveni şi Craig Allonge în engleză. Ce se întâmplă, Nick?

Nicholas zâmbi.

— Nimic deosebit. Miss Vladimova are grijă să îndeplinesc o clauză din testamentul lui Tomkin înainte de a pleca în Japonia. Îşi puse o mână pe umărul celuilalt şi îl strânse uşor.

— Du-te la aeroport. Relaxează-te, ia-ţi ceva de mâncare. Mă întorc cât se poate de repede.

— Domnul Linnear, spunea C. Gordon Minck patruzeci şi cinci de minute mai târziu, cu o voce clară şi vioaie, mă bucur că aţi venit aşa de repede. Ştiu că acum aveţi o groază de treburi pe cap.

Nicholas fusese condus într-o clădire de pe strada F., nu departe de pasajul subteran de pe Virginia Avenue. Un

ascensor privat îi dusese într-o grădină botanică înaltă de patru etaje. Nicholas reuşise să-şi ascundă uimirea. O încăpere din cărămidă albă fusese construită chiar în mijlocul copacilor acestei păduri artificiale. Tania, fără să ia aminte la nimic din jur, îl condusese înăuntrul clădirii acesteia inutile şi din punctul de vedere al lui Nicholas, nelalocul ei plasată.

— Tomkin a fost categoric în această privinţă, în testamentul lui.

— Oricum, îmi face plăcere să te văd.

Nicholas zâmbi, iar apoi îşi strânseră mâinile.

Porniră prin clădire, trecând pe lângă numeroase încăperi pardosite cu gresie sau parchet. Covoare nu existau deloc, iar zgomotul paşilor se auzea clar.

— N-am auzit niciodată despre Departamentul Internaţional al Tarifelor la Export, spuse Nicholas. Ce faci aici?

Minck râse:

— M-ar fi surprins dacă-mi spuneai că ai auzit de noi până acum.

Ridică din umeri.

— Suntem o a cincea roată la căruţa pe care Congresul, cu nemărginita lui înţelepciune, consideră necesar s-o ţină încă în funcţiune. Zâmbi fără prefăcătorie. Avem rolul de a urmări importul şi exportul de licenţe, pe care le anulăm în anumite cazuri.

Nicholas observă că Minck îi răspunsese la întrebare fără însă a-l lămuri.

Îl conduse apoi într-un patio acoperit cu sticlă. Tania se afla deja acolo, turnând suc proaspăt de portocale în pahare cu picior. Minck îl invită pe Nicholas spre un scaun de răchită, acoperit cu o pătură haitiană. Erau înconjuraţi de palmieri plantaţi în vase de ceramică, de ierburi înalte şi înguste ca sabia, de palmieri pitici.

— Ciudat loc pentru nişte birouri guvernamentale.

Minck ridică o mână:

— O, aici este numai o parte din birouri. Primim o

mulţime de oaspeţi de peste hotare. Zâmbi. Vrem să-i facem să se simtă ca acasă.

— Aşa să fie?

Nicholas se ridică din scaun. Făcând câţiva paşi, se uită la Minck şi la Tania.

— Este aproape de miezul nopţii şi în clădirea asta e activitate ca la ora zece dimineaţa. Cred că dacă departamentul ăsta ar fi ceea ce susţii că este, tu te-ai afla în dosul unui birou metalic, într-o cămăruţă luminată cu neoane. Iar la ora asta târzie ai fi în pat, dormind neîntors. Tare aş vrea să ştiu cine sunteţi voi doi, unde mă aflu de fapt şi ce caut eu aici...

Minck dădu din cap:

— E normal să doreşti asta, Nicholas. Pot să-ţi spun Nicholas? Bun.

Sună un telefon, auzindu-se înfundat prin pereţii clădirii, iar Tania se scuză şi plecă să răspundă.

— Te rog să iei loc. Minck îşi descheie vestonul. Acest departament este cunoscut sub mai multe nume; Departamentul Internaţional al Tarifelor la Export este doar unul dintre ele. Şi costă aproape la fel de mult cât construirea şi întreţinerea unui crucişător, însă cu mult mai puţin decât un bombardier de tip B-l. Mi-au trebuit şase luni de memorandumuri încăpăţânate şi de ameninţări pentru a obţine în sfârşit aprobarea pentru constituirea lui. Zâmbi din nou. Minţile birocratice nu pot concepe necesitatea departamentului, dar eu îmi dau seama de marea lui utilitate. Este primul loc unde se aduce un dezertor rus după ce a fost descoperit.

— Spioni? întrebă Nicholas cam neîncrezător. Raphael Tomkin era în legătură cu spioni? Nu cred asta.

— De ce nu? Minck ridică umerii. Era un patriot. Şi un bun prieten de-al tatălui meu. Turnă încă un rând de suc de portocale. Dă-mi voie să-ţi explic. Tata a fost unul dintre membrii fondatori ai Biroului Serviciului Strategic, iar Tomkin era specialist în explozibil, lucru deprins de el de la Marină, unde s-a întâlnit cu tata. Era capabil să smulgă aripa unui cintezoi fără să-i atingă vreo pană de pe piept.

Spre sfârşitul războiului din Europa, tata i-a încredinţat mai multe misiuni riscante de străpungere a liniei inamicului. Pe atunci se cam aflau la ananghie. Aveau de-a face cu o mulţime de şiretlicuri de-ale naziştilor, având totodată sarcina secretă de a-i ţine pe ruşi la distanţă. În orice caz, era o misiune a naibii de complicată şi de periculoasă. Din câte am putut eu afla, au ratat din vina lui Tomkin, deşi tata nu l-a vorbit niciodată de rău. Şi-a pierdut pur şi simplu controlul nervilor din cauza încordării. Trei mine au explodat din greşeală, detonate înainte de termenul stabilit.

Minck îşi goli paharul.

— Fostul tău boss era un om cât se poate de onorabil. Cred că nu şi-a iertat greşeala toată viaţa lui şi cu toate că tata îl retrăsese din focul războiului, a rămas fidel... organizaţiei. Tata nu dorea ca prietenul său să poarte stigmatul ruşinii pentru ceea ce el considera o greşeală omenească şi presupun că Tomkin nu dorea să se despartă de ei.

— Aşa că tu l-ai moştenit.

— Să zicem. Minck îşi drese glasul. Nu sunt un om fără inimă. Aşa că, având în vedere circumstanţele existente, l-am lăsat pe Tomkin să hotărască personal ce vrea să facă, după ce a murit tata.

— Înainte de a continua, trebuia formulată o întrebare. Spune-mi, începu Nicholas şovăitor, Tomkin Industries s-a constituit pe banii Biroului Serviciului Strategic?

— Doamne fereşte, nicidecum. Minck părea sincer şocat. Nu aveam de-a face cu ei, în nici un caz. Poţi să fii liniştit în privinţa asta.

Nicholas dădu din cap şi se ridică din nou. Se duse la uşa de sticlă şi se uită afară. Întrucât începuse a se nelinişti în privinţa insistenţei lui Tomkin de a-l pune să vină în acest loc, se codea să intre direct în subiect.

— Ce se întâmplă când vin ei pentru prima dată aici? întrebă. Mă refer la ruşi.

— Sunt dezorientaţi, răspunse Minck. Ai rămâne cu gura căscată dacă ai vedea câte cărţi occidentale reuşesc să

citească acasă. Majoritatea se aşteaptă să fie duşi într-un conac, undeva în pustietăţile sălbatice ale Virginiei. Râse. Par dezamăgiţi când nu sunt interogaţi de Alee Guinness sau de vreun actor american de talia lui.

Minck se ridică. Ajunge cu bagatelele, se gândi el.

— Motivul pentru care te afli aici, spuse el, este legat de fuziunea cu Sato Petrochemicals.

— Da? Nicholas se întoarse spre el. În ce privinţă?

— E o problemă de securitate naţională, spuse Minck.

De când plecase Nicholas, Akiko nu mai avea somn. Există un ritm anume al vieţii, al tuturor acţiunilor, un ritm care, aşa cum o învăţase Kyoki, îţi măreşte forţele de o mie de ori.

Ce avea să facă acum, când Nicholas plecase în America? Existau trei posibilităţi, dar numai una era de acceptat deoarece prima – să renunţe complet la întregul său plan ar fi fost de neconceput, iar a doua – să-l urmeze în America ar fi însemnat să se pună singură în situaţie dezavantajoasă în care se aflase Saigo.

Se întinse pe singurul *futon* din cameră. Pe jos sau pe pereţi nu se aflau covoraşe sau carpete, semn de lux. Se putea simţi ca într-o baracă de lemn din secolul şaptesprezece, numai că acelea erau pline de lume, pe când ea era singură. Contrar celor spuse lui Sato, nu fusese în vizită la mătuşa sa, pentru simplul motiv că nu avea nici un fel de rudă în viaţă.

Se ridică încet şi întinzându-se, îşi începu obişnuitele exerciţii rituale, de dimineaţă. Patruzeci de minute mai târziu, după ce se şterse de sudoare şi făcu un duş rece în fugă, pentru a-şi închide porii dilataţi, se reîntoarse în cămăruţa ei şi începu calmă ceremonia ceaiului, având mare grijă la fiecare mişcare.

Îndeplinea această ceremonie într-o meditaţie solitară în fiecare dimineaţă, oriunde s-ar fi aflat. Era singura legătură cu mama ei, de la care învăţase amănuntele preparării ceaiului şi ritualul legat de servirea lui. Mama ei fusese o *chano-yu sensei*, o maestră în arta ceaiului.

În gesturile mărunte se găsea o fervoare aproape religioasă. Elementul perfecţiunii în faţa Neantului din filosofia Zen conferise artei ceaiului, ca şi multor activităţi zilnice din Japonia, o concentrare ce o transformase şi o ridicase de la rangul unei ocupaţii banale, până la înălţimea artei, cerând atât pasiunea sufletului cât şi a minţii sau mâinii.

Realizând spuma verzuie în ceşcuţa fără toartă, Akiko se ridică şi deschise *fusuma.* Dincolo de veranda spaţioasă se zărea grădina cu prundişul ei luminat, cu cele trei stânci vulcanice amplasate armonios.

Şi chiar în mijlocul grădinii se înălţa trunchiul rămuros al cedrului gigantic. După ce-şi turnă ceaiul, Akiko îşi îngădui să arunce o privire spre jocul de lumini şi umbre din grădină. Zăbovise atât de mult privind încântată, încât nici nu-şi dădu seama că soarele urcase destul, schimbând în alt unghi luminile şi umbrele.

Pierdută astfel în Neant, auzi din nou în gând cele două note tânguitoare ale flautului de bambus, prelungi şi jalnice. Era singura muzică pe care o auzise în afară de cântecul păsărilor care însoţea schimbarea anotimpurilor atunci când îşi petrecuse alături de Kyoki câţiva ani fără de sfârşit.

Cântecul dulce-amărui începea la vremea amiezii, tocmai când îi servea ceaiul lui Kyoki, prosternându-se în faţa lui cu respect, după tradiţia chinezească la care ţinea el foarte mult. Parcă simţea şi acum răceala pardoselei de piatră pe buze, întrucât în vechiul castel nu se obişnuia să se pună *tatami.*

Deseori, după-amiază, între antrenamente, arunca o ocheadă printre zăbrelele de verdeaţă ce acopereau ferestrele înguste, în speranţa că va reuşi să-l zărească antrenându-se. Era un *komuso,* un adept al sectei budiste Fuke. Pe cap purta un coş împletit fără fund, corpul îi era acoperit cu o sutană simplă vărgată, iar în picioare avea saboţii *geta* de lemn. Era un cântăreţ desăvârşit, aşa că ei îi dădeau lacrimile de nenumărate ori, fără alt motiv decât durerea celor două note muzicale, ieşind în aer şi topindu-

se ca fulgii de zăpadă.

Cum era o fată deşteaptă, nu-şi arătase niciodată lacrimile faţă de Kyoki. Dacă ar fi văzut-o plângând măcar o singură dată, fără îndoială că ar fi pedepsit-o. Iar pedeapsa lui însemna bătaia cu ciomagul.

Sus, peste crenelurile castelului, flutura steagul de luptă *sashimono,* ţesut chiar de el. După cum impunea tradiţia, era dominat de emblema comandantului de oaste, în cazul de faţă stilizarea unui *mempo* – o mască de luptă, din oţel. Astfel de măşti puteau avea diferite chipuri, însă a lui Kyoki era cea mai fioroasă, reprezentând un *okuryo:* o faţă de demon al răului, pe un fond negru.

În timpul zilei, Kyoki o aşeza pe Akiko în aşa fel încât să aibă în faţă acel *sashimono*. Nu scăpa nici noaptea de imaginea lui, iar în somn îl visa şi-i auzea plesnetul pânzei în bătaia vântului.

Frica îi intrase atât de mult în oase, încât îl bănuia pe Kyoki în sinea ei că i-ar fi furat inima în timp ce dormea în chilia ei şi folosindu-se de prafuri vrăjite, i-ar fi înlocuit-o cu alta de cristal, în care putea să privească oricând voia el.

Akiko clipi uitându-se în jos la ceşcuţa din mâini. Lacrimile îi picuraseră peste frunzele de ceai, schimbându-le poziţia.

Clipi din nou de mai multe ori, expirând îndelung. Dincolo de *fusuma* deschisă, dincolo de grădina prunduită în care se legănau brazii sub adierea vântului, văzu peretele verde al povârnişurilor cu văi ceţoase ale muntelui Yoshino.

Alix se retrase din faţa lui. Avea ochii aşa de dilataţi, încât i se putea vedea în întregime pupila verde. Îşi întinse mâinile în faţă ca pentru a se apăra şi când atinse cu pulpele copastia, se clătină aşa de tare încât el crezu că se va prăvăli peste bord în apa oceanului.

Se precipită spre ea, dar fata începu să ţipe răsucindu-se din faţa lui, alunecă şi se juli la genunchi.

— Să dispari din ochii mei! ţipă ea, cu o urmă de isterie în glas. Pentru numele lui Cristos, cine eşti tu?

— Ţi-am spus doar. În glas îi răzbătea îngrijorarea şi

agitaţia, pe care nu se strădui să le ascundă. Sunt Lewis Croacker de la Poliţia new-yorkeză. Se aşeză pe cealaltă parte a copastiei. Stomacul începu să i se calmele.

— Uite ce mi-ai răvăşit barca! Apoi, parcă răzgândindu-se: Ai ucis un om!

El se uită la ea ca la o nebună:

— Dacă m-ar fi văzut el întâi, m-ar fi omorât fără să stea pe gânduri.

Arătă spre un obiect căzut pe punte, între ei-doi. Pistolul celui ucis zăcea acolo, ca un peşte cu solzii lucioşi.

— Avea de gând să-mi zboare creierii.

— Pute îngrozitor, spuse ea întorcându-şi capul.

— Aşa pute moartea, replică Croacker făcând pe deşteptul, însă luă găleata şi spălă puntea pe care vomitase.

Apoi ridică pistolul Magnum şi-l studie atent. Nu avea marca fabricii pe el, iar seria îi fusese ştearsă. Era nou-nouţ, prin urmare nu i se putea găsi proprietarul.

Ea începuse acum să dârdâie ţinându-şi braţele încrucişate la piept, înfigându-şi unghiile în umeri aşa de tare că i se albise pielea. Buzele i se mişcau fără voie, de parcă rostea o rugăciune.

El îşi aruncă masca pe punte, alături de labe, apoi dezbrăcă şi costumul, aşezând tuburile grele de oxigen sprijinite de marginea bordului.

— Ce vei face acum, ştiindu-te liberă? o întrebă el aproape în şoaptă.

Alix tot mai tremura.

— Ce... Părea să nu poată rosti o vorbă; Înghiţi un nod şi o luă de la capăt: Ce ai tu de gând să faci cu ei? Făcu doar un semn cu capul, fără a se uita la cadavru.

— Se va duce la fund împreună cu barca iar când ea îi aruncă o privire pătrunzătoare, continuă: Barca nu ne mai e de nici un folos acum, aşa că trebuie să dispară, n-avem încotro.

— Dar a mai rămas celălalt. Abia dacă reuşise să vorbească.

Croacker ştia că se referea la celălalt Monstru.

— Dispariţia bărcii îl va ţine departe destulă vreme, cât să ai tu timp să părăseşti statul.

Era clar că-l ascultase cu atenţie, deoarece îşi întorsese capul ca să-l privească în faţă.

— Ai spus ca să părăsesc, nu ca să părăsim.

El o aprobă.

— Cum vine asta?

— Ai stat destul în stare de arest şi nu vreau să ţi-l prelungesc, o lămuri.

— Dar vrei totuşi ceva de la mine, nu-ţi trebuie multă minte ca să-ţi dai seama. De asta doar sunt cu ei, pentru asta m-ai urmărit mereu. Îl privi în ochi.

Croacker întoarse capul.

— Ştii cine sunt ei? Ea negă muteşte din cap. Ştii de unde sunt ei? Ea îşi scutură din nou capul. Cine te apără pe tine, ştii?

— Nu.

— Dar *ştii* totuşi care este acel lucru pe care nu trebuie să-l divulgi.

Din nou îşi luase un ton înţepător.

Mormăi ceva când văzu că nu primeşte nici un răspuns, apoi porni preocupat pe punte. Când se întoarse, ea se afla tot în acelaşi loc. Arătă spre Monstrul Roşu.

— Tipul ăsta n-are nici un nume, nici un buletin de identitate, nimic. E curat ca un porc într-o cocină mizerabilă. Se uită la ea, în aşteptarea vreunei reacţii. Apoi, întinzându-se şi ridicând una din mâinile Monstrului, spuse: E curat, în afară de asta...

Alix scoase un ţipăt scurt când observă ceva ca un degetar ieşind de pe pielea buricului unuia dintre degete, pe care el se străduia să-l cureţe. Făcu la fel şi la celelalte nouă degete, adunând zece degetare în palmă.

— Ştii ce-s astea, Alix? Fata îşi scutură capul cu hotărâre. Se numesc „Idioţi”. Sunt nişte schimbători de amprente. E o marfă tare sofisticată. Vreau să spun că majoritatea oamenilor de rând se află la o distanţă de ani-lumină de astfel de lucruri.

Deşi nu voia s-o arate, stomacul i se contractă în crampe când zări că „Idiotul” din palma sa începea să se albească. La început nu-i venea a crede, însă apoi îşi dădu seama că se încăpăţânase doar să nu creadă ceea ce vedea.

Intrarea cu idei preconcepute pe un domeniu interzis însemna pentru un detectiv cea mai mare greşeală posibilă. Şi Croacker trebui să recunoască acest păcat şi în cazul lui greşise de la început, măcinat de idei preconcepute. Avusese atât de înrădăcinată în minte părerea că Tomkin nu este decât un viclean şi nimic mai mult, încât exclusese orice altă posibilitate.

Având însă acum dovada „Idioţilor” şi lipsa oricărui alt act de identitate, metodologia celor doi tâlhari îi apărea mult mai complicată şi întrevăzu conturarea altei posibilităţi, ceea ce nu-l bucura deloc.

— E dezgustător, spuse Alix. Aruncă-l în apă; parcă ar fi un limax.

Aruncă „Idiotul” din mână şi traversă puntea spre ea.

— Alix, cine naiba sunt ăştia?

— Nu... nu ştiu. Nu... Îşi întoarse capul într-o parte. Sunt pur şi simplu uluită. Nici nu-mi mai dau seama ce e bine şi ce e rău.

Îi observă teama şi şocul în ochi şi se gândi să renunţe pe moment. Dacă o strângea aşa cu uşa, n-ar fi obţinut nici un rezultat. Ridică ancora, porni motorul, apoi răsuci barca spre barca lui, descriind o voltă largă.

Odată ajunşi acolo, puse motorul în punctul mort, aruncă ancora pe bordul bărcii sale, pentru a le ţine remorcate, apoi trecu şi el pe punte, întinzându-i lui Alix mâna ca să-l urmeze.

Îi întinse şi ea mâna încet şi ca şi cum s-ar fi aflat în transă, trecu în barca lui.

— De ce nu coborî în cabină să te întinzi puţin? spuse el cu blândeţe, însoţind-o pe punte. Odihneşte-te puţin.

După plecarea ei, se întoarse la treburile lui, ducând pe barca lui Alix bidonul de doi litri cu benzină, coborând cu el în cală. Revenind, luă cadavrul şi tăie frânghia harponului

cu cuţitul pescăresc. Aruncă apoi harponul în apă. După aceea puse cadavrul pe volanul bărcii.

În cele din urmă ridică pistolul şi se reîntoarse în cală, trăgând trei focuri în scânduri. Prin găuri, apa începu să ţâşnească. Deşurubă apoi capacul bidonului şi stropi interiorul cabinei. Urcă pe punte şi aprinse un băţ de chibrit, abia reuşind să se ferească de izbucnirea flăcărilor.

Sări repede pe puntea bărcii sale şi aruncă înapoi la bord ancora, apoi înfăşură lanţul ancorei în jurul gleznelor Monstrului. Ambală motorul la maxim, puse cârma drept înainte, apoi sări în barca sa, ţinând bidonul gol în mână. Împachetă costumul de scufundător şi bidonul de plastic. Apoi coborî în cabină, unde se afla fata.

Alix se întinsese pe un pătuţ îngust, ţinându-şi mâna dreaptă la ochi. Îl auzise apropiindu-se şi rosti:

— Am auzit zgomote. Păreau împuşcături...

— Motorul tău dădea rateuri. N-avea rost să-i descrie totul, deşi ar cam fi trebuit s-o facă, pentru a evita orice încurcătură.

— S-a dus cu bunul Dumnezeu...

Vorbise cum vorbeşte o fetiţă cu ursuleţul ei de catifea.

— S-a inclus în preţul eliberării tale.

Îşi luă braţul de la ochi şi se uită la el.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci n-am plătit nimic.. Barca aia nu era a mea.

Croacker dădu înţelegător din cap şi se aşează pe bancheta de vizavi.

— La mijloc se afla povestea cu prietena ta, Angela Didion.

— Da, oftă Alix. Mereu e Angela la mijloc.

— I-am auzit ţipătul, spuse Croacker. Apoi am găsit-o moartă. Şi vreau să-l prind pe ucigaşul ei.

Alix mijii ochii:

— Şi asta-i tot?

— Cineva vrea să mă împiedice să-l găsesc. Cu orice preţ.

Şovăi acum, la un pas de întrebarea care îl frământase de peste un an de zile, întrebare pentru care apelase la

informaţiile lui Matty Guraliva, întrebare care îl îndreptase spre Key West din momentul când şeful său îl încunoştinţase despre acest caz.

Gâtul îi era uscat, iar corzile vocale păreau să-i zvâcnească. Atâta timp îi luase întrebarea aceasta, atât de mult îl îndârjise. Iar acum, răspunsul îi venea dindărătul a doi ochi verzi ca jadul, aflaţi în faţa lui.

— Raphael Tomkin a ucis-o? Părea că aude o voce străină, dar ştia că este a lui.

— Tomkin a fost atunci de faţă.

— Asta nu-i un răspuns.

Ea se uită la el îndelung, încercând să se hotărască. Barca se legăna lent sub ei, pe valuri şi mirosul vag de peşte uscat, vechi de câteva săptămâni, încă mai dăinuia pe lemnul spălat al punţii. În cele din urmă fata se mişcă, ridicându-se în capul oaselor.

— Hai să ajungem la o înţelegere, îi şopti ea. Mă duci departe de Florida şi-mi găseşti un loc unde să mă ştii în siguranţă – făcu o pauză ca şi cum ar fi ezitat în faţa ultimului hop – iar eu am să-ţi spun tot ce ştiu despre moartea Angelei Didion.

Dacă Minck se aşteptase la o reacţie din partea oaspetelui său, atunci se simţi complet dezamăgit, deoarece Nicholas răspunse:

— Departamentul acesta are legături cu Rusia Sovietică. Ce legătură are însă cu Japonia?

— Probabil cunoşti destul de bine că, încă imediat după încheierea războiului, Japonia a devenit bastionul nostru anticomunist în Extremul Orient. Am făcut presiuni enorme asupra lor pentru a-i determina să-şi mărească bugetul pentru apărare, ceea ce, trebuie să adaugi, au şi făcut, încet dar sigur. Ridică din umeri. E totuşi ceva. Iar anul acesta au aprobat să instalăm la baza noastră marină de la Misawa un număr de 150 de avioane F 20 Tiger-Shark.

Discuţia începuse să semene cu cea susţinută de Nicholas cu Tomkin în urmă cu o săptămână.

— Ultimele noastre informaţii ne arată că fiecare dintre insulele Kurile se află pe mâna a cel puţin două divizii sovietice de infanterie motorizată. Un efectiv de 28 000 de oameni. Şi pe una din insule, se află un comandament astfel dotat încât să coordoneze activitatea unui întreg corp de armată. Minck se aplecă în faţă. De la sosirea MIG-urilor lor, s-a depistat o intensificare a activităţii pe insule. Însă eu personal nu cred că aceasta se datoreşte avioanelor nou-sosite. MIG-urile au fost aduse pentru a face faţă F-urilor noastre superioare. Dacă informaţiile din ce în ce mai bogate pe care le primim sunt corecte, lucrurile sunt mult mai serioase. Cercetările noastre impun confirmarea temerilor mai multor membri de Stat Major. Minck mai sorbi suc de portocale. La ora actuală credem că întărirea acestor forţe reprezintă o parte din planul special de constituire a unei perdele militare în această parte a lumii, în spatele căreia submarinele ruseşti purtătoare de rachete nucleare balistice cu rază lungă de acţiune, putând atinge America, să poată opera fără teama vreunei intervenţii.

Nicholas se înfioră fără să vrea.

— Ceea ce-mi spui este o nebunie. E curată nebunie. Am putea muri cu toţii, fără să rămână urmă de noi. O treime din lumea întreagă ar putea să dispară. Îşi scutură capul. Nu-mi vine să cred. Chiar şi dinozaurii o duceau mai bine.

— Dinozaurii n-au fost suficient de inteligenţi ca să descopere fisiunea atomică, spuse Minck ironic. Aşa că ai face mai bine să mă crezi. Nicholas îi citea acum o anume înflăcărare în priviri. Deoarece informaţiile noastre ne arată că exact aşa stau lucrurile.

Un timp, Nicholas amuţi. Se auzeau doar aspersoarele automate ţăcănind, udând grădina cu o ploaie artificială.

— Desigur, aceasta este o problemă a „ochilor şi urechilor statului”. De ce mi-o aduci mie la cunoştinţă? Eu sunt un civil.

Minck se ridică, ţinându-şi picioarele depărtate ca un cocor. Se aşezase între două uşi de sticlă, sprijinindu-se cu o mână la stâlpul de lemn care le despărţea. Atenţia lui părea concentrată la frunzişul copacilor.

— Comitetul Uniunii Sovietice pentru Securitatea Statului, cunoscut mai ales sub iniţialele KGB, se compune din nouă direcţii, începu el. Vocea îşi schimbase timbrul, iar lui Nicholas i se păru că încă era cu gândul dus departe. Fiecare direcţie are misiunea sa proprie, în cadrul planului general. De exemplu, prima Direcţie este însărcinată cu afacerile interne. Dacă te-ai afla în Rusia şi ai fi arestat, membrii acestei Direcţii te-ar lua la întrebări, imediat ce ai ajuns în clădirea de cărămidă galbenă din Piaţa Dzerjinski. Minck se opri aici, cufundându-se parcă în propriile gânduri. Continuă, cu un efort vizibil. Pe de altă parte, Direcţia a patra conduce operaţiunile în Europa Occidentală; a şasea în America de Nord, a şaptea în Asia. Se întoarse brusc. Sunt sigur că îţi faci o idee cum stau lucrurile astea. Kurilele, aflându-se în imediata apropiere a Japoniei, sunt şi întotdeauna au fost sub controlul Direcţiei a şaptea.

Minck se întoarse şi se postă în faţa lui Nicholas. Era prea agitat pentru a se aşeza.

— Cu numai zece zile în urmă, unul dintre cei mai talentaţi oameni ai mei de la descifrări a dezlegat cheia unuia din cifrurile sovietice din seria Alfa-3. Acestea se schimbă săptămânal, aşa că utilizarea lor este de scurtă durată. Şi totuşi omul meu lucrează la aceste cifruri, deoarece mesajele de cea mai mare prioritate se transmit codificate în cifrul Alfa 3.

Minck îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor, ca şi când n-ar fi ştiut ce să facă cu ele.

— Înainte de a-ţi spune ce conţinea mesajul descifrat, trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă că în ultimele nouă luni ne-am intensificat la maxim eforturile pentru a afla cine conduce operaţiunile în insulele Kurile. Trebuie să fie Rullcek, Anatoli Rullcek, şeful direcţiei a şaptea. Şi într-adevăr, după ce am reuşit să-i urmărim mişcările, ne-am dat seama că nu ne-am înşelat. Deşi, sincer vorbind, ceva nu se potrivea. În acelaşi timp erau prea multe activităţi ale GRU-ului pe insule. Eu îl cunosc bine pe Rullcek şi ştiu că nu-i poate înghiţi deloc pe cei de la GRU, simţind împotriva

lor o ură fanatică, asemănătoare celor care au lucrat sub vechiul regim comunist. De asemeni, primeam informaţii despre un anumit colonel Mironenko, ofiţer însărcinat cu preluarea conducerii activităţii pe insule cât timp era plecat Rullcek la Moscova, pentru a-şi controla birocraţii. Începusem să mă întreb: ce se întâmplă acolo de trebuie ţinut în aşa mare secret? Oare chiar *gospodin* Rullcek era şeful operaţiunilor? Dacă aşa era, de ce să fi cedat el, fie şi numai parţial, în faţa celor de la GRU? Pentru că, trebuie să-ţi mărturisesc Nicholas, se cocea planul unei fuziuni între KGB şi GRU, ceea ce m-a lăsat cu gura căscată. Iar atunci, ideea că numitul colonel Mironenko era şeful operaţiunilor în Kurile mi s-a părut răsuflată. Pe de altă parte, insulele sunt de o prea mare importanţă pentru a fi lăsate pe mâna unui colonel tânăr.

— Atunci, care era adevărul?

Minck îşi scoase mâinile din buzunare şi le împreună pe braţul unui fotoliu de răchită. Nicholas observă că se umeziseră puţin. Vorbind, îşi balansa un picior ca un metronom.

— Să ne reîntoarcem acum la mesajul interceptat de noi. Era vorba despre cineva cu numele Miira. Care e infiltrat şi transmite regulat informaţii. Ceea ce întăreşte puterea celor de la Centru.

Mesajul fusese transmis de undeva din nordul insulei Hokkaido şi fusese recepţionat de postul de control al Kurilelor. Aceasta s-a întâmplat pe vremea când colonelul Mironenko se afla la conducere şi *nu gospodin* Rullcek.

Nicholas se gândi că se cam tărăgănează discuţia.

— Mesajul era semnat?

Pentru un moment, metronomul piciorului lui Minck încetă să mai bată şi-şi înclină capul fără o vorbă, ca un profesor care aprobă întrebarea unui elev.

— Da, desigur. Dar voi reveni imediat asupra acestui punct. Să-mi spui însă mai întâi dacă acest cuvânt, Miira, îţi zice ceva.

Nicholas se gândi o clipă.

— Mi-ar îi de folos să văd semnul în *kanji,* pentru a fi

sigur că nu mă înşel asupra sensului său. Luând seama la context, bănuiesc că e vorba de cuvântul japonez „mămica”.

— Hm... Mămica. Minck părea să rumege cuvântul, de parcă îl auzise pentru prima dată. Mămica, spui tu.

N-avea ce să-i răspundă.

Minck îşi ridicase privirile.

— Aş zice că mai degrabă înseamnă „Îngroapă săpătorul”.

— Îngroapă săpătorul?

Minck părea să se bucure că mai dă o explicaţie.

— Un joc de cuvinte. Cu două etaje mai jos avem o bogată arhivă de dosare asupra personalului nostru. Scopul „îngropării săpătorului” este de a scormoni şi de a tot scormoni în viaţa cuiva până în adâncul pământului, pentru a găsi orice informaţie despre el.

— Vrei să spui că cel numit Miira este o „cârtiţă” care scormoneşte dosarele?

— De fapt, aşa este. Textul are sens dacă îi interpretăm astfel, nu? Miira este agentul infiltrat şi furnizează informaţii în mod regulat. Desigur că se menţine, astfel sub un control.

— Dar unde este această cârtiţă? întrebă Nicholas. Mesajul îţi dă vreun indiciu?

În loc de răspuns, Minck se ridică. Îşi şterse mâinile umezite în lungul pantalonilor.

— Spune-mi, te-ai întrebat vreodată de ce insista Tomkin ca locul de amplasare al fuziunii Spynx-ului să fie la Misawa?

Nicholas dădu din cap.

— Desigur. Mai ales atunci când devenise un subiect de controversă pe timpul negocierilor. L-am sfătuit să renunţe la ideea iui; se întârzia astfel încheierea contractului de colaborare. Apoi mi-a expus faptele şi cifrele pentru care ne trebuie terenul de la Misawa pentru amplasarea noii uzine.

— Fleacuri, spuse Minck cu blândeţe.

— Cum?

— Ceea ce ţi-a spus el ţie şi oamenilor lui Sato n-au fost decât fleacuri. Ridică palma. O, desigur, calculele proiectului şi toate cifrele erau reale. Însă nu şi interesul lui Tomkin pentru Misawa.

— Nu te înţeleg.

— Motivul insistenţei lui Tomkin în privinţa terenului de la Misawa era unul şi acelaşi cu motivul încăpăţânării lui Sato de a-l ceda. Compania lui e implicată într-o operaţiune a ei. Nu ştim care, dar îi ştim numele: *Tenchi.* Înseamnă Cer şi Pământ şi ne dăm seama că trebuie să fie ceva foarte important.

— Şi *Tenchi* ăsta, se desfăşoară în Misawa?

— Da, aşa presupunem. Deşi *keiretsu*-ul lor deţine birouri în Misawa, ni s-a confirmat informaţia că la ora actuală extracţia minereurilor din zonă nu justifică cheltuielile lor de acolo. Minck, ca un maestru în profesie ce era, îşi permise să lase puţin remarca aceasta inofensivă în suspensie, înainte de a adăuga: părerea mea este că şi ruşii deţin această informaţie.

Nicholas sări ca ars:

— Miira?

— Chiar în clipa de faţă, nu putem fi siguri.

Minck se uită fix în ochii lui Nicholas şi nu era greu să-i citeşti intenţia.

— O, nu, spuse Nicholas. Asta nu-i stilul meu de lucru.

— Ba dimpotrivă.

Privirile lui Minck nu-l slăbeau.

— Doar aveţi oameni antrenaţi în acest domeniu. Folosiţi-i pe ei.

— Am făcut-o, spuse Minck deschis. Vreme de nouă luni. Ultimul ne-a fost trimis ramburs într-o stare irecuperabilă. N-are sens să mai trimit pe altul dintre ai mei; am fost descoperit. În plus, sunt foarte presat de timp.

Nicholas rumegă o clipă spusele lui.

— Ai convingerea că Miira este infiltrat în *keiretsu?*

— Unde în altă parte şi-ar putea plasa sovietici „săpătorul” pentru a obţine maximum de informaţii despre *Tenchi?*

— În acest caz, se pare că ei sunt mult mai aproape de descoperirea misterului decât eşti tu.

Pauza care urmă fu mult mai grăitoare decât orice replică ar fi putut da Minck.

— Mai ştii altceva în legătură cu „mămica”? întrebă Nicholas, dându-şi seama că era la un pas de acceptare propunerii disperate a lui Minck.

— Din nefericire, nu.

— Cristoase, de ce nu mă legi la ochi şi să mă pui de-a îndărătelea pe un măgar şi să-i dai bice?

Minck se uită la unghiile lui strălucitoare.

— Am auzit spunându-se că un ninja... poate ucide un adversar chiar şi pe întuneric, fiind legat la ochi. Poate apărea şi dispărea în noapte după bunul plac. Se poate deghiza în cele mai incredibile feluri.

— Toate astea sunt adevărate, răspunse Nicholas. Dar tot n-am să fac asta pentru tine.

— O, dar nu pentru mine o s-o faci, Nicholas. Nicidecum. Există acel lucru pe care tu îl numeşti *giri.* Tomkin te-a pus pe tine la cârmă. Consider că ai datoria asta faţă de el. Sunt sigur că dacă ar fi fost de faţă şi el ţi-ar fi cerut-o. În plus, fuziunea noastră nu va mai avea nici un sens în caz că sovieticii reuşesc să descopere planul *Tenchi.*

Acum Nicholas ştia că nimic nu mai contează. Adică ce credea el despre Minck şi ceea ce dorea acesta din partea lui. La mijloc intervenise *giri.* Şi fără simţul datoriei, viaţa n-ar fi altceva decât un talmeş-balmeş de vacarm şi acţiune. Când intrase aici în urmă cu aproximativ o oră, nici prin cap nu-i trecuse să se lase implicat în vreo afacere care nu-l privea. Însă Minck îl abătuse cu mult tact de la această hotărâre. *La mijloc era giri.* El nu-i datora nimic lui Minck şi acesta o ştia. Însă cu Tomkin era o cu totul altă problemă. Faţă de el era dator.

Acum, în lumina noilor informaţii căpătate, ce trebuia să facă Nicholas cu cele trei crime de la Sato Petrochemicals? Ar putea fi aici mâna acelui Miira? Îi părea neverosimil, deoarece activitatea lui Miira implica anonimatul, aşa că nu-

i dezvălui acest fapt lui Minck. În plus, îşi dăduse cuvântul lui Sato, că nu va pomeni nimănui o vorbă despre crime. Deşi, la urma urmei, legământul său se referea numai la prima dintre ele.

— Ce ştii despre *Tenchi?* întrebă el după un răstimp.

— Patru sute de miliarde de yeni a îngropat guvernul japonez până acum în acest proiect, fără a se întrevedea încă un rezultat anume.

— Doamne, ce fel de plan o fi ăsta?

— Probabil că acelaşi lucru te pot întreba şi eu.

— Doamne...

Minck se ridică.

— Numai el poate s-o ştie şi nu te mint.

Se înapoie la uşa de sticlă. Aspersoarele se declanşaseră din nou, ploaia pulverizată împroşcând geamurulr la fiecare trecere prin dreptul lor.

— Iar acum, cred că trebuie să trecem la cel care a semnat mesajul.

Minck se îndreptă de spate, ca şi când ar fi adulmecai; apropierea duşmanului.

— Da. Aşa e. Ai o memorie bună. Mesajul era semnat «Protorov».

Se întoarse, lumina umbrindu-i faţa.

— Viktor Protorov, dragul meu, este şeful Direcţiei a noua din cadrul KGB-ului.

— Care este domeniul lor de activitate?

— Depinde cine te informează asupra lor. Unii îţi vor spune că Direcţia a noua este capul întregului K. G. B., câinele lor de pază. Cred însă că aşa ceva şi în faţa rusului de rând ar părea o exagerare. Pe deasupra, GRU-ul n-ar îngădui una ca asta, aşa că nu vom lua în seamă varianta întâi.

— Bun, mai departe.

— Teoria mea este că Direcţia a noua conduce şi verifică întreaga reţea mondială de terorişti susţinuţi de Soviete. Deşi de multe ori le scapă de sub control.

— Pare foarte periculos acest *gospodin* Protorov, remarcă Nicholas.

Îl urmărea pe Minck foarte atent, deoarece bănuia că s-au apropiat de esenţa chestiunii.

Abia clipind, Minck spuse:

— E extrem de periculos. Şi foarte activ. Extraordinar de inteligent. Şi ceea ce-i mai rău pentru noi, nu este un birocrat.

— Prin urmare îi va veni şi lui sfârşitul, observă Nicholas. Îl vor aranja ei, scutindu-te pe tine.

— Cred că vor încerca.

— Adică ce?

Minck se îndepărtă de ferestre.

— Ani la rând, Protorov a fost şeful Direcţiei întâi. Apoi, în urmă cu aproape şase ani, a fost avansat. Eu cred că deja acest *gospodin* a devenit un om mult prea puternic.

— Prin urmare, va trebui să am în vedere că-mi trebuie extrem de multă precauţie.

— A, făcu Minck. Îl privi apoi pe Nicholas. Ţi-aş fi îndatorat dacă ai face-o. Mai ales având în vedere că Protorov simte o plăcere diabolică să prindă „dihorii” şi să-i chinuie.

— Asta voi fi eu de acum încolo? Dihor?

— Sato Petrochemicals este galeria subterană în care te voi vârî, spuse Minck prinzându-l de mână. Ai numai grijă să dai semnale la fiecare mişcare.

Ieşiră pe culoarele ciudatei clădiri.

— Tania îţi va înmâna un cod de acces care te va pune în reţeaua noastră 24 de ore pe zi. Ne vei putea suna oricând, vom fi la post.

Într-un târziu, zâmbi uşurat.

— Şi aş aprecia, Nicholas, dacă n-ai să uiţi să ne suni...

Începea să se întunece când Tengu socoti că a sosit timpul să părăsească *dojo*-ul. Încă de când fratele său întru arme, Tsutsumu, fusese găsit ucis la picioarele *sensei*-ului său Kusunoki, devenise tot mai neliniştit în acest castel cu ziduri groase, care îi ţinea loc de cămin de peste un an de zile.

Cum de-l descoperiseră pe Tsutsumu? Începuse a-şi pune această întrebare înspăimântătoare imediat ce a primit vestea morţii lui. Dacă l-au descoperit pe Tsutsumu, de ce nu l-ar descoperi şi pe el?

De când se afla el aici, ajunsese să înţeleagă că în lume există mult mai multe forţe decât îşi închipuia el. Fusese martorul unor fapte de bravură pe care le crezuse până atunci imposibile, fără să-l ducă măcar gândul la ele. Poate că şi lui i-ar fi dat să comită asemenea vitejii dacă ar mai rămâne aici. Însă nu avea să se întâmple aşa ceva.

Semnalul de la Centru îl asigura de contrariul dorinţei sale. Tengu se întreba acum de cine se teme el mai mult, de cei de la Centru, sau de lumea asta ciudată din jurul său? Deşi trăise printre ei, era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că nu făcea parte din rândul lor. El se învârtea pe o orbită diferită, în afara lor, ca luna faţă de soare, absorbind energia pe care o putea culege în imensul spaţiu dintre ei.

O parte din el nu se dădea dusă, însă acea parte nu putea fi cercetată şi Tengu îşi îndreptă cu putere gândul în altă direcţie.

Oricum, dacă n-ar fi găsit „seiful”, tot nu s-ar fi gândit să plece. Fusese o simplă întâmplare, însă după ce l-a găsit, Tengu îşi spuse că era locul cel mai ascuns pe care l-ar fi ales cineva, dar pe care nimeni nu l-ar fi găsit.

Tuturor novicilor le venea rândul să culeagă dimineaţa crinii acoperiţi de rouă de pe coastele muntelui Yoshino, dincolo de zidurile castelului. De dimineaţă îi venise şi lui rândul, foarte în zori – aşa cum făcea şi Kusunoki când era încă în viaţă – aşa că urcă pantele în căutarea celor mai desăvârşite flori.

Reîntorcându-se în *dojo,* intră în camera de studiu a *sensei*-ului. Era goală. După cum era obiceiul în *dojo,* acea încăpere era destinată exclusiv contemplaţiei spirituale a maestrului, care era la rândul său spiritul întregii învăţături practicate în şcoală.

Tengu îngenunche în faţa vazei de porţelan pe care o coborâse de pe etajera sub care se afla *tokonama,* nişa

contemplării din camera de studiu a lui Masashigi Kusunoki. Turnând apă proaspătă de izvor prin gâtul îngust al vazei, începu apoi să aranjeze crinii cu multă grijă.

De fapt, mintea îi era dusă departe în loc să se concentreze la spiritul florilor din mână, gândul i se reîntorcea la căutările sale din ultima săptămână, pentru a descoperi taina *sensei*-ului. Ce avea să facă el cu acel secret nici nu ştia şi nici nu-i era îngăduit să ştie prea mult.

Desigur, căutarea lui era stânjenită de faptul că trebuia să fie cu mare băgare de seamă printre aceşti oameni foarte periculoşi. Şi în acel moment îl frământa întrebarea unde călcase el strâmb de-l puteau bănui cât de puţin.

Şi, deoarece mintea lui căuta sensul filosofiei Zen, mişcările îi deveniseră stângace. Şi culmea ironiei, tocmai stângăcia l-a ajutat să facă acea descoperire. Pe când aranja crinii, câţiva stropi de apă se prelinseră pe podeaua impecabil lustruită. Încercând să le şteargă cu mâneca, observă o fisură părelnică precum o umbră. La început crezu că este o crăpătură provocată de diferenţele de temperatură din timpul anului, care produc dilatări şi contractări. Se concentră din nou şi observă atunci că linia de pe podea era ca un vârf de săgeată, lungă de circa 13 centimetri. Unul dintre capete se unea în unghi drept cu o altă linie. Pulsul începu să i se accelereze şi se uită repede împrejur, temându-se ca a fost văzut. Însă totul era cufundat în nemişcare.

Lungindu-şi gâtul observă că vaza de porţelan se afla chiar în mijlocul unui fel de uşă secretă. Îngrămădi florile în vază, o ridică foarte atent şi o puse mai într-o parte.

Scoase o lamă de cuţit aşa de subţire încât părea făcută din sârmă. Îndreptă vârful lamei spre umbra ca un fir de păr şi începu să râcâie cu cea mai mare grijă deoarece, dacă ar fi lăsat cea mai mică zgârietură sau semn pe podeaua lustruită, se putea considera un om terminat. De-ajuns că fratele său de arme fusese descoperit şi distrus, prin ce mijloace nu-şi putea da seama. Nu trebuia să se mai găsească nici cea mai mică urmă care să semnaleze

prezenţa unui alt trădător în *dojo.*

Ciuli urechile pentru a percepe şi cel mai îndepărtat zgomot din clădire, apoi începu să lucreze cu siguranţă şi meticulos, bucurându-se când văzu că bucata din podea se mişcă, mulţumindu-se însă să fie răbdător în continuare.

În cele din urmă fu răsplătit. Nu exista nici o balama, bucata de lemn se putea ridica în întregime. Tengu dădu satisfăcut din cap. Având în vedere felul şi locul ascunzătorii, sistemul acesta era cu mult mai sigur decat dacă *sensei*-ul i-ar fi pus balamale, care s-ar fi putut observa.

Sub bucata de lemn, se afla o adâncitură de circa şapte-opt centimetri, apoi un capac metalic cu broască automată. Folosindu-se iar de cuţitul său multifuncţional, reuşi să deschidă broasca. Înăuntru găsi hârtiile. După ele venise el în *dojo*, nu pentru antrenamente. Cât se poate de repede, îndesă ghemotocul de hârtie de orez în sânul bluzei lui de bumbac pe jumătate descheiată. Le simţi fluturarea uşoară, ca şi cum o pasăre din colivie i s-ar fi zbătut pe piele. Apoi se îngriji să închidă cele două capace ale seifului.

Concentrându-se din răsputeri, îşi mai pierdu câteva minute cu aranjamentul florilor în modul cel mai simplu şi mai atrăgător posibil. L-ar fi admirat şi un *sensei* de *ikebana.*

Apoi, în lumina slabă, încheie împachetatul puţinelor sale lucruri punându-le într-un săculeţ cilindric de pânză, pe care şi-l săltă pe umeri. După aceea îşi pipăi ghemotocul de hârtii prins lateral sub centură şi ieşi pe holul gol.

Repede, cu toate că îşi păstra calmul, porni prin labirintul de săli al dojo-ului, trecând nestânjenit de porţile cu stâlpii vechi, de piatră. Trecu pe lângă *torii,* porţile rituale, lăcuite în roşu, care vegheau asupra împrejurimilor şi porni pe poteca şerpuind în pantă spre versanţii bogat împăduriţi ai muntelui Yoshino. Şiruri zvelte de chiparoşi, cedri, tuia, răspândind în aer miresmele lor plăcute, se întindeau aproape până la bolta cerească, opunându-se ca un zid negru şi impenetrabil în faţa ultimelor străluciri ale apusului.

Spre est, deja puteau fi zărite primele stele mari, adâncind pocalul nopţii ce se pregătea să se coboare. Rândunele şi ploieri cenuşii o zbugheau în zbor spre marginile ruginii ale ogoarelor din vale, grăbindu-se spre cuib înainte de a-şi face apariţia prădătorii de noapte cu ochiul ager şi aripa puternică.

În spatele lui, luminile din fortăreaţa dojo-ului se aprinseseră, pâlpâind palide. Scăpase de ele. Tot timpul şederii lui acolo fusese nevoit să-şi înfrâneze gândurile. Era obositor pentru unul ca el deoarece, la o privire atentă, îşi dăduse seama că *dojo*-ul nu era profilat numai pe numeroasele subdiscipline ale tainicului *bujutsu* care cerea multe exerciţii, fizice, dar se practicau acolo şi destule exerciţii ale spiritului.

Urcând pe poteca şerpuitoare spre panta împădurită, Tengu se gândea la aceste lucruri. Era întrucâtva deprins cu tehnicile *ninjutsu* cele mai avansate. Dar aici, pe muntele Yoshino, i se părea că intră pe un domeniu în care nu se simţea tocmai liniştit.

Rotindu-şi din nou privirile cercetătoare, observă că a pierdut din vedere bastionul care-i ţinuse atâta timp loc de cămin. Simţi că i s-a ridicat de pe inimă o greutate ce până acum îl apăsase din plin. Şi aşa cum o bufniţă cu gheare ascuţite şi aripi puternice se înalţă în zbor cu prada înfăşcată, simţi un fel de exaltare sinistră şuierându-i prin vine.

Şi odată cu această senzaţie fu cuprins de o curiozitate pe care nu şi-o putea stăpâni. Căutând o dumbravă cât de mică printre tufişurile de pe coasta muntelui, pe partea stângă a potecii, se îndreptă spre direcţia aleasă, mergând pieziş. Ascuns acum de cedrii cei groşi, se aşeză pe o piatră acoperită cu muşchi, încrucişându-şi picioarele sub el. Alesese acea piatră deoarece semăna cu Tokubei, broasca legendară care scotea foc pe gură.

Aşezându-se pe ea, se simţea şi mai plin de eroismul de care fusese în stare. Vârî mâna prin deschizătura bluzei.

Se uită în susul şi în josul potecii aproape cufundate în

întuneric, apoi spre valea cea largă din zare, presărată din loc în loc cu luminile caselor scunde. Simţi un miros iute de fum şi se gândi la un ceaun de supă pus la fiert. Scutură apoi capul şi scoţând o lanternă subţire, de forma unui stilou, despături hârtiile furate din ascunzătoarea lui Kusunoki.

Aplecând puţin capul, începu să citească rândurile verticale. De ce să nu le citească? Desigur că i se cuvenea acest privilegiu. Întârzie asupra lor mai mult de o jumătate de oră, căutând să traducă literele alfabetului chinezesc *kanji* şi pe măsură ce descifra textul, inima începu să-i bubuie în piept, pulsul îi crescu şi se strădui din greu să-şi recapete răsuflarea. „Buddha!” gândi el. „Peste ce-am dat?” Începură să îi tremure mâinile când îşi dădu seama că hârtiile acelea aveau o importanţă covârşitoare pentru Japonia.

Atât de absorbit fusese, încât nu observă decât târziu luminiţa mişcătoare, plutind ca o nălucă printre cedri. Stinse imediat lanterna, însă luminiţa se oprise deja pe poteca din faţa lui, nemişcată şi înfricoşătoare.

Blestemând emoţiile care îi slăbiseră simţurile atât de acute de obicei, strânse la loc hârtiile, îngrămădindu-le iar în sân. Ascunse lanterna şi coborî spre potecă. Se gândi că era mult mai bine să apară singur, din pădure, decât să-l lase pe celălalt să-l caute. Mai ales dacă era un *sensei* din *dojo.*

Tengu se cutremură, gândindu-se la o astfel de posibilitate. Dar se concentră cât putu asupra *ki*-ului, ca să fie gata în orice clipă pentru lupta pe viaţă şi pe moarte.

Ieşind însă pe poteca şerpuită, observă imediat că luminiţa pe care el o zărise din pură întâmplare nu o adusese nici un *sensei*, ci o fată.

Era îmbrăcată într-un kimono verde iar în picioarele goale purta nişte *geta* din pânză groasă. Într-o mână ţinea un felinar cu gaz, iar în cealaltă o umbrelă *janomegasa*, confecţionată din pergament de orez viu colorat.

Începu să simtă burniţa pe faţă, abia acum dându-şi seama că plouă. Până atunci fusese protejat de adăpostul

cedrilor înfrunziţi. Observă cum se scurgeau picăturile alene pe pământ, de pe umbrela de hârtie ceruită.

— Scuzaţi-mă, doamnă, zise el înclinându-se, mai mult pentru a nu i se citi uşurarea de pe faţă. Sper că nu v-am speriat. Tocmai pornisem după ciuperci în pădure când...

Fata înaintă în viteză un pas spre el, ridicând felinarul atât de sus că-i putea distinge acum faţa.

Cu o strângere de inimă dureroasă, o recunoscu. Era Suijin, eleva de la *dojo*. Ce căuta ea aici? se întrebă el, scoţând repede cu mâna dreaptă lama lungă şi subţire a pumnalului.

Dar felinarul se şi lăsase la pământ, iar mâna liberă a lui Suijin strânsese deja umbrela în jurul tijei de bambus, cu o mişcare pe care abia dacă o observase.

Ochii săi percepură doar transformarea inofensivei tije de bambus într-o lamă de oţel înainte de a-i străpunge pieptul şi a-i despica inima.

Suijin îi urmărea faţa descompunându-se, în timp ce se prăvălea uşor la pământ, împroşcând totul în jur cu sânge. În ochi i se citea uimirea, furia, ruşinea; apoi privirile lui se uitară cruciş şi orice emoţie omenească dispăru din trăsăturile feţei. Se prăbuşi asemeni soldatului mic şi inofensiv pe care şi-l făcuse ea cândva în copilărie, din lemn, lut şi buruieni, pierzându-şi orice control, orice lumină din ochi. Ca şi atunci, în copilărie, îşi puse palma pe pântecul încordat, întrebându-se ce vrajă meştereşte acolo această încordare, ca înainte de naştere.

La picioarele sale se afla acum doar un maldăr neînsufleţit, o mumie caraghioasă de ceară, o parodie a unei fiinţe vii. Înfipse în pământ vârful lamei din capătul umbrelei, atât pentru a-şi elibera mâinile cât şi pentru a o şterge de sânge.

Aplecându-se, stropii de ploaie începură să cadă tot mai grei în jurul său. Inspirând aerul pădurii, nările î se dilatară ca ale unui animal de pradă care adulmecă vânatul. Ploaia cădea grea, iar obrajii trădătorului păreau acum un boţ de chit.

Bănuise încă de la moartea lui Tsutsumu că trebuie să mai existe un alt trădător. La drept vorbind, asta n-ar fi trebuit să fie treaba ei. Izbânda ei în faţa *sensei*-ului Masashigi Kusunoki reprezentase absolvirea cursurilor în *dojo* şi experienţa o învăţase că nicidecum nu trebuia să mai privească în urmă. Reuşitele erau o problemă strictă a prezentului. Cei care se opresc pentru a se lăsa încântaţi de reuşite mor cel mai ades în bucuria lor prostească.

Dar, în ciuda celor învăţate, ea se întorsese cercetând conţinutul buzunarelor trădătorului şi resimţind indignarea care o înfierbântase de dimineaţă când, văzându-l scotocind prin tainele *sensei*-ului, realiză că în anume fel Kusunoki fusese diferit. O cucerise într-un fel pe care ea nu şi-l putea explica. Îi simţea acum lipsa din plin şi dintr-odată, în inima munţilor împăduriţi pe care el îi îndrăgise atâta, singură doar cu vânturile vijelioase şi cu ploaia deasă, începu să plângă mută, cu durerea în piept şi cu inima plină de o tristeţe de nedescris, simţind deodată o povară de nesuportat.

După ce momentul de criză trecu, începu cercetarea amănunţită a cadavrului. Găsi şomoiogul de hârtii din bluza trădătorului şi cu infinită grijă, le dezlipi de pielea udă.

Repede, ferindu-le de ploaie, le strânse grămadă şi le puse la adăpost, sub kimono. Nu răsfoi hârtiile, nu era treaba ei ce conţineau. Aparţineau *sensei*-ului ei şi viu sau mort, locul lor erai acolo unde le pusese el.

Se ridică şi scoase lama din pământ. Era curată şi strălucitoare din nou. O puse din nou în capul umbrelei şi dispăru în pădurea de deasupra, ca să se îmbrace pentru ultima dată în costumul ei *gi* de discipol.

Luminile dojo-ului o chemau spre el. Sau era *Kami*-ul lui Kusunoki? N-avea cum să ştie. Hârtiile se aflau la ea în siguranţă şi în curând îşi vor relua locul cuvenit.

În dimineaţa imediat următoare înmormântării tatălui ei, pe Justine o aştepta o surpriză la firma Miliar, Soames Robberts. Mary Kate Sims nu mai era în biroul din colţul clădirii. Mary Kate Sims nu mai era vicepreşedinta firmei de

reclame.

Era gata să iasă din birou şi să intre după explicaţii la Rick Miliar, deoarece nici Min şi nici altcineva nu ştia ce s-a întâmplat, când acesta apăru în biroul gol.

— Am auzit că ai venit, spuse el citindu-i-se îngrijorarea pe faţă. Credeam că ţi-am spus să-ţi iei liber vreo două zile. Nu e nevoie ca tu...

— În clipa de faţă, munca e pentru mine cel mai bun leac, îl întrerupse ea. Nu-mi place să mă învârt prin casă zgâindu-mă la stafii. Întotdeauna mă tem că o să mă transform într-o pisică.

Rick dădu din cap politicos.

— O.K. E bine că ai venit, oricum. Am să-ţi arăt ceva.

Începu să o conducă spre uşă.

— Stai puţin, începu ea, am...

— Mai târziu, spuse el însoţind-o pe hol, spre ascensoare. Ce-ţi arăt eu e mai important.

La etajul de deasupra, o conduse după un colţ.

— Iată despre ce e vorba. Ce spui?

— O, Cristoase, gândi Justine, nu se poate!

— Ce naiba caută numele meu pe uşa lui Mary Kate?

— E noul tău birou acum, Justine. Biroul ăla mic de jos era numai temporar. Desigur că ştiai asta.

Ea se întoarse spre el, fulgerând:

— Temporar până te-ai descotorosit de Mary Kate, nu?

— Aici greşeşti crunt! A plecat de bunăvoie. Şi-a înaintat demisia ieri, la încheierea programului.

— Nu te cred, spuse Justine înfierbântată. Dacă avea de gând să plece, m-ar fi anunţat. Suntem doar prietene, sau ai uitat?

— Vrei să intrăm în birou? o îndemnă Rick. Închise uşa după ce intrară.

— Dacă nu te grăbeşti să-mi spui naibii tot adevărul, plec imediat de aici! urlă Justine.

După toate câte se întâmplaseră, moartea tatălui ei, schimbarea hotărârii lui Nicholas, asta i se părea prea mult ca să mai suporte. Parcă ducea în spate tot pământul. Capul

începuse să i se învârtească şi se trezi că se sprijină de marginea biroului de lemn.

— Adevărul este că Mary Kate... nu mai voia să-şi facă datoria. Intrase în conflict cu majoritatea superiorilor ei. Desigur, nu numai o dată i-am atras atenţia... Însă... În fine, ştii cum era Mary Kate.

— Ştiu că nu dădea două parale pe mărunţişurile voastre, Rick, clătină Justine din cap, amărâtă. Nu cred nimic din tot ce-mi spui. Mai bine ai recunoaşte că aveai de gând s-o pui pe liber din seara când am cinat împreună. Mă puneai la încercare pentru a-i lua locul!

Rick ridică din umeri.

— Întotdeauna se întâmplă aşa, Justine. Oricum, de ce să te înfierbânţi atât? A câştigat cea mai bună. Poţi să-ţi iei gândul de la Mary Kate. Ar trebui să...

— Ce ticălos ai fost să-mi faci una ca asta!

Se apropie de el şi-i trânti o palmă pe obraz.

— Şi mie şi ţie ţi-ai făcut!

Îşi luă poşeta şi mapa.

— Mai bine ai găsi pe altcineva să intre în rahatul vostru, pentru că eu am să ies!

— Frumoasă lovitură! spuse Rick zâmbind. Dacă urmăreşti să obţii mai mulţi bani, am să ţi-i pun la dispoziţie. O să trebuiască să mă cam zbat pentru ei, dar nu va fi nici un...

— Ai luat-o razna? Justine îi întoarse spatele, îndreptându-se spre uşă. Nu-mi trebuie un dolar de la firma ta. Să dispari naibii din viaţa mea!

Ajunsă pe trotuarul din faţa clădirii, îşi dădu seama că nu avea unde să se ducă. Nu se putea reîntoarce în apartamentul său gol şi însingurat şi mai ales nu putea da ochii cu lucrurile şi fotografiile lui Nicholas. Nici la Gelda nu avea de gând să se ducă; criza în care se afla ar fi dus-o pe marginea prăpastiei. Iar a-şi relua munca dinainte ca liber profesionistă îi părea pe moment de neconceput.

Încurcată, traversă drumul şi intră într-o cafenea. Nu putu gusta cafeaua, cu toate că probabil era bună. Pe obraji i se prelingeau lacrimile, în timp ce culorile hainelor trecătorilor

prin faţa vitrinei deveniseră şterse. „Trebuie să fac ceva”, îşi spunea ea.

Se duse la cea mai apropiată sucursală a băncii sale şi scoase cinci mii de dolari. Păstră jumătate din ei, iar restul îi transformă în cecuri turistice. După aceea îşi cumpără câteva articole de îmbrăcăminte, oprindu-se şi într-un magazin pentru bagaje, de unde cumpără o valiză uşoară. Puse îmbrăcămintea înăuntru. Cosmeticele nu reprezentau o problemă, însă îşi dădu în cele din urmă seama că tot va trebui să se întoarcă în apartament, pentru a lua unele lucruri necesare, pe care nu avea cum să le mai cumpere. Întârzie acolo cât de puţin posibil. Suficient însă pentru a-şi da seama de schimbare: părea că nu mai e casa ei. Totul părea mutat de la locul său, unele lucruri dispăruseră. Neliniştea şi tristeţea înlocuiseră tihna obişnuită. Îşi şterse lacrimile şi ieşi trântind uşa, încuind-o ca şi când renunţase la gândul de a se mai întoarce acolo vreodată.

Abia când se afla în avionul spre Honolulu şi de acolo spre Maui, îşi dădu seama că, într-adevăr, din cameră lipsea un obiect.

Teaca lăcuită în care-şi ţinea Nicholas *dai-katana,* sabia cea lungă de samurai, pe care o câştigase ca premiu, dispăruse din locul unde era agăţată în perete. Arma din ea dispăruse desigur, odată cu teaca.

Fără voie, ceva în ea începu să geamă.

La întoarcerea de la aeroport, unde îl condusese pe Linnear la zborul spre Japonia, Tania îl privi pe Minck cu o faţă îngrijorată. Auzise şi văzuse totul din camera alăturată, stând în dreptul oglinzii, care era de fapt o fereastră prin care te puteai uita în voie, fără însă a îi văzut de cei din spatele ei.

— Carroll, nu înţeleg ce pui la cale, spuse ea. Trimiţându-l împotriva lui Protorov numai cu puţina lui pregătire, e ca şi când l-ai fi trimis la moarte sigură. Altul era planul... doar dacă n-am scăpat eu ceva din vedere.

În ciuda reuşitei sale cu Nicholas, Minck nu era în apele

sale.

— Urmează-mă, spuse el brusc.

O conduse în capătul celălalt al casei-labirint. Aici, într-o porţiune interzisă până şi pentru propriul personal, Minck o conduse prin mai multe laboratoare fără ferestre, ajungând într-o cămăruţă metalică. Înăuntru era foarte rece. Aprinse lumina neonului din tavan.

Tania se strădui să vadă prin lumina violetă. Zări totuşi repede cadavrul învelit în pânză. I-ar fi fost de altfel imposibil să nu dea de el, deoarece, voluminos cum era, ocupa aproape toată cămăruţa.

Se îndreptă încet spre capul mortului şi trase pânza altă în lături.

— O, Doamne! exclamă ea în şoaptă. E Tanchistul. Desigur, nu acesta îi era adevăratul nume. Se întoarse spre Minck: Când l-au adus?

— Cât ai fost tu la aeroport.

Ea se îndepărtă de cadavrul învineţit.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce l-ai „botezat” aşa. Ştie doar toată lumea că în mesaje se codifică numele, nu se transmit cele adevărate.

— Atunci să ne bucurăm că Linnear nu ştie asta, spuse el înţepător. Din cauza acestui „pacheţel” pe care mi l-au depus la uşă în Honshu, voi avea acum de furcă tocmai cu serviciile fraţilor noştri, care s-au simţit datori să ni-l ramburseze pe Tanker.

Stăteau acum pe holul întunecos, cu uşa închisă în spatele lor.

— Ştim acum că numele conspirativ al lui Protorov este Cressus.

— Tanker era cel mai aproape de ei, spuse ea.

— E clar că s-a apropiat prea mult, replică Minck închizându-şi ochii. Acum, vrând-nevrând, trebuie să mergem pe mâna lui Linnear.

— Crezi că e cea mai înţeleaptă soluţie?

— Asta rămâne de văzut. De altfel, soluţie înţeleaptă sau nu, timpul nostru se cam epuizează. Mă tem că, dacă nu l-am fi trimis noi pe Linnear în gura lupului, ar veni lupul la

noi să ne servească la masa de prânz.

— Chiar şi aşa ar putea veni.

Un timp, Minck tăcu.

— Prin urmare, înţeleg că-mi dezaprobi improvizaţia la care am fost nevoit să recurg.

Tania pricepu că păşea pe un teren minat şi îşi căută atentă cuvintele.

— Cred numai că este un novice. În trecut, amatorii s-au dovedit de foarte puţină încredere şi deconcertant de imprevizibili. Pentru că nu cunosc disciplina.

— Hm. Destul de adevărat. Însă există totuşi şi un mare avantaj. S-ar putea ca Protorov să nu-i bănuiască legătură cu noi, aşa cum a făcut-o cu Tanker sau cum probabil ar face-o cu tine.

Minck se purta ca un ţăran sfătos, stând duminica la poartă şi tăifăsuind alene cu vecinul său. Ca şi cum situaţia încordată ce plutea în aer nu-l afecta cu nimic.

— Şi la urma-urmei, e un om care te bagă în sperieţi, ştii?

Părea că visează, dus pe gânduri.

— Până într-atât, încât îmi vine să cred că şi pe dracu’ l-ar băga în sperieţi.

Deschise ochii şi o privi:

— Şi, la nevoie, l-ar ucide şi pe dracu’, daca el sau cei din jurul lui, mă refer la cei dragi lui, s-ar afla în pericol. Linnear îmi pare un camarad foarte cinstit şi devotat, la fel cum îmi pare un pericol de moarte pentru duşman.

— Şi crezi că va avea destule motive pentru a-i frânge gâtul lui Protorov?

Tania realiză că acesta fusese de la început gândul lui Minck.

— Da, spuse el. L-am trimis pe Linnear acolo – cu multă înţelepciune, aş adăuga – pentru a-mi aduce pe tavă capul lui Viktor Protorov; pentru a pune un sfârşit fricţiunilor noastre, o dată pentru totdeauna. Nu-mi place deloc legătura asta a KGB-ului cu colonelul Mironenko. De fapt, mă sperie ca un schelet care mi-ar ciocăni la uşă. Încep să cred legătura dintre Protorov şi Mironenko ca fiind de o

extremă importanţă. Paranoicul din mine îşi închipuie un scenariu în care KGB-ul şi GRU-ul ajung la un fel de fuziune.

— Imposibil! explodă Tania, însă faţa ei devenită acum cenuşie îi trăda frica. Între cele două organizaţii sunt prea multe divergenţe, a curs prea mult sânge între ele.

— Sigur, sigur, draga mea Tania. Aşa ne-am obişnuit cu toţii să credem. Minck simţea o neobişnuită mulţumire de sine. Însă îmi pot închipui că s-ar face o încercare de alianţă; mi-l pot chiar imagina pe Protorov ca avangardistul acestei încercări. Are o minte deformată; nu este un birocrat. Ceea ce pentru un duşman este o armă periculoasă.

Începu să se agite.

— Oricum ar sta lucrurile, fie închipuiri, fie înspăimântătoarea realitate, a sosit timpul ca Protorov să dispară. Linnear va fi sabia mea fulgerătoare. Am încredere în el, chiar dacă tu nu ai.

— N-am spus asta.

— Nu cu atât de multe cuvinte.

O privi ca pe un mizilic la masă. Apoi se ridică.

— Dar, dacă se va dovedi că ai avut dreptate, peste câteva zile am să te trimit după el. N-avem timp de pierdut, aşa că vei începe imediat pregătirile. Pagerul o să-ţi dea de ştire dacă mai e ceva, după ce pleci de aici. Biletele-ţi vor fi rezervate la PanAm. Restul, sunt obişnuitele informaţii.

— Dar ce va face Linnear?

Minck o privi cu cinism.

— Prioritatea numărul unu, absolut numărul unu, va fi Protorov. Dacă tu şi Linnear vă veţi înţelege şi veţi forma o echipă, cu atât mai bine.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, spuse Minck îndepărtându-se, dacă Linnear va ajunge un obstacol, va trebui să te descotoroseşti de el.

Seiichi Sato avea o mare *hara.*

Îngenunchind în faţa mesei la care se afla Nicholas. Luă capacul de pe una din farfurii şi începu să-şi servească musafirul, pe care îl ţinea la loc de mare cinste.

Strict vorbind, *hara* însemnă în japoneză stomac, însă cuvântul are şi semnificaţia de „om bine integrat în toate aspectele vieţii”.

Una din primele lecţii de arte marţiale cerea elevului să-şi găsească acel izvor interior de resurse, care este situat în corpul omenesc sub nivelul ombilicului. Acest loc este cunoscut la chinezi sub numele *tan tien*, iar la japonezi *tanden.*

Acolo se află şi puterea fizică şi cea intelectuală. Un om cu o mare *hara* este centrat în sine, sprijinindu-se pe elementele naturii. Japonezii au observat adeseori că occidentali „se leagănă” când merg, semn că elementul principal al „centrării” lor este mintea, nefiind aşadar armonizaţi cu lumea înconjurătoare. Japonezii dimpotrivă, merg cu un pas apăsat, mersul lor articulându-se în mişcarea cursivă a membrelor inferioare, fluentă şi naturală, un semn că posedă *hara.*

Nicholas era uimit de marea *hara* pe care o poseda Sato şi asta constituia cel mai mare compliment la adresa unui japonez. Zburase cu avionul „o noapte fără de sfârşit”, după expresia japoneză, alungându-şi somnul timp de douăzeci şi una de ore, părăsind Washingtonul noaptea şi sosind pe aeroportul Narina în aceeaşi noapte, deşi în Japonia era o zi mai târziu, din cauza fusului orar.

Domnul Sabayama, unul dintre numeroşii favoriţi ai lui Sato, îl aşteptase câteva ore pe aeroport, cu ochii împăienjeniţi. Murmură ceva pentru a pune capăt scuzelor lui Nicholas şi luându-le bagajele din mână, îi conduse spre ieşirea unde îi aştepta o maşină. Nicholas îl întrebă pe Sabayma dacă nu s-ar putea îngriji de Craig Allonge la hotelul Okura. Domnul Sabayama îl linişti, asigurându-l că la hotel se află deja cineva care să se îngrijească de toate nevoile lor; iar el îl va însoţi pe Nicholas personal la casa lui Sato-san, la marginea capitalei.

În faţa hotelului, Nicholas îi spuse calm lui Allonge:

— Câteva zile s-ar putea să nu iei legătura cu mine, Craig. Poate chiar o săptămână. Vreau să ţii însă legătura

cu New York-ul şi să te îngrijeşti de mersul liniştit al treburilor. Am avut deja destul balamuc până acum.

Nicholas auzea loviturile crengilor de merişor în pereţii casei de lemn. Aerul de afară era curat. Pe străzile udate de ploaie, trecătorii se încovoiau în faţa vântului, ieşind de sub adăpostul umbrelelor *ama-gassa*. Când traversaseră râul care se varsă în Sumida, observase în treacăt arcul înalt al podului de pe bulevardul Nihon-bashi. Umbrele trecătorilor i-au amintit atunci de stampele lui Hiroshige, ducându-l cu gândul la alte epoci.

Convocarea lui acasă la Sato nu l-a surprins, având în vedere tonul urgent al telexului primit de la el. Trei crime, inexplicabile şi ciudate, erau mai mult decât un bun motiv de a-l chema la o întrunire în creierul nopţii. Japonezii sunt un popor practic şi în cazuri de extremă urgenţă, obişnuita lor politeţe este uneori lăsată pe planul al doilea, pentru a-şi asigura eficienţa acţiunilor.

Însă pentru Nicholas convocarea avea alte rezonanţe, pe care Sato nu le putea şti sau înţelege. Ducându-se în casa industriaşului, însemna s-o poată vedea iar pe Akiko şi cu puţin noroc, să poată vorbi cu ea.

Îşi aminti de evantaiul ornat cu auriu şi roşu, tremurând ca o frunză, o clipă, înainte de a-l îndepărta de la ochi, pentru a schimba pe veci cursul vieţii lui. Deoarece acum îi părea clar că tot ceea ce făcuse după vederea lui Akiko, orice hotărâre luase, totul avea drept scop s-o reîntâlnească.

Era atras de ea ca un fluture de flacără, fără vreun motiv logic, având chiar conştiinţa vagă că acest drum al lui peste ocean s-ar putea sfârşi fatal pentru el.

Nicholas nu mai era aceeaşi fiinţă ca pe vremea când dragostea lui pentru Yukio atinsese culmea. Însă o parte din nebunia de atunci încă mai ardea în el. Şi era conştient că nu va mai avea o viaţă liniştită, nu-şi va mai putea împlini *karma,* până nu-şi va lămuri mai întâi punctul acesta obscur al fiinţei lui. Îşi petrecuse întreaga viaţă căutând să înlăture bezna. Descoperise că poate supune haosul vieţii folosindu-se de măiestria artelor marţiale. Prin acest comportament

puternic, aflase nu numai cum să canalizeze forţele naturii, pe care le considera până atunci înfricoşătoare deoarece îi răpiseră tatăl şi mama – ci şi cum să-şi folosească propriile forţe interioare.

Puterea lui Yukio asupra lui era evidentă. Ea vorbise spiritului său încă înainte ca el să ştie de existenta lui. Atracţia ei îi ocolise mintea conştientă, sectorul raţional însărcinat cu luarea hotărârilor, în care se încredea atât de mult. Era atras de ea fără să ştie din ce cauză. Începuse să se teamă şi de ea şi de el. În mod straniu, faptul contribuise la adâncirea dragostei lui, imprimându-i în inimă un tatuaj negru, greu de şters.

Alergând cu maşina pe străzile umede ale capitalei, prin noaptea în care sclipeau neoane roşii şi portocalii, avea în cap numai gândul că se apropie din nou de Yukio. Incredibil, dar adevărat. Ce era vis şi ce era realitate în toate acestea? Trupul îi fu scuturat de un frison, la gândul că în curând va afla răspunsul.

Dar, spre marea lui dezamăgire, Sato îi aduse la cunoştinţă că Akiko era încă plecată în Kyushu, la mătuşa ei bolnavă. Îl văzu numai pe Koten, gorila de *sumo,* mişunând prin fundul curţii ca un Doberman dresat.

Mai întâi sosiră băuturile, apoi mâncarea. Japonezul modern obişnuieşte să bea băuturi alcoolice după ceaiul de seară. Şi pentru acest obicei, tot Occidentului trebuie să-i fie recunoscător.

Nicholas găsi whisky-ul Suntory destul de prost, însă totuşi bău, bucuros că Allonge, pe jumătate scoţian, nu era de faţă ca să vadă şi el cum mai arăta marfa de categoria întâi care adusese ţării lui atâta renume.

După cum le era obiceiul, japonezii sporovăiau despre orice, în afară de lucrurile care-i frământau. Acestora le venea rândul mai târziu. Sato pomeni în treacăt că Nangi-san plecase în Hong Kong pentru a încheia o afacere importantă.

— Ai considera o impoliteţe din partea mea, întrebă Nicholas, dacă ţi-aş spune că am impresia că Nangi-san nu

vede cu ochi buni această fuziune?

— Desigur că nu o iau drept impoliteţe, răspunse Sato. Bem amândoi, Linnear-san şi asta ne leagă întru prietenie. Asta ne leagă mai mult decât afacerile. Ştii doar că afacerile nu sunt precum căsătoriile. Urcă şi coboară în funcţie de fluctuaţiile pieţii. Factorii economici nu depind mereu de noi.

Sato îi aruncă o privire, iar beţigaşele îi rămaseră în aer.

— Trebuie să încerci însă a-l înţelege pe Nangi-san. Războiul şi-a lăsat amprenta asupra lui ca o gheară de tigru. Se trezeşte zilnic cu amintirea soarelui atomic, înţelegi ce vreau să spun. Efectele radiaţiilor atomice par că nu se vor sfârşi niciodată. El nu are copii, aşadar nu are familie şi asta din cauza radiaţiilor. Mă are doar pe mine.

— Regret mult, Sato-san. Mult de tot.

Sato îi aruncă o privire, beţigaşele rămânându-i în aer, deasupra farfuriei aburinde, în care se aflau trei feluri de peşte *sashimi* la cuptor, orez fiert, tăiţei, castraveţi şi arici de mare, toate stropite cu oţet îndulcit.

— Da, sunt sigur că regreţi, replică el în cele din urmă. Văd în dumneata o bucăţică din tatăl dumitale. Dar mai este şi cealaltă parte, cea pe care nu o cunosc.

Continuă să-şi servească musafirul.

Un răstimp mâncară tăcuţi, cu mişcări scurte şi repezi. Sato bău mai mult decât mâncă. Se vedea că-l încolţise dorinţa de a discuta deschis, fără rezerve.

Era ceva neobişnuit pentru un japonez. Dar, afumat de băutură, orice gest şi orice cuvânt erau îngăduite şi iertate. Prin urmare, Nicholas bău şi el. Întâlnirea n-ar fi ajuns la nici un rezultat dacă îl putea lăsa pe Sato să bea singur şi în plus, îl insulta, pentru că asta ar fi dat de înţeles că Nicholas îi refuza făţiş prietenia.

Din clipa când Sato l-a întâmpinat la uşă şi-a dat seama că omul avea nevoie de prietenia şi sprijinul lui, deşi era mai tânăr ca el. Indiferent de ceea ce s-ar fi aflat îndărătul crimelor prin *wu-shing,* acestea erau mult mai importante pentru el decât să se găsească din nou în impas cu încheierea fuziunii, aşa cum se întâmplase la început cu

Tomkin. Oricare va fi fost teama în legătură cu pedepsele rituale, care îi stăpânea pe Sato şi Nangi, ea era mai presus de obişnuita precauţie şi de preferinţa lor pentru tratative îndelungate.

Nicholas, priceput în a analiza fiecare situaţie după elementele care au produs-o, văzu în înmuierea atitudinii lui Sato un început de slăbiciune.

Nu considera însă deloc nobil sau onorabil să folosească această slăbiciune în propriul avantaj, cu toate că avea absolută nevoie să pătrundă în misterul planului *Tenchi.* Ştia prea bine că în alte condiţii ar fi fost în stare să dărâme şi un zid de piatră, dacă ar fi aflat că acolo se află secretul. În orice caz, la o privire din afară, munca secretă a *keiretsu*-ului părea acum vulnerabilă. Sato se exprimase clar că nu doreşte amestecul poliţiei. Nicholas fusese singura persoană acceptată din afară pentru a rupe lanţul crimelor *wu-shing,* deţinând astfel atu-ul unui punct forte în privinţa tratativelor.

— Puah! izbucni Sato, atrăgându-i atenţia lui Nicholas. Aruncă apoi ceşcuţa la podea.

Purta un kimono, cu modele ruginii de toamnă. Îi oferise unul şi lui Nicholas, cel cu modele *noh*, folosite în teatrul tradiţional japonez, pe care i-l adusese Akiko în noaptea premergătoare nunţii lor, iar oaspetele era acum îmbrăcat cu el. Stropi de whisky îi zburaseră pe manşetă, îmbogăţindu-i decoraţiile ţesăturii.

— Whisky-ul ăsta nu e o băutură adevărată!

Întoarse către oaspete ochii săi încercănaţi.

— Linnear-san, alege tu băutura pentru seara asta.

— Mulţumesc, Sato-san, se înclină politicos Nicholas. Aş vrea foarte mult nişte sake. Fiert, dacă se poate.

— Se poate! izbucni Sato. E modul cel mai indicat de a-l bea!

Se clătina tare pe picioarele încălţate cu şosete scurte, albe, îndreptându-se către barul aşezat pe peretele cel mai lung al camerei. După standardul japonez, era o cameră foarte spaţioasă, de şaisprezece *tatami.* Lângă bar se găsea

o sobă *naga-hibachi,* de lemn şi oţel, mai mică decât cea din partea opusă a casei. Nu fusese niciodată folosită de către femeile din gospodărie, fiind destinată exclusiv stăpânului casei.

Ducându-se să fiarbă rachiul de orez, Sato murmură un cântec vechi, pe care îl învăţase împreună cu Gotaro de la *obă-chama*, când erau copii. Cântecul său părea să umple camera cu o căldură ireală, ca şi când Sato reuşise să atragă asupra sa influenţa unor *kami* buni.

Dar când se întoarse la măsuţă cu băutura, faţa lui devenise serioasă.

— Mi-e teamă că peste noi au venit vremuri grele, Linnear-san, spuse el turnând în ceşcuţe. Acest *wu-shing...* Se cutremură. Eu sunt samurai, iar asta e... e pur şi simplu o barbarie. Nu mă miră că îşi are originea în China. Cât de lipsiţi de discernământ putem fi noi, japonezii, să luăm de la ei ceea ce-i mai rău împreună cu ce-i mai bun! *Yakuza,* Mafia noastră, nu este decât Treimea lor respectabilă; şi *ninja* tot de la ei ne-au venit.

Se încruntă o clipă, ca şi cum ar fi uitat ceva, apoi lăsă capul în jos.

— Scuză-mă, Linnear-san. Limba unui om bătrân o ia de multe ori razna la ceas târziu.

Linnear ridică o mână pentru a-l opri, dar mâneca kimonoului atinse buza delicatei ceşcuţe de porţelan, plină cu sake. Spărgându-se, făcu un zgomot uşor. Lichidul incolor curse pe masă. Nicholas sări în picioare.

— Mii de scuze, Sato-san. Iartă-mi te rog stângăcia mea occidentală!

Sato şterse repede masa, adunând cu pricepere cioburile.

— N-am de ce să te iert, prietene. Akiko nu este acasă pentru a ne servi dintr-un porţelan mai de soi.

— Asta era un serviciu vechi şi demodat, care de mult trebuia aruncat la gunoi. Numai lenea mea de a nu da un astfel de ordin l-a mai ţinut prin casă. Puteam să-l arunc chiar eu.

Cerându-şi scuze pentru stângăcia sa, Nicholas apăru în faţa gazdei drept un om foarte manierat, eliberându-l

totodată de jena penibilă în care se aflase.

Întorcându-se de la sobă cu alt sake, respectul din ochii lui crescuse. Împingând ceşcuţa spre Nicholas, se aplecă politicos.

— *Domo arigato*, îi răspunse Nicholas la plecăciune.

Sato puse vasul cel mare cu sake pe masă, înainte de a relua:

— Părerea mea este, Linnear-san, că *wu-shing* ne vizează direct, pe mine şi pe Nangi, cu toate că, cele trei crime au subminat serios eficacitatea concernului. E ceva cu tâlc în fiecare din cele trei crime. Cu fiecare nouă crimă Kagami-san, Yoshida-san, apoi Ishii-san, avansăm spre vârfurile conducerii companiei. Într-adevăr, e înfricoşător să privim ce ar putea urma.

Îşi lăsă ochii asupra ceşcuţei golite, iar Nicholas, cu tot alcoolul băut, realiză că momentul era dificil. Nu putea decât să rămână mut.

— M-am gândit îndelung la aceste ritualuri de pedepsire; Sato îşi ridică privirile. Iar acum îmi dau seama că suntem vânaţi de propriul nostru trecut. Poţi să mă înţelegi? Da, aşa m-am gândit. Din toţi oamenii, tu poţi să mă înţelegi.

— Ai discutat cu Nangi-san asupra posibilei… origini a pedepselor?

— Nu, Nangi-san este *sempai* şi nu pot discuta cu el asemenea lucruri.

— Da, înţeleg.

— În plus, recunoscu Sato, Nangi-san nu prea vrea să-şi amintească de trecut. Multe lucruri ar fi bucuros să le uite, unele pentru că au fost întâmplări prea crude, altele pentru că l-ar emoţiona prea tare. L-ai crezut probabil pe Nangi-san un om rece şi fără inimă, dar nu este aşa. Nu, nu. Sentimentalismul este chiar partea lui caracteristică. A plâns amarnic la moartea bunicii mele. L-a luat durerea de inimă când a fost nevoit să vândă un serviciu de ceai din timpul dinastiei Tang pe care i-l dăruise ea. Din nefericire, a trebuit să-l vindem după terminarea războiului, pentru a putea veni la Tokyo, unde am intrat amândoi în afaceri.

Înţelegi, ceşcuţele acelea erau o adevărată întrupare a geniului artizanilor chinezi, fiind confecţionate dintr-un porţelan transparent aproape ca un izvor de munte. Dar, dincolo de incontestabila lor valoare estetică, cred că o parte din ataşamentul lui Nangi-san faţă de ele se datora împrejurărilor emoţionante în care le primise *obă-chama.*

Îi relată lui Nicholas povestea rudei îndepărtate a bunicii, care se refugiase la ea în timpul bombardamentului din Tokyo.

— Cred că această întâmplare i-ar arătat lui Nangi-san, mai mult ca oricare alta, inutilitatea cruzimii războiului. El ţine mult la trecut şi cred că înţelegi de ce nu doreşte să discuite despre acest subiect. (Sato îşi scutură capul). Mi-e teamă că nu putem conta pe el în ceea ce ne interesează acum, deoarece e dureros să-şi mai aducă aminte. Nici măcar cu mine nu va vorbi despre trecut.

— Atunci rămâne la latitudinea dumitale, Sato-san. Depinde de memoria dumitale.

— Ştiu, răspunse acesta amărât, dar până acum n-am reuşit să-mi amintesc nimic deosebit. Ştii cum a fost Japonia după război. Au fost vremuri nemaipomenite. Pentru a supravieţui, trebuiau luate măsuri extraordinare. Regimurile se perindau la conducere. Se formau în pripă alianţe şi tot în pripă se rupeau.

Sato mai turnă sake. Nicholas interveni:

— Înţeleg. Pe atunci îţi puteai face tot atâţia prieteni pe câţi duşmani.

Sato îl aprobă:

— Erau vremuri încordate. De multe ori îmi spun că zece ani treceau într-unul singur şi anii într-o săptămână. Realizam atât de multe într-un timp atât de scurt, ne reveneam din prăpastia înfrângerii, recăpătându-ne încrederea în propriile puteri. Părea că trebuie s-o luăm mereu de la capăt. Măcelul războiului a făcut ca societatea să fie condusă adeseori de cei mai răi dintre noi. Ca pasagerii din Arca lui Noe, am pus piciorul pe muntele Ararat, pregătindu-ne să întemeiem o nouă societate. Şi am reuşit. Am depăşit inflaţia galopantă, prin Ministerul

Industriilor şi Exportului ne-am dezvoltat industria, permiţând anumitor ramuri să cunoască cel mai rapid ritm de dezvoltare din lume.

Se uită la Nicholas şi zâmbi.

— Am reuşit să transformăm eticheta „Made în Japan” dintr-un motiv de zeflemea într-un motiv de mândrie. Şi nimic din toate acestea nu a fost întâmplător. *Karma* noastră e măreaţă şi continuăm să progresăm, în ciuda necazurilor prin care trecem uneori.

Mai turnă sake, picurând puţin şi pe masă.

— Dar ştii singurul lucru pe care nu-l putem accepta, Linnear-san? Este faptul că, într-o epocă devoratoare de energie, tancurile petroliere ce vin şi pleacă din Japonia zi şi noapte sunt atât de numeroase încât au împânzit Pacificul. Lumea trebuie să ne hrănească, pentru a fi în stare să supravieţuim. Asemeni unui copil care scânceşte pentru că nu-şi poate pregăti singur hrana, stăm înfipţi în nişte insule lipsite de cea mai mică urmă de petrol. Înţelegi cât de rău e pentru noi, Linnear-san?

Dădu singur din cap.

— Desigur că înţelegi. Doar eşti unul dintre ai noştri, la urma-urmelor. Chiar dacă alţii nu-şi dau seama, eu îmi dau. Şi cunoşti adevărul zicalei potrivit căreia nici un necaz nu poate dura o viaţă.

Oftă din greu.

— Îţi mărturisesc însă că uneori devin şovăielnic.

Părul îi era acum lins pe cap din cauza căldurii, iar kimonoul i se descheiase puţin, zărindu-i-se o bună parte din pieptul fără păr şi marginea unui sfârc.

— Adevărul este, spuse el cu glas şters, că uneori simt lipsa soţiei mele. Nu, nu despre Akiko vorbesc. Înaintea ei am fost însurat cu Mariko. Frumoasa Mariko. Când ne-am cunoscut, era foarte tânără. Zâmbi din nou şi Nicholas desluşi o lumină adolescentină, răzbătând prin anii de necazuri adunate grămadă. Dar eu? Ei, şi eu eram pe atunci mult mai tânăr. Îl cunoşteam deja pe Nangi-san. Lucra la Ministerul Industriilor şi Exportului, iar eu intrasem în

afaceri. Aveam pe atunci câteva *kobun*-uri şi toate erau prospere. În unele privinţe mă încredeam în părerile lui Mariko. Ea m-a sfătuit să cumpăr compania Ikiru Cosmetics. S-a întâmplat în 1976; Ikiru fabrica produse cosmetice şi când am cumpărat-o eu, industria de acest fel se afla în plină ascensiune. Investiţia a fost fantastică. Într-un singur an de activitate *keiretsu*-ul şi-a scos banii investiţi în cumpărarea lui şi chiar un mic profit. Se întrevedea un al doilea an strălucitor. Urmându-şi datoria de membră a familiei, Mariko începu să folosească ea însăşi produsele Ikiru, altfel nu şi-ar fi putut convinge prietenele să le cumpere. Deoarece pielea ei perfectă, ca porţelanul, era mândria ei. Folosea cremele de faţă de două ori pe zi, aşa cum făcuse şi cu cele vechi, înainte de a cumpăra eu compania. După câteva luni a început să se plângă de dureri de cap puternice. Deseori durau câteva zile. Pe parcursul acestor perioade o cuprindeau ameţelile. Am dus-o la doctor. Nu i-a găsit nimic în neregulă, însă i-a sugerat să-şi petreacă o săptămână într-o staţiune de odihnă. Urmându-i ascultător sfatul, am trimis-o în linişte la ţară. Însă în staţiune Mariko a fost cuprinsă de febră. Când au chemat un alt doctor, acesta i-a găsit pulsul neuniform şi accelerat. La cererea proprietarilor vilei unde stătea ea, doctorul m-a chemat la telefon. M-am dus imediat şi am luat-o de acolo. La Tokyo a fost consultată de un specialist, care, după o sumedenie de teste, a informat-o că va avea necazuri cu fierea. I-a dat o reţetă. Însă febra a persistat şi a început să-şi simtă carnea de sub pielea feţei întărindu-se, aşa că folosea soluţia demachiantă cu mai multă conştiinciozitate ca înainte, după fiecare machiaj. Până într-o dimineaţă când, trezindu-se, a descoperit că toată pielea corpului îi era netedă şi tare ca a feţei. Ducându-şi mâna în lungul piciorului, i s-a părut că a atins o păpuşă de ceară, nu propriul membru. Mai revoltată ca oricând, s-a reîntors la doctorul ei, care a supus-o unui nou control medical. De data aceasta a asigurat-o că pancreasul era de vină. I s-au prescris şi mai multe medicamente, pe care le-a luat. După o săptămână, Mariko s-a trezit lac de sudoare. S-a ridicat

din pat ca arsă, inima bătându-i ca un ciocan de forjă. Visase. Visase sânge. Şi privindu-şi perna, a observat pe ea o pată roşu-maronie. Şi-a dus automat mâna la obraz şi a retras-o mânjită de sânge şi puroi. Isterizată, a trimis după mine şi de data aceasta am insistat să se interneze în spital. Slăbise foarte mult şi avea probleme cu respiraţia, deşi doctorii n-au fost în stare să-i descopere nimic la plămâni sau în sistemul respirator. Continuau s-o supere obrajii şi abia se abţinea să nu se scarpine. Repeta întruna că are ceva sub piele. Ceea ce-i ieşise prin pielea obrazului a fost trimis la laborator pentru analiză, însă tehnicienii erau foarte aglomeraţi, iar analizele cer mult timp. Între timp Mariko slăbea întruna, deoarece nu putea să mănânce. Încet, se îndepărta de mine, căzând într-o comă la fel de inexplicabilă pentru doctori ca de altfel toate celelalte simptome ale bolii ei. La mai puţin de o săptămână a murit, trecând din comă la somnul de veci, fără a-şi îi recăpătat vreun moment cunoştinţa. Nu-mi aduc aminte dacă i-am zis vreodată la revedere sau că o iubeam, în timpul acestor zile şi nopţi lungi.

Terminaseră şi mâncarea şi băutura. Farfuriile cu resturi aşteptau să fie deşertate la gunoi.

— Puţină consolare am găsit, spuse Sato, când laboratorul mi-a transmis rezultatul analizelor chimice. Crema de faţă pe care o folosise conţinea un polimer asemănător parafinei, din felul celor utilizaţi la vopsele emailate. Soluţia demachiantă dizolvase acest polimer, permiţând astfel pătrunderea lui în sânge. Ajunsese să-i închidă porii pielii, sufocând-o treptat şi afectându-i o serie de organe, printre care fierea şi pancreasul. Uluit şi îndurerat, am trecut imediat la schimbarea formulei produselor Ikiru şi odată lucrul realizat, am început să înregistrez toate ingredientele din cosmetice, chiar pe ambalajul lor. Abia după 1979 Ministerul Sănătăţii a cerut înregistrarea legală obligatorie a componentelor chimice din cosmetice, după protestele neîncetate venite nu numai din partea mea, ci şi de la mii de persoane afectate de *kokuhi-*

sho, sindromul pielii negre, provocat de colorantul Roşu 219, bazat pe gudron de cărbune, folosit la unele creme de faţă pentru femei. La şase luni după moartea lui Mariko, după ce mi-am revenit la normal, am fondat *keshohinkogai higaisha no kai,* Organizaţia victimelor de pe urma produselor cosmetice, folosind o parte din profiturile de la Ikiru.

Pe Nicholas îl durea inima auzind câte necazuri avusese de îndurat Sato. Dar Mariko nu fusese singura victimă a sindromului pielii negre. Suferinţele şi moartea altor fiinţe îl vor fi afectat de asemeni, într-o anumită măsură. Iar ispăşirea, ştia Nicholas prea bine, nu era tot una cu a nu fi păcătuit deloc.

Sato întoarse ceşcuţa cu fundul în sus şi puse palma pe ea.

— Spune-mi, Linnear-san, în afară de plăcere, ai mai găsit ceva în dragoste? Îşi legănă capul moleşit de căldură. Da, Buddha ştie că acolo unde sunt certuri există durere şi suferinţă uneori, când supărarea ţine câteva zile. Însă e ceva trecător. Dispare ca zăpada iernii, în fiecare an, după care soarele de primăvară face din nou să înflorească totul. Mă refer acum la ceva cu totul diferit. Capul i se legăna pe piept, ca şi cum i-ar i fost prins direct pe umeri. În această privinţă, experienţa nu ajută la nimic. Linnear-san, te-ai simţit vreodată prizonierul dragostei? Ca şi cum ai iubi fără să vrei, nu din proprie dorinţă. Pentru că *trebuie*, înţelegi?

Îşi luă mâna de pe masă şi Nicholas observă că ceşcuţa de sub ea dispăruse.

— Ca şi când o inimă răuvoitoare a trimis o vrajă asupra ta...

În amurgul zilei, Lew Croacker stătea cufundat în scaunul maşinii care îi dusese de-a lungul coastei estice a Floridei. Alte maşini goneau pe lângă el, cu luminile roşii ale stopurilor aprinse, ca nişte ochi iscoditori. Alix tocmai se dusese la toaleta unei cofetării de pe marginea autostrăzii.

Simţea acum vibraţiile drumului ca şi când ar fi făcut parte din fiinţa lui. Lăsaseră în urmă fluviul Savannah. În

faţă se întindea statul Georgia, apoi Carolina de Nord şi celelalte, după cum şerpuia autostrada 195 în drumul său spre nord-est. Nu mai mâncaseră de la Jacksonville, deoarece nu avea rost să oprească în vreun orăşel şi să lase urme pentru eventualii urmăritori. Marile oraşe îi înghit pe noii sosiţi sau pe cei aflaţi în trecere, fără a le da cineva importanţă.

Alix îi ceruse să încetinească imediat ce vor fi trecut de hotarul Floridei, dar Croacker îşi înfundă piciorul în acceleraţie. Ea crezu că o face din încăpăţânare, însă el nu-i spusese ce găsise în Fordul Sedan al Monstrului Roşu. Era un aparat Phoenix de transmisie-recepţie codificată a mesajelor, despre care el aflase până acum numai din citite. Vederea lui îl îngheţase până în măduva oaselor. Nu se gândise până acum că vreunul din mercenarii lui Raphael Tomkin ar şti să lucreze cu un Phoenix.

Dispozitivul Phoenix era o invenţie relativ recentă, care transforma cuvintele rostite într-un mesaj codificat prestabilit. Între două aparate de acest gen se transmitea numai codificat, aşa că mesajul rapid era practic indescifrabil pentru eventualii intruşi.

Acum, singur în noapte în statul Georgia, în faţa drumului nesfârşit, cu bâzâitul motorului în urechi, Croacker se întreba unde l-a dus obsesia privind uciderea Angelei Didion. Îşi părăsise slujba, prietenii... şi o femeie pe care abia apucase s-o cunoască şi să se îndrăgostească de ea. Întreaga lui viaţă fusese întoarsă pe dos. Şi pentru ce?

Pentru a se răzbuna pe Raphael Tomkin. Deoarece, în ciuda tuturor evidenţelor, Croacker era încă ferm convins că industriaşul o ucisese pe Angela Didion. Cum şi de ce, asta rămânea de stabilit. Dar acum dăduse de cheia rezolvării problemei. Alix Logan era singurul martor şi în ciuda tuturor aşteptărilor, era încă în viaţă. Şi din nou se întreba: „De ce?”

Înfiorându-se, îşi continuă analiza. În mod firesc, ar fi trebuit să fie de mult oale şi ulcele. O văzu ieşind pe uşă şi acceleră motorul. Era în viaţă. Şi ţinută cu grijă în viaţă de

două creaturi foarte înfricoşătoare. De ce? Şi de ce îi fixaseră un domiciliu forţat? Desigur că ar fi putut s-o ducă în altă parte. De cine o apărau ei? De Croacker? Dar numitul Croacker era mort pentru toată lumea, izbit cu maşina când mergea pe drumul din afara Key West-ului şi înecat de i se pierduse urma. Cine pusese la cale toate astea? Tomkin?

Tresărind, Croacker îşi aminti de Matty Guraliva. Ea fusese pasărea nevăzută din cer care-i ciripise numele şi adresa lui Alix Logan. Pe bani grei, fireşte, dar o scosese la capăt, nu-i aşa?

— Stai aici, îi spuse el lui Alix, repezindu-se apoi spre cafenea.

Înăuntru schimbă nişte bani în mărunţiş, apoi efectuă o convorbire interurbană. Îi răspunse o femeie. La început, aceasta susţinu că n-a auzit în viaţa ei de nici o Matty Guraliva. Croacker reuşi însă s-o convingă să vorbească, priceput cum era el la asemenea treburi.

Matty era plecată, femeia nu ştia unde şi nici când se va reîntoarce nu ştia. De la întoarcerea din Aruba, nimeni nu mai ştia mare lucru despre Matty. Se dăduse la fund. Croacker îi spuse că înţelege situaţia, deoarece la fel i se întâmplase şi lui. Nu avea ce număr de telefon să-i lase femeii şi în situaţia dată, chiar dacă ar fi avut, tot nu i l-ar fi comunicat. Aşa că spuse că va suna el mai târziu.

— Hai să mergem, spuse strecurându-se la volan şi îndreptând maşina pe şosea.

— Sunt obosită, se plânse Alix de pe scaunul alăturat. Se ghemui de oboseală.

Având-o alături, se simţea ca după un vis ce devine realitate. Zveltă, blondă, frumoasă. Croacker văzuse asemenea femei numai de la distanţă. De aproape se aşteptase să se transforme, ca în basme, într-o broască râioasă. Cum acest lucru nu se întâmplă, fu surprins. Nu simţea faţă de ea tocmai pofta pe care o arătase Monstrul Albastru, deşi nu putea să nege că nu-i treceau prin cap unele gânduri erotice.

Şi mai mult însă, avea un sentiment protector. Ştiind-o vie, alături de el, se simţea înduioşat şi parcă trăia mai

intens. Nu voia să se culce cu ea, însă, la fel ca un tată căruia îi place să-şi vadă fata goală când ea a ajuns la pubertate, îşi dorea şi el să-i mângâie goliciunea cu privirile. I se părea că, dacă ar avea-o goală sub ochi, jenată şi lipsită de apărare, sentimentele i-ar spori şi s-ar simţi satisfăcut.

Însă în noaptea aceasta nu-i era gândul la fata blondă, ghemuită ca o pisică alături de el în maşină. Mintea lui reconstituia clipa când văzuse pentru prima dată Phoenix-ul şi fusese scăldat de o sudoare rece.

Scopul final al unui japonez beat este reciprocitatea din partea partenerului său. Deoarece este clar că libertatea pe care o găsesc japonezii la beţie le îngăduie să-şi descătuşeze spiritul, aceasta nu se poate realiza de unul singur. Descătuşarea reciprocă, strânsul mâinilor cu căldură prietenească, este ceea ce contează cu adevărat.

Nicholas realiză că Sato aşteaptă. Era pentru amândoi un moment crucial; multe vor depinde de comportamentul şi spusele lui Nicholas. Dacă acum l-ar minţi, necrezând spusele lui Sato că este unul de-al lor s-ar putea ca relaţiile lor să se rupă iremediabil. Cu toate că Sato afirmase că se pot considera prieteni. Erau doar vorbe, iar japonezii nu pun prea mare bază pe vorbe. La ei, ceea ce contează cel mai mult, constituind principalul lor element de respect, sunt faptele. Deoarece faptele sunt întotdeauna grăitoare, ele nu mint niciodată.

Nicholas bănuia că, de bine, de rău, la ora actuală el şi Sato trebuiau să se încreadă unul în celălalt. Intraseră amândoi la apă până în gât, iar înaintea lor se găsea un hău adânc. Dacă nu se încredeau unul în celălalt, însemna că duşmanul comun se putea considera de pe acum învingător.

— Eu cred, Sato-san, că într-o anumită măsură ne asemănăm. Probabil că acesta este motivul pentru care Nangi-san nu mă agreează. Probabil că a sesizat asemănarea noastră. Când eram eu tânăr... tânăr şi fără minte, cei doi izbucniră într-un hohot puternic, privindu-se

reciproc, am cunoscut o femeie. Părea mai în vârstă decât era; şi era mai în vârstă ca mine, bineînţeles. Şi atunci, faptul că trebuia să merg la şcoală m-a împiedicat să mă iniţiez mai devreme în experienţa principală a vieţii.

Sato, cu ambele mâini pe obrajii îmbujoraţi, era captivat; se vedea că se bucură imens ascultându-l.

— Avea o putere pe care nu mi-o puteam explica şi nici acum nu pot, deşi cred că acum o înţeleg mai bine. Însă era ceva, după cum foarte just ai spus dumneata, era ca şi cum o inimă rea aruncase o vrajă asupra mea. În faţa ei mă simţeam neputincios. Şi nu era mai mult decât un animal de prăsilă, Sato-san. Încă nu-mi pot da seama cum pot exista asemenea creaturi. Şi totuşi trebuie să recunosc că tocmai asta mă atrăgea spre ea. Îţi dai seama că nu-mi putea oferi nici un fel de fericire. Şi nici ea nu era o fiinţă fericită. Cum putea să fie fericită? Dacă nu făcea dragoste, o cuprindea nimicnicia. Nu, nu se scufunda în Neant; ştim amândoi că Neantul reprezintă o forţă şi că are un fel de pace esenţială care duce la împlinirea spiritului, însă atunci când nu făceam dragoste, Yukio parcă se diminua. Nu i-am luat în seamă acest aspect până într-o zi de aprilie, când ne plimbam prin parcul Jindaiji. Preferam acest loc tuturor parcurilor din Tokyo, deoarece acolo obişnuia tata să mă ducă în copilărie şi nu în parcul Ueno. Cred că îl prefera din cauză că era un fel de rezervaţie dendrologică. Lanternele de hârtie *bonbori* încă mai atârnau printre crengi, deşi trecuse vremea înfloririi cireşilor timpurii *someiyoshino.* Era târziu, în *hanami,* a treia zi a sărbătorii scuturării florilor de cireş. Intenţionasem să mergem acolo cu o zi mai înainte, când petalele sunt încă în floare; însă Yukio răcise şi a trebuit să ne petrecem timpul urmărind programul T.V. În a treia zi ne plimbam pe aleile întortocheate ale parcului Jindaiji şi aveam impresia că mă aflu pe pantele muntelui Yoshino, cu o sută de mii de cireşi în jurul nostru, foşnind în bătaia vântului. Nu mai plânsesem niciodată la *hanami,* deşi mama plângea adeseori şi chiar în ochii tatei am văzut o dată lacrimi. Şi atunci se întâmplase asta tot în cea de-a treia zi şi mă întrebam ce-i cu el, ce l-a emoţionat aşa de

tare, doar florile fuseseră mai frumoase cu o zi înainte. Acum plângeam şi eu, înţelegând ce văzuse tatăl meu, iar eu, un puştan, nu. Deşi *sakura,* florile de cireş, începeau să se treacă, toţi ştiau că pentru ele nu va mai fi ziua de mâine, ceea ce le înfrumuseţa şi mai mult în ochii celor care-şi luau acum adio de la ele. Tristeţea inefabilă a momentului devenea aproape palpabilă. Şi atunci, pentru prima dată, m-am trezit luminat de înţelegerea profundă a nobleţei căderii, pe care noi japonezii o respectăm aproape cu religiozitate. Deoarece mi-am dat seama că în tristeţea momentului simţeam imboldul de a fi erou. În caz de nevoie, căderea trebuie să fie eroică.

Nicholas făcu o pauză. Şi el era acum dus pe gânduri asemeni lui Sato, la amintirea vremurilor trecute. Era răpit cu totul de ocazia de a se destăinui.

— Apoi s-a întâmplat ceva straniu. M-am întors s-o privesc pe Yukio. Îşi ridicase frumosul ei cap spre norii alb-rozalii de petale plutind în zbor. Îi puteam vedea aproape în întregime gâtul şi scobitura dintre clavicule. Două petale albe i se opriseră pe bluza ei de mătase, ca şi cum s-ar fi reîntors la stăpâna lor. Şi am văzut că erau una, acele minunate petale de pe urmă şi Yukio. Şi ea, avea aceeaşi calitate, care o făcea cumva deosebită. Nu mă refer la nimicnicia ei din clipele când nu făcea dragoste, ci la tristeţea teribilă, dureroasă, nepotolită, care trecea pe plan secund tot ceea ce vedeam în parc. Şi toţi anii următori m-am întrebat dacă acesta fusese motivul pentru care o iubeam şi o doream mai presus de orice. Fiindcă eram întrucâtva conştient că, treptat, eu puteam fi singurul capabil să-i alunge tristeţea.

— Vorbeşti numai la timpul trecut despre ea, prietene...

— A murit în iarna anului 1963. Înecată în strâmtoarea Shimonoseki.

— A, făcu Sato. Aşa tânără... Ce păcat! Dar Heike este cu ea. *Kami*-ul acelei familii de protectori ai morţilor va avea grijă de ea.

Îşi lăsă privirile în jos, ştergând cu mâneca kimonoului

câteva picături de sake de pe masă.

Sato părea la fel de mătăhălos ca un urs din Hokkaido. Între ei era o mare diferenţă de gabarit, însă în acest moment erau foarte apropiaţi. Întrucât îi legau aceleaşi tristeţi, unindu-i ca pe doi fraţi de sânge. Îi apropiau atât cele spuse, cât şi cele rămase nerostite.

— Linnear-san, spuse el cu o voce caldă, paternă. Ţi s-a întâmplat să te gândeşti vreodată că, dacă şi-ar fi pierdut inefabila tristeţe, n-ai mai fi iubit-o? Că poate ea însăşi n-ar fi putut trăi fără ea. Probabil asta îţi va fi de folos când te vei mai gândi la fiinţa ei.

Dar Nicholas nu se gândea acum la asta. Ştia că următorul lui pas logic va fi destăinuirea că Akiko era strania dublură a lui Yukio. Şi încercă de câteva ori să vorbească. Zadarnic însă, nu-şi găsea cuvintele potrivite. Parcă îi paralizase gâtul.

Prin dreptul uşii deschise trecu o umbră şi Nicholas distinse silueta masivă a lui Koten, numai pentru o clipă. Îşi urmărea stăpânul, gândi Nicholas. Să vadă dacă nu l-am sugrumat încă, zgâriindu-i pe obraz o literă chinezească. Se înfioră la acest gând, revenindu-şi repede. Pentru o clipă trăiseră amândoi într-o lume lipsită de răzbunare şi de crime misterioase.

În faţa lui, Sato se clătină pe picioare.

— Urmează-mă, prietene...

Îi făcu semn cu mâna şi împleticindu-se până în celălalt capăt al camerei, deschise *fusuma.*

Briza nopţii pătrunse înăuntru. Urmându-l, Nicholas se trezi cu o treaptă mai jos, pe o alee prunduită, luminată doar de lună. Împrejur se legănau bujori umbroşi, printre bucheţele de stânjenei şi nalbe de grădină se răspândea miros de trandafiri. În depărtare, lângă trunchiul merişorului, zări silueta crizantemelor.

Sato rămase în mijlocul grădinii, umflându-şi pieptul cu aer proaspăt. Ultima furtună alungase norii poluanţi cel puţin pentru cele câteva ore rămase până în zori. În zare, deasupra coroanei merişorului, cerul era galben-rozaliu, presărat cu luminile de neon de la blocul Shinjuku.

— Viaţa e frumoasă, Linnear-san.

Ochii lui Sato străluceau, sub lumina combinată a lunii şi a celei ce venea prin uşa deschisă.

— Este ca un covor bogat ornamentat şi nu vreau s-o părăsesc înainte de vreme, urmă el.

Ochii îi clipiră greu, ca ai unui beţiv.

— Linnear-san, eşti un adevărat vrăjitor. Ai apărut în viaţa noastră cât se poate de neaşteptat. Învăţătura desprinsă este că omul nu se poate sustrage *karmei* sale, nu?

Se cuprinse singur cu braţele.

— Spune-mi, Linnear-san, ai absolvit facultatea de istorie?

— Tatăl meu a fost absolvent, răspunse Nicholas şi mi-a transmis pasiunea lui pentru acest domeniu.

— Atunci îţi aminteşti desigur de împăratul Go-Daigo, cel care, la începutul secolului XIV, a căutat să înlăture regimul Hojo. Şi-a dat repede seama că singurul mod de a reuşi era distrugerea grabnică a „sălbaticilor orientali”, cum îi numea el. Totuşi nu-şi stabilise un plan şi nu era un comandant militar. Nu ştia cum să procedeze. Până într-o noapte, în care se visă stând sub coroana unui pin rămuros, mai bătrân decât văzuse vreodată. Sub aceleaşi ramuri se mai aflau trei dintre miniştrii lui, fiecare privind în altă direcţie. În partea dinspre sud a copacului se afla un teanc de rogojini. Era locul de onoare. Lui Go-Daigo îi apărură în faţă doi copii, care îi spuseră că nu-şi va găsi siguranţa niciunde în ţară. Şi îl puseră apoi să se aşeze un timp sub copac, în marele Scaun al Ţării. Trezindu-se, împăratul realiză că luminaţii Nikko şi Gakko încercaseră să-i transmită în vis un mesaj. Îşi dădu seama că, alăturând semnul grafic desemnând sudul cu cel pentru copac, ieşea cuvântul „arbore de camfor”. Drept urmare, îl chemă la el pe şeful templelor. Întrebându-l dacă se află la curte vreun maestru războinic, supranumit Kusunoki, „arbore de camfor”. Preotul răspunse că singurul războinic pe care îl cheamă Kusunoki locuia în vest, în provincia Kawachi.

— Numele său era Masashigi Kusunoki, care se trăgea din rudele ministrului Tachibana no Moroe, spuse Nicholas. Împăratul l-a chemat la Curte, iar Kusunoki s-a prezentat imediat. A ajuns strategul armatei lui Go-Daigo şi cel mai fervent susţinător al lui. Sub conducerea lui, armata împăratului a pierdut în 1333 bătălia de la râul Minato, cam unde se află Kobe azi. La sfârşitul luptei de şapte ore, a părăsit câmpul şi şi-a făcut *seppuku* într-o fermă din apropiere.

— Nobleţea căderii, nu-i aşa, prietene?

Sato se aşează pe o piatră rotundă.

— Întâmplări ca acestea şi oamenii asemeni lui Kusunoki fac urzeala covorului numit istorie.

Se aplecă şi-şi strânse kimonoul desfăcut pe genunchi din bătaia vântului.

— Linnear-san, noaptea trecută am visat un arbore de camfor. Înţelepţii întru Buddha nu erau de faţă, însă erau totuşi prezenţi doi inşi, învăluiţi în umbră. Îmi poţi tălmăci visul acesta, prietene?

— Trăim într-adevăr vremuri crunte, Sato-san, spuse Nicholas prudent.

Sato îi oferise ocazia de care avea nevoie. Dar nu era oare o cursă? Înainte de a continua, revizui în minte situaţia.

— Noi şi mă includ aici şi pe mine, deoarece odată cu fuziunea devin un membru al familiei, prin urmare şi mie îmi revine o parte de răspundere în privinţa supravieţuirii şi prosperării *keiretsu*-lui, suntem atacaţi şi dinăuntru şi dinafară.

Sato îl aprobă dând din cap.

— Da. De către cel care îndeplineşte pedepsele *wu-shing* şi de cei care încearcă să smulgă de la tine secretul *chipurilor* T-PRAM.

Nicholas aşteptă puţin.

— Nu tocmai. De fapt, sunt unele breşe foarte serioase, care ameninţă în clipa de faţă atât fuziunea sucursalelor noastre, cât şi stabilitatea de până acum a *keiretsu*-lui.

Observând că Nicholas nu spusese *keiretsul tău,* Sato

zise:

— Prin urmare, scurta vizită în America trebuie să-ti fi furnizat unele informaţii...

— Da, încuviinţă Nicholas. Ca să mă exprim pe scurt, Sato-san, în interiorul *keiretsu*-lui se află un trădător, un *muhonin.*

Sato încremeni. Privirile lui păreau două pumnale de oţel. Îşi pierduseră lumina confuză produsă de alcool.

— Aşa. Şi pentru care din concurenţii dumitale lucrează acest *muhonin?*

— Pentru nici unul, îl informă Nicholas. Trădătorul se află mai degrabă în serviciul unuia dintre... concurenţii *dumneavoastră.* KGB-ul.

În sfârşit, Nicholas putu vedea o reacţie limpede pe faţa lătăreaţă a japonezului. Sato păli. Mâinile începură să-i tremure scăpate de sub control şi se văzu nevoit să şi le împreuneze.

— Ruşii...

Fusese aproape o şoaptă. Dar câtă emoţie nu trăda!

— Da, înţeleg acum. Ruşilor le-ar place să pună mâna pe prototipul *chipului* T-PRAM.

— Sau poate, spuse Nicholas urmărind îndeaproape reacţia mai vârstnicului său prieten, poate cu totul altceva caută ei...

Sato ridică din umeri.

— De pildă?

Nicholas îl urmărea în continuare cu atenţie.

— Kusunoki era un om de mare fidelitate. Ca şi mine. Împăratul său ceruse mult de la el şi nu a ezitat să execute ordinul. Nicholas începuse negocierile. Nu voia să furnizeze nici cea mai mică fărâmă de informaţie înainte de a obţine garanţiile necesare. *Wu-shing* e o chestiune de viaţă şi de moarte. Şi după cum ai spus dumneata, Sato-san, viaţa e frumoasă. Nici eu nu am chef să mi-o pierd prea repede.

Se întoarse şi deschise caseta de lemn cu compartimente. Descuind trei încuietori, scoase *dai-katana,* sabia lui cea lungă, plămădită în urmă cu vreo două secole.

Era lungă de aproape un metru.

Dând cu ochii de ea, Sato se holbă, ridicându-şi privirile de la casetă la faţa lui Nicholas. Apoi se aplecă înmărmurit, îngenunchind şi atingând prundişul cu fruntea.

Nicholas îi răspunse la salutul plin de veneraţie şi i se adresă:

— Tatăl meu numea sabia aceasta *Iss-hogai*, adică „cea dedicată vieţii”. După cum ştii, o astfel de sabie era sufletul samuraiului.

Cu multă atenţie, Nicholas ridică sabia şi o aşeză între ei.

— *Kami*-ul meu sălăşluieşte în ea, Sato-san.

N-a fost nevoie să-i spună celuilalt pentru ce adusese *dai-katana* cu el în Japonia: nu pentru a i-o arăta, ci pentru a o folosi.

— Întrucât *wu-shing* este o chestiune de viaţă şi de moarte, fuziunea dintre *kobun*-urile noastre nu este mai puţin importantă pentru viitor. Te-aş ruga să...

— Fuziunea! Fuziunea! izbucni Sato. Îmi vine rău să mă tot gândesc la ea. Ai cuvântul meu că imediat ce se va reîntoarce Nangi-san din Hong Kong, vom încheia contractul, potrivit înţelegerii deja stabilite.

Un moment, Nicholas fu atât de cuprins de uimire, că uită ce intenţionase să spună. Aşteptase din partea lui reluarea dezbaterilor, nu o capitulare.

— Atunci ne-am înţeles: prin fapte şi prin cuvinte.

Sato ridică fără ezitare mâna dreaptă. Nicholas ridică şi el stânga, iar cu dreapta legă cele două mâini cu o sfoară, în jurul încheieturilor. Legaţi în acest fel, puseră amândoi mâna liberă pe sabie.

Nicholas desfăcu apoi sfoara. După o clipă, Sato îl întrebă:

— Cu puţin în urmă erai pe punctul de a-mi spune ce caută trădătorul KGB-ului, dacă nu *chipul* T-PRAM al Sphynx-ului. Sau a fost doar o vorbă în vânt, fără acoperire cu informaţii solide?

— Implicarea KGB-ului este destul de adevărată, răspunse Nicholas. Am informaţii de la o sursă de mâna întâi, care nu poate fi pusă la îndoială.

— Aşadar, ce urmăresc ei să descopere? Aproape că ţipă Sato.

— *Tenchi.*

În acelaşi moment, amândoi percepură un zgomot în casă şi întorcându-se, o văzură pe Akiko scăldată în lumina camerei, coborând apoi pe aleea cu pietriş pe care îngenunchează ei.

Întorcându-se din misiunea ei de la Yoshino, unde împlinise ultima promisiune făcută lui Masashigi Kusunoki, Akiko simţea fiorul fricii cum îi aleargă prin tot trupul ca un jet de apă rece.

Fusese complet luată prin surprindere; nimeni nu crezuse de cuviinţă s-o anunţe de întoarcerea aşa de rapidă a lui Nicholas Linnear, iar acum îl blestema pe Koten pentru că nu dăduse dovadă nici de minimum de politeţe pentru a o înştiinţa că Sato se întreţinea cu un musafir, oricare ar fi fost el.

— Akiko! Sato sări ca un căţeluş care caută mângâierea stăpânului. Nu mă aşteptam să te întorci până mâine după-amiază.

— Mătuşa se simţea foarte rău, răspunse ea mecanic. N-avea rost să mai întârzii la ea.

— Ţi-l aminteşti pe Linnear-san, nu? V-aţi întâlnit la nuntă.

Înaintând pe pietrişul luminat de lună, atât de strălucitor faţă de întunecimea umbrei ei, Akiko îşi lăsă privirile în jos.

— Desigur. Îmi pare foarte rău de dispariţia lui Tomkin-san. Primeşte, te rog, condoleanţele mele.

Părea că încearcă să-şi ţină cât mai mult privirile în negură. Nu acordă aproape nici o atenţie tulburării lui Sato care nu se deranjase să-i ofere băutură şi o gustare, după un drum atât de lung şi de obositor. Avu impresia că soţul ei se simţea stânjenit de prezenţa ei şi ar prefera să-i lase singuri. Se întrebă despre ce putuseră ei să discute când îi întrerupsese.

Spre ciuda lui Sato, se aşeză pe piatra pe care şezuse el

mai devreme. Purta un kimono brodat, de călătorie, cu bâtlani imprimaţi pe un fond albastru închis. Orice japonez se îmbracă la drum cu cele mai bune haine din garderoba sa. Ţinea în mână o umbrelă *janomegasa*, al cărei vârf era îndreptat spre pietrişul aleii.

Sato întreţinea conversaţia, însă părea că o aură îi înconjurase, pe ea şi pe Nicholas, ca şi când numai ei doi ar fi existat pe lume. Iar în suprapunerea câmpurilor lor magnetice *wa,* se întâmpla ceva ce Akiko nu putuse prevedea.

Se simţea ameţită şi mai uşoară ca aerul. Părea că *hara* a părăsit-o; nu putea reveni cu picioarele pe pământ şi era complet lipsită de putere, vlăguită.

Simţi primul fâlfâit al aripilor fricii cum se zbate în ea şi se hotărî să acţioneze imediat, pentru a înlătura ruperea legăturilor ei cu Neantul. Ce i se întâmpla?

Cu cât privea mai mult la faţa atât de bine cunoscută, pe care o ura cu o patimă aproape neomenească, cu atât îi sporea sentimentul de neajutorare. Îşi pierdea stăpânirea de sine. De ce? Ce-i făcea el oare?

Ameţită, puse jos ceşcuţa goală în care Sato îi adusese puţin sake şi se trezi că mai cere unul, cu un glas aşa de stins şi strangulat, că abia şi-l mai putea recunoaşte. Dădu peste cap şi a doua ceşcuţă, aproape dintr-o dată.

Continuă însă să-l urmărească din priviri, studiindu-i fiecare trăsătură, ca şi cum l-ar fi pipăit. Se simţea parcă îmbrăţişată, iar coapsele începură să-i tresară şi să-i tremure şi se simţea sufocată. Ceafa o ardea ca şi cum ar fi mângâiat-o cineva în acel loc, iar părul i se zburlea ca la un animal înfuriat.

Închise ochii forţându-se să se abţină, dar constată că şi aşa tot pe el îl vede. Deschise brusc ochii. Sato turuia neîncetat, numai Buddha ştia despre ce anume.

Anii se perindau prin faţa ochilor ei ca nişte văluri îndepărtate unul de celălalt de suflul vântului. Anii ei de antrenament asiduu, de preocupare obsesivă. O inimă plină

de dragoste consumată de flăcări şi din cenuşa acestui amar, setea de răzbunare, aţâţată de ură, izbucni ca o vâlvătaie. *A mea va fi răzbunarea*, îşi spunea ea. În timpul anilor necăjiţi ai copilăriei, de câte ori nu-i dăduse fraza aceasta curajul de a închide ochii. Să doarmă, pentru a apuca şi ziua de mâine? Fără această frază, care o îmbărbăta şi o conducea ca o flamură prin noapte, poate că n-ar fi fost capabilă să mai apuce ziua de azi.

O săgeată îi străpunse inima, pentru a o readuce la prezent. A, Amida! strigă ea în gând. Începu să tremure de-a binelea, dându-şi seama ce sădise Nicholas în sufletul ei. Urmări cu sălbăticie calea descoperirii acesteia, pentru a putea evita ceea ce deja bănuise a fi un adevăr de care îi era imposibil să scape.

— O, Buddha, se gândi ea, îl doresc! Îl doresc atât de mult, că m-am pierdut cu firea!

TOKYO

TOAMNA, 1942 – TOAMNA, 1963

Ikan locuia între pereţii crem şi verzi ai bordelului numit poetic de japonezi Fuyajo, „Castelul ce nu cunoaşte noaptea”. Acesta fusese căminul ei încă de la vârsta de opt ani.

În acel an, cu mult timp în urmă, în toată ţara se făcuseră prevestiri rele şi recoltele fuseseră slabe. Ţăranii gârboviţi sărăciseră complet şi nu aveau speranţe de câştig până la sfârşitul anului.

În Japonia se spune că vremurile grele sunt binefăcătoare pentru tradiţie, deoarece în aceste momente lumea se reîntoarce cu gândul cel mai profund către strămoşi.

Aşa s-a întâmplat în acel an şi cu familia lui Ikan. Recoltele tatălui ei nu fuseseră mai bune ca ale vecinilor săi, adică fuseseră slabe de tot.

Ikan şi-a dat seama pentru prima dată că ceva nu este în regulă când s-a întors de la câmp cu o legătură de trestii în mână şi a surprins-o pe mamă-sa plângând.

A doua zi de dimineaţă, Ikan se îndrepta spre clădirile cartierului *Yoshiwara*, pentru a deveni o *geisha*. Mergea într-o căruţă rablagită, care mirosea a varză şi roşii, ţinându-şi jalnicul calabalâc într-o desagă şi mai jalnică, urmând drumul hărăzit de tatăl său, pentru a-şi salva familia.

Ca multe alte fete înaintea ei, Ikan urma să fie vândută în lumea prostituţiei de către ai ei, pentru a evita falimentul.

Trebuie spus că, spre deosebire de lumea occidentală, prostituţia este privită de japonezi ca un gest nobil şi dureros. După cum procedase cu numeroase alte obiceiuri, şogunul Ieyatsu Tokugawa legalizase *baishun*-ul, dreptul de a-şi vinde „primăvara”, cum e numită în Japonia fecioria fetelor.

Fiind obsedat de menţinerea propriei puteri, singura capabilă să ţină în frâu numeroasele învrăjbiri ale nobililor *daimyo* războinici care ţinuseră Japonia într-un permanent război civil ani îndelungaţi, cât a avut loc ascensiunea lui, impuse fiecărui *daimyo* să facă un pelerinaj bienal la Edo, noul Tokyo, în compania samurailor, unde urmau să-şi petreacă un an încheiat. Acest *sankinkotaiseido* urmărea două scopuri. În primul rând se împiedica întărirea nobililor *daimyo* în *ryochi*-ul lor de baştină, apoi se avea în vedere că lunga călătorie era destul de costisitoare, aşa că lăzile cu averi, adunate de multe ori cu forţa, se cam goleau.

Nobilul *daimyo* şi bogatul samurai puteau evita serviciile gheişelor. Însă samuraii săraci erau obligaţi să recurgă la acestea deoarece, aşa cum susţinea Ieyatsu, prostituţia era necesară, pentru a se evita posibilitatea adulterului.

În 1617, la un an după moartea şogunului, un nobil din Edo ceru guvernului stabilit la Tokugawa să-i permită înfiinţarea unui cartier în oraş, pentru *baishun.* Găsise un

teren viran, năpădit de trestii, de unde i sa dat numele *Yoshiwara.* În anii următori, numele „terenul trestiilor” devenise echivalent cu „terenul fericirii”.

Cartierul originar luminat de felinare roşii a fost mistuit de un incendiu şi în anul 1656, a fost reconstruit în districtul Asakusa din Edo, rămânând acolo până în aprilie 1958.

În anul în care Ikan îşi începuse ucenicia la sensei-ul său, guvernul a hotărât ca orezul ţăranilor cultivatori să fie confiscat de către samuraii împăratului. În locul acestuia, li se spusese că vor primi mei.

Loviţi crunt, ţăranii îşi puseră nevestele să coasă sau să ţească şi-şi trimiseseră copiii la muncă la oraş. Însă nu puteau trăi numai dintr-astea şi cel mai ades fetele erau destinate bordelurilor încă din copilărie, pentru a-şi ajuta familia.

În astfel de obiceiuri nu era nici un motiv de ruşine. Dimpotrivă, acestor fete li se acorda un fel de respect pentru a se fi supus datoriei filiale. Era, însă un respect amestecat cu milă, deoarece în general se ştia că o prostituată avea foarte rar ocazia ca, odată păşind pragul unei case din *Yoshiwara*, să ajungă amanta vreunui samurai bogat, pierzându-şi în orice caz speranţa de a deveni soţie şi de a-şi întemeia propriul cămin. Aşa că exista întotdeauna un aer de mister impregnat de puritatea tristeţii gheişelor care atrăgeau bărbaţii în braţele lor, aşa cum îi atrăgea primăvara căderea florilor de cireş în parcul Ueno.

Ikan îşi începuse viaţa la *Fuyajo*, cel mai vechi dintre aceste stabilimente din *Yoshiwara*, în calitate de *kamuro*, un fel de ucenică îndeplinind funcţia de cameristă a unei prostituate cu rangul superior *oiran*, dar numai după ce termina cu măturatul şi lustruitul prin casă.

Postul său îi ocupa timpul întreaga zi, deşi, printre picături, găsea răgazul de a trage cu ochiul, pentru a căpăta experienţă, imitând adeseori mişcările ondulate, pline de gingăşie ale stăpânei sale în fiecare dimineaţă, după care se prăbuşea frântă de oboseală pe *futon*-ul său.

La vârsta de doisprezece ani, Ikan deţinea deja o anumită

experienţă pentru a putea trece greul examen ca să devină *shinzo*, rang de la care trebuia să înceapă studiul pentru *baishun.* Acest studiu cuprindea cântatul, dificila artă a recitării şi compunerii versurilor *haiku,* arta aranjării florilor, *ikebana,* arta preparării şi servirii ceaiului *chano-yu,* dansul, studiul literaturii şi desigur, al dragostei.

Aceste studii i-au luat cinci ani, la capătul cărora o aştepta un alt examen. Examenul era crucial pentru cele ca ea, deoarece, în cazul în care nu l-ar fi trecut, s-ar fi întors pe veci la rangul de *kamuro*, rămânându-i singura misiune de a veghea asupra curăţeniei în *Fuyajo.*

Trecu examenul fără probleme şi la vârsta de şaptesprezece ani, se văzu promovată la înaltul rang de *oiran.* Patru ani la rând îşi exercită profesia grea şi complicată cu multă străduinţă şi pricepere, timp în care mintea ei deschisă şi cercetătoare îi permise să-şi însuşească tot ce aveau mai bun femeile mai experimentate din jurul ei, iar sensibilitatea pe care o avea din maştere îi îngădui să imagineze toate felurile de plăceri pentru un bărbat – intelectuale, estetice şi în aceeaşi măsură, fizice, creându-şi un univers al ei, în plină expansiune, pe care numai ea era capabilă să-l exploreze.

Iar în ziua aniversării zilei de naştere, în cel de-al douăzeci şi unulea an al său, Ikan deveni *tayu,* cel mai înalt dintre cele trei grade ale unei *oiran*. Nicicând în istoria „Castelului ce nu cunoaşte noaptea” nu se mai pomenise o *tayu* atât de tânără, aşa că în cinstea ei avu loc o mare petrecere.

Şi atunci, în acea atmosferă cât se poate de festivă, când sake-ul curgea din belşug şi instrumentele muzicale cu corzi numite *samisen* îşi răspândeau farmecul în atmosfera călduroasă, Ikan îl întâlni pentru prima oară pe Hiroshi Shimada.

Era un om aşezat, nu grozav de frumos, însă cu o putere de spirit care a atras-o cel mai mult.

Cât despre Shimada, acesta a observat-o aproape imediat. Ochii lui au fost atraşi de frumuseţea ei mândră, de statuetă din alabastru, iar inima i s-a oprit. A simţit un

strigăt izbucnind în sine şi o clipă a fost nevoit să se sprijine cu mâna de balustrada de lemn a scărilor. După ce încetaseră să-i mai tremure genunchii, i-a revenit şi respiraţia la normal. Îşi simţea capul plutind ca şi cum ar fi băut sake toată noaptea; simţea în gură un gust puternic de metal, de parcă ar fi muşcat dintr-o tablă.

Până acum nu-i trecuse niciodată prin minte că s-ar putea să se îndrăgostească. De o gheişă nu te îndrăgosteşti de obicei, vii numai la ea pentru alinare, pentru odihnă şi pentru o noapte de desfătare desăvârşită. Şi totuşi, din prima clipă când a întâlnit-o, minunata Ikan a alungat pe loc orice gând la vreo altă femeie, inclusiv la nevastă-sa.

Ikan era înconjurată de o aură incontestabilă. Chiar şi celelalte *oiran* şuşoteau între ele cu o invidie mocnită, pe acest subiect. Pentru că îşi însuşise tot ceea ce şi-ar fi dorit oricine în lumea asta trecătoare: acel amestec inefabil de spiritualitate şi animalic, care în mod sigur supunea orice bărbat farmecelor ei; poseda aşadar afrodisiacul tuturor simţurilor şi plăcerilor. Iar clienţii săi o îndrăgeau la fel de mult atunci când le citea fragmente din *Genji Monogatari*, sau le aranja în glastră crini numai pentru plăcerea lor, sau le dedica versuri *haiku*, ca şi atunci când o duceau la pat.

Farmecul ei îl atrase pe Shimada până lângă ea, privirea lui galeşă învăluindu-i fiecare mişcare unduitoare a kimonoului elegant şi strălucitor, mângâind-o. Îl atrăgeau şi cele trei agrafe *kanzashi* din baga prinse în părul ei negru şi bogat, precum şi pieptenul *kushi* din lemn de *tsuge,* care îi fixa coafura la ceafă.

Şi când îi adresă primele cuvinte cu un glas tremurător, simpla întoarcere a capului ei avu darul de a-i aprinde dorinţa în piept.

Desigur, nu aveau nicicum posibilitatea de a rămâne singuri în mijlocul unei petreceri şi după cum impunea obiceiul la *Fuyajo*, asemenea lucruri nu se puteau întâmpla fără o înţelegere prealabilă. Dar săptămâna următoare, când Shimada reuşi să se sustragă programului său aglomerat, se reîntoarse la *Yoshiwara.*

În pragul clădirii cu ziduri crem şi verzi, se opri şovăind şi tremurând. Ploaia răpăia pe umbrela sa *amagasa* şi-şi ridică privirile spre cornişa de şindrilă. Asemeni samurailor din vechime, se deghizase înainte de a pătrunde în cartierul cu felinare roşii.

Nu pentru că i-ar fi fost ruşine sau pentru a-şi ascunde vizita aici faţă de soţie. Dimpotrivă, chiar ea îl sfătuia să-şi ia câte o pauză reconfortantă la „Castelul ce nu cunoaşte noaptea”.

Însă climatul destul de tulbure din lumea birocraţiei îl determinase să procedeze astfel. În calitate de ministru adjunct la Ministerul Industriilor şi Exportului avea destui duşmani şi nu dorea să dea apă la moară celor răuvoitori, oricând dispuşi să-i ceară demisia.

O rafală rece de vânt se porni în lungul străzii, făcându-l să-şi strângă în jurul corpului pelerina impermeabilă, cu glugă. Colonelul Linnear, copoiul acela din cadrul Forţelor de Ocupaţie, adulmeca deja orice oscior, pentru a-i clădi acuzaţiile împotriva criminalilor de război, iar Shimada, cu toate că-şi îngropase trecutul adânc şi la loc sigur, nu înceta să-şi păstreze atenţia trează, ştiind că acum după încheierea războiului nu se putea încrede într-un ajutor din partea primului ministru, în caz de descoperire a adevărului. De fapt, cunoscându-l pe Yoshida era sigur că ar fi fost primul care l-ar fi dat pe Shimada pe tavă, ca ţap ispăşitor, pe mâna Tribunalului de război al *gaijin*-ilor.

Războiul. Acest gând îi făcu pe Shimada să se însoare. Întotdeauna îi revenea în minte. Ce mult şi-ar fi dorit acum ca Japonia să fi avut parte de o altă soartă. Privind în urmă, îşi văzu propriile idei înflăcărate pe atunci în legătură cu expansionismul, legăturile lui strânse cu instigatorii la război din cadrul *zaibatsu*-ului căror propagandă echivala cu instigarea la *harakiri*. Nu se simţea măgulit de relaţia cu ei. Mâinile îi erau mânjite de fapte josnice în slujba acelor prieteni din *zaibatsu,* atât înaintea cât şi în timpul războiului. Shimada fusese în om important în cadrul Ministerului Muniţiilor şi scăpase de Tribunalul de război datorită şireteniei sale în a-şi ascunde trecutul, conjugată

cu hotărârea superiorului său de a dizolva ministerul în ceasul al doisprezecelea, înainte de a lua Forţele de Ocupaţie hotărârea de a se efectua epurări, transformându-l în Ministerul Industriilor şi Exportului.

Shimada îşi privi mâinile. Palmele îi asudaseră. Inspiră profund, pentru a se calma. În drumul său, se oprise în templul shintoist, înălţând zeilor rugi pentru a-i reda încrederea şi darul uitării remuşcărilor. Dacă n-ar fi venit *gaijin*-ul Linnear, totul ar fi fost în ordine, ştia el asta.

Brusc, uşa de la *Fuyajo* se deschise şi lumina rece dinăuntru îl învălui. Shimada se grăbi să intre.

La început nu-şi dori mai mult de la ea decât să-l servească personal cu un ceai. Ritualul complicat *chano-yu* era pentru el la fel de calmant ca un masaj sau ca o baie fierbinte.

Urmărind-o pe Ikan îndeplinind ceremonialul numai pentru el, simţi cum se veştejeau în sufletul lui toate problemele, toate grijile şi frământările, după care se prăbuşiră la picioarele sale, înghiţite aidoma lacrimilor picurate într-un bazin imens. Locul lor fu luat de o plăcută tihnă, de limpezirea creierului, pe care nu crezuse că o va mai întâlni vreodată.

Şi, cum în ochii lui fiecare mişcare a lui Ikan, indiferent cât de elegantă sau banală – întorsul ceşcuţelor, atingerea părului – reprezenta modelul de graţie şi diafan, îşi simţi bucuria înmuindu-se, căutând să tălmăcească fiecare gest sau cuvânt bine ales al ei. Deoarece cuvintele ei erau fascinante şi cu tâlc.

În lumea de dincolo de *Fuyajo*, amintirile îl săpau pe Shimada ca un cancer, îmbătrânindu-l. Însă aici, Ikan avea darul de a-i alunga toate coşmarurile şi ca un şarpe ce i se vâră pe sub piele, simţea cum tot ceea ce venea din partea ei îl întinereşte, prezenţa ei îl fermeca.

Cât despre Ikan, ea nu îl văzuse niciodată astfel, cum era el în lumea din afară, pentru că, în prezenţa ei, se comporta diferit, lepădându-se de formalism şi de ură împotriva

duşmanilor. Vedea în el omul care ar fi putut fi în alte împrejurări şi în alte timpuri.

Era blând cu ea şi-i vorbea cu căldură. Şi delectarea lui la tot ce făcea ea o încânta. Citi la el nevoia profundă de a fi mângâiat şi iubit. Şi cum în sinea ei era convinsă că orice bărbat nu este altceva decât un copil, n-a trebuit să-l cerceteze prea mult pentru a descoperi sursa acestei nevoi.

Dar trebuie adăugat că s-a lăsat înşelată şi de altceva. Ikan şi-a dat seama că se întâmplă ceva deosebit în sufletul lui Shimada când acesta i-a adus, la a doua vizită, un set de piepteni tradiţionali *kanzashi,* ciopliţi din lemn de *tsuge,* având un model asemănător cu pieptenul ei *kuski,* purtat la ceafă. Acum avea un set complet de asemenea piepteni pentru coafură.

Purtarea ei denota calmul, zâmbea puţin, îngăduitoare, atât cât trebuie, ţinându-şi ochii aplecaţi când era cazul şi-şi murmură şoptit mulţumirile la înmânarea cadoului, însă inima îi bătea în piept cu putere şi simţea că sângele îi cântă de bucurie prin vine. Pentru ea, sentimentul încercat era cu totul nou şi se trezi fermecată.

Noaptea târziu, stând încolăcită în jurul lui pe *futon*-ul cel moale şi pufos, simţind bătaia inimii lui lângă a ei, când o pătrunse încet, după îndelungi ore de mângâieri tandre şi grijulii, Ikan îşi dădu seama ce fel de sentiment o încercase. Era îndrăgostită.

Hotărârea de a avea un copil îi aparţinuse în întregime ei. Era privilegiul ei de *tayu* – cel puţin conform celor stabilite cu ani în urmă de stăpânii de la *Fuyajo.* Hotărârea avusese motive practice. Asemeni cailor de curse campioni, care sunt scoşi din herghelie şi puşi la prăsilă, se considera că multe din calităţile unice ale unei *tayu* sunt înnăscute, aşteptând doar educaţia necesară pentru a fi puse în evidenţă şi sporite.

Însă acest lucru se întâmplă în general mai târziu în cariera unei *tayu*, deoarece existau temeri că naşterea duce la deformări, iar pauza îndelungată din perioada prenatală îi poate micşora veniturile. Totuşi Ikan era de o calitate aşa

de rară, încât în cele din urmă lăcomia patronilor se dovedi mai puternică decât reţinerea lor iniţială.

Ikan era sigură că-şi doreşte copilul lui Shimada. Insistase şi obţinuse să nu-l mai primească decât pe el, fiind obligat să plătească din greu acest privilegiu. Nu-i păsa de bani, deşi părerea soţiei lui în privinţa creşterii cheltuielilor în ultima vreme era în întregime contrară.

Iar la soţia lui Shimada, Ikan nu se gândise nici măcar o dată. De ce s-ar fi gândit? Femeia aceea aparţinea unei alte lumi, o lume în care Ikan nu va intra nicicând. De ce să-şi bată capul? De asemeni, era conştientă că-l subjugase pe Shimada şi presupunea că, după naşterea băiatului lor – pentru că nu se îndoia că va aduce pe lume un băiat – mândria lui va fi atât de mare, încât îi va împlini orice dorinţă. Şi nu avea decât una singură: să devină amanta lui. Trebuia să-i cumpere libertatea, bineînţeles, însă îşi permitea să plătească suma necesară.

Nici prin cap nu-i trecea însă lui Ikan că va da naştere unei fete, care o va lega pe veci de *Fuyajo* şi a cărei viaţă va fi la rândul ei legată de „Castelul ce nu cunoaşte noaptea”

Şi totuşi o fata născu ea, o piază rea de copil fără păr şi fără nimic altceva între picioare, în afară de o crăpătură.

Trei zile plânse Ikan pe *futon*-ul ei. Visele-i fericite în privinţa viitorului se spulberaseră pe loc. N-a vrut să mai vadă pe nimeni, să audă pe nimeni, n-a mai luat în seamă cecurile trimise de îngrijoratul Shimada. Le-a ars ca şi când ar fi fost contaminate.

Nu mai avea somn deloc. Stătea cel mai ades culcată pe partea stângă, cu faţa la perete. Ruşinea o copleşise. La început fusese înnebunită de ura faţă de fată, atât de înciudată se simţea. Ceea ce o făcea să refuze mâncarea, dorindu-şi înrăită să n-o mai părăsească deloc ura.

Însă pe la amiaza celei de-a doua zile, descoperi că nu mai putea suporta asemenea sentimente aspre şi crude. Contraveneau întregii ei educaţii şi în definitiv, copilul era o fiinţă neajutorată şi nevinovată.

Din nou, lacrimile fierbinţi şi amare i se prelingeau pe obraji, vlăguind-o. Deoarece începuse să înţeleagă asemeni unui soare roşu, înghiţit până acum de furtuna devastatoare, apărând în zare sub priviri că de fapt ura îi era îndreptată spre propria fiinţă. Fu cuprinsă de o disperare teribilă, care însă îi stârni ruşinea ca pe un corb negru, funest, cu aripile întinse peste mintea ei chinuită.

Vai, cum se lăsase orbită de dragoste, cum o târâseră dorinţele-i egoiste în această situaţie ruşinoasă! Deoarece, în egoismul ei, fusese sigură că va naşte un băiat, doar se rugase câte două ore pe zi în templul shintoist din apropiere, cerând ajutorul zeilor, ceea ce o cufundase în revolta minţii orbite de vestea că a adus pe lume o fată, gândindu-se cu groază la consecinţe. Orice fată născută în bordel dintr-o mamă *tayu* intra automat în proprietatea acestuia, până îi venea rândul să pornească pe urmele ei, ca *oiran* mai întâi, iar mai târziu, dacă zeii o vor ajuta, ajungând *tayu.*

Îşi petrecu cea de-a treia zi frământând asemenea gânduri pe toate părţile, primind puţină mâncare când era servită, dar refuzând în continuare să primească orice vizită. Şi spre sfârşitul zilei, după ce arsese tămâie rugându-i pe Amida Buddha s-o călăuzească, ceru să-i fie adus copilul.

— Copila nu are încă un nume, doamnă, îi spuse bătrâna bucătăreasă înmânându-i lui Ikan fetiţa înfofolită în scutece. Asta aduce ghinion, adăugă ea prosteşte.

Ikan aruncă o privire spre faţa mică, încă încruntată şi roşie a fetei sale.

— Reiko, una dintre fetele *kamuro* care nu şi-au luat examenul, a alăptat-o, spuse bătrâna în şoaptă, ridicându-şi privirile spre ochii doamnei. E o mică nesătulă. Bătrâna chicoti, vrând s-o scoată din atmosfera apăsătoare pe care o sesizase imediat ce intrase în cameră.

Ikan dădu din cap absentă. Nu avea importanţă cine alăptase copilul; oricum, ea nu avea voie să facă aşa ceva.

— Am ars multe beţigaşe de tămâie, continuă bătrâna. Am făcut tot posibilul să feresc acest copil nevinovat de o

karma rea. Însă, doamnă, iertaţi-mă vă rog, trebuie să poarte un nume!

Ikan o auzise, dar îi era imposibil să spună ce gândea acum. Se simţea scăldată în păcatul său. Iar în faţa micii creaturi căreia îi dăduse viaţă, ştiind la ce fel de viaţă o condamnaseră faptele ei nesăbuite, începuse s-o doară inima.

Îşi deschise buzele livide şi şopti:

— Da, mătuşă. Am să-i dau un nume.

În cameră parcă se auzea oftatul vântului de toamnă, care pătrunsese prin cine ştie ce crăpătură, învăluindu-le.

Ochii lui Ikan se umplură de lacrimi şi păli tot mai mult. Şoapta abia dacă i se mai auzi:

— Îi pun numele Akiko.

Era un copil deosebit de sănătos, puternic ca un băiat. A început să meargă în două picioare foarte repede, ca şi când bănuia de pe atunci că va trebui să se încreadă doar în propriile puteri pentru a răzbate în lume. Şi cu toate că Ikan începuse s-o iubească, numai rareori îşi exterioriza sentimentele faţă de ea. Aproape că lăsase în seama bătrânei bucătărese şi a celorlalte fete supravegherea fetiţei, făcându-le astfel o mare bucurie.

Evita copilul de parca se temea de el, mai ales atunci când patronii de la *Fuyajo* se adunau în camera fetiţei, lăsându-i o mulţime de cadouri.

Shimada venea şi el ades la „Castelul ce nu cunoaşte noaptea”, la fel ca mai înainte, petrecându-şi alături de Ikan cele mai lungi şi mai tandre nopţi. Însă cererea de a vedea fata îi era mereu respinsă, aşa că n-o putea ţine în braţe şi nu-i putea vorbi, pentru a şti şi ea mai târziu cine-i este tată.

Îi făcea o plăcere diabolică să-l ţină departe de Akiko. În rest, se arăta foarte atentă, îi îndeplinea orice dorinţă, de multe ori mai înainte chiar de a şi-o fi exprimat, ceea ce constituie de fapt cea mai mare artă a curtezanelor, însă permanent îi sălta inima de bucurie la gândul durerii

deosebite pe care i-o producea şi ca o sadică sau precum o masochistă, aceasta contribuia la unirea lor, ajutându-i să se înţeleagă mai bine unul pe celălalt.

Akiko îşi amintea că şi-a văzut tatăl o singură dată şi asta se întâmplase într-o primăvară neobişnuit de caldă, când se apropia cea de-a patra aniversare a zilei ei de naştere. Se jucase cu Yumi, bătrâna bucătăreasă, apoi se întorsese la mama ei, după cum obişnuia în fiecare zi, la acea oră. Dar, în loc să-şi găsească mama, aşteptând-o s-o pieptene, găsi un bărbat îmbrăcat în costum maro închis. Avea umeri uşor încovoiaţi, era subţire la faţă, iar sprâncenele erau stufoase ca nişte nori negri. Avea o mustaţă cenuşie, subţire ca un creion. La vederea ei omul zâmbi şi ea observă că are dinţii uşor îngălbeniţi.

— Akiko-chan, spuse el înclinându-se.

Ea procedă la fel. Era destul de aproape de el pentru a simţi mirosul de ţigări care-l înconjura ca o aură. Strâmbă din nas şi-şi frecă nările.

— Ţi-am adus un cadou, Akiko-chan.

Se aplecă spre ea şi întinse palma.

În podul palmei se afla o mică statuetă *netsuke* reprezentând un cal cu capul în jos şi picioarele din faţă ridicate, de parcă ar fi vrut să zboare sau să preîntâmpine un atac. Era sculptat din lemn de magnolier.

Akiko se uită la căluţ, dar nu mişcă un deget pentru a-l lua.

— E al tău. Nu-l vrei?

— Ba da, şopti ea.

El se aplecă spre ea şi luându-i mâna, puse căluţul în palma cea mică, strângându-i degetele în jurul lui.

— Acum ai un cadou de la mine. Este secretul nostru.

Ea dădu din cap:

— *Domo arigato.*

El îi zâmbi şi o prinse şi de cealaltă mânuţă.

— Avem acum la dispoziţie întreaga după-amiază, numai pentru noi doi.

Era în timpul sărbătorii *hanami* şi o duse cu trenul într-un mic parc din afara oraşului, situat printre coline scunde,

presărate cu cireşi.

Ea ţinu minte mirosul fumului de tren, mulţimea felurilor de mâncare de la prânz şi după atâţia ani, încă mai avea senzaţia aglomeraţiei sufocante. Shimada o ţinea strâns de mână, dar ea tot stânjenită se simţea şi începu să plângă înăbuşit, până când el o ridică în braţe şi o legănă uşor la piept, în ritmul trenului.

În parc se opriră în faţa unei căruţe, de la care el cumpără pentru amândoi nişte cornete de hârtie, pline cu dulciuri.

Cerul era senin şi luminos, amintindu-i lui Akiko de o bucată de sticlă verde pe care o găsise jucându-se pe ţărmul mării, rotunjită şi şlefuită de mişcările mareelor.

Shimada o puse să se uite în sus, arătându-i un zmeu în formă de cutie paralelipipedică, colorat în portocaliu şi verde, având desenat pe el un cap de tigru fioros. Akiko râdea la fiecare urcuş sau coborâş al zmeului învârtejit de bătaia vântului.

Mâncase o acadea cu poftă, iar Shimada o şterse la gură cu batista lui albă ca zăpada. I se păruse foarte moale la atingere.

Însă cel mai clar îşi amintea florile de cireş. Era atâta linişte acolo, încât Akiko avu impresia că aude petalele umblând în zbor prin aer, părând un moment suspendate în timp, atrăgând atenţia tuturor.

Ridicându-şi capul, râse zgomotos, plină de încântare. Se smulse din mâna lui Shimada şi reveni apoi la el, parcă să-l facă şi pe el să zburde.

Nu l-a mai revăzut apoi şi numai foarte târziu a aflat din ce motiv. Cât a stat în apropierea lui, habar nu avusese că-i este tată. Desigur că nici el nu adusese măcar vorba despre acest subiect. Dar ducându-se, cu gândul înapoi, realiză că-şi dăduse seama de la bun început că era complet altfel decât ceilalţi oameni pe care îi întâlnise deja la anii fragezi sau pe care avea să-i mai întâlnească vreodată. Shimada era un om deosebit pentru ea, ca şi amintirea ce pătrunde vălul timpului, apărându-i mereu aşa de clară.

Însă nu fusese în stare niciodată să înţeleagă de ce şi-a luat el viaţa cu propria mână, la numai douăzeci şi patru de ore după ce o văzuse zâmbind şi zbenguindu-se în ultimele clipe al sărbătorii florilor de cireş. Când a aflat vestea aceasta, crezuse că nu-l va ierta în veci de veci, însă după aceea, descoperind groaznicul adevăr şi-a spus că nu se va ierta pe sine niciodată.

În ceea ce o priveşte pe Ikan, după moartea lui Shimada n-a mai putut fi aceeaşi femeie. Asemeni unei flori de cireş în *hanami,* atinsese culmea frumuseţii pe care, odată depăşită, n-o mai putea recăpăta. O melancolie desăvârşită o acoperise ca un giulgiu, ridându-i faţa altădată perfectă. Bea mult sake, deseori îndeplinindu-şi meseria în neştire, ca şi când starea de conştienţă i-ar fi ajuns insuportabilă.

Cum era normal, şefii de la *Fuyajo* se neliniştiră, iar mai apoi, când starea lui Ikan se degradă vizibil, aceştia începură să se supere. Încă mai avea ani buni de activitate în faţa ei, considerau patronii şi chiar dacă ar încheia cu lucrul la pat, tot putea fi o excepţională *sensei* pentru novice.

Dar n-a fost să fie aşa. Chiar în primăvara când Akiko împlinea treisprezece ani, Ikan n-a mai putut fi ridicată de pe *futon*-ul său. Frica umbla acum prin întregul *Fuyajo* ca un *kami* rău, făcându-le pe fete nervoase şi irascibile. Discuţiile aprinse se transformară în şoapte la venirea doctorului, care urcă din greu la camera ei de la etaj. Akiko fusese reţinută de un grup de fete, care o opriră din răsputeri să urce la ea.

În trupul minunat al lui Ikan nu mai rămăsese nici urmă de viaţă. Bătrânul doctor îşi clătină capul dintr-o parte în alta, apoi îşi plescăi limba de cerul gurii. Se aşeză pe marginea *futon*-ului şi-şi aplecă privirile spre faţa palidă, gândindu-se că nu-i fusese dat vreodată să vadă o asemenea minunăţie de frumuseţe omenească.

Alături de ea găsise o sticlă goală de sake şi un minuscul flacon. Şi acesta era gol, însă pe fundul său concav mai rămăseseră urmele unui praf alb. Doctorul atinse interiorul flaconului cu degetul mic, apoi îl puse pe limbă. Clătină din

cap şi iar plescăi.

Auzi zgomot în spatele său şi vârî iute flaconul în buzunar. Probabil că era întrucâtva implicat din moment ce, la întrebarea patronilor bordelului, ridică din umeri a neputinţă şi răspunse că murise din cauza inimii slăbite, ceea ce, într-un anume sens, era adevărat.

Nu simţi nici o mustrare de conştiinţă când îi minţi şi nici atunci când falsifică certificatul de deces. În realitate, se simţea chiar mândru de fapta lui. Citise în ziare despre şocanta sinucidere a ministrului adjunct Shimada, precedată de dezvăluirile ce-l acuzau, cu o zi mai înainte. Se gândi că femeia aceasta îndurase destule. Fie ca moartea ei să pară naturală, fără chinuri; o moarte care nu va stârni motive de bârfă.

Patronii de la *Fuyajo* nu-şi pierdură o clipă să-i dea lui Akiko vreo explicaţie. Şi începu să înţeleagă în cele din urmă cam în ce fel va arăta viaţa ei, din clipa morţii mamei şi până la propria-i moarte, care nu va fi probabil cu mult diferită. Înţelegea, dar nu putea să accepte asemenea soartă.

În aceeaşi noapte îşi adună lucruşoarele într-o valiză mică de bambus, aşa cum procedase şi Ikan cu o noapte înainte de a părăsi ferma părinţilor ei, adăugând la acestea şi câteva mărunţişuri ce aparţinuseră mamei şi la care ţinuse mult, nedorind să le lase pe mâna gunoierilor de la *Fuyajo.* După ce încheie de împachetat, se strecură afară din clădire, în creierul nopţii. Faptul că de obicei avea de muncă prin tot bordelul, de dimineaţă până seara, făcuse să nu-i fie descoperită lipsa decât târziu.

Curând traversa repede strada îngustă şi dând colţul unei case, se avânta pe o alee întunecată, întinzând pasul hotărâtă, până lăsă cu mult în urmă cartierul *Yoshiwara.* Nu s-a uitat în urmă nici măcar o singură dată şi nici nu s-a mai întors acolo.

Au pornit s-o caute, bineînţeles. Aveau tot dreptul s-o facă. Reprezenta o viitoare sursă bună de venituri şi investiseră în ea mulţi ani de îngrijire. Între patronii de la

Fuyajo nu se afla nici un mafiot *Yakuza,* cât despre josnicii *Boryokudan* nici nu putea fi vorba. Cei care întemeiaseră „Castelul ce nu cunoaşte noaptea” fuseseră afacerişti înstăriţi iar actualii patroni semănau mult cu strămoşii lor. Şi cu toate că Forţele de Ocupaţie începuseră să dezafecteze cartierul *Yoshiwara,* obligând astfel bordelul Fuyajo să-şi schimbe sediul, tot nu le trecuse necazul produs de dezertarea lui Akiko. Şi voiau să rezolve cazul cât mai repede. Aşa că trimiseră în urmărirea ei doi criminali plătiţi, pentru a o aduce „acasă” şi dacă misiunea lor nu va reuşi totuşi, să scoată cel puţin de la ea cât mai mulţi bani, ca despăgubire pentru fapta ei mârşavă.

Prima dată când a bănuit Akiko că este urmărită a fost momentul în care a zărit două umbre mişcându-se deodată, una puţin mai în faţa ei, cealaltă la vreo două blocuri în urmă. Nu i-ar fi atras deloc atenţia aceste umbre întrucât erau foarte paşnice dacă n-ar fi intervenit o pisică. Patru pisoi sugeau la ţâţele ei când se apropie Akiko şi tresărind, se ridică şi-şi încovoie spinarea zburlită, arătându-şi colţii şi mârâind. Ochii ei de carnivoră sclipiseră în semiîntuneric.

Akiko rămase cu gura căscată. Inima îi bătea grozav în piept şi se trase deoparte, sucindu-şi capul, deşi picioarele tot în apropierea jivinei se aflau. Atunci observă mişcarea celor două umbre şi rămase cu ochii holbaţi.

Se trase cu spatele lângă un zid rece, se uită înainte şi înapoi. Mişcările încetaseră. Linişte şi pace. Strada pustie era sinistră, iar în apropiere nu se găsea nici o cutie telefonică *koban,* de la care se cheamă urgent poliţia.

Se afla în districtul Ashakusa, cel încărcat de tradiţie, ultima rămăşiţă din Tokyo a vremurilor de mult apuse. Casele erau aici scunde şi neîncăpătoare, cu pereţii din lemn sau carton ceruit, aşa cum fuseseră odinioară toate casele din Japonia şi nu era nici urmă de zgârie-nori, ca în celelalte districte ale oraşului.

Akiko, cu sufletul la gură, se strecură pe lângă pisica înfuriată, fiind sigură acum că braţul lung al bordelului *Fuyajo* se întinsese după ea. Însă era ferm hotărâtă să nu se lase prinsă şi dusă înapoi în acel loc nenorocit. Mai bine

moartă decât acolo. Şi nu înainte de a produce şi ea necazuri mari agresorilor.

O ură mare cât un talaz izbucni în ea, adunându-se treptat, pe nesimţite. Îngenunche repede şi făcând astfel, observă cu coada ochiului o siluetă întunecată, trecând ca un nor grăbit ce acoperă o clipă faţa lunii.

Fără ezitare, deschise valijoara de bambus şi scoase pistolul. Era aproape o jucărie, o armă cu gloanţe cât perla, de calibrul 0,22 de ţoli, bine uns cu vaselină şi în perfectă stare de funcţionare. Era încărcat, îl verificase de două ori înainte de plecare, după ce-l scosese din ascunzătoarea de sub *futon*-ul mamei sale. De ce îi trebuise ei o asemenea armă, Akiko nu-şi putea da seama, însă, când îl găsise în urmă cu un an, avusese destulă prevedere să păstreze tăcerea asupra lui, chiar şi faţă de mama sa. Iar când îşi făcuse bagajul, nu se îndurase să-l abandoneze. Acum ştia de ce.

Umbrele se apropiau. Akiko închise repede valijoara, ţinând revolverul la spate. Curios lucru, nu simţea nici un fel de temă. Fusese născută noaptea, iar întunericul nu avea asupra ei aceeaşi influenţă ca asupra celorlalţi oameni în general. Se simţea la largul ei în lumina slabă ce-i era complice şi mai degrabă se bucura că întunericul o ascundea. La ora asta a nopţii s-ar fi ridicat de pe *futon*-ul său din *Fuyajo* şi ar fi pornit pe holuri, înfrânându-şi emoţia şi căutând să se calmeze în timp ce trăgea cu ochiul pe furiş prin gaura cheii la numeroase cupluri aflate la lucru.

Unul se apropiase. Înalt şi subţire, ascuns de întuneric. Îl percepu abia când fu foarte aproape de ea. Întoarse capul, tresări fără voie, scoţând un ţipăt scurt şi sugrumat, înciudată că nu l-a sesizat mai devreme.

— Ce vrei?

Vocea îi fusese o şoaptă răguşită, ceva mai puternică decât foşnetul vântului prin frunzişul coroanelor de chiparoşi de deasupra capului.

Pentru a nu-l trăda vocea, omul nu răspunse. Iar pe Akiko o cuprinse o teamă făţişă. Ochii îi erau larg deschişi,

pupilele i se dilataseră la maxim în strădania de a străpunge întunericul după vreun amănunt folositor în speranţa că se va încredinţa că nu se află în faţa unui strigoi.

— Ştiu că eşti acolo, spuse ea încet, străduindu-se să-şi ascundă tremurul din glas. Dacă te apropii de mine, te omor!

Însă în ciuda bravurii ei, începu să tremure. Simţea nori până în măduva oaselor şi totul i se părea în jur ciudat şi uluitor.

Gata să izbucnească în plâns, Akiko se hotărî. Era convinsă că, prelungindu-şi aşteptarea, nu se va mai putea stăpâni. Deja carnea începuse să-i tremure, deşi căuta să se încordeze şi avea impresia că o vor cuprinde frigurile. Acum ori niciodată şi trebuia ca ochii să nu-i joace feste. Nu-l observase mişcându-se din conul de umbră atât de aproape de ea, ceea ce însemna că nu înaintase. Strigoii şi fiinţele care îşi schimbă înfăţişarea erau poveşti pentru copii.

„Mi-e teamă”, îşi spuse ea, încercând să se liniştească atât cât putea. „Dar dacă îl las să se apropie mă va ucide, sau în cel mai bun caz mă va duce înapoi la *Fuyajo,* ceea ce ar fi mai rău ca moartea”.

Tocmai îşi mişca mâna în care ţinea pistolul la spate, când simţi prezenţa celuilalt în stânga. „Al doilea!” îşi spuse. Se simţea strangulată şi automat, încercă să respire mai des. Nereuşind însă, intră în panică şi ţipă cât putu, ridicând pistolul în sus şi apăsând degetul pe trăgaci. Trase câteva focuri, totul numai pentru a căpăta puţin oxigen în plămâni.

Împuşcăturile îi sporiră ţipetele, pline de furie şi teamă. Exploziile îi izbeau timpanul ca un ciocan, începu să se clatine, venindu-i să vomite din cauza mirosului de praf de puşcă şi a căldurii degajate, care trecuse pe lângă ea ca mâna Morţii.

Lumina o orbi şi se sprijini iar cu spatele de zid, alunecând pe vine, deoarece picioarele o lăsaseră. Îi intrase ceva în ochi, aşa că ridică mâna liberă şi o duse la frunte. Părul aspru i se umezise, însă i se acoperise parcă de un

praf ce i se lua pe degete.

Întunericul nopţii, mirosul de coclează din nări o făcură să se zăpăcească din nou şi începu să plângă în sughiţuri spasmodice.

O umbră se aplecă deasupra-i şi ea ridică instinctiv pistolul în sus, ieşindu-şi aproape complet din fire, aşa că butoiaşul se balansa dintr-o parte în alta. Încercă să pună iar degetul pe trăgaci însă nu mai fu capabilă, aşa că arma îi alunecă din strânsoarea slăbită; era distrusă, dar încă mai şoptea printre sughiţuri:

— Nu mă duceţi înapoi, nu mai vreau să mă întorc acolo!...

Se văzu ridicată de lângă zid, simţi o respiraţie în obrazul înfierbântat, apoi un scârţâit, un pocnet, un zăvor de uşă trântit, căldura unei case şi rotindu-şi privirile, îşi dădu seama că nu mai fusese vreodată aici. Un lucru îi fu limpede: nu se afla la *Fuyajo.*

Căzu leşinată.

O figură i se preumbla prin faţa ochilor. Părea Omul din lună, uriaş şi ciupit de vărsat, coborând spre ea dinspre desişul rămuros ca nişte coarne de cerb.

Akiko scoase un ţipăt, încercând să-şi acopere faţa cu mâinile, pentru a se apăra. Avea impresia că se va prăbuşi din nou şi aplecându-se în faţă, răsucindu-se, căuta să scape... de ce?

Omul din lună se ridică de deasupra ei, făcând-o să simtă cum i se ridică o piatră de pe inimă.

— Ţi-e mai bine? Vocea era catifelată şi melodioasă, cu un accent rural.

— Nu pot... respira.

Glasul îi răsunase ca un chiţăit de rozătoare şi constată că atât gâtul cât şi limba îi erau aşa de uscate că nici nu putea înghiţi.

— Cu timpul, vei fi în stare să faci orice.

Omul zâmbi, sau aşa avu Akiko impresia. Încă putea vedea cu greu, ca şi când ar fi privit printr-o sticlă stropită

de ploaie.

— Parcă te văd prin ceaţă, şopti ea.

— Când ai să încetezi cu plânsul, îi spuse glasul melodios, ai să te vindeci şi de asta.

După aceea dormi o bucată de timp, furată de un vârtej vertiginos şi cufundată într-un somn greu, în care frica îi revenea la suprafaţă împiedicând-o să-şi piardă totuşi cunoştinţa.

Părea că se luptă cu tot soiul de coşmaruri, visând cu ochii deschişi şi clipind din greu. Mâinile şi picioarele îi tresăreau ca ale unui căţel care se scutură de apă.

Când în sfârşit se trezi, era aproape noapte iarăşi şi i se păruse că timpul stătuse pe loc, deşi trecuseră optsprezece ore de la incidentul din stradă.

— De unde ai arma?

A fost prima întrebare pe care i-o pusese Omul din lună. Desigur că ştia răspunsul, însă efortul de a-l transmite buzelor în vederea exprimării, o depăşea.

Omul puse în faţa ei un enorm vas de lemn cu două toarte şi aşezându-se turceşte pe *tatami*-ul din apropierea *futon*-ului pe care zăcea ea, îşi împreună degetele la piept şi o contemplă în linişte.

Akiko se ridică în capul oaselor. Aroma supei cu tăiţei veni până la ea, alungându-i orice altă senzaţie sau gând. Abia după ce termină de mâncat observă luciul metalic sidefiu al pistolului aşezat alături. La el se referise întrebarea omului.

Se uită la *futon*-ul mototolit de sub ea. Materialul era subţire, dar petele de pe el îl întăriseră ca pe o bucată de piele. Vederea armei o făcu pe Akiko să tremure din nou şi probabil că i se citise ceva în ochi, din moment ce omul de alături zâmbi şi spuse:

— Nu ai de ce să te temi în privinţa mea, *Kodomo-gunjin,* soldăţelule.

Akiko îşi duse vârfurile degetelor la frunte, la baza părului. Odată foamea potolită, simţea durerea din acel loc. Pipăi pânza bandajului gros.

— De ce mă numeşti soldăţel?

— Probabil, răspunse el domol, aplecându-se şi împingând revolverul spre ea, din acelaşi motiv pentru care ai tu grijă de această armă...

Îşi îndreptă capul ca un cocoş. Nu era de mirare că prima ei impresie, văzându-i obrazul ciupit de vărsat şi nasul de chinez crezuse că avea în faţă pe Omul din lună. Avea o mustaţă lungă şi stufoasă, pleoştită peste colţurile gurii, în rest fiind destul de spân. Obrazul părea o cocă fragedă.

Se înclină politicos.

— Eu sunt Sun Hsiung. Ţie cum să-ţi spun?

— Mi-ai pomenit deja numele. Nu mi-ai spus *Kodomo-gunjin*?

Omul dădu din cap:

— Facă-se voia ta...

Ea se aplecă şi ridică pistolul de pe *tatami.* Acum îi părea greu. Când vorbi din nou, nu se uită la armă.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Sun Hsiung îşi puse antebraţele pe genunchi.

— L-ai împuşcat pe cel care pusese mâna pe tine. L-ai descărcat pistolul în ochiul stâng, străpungându-i ţeasta. Glonţul i s-a oprit în creier.

— L-am... omorât?...

— Întocmai.

Ea înghiţi un nod dureros.

— Şi cellalt?

— Când am intrat eu în joc, celălalt se apropiase de tine. Era pornit să te omoare, cred, aşa că a trebuit să-l împiedic.

Akiko deschise gura pentru a pune o altă întrebare, însă, după ce-şi revizui gândurile, spuse:

— Poate că vor trimite şi pe alţii...

Sun Hsiung ridică din umeri:

— Probabil...

Akiko îşi duse degetul la trăgaciul pistolului cântărindu-l în palmă:

— Îi împuşc şi pe ăia...

Sun Hsiung o privi o clipă cercetător. Nu o întrebase cine

ar putea trimite şi pe alţii după ea şi nici pentru care motiv.

— Cred că n-ar fi cel mai înţelept lucru cu putinţă.

Ea îl privi neîncrezătoare.

El se ridică, lăsând-o să se gândească în linişte la prima lecţie.

— De ce? Doar aşa am scăpat cu viaţă...

Nu pistolul o salvase pe Akiko, ci apariţia lui Sun Hsiung. După ce a rumegat ideea suficient pentru a-şi putea da seama de urmări, se ridică şi se apropie de el.

Îl găsi în grădina sa de copaci în miniatură, *bonsai*, îngrijindu-i. Rămase la marginea grădinii, simţindu-se ca într-un magazin de porţelanuri fragile.

— Vreau să învăţ de la tine, spuse ea moale.

Felinarul din pai de orez se deplasă din cuiul său de pe perete, luminând umerii lui Sun Hsiung, aplecaţi asupra muncii sale. Nu se întoarse şi nici nu se ridică la perceperea prezenţei fetei, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de apariţia ei.

— Vreau să mă înveţi tot ce ştii.

Îşi lăsă privirile asupra armei pe care o mai ţinea încă în mână. Îi transmitea o anumită încredere şi căldură. Şi era ceva ce aparţinuse mamei sale.

Încet, cu grijă, se îndreptă spre copăceii miniaturali, printre care robotea el, aşezat pe palme şi genunchi.

— Te rog, murmură ea îngenunchind cu precauţie pe poteca pietruită şi prosternându-se.

Întinse palma în care se afla pistolul.

— Primeşte-l ca răsplată. E tot ceea ce mi-a mai rămas...

Sun Hsiung îşi puse uneltele deoparte şi se întoarse încet spre ea. Se înclină la vederea ei şi ridicându-i pistolul din palmă, murmură:

— *Domo arigato, Kodomo-gunjin.*

În noaptea aceea, odată cu agresorul, fusese cât pe ce să se împuşte singură. De aceea avea capul bandajat, de aceea, după ce dădu pansamentul jos, găsi o urmă roşie, transformată treptat într-o mică cicatrice. Glonţul destinat agresorului o atinsese mai întâi pe ea. Îl ţinuse prea aproape de cap. Se bucura că i-l înmânase lui Sun Hsiung.

Începuturile antrenamentului au surprins-o. Ziua începea acum la ora 5 dimineaţa. Elevul şi *sensei*-ul îşi începeau exerciţiile cu noaptea în cap, reglându-şi sistemul cardio-vascular. În lumina slabă a zorilor, începeau exerciţiile de *Tai Chi Chuan,* cu mişcări lente, languroase, pentru a-şi consolida echilibrul coordonării dintre braţe şi picioare, ca la balet.

De la mijlocul dimineţii până la mijlocul după-amiezii, Sun Hsiung o lăsa singură în casă, pentru a citi paragrafe din anumite cărţi destinate nivelului ei de pregătire. Akiko era o cititoare ferventă, cu o memorie excepţională şi cu un vocabular dezvoltat. Era harnică la învăţătură, uneori era profund preocupată de studiu.

Când Sun Hsiung se întorcea din hoinărelile lui zilnice, obişnuiau să se retragă amândoi în grădina de bonsai, la adăpost de urgia vremii schimbătoare. Luau ca ei un bloc de pergament, o pensula din păr de samur şi o sticluţă de cerneală. La început, Akiko se simţi pusă în încurcătură. Ardea de furie şi de multe ori tremura îndârjită. Capul îi vâjâia de emoţie, când îşi reamintea de acea noapte şi în locul fricii sâcâitoare, apărea o ură rece, calculată, sporind ca o buruiană într-o grădină scăpată de sub îngrijire.

Aşa că gândul la pictură îi făcea lehamite. Se putea împăca cu exerciţiile *Tai Chi*, cu orele de concentrare prelungită, însă pictura... era prea de tot.

Aşa îşi spunea când pusese prima dată mâna pe pensulă, în faţa hârtiilor din pai de crez. Sun Hsiung se uită la ea şi-i spuse:

— *Kodomo-gunjin,* mă tem că numele acesta ţi se potriveşte. Înainte de a învăţa arta războiului, trebuie să te deprind mai întâi cu pacea...

— Dar pictatul ăsta... Tonul ei părea că se referă la un coş de gunoi.

Calm şi în tăcere, Sun Hsiung îşi revizui spusele, pentru a vedea unde greşise. Se întreba dacă mica fiinţă din faţa lui se va obişnui vreodată cu cea mai grea lecţie, aceea a răbdării. Însă, în sinea lui, se gândea că asta este. *Karma* ei

va decide; *karma* lui avea misiunea de a o învăţa. După aceea...

— Înainte de a putea începe exerciţiile de apărare, trebuie să te eliberezi de ură, spuse el. Pentru aceasta, îţi va trebui o anumită conduită. Am să-ţi pun o lipitoare în palmă, care-ţi va suge sângele otrăvit.

— Dar n-or să întârzie, vor veni să mă caute şi aici...

— *Kodomo-gunjin*, acum nu mai eşti singură pe lume... spuse el, aşezându-i sticluţa cu cerneală la îndemână.

Ea îşi luă ochii de la el. Apoi şi-i lăsă pe hârtia aşezată în poală.

— Dar nu ştiu să pictez, spuse plângăreaţă.

Sun Hsiung zâmbi spre ea:

— Atunci, hai să te învăţăm...

În lunile ce urmară, pictura deveni pentru ea partea cea mai plăcută a zilei şi începu să devină nerăbdătoare să audă cheia *sensei*-ului învârtindu-se în broască. Ridicându-şi capul, se uita cum răsare soarele deasupra zidului de bambuşi din grădiniţă şi vedea semnele uneia dintre cele mai frumoase zile. Cu mare iuţeală, punea cărţile deoparte şi lua blocul de desen şi materialele de pictură, apoi se ducea după el în grădină, găsindu-l aproape de *fusuma,* iar inima îi sălta de bucurie la gândul unei noi lecţii.

La început, rafalele de ploaie de după-amiază o întristau, pentru că nu mai aveau lumină suficientă şi erau obligaţi să abandoneze pictura şi să treacă la alte lecţii. Dar mai târziu, când se mai experimentase, aştepta cu nerăbdare ploaia, pentru a se aşeza amândoi în spatele uşii deschise, la adăpost de ploaie şi răcoare, căutând să redea ca fundal lumina estompată şi dungile oblice trasate de picăturile ploii.

Şi-ar fi putut Akiko imagina vreodată că va fi atrasă de o vreme urâtă? Când toţi se grăbeau spre casă, înaintând pe străzile înguste aplecaţi sub umbrele pentru a se feri de ploaie şi vânt, tremurând şi uzi, ea îşi înmuia la repezeală pensula în cerneluri, punând scena pe hârtie.

Şi treptat, aproape fără să-şi dea seama, ura îi dispăru

complet din suflet, alungată de preocuparea creativă, confirmând intuiţia lui Sun Hsiung că metoda îi va prinde bine. Se deprinse a lucra cu uşurinţă, mâna îi mergea repede şi sigur pe hârtie, dobândise un fel de forţă organică a tuşeurilor, impresionându-şi propriul *sensei*, care se străduise cel puţin tot atât de mult ca ea să ajungă la asemenea rezultate.

Sosi astfel un timp când Sun Hsiung consideră că e bine să înceapă exerciţii mai dificile de antrenament. Într-o zi în care ninsese abundent, acoperind toate uscăturile, o ţinu la lucru întreaga noapte, începând îndelungata trudă. Era însă conştient de urmări, atât asupra ei cât şi a lui. Pentru că nu mai avusese până acum nici o elevă şi dacă n-ar fi avut un temperament stăpânit, s-ar fi simţit emoţionat.

De fapt, recunoscuse în sinea lui că o acceptase cam repede ca elevă. Asupra prezenţei femeilor în astfel de şcoli, conaţionalii lui chinezi aveau o părere foarte diferită. Sun Hsiung îşi amintea că tatăl său întâlnise femei inteligente, care totuşi deprindeau greu anumite lucruri care cer mult efort.

— Mai devreme sau mai târziu, îi spunea el fiului său, îşi vor deschide gura pentru proteste şi atunci, ce folos că sunt capabile şi inteligente.

În Japonia, la fel ca în China, femeile trebuiau să asculte de ordinele tatălui până la căsătorie. Apoi se supuneau soţului şi în eventualitatea morţii acestuia, fiului mai mare..

Femeia care nu reuşea să nască era privită ca o mare păcătoasă. Dacă aşa stăteau lucrurile, potrivit unor străvechi obiceiuri nestrămutate, era de aşteptat să plece, în anumite cazuri, soţia incapabilă de procreare accepta ca soţul să-i aducă un copil de la o amantă şi dacă nici asta nu se putea, adoptau unul din copiii rudelor lui.

Adulterul soţiei însemna imediat divorţul, însă bărbatul putea avea atâtea amante câte dorea sau putea. De fapt, o lege promulgată în Japonia în anul 1870 stabilea că rudenia tatălui cu copilul său este considerată de gradul unu, în timp ce relaţia cu amantele trecea drept o legătură de

gradul al doilea. Deşi legea a fost abrogată la zece ani după aprobare, obiceiul de a avea amante continuă nestânjenit.

După moartea împăratului Mutsuhito în 1912, umbla zvonul că fiul ce-i urmase la tron, Taisho, nu era de la soţia sa ci de la una dintre amante. Domnia lui Taisho a fost scurtă; în 1926 i-a urmat fiul său Hirohito.

Reamintindu-şi această parte a istoriei, Sun Hsiung îşi aduse aminte că şi el fusese un fiu renegat şi încă mai era. Părăsise China lui natală cu mulţi ani în urmă, din cauza societăţii asupritoare. În realitate, nu-i plăcuse linguşeala, mai ales a bărbaţilor. Conştient sau nu, îşi dedicase viaţa căutării puterii, deosebindu-se clar de samuraiul Japoniei feudale, care zi şi noapte lupta să obţină putere dar voia din partea femeii blândeţe şi supunere.

Privea acum la trupul „soldăţelului” muncit de antrenamente la lumina felinarului. Sudoarea ce o acoperea pe Akiko îi făcea corpul să strălucească precum bronzul.

Se întreba dacă şi la trupul unui bărbat s-ar fi uitat cu aceleaşi emoţii, care parcă îl biciuiau. Tot la fel i-ar urmări mişcările muşchilor spatelui sau ale coapselor încordându-se şi răsucindu-se în exerciţiile de *Tai Chi*? Le executa cu o pricepere şi supleţe uluitoare, încât lui Sun Hsiung abia îi venea să creadă că se afla la el numai de şase luni şi nu de şase ani.

Ochii îi alunecaseră în jos spre fesele ei, în timp ce-şi ridicase un picior şi se răsucise, simţindu-se profund ruşinat de pornirile lui instinctuale. Dar tot nu şi le putea alunga.

Era un om care-şi tratase dorinţele exact ca pe oricare altă necesitate: când simţea asemenea nevoi, se ducea în districtul cel nou al bordelurilor, numit *karyukai* şi-şi potolea setea. În orice caz, aceste răgazuri şi le alegea cu grijă, străduindu-se ca, odată ajuns acolo, noaptea exerciţiilor erotice să-i aducă satisfacţie şi lui şi partenerei sale.

Acum, pentru prima oară de la adolescenţa neştiutoare încoace, dorinţa îi fu stârnită fără a şi-o putea ţine în frâu, un şarpe înşelător i se încolăci împrejur, înlănţuindu-l cu inelele sale. Iritat, îşi întări voinţa împotriva năvălitorului, însă mintea îi era dusă în altă parte. La urma urmei era tot

bărbat, deplin conştient de fiecare parte a corpului său, ştiind perfect de bine că numai omul modern s-a îndreptat cu totul spre facultăţile spiritului, neglijând restul.

Iar acum lui Sun Hsiung îi vorbea trupul şi ştia în adâncul firii sale că trebuia să dea curs acestei chemări.

În acea dimineaţă, când eleva lui dormea încă după lecţiile nocturne, se strecurase hoţeşte afară din casă, îndreptându-se către plăcerile din lumea sălciilor. Dar întorcându-se acum, deşi simţea plăcerea şi dorinţa urcând în el după cele întâmplate la bordel, cu toate că se eliberase de două ori în timpul petrecut în compania unei pricepute *tayu*, acestea deveniseră din nou doar senzaţii de suprafaţă şi pe când furtuna se dezlănţuia, în adâncuri domnea încă liniştea şi calmul.

N-ar fi putut afirma că nu se bucurase de şederea lui în cartierul renumit pentru redarea fericirii. Simţise descărcarea norilor de ploaie, dar sufletul tot îi rătăcea fără încetare. Deşi mădularul bărbăţiei îi era acum satisfăcut, simţea în adâncul său o neîmplinire.

Sun Hsiung fu frământat de aceste gânduri tot drumul la întoarcerea spre casă şi după ce răsuci cheia în broască şi intră, înţelese instantaneu motivul agitaţiei sale.

Deoarece, traversând camerele cufundate în tăcere, se văzu obligat să treacă prin camera adormitei sale eleve. *Fusuma* era pe jumătate deschisă, ca de obicei şi Sun Hsiung se opri să o studieze. Akiko era încă adormită, îşi ţinea capul într-o parte, spre el, stătea întinsă pe spate, cu un picior întins afară din aşternut şi cu celălalt îndoit de la genunchi, ca şi cum ar fi vrut să execute o săritură în somn.

Şi, cu ochii cufundaţi în această imagine, Sun Hsiung simţi emoţia arzându-i inima ca un cuţit bine ascuţit.

Ce fel de mister putea degaja o fată de vârsta ei de îl tulbura astfel? Era o întrebare la care îi era imposibil să răspundă, deoarece se excludea problema vârstei şi a experienţei, lucruri cu care ştia cum să trateze.

Şi, îngenunchind în pragul camerei fetei, Sun Hsiung fu cucerit de seninătatea uimitorului ei *wa,* simţind un fel de

presiune în josul abdomenului, despre care scufundătorii după perle spuneau că este unică.

Aşa se întâmpla şi cu Sun Hsiung. Îşi întinsese gâtul, fixându-şi ochii asupra chipului ei adormit, pentru a se asigura că nu e trează. Deoarece avea impresia că ceva se întinsese între ei ca o punte deasupra hăului care-i despărţea, mângâindu-i sufletul şi încălzindu-i măruntaiele. Nu se simţea uimit în faţa acestei stări. Ştia că e posibilă. Ştia că prin vraja numită *jaho* se putea obţine un astfel de efect şi ştia să-l contracareze. Dar cum să vină o asemenea vrajă de la un „soldăţel”? Cum naiba, că doar nu avea pic de antrenament?!

Şi totuşi nu putea să nu pună la îndoială ceea ce se petrecea în el. Privi împrejur. Ziua era pe sfârşite. Umbre alungite se întindeau prin casă asemeni unor petale vii, iar lumina dispărea în viteză. Se apropia noaptea.

În apropierea lui, Akiko se mişca, întinzându-şi picioarele şi ridicându-şi mâinile deasupra capului, asemeni unei pisici. Clipi din ochi şi se trezi uitându-se la el aşa de pătrunzător de parcă l-ar fi urmărit de când lumea.

— Vino încoace, şopti ea emoţionată.

Iar când văzu că Sun Hsiung nu se urnea din loc, rămase tăcută, mişcându-şi buza de jos, iar el simţi sub centură cum se învârtoşează. Brusc, testiculele începură să-i zvâcnească, părându-i-se că o mână mătăsoasă nevăzută l-a prins de baza penisului, care se pornise a se întări şi îngroşa.

— Nu, îi ţipa o voce în creier, însă nu-i dădu ascultare.

Ca un înotător somnoros intrat la apă, înaintă alene dincolo de pragul camerei ei, simţindu-i mâinile cum se întindeau ca doi şerpi alunecoşi, cuprinzându-i umerii. Degetele lungi îi mângâiară ceafa şi baza craniului.

Sun Hsiung nu-şi mai simţea nici mâinile, nici picioarele. Era conştient de plăcerea nestăvilită pulsând în el.

Cu un gest magic, maiestuos, îi desfăcu kimonoul, plimbându-şi în cerc mâna stângă peste pieptul lui, coborând-o spre stomac. Ochii ei, încă îngreunaţi de somn şi probabil de încă ceva, neştiut, se uitau în sus la el, cu

pupilele dilatate, încât păreau că nu mai au iris. Buzele i se înmuiaseră senzuale, depărtându-se puţin, făcându-l să-i simtă respiraţia plăcută şi proaspătă.

O parte din el n-ar fi vrut s-o vadă goală. Însă cealaltă parte, cea stârnită de fată, nu voia să fie refuzată. Şi încet, foarte încet, el îi desfăcu la rândul său kimonoul, scoţându-i la iveală pielea albă, centimetru cu centimetru, până ajunse în apropierea locurilor ascunse, care îi înfierbântaseră pornirile.

Apoi, când apăru un sân, urmat de celălalt, respiraţia lui se opri în loc. Umbriţi de kimono, se umflaseră în lumina camerei, încoronaţi de sfârcurile dilatate. Dacă Fujiyama era cel mai frumos munte din lume, atunci de bună seamă aceştia erau cei mai frumoşi sâni.

Aplecându-se încântat, un strigăt scurt îi scăpă lui Sun Hsiung de pe buze. Iar Akiko, închizând ochii la plăcerea produsă de buzele ce-i prinseseră mai întâi un sfârc, apoi pe celălalt, îi mângâie ceafa, cum văzuse ea că procedau specialistele de la *Fuyajo*, simţind, cu propria ei ştiinţă proaspăt căpătată, ghemele de nervi şi trecându-şi vârful degetelor de-a lungul lor, dându-şi seama cum să le ţină arzânde sau cum să le domolească excitarea.

Însă nu-i era suficient; era nerăbdătoare, aşa că-şi puse mâna dreaptă între ei, căutând să pipăie corpul pe care-l bănuise în apropiere, cu puţine momente înainte de a se trezi, dându-şi seama că Sun Hsiung fusese cel căruia îi percepuse ea emanaţiile dorinţelor sexuale. Aşa că se întinsese spre el când încă mintea i se afla abia în al doilea stadiu de conştienţă, trimiţându-i *wa*-ul său în imensul spaţiu ce-i despărţea.

Ceea ce pipăise atunci cu mintea pipăia acum cu mâna şi-i prinse testiculele grele în palmă, masându-i în acelaşi timp porţiunea dintre acestea şi anus.

Sun Hsiung, care fusese fascinat de perfecţiunea sânilor ei, simţi dintr-odată invazia degetelor ei, spunându-şi că va muri de plăcere. Îl dezmierda exact unde trebuia, accelerându-i pulsul. Se simţea neobişnuit de îngreunat şi

încărcat, ca şi cum ar fi fost un om firav în pielea unui urs. Mintea nu-i mai funcţiona normal, toate labirinturile de cristal care îl conduseseră până acum cu succes pe drumul logicii se prăbuşiseră. Se simţea parcă înlănţuit de o putere incredibilă.

Gemu fără să vrea, deoarece fata începuse să-şi intensifice aţâţarea. Mormăind încet, reuşi să se dezbrace şi el. Erau acum goi amândoi. Răsucind-o pe *futon,* îşi puse căuşul palmelor chiar pe fesele ei, apăsându-le spre el. Foarte încet, îi depărtă apoi picioarele zvelte, îndreptându-şi privirile în jos plin de dorinţe, spre petalele florii ce i se dezvăluise.

Nările îi fremătară la mirosul de mosc. Simţi erecţia organului în palma ei, capul penisului dilatându-se. Părea că fata deţine un afrodisiac, ale cărui forţe magice transformaseră camera într-o atmosferă îmbătătoare şi densă ca mierea. Atinse cu buzele colina moale şi proeminentă dintre picioarele ei. Niciodată nu mai simţise o asemenea plăcere lacomă în faţa altei femei. Fiecare porţiune a fiinţei lui era concentrată asupra puţinelor momente ce aveau să urmeze.

Părul pubian, abia de curând apărut, crescuse numai spre mijlocul colinei, restul fiind spân ca pielea unui prunc. Ceea ce-i spori înfierbântarea, deoarece avea în faţă o femeie şi totodată o copilă. Fără să ezite o secundă îi depărtă labiile cu degetele.

Simţind limba lui fierbinte înăuntru, Akiko se arcui pe spate, scoţând un strigăt înfundat de plăcere. O frigea între picioare de parcă soarele ar fi coborât acolo de pe cer. Descoperi că, dacă şi ea îşi continua mângâierile în aceiaşi timp, se simţea, de zeci de ori mai excitată.

Se ridică încet spre el, întinzându-şi gâtul pentru a-l putea săruta, simţi că bărbatul freamătă nestăpânit şi-l strânse şi mai mult, pentru a-i spori senzaţia.

Deasupra, buzele şi nasul lui se plimbau pe pielea ei goală, ochii închizându-i-se în extaz. Parcă nici nu se eliberase azi-noapte de două ori în *karyukai;* parcă nu făcuse dragoste de ani întregi.

La puţin timp el simţi contractarea muşchilor dintre coapsele ei şi se concentră febril asupra locului, făcând-o să se relaxeze şi să se înmoaie, cedând. O auzea sub el cum gâfâie cu gura căscată şi-i simţi sfârcurile arzându-i abdomenul, în timp ce-l mângâia pasionată.

Îşi dorea să-i ofere primul ei orgasm adevărat, însă nu-şi dădea seama cât se va putea abţine el însuşi. Nu-i atinsese până acum capul membrului, însă ştia că se află în apropierea ejaculării, care s-ar fi putut produce şi fără o atingere directă.

O parte din el dorea cu ardoare acest lucru în timp ce îşi continua excitarea erotică. Ea era acum în spasme, cu muşchii încordaţi şi cu picioarele mult îndepărtate, cu fesele tari ca piatra. Îi simţea în interior cele de pe urmă zvâcniri.

Apoi, pe neaşteptate, simţi cum se strecoară de sub el şi îl întoarce cu faţa în sus şi o privi cu ochii larg deschişi pe când ea se aşează deasupra şi-l făcu să o pătrundă.

Gemând îşi duse involuntar coapsele în sus de pe *futon,* deoarece contactul electrizant ameninţa să-l copleşească şi să-l biruie.

Ea îşi mişcă coapsele înainte şi înapoi, stimulându-i capul penisului, de sus în jos, într-un ritm care-l făcu să rămână cu respiraţia tăiată. Apoi, ea se lăsă în jos, iar el îi puse mâinile pe mijloc şi o trase, încordându-se pentru a străpunge bariera naturală a fecioriei fetei.

După ce o pătrunse avu impresia că a explodat un obuz de tun, putând acum să înainteze în voie, îi simţi atingerea labiilor de scrot, apoi mângâierea degetelor care îl îndemnau să pătrundă tot mai adânc.

Se încolăci apoi peste el, sfârcurile şi sânii apăsându-l pe piept, dezvelindu-şi dinţii mici şi albi în clipa în care el începu s-o ridice şi s-o tragă de şolduri din nou, cuprins de încordare.

Sun Hsiung scrâşni din dinţi, venele gâtului i se umflară ca două cabluri întinse la maxim. Gâfâia neîncetat, aflându-se acum cu totul în interiorul ei, însă privirile îi erau fixate asupra fetei, aşteptându-i reacţiile.

Şi ea fu din nou cuprinsă de spasme, de data aceasta mult mai puternice, labiile ei fierbinţi începând să tremure. Erau cele din urmă convulsii şi el se simţi topindu-se parcă într-o fiinţă unică, întreaga lui energie, toate rezervele lui de putere alergându-i prin corp ca argintul viu. Când mâinile ei îl grăbiră să o pătrundă, când labiile ei zvâcniră în jurul penisului, simţi un fior puternic, repetat apoi în câteva serii, o minunată căldură cuprinzându-l şi cucerindu-l, însoţită de o arzătoare dorinţă de a o cutreiera cât mai mult, mai mult decât pe oricare femeie de până acum.

Slăbindu-şi încordarea şoldurilor, ea scoase un strigăt, pe când se zbuciuma deasupra lui, iar respiraţia ei îl făcu să simtă iar aroma de mosc, printre pletele ce-i căzuseră ca un văl pe faţă. Urmă o ondulare apăsată a abdomenului ei, cu muşchii fremătându-i în zvâcniri scurte şi-i simţi degetele mătăsoase prinzându-l şi mângâindu-l apoi din nou, cu atâta tandreţe încât, ca printr-o minune, simţi cum orgasmul ameninţător nu se mai produce, readunându-i-se energia ca şi cum ar fi fost o femeie, producându-i o cu totul altă formă de satisfacţie, pe care nu o mai trăise până acum.

Ceva în interiorul ei, acelaşi ceva care se degajase spre el când o văzuse în somn, îl restabili şi îi făcu să se bucure împreună de orgasmul ei, uniţi într-un fel de dans spiritual, pe care Sun Hsiung îl mai trăise doar în luptele cele mai grele, în care viaţa şi moartea se află pe muchie de cuţit.

Tremurând ca o frunză bătută de vânt, Sun Hsiung se lăsă cuprins de întreaga ei forţă descătuşată. Se înălţă cu ea pe culmile extazului şi revenindu-i erecţia penisului, eliberă din el tot ceea ce adunase, fără a mai păstra măcar o picătură.

Ani de zile mai apoi, încă mai păstra vie amintirea acelei seri. Şi tot vie îi era amintirea când ea, femeie în puterea cuvântului acum, l-a vizitat din nou, înclinându-se politicoasă şi destăinuindu-i-se:

— *Sensei*, un singur lucru vreau să mai învăţ...

Abdomenul lui Sun Hsiung se contractă iar inima îi fu

cuprinsă de un sloi de gheaţă, deoarece prevăzuse acest moment cu mult timp în urmă. Şi temându-se de el, încercase să-l evite. Dar nu mai mult decât până acum. Pentru că iată-l că sosise.

— Şi care anume este acel lucru? întrebă el cu glasul stins, în lumina lămpii care răspândea doar o mică pâlpâire în întunericul profund din cameră.

Akiko lăsă fruntea în jos, spre *tatami.* Părul ei negru strălucitor era strâns la spate, lăsându-i liberă faţa cu trăsături desăvârşite, legat în coadă de cal atârnându-i pe un umăr, cum ea nu purta de obicei, însă îi plăcea lui Sun Hsiung, deoarece era o modă specific chinezească. Purta un kimono cu pete roşii, aurii şi portocalii, culorile sale întrecându-se cu toamna de afară.

— As vrea să învăţ cum să-mi disimulez *wa*-ul.

Vocea îi fusese calmă, potolită, fără pic de emoţie. Se dovedise a fi o elevă foarte dotată.

— Mi-am dorit aceasta din clipa în care mi-am dat seama că am capacitatea necesară...

— Dar de ce, *Kodomo-gunjin?*

— Pentru că fără asta mă simt cumva neisprăvită.

Sun Hsiung dădu o dată din cap.

— Înţeleg, adăugă el, deşi ar fi vrut să spună mai multe.

— Nu-i nevoie să mă avertizezi, *sensei,* spuse ea dându-şi seama de ce s-a abţinut de la alte cuvinte.

— E mult mai periculos decât ţi-ai putea închipui tu.

Ochii lor se întâlniră şi Akiko se supuse voinţei lui de data aceasta, întreaga ei fiinţă punându-se în acord cu vorbele lui, simţindu-le importanţa, dincolo de faptul că nimeni nu-i va putea modifica ei *karma* ce-i fusese hărăzită.

— Nu mi-e frică de moarte sau de ameninţarea ei, spuse ea încet.

Brusc, încăperea păru inundată de lumina aurelor lor, o lumină pulsând viu, care transforma totul în strălucire.

— Moartea corpului este departe de a fi lucrul cel mai grav.

— Forţele pe care le cauţi tu se află dincolo de priceperea

omenească; sunt forţe atât de rudimentare încât nu pot fi ţinute decât parţial sub control. Când nu se află sub controlul tău, te pot transforma; pot denatura tot ceea ce te-am învăţat eu până acum.

În liniştea în care răsuna doar ecoul vorbelor sale, învăluindu-i apoi pe amândoi, Akiko îşi plecă privirile.

— Înţeleg. Mă voi păzi cu mare grijă de asemenea denaturări.

— În acest caz, acolo trebuie să te duci, spuse Sun Hsiung, întinzându-i un sul de hârtie.

A doua zi dimineaţă, după ce terminase ea de împachetat, el îi luă blocul de desen şi pensula din mână.

— Nu poţi lua astea cu tine, soldăţelule.

Şi, pentru prima oară, Akiko simţi profunzimea beznei în care urma să coboare.

— Mă simt întristată, *sensei.*

Acestea au fost ultimele cuvinte auzite de Sun Hsiung de la ea. Băură împreună o singură ceaşcă de ceai. Puţin mai târziu ea îşi săltă bagajul şi înclinându-se, îl părăsi.

Fusese pentru prima oară când ea împlinise ceremonia ceaiului pentru el, fiind de această dată ca un *sensei* al propriului sensei. Lung timp după aceea stătu Sun Hsiung în faţa ceştii de ceai acum rece, frunzele de un verde închis încă rămânând pe fundul ei, asemeni frunzelor de viţă ce nu vor să moară până târziu.

Apoi, încet şi cu grijă, ca şi cum ar fi fost făcut din sticlă, se târî pe *tatami*, spre blocul ei de desen, lângă care se afla şi pensula.

Se întinse şi luă blocul, strângându-l la piept, cu ochii rătăcind prin grădina bonsai. Auzi cântecul plângăreţ al unui ploier răzbătând prin *fusuma* pe jumătate deschisă; nici nu băgă de seamă ce răcoare se făcuse în cameră.

Şi, cu blocul strâns la piept, începu să se legene uşor pe picioare.

În cele din urmă, o lacrimă sărată i se prelinse pe obrazul uscat, căzând tăcută pe muchia blocului de desen, pe loc absorbită de hârtiile din el, dispărând pentru totdeauna.

CARTEA A PATRA

FA CHI

(Apăsarea pe trăgaci)

— Domnule Nangi, mă tem că veştile sunt mult mâi rele decât ne aşteptam noi doi la început.

Tanzan Nangi stătea în fotoliu, bându-şi ceaiul gălbui de iasomie şi privind pe fereastră la Grădina Botanică din zona Mid-Levels a Hong Kong-ului. Dincolo de aceasta se întindea Golful Victoria, străjuit de Marele Pisc.

Se aflau la ultimul nivel al birourilor băncii All-Asia, un zgârie-nori din oţel şi sticlă de la mijlocul Bulevardului Des Voeux.

— Continuă, spuse Nangi nepăsător, scuturându-şi ţigara într-o scrumieră de cristal de pe birou.

Allan Su aruncă o privire scurtă asupra dosarului pântecos pe care tocmai îl închisese, deşi se vedea clar că nu avea nevoie să-l răsfoiască. Îşi şterse cu degetul buza de sus, apoi îşi trecu mâna prin păr. Era un chinez mărunţel, originar din Şanhai, om în general calm şi cu mintea limpede. Însă acum, vizibila lui îngrijorare umpluse biroul asemeni unui parfum ciudat.

Începu să patruleze în lung şi-n lat pe vechiul covor de Buhara.

— Pentru a vă da un exemplu, avem interese de 75 în proiectul de locuinţe Wan Fa de construcţii în Noile Teritorii, în Tai Po Kau. Prima, obligaţiune ipotecară a fost deja refinanţată, aflându-se pe punctul de a cere suplimentări. Va fi nevoie aşadar de o nouă obligaţiune ipotecară, lucru pe care nu ni-l putem permite. Pentru a fi în stare să menţinem lucrurile în acest stadiu, avem nevoie de o chirie

de 76. Clădirile ar trebui închiriate pentru 16 000 dolari Hong Kong pe lună; vom fi norocoşi dacă vom obţine la ora actuală 5 000. De la comunicatul făcut de comunişti, nimeni nu mai doreşte să locuiască într-un loc instabil, „ameninţat în orice clipă de o invazie”.

Allan Su patrulase prin birou suficient, aşa că depuse dosarul pântecos pe pupitrul lăcuit, alături de alte dosare, la fel de groase.

— Lista problemelor e aproape nesfârşită. Avea în voce un dezgust nedisimulat. Nici dacă ar fi lucrat pe ascuns pentru vreunul din concurenţii noştri, Anthony Chin nu ne-ar fi făcut atâtea necazuri.

— Oare era în slujba cuiva? întrebă Nangi.

— În acest oraş, cine mai poate şti? Umerii lui Su se ridicară şi se coborâră. Cu toate că mă îndoiesc. Şi alte bănci au păţit-o, deşi nu în aceeaşi măsură. Îşi scutură capul. Nu, mai degrabă cred că Chin a fost lacom şi lăcomia, domnule Nangi, este cel mai mare duşman al dreptei judecăţi.

Nangi se aplecă şi mai turnă ceai. Apoi se aşeză mai comod în fotoliul de piele al lui Allan Su şi admiră reţeaua de zgârie-nori zvelţi ce se întindeau până spre pantele Piscului Victoria, ca o pădure de beton şi sticlă.

— Spune-mi, domnule Su, când a avut loc ultimul cutremur de pământ mai mare?

Pe moment uluit de întrebarea neaşteptată, Allan Su îşi miji ochii pe după lentilele ochelarilor săi cu rama metalică.

— O, cred că a fost în urmă cu circa doi ani...

— Hm... Nangi încă mai urmărea cu atenţie clădirile din zare. Un cutremur puternic, sosit pe neaşteptate, ar dărâma mulţi zgârie-nori, nu crezi? S-ar prăbuşi ca un joc de cuburi. S-ar pierde multe vieţi omeneşti, cursul normal al multor familii s-ar da peste cap, multe averi s-ar ruina.

Îşi întoarse capul pentru a-l privi pe Allan Su în faţă:

— Dar dumneata pentru cine mai lucrezi, domnule Su?

— Eu... Scuzaţi-mă, domnule Nangi, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi...

— Ei, hai, hai... spuse Nangi, gândind că toţi chinezii sunt la fel, nu e cazul să ne ascundem după degete. *Toată lumea* aici în Hong Kong are mai mult decât o singură slujbă, e mult mai rentabil.

Se opri ca să-şi umple din nou ceşcuţa cu ceai.

— Să-l luăm de exemplu pe Anthony Chin. Nu era numai director la All-Asia din Hong Kong, ci şi locotenent în Armata Roşie Chineză.

Împinse ceşcuţa spre mijlocul biroului.

— Imposibil! Allan Su se opri din mers. Îl ştiu de ani de zile. Soţiile noastre mergeau împreună la cumpărături, o dată pe săptămână.

— Atunci ar fi trebuit să ştii despre şmecheriile lui financiare, spuse Nangi cu blândeţe, arătând spre maldărele de dosare pline de dovezi concludente. Echipa de detectivi angajaţi de el îşi făcuse bine datoria.

— Habar nu am avut despre acestea, se înfierbântă Su.

Nangi clătină din cap.

— După cum nu ai avut habar nici despre adevărata lui apartenenţă politică.

Allan Su îl privi o clipă, încercând să-şi înfrângă ura faţă de japonezul din faţa lui, căutând să descopere ce fel de om era în realitate. Era conştient că numai jocul cu cărţile pe faţă îl poate salva în acest moment.

— Rezultă aşadar că şi pe mine mă credeţi tot comunist?

— Ei, în privinţa asta poţi să fii liniştit, spuse Nangi. Apoi zâmbi. Hai, domnule Su, nu bei un ceai cu mine?

Cu inima bătându-i în gât ca un ciocan, Allan Su îi dădu ascultare.

— Nu m-ar surprinde nici un eveniment de aici...

Sorbi din ceai, îl găsi aproape rece, apoi începu să gesticuleze cu ceşcuţa în mână, spre zgârie-norii de afară, risipiţi în Mid-Levels ca nişte degete lungi şi delicate de sticlă şi oţel.

— Să luăm de exemplu aceste clădiri înalte. Un cutremur de intensitate medie le-ar putea dărâma. Mai mult ca sigur că n-a fost pusă suficientă armătură de oţel în beton. Trucul preferat este să se pună în beton vreo şase bare de oţel-

beton care, în treacăt fie spus, are de două ori mai mult nisip decât prevedea reţeta în timp ce inspectorul urmăreşte cum se toarnă. După plecarea lui, aceleaşi şase bare de oţel vor fi mutate la altă turnare, unde urmează să vină inspectorul. După ce inspectorul părăseşte şantierul, barele sunt în cele din urmă folosite. E chiar o joacă de copii, întrucât inspectorul e deja plătit de constructori să închidă ochii la economia de armătură.

Nangi se încruntă:

— Cu un lucru nu trebuie să ne jucăm totuşi: cu vieţile omeneşti. Şi cu milioanele de dolari.

Su ridică din umeri.

— Dacă-mi pot permite să cumpăr o fecioară de doisprezece ani în Wan Chai, de ce nu mi-aş permite să cumpăr un inspector de construcţii?

— Diferenţa aici este că - începu Nangi cu gâtul uscat – fecioara de doisprezece ani ţi-ar toca atâţia bani, câştigaţi din greu, încât soţia ar putea afla...

— Asta înseamnă că poftele mele - şi pofta este o formă de lăcomie - mi-au orbit dreapta judecată.

Nangi se ridică brusc.

— Cu cât te plăteşte pe lună banca Royal Albert, domnule Su?

Allan Su aproape că scăpă ceşcuţa de porţelan din mână. Însă nu tocmai. Îşi auzi bubuitul inimii în timpane, ca şi când toţi strămoşii lui ar fi urlat deodată şi gândi „Mărite Buddha, ce se va întâmpla acum cu familia mea? N-o să mai am nici o slujbă, în mijlocul celei mai mari recesiuni economice a Coloniei din ultimii treizeci de ani...”

Nangi părea că-i dispare şi-i reapare în faţă, apoi, cu încetineala şi grija exagerată a unui beat turtă, aşează ceşcuţa pe birou, printre maldărele de dosare.

— Haide, hai, spuse Nangi. Ţi-am pus o întrebare foarte simplă.

— Dar răspunsul e foarte greu. Vă rog să...

— Nu, îl întrerupse Nangi aplecându-se şi punându-şi coatele pe lemnul de tec al biroului, nu doresc să primesc

explicaţii, domnule Su. Am nevoie în acest post de un om pe care să mă pot baza. Şi în care să pot avea încredere. Ori eşti un asemenea om, ori nu eşti.

Nangi îl ţintui cu privirile:

— Dacă nu eşti un astfel de om, domnule Su, ştii ce se va întâmpla, nu?

Allan Su ridică din umeri, dar rămase tot mut.

Îşi ţinea spatele drept, însă genunchii îi tremurau. Desigur că putea părăsi biroul pe loc, depunându-şi demisia. Dar la ce rezultat ajunge? Avea vreo garanţie că banca Royal Albert îl va angaja? Angajările scăzuseră considerabil aproape în toate domeniile, mai ales în cel bancar, de când nenorociţii de comunişti au lansat avertismentul. Se gândea la soţie, la cei şase copii, la mătuşă, la cei doi unchi, din care unul era văduv şi la nenumăraţii veri ai soţiei, toţi aceştia aşteptând ajutorul lui.

Desigur că putea trânti o minciună sfruntată, însă bănuia că n-ar fi cea mai înţeleaptă soluţie, ar fi ca şi când şi-ar da demisia. Cu Nangi nu-i de glumit. Pe deasupra, e japonez. Şi dacă ar juca cinstit, poate că ar trece drept un angajat meritoriu.

Su se hotărî să spună adevărul.

— Royal Albert mă plătea cu 10.000 de dolari Hong Kong pe lună, pentru a-i ţine la curent cu toate tranzacţiile băncii All-Asia.

Îşi ţinu răsuflarea. Îşi auzea pulsul accelerat izbindu-i timpanele ca valurile ce izbesc ţărmul.

— Înţeleg.

Nangi lovi cu guma din capătul unui creion pe suprafaţa biroului. Apoi îşi ridică privirile.

— Începând din clipa de faţă, domnule Su, salariul dumitale se va dubla.

„O, zei măreţi ai vânturilor de vest”, gândi Su. Un firicel de sudoare îi apăru la bordura bretonului.

— După şase luni vom revizui problema şi în funcţie de rezultatele băncii, salariul dumitale va creşte... sau va scădea. Lucrul rămâne valabil timp de un an de zile. Ochii lui urmăreau reacţiile lui Su. Dacă până la aceste date

banca va înregistra profituri, mă voi strădui să-ţi asigur, atât cât voi fi eu la cârma băncii, un procent de 10 din beneficiul de la All-Asia, pe baza unui contract permanent.

Nangi observă cu satisfacţie că de pe faţa plată a lui Su dispăruse orice urmă de culoare.

— Voi rupe imediat orice legătură cu Royal Albert.

Glasul lui Su fu de-a dreptul piţigăiat. Ochii îi deveniseră sticloşi.

— Ba n-ai să faci una ca asta, spuse Nangi. Îţi vei lua în continuare cele zece mii pe lună, iar după 60 de zile măreşti suma. Doamne fereşte, doar o meriţi!

Su se înnegură la faţă.

— Sir, nu cred că vă înţeleg. Uşurarea se revărsa asupra lui ca un torent de primăvară, întinându-i gândurile.

— De azi înainte, domnule Su, le vei furniza celor de la Royal Albert exact informaţiile pe care ţi le voi da eu. Totodată, mă vei ţine la curent cu rezultatele concurenţei noastre. Doresc să ştiu orice tranzacţie de-a lor, mare sau mică. Vreau să ştiu orice investiţiei de capital, cum este acesta repartizat şi ce intenţii au pe un an, pe cinci şi pe zece ani.

Ridică semeţ capul:

— M-ai înţeles, domnule Su?

Su îşi revenise suficient pentru a fi în stare de un zâmbet. „O, zei ai celor patru vânturi, se ruga el în gând, diseară vă fac cinste la toţi.”

— Sunt întru totul de partea dumneavoastră, Nangi-san, răspunse el în cea mai reuşită limbă engleză de care era în stare. Îmi pare o slujbă din ce în ce mai captivantă...

După care îl cuprinse din nou îngrijorarea.

— Însă nu mă pot aştepta la un câştig atât de mare, având în vedere lipsa de capital a băncii noastre. Aproape că nu mai putem fi solvabili dacă ne vom confrunta cu accelerarea inflaţiei. Şi chiar dacă nu se va accentua inflaţia – fie ca zeii să mă audă! – tot ne vor trebui peste 12 luni ca să ne revenim suficient şi să putem înregistra profituri cât de mici.

— Două lucruri ne vor ajuta în această privinţă, spuse Nangi imperturbabil. În primul rând, în 72 de ore vom avea la dispoziţie capital suplimentar.

— Pot să vă întreb care este provenienţa acestui capital? se interesă Su.

— Pregăteşte-te numai să investeşti raţional o parte din el, cu un maxim de profit, în minim de timp.

Su deja clătina dezamăgit din cap.

— Riscuri mari în direcţia aceasta. Şi în actuala noastră situaţie, nu ne putem permite.

— Nu şi dacă vom avea informaţiile pe care le veţi obţine de la Royal Albert...

Nangi zâmbea acum ca o roză.

— Călăreşte-i, domnule Su, aşa cum călăreşte câinele din templu pe spatele dragonului! Lasă-i pe *ei* să se vâre în riscuri, fă-ţi datoria şi adună bani, ca să-i putem investi fără riscuri.

Înclină apoi capul:

— Felicitări! Azi este o zi mare pentru dumneata. Ce-ar fi să mergem şi s-o sărbătorim.

Tania manevra terminalul decodorului, când apăru cifrul pe ecran. Pur şi simplu fusese norocoasă.

Operaţiunea „Peştele-spadă”, cum o numise cu ironie, era creaţiei ei. Ea o concepuse, deoarece era o treabă ce-l privea pe Minck personal, nu o îndatorire de serviciu.

Ei, nu era în întregime o treabă personală a lui Minck. „Peştele-spadă” *fusese* o sarcină de serviciu până în urmă cu aproape un an. Până acum, aşa susţinuse Tania, ar fi trebuit de mult rezolvată. De fapt, din punctul de vedere al celor de la Sectorul Roşu sau din cadrul „Familiei”, fusese rezolvată. Numai Minck şi Tania erau de altă părere.

În clipa în care Tania şi-a dat seama că operaţiunea depăşise hotarul stabilit şi că se pătrunsese în domeniul personal, devenise foarte precaută. Una din misiunile ei, tainică şi cu atât mai importantă, era să-l apere pe Minck. În mintea ei considera că el îşi alesese un moment absolut nefavorabil pentru această operaţiune, deşi era conştientă

că, atunci când li se îngăduie sentimentelor personale să se amestece cu treburile de serviciu, nici un moment nu e bine ales.

Aşa că devenise paznicul aparaturii şi documentaţiei referitoare la operaţiunea „Peştele-spadă”, cunoscând toate necazurile la care se înhămase. Unele lucruri pot fi ţinute ascunse mai bine ca altele. Dar nici un lucru expus vederii nu poate fi ţinut ascuns mult timp.

Când a aflat că Minck nu voia să încheie cu numita operaţiune, a schimbat şi ea tactica, cerându-i un atelier separat. Lucru despre care nici nu putea fi vorba, susţinea el; „Peştele-spadă” nu se poate pune într-o cuşcă specială.

Apoi ea şi-a organizat „cuşca”: opt oameni de supraveghere, în două schimburi. El a obiectat că acţiunea ei nu va fi pe placul „Peştelui-spadă”. Îi va limita libertatea, spunea el. Tania se abţinu de la comentarii, ştiind că tocmai acesta era rolul „cuştii”. Se putea folosi în misiuni serioase, dar şi pentru „jocuri” cum era drăgălaşul de „Peşte-spadă”.

În cele din urmă, procedă cum îi ceruse el de la bun început: puse la lucru numai doi oameni. Însă nu l-a părăsit, ci a păstrat un contact permanent cu „Peştele”. „Peştişorul” lor se dovedea foarte lunecos şi ea nu dorea să aibă loc nici cea mai mică greşeală. Singura dată când a neglijat problema, a fost atunci când Minck însuşi s-a lăsat doborât. Credea că ea nu ştie, însă ştia.

Acum, Tania urmărea literele verzi ce licăreau pe ecran, defilând în şiruri ordonate. După ce apăru întregul mesaj, urmări literele un moment, înainte de a apăsa pe butonul de decodificare. Apăru apoi întrebarea: „Într-adevăr?” şi apăsă în continuare pe un buton de acces final, de şase digiţi. Întregul ecran conţinea acum mesajul decodificat. Avea la dispoziţie un minut, nici mai mult, nici mai puţin, pentru a-l citi şi rumega. Dacă nu fi apăsat pe butonul „print” pentru a obţine o copie tipărită, totul ar fi dispărut ca şi când nici n-ar fi fost.

Citind succintul mesaj, Tania se albi la faţă şi rămase atât de uluită că nici nu mai ştia dacă să mai apese sau nu pe

butonul „print”, pentru a obţine copia. Atâta timp cât avea mesajul în faţa ochilor, nu se mai gândea la importanţa tipăririi.

Îl înjură în gând pe Minck şi toate problemele lui personale. Deoarece decodificarea mesajului transformase „Peştele-spadă” dintr-un pericol potenţial într-unui real. Apăsă pe butonul „send”, pregătindu-şi răspunsul ce urma să-l transmită la rândul său. La apariţia datei, îşi aminti că îşi schimbau codurile săptămânal şi azi tocmai trebuiau să treacă la unul nou şi asta însemna că trebuia să ia legătura cu Tony Theerson.

Se ridică şi coborî două etaje. Tony „băiatul minune” îşi avea bârlogul într-un colţ mai retras al acelui etaj.

Singurul lui mobilier erau câteva lăzi de lemn, o tablă de scris ca la şcoală, câteva teancuri de etichete şi suluri mari de hârtie de ambalaj precum şi maşinile lui de descifrat mesaje.

Cu toate că Minck îl pusese pe Theerson să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la descifrările codurilor Alfa-3 folosite de sovietici, tot mintea lui drăcoasă punea la punct şi codurile întregului Sector Roşu. Susţinea că sunt indescifrabile şi Tania îl credea.

Când intră, el se ridică în capul oaselor pe patul de campanie pe care-l solicitase Forţelor Armate să-l instaleze în biroul lui. Tania presupunea că „băiatul-minune” nu avea nici un fel de viaţă particulară, din moment ce dormea în această clădire. Şi din cauza diferenţelor de fus orar dintre Washington şi zonele pe care le urmărea el cu precădere, Rusia şi Asia, era sigură că trebuie să aibă un program de somn cu totul aiurea.

— Hei, spuse el în stilul lui laconic.

— Vrei o cafea? îl întrebă ea.

El îşi întinse mâna; purta un tricou pe care scria „Depeche Mode” şi o pereche de blugi decoloraţi.

— Doctore, vâră-ţi acul în vâna asta!

Râse, iar Tania se îndreptă spre automatul de cafea, umplând două ceşti, îi întinse şi lui una:

— Ai avut o noapte grea?

El sorbi din cafeaua franţuzească tare şi mormăi cu ochii închişi, extaziat:

— Ca o ambră pentru zei... Mai sorbi din cafea. De când mă chinui să descifrez afurisitul ăsta de cod nou, am parte numai de nopţi nenorocite.

Se referea la codul Alfa-3. Puse ceaşca goală alături.

— Cinstit să fiu, nu cred că am să-i dau de capăt.

Se ridică, se întinse, apoi căscă de-i trosniră fălcile.

— Am impresia că iar ţi-a venit rândul să treci la treabă, spuse Tania. Ea abia dacă se atinsese de cafea; prefera ceaiul. Dar nu voia să pară neprietenoasă.

„Băiatul-minune” mormăi din nou:

— Vrei să spui că a mai trecut o săptămână? O, Doamne! Îşi plimbă degetele prin păr. O să am nevoie de un dus...

— Datoria mai întâi, după aceea igiena personală, spuse Tania. Trebuie să transmit un mesaj.

— Dumnezeule mare! Se aplecă şi cotrobăi printr-o hulă cu dischete noi. Scoase una şi i-o întinse. Asta-i o nebunie!

— Toate sunt, spuse ea şi se îndreptă spre uşă. Baftă!

El se încruntă amărât.

— O să am nevoie...

Aruncându-i o ultimă privire, Tania îl văzu cu walkmanul în mână şi căştile pe urechi, aşezându-se la muncă. La „băiatul-minune” munca era pe primul plan. Tania se hotărî să-i înainteze un memoriu lui Minck, prin care să solicite un concediu pentru Theerson.

Reîntoarsă la pupitrul computerului ei, puse discheta de la Theerson şi apăsă pe butonul „enter”. Apăru cuvântul „file”, după care bătu pe claviatură „Peştele-spadă”. Aşteptă să se umple ecranul, apoi introduse răspunsul ei. Maşina lucra automat potrivit noului cod, înlocuitor al celui vechi.

TRANSMITE DATE DIN ORĂ ÎN ORĂ. CURÂND TE VEI SCHIMBA. VEI PRIMI FORŢE DE SPRIJIN PESTE TREIZECI ŞI ŞASE DE ORE. TERMINĂ OPERAŢIUNEA „PEŞTELE-SPADĂ” CÂND SE VA STABILIZA SITUATIA ŞI TE VEI ASIGURA DE

APARIŢIA ŢINTEI.

Apoi ieşi să-şi întocmească raportul.

Nicholas stătea pe piatra din grădina lui Sato. Rămăsese acolo cel puţin încă o oră după plecarea gazdelor sale. Se prefăcuse că se retrage şi el la culcare, pentru a nu fi şi ei obligaţi să-i vegheze insomnia. Nici nu se străduise să se dezbrace şi revenise în grădină după ce aşteptase în cameră cincisprezece minute.

Cu infinită încetineală, lumina zorilor pătrundea în grădină. Îi cam părea rău, deoarece luna era mai discretă, iar parfumul florilor parcă scăzuse la apariţia noii lumini.

Nicholas îşi dădu seama de prezenţa din spatele lui din momentul când fiinţa trecu pragul, ieşind în grădină, călcând pe pietrişul luminat. Înaintea zorilor văzduhul era împânzit de ceaţă. În afară de ciripitul slab al păsărilor care se trezeau, nu se auzea nici un zgomot.

Fără a fi nevoie să se întoarcă şi fără să-i audă glasul ştia că este Akiko. Ore în şir *wa*-ul lor se înlănţuise, timp suficient pentru a şi-o păstra în memorie. Pe cât era de primitiv acest simţ, pe atât era de complicat. După cum îi spusese Akutagawa, viaţa la oraş deteriorase acest simţ la omul modern.

Şi, din cauza aceasta, ştia o dată mai mult că ea reprezintă un pericol. Nu-şi dădea însă seama în ce fel putea ea fi primejdioasă şi mai ales dacă era aşa numai în ce-l privea pe el. Ştia că ea era *sensei*. Foarte puţini şi-ar fi dat seama de aceasta numai privind-o şi nu i-ar fi simţit puterea spiritului, nici dacă ar fi fost vorba de un alt *sensei*, fără a avea capacitatea şi cunoştinţele lui Nicholas. Însă cu el era altceva.

— Nicholas-san…

Vocea ei scăzută îl înfioră şi se străduí să rămână calm. Sângele încă îi zvâcnea în tâmple, simţind cum îi năvăleşte în tot capul.

— Unde e soţul tău?

— Sforăie în culcuşul său princiar.

Ce i se putea citi în voce? Nicholas se strădui să-i descifreze toate ecourile şi nuanţele, chiar şi pe cele nebănuite de ea. Să fi fost ironie în glasul ei?

— Oare locul tău nu este alături de el?

Fusese o întrebare arţăgoasă, de amant gelos şi se înjură singur pentru vorba proastă.

— Locul meu, răspunse ea ca şi cum nu ar fi remarcat nici o nuanţă de iritare în vocea lui, este acolo unde vreau eu să fie. Se opri, şovăind dacă e cazul să continue. Crezi că încalc astfel normele japoneze?

El scutură capul:

— Tradiţia poate că o încâlci, dar nu şi normele japoneze.

După liniştea care urmă, ea spuse:

— Nu vrei să te întorci şi să te uiţi la mine? E aşa de greu să mă priveşti în faţă?

Cuvintele ei făcură să i se zburlească părul la ceafă lui Nicholas şi îl făcură să se mire cât de bine şi le alesese. Încet, cu inima bătându-i mai tare decât ar fi vrut, se întoarse spre ea. Simţea că se topeşte.

Primii zori o făcură să se îmbujoreze, dându-i o anume strălucire. Se schimbase într-un kimono galben – pal, brodat cu crengi verzi de brad. Un bâtlan auriu zbura cu aripile larg deschise peste sânul stâng. Îşi lăsase părul în jos, revărsându-l ca o cascadă neagră peste spate şi umeri. Nu-şi pusese nici un fel de bijuterie. Unghiile îi erau strălucitoare din cauza ojei, însă erau tăiate scurt, aşa cum se cade unei femei cu antrenamentul ei. I se păru că-i poate citi un uşor tremur pe faţă, un tic trecător, deasupra pleoapei unui ochi. Apoi îşi recăpătă deplina stăpânire de sine.

— Ce era aşa de greu? şopti ea în adierea slabă a vântului. Ceaţa se învârtejea în spatele ei, dansându-i în jurul umerilor.

— Îmi place să mă uit la tine, Akiko, eşti o frumuseţe.

Nu intenţionase o asemenea afirmaţie. Se simţi imediat ca după pierderea unei lupte.

Ea se apropie de el, plutind parcă pe deasupra potecii

prunduite. Lui îi părea că venise ca o nălucă, din fundul nopţii.

— De ce am eu impresia că parcă ne-am mai întâlnit?

Spusele ei îi făcură pe amândoi să tresară. Era ca şi când, goi, s-ar fi îmbrăţişat sub privirile lui Sato, apărut ca din pământ şi îndreptându-se spre ei. Sângele năvăli în obrajii lui Akiko, iar ochii parcă îi dispăruseră. Fu din nou cuprinsă de acel tremur uşor.

Orice simţ al realităţii dispăruse din mintea lui Nicholas. Pierdut şi el în ceaţa albă din jur, o vedea numai pe ea. Yukio îi apărea acum, în faţă, un *kami* căruia i se acordase o a doua viaţă. Apoi, se cufundă şi el în căutarea forţelor Neantului, căutând un răspuns la ceea ce nu se putea răspunde. Ca într-un vis, se ridică de pe piatra tare şi se îndreptă spre ea, aflându-se acum la o distanţă de lungime de braţ. Se lupta cu sine pentru a-i spune cuvintele ce-l frământau din momentul când ea îşi lăsase evantaiul să alunece din dreptul feţei. Erau cuvinte pe care-şi dorea cu ardoare să le rostească, cuvinte care l-ar fi eliberat probabil de chinul interior, dar care l-ar fi. Făcut totodată vulnerabil în faţa ei.

Cum să procedeze? Sosise clipa aşteptată. În societatea japoneză, rareori are cineva ocazia să se găsească mai mult timp între patru ochi cu soţia altcuiva. Şi acest moment se datora numai lui Akiko. Ce voia de la el? Ea era Yukio? Voia să-l audă pronunţându-i numele? Daca acesta era motivul, de ce-l chinuia atât? Era asaltat de întrebări ce se adunau în final într-o mare enigma, li părea acum că întreaga lui viaţă a fost o enigmă, o succesiune de întâmplări puse cap la cap cu o noimă pe care el se ferise s-o înţeleagă.

— Cine eşti tu? întrebă el răguşit. Trebuie să ştiu.

Ochii ei îi căutau pe ai lui.

— Tu cine crezi că sunt?

Vorbise fără intenţii ascunse; el simţi mai degrabă o disperare adânc îngropată, căreia nu-i putea da vreun nume.

— Nu ştiu...

Distanţa dintre ei parcă se micşorase. Părea că voinţa

amândurora slăbise.

— Spune-mi tu, şopti ea. Spune-mi.

Îi putea simţi respiraţia, îi putea inhala parfumul, îi putea simţi căldura degajată de sub kimonoul de mătase. Ochii ei se închiseseră pe jumătate, buzele i se îndepărtaseră puţin, ca şi cum o anumită emoţie era pe punctul de a-i stârni lacrimile.

— Yukio...

Numele îi fusese smuls din inimă, ca un stindard zdrenţuit în bătălie. Era de necrezut că-i putuse rosti numele, de necrezut că se putea gândi că ea e cea din faţa lui. Şi totuşi repetă:

— Yukio. Yukio...

Văzuse cum ochii ei clipesc mărunt ca sub influenţa unei vrăji, simţind cum căldura bustului ei se contopeşte cu a lui, cum i se dă capul pe spate, arcuirea gâtului suprapunându-se imaginii pe care o purtase cu el atâta timp; ani întregi...

O văpaie interioară ardea în el când se întinse ca s-o sărute, sau ca s-o împiedice să cadă – nu ştia nici el. Totul în el se aprinse şi ardea. Creierul îi era cuprins de febră. Scăpase orice control.

Buzele i se coborâră spre ale ei şi-i simţi gustul când limba ei i se strecură în gură.

Pentru prima dată în viaţă, Akiko se contopea cu Universul. Nimic din experienţele ei anterioare nu-i produsese un asemenea foc interior.

Era atât de emoţionată, că-i era de două ori recunoscătoare pentru îmbrăţişarea lui puternică. Respiraţia i se tăiase, la auzul numelui rostit de el. Acesta *era* numele ei! Cum era cu putinţă? Şi ce bine săruta şi cât de mult şi-l dorise! Genunchii i se înmuiaseră, nu se mai putea ţine pe picioare. Simţea la atingerea lui un fel de extaz pe care-l crezuse posibil numai în orgasm.

Ce se întâmpla cu ea? Măturată din creier, totuşi o parte ascunsă a minţii ei striga să fie auzită. Ce forţă ciudată o cuprinsese? Ce-i răsturnase toate planurile anterioare de răzbunare? Ce o făcea să se simtă astfel în faţa unui

duşman? Şi de ce l-a minţit? Ea nu era Yukio; era Akiko.

Apoi, cuprinsă de forţa *wa*-ului lui, cu inima bătându-i să-i spargă timpanele ca un tunet, apăsată pe piept de pieptul lui, răspunsul îi explodă în minte ca un foc de artificii măreţ.

Ca Akiko, n-ar fi însemnat mare lucru. Apăruse de niciunde şi viitorul n-ar fi dus-o nicăieri. Fiind însă Yukio, lucrurile se schimbau. Devenea cineva. În acest nume găsea ceva mai mult decât *kyomu,* adică vidul predicat de către Kyoki.

Din momentul când părăsise tutela iubitoare a lui Sun Hsiung, îşi dăduse seama că devine *doshi gatai,* o disperată sortită pieirii. La ce se putea aştepta în viaţă, când nu avea nici un loc unde să-şi arunce ancora?

Acum, dintr-odată, la apariţia lui Nicholas Linnear, Yukio devenea o realitate. Nu mai era doar o idee, doar un instrument al unei finalităţi, nu mai era doar o schemă teoretică. Era o fiinţă vie.

Forţa dragostei lui Nicholas Linnear o scosese din lumea morţilor.

Justine l-a văzut dintr-a doua zi de când sosise ea la hotel. Prima dată, în apropierea barului piscinei, în umbra draperiei şi crezuse că s-a înşelat. Dar a doua oară l-a văzut pe plaja în formă de semilună, în timp ce ea se bălăcea în apa oceanului, ţinându-şi într-o mână masca şi furtunul de respirat, iar în cealaltă labele negre de cauciuc. De data asta nu mai încăpea îndoială. Era Rick Miliar.

La început nu-i venise a crede. În definitiv, se afla la şase mii de mile distanţei de New York, într-o staţiune de lux, în mijlocul unei plantaţii de ananaşi. Era în vestul insulei Maui, unul din colţurile ei cele mai îndepărtate, la mare distantă de hotelurile înalte din Kaanipali, unde trăgeau majoritatea turiştilor acestui ţinut paradisiac.

Dusă pe gânduri, urmărea talazurile cum i se jucau în jurul bustului, în timp ce el se îndrepta spre ea plutind pe un val. Avea un corp suplu şi zvelt, cu şolduri înguste şi umerii largi. Nu avea musculatura braţelor şi a pieptului aşa dezvoltată ca Nicholas. Dar Rick era un jucător de tenis şi

nu un ucigaş de oameni.

Lacrimi îi izbucniră pe sub pleoapele tremurânde înţepându-i ochii, aşa că se întoarse cu spatele spre apă, la orizontul căreia se afla plaja Molokai.

— Justine.

— Ţi-a trebuit ceva curaj ca să vii până aici...

— Ştiam din auzite despre metoda Tobin de calmare. Tot ce se spune acolo e mult sub nivelul realităţii.

Vocea lui era intenţionat şăgalnică, parcă ar fi vrut s-o tachineze.

— I-ai dat înapoi slujba lui Mary Kate?

Îşi simţea inima grea ca de granit, pulsând puternic.

— Nu ei trebuia să i-o dau înapoi, Justine. Ţi-am spus doar. Se apropiase de ea mai mult decât şi-ar fi dorit. Am dat slujba cuiva care o merita mai mult.

Ea se răsuci spre el, fulgerându-l cu privirile:

— Te-ai folosit de mine, ticălosule!

El rămase liniştit:

— Ştii care-i necazul cu tine? Eşti un copil speriat, într-un corp de femeie. Treci peste asta, Justine. Nu m-am folosit de tine, după cum nu mă folosesc nici de alţii. Întrebuinţezi un cuvânt nepotrivit. Mary Kate nu mai corespundea. În lumea marilor afaceri serioase nu se concediază un om, mai ales din conducere, înainte de a te asigura de înlocuitorul său. Nu mi-aş fi îndeplinit datoria faţă de companie dacă aş fi procedat altfel.

— Dar eram prietenă cu ea...

— Simplă întâmplare. Totuşi, dacă asta are vreo importanţă pentru tine, îmi pare rău de acest rezultat. Zâmbi, apoi încercă apa. Nu-i nici un fel de tragedie, te asigur. Îţi văzusem unele lucrări şi am discutat cu unii oameni din conducerea mea, pentru care lucraseşi tu anterior. Toţi îmi spuneau că eşti nemaipomenită. Zâmbi din nou... şi apropo, toţi mă avertizaseră de toanele tale...

— Bag de seamă că n-ai tras învăţăminte din avertismentul lor...

Tare îşi dorea să n-o fi surprins el plângând.

— Îmi plăceau foarte mult lucrările tale. Ai o imaginaţie unică în conceperea reclamelor. E o calitate de nepreţuit. Oricum, speram să te pot da pe brazdă. Mă gândeam la tine ca la un fel de provocare. Îşi duse ochii în lături.

O clipă se uită în altă parte, având o expresie de puştan.

— Aş da orice s-o putem lua de la început...

— De asta m-ai urmărit?

El scutură din cap, pregătindu-se să întâmpine un val uriaş ce se îndrepta spre ei, dinspre corali.

— Nu tocmai. Mi-am dat seama că biroul pare gol fără tine...

Când sosi valul, îi izbi sub bărbie, prăvălindu-i pe amândoi.

Nangi îşi aşeză picioarele betege pe fotoliu, după care se lăsase din nou pe spate, urmărind cu ochii Marea Chinei de Sud, care unduia spre plaja galbenă de la Shek-O. Se afla în partea sudică a insulei Hong Kong, mai aproape de Aberdeen decât de Districtul Central, nucleul financiar al Coloniei Coroanei.

Shek-O este una din cele patru sau cinci zone din Hong Kong rezervate bogătaşilor adevăraţi, într-un oraş-furnicar al enormelor averi şi al sărăciei jalnice.

Însă avuseseră loc unele schimbări de la ultima lui vizită, în urmă cu un an şi jumătate.

În primul rând, vechiul şi frumosul hotel din golful Repulse fusese dărâmat, pentru a se construi în locul lui un grup nou de clădiri înalte. Nangi regreta vechiul hotel nu numai în amintirea ceaiului servit pe terasa lui sau a afacerilor încheiate în holul său. Odată cu dispariţia acestuia, Nangi simţea nostalgia zilelor bune din trecut, însorite şi senine, înlocuite acum de lăcomia profiturilor obţinute de pe urma construcţiilor, care luaseră un avânt teribil în ultimii cinci-şase ani de dezvoltare rapidă a Coloniei Coroanei, începând cu a doua jumătate a anilor 70.

Motiv care, de altfel, îl adusese şi pe el aici. Prăbuşirea acestei afaceri prospere îi impuseseră prezenţa în Hong Kong. Iar dispariţia vechiului hotel din golful Repulse îi

sporea amărăciunea.

Acum, Nangi stătea singur într-o vilă îmbrăcată în faianţă şi stucatură, urmărind cum o tânără chinezoaică înfrunta poluata Mare a Chinei de Sud, alergând pe plajă şi intrând în valurile domoale. Pe terasă nu mai era nimeni, deşi pe masa din stânga lui Nangi se afla un ibric cu ceai rece şi două pahare înalte.

Urmărea fata, scuturându-şi capul în apă. Nu se obosise să-şi lege părul la spate sau să-şi pună cască pe cap. Părul ei negru prins în coadă de cal îi atârna pe spatele gol, plutind apoi pe apă, asemeni unei-anemone.

Wu-Shing. Cuvintele acestea încă îi reveneau în gând, constituind într-adevăr o problemă gravă. Trei crime, trei întrebări ce-şi cereau răspunsul. Nangi se întreba ce legătură poate fi între *Wu-Shing* şi planul *Tenchi.*

În ultimele zile, când s-au întâmplat tot felul de evenimente inexplicabile, gândul l-a dus imediat la planul *Tenchi.* Destul de logic. Ştia că ruşii nu se vor da îndărăt de la nimic pentru a smulge japonezilor tainele planului. Cât despre americani şi-i putea imagina la fel de bine sabotându-le planul. Încă de la sfârşitul războiului, America sconta ca Japonia să fie câinele său de pază împotriva comunismului, în Orient. Însă America îşi dorea o Japonie aservită, care, asemeni unei sălcii, să se aplece la dorinţele ţării victorioase. Şi tot la fel de adevărat era că Japonia depindea mult de America.

Dar planul *Tenchi* ar schimba situaţia. Nangi nutrea temerea că, dacă americanii ar descoperi intenţiile operaţiunilor japonezilor, se vor grăbi la fel de prompt ca şi ruşii să scurtcircuiteze tot planul. Ceea ce ar fi inacceptabil.

Pentru prima dată după multe zeci de ani, Japonia se găsea singură în faţa lumii şi destul de straniu, experienţa aceasta era înfricoşătoare. Devenea tot mai conştient că visurile lui de altă dată privitoare la trecutul strălucit al Japoniei nu se vor mai transforma în realitate. Totul s-a prăbuşit acum, a fost şters de soarele atomic şi de perioada dezvoltării ultrarapide, în care avusese de jucat un rol

primordial.

Nangi închise ochii, ştiind că viaţa nu-ţi oferă niciodată răspunsuri facile, nimic nu este în realitate aşa de clar ca în imaginaţie. Problemele se rezolvă pe rând, una câte una, îşi spuse el. Mai întâi trebuie să depăşesc obstacolul chinezesc, înainte de a mă putea gândi iar la pedepsele alea vechi şi tainice.

Deşi la sosirea lui nu mai era nimeni în vilă, auzi acum zgomot uşor de paşi, uşi deschise şi închise, ceea ce-l duse cu gândul la omul pe care trebuia să-l întâlnească.

Se întinse după ibric şi-şi turnă ceai într-un pahar. Era reconfortant şi gustos, exact ce-i trebuia lui după o zi atât de agitată.

Nangi nu-şi întoarse capul la auzul paşilor ce se apropiau ci rămase nemişcat, bându-şi ceaiul din pahar, urmărind în continuare fata de pe plajă, care tocmai ieşise din mare ca o sirenă.

— Bună ziua, domnule Nangi!

Prin înţelegere reciprocă, vorbeau în engleză. Pentru amândoi era o limbă străină, dar cel puţin ştia că amândoi o urau cu aceeaşi intensitate.

— Domnule Liu! Nangi îşi înclină capul fără o anume semnificaţie.

Auzi scârţâitul scaunului din spatele său, clinchetul melodios al cubului de gheaţă pus în pahar şi abia după aceea întoarse capul.

Strămoşii omului de faţă probabil fuseseră manciurieni, deoarece avea faţa lungă şi bombată, caracteristică lor. Pentru un oriental era destul de înalt. Conştient de acest fapt, îşi folosea avantajul ca pe o armă de intimidare, chiar şi atunci când stătea jos.

Sorbind ceai, Liu zâmbea. Îşi sprijini capul de spătarul şezlongului.

— Care este climatul în lumea afacerilor din Japonia în ultimele zile, domnule Nangi?

Liu avea obiceiul să intre direct în subiect, ca şi cum preliminariile fuseseră deja dezbătute.

— Foarte dur, spuse Nangi scurt, dus pe gânduri. Îşi

spunea: „N-o să afle nimic de la mine până nu aflu eu mai întâi”. Pronosticurile sunt formidabile.

— A, da, spuse chinezul întorcându-şi capul. Prin urmare, *keiretsu*-ul dumneavoastră nu este aşa de implicat în industria grea, care a dus ţara la un mare salt înainte. Puse paharul aburit pe sticla măsuţei, unindu-şi mâinile pe abdomenul său rotunjor. Din câte ştiu eu, ramurile acestei industrii, cum ar fi de exemplu industria oţelului, mult timp sursa numărul unu a progresului dumneavoastră economic, se află la mare strâmtoare financiară în aceste zile de recesiune mondială.

Nangi se abţinu pe moment de la un răspuns, întrebându-se cât de bine fusese omul informat. Putea să nu ştie ce era mai rău, după cum putea doar să-l tragă de limbă pentru a-şi verifica nişte informaţii neverificate. Era important ca Nangi să răspundă cu precauţie, fără să-i scape ceva.

— Nu avem probleme cu *kobun*-ul nostru siderurgic, spuse el grijuliu. De la el nu am avut parte decât de profituri.

— Într-adevăr... Cu această simplă afirmaţie, Liu făcu dovada că nu crede o iotă. Dar ce se întâmplă cu extracţia de cărbune? Cu industria textilă? Cu produsele petrochimice?

— Acestea nu fac parte din sfera intereselor mele.

Liu îşi întoarse capul ca un ogar asupra vânatului:

— Şi totuşi, domnule Nangi, pe mine mă interesează de ce vreţi să vindeţi o sucursală a unui *keiretsu* care, după propriile afirmaţii, v-a adus numai profituri...

— Nu mai suntem preocupaţi de fabricarea oţelului.

Probabil că rostise fraza cam în pripă. Dar cel puţin ştia acum că chinezii au ajuns destul de departe cu informaţiile lor. Era uimit şi deveni şi mai precaut.

— Adevăratele probleme ale Japoniei cred că abia au început, spuse Liu cu superioritatea unui dascăl care se adresează elevului său. Vârsta de aur a extinderii nelimitate a economiei dumneavoastră multilaterale se apropie de sfârşit. În anii trecuţi, vă puteaţi exporta produsele finite pe

pieţele altor ţări, care le înghiţeau pe loc, în ciuda propriilor produse similare. Desigur, obţineaţi nu numai profituri, ci şi un nivel cât se poate de scăzut al şomajului. Însă vremurile s-au schimbat.

Liu îşi desfăcu degetele mâinilor împreunate, le întinse în aer ca pe nişte stele de mare, apoi le strânse din nou pe pântece.

— Să luăm ca exemplu una din marile dumneavoastră reuşite: automobilele. Invadarea pieţei Statelor Unite a provocat acolo o mare creştere a şomajului şi nu cu mult în urmă, una din companiile lor gigant de acest fel s-a trezit în pragul falimentului. Ştiţi şi dumneavoastră la fel de bine ca şi mine cât de înceţi sunt americanii în luarea iniţiativelor. Zâmbi abia perceptibil. Dar, mai devreme sau mai târziu, marele adormit se va trezi şi când puterea lui este de talia celei americane, trezirea nu va aduce bine nimănui. Nu numai o singură dată în ultimul timp guvernul american v-a mărit taxele de export pe piaţa lor. Acum aţi început să pricepeţi ce înseamnă să păşeşti în arena internaţională. Pentru a supravieţui, trebuie să exportaţi capital şi tehnologie, să construiţi uzine Nissan în Tennessee şi nu în Kanda, acasă la voi. Dar asta înseamnă mai puţină mână de lucru în Japonia şi mai puţine profituri. S-a terminat cu era comerţului vostru liber.

În ciuda adevărului din spusele lui Liu, Nangi observă o notă de invidie în glasul omului. Se gândi concret: „Oare n-ar vrea China să fie în locul nostru?”

— În plus mai este şi Yawata, continuă Liu.

Se referea la Yawata Steel Works, cea mai veche şi mai mare uzină siderurgică de pe litoralul japonez, pusă în funcţiune în 1901.

— Curios lucru, zic eu. Este o relicvă istorică din vremuri de demult, însă din 1973 încoace, guvernul japonez a pompat în ea peste trei miliarde de dolari pentru modernizare şi retehnologizare. Şi cu ce s-au ales? Astăzi Ywata se află într-o situaţie mai gravă ca oricând, după criza petrolului din 1973. Singurul lucru pe care-l poate face guvernul este să ia unele măsuri economice, cum ar fi

raţionalizarea severă a consumului de combustibil. Asemenea măsuri au îngăduit ca Yawata să-şi continue activitatea. Iar astăzi, asemenea măsuri au rămas încă în vigoare şi cum piaţa internaţională a scăzut simţitor, forţa de muncă angajată la Yawata s-a redus de la 61 000 în 1969, la mai puţin de 24 000 de oameni câţi are azi. Trei dintre furnalele companiei siderurgice Nippon Steel lucrează în pierdere, iar un număr din sucursalele ei şi-au închis porţile. Cred eu că industria americană de oţel s-ar bucura ca Yawata să producă doar la 70 din capacitatea reală. Japonia nu este pregătită pentru o asemenea reducere. Şi ce veţi face? În America Betleem poate să-şi concedieze muncitorii; însă structura voastră politică şi socială nu vă permite să reduceţi mâna de lucru. Concluzia acestei scurte discuţii, spuse el aspru, ar fi că *keiretsu*-ul vostru, asemeni multor altora, trece acum prin frământări organizatorice. Şi aceasta, după cum ştim amândoi, cere capital. Cu lichidităţile aproape terminate, aţi recurs masiv la rezervele de capital.

— Suntem solizi pe poziţie.

— Solizi, poate. Însă mă îndoiesc că aveţi rezerve suficiente pentru a salva banca All-Asia…

„Dacă va încerca să-mi ofere ajutor din partea comuniştilor, îi sparg capul”, gândi Nangi. „Cu bastonul.”

— Ce vor comuniştii de la banca All-Asia?

— O, nu vrem o parte din ea, spuse Liu pe un ton de conversaţie obişnuită. Vrem mai degrabă o parte din *keiretsu.*

Deşi Nangi angajase tot felul de antene pentru a obţine informaţii, rămăsese acum ca lovit de trăsnet.

— Ei, pentru acest privilegiu suntem gata să plătim un mare preţ, spuse Liu în tăcerea ce se lăsase, displăcându-i în sine faptul că trebuia să intre în amănunte şi să discute cu un barbar ca de la egal la egal. Un supliment extrem de mare. Este clar că *keiretsu*-ul are nevoie de subscripţii; noi vă vom furniza infuzia de capital.

— Nu mă interesează, replică Nangi, căutând să-şi

înăbuşe mânia faţă de acest om şi faţă de tot ce reprezenta el.

— Vă rog să fiţi amabil să-mi îngăduiţi să-mi expun oferta mai înainte de a o respinge din capul locului.

Liu schiţă un zâmbet forţat. „Ei, se gândea el, ce să aştepţi de la un japonez? Le lipseşte educaţia noastră multimilenară; au luat din cultura noastră numai atât cât să se poată ridica peste nivelul maimuţelor. Şi pe Buddha, n-au ajuns prea departe!”

— Oferta noastră este următoarea: Ne cedaţi o treime din acţiunile *keiretsu*-ului, iar noi vom vărsa, eşalonat în şase plăţi efectuate o dată la şase luni, suma de 500 milioane dolari.

La început, Nangi crezu că l-a înşelat auzul. Dar, privind direct în ochii manciurianului, îi dispăru îndoiala. Cinci sute de milioane de dolari! Mintea îl duse imediat la toate posibilităţile deschise de o asemenea incredibilă infuzie de capital. Doamne, se gândea el cu înfrigurare, am putea ajunge direct în vârf, dacă vom fi atenţi, curajoşi şi da, puţin mai norocoşi.

Era o sumă cu mult mai mare decât ar fi sperat să obţină de la Tomkin Industries, în cazul că s-ar realiza fuziunea. Era mult mai mult capital decât s-ar fi putut obţine de altundeva. Şi era absolut sigur că Liu ştia şi asta. De asemeni, ştia că numai China poate veni cu un asemenea capital pentru a vedea banca All-Asia scăpată de faliment. În primul rând asta trebuia să fie prima lui grijă. Dacă se prăbuşea All-Asia, el ştia că va urma apoi întregul *keiretsu.* Planul *Tenchi* îi pusese într-o situaţie delicată. Trădarea lui Anthony Chin s-ar putea să fi fost lovitura de graţie care să răstoarne imperiul afacerilor lor. Pentru acest motiv Nangi îl înjură şi-l blestemă, pe ei şi tot neamul lui, câte zile vor avea pe pământ.

Însă Nangi trebui să se întrebe ce foloase trăgeau chinezii de pe urma acestor afaceri. Nu s-ar despărţi ei cu dragă inimă de o asemenea sumă uluitoare. Da, profitul trebuie să fie la mijloc. Dar profituri ar putea obţine din multe alte zone şi cu mult mai puţine investiţii. Nangi se

chinuia să afle singur răspunsul pe care Liu nu l-ar fi trădat nici în ruptul capului. Şi mai erau şi altele pe care le aştepta tot din partea chinezilor şi poate dacă ar pune o întrebare bine ticluită, Liu i-ar da fără să ştie răspunsurile căutate de el.

— Spune-mi, domnule Liu, începu Nangi, ce-şi propun oamenii dumitale să facă cu o treime din acţiunile *keiretsu*-ului?

— Ce să facă? întrebă omul foindu-se în şezlong. Nu vă înţeleg.

Tinerei – chinezoaice de pe plajă i se alăturase altă fată, iar Nangi era acum preocupat să descopere care dintre ele avea slipul cel mai îngust. Între ele apăruse un coşuleţ împletit, din care una scoase o sticlă de vin, turnând în două pahare lichidul auriu. Cum stăteau întinse pe cearşaf, le observă umflăturile sânilor tineri.

— E foarte simplu, spuse Nangi fără a-şi lua ochii de pe fete; erau o imagine mult mai plăcută decât interlocutorul său. Înainte de a lua în discuţie problema *keiretsu*-ului, indiferent de suma propusă, vreau să ştiu ce se intenţionează cu acţiunile obţinute.

— Ei, să se facă bani, ce altceva? spuse Liu. Ce alt interes am putea avea?

Nangi zâmbi uşor, depărtându-şi braţele.

— Mi-ai putea înţelege prudenţa... Până acum, am avut puţine relaţii cu... firma pe care o reprezinţi.

— Vă înţeleg la perfecţie, spuse Liu ceva mai amabil; simţea că gheaţa a început să se topească. Dacă nu v-aţi fi arătat precaut, m-aş fi îndoit asupra motivelor ce v-ar fi determinat la un astfel de târg. În definitiv, nu este o afacere care să se încheie zilnic. Domnule Nangi, în anumite privinţe noi suntem o ţară foarte tânără. Lumea din afara Divinului Imperiu este nouă pentru noi. În cuvinte mai simple, cei care deţin acum puterea la Pekin vor să încerce stabilirea unei Alianţe Orientale. Ei cred că un parteneriat în afaceri – dar numai în afaceri – va fi calea cea mai propice de a... pune lucrurile pe roate.

Ca la un semnal, cele două chinezoaice începură să-şi împacheteze lucrurile. Chiar la adăpostul verandei, soarele părea că se încinsese şi-i dogorea – gheaţa din pahare se topise cât stătuseră de vorbă – iar sclipirile neîncetate ale valurilor aurii îi orbeau.

— Deşi este o ocazie extraordinară, continuă Liu tamponându-şi fruntea cu batista, timpul ne presează şi mă tem că, odată ce veţi părăsi China – ridică din umeri – târgul nu se va mai putea încheia.

— Dar sunt convins că nu te aştepţi să iau o hotărâre aşa de importantă pentru *keiretsu*-ul meu cât ai bate din palme? spuse Nangi întorcându-se spre Liu.

— Din contră, domnule Nangi, spuse Liu lovindu-se cu una dintre unghiile-i lungi peste costumul de mătase, deasupra inimii. Eu nu mă aştept la nici o hotărâre. Mai degrabă dumneata trebuie să te grăbeşti să scoţi All-Asia din necazurile prin care trece. În Hong Kong, domnule Nangi, falimentele bancare sunt ca marile incendii din pădure. Iar chinezului, odată ce i-a intrat o idee în cap, puţin îi mai trebuie până să-l scapi de sub control. Poliţia regală din Hong Kong este conştientă de acest lucru şi caută să preîntâmpine demonstraţiile în masă. O scânteie nu reprezintă un pericol în sine. Arunc-o însă într-o staţie de benzină şi... Liu îşi întinse iar braţele. Aşa că poţi să te gândeşti cât timp vei crede de cuviinţă, domnule Nangi. Te rog să nu consideri că exercităm vreo presiune.

Duse mâna la buzunarul interior al hainei.

— Totuşi, într-un efort prietenesc, cu scopul de a vă furniza puţină asistenţă, mi-am luat libertatea de a întocmi actele.

— Înţeleg.

Nangi cugetă îndelung asupra implicaţiilor.

Liu nu-şi putu ascunde zâmbetul mândru:

— În ciuda descrierilor eronate ale unor occidentali, la noi totul funcţionează ca o maşină bine pusă la punct!

— Da, răspunse Nangi simţind acum pentru acest om o ură neînţeleasă. Înţeleg.

— O nu, domnule Nangi. Îmi veţi ierta spusele, dar nu

înţelegeţi încă nimic.

Liu se opri, în timp ce fetele care plecaseră de pe plajă se apropiau, curăţindu-şi tălpile pe ultima treaptă a scării de la intrarea pe verandă. Ochiul său de şoim cerceta faţa uneia dintre ele, pe a celei mai înalte, care se afla deja pe plajă la sosirea lui Nangi – de parcă ar fi fost în stare să pătrundă prin umbrele care se lăsaseră şi prin perdeaua de păr chinez des, ce-i cădea pe umeri ca o cascadă. Dispărură într-o clipită, intrând în vilă.

— Vom servi prânzul în curând, spuse Liu. Langustele noastre şi garupele stropite cu bere blondă constituie o delicatesă prin partea locului.

Atitudinea lui se schimbase cumva la trecerea fetelor şi Nangi se căznea să ghicească ce voia să reprezinte această schimbare.

— Dar să revenim la subiect, continuă Liu cam repezit. Noi suntem foarte bine organizaţi în Hong Kong; mult mai bine şi mai răspândiţi decât ar îndrăzni englezii să presupună. Ridică iar din umeri. Şi de ce n-am fi? La urma-urmelor, Hong Kong-ul este teritoriul nostru. Adevăratul guvern al Chinei n-a recunoscut niciodată un tratat impus prin forţă, când alte vremuri au obligat oamenii să se comporte în mod dezonorant. Noi tolerăm legea britanică pentru că ne este folositoare. Nu pot nega că ne este foarte utilă. Ar fi o prostie să neg. Liu se ridică brusc. Dar am să-ţi împărtăşesc un mic secret.

Scotoci minuţios prin buzunarul interior ai hainei şi scoase un document de mai multe pagini, pliat în două, îl depuse cu grijă pe măsuţa dintre ei, înainte de a continua. Ochii săi păreau să strălucească de un licăr interior.

— Recentele creşteri de preţuri la terenurile de construcţii sunt opera noastră. Clătină de câteva ori din cap. Da, aşa e cum auzi, domnule Nangi. Recenta creştere din ultimii şase ani a fost provocată de noi. Înţelegi, am pus totul la cale înainte de a anunţa repudierea drepturilor englezilor de a mai guverna Colonia Coroanei. Dar mai întâi trebuie să-i facem să înţeleagă adevărata importanţă a

situaţiei cu care se vor confrunta într-o bună zi.

Liu zâmbea acum, triumfând diabolic.

— Astăzi, vezi dumneata, noi suntem stăpânii. Spunem: „Sări!” şi Regina sare. A văzut doar toată lumea. Scăderea prestigiului Majestăţii Sale a fost enormă când s-a grăbit să vină aici şi să se plece la picioarele noastre, pentru a asigura continuitatea intereselor ţării Sale în această parte a lumii. Însă această umilire nu va fi aşa de mare pe cât a fost demonstraţia că, folosindu-ne doar de câteva cuvinte bine ticluite, am fost capabili să zguduim economia occidentală din Colonie şi să afectăm finanţele multor ţări.

Liu îşi dusese acum mâinile la spate.

— Chiar şi dumneata, domnule Nangi, trebuie să admiţi să ultimul nostru plan cincinal a însemnat o admirabilă reuşită; acum singurul nostru scop este următorul: controlul total al finanţelor ce intră şi ies prin Hong Kong.

Nangi se întinse şi luă documentul la citit, pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. „Dumnezeule, se gândea el, dacă autorităţile Coroanei ar afla despre aşa ceva, ar avea loc mari ciocniri. În mod sigur şeful poliţiei şi securităţii Coloniei ar fi tras la răspundere. Cum de s-au putut întâmpla asemenea lucruri sub nasul lor? Ce manipulare pe scară largă! Sfântă Fecioară, toată lumea e nebună aici! Propri mei oameni au fost duşi de nas. Şi eu eram ferm convins că sunt bine informaţi. De ce-am crezut eu că oficialităţile de aici sunt mai deştepte ca în alte părţi?”

— Văd că în pagina 3 se specifică drept termen al livrării primei părţi din capital nu mai devreme de 90 de zile de la semnarea contractului.

Liu aprobă din cap, bucuros că s-a ajuns aşa departe cu discuţia.

— Aşa este. Sunt unele dificultăţi legate de obţinerea şi transferul unei asemenea sume.

— În aur.

— Dacă doriţi, aşa să fie. Va fi livrat prin intermediul companiei Sun Wa Trading.

— Desigur că... firma dumneavoastră este totuşi suficient de mare ca să-şi poată permite începerea livrărilor imediat

după semnarea contractului…

De data aceasta, faţa prelungă a lui Liu păru îndurerată. Mâinile sale, mutate de la spate în faţă, păreau două cârlige.

— E foarte regretabil, dar grăbirea termenului de plată este imposibilă. „Firma” mea are o serie de obligaţii prioritare care trebuiesc onorate în primul rând. Nu există alt capital până în 90 de zile.

Nangi se ridică, luând în mână capul dragonului de jad ce servea drept mâner bastonului său. „Ajungem la miezul problemei, gândi el. Acum trebuie să-l jonglez, acum ori niciodată”.

— Domnule Liu, după cum singur te-ai exprimat, situaţia băncii mele All-Asia e critică. Dacă voi fi obligat să aştept trei luni după banii dumitale, voi pierde o parte din *keiretsu.* Ceea ce nu este în interesul nici unuia dintre noi.

Nangi se gândi: „Ce n-aş da să fi fost deja încheiată fuziunea cu americanii, ca să fi putut apela la capitalul lor”. Şi realiză că se afla într-o situaţie imposibilă. Chiar dacă s-ar fi realizat fuziunea *kobun*-ului lui Sato cu Sphynx-ul, nu credea că compania i-ar fi putut furniza destui bani până la data scadenţei. Îl înnebunea câtă dreptate avea Liu. Trebuia să prevină prăbuşirea, până nu se va transforma totul într-un haos total. Nici un fel de infuzie de capital nu-l va mai ajuta atunci.

Liu nu mai spuse nimic, îşi lovea numai buricele degetelor unul de celălalt, după un ritm interior doar de el ştiut.

— Timpul este şi pentru mine la fel de important ca pentru Domniile Voastre, spuse Nangi căutând să-şi moduleze emoţia din voce cât se poate mai adecvat. Dacă hotărăsc să semnez – ceea ce ai spus că trebuie făcut înainte de a părăsi Hong Kongul – atunci completăm o clauză în care specificăm că veţi vărsa suficient capital pentru a acoperi inflaţia anticipată şi obligaţiunile pe termen scurt – să zicem în termen de şase luni – pe care banca va trebui să le plătească.

Ascunzându-şi complet orice emoţie de pe faţă şi din glas, Nangi făcu o pauză pentru a da voie minţii să răsufle. Acum ori niciodată, ori va înota, ori se va îneca.

— 35 de milioane de dolari, plătibili în douăsprezece ore de la semnarea contractului.

O clipă, Liu amuţi. Dincolo de vuietul liniştit al valurilor, puteau auzi clinchetul veselei şi tacâmurilor cu care umblau femeile prin bucătărie. Liu avusese pretenţia ca toate femeile din casa lui să fie bucătărese bune.

— Îmi ceri un lucru tare greu. Nu e tocmai o bagatelă suma asta.

— Dumneata trebuie s-o ştii mai bine... glumi Nangi. Dumneata m-ai adus la asemenea discuţii.

Liu reuşi un zâmbet. Nangi îl luă drept un semn de mândrie şi gândi: „îl duc în direcţia care-mi convine”.

— Poate că, la urma-urmei, s-ar putea aranja ceva de genul ăsta. Liu dădu din cap, ca pentru o hotărâre finală: Da. Cred că vom putea obţine suma, ca avans pentru *keiretsu.*

„Nu, n-ai să poţi”, se gândi Nangi.

— Cele 35 de milioane sunt în afara preţului tranzacţiei, nu au nici o legătură cu aceasta şi sunt nerambursabile. Nu vreau ca operaţiunile financiare ale băncii să fie legate în vreun fel de *keiretsu.* După cum bine ştii, în ultimă instanţă asta ar duce la scăderea potenţialului nostru în zonă, diminuându-ne implicit profitul.

Cât timp analiza Liu propunerea, inima lui Nangi bubuia ca un tun. Ochii lui ascunşi nu lăsau să se citească în ei nimic. Nangi era conştient că-şi joacă unica şansă: o infuzie de capital necesar la disperare, în schimbul unei treimi din acţiunile *keiretsu*-ului. Se va cunoaşte treimea pierdută, dar nu în mod decisiv. În cadrul conducerii, el şi Sato s-ar putea opune oricărei propuneri comuniste care nu le-ar conveni japonezilor. În plus, colaborând cu comuniştii şi nu împotriva lor, ar putea obţine unele avantaje.

În ceea ce-l priveşte pe Liu, acestuia îi trebui şi mai mult timp decât lui Nangi, pentru a-şi exprima hotărârea. Rămăsese nemişcat ca o statuie. Într-un târziu se mişcă,

asemeni unui boa constrictor trezit din hibernare şi pregătindu-se să-şi înhaţe prada.

— Se poate aranja, spuse Liu. Totuşi, în acest caz, va trebui să ne acordaţi o cotă mai mare din *keiretsu.* 51.

Nangi nu lăsă să se observe nici urmă din groaza ce-i cuprinsese inima în acest moment teribil! Isuse, tu Iosif şi tu Maria, se gândea el. Sato şi eu să pierdem controlul asupra propriei companii!

— N-ar fi trebuit nicidecum să-ţi fac o asemenea propunere, îţi dai seama. Vocea lui Liu era ca de plumb. Guvernul ţârii mele nu aruncă aşa uşor o sumă atât de mare în... în apele internaţionale. Se aplecă spre el. Însă observ că îţi reprezinţi perfect compania şi asta îmi place. Împreună vom face bani frumoşi şi aici şi în Japonia. Se ridică în picioare. Amândoi am avut o zi grea. Cred că şi dumneata eşti la fel de înfometat ca mine.

Zâmbi spre Nangi.

— Ai în faţă o ofertă unică. Aş dori să-ţi atrag atenua asupra acestui lucru. Mâine la ora 6 după-amiaza este termenul limită. Şi va fi irevocabil.

Îşi ridică palma spre el, ca o gazdă perfectă:

— Iar acum, trecem la masă!

Pe timpul mesei, Nangi se uită mai mult la soţia gazdei decât la acesta. Lucru pe care Liu îl consideră un semn bun. Însemna că în faţa lui se afla un desfrânat de mâna întâi, aşa că chicoti în sine, sigur că va încheia o afacere bună.

— Să intrăm!

Ea scutură din cap, părul lung şi negru ondulându-se peste obraz şi umăr.

— Vreau să rămânem afară. Facem parte din natură. Suntem dintre elementele ei, îi aparţinem.

Nicholas o simţea moale şi supusă la pieptul lui; mintea îi era dezarmată, nu-i venea să creadă. Era nevasta altuia. Şi acest altul era prietenul lui. Împărţiseră împreună băutura şi secretele; îşi juraseră prietenie. Această parte a minţii lui, partea raţională, se pierdu cu firea ia atingerea pielii ei.

Cum rămâne însă cu Justine? Nu era vorba aici de o problemă de onoare care o implica şi pe ea? Ştia că dragostea pentru Justine nu pierise, acest moment şi această fiinţă din braţele lui n-o micşoraseră. Un fior interior îi răvăşi sufletul. Ar trebui să se abţină, să se desprindă şi să plece în casă. Dar nu făcu nici o mişcare. Justine era o flacără îndepărtată, pâlpâind în bătaia furtunii lui de emoţii. Murmură în gând o rugăciune pentru ea, deşi femeia i se culcuşise şi mai mult la piept.

Nu se putea abţine. Trupul lui jinduia după Akiko ca după hrană, băutură sau aer. Nu se putea desprinde de ea şi nu-şi putea domoli pulsul.

Kimonoul galben cu verde al lui Akiko se ridica şi cobora urmând conturul feselor ei, ascunzându-i în falduri locurile tainice. Amândoi erau acum înfăşuraţi în kimonoul lui kimonoul dat de Sato.

Carnea ei era înfierbântată şi asudată. Unghiile îl apăsau şi dinţii ei mici şi albi parcă voiau să-i muşte carnea tare, ca şi cum şi asta constituia un act sexual. Amândoi ar fi vrut ca senzaţia să nu aibă sfârşit, aşa că se retraseră puţin, domolindu-şi înfierbântarea cu greutate, simţind un fel de durere.

Această retragere o făcu pe Akiko să scoată un scâncet, apoi un geamăt. El îi simţi trupul delicat tremurând fără să vrea; când îi puse mâna pe proeminenţa sexului, labiile ei tresăriră spasmodic de câteva ori; închise ochii şi-l strânse în braţe până i se albiră unghiile.

În jurul lor, ceaţa părea să fi îngheţat şi să se fi întunecat. Cerul nu se mai vedea, iar aerul se învârtoşase şi devenise jilav, ca şi când s-ar fi prevestit o furtună. Brusc, bubui un tunet, iar dimineaţa păru să se transforme în amurg.

Akiko se ghemuise lângă el tremurând, cu picioarele desfăcute, mângâindu-l cu tandreţe pe spate şi pe fese. Limba i se plimba în golul de sub beregata lui.

Apoi izbucni în pieptul ei un urlet animalic surd, făcând-o să geamă: „Trebuie... trebuie...”. Se răsuci şi începu să coboare cu sărutările fierbinţi, până când buzele ei îi atinseră organul. El ar fi dorit să-i facă la fel, însă ea, în

ciuda extazului ce-o cuprinsese, avu prezenţa de spirit să-l împiedice, ţinându-şi ferit de privirile lui locul tainic dintre coapse. Nu-şi putea permite să-l lase să vadă ce se afla acolo, să-i vadă rânjetul puterii ei ascunse. Asta ar pune capăt întâlnirii lor. Yukio ar dispărea pentru totdeauna şi nici unul dintre ei, oricât s-ar strădui, n-ar mai putea s-o aducă înapoi. El ar afla atunci totul... şi ar încerca s-o nimicească.

Aşa că începu să-l mângâie cu pasiune, străduindu-se să-l aţâţe cât putea mai mult, folosind toate tehnicile cunoscute pentru a-i furniza cât mai multă plăcere. El n-o mai strângea, îşi slăbise puterile, cedându-i complet.

Şi vai, cât îşi dorea să simtă şi ea plăcerea deplină! Îşi imagină că aşa făcea şi o trecu un frison, îi simţi apoi degetele pătrunzându-i în locul ferit şi oftă în sinea ei, simţind că acolo îi pulsează o a doua inimă.

El se urcă imediat deasupra ei, atingându-i pântecul şi coapsele. Gura lui coborî spre un sfârc apoi spre celălalt şi iar înapoi. Ea nu-şi putea încetini respiraţia gâfâită.

Un trăsnet se auzi deasupra capetelor lor, iar ploaia izbucni puternic. Vântul nu bătea deloc, iar ploaia cădea aproape perpendicular, împuşcând pietrişul aleilor cu un zgomot înfundat. Nu mai vedeau nimic împrejur, se vedeau doar unul pe celălalt.

Akiko îi frecă penisul între coapse, cu mişcările delicate ale unei curtezane. Îl rugă să înceteze cu mângâierile, însă continua să-şi plimbe palmele pe corpul lui, sporind pasiunea şi plăcerea amândurora, ducându-le la paroxism.

Respirând adânc, Nicholas se smulse uşor din strânsoarea ei, începând să se mişte lent între coapsele ei, pătrunzând-o şi retrăgându-se. Akiko rămase cu gura întredeschisă, cuprinsă de spasme şi trecu ea deasupra lui.

El o pătrunse cu totul, iar ea se simţi pusă în legătură cu întregul Univers. Simţi că i-a fost ridicată o greutate de pe inimă, întreaga ei ură topindu-se ca zăpada la mijirea căldurii primei zile de primăvară, întreaga întunecare din priviri depărându-i.

Se unduia sub ploaie şi tunete ca o trestie mlădioasă pe malul râului. Păsările zburau pe deasupra ciripindu-şi chemările, vântul începuse să aplece pomii împrejur, ploaia o biciuia şi ea se lăsa în voia acestei forţe. Apa i se scurgea pe piele, înfiorând-o. Se contopise acum cu râul, cu pădurea, cu ţărmul mării, cu străfundurile pământului.

La un suspin de-al ei anotimpurile se schimbară, la un cutremur al trupului ei apăreau noi insule din adâncul Pacificului. Un frison o scutură şi începu să ţipe la fiecare pătrundere a lui, la fiecare atingere a coapselor şi parcă toată lumea dispăru într-o clipită.

În drumul spre nord, Monstrul Albastru schimbase trei maşini. Prima oară în Miami, la intersecţia Autostrăzii 1 cu Şoseaua 195. A doua oară în Savannah, când ticălosul şi Alix Logan se opriseră puţin la masă. A treia schimbare avusese loc la ieşirea din Beaufort, în Carolina de Sud. Maşina de decodificat Phoenix era încuiată într-o cutie de tablă şi era uşor de mutat dintr-un automobil în altul. Fără ea, Monstrul Albastru s-ar fi simţit gol puşcă.

Celălalt gonea ca nebunul, iar Monstrul Albastru trebuia să fie de două ori mai precaut, deoarece acum era singur şi nu avea voie să comită vreo greşeală. Dacă şi acum reuşeau să scape de el, ar fi fost un om terminat; era conştient că nu îi va mai putea găsi cu uşurinţă, nici el şi nici altcineva.

Îşi blestema zilele. Fuma Camel fără filtru, încercând să-şi păstreze calmul şi să rămână treaz cu ajutorul tutunului tare. Nu lua pastile, se folosea numai de tutun tare.

Monstrul Albastru se comporta mult mai bine decât s-ar fi aşteptat Croacker şi ajunse în faţa hotelului de beton şi sticlă la patru minute şi jumătate după ce acesta, însoţit de Alix Logan, intrase în hol. Era un hotel din reţeaua răsăriteană a Americii, la marginea oraşului Raleigh şi avea o arcadă uriaşă cu magazine pe trei nivele, care traversa pe deasupra autostrada cu şase benzi de circulaţie.

Monstrul Albastru, Jesse James pe numele său real, trase maşina pe dreapta.

Zărise Fordul maro cu patru uşi şi virase de pe banda din mijloc spre refugiul din faţa hotelului, făcându-i pe ceilalţi şoferi să vocifereze înfuriaţi şi să frâneze brusc.

El însă făcu un gest obscen cu mâna în direcţia lor. După ce avusese un incident pe drum, în urmă cu şase kilometri, nu mai avea nici un fel de înţelegere faţă de necioplţii din Carolina de Nord. Toţi îi păreau buboşi ca puştanul din camioneta aia prăfuită, îmbrăcaţi în geacă şi blugi şi cu pălărie de cowboy. Probabil că ăsta nici nu împlinise şaptesprezece ani şi nici nu ştia să conducă prea bine.

James scuipă prin geamul coborât. Din cauza puştanului era să scape din vedere Fordul maro. Ce chestie. Să te ţii de coada ticălosului atâta drum şi să-l pierzi la un nenorocit de stop, pentru un puţoi cu cap sec, care l-a împiedicat să treacă el primul.

Pe James încă părea să-l chinuie acest gând.

După aceea, ochiul său ager observă Fordul maro parcat în faţa hotelului şi trase şi el alături. Trase la trei maşini distanţă de Ford, apoi păşi mărunt afară din maşină, cu picioarele înţepenite. Acum nu avea de ce să se grăbească, îşi spunea el ca un om calculat. Ori era maşina lor, ori îi scăpase pentru totdeauna.

Pulsul îi crescu şi observă numărul de înmatriculare al maşinii. Florida. Se apropie de maşină, după care îşi puse palma pe capotă. Era caldă încă. Prin urmare, era a lor.

Se aplecă prefăcându-se că-şi încheie un şiret, după care şterse noroiul de pe numărul ticălosului şi memora combinaţia de litere. Apoi se ridică şi se îndreptă spre intrarea hotelului.

Numele tânărului locotenent era Russilov şi cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât Protorov ţinea mai mult la ei. Tipul avea iniţiativă. Celor proveniţi din cadrul sistemului controlat cu stricteţe de Soviete, tocmai aşa ceva le lipsea: iniţiativa.

Dacă primeau o misiune însoţită de un plan amănunţit al acesteia, se comportau de minune. Urmăreau planul cu cea

mai mare grijă, sau îşi dădeau viaţa pentru a-l duce la îndeplinire. Nu se poate condamna un asemenea devotament. Nu însă şi într-un sector de activitate cum era cel al lui Viktor Protorov. Acolo, mintea rigidă, ca a unui robot, putea distruge o reţea de informaţii sau un potenţial dezertor capabil sosit din tabăra duşmanului, sau putea instala mijloacele de ascultare secretă în cu totul alte case decât cele prevăzute. Protorov avea prea multe microfoane instalate în casele altora pentru a se mulţumi să fie considerat un simplu soldat. Birocraţii nu intrau aici în discuţie, bineînţeles.

Îl rodea nerăbdarea să pună mâna pe acest talent natural şi neprelucrat pentru a-l modela. Sub mâinile lui pricepute, lutul Mamei Rusii lua forma unor indivizi foarte utili Direcţiei a noua.

În acest scop fusese numit şef de şcoală în munţii Urali. Era o şcoală mult mai mică decât cea aflată sub tutela KGB-ului, în incinta căreia parcă te aflai într-un orăşel american, străzi americane, bani americani, automate cu băuturi şi sandvişuri, subiectele de discuţie preferate fiind yankeii, mafioţii, bogătaşii sau cowboy-i texani. Era o lume de basm, care s-a dovedit în cele din urmă a fi periculoasă. Prea mulţi ruşi legaţi la ochi începuseră a cunoaşte astfel ce înseamnă traiul american, refuzând să se mai dea jos din pat când se suna deşteptarea. Viaţa occidentală li se prezenta asemenea unei sirene ademenitoare, căreia îi putea rezista numai o voinţă de fier.

Însă Protorov prefera ca în şcoala condusă de el să se păstreze morala şi disciplina rusă, căutând să dezvolte la elevi mintea şi să le lărgească vederile. Cu alte cuvinte, îi învăţa să judece şi să discearnă singuri.

Să fi aflat birocraţii de modă veche ai Kremlinului despre metodele practicate de el, ar fi dispus imediat închiderea şcolii. Dar poate că n-o făceau mai ales pentru că în realitate se temeau de Direcţia a noua şi cu precădere de Protorov. În afară de aceasta, Viktor Protorov le adusese prea multe succese în lumea a treia, ceea ce nu putea fi neglijat. Le convenise de minune când manevrele lui

recente din Argentina vârâseră Anglia într-un război cam prostesc cum fusese cel al insulelor Malvine; sau reuşitele din El Salvador, în urma cărora Administraţia americană se aflase pe punctul de a se lăsa antrenată într-un al doilea Vietnam. În orice caz, birocraţii de modă veche ai Kremlinului nu erau adepţii studiului propriei frici.

Piotr Alexandrovici Russilov era absolvent al şcolii din Urali conduse de Protorov. Şi în multe privinţe era un om deosebit. În primul rând fusese şef de promoţie. În al doilea, se adaptase perfect cerinţelor domeniului de activitate. După o experienţă amară, Protorov realizase că viaţa în şcoala de poliţie avea puţine lucruri în comun cu munca sub presiune din activitatea practică. Mulţi absolvenţi nu reuşeau să se adapteze, fiind apoi „pensionaţi” în sectorul birocratic al Direcţiei, unde nu mai aveau nici un fel de Legătură cu Protorov.

Dar *gospodin* Russilov era un om deosebit şi sub alt aspect. Fusese orfan. Foarte de timpuriu, statul – sau, mai exact, Protorov – îl luase în primire. Lipsa părinţilor era o condiţie care îi promitea un viitor strălucit în cadrul securităţii.

Întrucât Protorov se dedicase doar slujbei lui şi probabil pentru că nici nu acorda o prea mare importanţă sexului, în viaţa lui existase doar o singură femeie. Ar fi preferat s-o uite, dar nu putea. Alena fusese soţia unui dizident evreu. După ce Protorov, pe atunci şef al Direcţiei întâi, îi trimisese soţul într-un lagăr de deportare, o luase la el în pat. Obţinuse atunci plăceri care întrecuseră cu mult toate aşteptările lui. Dacă rezultatul se datora evenimentelor sau talentelor Alenei, Protorov nu-şi putuse da seama. Se considerase întotdeauna un om fundamental lipsit de pasiune, capabil să judece la rece şi obiectiv în orice situaţie dată. Însă atunci fusese depăşit. Acele clipe îi rămăseseră în suflet ca o banchiză polară, ascunsă sub apele reci, bătându-şi permanent joc de el prin însăşi rezistenţa ei.

Dar, vrând-nevrând, Alena fusese singura femeie din

viaţa lui şi după ce o trimisese în bezna închisorii Liubianka, rămăsese mereu în amintirea lui. Până la apariţia lui Russilov. Fără să-şi dea măcar seama cum de se putuse întâmpla asta, Protorov îşi considera protejatul ca pe singurul membru al familiei. N-ar fi tocmai o greşeală dacă s-ar afirma că-l considera ca pe un fiu. Dacă s-ar fi retras de la Direcţia a noua, ceea ce ar fi trebuit să se întâmple nu peste multă vreme, ştia că Russilov o va conduce cu mână sigură.

Şi, după ce aflase de la colonelul Mironenko despre viitoarea adunare generală la nivel înalt ce urma să se desfăşoare peste o săptămână între şefii KGB şi GRU, îşi dădea seama că se apropia de încheierea activităţii lui în cadrul Direcţiei a noua. Însă până atunci trebuia să afle ce este cu planul japonezilor numit *Tenchi.* Tengu, al doilea agent, al său de la *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori, fusese lichidat în mod misterios, tocmai în momentul în care reuşise să evadeze cu documentele scrise pe care Protorov le căutase încă de când obţinuse informaţia că sunt ţinute la păstrare în renumita şcoală ninja. Dispariţia omului său, cu planuri cu tot, era pentru Protorov un enervant pas înapoi. Însă nu unul fatal, totuşi.

— Domnule?...

Protorov ridică privirile, văzându-se sustras din gânduri.

— Da, locotenente Russilov.

Îi plăcea când tânărul i se adresa cu „domnule” şi nu cu „tovarăşe”. Rangul şi gradul militar erau foarte importante în cadrul Direcţiei a noua, dar, spre deosebire de ipocrizia tot mai accentuată a celor de la Kremlin, Protorov nu făcea prea mare caz din nerespectarea prevederilor regulamentare privind formulele de adresare.

Russilov intrase în camera izolată fonic prin uşa metalică boltită. Ţinea în mână un teanc de imprimate scoase de la calculator.

— Cred că, în sfârşit, Sakov IV ne-a dat cheia codurilor.

Protorov făcu să dispară de pe biroul său orice hârtie şi tot ce era inutil. Russilov aşează teancul de imprimate în faţa şefului său. Deasupra sa se afla fila cu numărul 4. Amândoi

se aplecară concentraţi asupra datelor transmise de satelit. Aveau sub ochi un caroiaj al unei zone geografice de circa 150 X 200 kilometri, în care au recunoscut imediat o porţiune de litoral. Zona era cuprinsă între capătul nordic al insulei Hokkaido şi porţiunea cea mai sudică a insulei Kunashir, făcând parte din Kurile. Prin urmare, o parte era teritoriul japonez, cealaltă teritoriul sovietic.

Tânărul locotenent puse un deget pe hartă.

— Vedeţi aici, domnule – degetul său trecu prin strâmtoarea Nemuro – aici nu se află nimic. Absolut nimic deosebit. Însă aici – dădu pagina – tocmai aici – degetul i se opri asupra unui punct din strâmtoarea Nemuro.

— Ce este aici? întrebă Protorov, ştiind foarte bine ce se afla acolo. Nu voia însă să-i răpească lui Russilov nici o fărâmă din bucuria succesului său. N-ar fi fost corect din partea lui.

— Se semnalează o emanaţie de căldură, spuse Russilov. Protorov se uită o clipă spre el. N-avea încotro, trebuia să-i dea crezare. Vocea tânărului nu avea nici o notă de triumf, cu toate că, în mod sigur, se simţea victorios. O emanaţie foarte puternică.

— Acţiune vulcanică, sugeră Protorov. Era cea mai plauzibilă explicaţie.

— Cred că e mult prea concentrată într-un singur loc pentru aşa ceva. În plus, ruptura tectonică se află aici. Îşi plimbă iar degetul.

— Pricep, spuse Protorov sprijinindu-se de spătarul scaunului. Ce să fie atunci?

— Este *Tenchi*.

„Da, desigur”, se gândi Protorov. „Precis asta trebuie să fie”. Deoarece aflaseră din surse demne de crezare că *Tenchi* era un fel de plan gigantic al unei uzine sau al unor mine. Însă ceea ce căutase Protorov cu asiduitate împreună cu agenţii lui era cam diferit de ceea ce i se prezenta acum. Simţea totuşi că se apropie de un rezultat. Apoi, uitându-se iar la înregistrarea de pe calculator, atenţia îi fu atrasă de ceva. Făcu unele calcule mentale rapide, rumegându-le

îndelung înainte de a se pronunţa.

— Locotenente, spuse el gânditor, este o activitate calorică intensă. Dar unde ai localizat-o tu mai exact?

— E greu de spus, domnule. Russilov se aplecă deasupra documentului. După cum ştiţi, imprimantele acestea sunt rezultatul unei munci îndelungate. Tehnicienii noştri au migălit mult ca să le pună cap la cap.

— Totuşi, insistă Protorov, dă-ţi o părere. Vreau s-o aud pe cea mai bună.

Russilov se gândi pe îndelete, scoase o lupă de bijutier, plimbând-o atent pe deasupra zonei. În cele din urma se ridică, punând lupa în podul palmei.

— Dacă ar fi să-mi dau o părere, domnule, cred că o parte din căldura emanată provine din teritoriul japonez...

Pulsul lui Protorov se acceleră puţin.

— Şi cealaltă parte?

— Cealaltă parte mi se pare că provine din teritoriul sovietic...

Alix Logan făcea un duş. Croacker se aşezase într-un scaun uşor în camera spaţioasă şi bine mobilată a hotelului. Îşi turna din whisky-ul şi apa minerală aduse la cererea lui.

Era obosit şi-şi lăsă capul să cadă pe spătarul scaunului, închizând apoi ochii. Încă mai simţea în cap vâjâitul produs de condusul timp de optsprezece ore neîntrerupte. Ar fi preferat să plece din Key West cu avionul, însă aşa ceva ar fi însemnat curată sinucidere, ca şi cum şi-ar fi agăţat singur pe spate inscripţia: URMĂRIŢI-MĂ.

Nu, orice s-ar spune, maşina a fost alegerea cea mai potrivită. Cel puţin pentru motivul că-şi puteau schimba direcţia de mers după bunul plac.

Auzea vag susurul apei de la duş. Se gândi iar la ceea ce simţise pentru Alix Logan având-o atâta timp alături. Părul ei auriu căzându-i din când în când pe umăr, ochii ei verzi şi pătrunzători, trupul ei zvelt de manechin, cu carnea pietroasă şi pielea bronzată şi netedă.

Şi gândurile acestea i-o readuseră în minte pe Angela Didion, cu trupul ei tot de manechin, cea mai bună prietenă

a lui Alix Logan. Dar din renumele Angelei Didion nu mai rămăsese nimic, nimic din zvonurile despre ea nu mai valora nici cât o ceapă degerată în momentul când a intrat Croacker în apartamentul ei şi a găsit-o prăbuşită în pat, goală puşcă, doar cu un lănţişor de aur în jurul taliei şi moartă de-a binelea.

Atunci nu mai era o regină a frumuseţii, nu mai era o zeiţă a sexului, o imagine a femeii pe care orice bărbat şi-ar fi dorit-o. Lipsită cu atâta cruzime de viaţă, părea mai degrabă o fetişcană fără apărare. Atunci îl emoţionase pe Croacker mai mult decât o făcuse vreodată în timpul vieţii.

Îşi amintea bine acel moment. Cât de mult îşi dorise să fi avut o baghetă magică şi s-o readucă printre cei vii! Nu pentru el. Pentru ea ar fi făcut-o. Moartă, era doar o fiinţă ca oricare de pe pământ, nicidecum manechinul care apărea în revistele *Vogue* sau *Cosmopolitan.*

Alix Logan deschise uşa băii din care se strecurau aburi şi ieşi înfăşurată într-un prosop mare şi cu altul pe cap ca un turban.

Croacker deschise brusc ochii şi o clipă n-o mai văzu pe ea, ci pe Angela Didion şi îşi reînnoi hotărârea de a n-o lăsa pe Alix pradă asasinilor, lucru care în mod sigur i-ar aduce moartea, în caz că Monstrul Albastru ar afla unde au plecat.

— E rândul tău la duş, spuse ea, ţintuindu-l cu acea privire directă şi dezarmantă, care parcă îi sfredelea ţeasta. Arăţi ca moartea în vacanţă!

Croacker mârâi ceva, apoi îşi termină băutura.

— Râzi tu, dar mă simt chiar mai rău.

Ea se aşeză pe unul din paturile duble, ducându-şi mâinile în poală.

— De ce te-ai amestecat? Asta vreau eu să aflu. Dacă te vor prinde, te vor omorî. Sunt sigură că ştii asta.

— Din cauza Angelei.

— Nici măcar n-ai cunoscut-o, spuse Alix. Îi iubeai numai chipul, ca toţi cei din jurul ei.

— Tu nu poţi să înţelegi, spuse el foindu-se în scaun.

— Nici nu voi înţelege vreodată, i-o întoarse ea băţoasă,

până n-ai să-mi explici.

— A murit aproape sub ochii mei şi în sectorul meu. Învârti cubul de gheaţă în paharul gol şi-şi aplecă ochii spre el, însă fără să-l privească, de fapt. Cineva a ucis-o. Şi vreau să aflu cine. Pentru că era o fiinţă ca oricare alta. Merita să mă ocup de cazul ei.

Alix pufni pe nas.

— Eu sunt mult mai în măsură să-ţi spun ce merita. Se opri un moment, căutând să se adune. Era o curvă, Lew. Era josnică, răzbunătoare, geloasă ca o nebună şi absolut acaparatoare.

Croacker îşi ridică privirile din pahar.

— Nici unul din aceste defecte nu are importanţă. Pentru mine, nu era mai bună sau mai rea decât oricine altcineva.

Alix îşi turnă şi ea un pahar de whisky.

— Ar fi trebuit să petreci mai mult timp în compania ei, spuse şi sorbi zdravăn. Ţi-ar fi fost de-ajuns câteva zile.

Croacker îi luă paharul din mână şi-l dădu peste cap.

— Erai îndrăgostită de ea?

— Nu ştiu ce te priveşte pe tine treaba asta, îl repezi ea.

Îşi strânse apoi degetele împreunate până când i se albiră toate încheieturile, încleştându-şi buzele într-o dungă subţire, foarte puţin atrăgătoare. Apoi, treptat, deveni din ce în ce mai supărată.

— Pentru că mi-ai salvat viaţa te consideri îndreptăţit să-mi pui o asemenea întrebare?

Izbucni apoi în plâns, umerii ei bronzaţi fiind zgâlţâiţi de sughiţuri, acoperindu-şi faţa cu palmele.

Croacker o privi un timp, rezistând tentaţiei de a întinde mâna ca s-o mângâie; o cunoştea deja destul de bine pentru a şti că l-ar fi respins enervată.

După câteva clipe îşi desprinse palmele de pe faţă şi se şterse la ochi. Părea mult mai liniştită.

— Adevărul e, spuse ea încet, că Angela era îndrăgostita de mine.

Îşi desfăcu turbanul de pe cap, trecându-şi degetele prin păr. Apoi începu să se şteargă cu prosopul cel mic.

— Mama mea a dispărut pe când eu eram încă un copil,

iar Angela avea un caracter puternic. Era feminină. Însă mă refer la forţa ei interioară. La personalitatea ei. Mă domina. Mă acaparase, nu ştiu cum să-ţi explic. Ştiu că era curvă pentru că lucram amândouă. Şi mai ştiu că lua droguri: opium şi cocaină. Frumoasă combinaţie, nu? Dar eu credeam... Uf, nici cu nu mai ştiu ce credeam. Cred că mă lăsam prostită şi orbită pentru că simţeam lipsa îndelungată a unei mame, care să-mi arate toate sforăriile vieţii şi să mă apere.

Alix se opri necăjită din ştersul părului, apoi îşi puse iar mâinile în poală, părând acum o fetiţă nevinovată, o păpuşă de zahăr rozaliu.

— Ne dondăneam permanent. În multe privinţe îmi transformase viaţa într-un iad.

— Te puteai despărţi de ea, sublinie Croacker.

Însă Alix îşi scutura deja capul:

— După cum am spus, tu n-ai cunoscut-o pe Angela. Păstra cu încăpăţânare ceea ce-şi dorea, până se sătura. Dacă aş fi încercat s-o părăsesc, m-ar fi dus la sapă de lemn în meseria în care eram colege. I-ar fi stat în putinţă şi se pricepea de minune la chestii de-astea. Am văzut cum a făcut cu o fetişcană nou angajată ca model, care a spus despre ea ce nu trebuia. Angela a dat un telefon şi nimeni nu i-a mai pomenit apoi numele fetei. Angela avea o putere de faraon.

Îşi lăsă capul atât de mult în jos, că Lew îi putu vedea pielea gâtului.

— Însă, sinceră să fiu, nici nu am avut tăria să mă despart de ea. Mă... Îmi inspira frică şi în mod incredibil, sub puterea manipulărilor ei mă simţeam mai la adăpost decât de una singură în lume.

Se aşternu o tăcere prelungă, care parcă răci atmosfera camerei.

— Apoi ce s-a întâmplat? Interveni Croacker.

— Apoi totul s-a schimbat, spuse Alix aproape şoptit, făcându-l pe Croacker să se aplece spre ea pentru a o putea auzi. Angela l-a întâlnit pe Raphael Tomkin.

Jesse James aflase de la şeful debarcaderului din Key West că pe ticălos îl chema Tex Bristol şi că închinase o barcă pentru a porni spre ambarcaţiunea cu care ieşise Alix Logan în larg.

James nu ştia ce hram poartă ticălosul, însă îşi promisese să afle. Întrebase la Recepţie de numele Bristol, închipuindu-şi că ticălosul nu avea vreun motiv ca, în actuala lui situaţie, neştiind că este urmărit, să-şi ia alt nume, însă se înşelase. I s-a răspuns că în această zi nu s-a trecut în registru nici un Bristol, fie el Tex sau orice alt nume.

Monstrul Albastru se lansase într-una din explicaţiile lui, dinainte plăsmuite, scoţând la iveală o insignă şi dându-se drept detectiv particular. Urmărea un caz de adulter – trecu aici la descrierea amănunţită a fugarilor – în scopul de a se întocmi doar nişte acte de divorţ, nu va ieşi nici un fel de scandal în rest etc., etc. Primi numărul camerei lor. Luaseră o singură cameră. „Drăguţ, nu?" se gândi James. „Dar ce are ăsta şi eu n-am?"

Luă ascensorul. Urcă, uşile se deschiseră şi Jesse James ieşi pe palierul etajului trei.

Croacker tocmai ieşise de sub duş. Se simţea mai tânăr cu treizeci de ani. Se şterse cu prosopul, îşi puse nişte pantaloni scurţi şi subţiri, apoi îşi trase un tricou pe pieptul căruia scria cu verde KEY WEST IS BEST şi se încălţă cu adidaşii pe care îi luase cu ei în baie.

Alix purta nişte blugi tăiaţi de la genunchi şi o bluză de mătase cu mâneci scurte şi largi. Stătea în pat, cu picioarele goale. Pusese la perete o pernă, se sprijinise cu spatele de ea şi citea o carte cumpărată de pe autostradă, atunci când se opriseră pentru a mânca de prânz.

— Cartea asta e mai proastă ca masa pe care am luat-o azi, spuse ea aruncând-o cât colo. Cică vampirii trăiesc în bălţi. Pe cine-or fi crezând ei că duc de nas?

În clipa aceea, cu o plesnitură puternică de parcă s-ar fi tras cu puşca, uşa sări în lături.

Sato îşi găsi musafirul în grădină, stând în ploaie.

— Dragul meu prieten, îl strigă el prin uşa sălii destinate meditaţiei, o să răceşti de moarte dacă mai stai mult acolo!

Nicholas nu se grăbi să-i răspundă. Stătea pe piatră cu umerii lăsaţi în jos, cu faţa spre crengile unduitoare ale merişorului. Un ploier îmbuibat ţopăia pe alee nerăbdător, în jurul strachinei goale. Deseori îşi ridica pliscul, ca şi cum ar fi vrut să blesteme toanele nebune ale naturii.

Însă Nicholas abia dacă lua în seamă umezeala de afară. Kimonoul său era ud complet şi nici o parte a corpului nu-i era uscată. Dar nu-l interesa. Acum ştia că Akiko şi Yukio erau două fiinţe diferite.

Se înşelase foarte mult. O figură te poate înşela, de exemplu, la fel nişte vorbe şoptite, sau chiar şi o privire cu subînţelesuri. Însă cu trupul situaţia e alta. Răspunsul la o atingere, cedarea, deschiderea trupului, acestea sunt lucruri unice. Şi nu pot fi imitate.

O tristeţe insuportabilă îl cuprinse la gândul că a pierdut-o pe veci. Desigur, era imposibil să mai trăiască. Logica îi dicta că fusese înecată de Saigo aşa cum îi povestise acesta, savurând efectul fiecărui cuvânt în parte asupra vărului său duşman.

Totuşi Nicholas, poate pentru prima dată în viaţă, nu luă logica în considerare. Pusese deoparte educaţia şi înţelegerea raţională în faţa unei speranţe disperate. Era ridicol şi trist în acelaşi timp.

Şi începu să se condamne pentru adulterul comis cu puţin timp în urmă. Deşi Akiko nu era Yukio, totuşi n-o iubise numai cu trupul. Cine era ea şi de ce semăna atât de mult cu dragostea lui pierdută erau întrebări care trecuseră acum pe planul al doilea. Dacă nu era Yukio, putea el s-o iubească? Prin ce vrăjitorie fusese posibil? Sau în sufletul lui Akiko sălăşluia vreo parte din Yukio? Oricum ar fi fost, se simţea alungat de propriul suflet. Fapta lui reprobabilă îl făcuse să-şi piardă echilibrul interior, fără de care se simţea un neajutorat aruncat într-o lume nebună.

— Linnear-san!

Auzi vocea lui Sato străbătând prin vuietul torentului de ploaie. Apoi acesta apăru lângă el, înfăşurat într-o pelerină de plastic transparent.

— Contemplaţia trebuie să fie în acord cu elementele pe care le onorează, spuse el şoptit. Am să te las singur.

— Nu, Sato-san. Te rog să rămâi.

Brusc, Nicholas nu-şi mai dorea să rămână singur. Se simţea deja prea însingurat, aproape pierdut. Toate visele tinereţii lui se spulberaseră. Dintr-o fulgerare, toată speranţa lui nebună murise. „Şi ce mai înseamnă omul, se gândea el, dacă nu mai are nici o speranţă?”

— Grădina mea are un efect calmant la orice oră din zi. Sato trecu pe lângă el, dori să spună ceva, dar un tunet îl opri. Întotdeauna mi-am zis că tunetul este glasul zeilor, zise el. Tunetul. De dimineaţă m-a sculat din somn furtuna. Buimac fiind, ascultam strigătele ei. Aproape omeneşti, nu-i aşa?

— Într-adevăr, foarte omeneşti, răspunse Nicholas.

„Trebuie să-i mărturisesc, se gândi el. Trebuie să-mi regăsesc liniştea sufletească.”

— Sato-san...

— Chinezii i-au învăţat pe străbunicii noştri geomanţia, spuse Sato luându-i-o lui Nicholas înainte, aşa încât să putem rămâne permanent în armonie cu forţele naturii. Nu suntem tigri, dar ne putem strădui să ajungem. În această stare inferioară se află o perfecţiune la care noi, oamenii, putem să aspirăm, dar nimic mai mult.

Privindu-l pe Nicholas, ochii i se umeziseră şi se îmblânziseră. Aproape tremurând, îşi puse o mână pe umărul lui Nicholas.

— N-ai vrea acum să intrăm în casă şi să-mi îngădui să-ţi prepar un ceai?

Viktor Protorov nu mai cunoscuse teama de opt ani încheiaţi. De la moartea singurului său frate, mai în vârstă ca el. Pe atunci Protorov se afla în fruntea Direcţiei întâi, răspunzând de securitatea internă a Rusiei. Clădindu-şi un adevărat bastion redutabil în jurul său, în cadrul Direcţiei a

noua, din care să se poată totuşi retrage uşor la nevoie, visul lui era să ducă patria-mumă spre victoria finală.

În iarna acelui an, o iarnă cât se poate de cumplită, în care ninsese zile în şir fără încetare, avea multe misiuni pe cap. Şi toate erau importante. În acele vremuri îi lipsise curajul de a cere sporirea efectivului de subalterni, destul de împuţinat. Se învăţase să se descurce aşa. Însă din cauza împuţinării efectivelor sale şi a vremii crâncene, se văzuse obligat să se înhame la mai multe misiuni decât ar fi putut îndeplini.

Aşa că, atunci când l-au adus pe Minck, se afla departe de Moscova, undeva în nord. Protorov aflase despre el şi-şi dorea nespus de mult să-l captureze. Printr-o baftă nesperată reuşise să ajungă mai devreme cu avionul la Moscova. Ducându-se la închisoarea Liubianka, fratele său, locotenent (cu toate că era mai vârstnic cu trei ani ca Viktor), îi aduse la cunoştinţă unde se afla Minck.

Viktor se descurcase întotdeauna mai bine ca Lev şi la şcoală şi în societate. Ştia cum să vorbească oamenilor, ştia cum să treacă prin examene, ştia întotdeauna ce vrea. Lev fusese un visător; aflat la răscruce, greu se hotăra pe care drum să pornească. Întotdeauna se temea să nu comită vreo greşeală.

Şi comisese o greşeală, în acea după-amiază întunecoasă, plină de zăpada ninsorii neîncetate. Chiar când Viktor Protorov era informat telegrafic de prinderea lui Minck, Lev s-a dus la închisoarea Liubianka pentru a-l interoga personal pe spion. Voia, fără îndoială, să demonstreze fratelui său mai mic că şi el este în stare să se descurce la fel de bine, fără îndrumări.

Dar n-a reuşit. Nu se ştie cum, Minck l-a luat prins, apoi l-a imobilizat şi l-a folosit ca ostatic pentru a fugi din închisoare. Apoi Lev a fost ucis căsăpit de Minck în zăpadă.

L-au lăsat în ninsoarea necontenită, temându-se să-l atingă până la sosirea lui Protorov. Puţin sânge mai rămăsese în el când l-au transportat la Moscova; gerul îl congelase, cauterizându-i rana. În tâmpla stângă avea

gaura glonţului care-i spărsese ţeasta. Protorov nu a vrut să cerceteze locul pe unde ieşise glonţul, ştiind că acolo arăta mult mai rău. Totuşi a întors cadavrul cu faţa spre el şi l-a privit îndelung. Încă aplecat asupra mortului, a ordonat vânarea cu orice preţ a lui Minck şi a tovarăşei lui de evadare, Tania Vladimova.

Probabil că atunci şi-a dat Protorov seama că familia înseamnă necazuri greu de suportat. Probabil că atunci a luat hotărârea să nu-şi mai întemeieze el o familie. Atunci l-a copleşit sentimentul izolării şi al neputinţei. Îl ura pe americanul ce purta numele Minck mult mai mult decât şi-ar fi putut el imagina că e în stare să urască vreo fiinţă omenească.

Peste şase lumi, a trimis în America un ucigaş, pentru a o lichida pe soţia lui Minck, care dormea fără apărare în patul lor conjugal din Maryland. A fost împuşcată în tâmplă de la mică distanţă, metodă cunoscută atât de Protorov cât şi de Minck.

Dar lucrurile n-au rămas aici. S-a început războiul dintre ei. Şi s-a continuat.

Rămas singur în sanctuarul său, Protorov oftă. Îşi ridică ochelarii pe frunte şi-şi frecă faţa cu palma. Asudase fără să-şi dea seama. Cu toate că Tengu, cel de-al doilea agent al lui în *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori, fusese ucis, celălalt făcea progrese, deşi era singurul om pe care-l mai avea acolo pe teren.

În acel moment, computerul ce lucra la decodarea codului Alfa 3 începu să bâzâie. Satelitul descoperise ceva.

Croacker o înşfăcă pe Alix de încheietura mâinii şi o smuci cu putere. Femeia scoase un ţipăt de durere. Se rostogoli împreună cu ea în lungul patului, ferind-o din calea pericolului.

Totodată vârî o mână sub pat, pentru a-şi lua pistolul şi fără a ochi prea bine, sparse lampa din tavan.

Acum, numai lumina ce pătrundea de pe hol prin uşa deschisă mai lumina camera. În această lumină confuză, umbra din cadrul uşii înaintă spre interior.

„Câtamai bivolul”, gândi Croacker aplecându-i capul lui Alix pe covorul de pe podea, după care se ridică el, la apropierea umbrei.

Întinse braţul înarmat, îndreptă ţeava pistolului spre obrazul intrusului şi trase, sesizând cu satisfacţie pătrunderea glonţului în piele, în carne, izbind apoi osul.

Dar, în ciuda împuşcăturii, umbra îşi continuă înaintarea. Îl lovi pe Croacker atât de tare, încât acesta scăpă pistolul din mână. Arma se rostogoli pe podea, dispărând în bezna camerei.

„Cristoase, gândi Croacker, s-a zis cu noi”. Simţi în umăr izbitură puternică, în urma căreia se răsuci, lovind orbeşte cu piciorul în sus, fără a-şi atinge ţinta; a doua oară îl izbi cu genunchiul în coapsă, iar a treia, cea mai reuşită, îl nimeri în pântece.

Auzi o respiraţie gâfâită şi un urlet de durere, apoi celălalt îşi mai slăbi strânsoarea iar Croacker reuşi să se rostogolească într-o parte.

— Vino! urlă el spre Alix bâjbâind prin întuneric după mâna ei şi aproape smucind-o afară din cameră, repezindu-se pe scări spre parter.

Coborâră scările în grabă, trezindu-se afară, în bezna nopţii. Maşina le-ar fi fost de cel mai mare ajutor, dar Croacker uitase cheile în cameră.

Îşi întoarse capul să vadă dacă Monstrul Albastru se afla în urmărirea lor; îl lovise zdravăn. Dacă l-ar duce mintea aşa cum trebui Croacker să recunoască, din moment ce a reuşit să-i urmărească de la Key West până aici, s-ar feri să comită greşeala prostească de a-i scăpa acum printre degete.

Se îndreptă aşadar cu fata de mână spre autostrada cu şase piste, destul de circulata. Mulţi şoferi semnalizau că se îndreaptă spre hotel.

— Cristoase, gâfâi Alix, unde mergem?

Croacker nu-i răspunse. Se gândea că ar fi mai potrivit s-o lase să creadă că ştie el ce face. În faţa lor apăru şirul întunecat al magazinelor, ca nişte umbre masive, negre, într-un orăşel părăsit şi tăcut în inima întunericului.

Croacker o conduse pe pasajele largi, fără lumină, cu arcade boltite. Paşii lor nu făceau zgomot şi Croacker se felicită că-şi încălţase adidaşii. Alix însă era în picioarele goale şi el se temea să nu se taie în vreun ciob. Ei, se gândea el, totuşi, n-avem încotro. Trebuie să ne continuăm drumul.

Ajungând la jumătatea pasajului comercial, se opriră. Deşi amândoi erau în formă bună, un mic răgaz nu le-ar fi stricat. De efort şi de frică, pieptul lui Alix palpita. Îşi roti capul, cu ochii larg deschişi. Magazine de încălţăminte, buticuri de tot soiul, o consignaţie, şiruri nesfârşite de vitrine pline cu obiecte casnice, de ambele părţi ale străzii, închise şi prin urmare, de nici un folos pentru ei.

— Ce o să ne...

Croacker îi puse degrabă mâna la gură, şoptindu-i la ureche:

— Fără vorbă. Putem fi auziţi şi ne trezim cu el pe cap. O.K.?

Fata dădu convinsă din cap, iar el îşi luă mâna de pe gura ei. Îşi şterse cu mâneca sudoarea de pe frunte, atent la orice zgomot. Nu se auzea nimic în afara susurului îndepărtat al traficului de pe autostradă.

Lumini difuze ajungeau la ei din interiorul magazinelor de sub arcade. Însă umbrele din jur erau mai groase ca ale unor copaci străvechi. Se aflau într-o adevărată pădure de stâlpi de beton.

Alix îl prinse după umăr şi-şi apropie gura de urechea lui.

— Ce aşteptăm aici? Şopti ea. Să plecăm până nu dă de noi...

Croacker se gândea dacă să-i spună sau nu adevărul. Îşi dădea seama că, probabil, cel mai bine ar fi să nu-i spună deocamdată nimic, însă, pe de altă parte, şi ea se afla acum în aceeaşi situaţie ca el şi ar fi fost nedrept din partea lui să nu îi zică nimic. Pe de altă parte, dacă nu avea habar de ce îi aştepta, putea oricând să facă o greşeală care să îi piardă în ultima clipă.

Îşi apropie gura de urechea ei şi-i şopti la rândul lui:

— Am să-ţi spun ceva. Paznicul tău de altădată ne-a

urmărit până aici şi nu se va opri tocmai acum. Chiar presupunând că am găsi o maşină şi aş fi putut fura una tot n-am scăpa de el. Cel puţin o bucată de timp de-aici înainte.

Ochii ei dilataţi îl priviră fix, atâta cât îi trebuia pentru a-l înţelege.

— Nu, spuse ea. Deja a avut loc o crimă până acum...

— Da, oftă Croacker şi vor fi mai multe dacă nu-l vom împiedica. Se uită în ochii ei. Trebuie, Alix. Ştii doar că trebuie.

După câteva clipe, ea îşi luă ochii de la el. Obrazul i se umezise de lacrimi şi oftă profund:

— Mai bine nu m-ar fi salvat atunci! Să mă fi lăsat să mă înec la Key West!

— Glumeşti, spuse el fără voie.

— Glumesc pe dracu'! izbucni ea, cu ochii numai fulgere. Ce fel de viaţă mai am şi eu pe lumea asta? Poţi să-mi spui şi...

Croacker o îmbrânci cu putere, trimiţând-o grămadă pe pavajul de piatră rece, în timp ce se auzi un şuierat, apoi o plesnitură pe unul din stâlpii arcadelor din faţa magazinelor. El văzu locul în care glonţul muşcase piatra stâlpului, apoi se aruncă la pământ după ea, ridicând-o în genunchi şi după aceea în picioare. O trase la adăpostul arcadelor, ascunzându-se în intrândul din dreptul unei uşi. Alix asudase şi tremura toată.

Croacker se uită în ambele direcţii ale pasajului, apoi o prinse iar de mână. Dar Alix scutură capul:

— Nu, spuse ea. Nu mai pot merge. Nu are rost. După cum mi-ai spus, oriunde vom pleca, tot ne va găsi.

— Hai! urlă el din răsputeri.

Ea îşi scutură din nou capul iar părul îi acoperi faţa.

— N-are rost. M-au părăsit puterile...

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, caută să mai găseşti o fărâmă de putere! îi şuieră el printre dinţi, aplecându-se şi ridicând-o în picioare.

— Am obosit, Lew! rosti ea, privindu-l cu ochi lipsiţi de orice expresie. Vreau să dorm...

Văzu cum trupul fetei este cuprins de slăbiciune şi moleşeală şi se întrebă dacă tot la fel se simţise şi atunci când se aruncase peste bord în apa oceanului.

Îi prinse obrazul în palmă şi începu să i-l maseze.

— Ascultă la mine, spuse el, ai să dormi când îţi spun eu, nici un minut mai devreme, înţelegi?

— Cristoase! strigă ea înlăcrimată. Parcă ai fi un cavaler rămas fără doamna lui... Nu vezi că puţin îmi pasă?

— Dar mie îmi pasă! O scutură. Hai acum, să mergem!

O luară spre stânga pasajului, când un al doilea glonţ ciupi iar din piatra zidului, în apropierea lor.

— Ce rost are? spuse ea în timp ce alergau. E înarmat!

— Da, am băgat de seamă!

— Nu-mi plac armele de foc, spuse ea.

Iar Croacker râse silit:

— Te cred. Nici mie nu-mi plac. Mai ales când nu sunt în mâna mea.

Fata avea însă dreptate: Monstrul Albastru avea un avantaj pe care Croacker nu-l putea neglija: o armă, faţă de mâinile lui goale. Nu prea părea o luptă corectă. Dar ce mai e corect în lumea de azi?

În timp ce alerga, îşi aminti că Nicholas îi spusese că nu obişnuia să folosească pistolul. Totuşi, acest prieten al său era un om foarte periculos. Care era secretul lui? Când îi pusese această întrebare, Nicholas zâmbise enigmatic şi îi răspunsese: „Există metode”.

Ce naiba înţelesese el prin această explicaţie? Croacker îşi frământa creierii. Unul din secretele lui Nicholas mi-ar fi acum de mare folos. În timp ce porni cel de-al treilea glonţ, se dojeni singur: „Deşteptule! Foloseşte-ţi mintea, că de-aia te-a făcut taică-tu cu cap pe umeri!”

Împrejur nu era altceva decât piatră, oţel şi sticlă. Pe ce ar putea pune mâna? Da, a găsit! Nu avea timp să analizeze dacă ideea era bună ori rea; era singura soluţie deoarece Monstrul Albastru apăruse în spatele lor, apropiindu-se cu intenţii criminale.

Croacker o trase pe Alix după un colţ întunecat, îi dădu drumul din mână şi se repezi înainte, cu toată viteza După

un colţ, se opri şi-şi scoase tricoul pe deasupra capului. După ce îl înfăşură în jurul braţului stâng, izbi puternic geamul unei vitrine.

Alix se repezi în direcţia zgomotului, dând şi ea colţul.

— Ce naiba faci?

— Pleacă şi ascunde-te acolo! spuse el, îmbrâncind-o în spatele lui. Însă caută să nu mă pierzi din vedere.

Alix îi urmă sfatul, iar el îngenunche, scotocind cu mâna prin cioburile din vitrina spartă. Undeva, în adâncul magazinului, o alarmă începu să răsune, iar Croacker îşi dădu seama că împuşcăturile vor înceta imediat, deoarece, imediat după ce spărsese vitrina, un nou element trebuia să intre în scenă: poliţia. Şi întrucât avea la fel de mult interes să-i ţină pe poliţişti cât mai departe, pe cât avea şi Monstrul Albastru, trebuia să lucreze repede.

Găsi ceea ce dorise: două bucăţi de geam, una lungă şi subţire, cealaltă mai scurtă şi zimţată. Cu mare grijă apucă sticla zimţată şi ascuţită ca briciul, atent să nu se taie în palmă. Pe cea mare o prinse cu mâna stângă înfăşurată în tricou.

Se trase după colţ şi se lipi de zid, atent să nu-i fie reflectată silueta de geamul care nu se desprinsese complet din vitrină.

Sosise momentul adevărului. Ar fi putut scoate capul din dosul stâlpului, pentru a vedea unde se află Monstrul Albastru, însă aşa procedează doar poliţaii la TV. Ar fi putut primi un glonţ în cap; Monstrul Albastru era bun trăgător. Viaţa reală prezintă probleme pe care scenariştii Hollywood-ului nu prea le iau în seamă.

— Hei, tipule! strigă Croacker din ascunzătoare. S-a terminat! Poliţia va sosi într-o clipită! Mai bine te-ai depărta zece kilometri de aici!

— Mai bine ne-am îndepărta împreună, îi auzi Croacker vocea de după colţ şi se gândi că l-a făcut să se descopere.

Concentrându-se, îşi duse mâna stângă la spate, iar trupul i se încordă ca un arc, în aşteptarea unei noi împuşcături. Presimţea că nu are la dispoziţie decât o

singură şansă. Îşi ţinu respiraţia, făcând un pas mare cu piciorul stâng înainte şi aplecându-şi bustul în faţă. Refuza să creadă că putea fi împuşcat. Braţul lui drept se avântă în faţă, transformând ciobul într-un adevărat proiectil.

— Asta s-o crezi tu! îi strigă el Monstrului, pentru a-l dezorienta în acel moment de maximă încordare.

Văzu cum acesta se dă repede înapoi, cu nasul despicat de ciobul ascuţit. Croacker nu avea însă timp să-şi admire reuşita. Sângele îi curgea Monstrului din nasul tăiat, obligându-l să-şi ducă ambele mâini ia faţă.

Însă auzul îi funcţiona tot normal, aşa că duse pistolul spre stomacul lui Croacker, când îl auzi cum se apropie. Trase un glonţ, două, apoi, dându-şi seama că ratase, aplică o lovitură cu butoiaşul pistolului spre capul adversarului.

Orbeşte cum izbise, avusese totuşi noroc, deoarece îl atinse pe Croacker după urechea stângă. Acesta se clătină, dezechilibrat deja de mişcările laterale prin care evitase împuşcăturile şi reuşi să treacă celălalt ciob în mâna stângă, însă lovitura nu-i reuşi. Acum, stând cu faţa spre Monstrul Albastru, îşi imagina ce ar însemna să primească un glonţ în plin. N-ar rămâne mare lucru din măruntaiele lui.

Aşadar, pe când Monstrul Albastru încerca să pună degetul pe trăgaciul pistolului, Croacker, adunându-şi toate puterile, îşi repezi mâna stângă spre ţeava pistolului, smucind-o cu disperare în toate părţile.

Urlă de durere, dar împlântă ciobul în pieptul Monstrului, simţind cum se despică adânc carnea, sub apăsarea lui. Şi din palma lui curgea sânge, ce se amesteca cu cel al adversarului.

Împinse huiduma, care duse instinctiv pistolul în sus; glonţul porni şi se izbi de bolta pasajului. Croacker simţi că este prins de braţ, iar în ceafă îi respiră cineva, în timp ce auzea o şoaptă ca un bâzâit de albine.

— Hai să plecăm! se ruga Alix de el, trăgându-l de braţ deznădăjduită. O, Doamne, Lew, or să sosească dintr-o clipă în alta!...

El se legănă greoi, numai pe jumătate conştient de identitatea lui, neînţelegând ce tot avea de-l trăgea aşa de

braţ, că doar lui îi era aşa de somn şi ar fi vrut să... Scoală-te! îi ordonă ţipătul minţii. Du-o pe fată de aici până nu-i prea târziu! Prea târziu pentru ce?... Eu vreau să mă întind şi să dorm... Pentru Dumnezeu, să nu închizi ochii!

Sprijinit acum pe palme şi genunchi, sângerând pe pardoseala curată a pasajului boltit, cu Alix agăţată de braţul lui şi trăgându-l ca nebuna în sus, văzu că apar lumini în lungul culoarului şi auzi sirenele poliţiei. Se supuse dorinţei fetei, lăsându-se condus de ea în afara labirintului, picotind de oboseală, mişcându-şi picioarele ca de plumb cu un mare efort de voinţă, încercând să ignore durerile din cap şi să-şi domolească pulsul, câtă vreme gustul coclit ce-l simţea în gură îl obliga să-şi strângă buzele.

Roşu, negru, roşu, lumina se învârtejea în capul său până când roşul dispăru şi simţi cum i se răcoresc obrajii în bătaia vântului. Mai avu prezenţa de spirit pentru a-i spune:

— Cheile, Alix! Adu repede afurisitele de chei de la maşină!

Nangi se întoarse pe o parte, fără a-şi mai lua în seamă picioarele betege. Se întinse pe întuneric şi dădu peste umărul subţire al celei de-a doua puştoaice de pe plajă. Nangi o scutură de umăr insistent. Îşi aplecă fruntea spre cortina deasă a părului ei negru şi-i rosti exact în pavilionul urechii:

— Scoală-te, puturoaso!

Dar nu fu răsplătit decât cu un sforăit uşor.

Se rostogoli de lângă ea şi se sculă din pat. Bun. Puţinul praf alb, fără gust sau miros, pe care i-l pusese în pahar îşi făcuse efectul de minune. Acum era momentul să treacă la lucru.

Vila era cufundată în tăcere când îşi trase el repede cămaşa şi pantalonii. Şosetele şi pantofii le lăsă însă deoparte, luă câteva mici obiecte dintr-un buzunar secret al sacoului şi le vârî în buzunarul pantalonilor.

Traversă camera plină de umbre albăstrui, îşi luă bastonul şi deschise uşa fără zgomot. Holul era întunecat şi

cufundat în linişte, iar el păşi încet în lungul acestuia, căutând să uite că acum i-ar fi prins bine picioarele lui atletice de odinioară.

Când atinse clanţa uşii după care dispăruse Liu cu fata cea înaltă în urmă cu mai puţin de un sfert de oră, se opri în loc. Deşurubând dragonul de jad alb din capătul bastonului, puse acolo unul dintre obiectele din buzunar. Apăsă pe buton, verifică şi se convinse că mecanismul funcţiona bine, după care încet, cu maximă grijă, apăsă clanţa uşii din faţa lui. Rămase încremenit în cadrul uşii, deoarece înăuntru ardea o lampă de veghe, cu lumină argintie.

Când văzu că nu se întâmplă nimic, continuă să împingă uşa. Voia să verifice dacă nu s-a înşelat în privinţa bănuielii ce-i fusese stârnită pe verandă de către Liu, în momentul când el urmărea fetele de pe plajă. Acum putea percepe gunguritul şoptit al chinezoaicei. Surprinzător lucru, nu era din Canton. Nangi avea destule afaceri în Hong Kong, aşa că învăţase limba chineză, mai ales că nu putea încredinţa soarta banilor săi pe mâna translatorilor. Însă acesta era un dialect chinez necunoscut lui.

Nu-i surprindea să-l audă pe Liu vorbind aşa. Era originar din China comunistă, unde dialectul din Canton nu era lingua franca. Însă cele două fete de pe plajă erau cu siguranţă localnice. Desigur, puteau fi şi din Chiu Chow sau din altă provincie. Dar parcă totuşi...

Nangi puse mai întâi vârful bastonului în crăpătura uşii întredeschise, apoi îl propti pe toată lungimea, pentru a o ţine deschisă. După care se puse atent pe ascultat. Peste câteva clipe auzi un cuvânt cunoscut şi inima începu să-i bată cu putere. Dar, om precaut cum era, aşteptă să mai audă şi alt cuvânt sau o frază care să-i întărească presupunerea.

Când fu rostit şi celălalt cuvânt, oftă în sinea lui. Vorbeau chineza mandarinilor din vechime, acum era sigur. Era extrem de puţin probabil ca Liu să îi putut găsi pe străzile Coloniei Coroanei o fată a cărei limbă maternă să fie aceeaşi cu a lui.

Nangi, pitulat incomod în hol, aştepta răbdător ca cei doi

să înceteze şoaptele şi suspinele, reluându-şi conversaţia. Când auzi în cele din urmă foşnetul cearşafurilor, scoase bastonul din uşă. Zgomotul abia perceptibil al unor paşi goi se auzi înăuntru, aşa că se grăbi să închidă uşa încet, câte un milimetru, pentru a nu se lăsa descoperit de vreun scârţâit.

În cele din urmă se îndreptă din şale şi porni pe coridor, spre uşa din dos a vilei. O deschise şi ieşi afară. Pe înserat fuseseră stele, dar acum cerul se înnorase, acoperind şi luna. Atmosfera era grea, prevestind ploaia; scoase o ţigară şi o aprinse. Trase fumul adânc în plămâni, expirându-l apoi prelung, mulţumit. Aruncă chiştocul în nisip, apoi coborî treptele şi ajunse pe drumul şerpuit.

În bezna adâncă de-a lungul falezei găsi micul Alfa Romeo roşu, sub umbra deasă a doi copaci frunzoşi.

— O să mori naibii de frig, spuse el în dialectul cantonez.

— Cum? Şoferul maşinii întoarse capul spre el de parcă abia atunci ar fi aflat de prezenţa lui Nangi. O să plouă într-o clipită, continuă Nangi. Arătă spre maşină. Mai bine ai ridica prelata.

Se priviră un moment, ca două animale gata să se înfrunte pentru teritoriul propriu.

— Cred că ai ales o maşină nepotrivită pentru urmăriri...

— Nu înţeleg ce vrei să spui, se oţărî omul pe tonul cel mai arţăgos.

Nangi se aplecă spre şofer atât de repede, că acesta nu avu timp să reacţioneze. Stăteau acum faţă în faţă.

— Ştiu cine eşti, spuse Nangi grăbit, sau, mai bine zis, ştiu *ce* eşti. Ori eşti angajatul comuniştilor, ori...

— Fac pe nasul lor de comunişti, izbucni omul.

— Atunci înseamnă că lucrezi pentru Sato...

— Nici n-am auzit de el.

— Atunci s-ar putea să primeşti de la mine ceva parale...

Albul ochilor omului căpătă o uşoară strălucire atunci când îşi îndreptă privirile în direcţia lui Nangi.

— Vrei să spui că n-o să mai apară cu restul de bani?

— Uite ce vreau să-ţi spun. De acum încolo faci ce-ţi spun

eu şi n-o să-i aduc la cunoştinţă domnului Sato cât de nepriceput eşti.

— Ce tot spui acolo? protestă omul indignat. Crezi că şerpii ăia de mare ştiu că mă aflu aici? Habar n-au.

— Dar eu am habar, spuse Nangi şi ştiu că ai fost angajat să mă urmăreşti.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Hai să vedem dacă te pricepi şi tu la ceva, schimbă Nangi vorba, deşurubând capul de dragon din vârful bastonului. Scoase o casetă minusculă, ţinând-o în palma deschisă ca pe o bijuterie de preţ.

— Cunoşti vechea limbă a mandarinilor?

Omul ridică fruntea spre Nangi.

— Nu prea meseriaş.

— Nu prea meseriaş? Din ce cărţi ai învăţat tu engleza asta?

— Din Raymond Chandler.

„Sfântă Fecioară, se gândi Nangi. Asta se crede probabil detectiv particular”. Îl privi apoi cercetător, întrebându-se dacă să-l creadă sau nu.

— Ascultă, spuse omul foindu-se jenat şi enervat în scaunul capitonat cu piele al maşinii. Dă-mi caseta, iar eu îţi aduc traducerea ei. O vrei la prima oră a dimineţii, ştiu şi atunci am să ţi-o aduc. Se uită la nori. Zeii îmi sunt martori. Uite! Pe aici n-a mai plouat de trei săptămâni. Acum se va deschide cerul. Fără doar şi poate.

— În regulă, spuse Nangi hotărât.

Nu întrevedea altă soluţie şi nici nu voia să-l implice pe Allan Su în această fază a lucrurilor. N-avea de ales. Puse microcaseta în palma întinsă a şoferului.

— Adu-mi-o în cameră la hotelul Mandarin, la ora şapte dimineaţa. Crezi că ai timp suficient?

Omul aprobă din cap. Apoi, ca şi când abia atunci şi-ar fi dat seama cu cine stă de vorbă, spuse:

— Ei, domnul Nangi... Eu mă numesc Fortuitous Chiu. Albul ochilor îi străluci iar. Sunt de fel din Shanghai. Familia mea deţine o treime din localurile din Sam Ka Tsuen şi din Kwun Tong. Ştiţi, noi avem restaurante şi cabarete de lux,

cu femei în sânii goi, dincolo de Wan Chai. Mai avem şi ateliere de ţesut covoare, de bijuterii, diamante, jaduri. Dacă nu sosesc la timp, adresaţi-vă tatălui meu, Pak Tai Chiu. Locuieşte în vila cu ţiglă verde ca jadul, pe calea Belleview din lungul litoralului, în golful Repulse.

Nangi îi cunoştea destul de bine pe localnici pentru a nu fi surprins de vorbăria deschisă a lui Fortuitous Chiu.

— Vii în camera 911 de dimineaţă, spuse el pe când se porniseră să cadă primele picături calde ale ploii şi o să mai am şi alte misiuni pentru tine. Însă acum, arătă spre maşină, ori îţi ridici prelata, ori în cinci minute eşti ud leoarcă!

Sunetul telefonului, deşi se auzea undeva departe în interiorul casei, le tulbură contemplaţia impusă de ceremonia ceaiului.

Un timp, în cameră domnise o armonie perfectă. Cei doi, îngenuncheaţi pe *tatami*-ul de bambus verde, erau îmbrăcaţi în kimonouri de mătase. Între ei se afla serviciul de *chano-yu*: un ceainic de porţelan şi o pereche de ceşcuţe cu beţigaşe de amestecat. În dreapta se afla cutia de lemn a lui Nicholas, în care adusese cu sine în Japonia *Iss-hogai,* marea sabie *dai-katana.*

Tot dintre cei doi, deasupra şi în dreapta, se afla *tokonama,* vaza de porţelan a lui Sato, în care acesta pusese doi bujori albi ca zăpada, ştiind că sunt florile preferate ale lui Nicholas. Deasupra florilor se afla un pergament, cu următoarea inscripţie scrisă de mână:

Concentrează-te asupra cinstei
Dacă alţii se îndreaptă spre câştig.
Caută curăţenia gândurilor
Dacă alţii sunt frământaţi de egoism.

În camera destinată studiului şi meditaţiilor, nimic altceva nu sustrăgea atenţia. Confluenţa forţelor acestor entităţi şi obiecte înconjurătoare dădea aerul de armonie

atât de rar în viaţa zilnică, spre care orice om tinde totuşi să ajungă. Clipa fugară era aici reţinută de spiritul omenesc.

După ce sunase telefonul, în cameră apăru Koten. Se aplecă până la pământ, aşteptând ca stăpânul său să-i sesizeze prezenţa, fiind un intrus care deranjase armonia şi echilibrul lăuntric.

Sato îşi ridică privirile, iar ochii lui îşi recăpătară lucirea firească. Coborâse împreună cu Nicholas în Neant, ceea ce reuşiseră foarte puţini oameni de-a lungul timpului în această lume imperfectă. Bătăile inimii şi respiraţia îi erau încă încetinite. Probabil că se aflase în starea de transă mistică posibilă în Extremul Orient şi ţinută la înaltă cinste.

— Mii de scuze, Sato-san. Vocea lui Koten, piţigăiată şi prin urmare caraghioasă pentru corpul său masiv, îl amuza întotdeauna pe Sato. Omul care nu vrea să-şi dea numele v-a sunat. Trebuie să vă vorbească.

— Bine.

Glasul lui Sato era puţin răguşit. Nicholas rămăsese nemişcat, spre invidia lui Sato. Se ridică şi-l urmă pe Koten afară din camera destinată meditaţiilor.

Rămas singur, Nicholas părăsi treptat zona Neantului. Îi trebui mai mult ca de obicei, deoarece nu prea voia să se retragă de acolo, cel puţin o parte din el. Marea ceremonie, cu care se solidarizase o perioadă scurtă aici, încă mai plutea prin cameră, ca o lumină de amurg. După un timp îşi înălţă capul, cercetând poemul de pe pergamentul prins în perete.

Nu era tocmai bine versificat, însă foarte grăitor pentru un om ca Sato, atât cât îl cunoştea el. Era un *kanryodosensei,* unul dintre cei din urmă adevăraţi samurai-birocraţi. Din păcate, curând, astfel de oameni nu vor mai avea ce căuta în lumea modernă. Cum Japonia păşeşte vertiginos în lumea modernă, ultimul *kanryodosensei* va trebui să dispară. Iar în locul acestor oameni vor veni noile odrasle: întreprinzătorii occidentalizaţi care privesc viaţa şi lumea din punct de vedere economic, nu ca nişte japonezi adevăraţi, ci numai ca nişte orăşeni cosmopoliţi. Japonia va avea nevoie de aceşti tineri în următoarele câteva zeci de

ani, de aceşti gânditori ai viitorului, analişti ai economiei şi comerţului, dacă va dori să supravieţuiască şi să se maturizeze. Aceşti oameni vor ţine încă minte politica dusă de Reagan sau Mitterand mult după ce vor îi uitat legile lui Ieyasu Tokugawa.

Fără să-l fi văzut, Nicholas îşi dădu seama de prezenţa lui Koten, uriaşul fost luptător de *sumo.*

— V-aţi apropiat de găsirea criminalului?

Avea un fel ciudat de a intra direct în discuţie, ca pe ringul *dohyo* unde luptase odată, fără a ţine seamă de politeţea şi de amabilităţile tradiţionale.

— Până când Sato-san nu-mi va descoperi toate tainele trecutului, spuse Nicholas, nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să-l protejez pe el şi pe Nangi-san.

Koten tăcu. Nicholas se întoarse şi văzu că uriaşul îl privea. Râse:

— Nu-ţi face griji, misiunea mea nu este să-ţi iau slujba. Vei avea destul de lucru.

Uriaşul se simţea uşurat, aşa că începu să vorbească din nou fără reţinere.

— Dacă aţi fi aşa de amabil, începu Koten, am putea lucra împreună. Nimeni nu va putea trece de noi doi.

Nicholas tăcu; într-o astfel de situaţie, un american ar fi sărit ca ars la o asemenea îndrăzneală.

— Nimeni nu va trece de noi, repetă Koten. După care, auzind paşii lui Sato revenind, se retrase pe hol.

Tăria acestuia părea mult înmuiată la reintrarea în cameră. Visarea îl părăsise. Locul acesteia fusese luat de o emoţie cu greu strunită.

Traversă încăperea în grabă, aşezându-se lângă Nicholas, uitând de bariera normală dintre gazdă şi oaspete.

— Am primit unele veşti.

Avea glasul scăzut, dar aproape gâfâit.

— În legătură cu *Tenchi.* Desigur, *keiretsu*-ul se bucură de protecţia oficială a guvernului în legătură cu acest plan. Dar în mod particular am apelat la ajutorul unor membri ai *ryu*-ului Tenshin Shoden Katori (luptători ninja ca şi tine),

pentru a ne apăra secretele.

Făcu o pauză, rotindu-şi privirile prin cameră. Înclină capul, apoi se ridică. Păşiră amândoi prin *fusuma* deschisă, ajungând în grădină. Albinele colindau deja printre bujori. Ploierul cenuşiu dispăruse de mult din apropierea merişorului. Soarele apărea şi dispărea pe după norii argintii sau rozalii.

— Nu cu mult timp în urmă, un *sensei* a fost ucis acolo, împreună cu un elev de-al său. Omul meu de legătură de la *ryu* – care e cunoscut de ei sub numele Phoenix – m-a informat că nu mai devreme decât ieri a fost ucis un alt elev. Din câte mi-a spus el, reiese că în *ryu* s-au infiltrat duşmanii.

— S-au infiltrat? repetă Nicholas ca un ecou. În Tenshin Shoden Katori? Eşti sigur?

Sato încuviinţă.

— Dar Phoenix n-a sunat din Yoshino. Se află acum în nord, în insula Hokkaido. Sato luă o mină gravă. Mă tem că s-a declanşat confruntarea noastră finală cu ruşii, Linnear-san. Aveai dreptate să-i bănuieşti de amestec. Lui Phoenix i-a trebuit un timp ca să-şi dea seama de situaţie. Deoarece dispăruse *jonin*-ul, el era liderul lor spiritual. Îşi ridică fruntea. L-ai cunoscut? Pur şi simplu întâmplător, avea acelaşi nume cu eroul despre care am mai discutat noi – Masashigi Kusunoki.

— Au trecut mulţi ani de când am părăsit *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori, spuse Nicholas.

Sato se uită la el surprins un moment, apoi ridică din umeri.

— Moartea lui a fost cu totul neaşteptată, ceea ce i-a răvăşit o bucată de timp. Lui Phoenix i-a trebuit tot efortul ca să-şi revină într-un timp aşa scurt. Timp în care se pare că agenţii sovietici şi-au văzut fructuos de treabă.

Umerii săi masivi se încovoiaseră ca sub o insuportabilă povară.

— Nicholas-san, noi nu putem permite infiltraţii în planul nostru *Tenchi*. Mă înfioară gândul că ruşii sunt aşa aproape de el. Le stă în putere să ne distrugă, pe toţi, dacă vor afla

de intenţiile noastre.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Nicholas părând mult mai calm decât era în realitate.

— Phoenix se află în urmărirea unuia dintre agenţii lor, ultimul rămas în viaţă în *ryu.* Acesta a dispărut spre nord, cu o schiţă absolut secretă a planului *Tenchi.* Se află acum în insula Hokkaido. Phoenix l-a lăsat să plece, deşi tipul ucisese un elev pe parcursul misiunii sale. Consideră că agentul acesta îl va conduce spre punctul de comandă sovietic, aflat pe teritoriul nostru. Şi nu-ţi poţi imagina câte riscuri implică manevra aceasta. Numitul agent *trebuie* oprit prin orice mijloace, înainte de a-şi atinge scopul.

Viktor Protorov, se gândi Nicholas. Va trebui să mă aflu în apropierea lui Phoenix când se va strecura în baza sovietică. Sato îşi va recăpăta planurile, iar eu îl voi prinde pe Protorov.

— Cu exactitate, unde se află Phoenix acum?

Sato îi aruncă o privire.

— Îţi pricep intenţia. Dar dacă pleci după el, va trebui să te urmez.

— Imposibil! spuse Nicholas, aproape ţipând. Numai din punct de vedere tactic şi...

Sato ridică o palmă.

— Prietene, şopti el, au avut loc prea multe crime aici ca să-mi pot permite să stau cu braţele încrucişate şi să las să continue. Trei oameni pe care contasem atât ca prieteni cât şi ca buni colegi de serviciu, indispensabili *kobun*-ului meu, au încetat să mai existe din cauza mea. E o povară greu de suportat pentru oricine. Cât ai fost tu plecat, au avut loc funeraliile lor. Miss Yoshida nu avea familie, aşa că în cazul ei ne-a fost mai uşor. Dar ceilalţi doi, atât Kagami-san cât şi Ishii-san au avut familiile lor. Se vor conforma desigur cererii mele de a nu fi implicată poliţia. N-avem nevoie aici de poliţie să-şi bage nasul în treburile noastre cu cercetările ei. Dar nu-mi place treaba asta. Trebuie înmormântaţi într-un cadru familial şi în locurile lor de veci. Pot avea linişte *kami*-urile lor până atunci?

Nicholas îşi reaminti după-amiaza petrecută în compania domnişoarei Yoshida, revăzând-o îngenuncheată în faţa mormântului tatălui lui. Şi se hotărî să se ducă şi el la mormântul ei, ca să aprindă beţigaşe aromate şi să se roage pentru liniştea sufletului ei.

— Ştiu spre ce duc toate astea, spuse Nicholas şi nu pot îngădui aşa ceva. Mai bine să rămâi acasă, în siguranţă.

Sato râse cu amărăciune.

— Aşa de repede ai uitat de *Wu-shing,* prietene?

— Koten o să te păzească, insistă Nicholas încăpăţânat. Nu ai încredere în posibilităţile lui?

— Treaba asta n-are nici o legătură cu Koten şi cu nimeni altcineva.

— Eu răspund de siguranţa dumitale, Sato-san. Asta ţi-a fost dorinţa; acesta ne-a fost legământul.

Sato plecă privirile cu gravitate.

— Ce spui este adevărat, Nicholas-san. Tu te-ai legat să mă aperi, eu m-am legat să închei actele fuziunii kobun-ului fără întârziere. Dar legământul nostru nu merge mai departe. Eu sunt arbitrul propriei mele vieţi sau morţi. Trebuie să fii de acord asupra acestui punct. Ştii că trebuie.

Pentru un timp, se lăsă tăcerea. Un stol de ploieri trecu pe deasupra umărului lui Sato, dispărând apoi în ceruri. Vântul se înteţise, iar atmosfera începuse să devină apăsătoare. Dacă vântul nu şi-ar fi schimbat brusc direcţia, ar fi plouat din nou abundent.

— Asta înseamnă că jurământul nostru va fi încălcat.

Era o încercare disperată, care îi făcea pe Nicholas să creadă că nu va reuşi; Sato va rămâne pe poziţie.

— Prin urmare, te consideri dezlegat de jurământ? zâmbi Sato. Faci după cum crezi de cuviinţă. N-o să ţi-o consider o răutate.

— Te pot constrânge să rămâi aici.

— Dar tu unde vei pleca, prietene? Numai eu ştiu unde poate fi găsit Phoenix. Tu ai putea străbate insula Hokkaido în lung şi-n lat fără a da de el sau de agenţii sovietici.

Se lăsă o tăcere deliberată.

— Prin urmare, vom merge împreună.

— Se pare că nu am de ales în această privinţă.

— Bun. Îl vom lua şi pe Koten şi vom zbura cu avionul în nordul insulei. De acolo vom închiria o maşină, care ne va duce la destinaţie.

— Unde anume? întrebă Nicholas îngrijorat.

— La un *rotenburo,* prietene. Într-o staţiune de băi termale. Sato zâmbi. Şi de ce nu? S-ar părea că ţi-ar prinde bine puţină odihnă.

În mijlocul nopţii, telefonul sună strident. Justine, pe care somnul o prinsese cu greu, sări ca arsă. Avea gura uscată şi o durea în gât, ca şi cum în vis ar fi strigat continuu după ceva.

Întinse mâna după receptorul de pe noptieră, pentru a pune capăt soneriei gălăgioase. Auzi un sunet strident, de parcă receptorul ar fi fost o fiinţă vie.

— Justine?

— Rick, ce naiba...

— Să nu-mi spui că ai uitat.

Ea îşi duse palma la frunte.

— Nu cred că...

— Haleakala, vulcanul somnoros. Mi-ai promis că vom face o excursie până la el.

— Bine, dar e abia trei şi jumătate. Pentru numele lui Dumnezeu, Rick...

— Dacă plecăm acum, vom prinde răsăritul soarelui. Atunci e cel mai bine să te afli în vârful craterului.

— Dar eu nu vreau să prind răsăritul soarelui. Vreau...

— Nu spune asta până nu ajungem. Hai acum, pierdem un timp preţios. Trebuie să ajungem la cinci şi jumătate.

Justine era pregătită pentru un nou protest, însă o cuprinse delăsarea. Îi părea mult mai comod să plece cu el. Pe deasupra, gândea ea posacă, s-ar putea să fie amuzant.

Se dovedi însă a fi deasupra aşteptărilor ei. În primul rând pentru că drumul cu maşina pe serpentine a fost încântător. Vârful conului vulcanic se ridica la peste trei kilometri înălţime, iar până acolo peisajul se schimba

permanent sub ochii lor. Rick o prevenise să se îmbrace gros, să-şi pună bascheţii în picioare, să-şi ia pulovărul şi pentru orice eventualitate, o geacă. Ieşind din maşină în aerul rece şi îmbălsămat al nopţii, se simţea puţin caraghioasă îmbrăcată astfel. I se părea imposibil să găsească vreun loc la tropice cu temperatura aşa scăzută.

Dar, pe măsură ce urcau, pe măsură ce locul palmierilor era luat de cactuşi ţepoşi apoi de brazi falnici, asemeni celor din Maine sau Vermont, se văzu nevoită să ridice geamul de la portieră şi să-şi pună geaca.

În apropierea craterului, Rick dădu drumul la încălzire în interiorul maşinii. Trecuseră de zona împădurită şi acum vedeau numai un deşert negru. Cu mult timp în urmă, râurile de lavă fluidă izbucnite din adâncurile pământului se rostogoliseră spre poale, acoperind totul în calea lor. După ce se întăriseră, printre muşuroaiele lor crescuseră ici şi colo smocuri de iarbă. În rest, nimic altceva. La fiecare viraj al maşinii, Justine se uita înapoi, peste umăr. De la înălţimea la care se aflau putea vedea serpentina până jos, la poalele conului, în apropierea ţărmului curbat ca o semilună, unde începeau să se distingă sclipirile mării şi siluetele întunecate ale palmierilor.

Pe tot parcursul lungului drum nu schimbase o vorbă cu Rick şi rămăsese înghesuită în uşă, pe canapeaua din faţă, ca şi când s-ar fi aşteptat să izbucnească o furtună din partea lui. Începuseră să tremure când a tras el maşina într-un loc neted şi întunecos. Ieşi afară, în gerul năprasnic.

Justine zări împrejur tot felul de schelării, un păienjeniş de instalaţii, turnuri şi utilaje aparţinând armatei sau unor companii particulare, care cercetau evoluţia vremii sau făceau studii seismografice.

Indicatoarele îi sfătuiau să păşească încet, cu prudenţă, iar celor suferinzi de inimă le interziceau să urce mai departe. Şi într-adevăr, urcând, Justine simţi un gol în cap şi parcă nu mai avea aer. O pală de vânt se repezi spre ei ducând hârtii aruncate pe jos, îngreunându-le şi mai mult respiraţia.

Ajungând la adăpostul din vârf, aproape de stelele mari,

se simţi scăpată de povară. Adăpostul era o construcţie de piatră şi ciment, cu latura estică în întregime din sticlă.

Din acest minunat post de observaţie aruncară o privire spre celelalte cratere ale vulcanului Haleakala risipite împrejur. Justine putea compara peisajul mai degrabă cu fotografiile luate de pe lună decât cu orice altă regiune de pe pământ. Fără un reper vizual sigur, distanţele erau greu de apreciat. Cinci kilometri păreau cinci metri. Era fantastic.

Asemeni strămoşilor hawaieni de-a lungul veacurilor, turişti şi localnici se îndreptau spre acest mic refugiu, pentru a admira răsăritul soarelui. Legenda spune că exact în acest loc soarele fusese prins şi făcut prizonier şi nu-i dăduseră drumul decât după ce promisese hawaienilor că deasupra insulelor lor se va preumbla cât mai încet cu putinţă, pentru a-i sătura de lumină şi căldură.

Cerul era încă întunecat. Nu se întrevedea nici o schimbare, noaptea nu dădea semn că ar dori să plece. Şi totuşi soarele era pe drum. Îl simţeau amândoi, ca pe un fior în şira spinării.

Apoi, ca dintr-un cuptor de forjă aprins, se înălţă o pată roşie printre crestele vulcanului. Parcă izbucni un concert al naturii întregi la apariţia luminii curate, crude, cu sclipiri de diamant, atotbiruitoare.

Culoarea împrejurimilor era nepământească; Justine rămase uimită. Simţea că pluteşte şi asemeni unei bărci desprinse de la chei, parcă era pe cale să plece în larg.

Subţiratice limbi de foc se iţeau prin crăpăturile craterului. Umbre prelungi, negre ca smoala, brăzdau suprafaţa lavei ca nişte despicături în scoarţa pământului. Nu era decât lumină şi umbră, nu se zărea nici urmă de cenuşiu.

Apoi, înainte ca vreunul din ei să-şi fi dat seama, lumina jucăuşă care îi scăldase dispăru în interiorul vulcanului, ca la un spectacol aranjat de un regizor priceput, stingându-se brusc.

— Ai să mă ierţi acum că te-am smuls din aşternut?

Justine şi Rick îşi plimbară privirile în jos, de-a lungul drumului împădurit. Se aflau încă în interiorul postului de observaţie. Îndărătul lor puteau auzi pufnetul altor maşini de turişti, coborând spre litoral, către briza caldă a oceanului.

Afară, pe buza craterului, ea observă o pereche de curioşi. Se ţineau cu mâinile pe după talie, strâns înlănţuiţi. Justine se opri ca să-i privească, plină de uimire. Femeia era înaltă şi zveltă, avea părul arămiu legat la spate în coadă de cal. Bărbatul era brunet şi corpolent, se observa aceasta pe sub pardesiul său. Femeia se mişcă cu graţia fluidă a unei dansatoare. Bărbatul o urmă cu aceeaşi mişcare unduioasă ca de dansator, dar Justine îl cunoscuse prea bine pe Nicholas Linnear pentru a-şi da seama că se afla în apropierea unuia la fel de periculos.

— La ce te uiţi? Rick îi urmă privirile, lăsându-şi apoi capul în jos şi privind în gol.

„Şi mie mi-ar plăcea să fiu ţinută aşa” îşi spuse Justine încă privind la cei doi îndrăgostiţi îmbrăţişaţi deasupra stâncilor zimţuite de lavă. Soarele îi lumina ca pe nişte statui de zei. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, însă îşi spuse: „N-am să plâng în faţa lui. Nu!”

Întoarse capul de la cei doi îndrăgostiţi şi evită privirea lui Rick, coborând în grabă scările adăpostului. Când ajunse la şoseaua asfaltată îşi revenise. Comparativ cu peisajul din observator, totul i se părea aici banal şi lipsit de interes. Intră în maşină şi scoase capul pe geam, ţinându-şi ochii închişi. Ieşind puţin din parcare, Rick opri maşina şi coborî.

— Astea sunt săbiile-de-argint, îi spuse el. Cresc numai la înălţime.

Întinse mâna spre o parcelă îngrădită, pe marginea căreia crescuseră două-trei plante zvelte, ivite din pământ ca printr-o minune. Frunzele lor ascuţite păreau de un argintiu cenuşiu; li se potrivea numele.

— Se spune că le trebuie douăzeci de ani ca să înflorească, iar după aceea mor.

Justine privi ciudatele plante pe când o lămurea Rick şi în

ciuda efortului depus, izbucni în lacrimi. Buzele îi fremătară în suspine întretăiate şi coborî din maşină cu faţa acoperită de palme.

— Justine! Justine!

Dar ea nu-l mâi auzea. Se gândea la trista viaţă a săbiilor-de-argint, apoi la ciudăţenia numelui lor. Nu. Viaţa ei era tristă. Tot ce simţise la moartea tatălui său fusese numai uşurare şi crezuse că vor urma clipe de petrecere voioasă că a scăpat de el.

Acum însă îşi dădea seama de realitate. Îi ducea dorul. Pe lume ai doar un singur tată. El o crescuse după priceperea lui, o iubise chiar – în felul lui. Murise fără să-l jelească nimeni, fără să se gândească cineva că în viaţa sa avusese loc o pierdere. Ce deşteaptă se arătase ea întotdeauna. Da, foarte deşteaptă. Adevărul era că fusese o idioată. Nu-şi înţelesese niciodată sentimentele şi nici pe ale altora. De aceea nu-i fusese Geldei de nici un folos. La fel şi în cazul lui Nicholas.

Însa nu era momentul să despice firul în patru. Nu acum. Acum îi sosise clipa de întristare, ca a unei fetiţe care îşi plânge tăticul, pe care niciodată nu l-a avut alături şi căruia nu-i putea cere acum iertare şi nu-i putea mărturisi cât de rău îi părea că le lipsise apropierea, cum era normal să fie între un tată şi o fiică.

Viaţa fusese nedreaptă, acum îşi dădea ea seama perfect. Nu se putea opri din plâns. Şi nici nu dorea. Durerea ei mai avea mult până să se consume complet, atât în privinţa tatălui cât şi în privinţa fetiţei dezorientate şi slabe care fusese ea până acum. Acum se simţea ea trecând în mod dureros de la copilărie la maturitate, prin spinii şi urzicile vieţii.

Treptat, pe măsură ce îngăduia durerii sale îndelung îngrădite să pună stăpânire pe ea, acceptând s-o simtă pe de-a-ntregul, Justine se maturiza.

Nangi stătea în vârful patului, în camera 911 a hotelului Mandarin. Se afla pe Insulă. Prin ferestrele curate putea zări

portul Victoria şi chiar spatele turnului cu ceas al debarcaderului Star Ferry, marginile sudice ale capului Kowloon şi litoralul asiatic. Undeva departe, spre nord, fără îndoială că în Pekin, se aflau patronii lui Liu. Cu ei, la fel ca şi cu Liu, va trebui tratat în mod judicios.

Principala problemă, gândi Nangi, era timpul. Nu avea mult timp la dispoziţie şi cât timp comuniştii credeau cu adevărat acest lucru, nu-l vor mai lăsa, odată ce-au pus gheara pe el.

Ceea ce cereau ei prin intermediul lui Liu era practic imposibil. Era de neconceput să renunţe la controlul propriului *keiretsu.* Întreaga lui viaţă de om matur se luptase, înlăturase tot felul de ameninţări, anihilase tot felul de concurenţi şi trimisese la groapă o grămadă de duşmani pentru a atinge nivelul actual.

Dacă ar fi semnat contractele cu chinezii, nu mai întrevedea nici o scăpare pentru a se debarasa de el. Nu exista nici o ieşire. În orice caz va pierde *keiretsu*-ul deoarece ştia că Anthony Chin vârâse banca All-Asia într-un tobogan de pierderi vertiginoase, care au antrenat după ele întregul declin.

Cu toate acestea, Nangi îşi păstră calmul. Viaţa îl învăţase să fie răbdător. Avea acea capacitate de a aştepta răsturnarea situaţiei, cunoscută de japonezi sub numele de *nariyuki no matsu.* Credea în Cristos, care desigur reprezenta o minune. Dacă ar fi să piardă *keiretsu*-ul, aceasta-i era *karma* plătindu-i pentru păcatele vieţii lui anterioare. Deoarece Tanzan Nangi nu ţinea la nimic mai mult decât la propria companie.

Totuşi avea siguranţa că n-o va pierde. Ca şi Gotaro cândva pe pluta lor improvizată din avion, Nangi avea credinţă în el. Mintea lui ascuţită şi credinţa îl vor scoate la liman, ca în cazul celorlalte situaţii critice apărute pe parcursul vieţii lui.

Nariyuki no matsu.

Cineva ciocăni la uşă. Presimţea el oare răsturnarea situaţiei? Sau valurile îl vor trage în largul oceanului?

— Intră, spuse el. Uşa e deschisă.

Fortuitous Chiu apăru în prag, închizând apoi uşa după el. Purta un costum gri-sidefiu, din mătase naturală. În lumina dimineţii apărea foarte îngrijit şi foarte musculos. Ave o faţă prelungă, destul de chipeşă, cu ochi profunzi şi inteligenţi. „În linii mari, gândi Nangi, Sato a făcut o alegere bună.”

— E ora şapte punct, spuse Fortuitous Chiu.

Se opri în faţa uşii închise.

— Sunt nerăbdător să fac o impresie bună, ca s-o dreg pe cea din noaptea trecută.

— Ai terminat traducerea?

Fortuitous Chiu aprobă din cap.

— Da, domnule. În parte a fost grea, deoarece, după cum desigur ştiţi, pentru limba chineză modulaţiile vocale sunt mai importante decât cuvântul în sine.

— Ei, nu trebuia să fii aşa de meticulos, spuse Nangi.

Fortuitous îşi înclină capul, apoi traversă camera rânjind.

— O bună bucată din casetă nu vorbeşte nimeni. Într-o zi, dacă vor da zeii să se întâmple, voi întâlni-o pe acea femeie. Trebuie să se fi născut într-o zodie norocoasă, după cum reiese din discuţia ei cu javra aia împuţită de comunist pe care-l duce de nas.

— Mi-am luat libertatea să comand micul dejun pentru amândoi, spuse Nangi, dându-şi picioarele jos din pat cu ajutorul mâinii. Te rog să iei loc şi să nu mă refuzi.

Începu să scoată farfurioare din maşina de gătit şi să le îngrămădească pe masă.

— Nişte *dim-sum*, murmură Fortuitous Chiu.

Nangi băgă de seamă că fusese impresionat să fie servit de un japonez, conform tradiţiilor chinezeşti privitoare la micul dejun. Tânărul se aşeză într-unui din scaunele învelite în husă de mătase, din apropierea mesei, după care luă beţigaşele.

În timpul mesei, Fortuitous Chiu vorbi despre descoperirile din casetă.

— În primul rând, nu ştiu până unde merg informaţiile dumneavoastră asupra *tovarăşului* Liu.

Nangi ridică din umeri.

— Presupun că deţin doar informaţii generale. Nu sunt un nou-venit în Hong Kong, dar n-am putut solicita informaţii asupra lui de la directorul băncii mele, Allan Su. El nu ştie nimic despre afacerea aceasta. Nu vreau să-l încunoştinţez decât în ultima clipă. Nangi se opri un moment, gândind la toate faţetele afacerii. Liu are un statut bun în Colonia Coroanei. Diferitele lui afaceri pe insulă şi în cartierul Kowloon au adus Hong Kong-ului o mulţime de bani: navigaţia, băncile, tipografiile... Cred că una din companiile lui deţine majoritatea acţiunilor în Kwun Tong.

Ducând la gură o bucată de crevete, Fortuitous Chiu îl aprobă. Mânca repede, cu muşcături scurte, ca orice chinez.

— Într-adevăr, aşa este. Dar ştiaţi că este şi şeful sindicatelor care deţin cazinoul Frantan?

— Cazinoul din Macao?

— Exact, spuse Fortuitous Chiu, înghiţind un ou de prepeliţă fiert moale. Comuniştilor le este foarte convenabil să spele banii prin intermediul acestui cazinou, deoarece manevrează orice fel de monedă fără probleme şi fără întrebări jenante. Şi unii *tai-pani* din Hong Kong fac la fel, dar nu la cazinoul Frantan.

Nangi îşi frământa minţile furibund, analizând toate posibilităţile. Începuse să întrevadă schimbările de situaţie.

— Tovarăşul Liu şi femeia aceea – Dornica Pien – sunt amanţi vechi, fără îndoială.

Fortuitous Chiu îndesă în gură o bucată de jambon, mestecând cu poftă în timp ce vorbea.

— Melcul ăsta de mare plin de bale a inventat atâtea mângâieri că mi-a făcut mintea să vâjâie. Este un mare arzoi.

— Dar ea? întrebă Nangi.

— Eh, femeile... spuse Chiu ca şi cum acest cuvânt ar fi avut darul de a pune capăt discuţiei.

Îndepărtă farfuriile goale, trăgându-şi în faţă altele pline. Înşfăcând sticla cu ulei de soia, o scutură zdravăn peste bucăţelele din faţa lui. Apoi se întinse după pasta de ardei iute, roşie ca sângele.

— După experienţa mea, cred că nu se poate şti

niciodată adevărul în privinţa femeilor. Se nasc cu înşelăciunea în ele, cum se naşte cerbul cu coarne pe cap. Şi-şi cultivă această calitate ca pe propria coafură. Sunteţi de acord?

Nangi tăcu, întrebându-se încotro ţintea tânărul din faţa lui.

— Ei, pe mine experienţa personală aşa m-a învăţat, spuse Chiu, ca şi cum Nangi l-ar fi contrazis până acum. Şi nu am motive să cred că femeia în cauză ar fi o excepţie.

— Îl iubeşte pe comunist?

— Da. Aşa cred. Cu toate că nu-mi dau seama ce-a găsit ea la ţapul ăsta logodit. Şi cred că nu are importanţă ce simte ea faţă de el. (Golise altă farfurie, aşa că trase una plină în faţă. Reluă figura cu sticla de ulei şi cu pasta de ardei iute). Pentru că m-a convins că iubeşte banii cu mult mai mult.

— A, făcu Nangi, simţind că şansele unei răsturnări se risipesc. Şi cum îşi linişteşte ea poftele arzătoare? Cu tovarăşul Liu?

— Întocmai, dădu din cap Fortuitous Chiu, care mâncase cât zece. Câinele ăsta râios are o deosebită plăcere să-i facă daruri. Dar cred că nu e atât de generos pe cât ar vrea Pien-cea-Dornică să fie.

— Aşa că mai calcă şi pe de lături...

— Aşa mi s-a spus.

Nangi îşi ieşi din fire; călca pe un teren minat.

— Cine poate şti ce jocuri mai faci şi tu?

— Numai dumneavoastră puteţi şti... În sfârşit, Chiu încheie cu masa. Împinse ultima farfurie în lături. Faţa îi lucea de grăsime şi sudoare. Ceea ce i-a spus ea lui Chiu m-a pus pe gânduri. Pien-cea-Dornică locuieşte în Mid-Levels, pe calea Po Shan. Acesta este teritoriul în care acţionează Triada Green Pang (scoase o batistă albă de mătase şi se şterse cu grijă pe faţă). Întâmplător un văr de-al meu are numărul 438 în cadrul Triadei Green Pang.

— Nu vreau să fiu dator nimănui din cadrul Triadei Green Pang, spuse Nangi.

— Nici pomeneală, îşi retrase cuvintele Fortuitous Chiu. Vărul ăsta al meu îşi datorează ascensiunea tatălui meu. E încântat dea o mână de ajutor. Nu e vorba de nici o sforărie.

Nangi se gândi că discuţia s-ar putea dovedi folositoare.

— Continuă, spuse el.

— Se pare că şi altcineva are aceleaşi interese cu *Tovarăşul* Liu.

— Cine ar putea să fie?

— Ei, eu nu sunt Mafalda să le ştiu pe toate. Am nevoie de timp pentru a mă informa. Au avut mare grijă să acopere toate urmele, îi aruncă lui Nangi o privire piezişă. Eu şi vărul am putea face unele cercetări nocturne...

— Trebuie să implicaţi şi Treimea Green Pang?

— Nu am încotro. E vorba de parohia lor. Nu pot face o mişcare cât de mică în Mid-Levels fără a-i pune la curent.

Dându-şi seama de situaţie, Nangi încuviinţă. Cunoştea bine puterea Triadelor în Hong Kong.

— Ce te-a făcut să iei hotărârea aceasta? Ce a spus Pien-cea-Dornică, de ai ajuns la această concluzie?

— Redman, spuse Fortuitous Chiu. Charles Percy Redman. I-a pomenit numele. Îl cunoaşteţi?

Nangi rămase un timp pe gânduri.

— *Tai-pan*-ul cu navigaţia, nu? Familia lui se trage din Hong Kong.

— Aşa e, ăsta-i Redman, încuviinţă Chiu. Dar, ceea ce puţină lume cunoaşte, este un agent al guvernului Maiestăţii Sale Britanice.

— Redman spion? Sfântă Fecioară!

Nangi era într-adevăr surprins.

— Dar ce legătură are el cu Pien-cea-Dornică? Îl cam vizitează?

— Aşa se pare, nu?

Nangi se gândi că totul e cât se poate de interesant. „Dar cu ce-mi pot fi mie de folos astea în faţa comuniştilor? Timpul meu zboară. Dacă nu-i dau lui Liu un răspuns afirmativ până la ora şase diseară, prin telefon, afacerea s-a dus de râpă. Capital nu mai am, banca All-Asia se va prăbuşi, urmată de tot *keiretsu*-ul meu.”

— Altceva mai e? întrebă el.

— Nimic, până nu mă culc cu Pien-cea-Dornică, să aflu ce are între coapse.

— Ce crezi, că e o saltea ca toate femeile, remarcă Nangi cu acreală. Am nevoie de un răspuns concludent înainte de ora şase seara.

— În seara asta? Fortuitous Chiu se holbă la el. Imposibil, domnule. Este acasă şi nu iese nicăieri Şi-a trimis slujnica la cumpărături. Şi cred că ia o gustare pentru un prieten. Până mâine dimineaţă nu pot să aduc nici un răspuns. Îmi pare rău, dar asta e.

Nangi oftă:

— Nu cred să-ţi pară mai rău decât îmi pare mie...

Noapte. Picuratul ploii împrejurul lor. Cerul era negru şi de nepătruns, în afară de dunga cenuşie, prin care trecea luna plină, fantomatică, trasă la faţă ca un amant părăsit. Apa caldă se prelingea pe trupurile lor goale în unde plăcute, strălucirea felinarelor din copacii din spate pâlpâind palidă, la adierea vântului.

Două şiruri de felinare întinse pe o sârmă curbată, ca un şirag de perle la gâtul unei prinţese africane, le arătau drumul spre o umbră masivă, dincolo de care se afla apa mării. Nicholas îi simţea deja izul sărat în nări.

În spatele lui, Sato gesticula din braţe, ca şi cum ar fi înotat:

— Priveşte, zise el încet şi spune-mi dacă ceea ce vezi nu-i cea mai frumoasă imagine de pe pământ, un peisaj care face Japonia să nu aibă pereche!

Nicholas îşi îndreptă ochii în direcţia indicată de Sato şi văzu stâncile abrupte ale ţărmului Pacificului, dincolo de care se clătinau pe valuri lanternele portocalii de pe bărcile de pescuit, pe puntea cărora proprietarii lor îşi vedeau netulburaţi de treabă.

— Par atât de mici încât ai crede că sunt nişte licurici plutitori, spuse Nicholas.

Ochii lui erau somnoroşi. Fusese o zi grea, plină de griji şi

de teamă pentru viaţa prietenului său. Iar acum apa caldă avea asupra lui un efect miraculos, relaxându-i muşchii încordaţi, gâtul şi umerii. Toată tensiunea adunată pe parcursul zilei dispăru ca prin farmec.

Însă nu-i dispăruse complet îngrijorarea stârnită de faptul că Sato îl însoţise până aici. Ştiindu-l totuşi lângă el, în timp ce Koten păzea intrarea în *rotenburo,* se simţea întrucâtva mai încrezător ca la început.

Sato radia de bucurie. Se simţea minunat. Îşi întinsese picioarele în apa unduitoare, oftând de plăcere.

Simţi atunci o atingere pe gamba stângă, uşoară şi caldă, lovindu-l insistent de câteva ori.

Domol, se aplecă înainte, închipuindu-se ca un cocor într-un estuar marin. Degetele lui prinseră ceva ce părea la început să fie un şomoiog de iarbă de mare. Curios, începu să tragă. Însă era ceva greu.

Se porni ploaia. Norii fugari se îngrămădiră deasupra lanternelor bărcilor de pescuit. Printr-o crăpătură între nori apăru luna, aruncându-şi razele palide peste silueta a ceea ce trăgea el afară din apa caldă.

Muşchii lui Sato se încordară de efort. Împreună cu Nicholas, se luptă din răsputeri cu obiectul cel greu, care acum se afla sub apă, pe picioarele lui.

Încet, îl trăgeau afară ca pe un monstru, iar Nicholas smuci brusc, scrâşnind din dinţi.

— O, Buddha! şuieră Sato.

Scutură obiectul cu atâta putere, că stropii de apă îi împroşcară ca ploaia. Se încordă ca un tigru, aplecat de un umăr, cu toţi muşchii spatelui întăriţi, proptindu-şi călcâiele în mal. Mişcarea lor aduse obiectul la suprafaţă.

— O, Phoenix, ce ţi-au făcut? strigă Sato încetişor.

Ochii albi şi nevăzători ai mortului parcă îl fixau de pe faţa umflată de apă, strălucind în lumina lunii. Dinţii rânjiţi rămăseseră încleştaţi de durere şi ură îndârjită.

Akiko se gândea la jurământul pe care-l tăcuse lui Saigo. Sau, mai precis, *kami*-ului acestuia.

Se rostogoli pe *futon,* ducându-şi mâna la ochi. O lumină

roşie răzbătea prin bezna totală. *Giri*, datoria. O ardea ca nişte cătuşe înroşite, prinse de mâini. Nu i se întâmpla pentru prima dată să-şi dorească să nu se fi născut în Japonia. Ce liber trebuie să se simtă un american sau un englez, pentru care nu există *giri.* Akiko ştia că, dacă nu simţi datoria, nu eşti legat de ea. Însă ea era născută în Japonia, era o japoneză adevărată, iar în vinele ei curgea sânge de samurai. Desigur, nu sângele renumiţilor Ofuda. Îşi alesese acest nume dintr-o mie de altele, pentru un motiv foarte asemănător celui care o făcuse pe Justine să-şi schimbe numele din Tomkin în Tobin: dorinţa de a-şi ascunde trecutul.

Dar oare existaseră cu adevărat acele vremuri în care se gândise la ea însăşi ca la Akiko Shimada? Nici măcar nu ştia numele de familie al mamei sale. În *Fuyajo* se foloseau numai nume false, de cele mai multe ori inventate. Ikan. Avusese mama ei acest nume de la naştere? Îl căpătase la *Fuyajo,* din partea clienţilor? Sau, ceea ce părea cel mai credibil, patronii „Castelului ce nu cunoaşte noaptea” i-l dăduseră?

Îşi aşeză mâinile între picioare, chircindu-se. Încă mai simţea înăuntru zvâcnirile provocate de Nicholas când o pătrunsese de atâtea ori. De acum nu va mai fi aceeaşi ca înainte. Şi se gândi cu groază că nu era tocmai sigură dacă voia să mai fie.

Cum rămâne aşadar cu jurământul ei? Răzbunarea îi transformase profund firea şi viaţa, îi dăduse un ţel tocmai atunci când credea că nu mai are nici unul. Fără mângâierea consolatoare a răzbunării s-ar fi ofilit şi ar fi murit. Cei care o urmăriseră când fugise de la *Fuyajo* erau morţi demult, îşi dormeau acum somnul de veci. Dar fuseseră oameni în vârstă şi soarta nu fusese dreaptă cu ei, după cum gândea ea acum. Nu le putea ea lungi zilele. Şi aşa trăiseră destul. În privinţa lor, se simţea într-un fel răzbunată.

Viata trebuie să aibă un curs. Răzbunarea a fost destinul ei. Probabil că într-o viaţă anterioară fusese o fiinţă rea, din

moment ce *karma* actuală nu-i dă pace.

Nicholas Linnear venise acum să-i pună în pericol liniştea. Se gândea că şi-a dat seama de acest fapt de când l-a revăzut pentru prima dată, la Jan Jart. Îi topise inima, pe care până acum şi-o crezuse de granit şi de gheaţă. În îngâmfarea ei, se crezuse intangibilă în faţa dragostei.

Dar se înşelase.

Plângând pe *futon* în casa goală a bărbatului ei, se ruga fierbinte lui Amida Buddha, pentru iertarea păcatelor şi pentru moarte. Deoarece gândul că dragostea ei era ca a oricărui muritor o făcea să se cutremure de frică.

Îşi condusese viaţa într-o anumită direcţie, considerându-se o fiinţă deosebită.

Iar acum, durerea pe care o resimţea până în adâncurile fiinţei ori de câte ori se gândea la Nicholas Linnear – cu alte cuvinte mereu – o arunca în cuptoarele iadului. Deoarece îşi jurase să-l distrugă.

Se gândea să renunţe la jurământ, să se lase înconjurată de pace. Visa un armistiţiu cu sine însăşi.

Îşi depărtă picioarele şi privi între coapse, la pielea fină a labiilor. Pe ambele părţi se afla câte un dragon ce sufla foc pe nări, un tatuaj multicolor ieşit din mâna unui meşter iscusit în fantasmagorii.

Îşi dădu seama în acel moment că nu-i fusese ei hărăzită pacea; şi nici dragostea. Pentru că Kyoki îi însemnase şi pielea şi sufletul. Nu existau speranţe de pace.

Aşadar, îşi acordase numai un răgaz, o răsuflare în mijlocul furtunii, delectându-se cu gândurile unei vieţi pline de bucurie. Însă *giri* o înlănţuise, cu trupul şi sufletul. Ceea ce începuse trebuia dus până la capăt.

Se gândi iar la Saigo, stând în picioare în pădurea din Kushu, puternic şi chipeş, cu soarele învăluindu-i umerii şi argintându-i părul. Ce mult îi schimbase viaţa apariţia lui!

Se ridică şi porni prin casa goală. Părea cufundată de pe-acum în somnul morţii, dârele de lumină ale soarelui izbind parcă geamurile, cerând să intre înăuntru. Însă aceasta era o casă a morţii, soarele nu avea nici o putere aici.

Akiko se strecură din cameră în cameră, ca şi când ar fi

vrut să-şi întipărească în memorie orice obiect, orice colţişor, ca pentru ultima dată. Atingea totul în calea sa, mişca din loc tot ce se putea mişca. Astfel dădu peste dispozitivul de înregistrare ascuns de Koten pentru a-l spiona pe soţul ei.

Derulă caseta, apăsă apoi pe butonul „Play” şi ascultă; ceea ce-i spusese Phoenix lui Sato.

Ploaia încreţea suprafaţa apei *rotenburo*-ului, stropindu-i pe umeri şi căzându-le pe creştet. Însă nici unul nu o lua în seamă.

În depărtare, luminile aurii ale bărcilor pescăreşti clipeau prin perdeaua ploii când Nicholas şi Sato scoaseră afară din apa caldă cadavrul lui Phoenix.

— Amida! murmură Sato prin ropotul ploii, grăbindu-se să iasă afară din bazin, ţinându-şi în faţă pachetul de haine şi plimbându-şi ochii după ce-ar mai fi putut uita din ele.

Reveni în graba mare la locul unde luptătorul ninja era întins pe marginea bazinului cu apă caldă, ţinându-şi picioarele încrucişate şi mâinile larg depărtate. Sato acoperi părţile intime ale lui Phoenix.

— Mai mare ruşinea, şopti el, lăsându-se pe vine lângă Nicholas; din cauza ploii erau numai ei doi prin preajmă. Nu aşa se cuvenea să moară.

— Nu aşa i-ar fi plăcut lui s-o sfârşească, spuse Nicholas arătând spre cadavru. Priveşte! O gaură mare, neagră, se vedea în spatele ţestei lui Phoenix. Nu este deloc opera unui samurai.

Sato privi întristat spre cadavrul alb şi umflat, apoi scuipă în lături.

— Poate fi opera KGB-ului. L-au executat.

Vocea îi tremura puţin.

— Am avut un văr în *kempeitai.* Cunoştea totul despre asemenea fapte şi m-a pus la curent. Glonţul tras în ţeastă este metodă rusească.

— Oricine ar fi fost făptaşul, observă Nicholas, trebuie să fi fost un criminal de clasă. Omul acesta era un *sensei* în

luptele ninja.

Sato îşi puse capul în palme.

— Avea să ne furnizeze unele informaţii. Probabil că devenise neglijent. Era convins că sovieticii nu ştiu de misiunea lui.

— Cred că a fost luat prin surprindere. Altfel nu ar fi murit. Nu s-ar fi întâmplat una ca asta într-o luptă deschisă. Au fost aici, pândind momentul.

Sato înălţă capul. Ochii îi erau injectaţi şi uimiţi.

— Cum a fost totuşi posibil?

Lui Nicholas i-ar fi plăcut mai degrabă să nu răspundă.

— Dacă în *keiretsu* se află un trădător, poate că e de găsit foarte aproape. Poate chiar în *kobun*-ul tău.

— Imposibil, răspunse Sato. Nimeni din *kobun*-ul meu, dar *absolut nimeni*, nu ştia încotro urma să mă duc. Phoenix m-a sunat acasă. Numai tu erai acolo.

— Şi Koten.

— Koten? Ochii lui Sato se dilataseră. O, Buddha, nu se poate! Apoi se mai gândi: De fapt ultimele trei sau patru daţi când a telefonat Phoenix, Koten se afla în preajmă. Scutură din cap. Dar chiar aşa stând lucrurile, aveam întotdeauna mare grijă să mă asigur că sunt singur când vorbesc la telefon.

— Vrei să spui că-i era imposibil să tragă cu urechea?

— De fapt... nu-i era imposibil. Sato îşi izbi încheietura unei mâini în palma celeilalte. Koten e *sensei* de *sumai,* cea mai veche formă de *sumo.* Phoenix îl cunoştea şi avea încredere în el.

Ridică privirile spre nori.

— *Muhon-nin!* strigă el apoi.

Din cadavrul lui Phoenix aşezat între ei începeau să se ridice aburi, tatuajul ce-i acoperea un umăr şi o bună parte din spate pârând că se înalţă odată cu ceaţa înconjurătoare, ca şi cum ar fi fost singura parte vie din el.

— Trebuie să-şi primească răsplata! spuse Sato. Ştie prin urmare unde ne puteau duce informaţiile deţinute de Phoenix. Şi o să-l fac să ne spună totul!

Se ridicase şi începuse să fugă, înainte de a-l putea opri

Nicholas. Dincolo de terasa *rotenburo*-ului, luminile bărcilor de pescari dispăruseră, bezna vrând parcă să-i cuprindă în întregime. Lampioanele agăţate prin copacii dimprejur pâlpâiau sub rafalele ploii, iar unele se stinseseră deja, din cauza vântului puternic.

— Sato-san! strigă Nicholas alergând şi el.

Însă în zadar. Vântul îi risipi cuvintele şi oricum, Sato nu mai era capabil să dea curs raţiunii. Planul *Tenchi* era de departe mult mai important pentru el şi nu mai era timp pentru prudenţă.

Nicholas traversă în fugă aleea mărginită cu arbori de camfor ce ducea spre bazin. În afara vuietului vântului şi al ploii, nu se mai auzea nici un zgomot.

Concentrarea lui se intensifică la intrarea în vestiarul slab luminat. Lui Koten, *sensei* de lupte *sumo,* nu i-ar fi trebuit mai mult de trei secunde ca să-i vină de hac lui Sato, aşa că îngrijorarea lui Nicholas era maximă.

Aceasta era singura explicaţie a faptului că nu percepu zgomotul discret decât foarte târziu şi abia când văzu o umbră cu coada ochiului, se puse în gardă.

Se răsuci la timp, aplecându-se spre dreapta pentru a evita lovitura. Auzi ca un bâzâit de insectă cu aripi luminoase şi unda de aer degajată de trecerea ei rapidă. Pocnetul uşor din spatele lui, în stânga, indica poziţia celui care aruncase *shuriken*-ul. Ninja! Va să zică asasinul lui Phoenix, *muhon-nin*-ul fugit de la Tenshin Shoden Katori se afla încă în apropiere. Prin urmare, încă mai exista şansa ca planul *Tenchi* să nu ajungă pe mâna ruşilor!

Nicholas se lăsă condus de instinct. Cu muşchii umeziţi de ploaie şi de sudoare, se lansă în urmărirea duşmanului. Intenţiona să apropie de el cât mai mult, pentru a se pune la adăpost de avantajul conferit de *shuriken*-ele aruncate de acesta.

Se răsuci şi se întoarse spre labirintul întunecos al *rotenburo*-ului plin de coridoare, din când în când târându-se chiar pe burtă, având mereu în vedere că nu trebuie să-şi păstreze prea mult aceeaşi poziţie sau mişcare. De două

ori auzi vâjâitul *shuriken*-elor în zbor la mică distanţă de el şi-şi dublă efortul, dându-şi seama că se apropiase de adversar.

Se afla totuşi într-o situaţie grea, ce se înrăutăţea permanent. Unde o fi Sato? Lipsa lui îl deranja şi-i sus trăgea atenţia, ceea ce reprezenta un mare pericol în luptă.

Ocoli tiptil un rând de vestiare metalice, cu intenţia de a ajunge în dreptul propriului dulap, pentru a-şi lua *dai-katana.* Simţi o lovitură în umăr, care îi amorţi un moment. Se dojeni cât putu, aruncându-se în faţă, părând că se prăvăleşte în neştire pe podea. Umbra masivă trecu peste capul lui, oprindu-se deasupra.

Nicholas îşi răsuci bustul şi întinse braţul drept aproape orbeşte, încordându-şi cotul, izbind puternic în carne şi os, cu podul palmei. Auzi un icnit puternic, după care urmă o bufnitură teribilă în stânga lui. Se răsuci şi se chirci în poziţia crizantemei, pentru a-şi aduna toate puterile, apoi izbi cu genunchii. Continuă fără încetare loviturile în masa de carne căzută în intervalul dintre vestiare.

Simţea cu satisfacţie atingerea cărnii după fiecare lovitură, după care începu o serie de lovituri legate. Brusc auzi un zgomot deasupra capului şi când se întinse să lovească din nou, mormanul dispăruse.

Se ridică şi se balansă pe picioare, căutând să-şi readucă simţurile la normal. Coborî instinctiv în *getsumei no michi* şi găsi spiritul luptătorului ninja. Dar spiritul acesta *se îndepărta* de el. De ce?

Găsi apoi răspunsul, iar inima i se crispă de teamă. Slobozind strigătul *kiai* din toţi rărunchii, făcând să răsune zidurile *rotenburo*-ului, Nicholas se repezi pe culoarele întunecate, înfuriat la culme.

Sato găsise încăperile *rotenburo*-ului goale. Unde era Koten? Unde era nenorocitul de *muhon-nin*? Furia îl ardea ca un jăratec. Scrâşnea din dinţi, furios, iar ura împotriva trădătorului îi dădea putere.

Ţâşni afară, în noaptea ploioasă. Nimeni nu era în preajmă, dispăruseră şi proprietarii *rotenburo*-ului*.* Koten!

Ar fi vrut să-i urle numele în eter. Am să te omor! Încet de tot, ca să văd cum se scurge viaţa din tine!

Alergă spre parcare. Două stau trei maşini erau parcate în întuneric. Se frecă la ochi, pentru a vedea mai bine. Toate maşinile erau goale. Apoi îi apăru în faţă maşina închiriată cu care veniseră aici, după ce coborâseră din avion.

Koten!

Aşezat pe canapea într-o tăcere solemnă, Koten privea cerurile. Fără a sta pe gânduri, Sato se repezi spre maşina, a lunecând în timp ce traversa şoseaua udă, gata să-şi frângă şira spinării. O clipă, i se tăie respiraţia. Se ridică într-un genunchi, îndreptându-se spre maşina plouată.

Acum chiar urlă:

— Koten!

Întinse mâna spre mâner şi trase de uşă. Se auzi un pocnet ascuţit, ca scârţâitul unei scânduri dintr-o duşumea uscată, iar noaptea fu spintecată de un glob de flăcări roşi şi portocalii. Maşina explodă azvârlind împrejur bucăţi de tablă şi cioburi de geam securit. Flăcările mistuiră pe loc manechinul de plastic de pe canapeaua din faţă.

Se auzi o pocnitură ca un bubuit de tun, urmată de o dâră densă de fum, mirosind a ulei încins şi învârtejindu-se, urcând în aer ca o trâmbă de furtună.

Corpul părea enorm, precum al unui animal umflat, monstruos, ce arunca o umbră adâncă peste caldarâm, împrejurul lui, cioburi de sticlă sclipeau ca licărul stelelor, răspândind mici curcubee de lumină sub lumina pală a neoanelor.

Trei poliţai din Raleigh City se postaseră în jurul lui luându-şi de zor notiţe în carneţel, în timp ce un al patrulea vorbea la telefonul portabil.

Două maşini sosite cu întărituri frânaseră în parcarea din spatele lui, iar poliţaii din ele ieşiseră să planteze bariere pentru a stăvili afluenţa curioşilor.

Harry Saunders, sergentul cu telefonul în mână, încheie

convorbirea cu superiorul său şi aruncă microfonul în maşină, după care ieşi afară. Faţa i se înăsprea, în timp ce se îndrepta încet către cei trei camarazi.

— V-aţi putea pune pe foc carneţelele, spuse el apropiindu-se. N-o să vă fie de nici un folos.

— Cum adică? spuse Bob Santini, încă mâzgălind în agendă.

— Vine altcineva să preia cazul. Căpitanul mi-a spus că nu-i treaba noastră să ne amestecăm aici.

Santini îşi ridică privirile spre Saunders si-l fulgeră:

— Cum adică? Avem de-a face cu o crimă şi vrei să spui că ne luăm tălpăşiţa?

Saunders ridică din umeri.

— Nostim să te aud spunând aşa ceva, deoarece şi eu i-am pus căpitanului aceeaşi întrebare. Îşi apropie faţa de a colegului său. Ştii ce mi-a răspuns? *Oricât* ne-am strădui, tot zadarnic e. Întinse un deget spre cadavru. Ticălosul ăsta nenorocit n-are amprente, n-are nici dosar şi e un nimeni. Un mare nimeni, pe cât a fost de matahală.

— O stafie, aşadar spuse Ed Baine. Dar e cu atât mai interesant...

— Ei bine, cară-ţi interesul ăsta ceva mai încolo, îl sfătui Saunders, deoarece, dacă ne băgăm prea mult nasul aici, nici măcar nevestele noastre sau, în cazul tău, Baine, prietene, gagica, nu vor şti că am fost în misiunea asta.

— Să dea dracu', spuse Spinelli cu un dezgust simulat, ăştia nici în somn nu ne mai dau voie să vorbim. Şi după asta, ce trebuie să facem?

— Faci ca de obicei, cap sec, spuse Baine. Te răsuceşti pe călcâie şi te duci la culcare.

Saunders întoarse capul în altă direcţie.

— Continuaţi cu cearta, măscăricilor, spuse el pe sub mustăţi. Iată că avem musafiri.

Întoarseră cu toţii capul şi observară o siluetă îmbrăcată în pardesiu, străbătând şirurile de curioşi. Niciunul însă nu fu încântat de ceea ce vedea.

— Cristoase, mârâi Spinelli în colţul gurii, e o afurisită de femeie.

— Domnilor, îi întrebă aceasta apropiindu-se, cine e şeful aici?

— Detectiv-sergent Saunders. Doamnă, spuse Saunders, făcând un pas înainte.

— Pe loc repaus, sergent! ordonă femeia serioasă. N-am venit ca să te sperii. Îşi roti privirile în grabă. S-a atins ceva pe-aici?

— Nu, doamnă.

— Se află aşa cum l-aţi găsit? Exact aşa? Saunders dădu din cap, apoi înghiţi un nod, înciudându-se că s-a pierdut cu firea în faţa unei femei.

— Permiteţi să vă întreb... din care sector faceţi parte?

Femeia îi întoarse spatele, cercetând cu atenţie suprafaţa din jurul cadavrului...

— Poţi să-l întrebi pe căpitan, sergent Saunders. Poate că el ar fi mai dispus să-ţi satisfacă această curiozitate.

Saunders scrâşni din dinţi, muşcându-si limba ca să nu-i scape vreun comentariu nepotrivit, în timp ce Spinelli îi zâmbea înţelegător, de la distanţă.

— Sergent! Femeia îngenunchease lângă cadavru. N-o să mai am nevoie de ajutorul vostru. De ce nu vă duceţi de partea cealaltă a barierelor ca să ţineţi curioşii mai departe? Dacă voi avea nevoie, te chem eu.

— Am înţeles, doamnă!

Saunders exagera cu politeţea şi întorcându-se brusc, milităreşte, făcu un semn cu capul spre ceilalţi trei ortaci, care îl urmară în tăcere în lungul culoarului boltit din faţa magazinelor, către maşinile lor parcate.

După plecarea lor, Tania Vladimova identifică victima, confirmându-şi presupunerile. Cadavrul era într-adevăr Jesse James. Deschise la repezeală o trusă şi începu să ia amprentele de pe ciobul însângerat care stătea înfipt în pieptul lui James. Pentru prima dată îşi acordă răgazul de a se întreba ce fusese greşit. Dar cunoştea răspunsul fără să-şi mai frământe minţile.

Fusese o prostie să o lase pe Alix Logan în viaţă. O mare prostie şi din punct de vedere al siguranţei, o hotărâre

riscantă. Însă acum se gândea că bărbaţii sunt fiinţe slabe, chiar şi în cazul unui om puternic şi inteligent ca Gordon Minck. La urma-urmelor, în ciuda protestelor insistente ale Taniei, Minck ceruse ca ea să rămână în viată.

Şi nu din motive umanitare, ci pentru că-i era o amantă statornică şi el zbura cu avionul pe ascuns la Key West, în week-end-urile când se presupunea că iese la plimbare cu barca pe lacul Chesapeake. Asemeni Şeherezadei, Alix Logan îl îmbrobodise pe Minck, amânându-si mereu data execuţiei.

— *Pajalsta zamerete na meste, gospodin Linnear!* Te rog să rămâi pe loc, domnule Linnear.

Nicholas văzu ţeava armei, neagră şi neobişnuit de largă.

— Dacă faci o mişcare, te împuşc pe loc!

Nicholas nu uitase noţiunile de limba rusă, dar făcu un pas în direcţia armei. În noapte izbucni o a doua explozie şi o bucată de asfalt vâjâi în aer, împroşcând: fărâme aşa de aproape că-i atinseră gleznele şi pulpele.

— Ştiu că înţelegi ruseşte, *gospodin* Linnear. Următoarea împuşcătură îţi va zbura creierii.

În stânga lui, rămăşiţele deformate ale maşinii explodate încă se aflau pe locul de parcare. Fumul se ridica încă în rotocoale, ca nişte şerpi scăpaţi din cuşcă.

La auzul exploziei, muşchii lui Nicholas se contractară, ca la un animal a cărui viaţă e pusă în pericol. Ieşind afară din vestiare, văzuse în noapte tocmai ultimele flăcări ale exploziei. Bucăţi carbonizate din corpul lui Seiichi Sato fuseseră azvârlite în trei părţi diferite pe asfaltul parcării. Ploaia împroşcase cu stropii săi totul, carne sfârtecată şi metal ars din care se zăreau bucăţi negre pe şoseaua întunecată.

Se retrăsese imediat la adăpostul întunericului, sub streşinile rotenburo-ului. Cu toată viteza lui, rusul, având un ochi ager şi un auz şi mai ascuţit, îl descoperise totuşi. Nicholas bănuia că acesta trebuie să fie asasinul lui Phoenix, după ce Koten îl imobilizase.

Era înarmat cu ultimul tip de automat Kalaşnicov,

modelul AKL-1000, armă cu două ţevi, cu gloanţe explozibile. Era aşa de compact conceput, că putea fi mânuit cu o singură mână. Împotriva urnei astfel de arme, Nicholas nu putea face absolut nimic.

Prin urmare, ieşi din adăpostul său, sub ploaia abundentă.

— Aşa e mult mai bine, se auzi vocea, tot ruseşte. Acum ştiu cel puţin unde te afli.

— Cu o asemenea armă în mână, nu trebuie să ştii prea multe.

— Să fii convins.

Nicholas îl putea vedea acum la rândul său. Era un om înalt, lat în umeri, mai mult ca sigur cadru militar, judecând după ţinută şi după mers, îmbrăcat într-o pelerină de ploaie lungă, legată cu un cordon. Avea capul descoperit, iar Nicholas îi putea distinge destul de bine trăsăturile feţei, luminate de becurile de deasupra. Nasul ascuţit ieşea în evidenţă de sub sprâncenele încruntate. În rest avea trăsături destul de plăcute. Ochii săi mari, de un albastru şters, atrăgeau cel mai mult atenţia.

Rusul zâmbi răutăcios.

— Mă interesează oamenii inteligenţi, indiferent cât de perfidă este ideologia lor. Înclină capul, politicos: mă numesc Piotr Alexandrovici Russilov.

— Mă aşteptam să-l întâlnesc pe Protorov.

Acum nu-i mai rămăseseră decât cuvintele şi intenţiona să le folosească cât mai bine în folosul său.

Faţa lui Russilov se întunecă iar expresia de amabilitate dispărându-i.

Rusul scuipă într-o parte, apoi gesticulă cu AKL-ul:

— Nu te afli în postura cea mai favorabilă ca să negociezi cu mine. Treci la lumină.

— De unde ştiai că vorbesc ruseşte? îl contracară Nicholas. Hai să facem schimb de informaţii…

— Ce ştii tu despre Protorov?

Nicholas se conformă. Simţi în spatele său mişcări dinspre interiorul clădirii, după care apăru Koten, la scurt

timp. Părea mult transformat. În lumina slabă, întreaga lui masivitate sporise. Avea umerii mult mai mari, părea ireal de musculos. Apoi, ieşind de sub acoperişurile ce ţineau umbră, Nicholas văzu că ţinea pe umeri un corp omenesc.

Păşind mărunt, se mişca uşor cu greutatea pe umeri, căutând să stea departe de bătaia armei lui Russilov. În cele din urmă îşi depuse povara la picioarele rusului, ca un câine de vânătoare care aduce prada în faţa stăpânului.

— Ninja a fost scos din funcţiune – rusa lui era foarte caraghioasă. Asta – arătă cu capul spre Nicholas – l-a lovit mai mult decât trebuia.

Koten ridică în sus un săculeţ de muşama strâns legat. În mâna lui uriaşă părea o punguţă.

— Ai găsit alea?

Russilov nici măcar nu se uită la cadavrul de jos.

— A ieşit din el când a murit. Apoi izbucni în râs, dar imediat îngheţă, văzând ezitarea rusului. Hai, ia-l! Întinse obiectul în palma deschisă. Tot o punguţă părea.

Îl curăţă ploaia.

Repede, Russilov scotoci săculeţul cu mâna liberă. „Are să găsească planul *Tenchi*”, gândi Nicholas. Îşi aminti apoi cuvintele lui Sato. Dar ce poate cuprinde acest plan, ca să fie în stare să declanşeze un război? Nicholas era conştient că trebuia să afle secretul. Şi cât mai repede. Ochii negri ai lui Koten, se îndreptară spre Nicholas.

— Stai la distanţă de el! strigă Russilov.

Koten se holbă la el furios.

— Să am eu grijă de el?

— Deja l-ai făcut de râs până acum, Piotr Alexandrovici, spuse Nicholas.

— Amândoi sunteţi mult prea periculoşi ca să vă las să vă încăieraţi.

— Zău? Vorbele rusului stârniseră interesul lui Nicholas. De unde dracu’ putea să ştie activistul ăsta din KGB atât de multe despre el? Sunt sigur că nu deţii dosarul meu. Eu sunt un cetăţean de rând.

— Simplu cetăţean? Nu mai spune! Sprâncenele negre ale lui Russilov se ridicară, întrebătoare. Atunci ce cauţi

aici?

— Am fost prieten şi partener de afaceri cu Sato-san.

— Atât-şi nimic mai mult. Vocea rusului era zeflemitoare.

Discuţia nu se putea opri aici.

— Bomba din maşină putea să lovească pe altcineva, nu neapărat pe Sato. N-aveai cum să ştii că tocmai el se va duce să deschidă uşa, continuă Nicholas.

— Cu atât mai bine dacă o deschideai tu. Atâta timp cât am pus mâna pe astea – se izbi peste buzunarul în care pusese punguţa – nu mai avem nevoie de nici unul dintre voi. Dacă agentul nostru ar fi fost descoperit...

— De către Phoenix sau de mine...

— O, cred că Koten, aici de faţă, ar fi găsit el modul de a vă împiedica. Dar, după cum spuneam, dacă agentul nostru ar fi fost interceptat, te-am fi prins şi noi pe tine.

— Dacă ţii să mai trăieşti, îi atrase Nicholas atenţia, ai face bine să mă împuşti acum...

— Aşa intenţionez...

— Prin urmare, nu vei afla niciodată modificările de ultimă oră pe care noi le-am adus planului *Tenchi...*

— Noi? Pentru prima oară, în glasul lui Russilov se citea nesiguranţa.

— De ce crezi că Tomkin Industries fuzionează cu Sato Petrochemicals? Să fii convins că nu de dragul profitului produs de acţiuni.

— Minţi, spuse rusul. Habar nu am de fuziunea voastră...

„Bineînţeles că n-ai, gândi Nicholas. Dar nici sigur pe tine nu eşti. Şi dacă nu mă duci în faţa lui Protorov, o să faci o mare greşeală. Sunteţi în criză de timp; nu e cazul să faceţi gafe.”

— Ei bine, va să zică tot *e ceva* la mijloc pe care nu-l cunoaşteţi.

Nicholas era priceput în folosirea intonaţiei. Aşa cum strigătul războinic *kiai* avea menirea de a îngrozi duşmanul, în multe cazuri paralizându-l de-a binelea, tot la fel exista şi o tonalitate scăzută, numită *ichi.* În cazul acesta sensul cuvântului era „poziţie strategică”, din cauza efectului

posibil obţinut de vorbitor prin inflexiunea vocii. Era o tonalitate greu de obţinut. Pe deasupra, *ichi* putea fi influenţat de factori externi, independenţi de voinţa vorbitorului, ceea ce de cele mai multe ori îi putea anihila efortul de a obţine un rezultat favorabil. Akutagawa-san era un *sensei* în folosirea efectului *ichi* şi descoperise în Nicholas un elev apt şi dornic de a şi-l însuşi.

— Îl credeam pe *gospodin* Protorov un atotştiutor (se gândea că în momentul acela, *ichi* i-ar putea salva viaţa).

— Împuşcă-l, mârâi Koten. Împuşcă-l acum, sau îl omor cu mâna mea!

— Lasă gura! strigă Russilov.

Tot timpul discuţiilor, nu-l slăbise pe Nicholas din ochi. Îşi ridică fruntea.

— Apropie-te, tovarăşe Linnear, spuse el. După care un tunet bubui zgâlţâind tot cerul, de la răsărit la apus, deasupra capetelor lor. Ploaia îi uda în continuare. În bătaia luminilor înceţoşate a becurilor, stropii păreau argintii.

— Dacă stau bine să mă gândesc, îţi voi împlini dorinţa...

Iar Nicholas se gândi: „În sfârşit, voi da ochii cu Protorov”.

TOAMNA – IARNA 1963, PRIMĂVARA – 1983

KUMAMOTO/ASAMA KOGEN/ELVEŢIA

Iată cum ajunsese Akiko să-i salveze viaţa lui Saigo şi iată ce fel de răsplată primise ea în schimb. Toamna anului 1963 fusese rece şi umedă, cu ploi abundente, lapoviţă şi chiar ninsoare, toate sosite înainte de vreme. Culoarea argintie făcea pământul să semene cu un covor prin care se vedea urzeala.

În Kyushu, unde o trimisese Sun Hsiung pe Akiko în vederea absolvirii celei de-a doua etape a antrenamentului ei, ţăranii munceau din greu, cocoţaţi pe scările de lemn, căutând să culeagă cât mai repede gogoşile viermilor de mătase din duzi, pentru a le pune la adăpost de mâna haină

a iernii.

Era un lucru neobişnuit să-i vezi aşa devreme la o astfel de muncă, însă de când trecuse vara ca un fum, toţi ţăranii purtaseră vorba de la unul la celălalt cum că va veni o iarnă aprigă.

Ceaţa învăluise această regiune a insulei Kyushu ca un giulgiu atât de des, că Akiko nu fu capabilă să mai distingă la sosirea ei nici muntele Aso, nici dârele de fum gros din zona industrială din nord-vestul oraşului.

Pe dată începu să urască oraşul Kumamoto. Pe vremuri, în epoca feudală, avusese probabil un anumit farmec, dar în zilele noastre, când Japonia a făcut un uriaş salt economic, patina albăstrui-cenuşie căpătată de clădiri de pe urma fumului poluant parcă sporea impresia unui oraş de provincie, înapoiat.

Totuşi Akiko se resemnă la gândul că se afla aici pentru antrenamentele necesare, la *Kan-aka na ninjutsu ryu*. Emblema acestui *ryu* era un cerc, în interiorul căruia se aflau nouă diamante negre. În mijlocul diamantelor se afla ideograma *komuso* din scrierea *kanji.* La vederea acesteia, îşi dădu seama cu ce fel de *ryu* avea de-a face: *kuji-kiri*, ninja neagră.

Era greu de pătruns acolo, deşi se afla în posesia scrisorii de recomandare din partea lui Sun Hsiung. *Sennin-ul* şcolii, un om cu faţa prelungă şi de o slăbiciune aparent maladivă, o lăsă să-i îngheţe picioarele în antecameră aproape o jumătate de zi înainte de a o primi în audienţă.

Aflând despre ce era vorba, nu mai conteni cu scuzele. Akiko nu-i putea citi nimic în priviri, nici măcar acel minim licăr ce deosebeşte un om de oricare altă creatură mult mai insensibilă de pe pământ.

Singură în faţa lui, îngenuncheată pe *tatami*-ul roşu, începu s-o încerce tristeţea gândului că îi va trebui un timp până să redevină ea însăşi. În cele din urmă îşi dădu seama că-i lipsea Sun Hsiung, dorindu-şi întrucâtva să nu fi părăsit niciodată căldura casei lui.

Şi totuşi nutrea o dorinţă mai puternică, aceea care o

îmboldise să renunţe la căldură şi confort. Datorită *karmei* sale venise aici, era conştientă de acest lucru şi nu se îndoia că trebuie să i se supună. Supunerea era singurul lucru care îi mai rămăsese.

În ceea ce-l privea pe *sennin*, acesta o dispreţuia vizibil şi-l înjura în gând pe fostul ei *sensei* pentru că pomenise în scrisoare despre privilegiile lui în acest *ryu.* Însă nu avea cum să n-o primească, deşi tare mult şi-ar fi dorit un motiv pentru a proceda astfel.

Singura lui speranţă – şi presupunea corect – ar fi fost regimul sever al şcolii, prea obositor atât emoţional cât şi fizic, pentru o femeie, care s-o facă să fugă de bunăvoie. Se cutremură în sinea lui, ferindu-se să se gândească ce avea să se întâmple prin simpla prezenţă a unei femei acolo, care, cu *wa*-ul ei, va tulbura fără doar şi poate disciplina şi ritualul firesc.

Chiar şi acum simţea fluxul magnetic al feminităţii ei, deranjând echilibrul lui şi al discipolilor, asupra căruia lucrase atât de mult timp.

Aşadar, zâmbi cât putu de binevoitor şi o dădu pe mâinile unui elev care, îşi spunea el, o va pune pe fugă nu numai din *ryu,* ci şi din oraşul Kumamoto.

Sennin-ul o privi fără să clipească măcar atunci când fata se înclină politicoasă şi se ridică în picioare. Văzând-o cum se retrage, zâmbi iar în sinea lui şi gândul îl duse la cea mai optimistă posibilitate în privinţa sorţii ei: Saigo o va distruge.

Desigur, nu în sensul literal al cuvântului, deoarece, dacă s-ar întâmpla una ca asta, *sennin*-ul şi-ar pierde obrazul faţă de Sun Hsiung, ceea ce nu putea accepta, în nici un caz. Dacă avea o cât de mică cunoaştere a propriilor elevi, atunci însemna că alesese corect. Un anume demon ciudat şi înfricoşător sălăşluia în sufletul lui Saigo şi era atât de înrădăcinat acolo, că nici *sennin*-ul nu reuşise să i-l scoată, renunţând să mai încerce una ca asta.

Să-l lăsăm aşadar pe „Bântuit”, cum i se spunea lui Saigo de anumiţi *sennin*-i, s-o ia în primire pe intrusă; s-o facă să plece de bunăvoie. Era modalitatea cea mai onorabilă.

Sennin-ul nu putea fi acuzat de către Sun Hsiung, iar femeia se putea întoarce cu fruntea sus la îndeletnicirile destinate acestor fiinţe: ceremonia ceaiului, probabil, şi aranjatul florilor.

În momentul în care Akiko urcă în dojo şi-i spuse că-i e asistentă, Saigo ştiu că *sennin*-ul său nu-l preţuieşte prea mult. Îi dăduse o misiune ca o pedeapsă înjositoare, se gândea el posac. Să ai grijă de o femeie! Se uită la ea, începând să clocotească de ciudă şi de ură.

Cât despre Akiko, aceasta îşi dădu imediat seama că a fost trimisă în gura lupului. Wa-ul ei se contractă la contactul cu emoţiile reci şi duşmănoase ale lui Saigo, realizând că, pentru a supravieţui în acest loc, va trebui să-l înfrângă mai întâi pe el, apoi pe toţi ceilalţi, unul câte unul.

În acea după-amiază Akiko îşi petrecu mult timp studiindu-l, în timp ce-l însoţea în vizită prin *ryu*, care era de fapt o lume în altă lume, un dojo tainic într-un oraş industrial, ascuns de oameni într-o casă mohorâtă şi fără ferestre la stradă.

După ce-şi încheiară vizita, în şcoală nu mai era nici un elev şi nici un *sennin.*

— Rămâi pe loc, îi spuse el, până mă duc eu afară, în cercetare, iar ea se supuse, dând din cap. Să nu faci nici un zgomot în lipsa mea şi mai ales, când mă voi întoarce.

— Dar ce se întâmplă?

Fără a o avertiza, Saigo o izbi puternic peste faţă. Akiko se dezechilibră şi căzu pe o parte. Saigo se postase în faţa ei cu picioarele depărtate şi corpul complet relaxat.

— Ai de pus vreo întrebare?

Glasul îi era batjocoritor, tăios şi o făcu pe Akiko să se înfioare. Dar nu scoase un cuvânt şi rămase nemişcată.

Mormăind a satisfacţie, Saigo se întoarse şi plecă.

Rămasă singură, Akiko se cufundă imediat în *shinki,* starea de deplină comuniune a simţurilor cu corpul. Starea aceasta îi cerea să facă apel la *tanden*-ul său, acea parte a creierului secundar, după cum o numesc unii *sensei,* care este un centru permanent de control al reflexelor. Se

detaşă astfel de partea dureroasă a feţei, unde fusese lovită. După o clipă de intensă concentrare, durerea încetă. Se ridică încet, cu ochii la uşa prin care dispăruse el.

Desigur că-i intuise intenţia cu câteva miimi de secundă înainte de a se transforma în lovitură. Ar fi putut evita cu uşurinţă. Dar la ce i-ar fi folosit? Ar fi dat apă la moară enervării lui Saigo, întărâtându-l şi făcându-l să recurgă la acţiuni mult mai dure.

În plus, îşi dădu seama că avea de-a face cu un om nu tocmai sigur pe bărbăţia lui, simţind drept urmare nevoia de a-i domina pe cei din jur, fie ei bărbaţi sau femei. Dacă va ajunge vreodată să se acomodeze cu el, va trebui să-l lase mai întâi să-şi dezvăluie toate pornirile înnăscute. Numai după aceea îşi va putea alege propria strategie şi va reuşi să-l strunească.

Saigo dispăru câteva ore. Între timp, cerul se întunecase de tot. Ziua se consumase ca un muc de lumânare. Sosise vremea cinei, iar pe Akiko o ajunsese foamea. Cum nu avea unde găsi mâncare, păşi tăcută în *dojo* şi deschizându-şi traista, se îmbrăcă în costumul negru, *gi.* Exersă patruzeci de minute de concentrare, ajungând în final la *shinki kiitsu,* la comuniunea dintre spirit, minte şi trup, care este de primă importanţă în atingerea perfecţiunii în orice arte marţiale. Simţi forţele întregului univers adunându-se în partea inferioară a abdomenului său. Era starea numită *shitakara.*

Respira. Inspiraţie: *jitsu,* umplerea plămânilor. Expiraţie: *kyo,* golirea lor completă. *Loveşte exact în momentul kyo al duşmanului* îi spusese Sun Hsiung. *Loveşte exact în momentul tău de jitsu şi astfel ţi-ai asigurat victoria.*

Totuşi, îi repetase el de nenumărate ori, *dacă te gândeşti cu îngâmfare prostească numai la victorie, te înfrângi singură. Adună în interiorul conştiinţei tale suflul Neantului, saika tanden. Din acest Neant atotcuprinzător se adună şi ţi se descoperă toate strategiile posibile.*

Efectuă nouăzeci de minute de exerciţii preliminare, sporindu-le treptat dificultatea până asudă complet, perfecţionându-le şi combinându-le: serii de trei, de şase şi

apoi de nouă atacuri iuţi ca fulgerul, urmate de tot atâtea figuri defensive.

După aceea, fiind totuşi încă elevă, mai având încă de învăţat mai mult decât de perfecţionat, se reîntoarse cuminte la starea de *saika tanden.*

Scoase din desagă o fâşie rezistentă de bumbac – singurul dar din partea lui Sun Hsiung şi se înfăşură cu pricepere de două ori în jurul abdomenului, în aşa fel ca partea superioară a panglicii să se afle sub nivelul coastelor. Se înfăşură foarte strâns. Îşi făcu un fel de brâu. Începu să inspire profund, în străfunduri. Se aşeză cu picioarele încrucişate, relaxându-şi corpul cât mai mult, la fel şi umerii lăsaţi în jos. Bustul şi-l aplecă în faţă, atingându-şi aproape buricul cu vârful nasului. *Saika tanden.* La fiecare respiraţie.

Şi, în timp ce era concentrată asupra respiraţiei, auzul ei ascuţit percepu un zgomot la uşa metalică de afară. După o clipă se auzi scârţâitul gratiilor.

Jitsu; kyo. Umplere; golire. Inspiraţie, expiraţie.

Îl auzi pe Saigo înăuntrul *dojo*-ului şi ridică fruntea. Se concentră asupra lui.

Stătea în faţa uşii închise.

— Scoală-te, şuieră el. Vino încoace!

Îl ascultă supusă şi se ridică, desfăcându-şi centura de pânză din jurul abdomenului, centură pe care o considera comoara ei, ca şi cum n-ar fi fost un lucru oarecare şi de cumpărat de la orice magazin din apropiere. O împachetă cu grijă şi o vârî în sânul bluzei descheiate, îndreptându-se spre Saigo şi oprindu-se în faţa lui.

Nu se auzea nimic, în afară de scârţâitul slab al nisipului sub tălpi. Dinspre strada aflată cu trei etaje mai jos nu venea nici un zgomot, zidurile şi plafoanele fiind groase. Era linişte ca-ntr-un cavou.

— Ascultă, spuse el.

Glasul îi suna ca un bâzâit îndepărtat de ţânţar. Amândoi stăteau nemişcaţi. Ea ştia că nu trebuie să scoată un sunet, deoarece aşa îi poruncise cu câteva ore în urmă, când o

lăsase singură. Se auzi o tuse. Încă o dată, Akiko auzi apropiindu-se nişte paşi dinspre uşa de afară. Se uita la Saigo, a cărui întreagă fiinţă se concentrase asupra uşii şi a zgomotului.

Fusese o şoaptă de femeie.

— Ce-i asta? Unde ne aflăm?

„Cine o fi afară?” se întrebă Akiko. Ciuli urechea.

— Hai!

O voce bărbătească. Apoi şi mai insistentă, deşi la fel de tare:

— *Hai!*

Apoi nu se mai auzi nimic, iar lui Akiko i se păruse că au fost două spirite. Bărbat şi femeie. Yin şi Yang, forţele de bază ale naturii.

Ura se aprinse pe faţa lui Saigo, urâţindu-l. „Cât de mult îl poate schimba ura”, gândi ea. „îl devorează pe dinăuntru”. Ura era un sentiment binecunoscut ei.

Probabil atunci şi-a dat ea seama de înrudirea lor spirituală. Akiko şi Saigo: erau meniţi unul pentru celălalt.

După un moment, paloarea îi dispăru de pe faţă şi se pregătea să vorbească din nou. Ciudat lucru, nu pomeni deloc despre incidentul de adineauri.

— M-ai aşteptat, spuse el.

— Nu asta m-ai pus să fac?

Dacă e adevărat ceea ce se spune, că ochii sunt ferestrele prin care poţi vedea sufletul, atunci Saigo nu avea aşa ceva, probabil din născare. Nu văzu dincolo de priviri nici urmă de suflet, nu văzu decât învârtejirea emoţiilor, grele ca un cadavru atârnat în ştreang.

Dădu din cap, iar ea constată că răspunsul ei fusese satisfăcător. Se înşela însă crezând că lovitura lui o adusese la supunere. Altul, cu o personalitate deosebită de a lui, s-ar fi destins în acel moment, dar el nu se relaxa deloc. Iar Akiko reţinu aceasta.

Căuta să-i descifreze privirile, care păreau neclintite ca stânca de sub oglinda transparentă a unui lac.

— E târziu, spuse el. E timpul să plecăm. Îmbracă-te!

În timp ce ea îşi scotea costumul *gi,* el nu se întoarse cu

spatele. Simţea permanent privirile lui de piatră aţintite asupra ei, la fiecare mişcare. Nu mai simţise niciodată până acum o jenă atât de profundă fiind dezbrăcată, deşi majoritatea japonezelor o simt. Însă acum se afla în apropiere Saigo, privind-o atent.

Nu sesiză vreo sticlire de poftă în privirile lui, cel puţin nu în sensul unei porniri pătimaşe pe care, de altfel, nu i-ar fi fost greu să o înţeleagă. Pe de altă parte, nu simţea nici răceală distantă, ca şi cum i s-ar fi făcut un inventar al părţilor corpului şi nimic mai mult. Şi acest lucru i s-ar fi părut ceva de înţeles. Avea de-a face cu un om cu totul diferit, un om nemaiîntâlnit de ea până acum.

După ce se dezbrăcă în întregime şi se şterse cu prosopul, îi înfruntă privirile.

— Ce te fascinează aşa de mult?

Întrebându-l aceasta, îşi duse prosopul pe spate, pentru a-şi şterge umerii, iar privirilor lui nu-i mai rămăsese ascunsă nici o porţiune.

— Dacă te referi la sex, spuse el, să ştii că pe ziua de azi mi-am luat porţia.

Părea că se zgâieşte la un punct aflat sub buric, acolo unde începea părul ei pubian, cârlionţat.

— Nu obişnuiesc să dau pe gratis, spuse ea deschis. Ce te face să crezi că ţie ţi-aş da?

— Eşti dezbrăcată, nu? Şi abia dacă mă cunoşti.

— Dacă aş fi una dintr-alea şi dacă te-aş fi cunoscut, observă ea, ai mai fi avut şanse.

— Vrei să spui că asta nu sună a invitaţie?

— Dacă mă doreşti, te priveşte, spuse ea începând să se îmbrace. Doar tu nu m-ai lăsat să mă dezbrac în intimitate...

El o privi o clipă, apoi se răsuci în loc. Repezindu-se spre uşa metalică pe care o lăsase deschisă, începu să deşurubeze emblema şcolii. O puse deoparte, apoi începu să şteargă urmele unde fusese prinsă.

Akiko era curioasă, însă ştia că e mai bine să se abţină de a-l întreba care-i rostul gestului său. Fiind singura uşă de la etajul 3 care dădea spre parter şi spre ieşire, era singura

care îl preocupa.

După ce termină cu îmbrăcatul, Akiko îşi luă desaga şi se strecură pe lângă el. Se opri şi-l urmări cum închide grijuliu uşa.

— Eu nu am unde locui, spuse ea.

El îi întinse o cheie din buzunar.

— Îţi dau eu o cameră disponibilă, spuse el. Să nu umbli prin restul casei. Îi înscrise o adresă pe un bileţel. Să mă aştepţi, continuă el. Nu ştiu când o să mă întorc.

După trei săptămâni se aflau la ţară, printre crânguri de mandarini. Mare parte din sudul insulei nu fusese însă urbanizată, păstrându-şi încă specificul de altădată. Saigo afirma că-i place acest ţinut aşa cum este.

Chiar şi aici, în sudul îndepărtat al insulei, stratul de zăpadă era gros ca plapuma, pojghiţa de gheaţă de deasupra spărgându-se sub picior, subţire ca un porţelan din dinastia Ming. Sub razele de lună strălucea ca o oglindă, alungând o parte din întuneric.

Când respirau, scoteau aburi pe gură şi pe nas, iar la fiecare cuvânt se formau rotocoale unul după celălalt, ca un lanţ de insule pe ocean.

În acest interval de trei săptămâni viaţa lui Akiko se schimbase mult şi se întreba dacă tot la fel se întâmplase şi cu el. Cu oricare alt bărbat, ar fi cunoscut de mult răspunsul.

Povestea lor începuse în urmă cu trei săptămâni, când el s-a întors acasă la miezul nopţii, deschizând uşa fără cel mai mic zgomot. Akiko visa la ora aceea, dar chiar şi aşa spiritul lui pătrunse în nivelul secundar al minţii ei, în timp ce raţiunea dormea.

Deschise ochii şi se trezi complet. Faptul nu o surprinse, doar se născuse cu această aptitudine, însă cei care nu o cunoşteau puteau fi uimiţi.

Saigo, stând în picioare în umbra holului, o întrebă:

— Dormeai?

Dacă n-ar fi fost un răutăcios ar fi ştiut răspunsul dinainte, aşa că ea îi răspunse:

— Nu. Ai vrut să te aştept. Te-am aşteptat.

Intră în cameră călcând apăsat pe călcâie şi ea simţi din nou sfidarea lui, în emanaţii dezordonate de copil ţâfnos. Nu se sperie şi nu bătu în retragere în faţa lui, fără a-i dezvălui însă că-i ştie deja intenţiile. Dacă ar fi procedat astfel, întreaga ei forţă asupra lui s-ar fi spulberat. L-ar fi putut speria, ceea ce nu-şi putea permite.

După ce o lovi, ascunzându-şi astfel propria slăbiciune, Saigo îi spuse:

— Afară e un pachet. Du-te şi adu-l.

Vocea îi suna foarte normal.

Akiko se ridică şi trecu pe lângă el. În trecere, îi simţi spiritul greu, ca pe un şarpe îmbuibat, somnolent. Dincolo de prag găsi, spre surprinderea ei, o fată de aceeaşi vârstă cu ea. Stătea sprijinită de tocul uşii şi tremura toată. Cuprinzând-o cu o mână de după mijloc, Akiko o duse în casă.

Tânăra se împiedică de prag, iar Akiko fu nevoită s-o susţină la urcarea celor trei sau patru trepte. Fetişcana îşi revenea cu greu, iar Akiko se uită la ea, în lumina palidă a lămpii din interior.

Avea o faţă frumoasă, însă la fel de mohorâtă ca sufletul lui Saigo. Pupilele ochilor ei mari erau foarte dilatate, iar dintre buzele întredeschise îi ieşea un uşor iz de mosc.

— E drogată, spuse Akiko.

— Aşa e. Reacţia lui fu la fel de indiferentă, ca şi când i s-ar fi spus că fata e japoneză. Du-o la culcare, spuse el un pic mai grijuliu. Veţi sta amândouă în aceeaşi cameră.

Fără comentarii, Akiko se conformă ordinului lui. După ce o aşeză pe fată pe un *futon* de bumbac, învelind-o cu grijă cu două pături de lână, se reîntoarse în salon. Se uită la Saigo. Se întinsese pe *tatami;* haina de sub el, plină de zăpadă, părea o floare de crin. Îşi lăsase bărbia în piept şi-şi mişca uşor capul. Nu închisese complet ochii.

O clipă, Akiko se gândi ce-ar fi dacă ar tăbărî acum asupra lui; ştia că ar putea s-o facă şi dacă ar fi să dea curs strategiei sale, nici că ar găsi un moment mai prielnic; era

în stare de *kyo* absolut.

Dar capul lui se ridică instantaneu, ţintuind-o cu privirea ca o viperă veninoasă gata de atac. Simţind marele pericol la care se expunea, ea îşi alungă pe loc gândul vreunui atac, lăsându-e pe vine şi îngenunchind alături de el, aşezându-şi palmele desfăcute în poală.

Pleoapele lui se lăsară grele în jos şi adormi buştean. Şi Akiko moţăia. Dar când se trezi în zori, îşi concentră atenţia. Lângă ea, Saigo tot mai dormea, respirând profund, regulat şi rar. Tot nu putea scăpa de impresia că încă o urmărea pe furiş.

Antrenamentul la *dojo* era extrem de greu. La apropierea ei, toată lumea părea că încremeneşte. Toţi erau politicoşi şi respectuoşi faţă de ea, dar, la venirea ei, orice armonie părea să dispară şi nimeni nu îşi dădea seama de acest lucru mai mult ca ea.

Simţea că *sensei*-ul nu are încredere în ea şi toţi elevii o urau. Dacă nu ar fi fost vorba de păstrarea prestigiului, nici unul nu i-ar fi dat vreo mână de ajutor vreodată. Niciodată nu se mai simţise aşa de singură, aşa de dezorientată, aşa ruptă de toţi şi de toate. Parcă ar fi fost un gheţar plutind în apela tropicale, pe care soarele refuza să-l topească. Dacă prezenţa ei însemna ceva pentru colegi, aceştia nu o puteau percepe decât ca pe o rană care nu vrea să se vindece.

Toţi şi-ar fi dorit s-o ştie plecată din şcoală, iar ea îşi dădea seama. Refuza totuşi să îngenuncheze sub presiunea voinţelor lor unite. Nimeni nu-i dictase vreodată cursul vieţii şi nu voia să le îngăduie lor s-o facă acum. Probabil că împotriva acestui lucru luptase încă de când venise ea pe lume. Voinţa ei era ca o sabie *katana,* trasă într-o mie de foi de oţel, pentru a-şi apăra onoarea. Puteau ei să-şi închipuie că vor fi în stare s-o înfrângă?

O! Cât se mai străduiau la început. *Sensei*-ul o repartizase în cea mai leneşă grupă de elevi, nişte începători care, după părerea ei, se vor vedea nevoiţi peste şase luni să plece din *ryu.* Nu a trebuit să-i urmărească mai mult de o oră pentru a-şi da seama de ce este în stare

fiecare dintre ei. Toţi erau cu mult sub nivelul ei. Simţea că a primit o palmă în obraz dar, în loc să se lase pradă umilinţei, se hotărî să folosească această maşinaţie în propriul avantaj.

Ca orice elev nou-venit într-un *ryu,* stătea cuminte şi atentă la orice lecţie a *sensei*-ului, urmărind conştiincioasă exerciţiile urmate de demonstraţiile lui de atac şi apărare.

Toate acestea i le predase Sun Hsiung cu mulţi ani în urmă şi le stăpânea deja la perfecţie. Luă însă o mină de elev silitor, care caută să-şi însuşească avid tot ceea ce-i nou şi complicat. Pentru moment, se mulţumea să arate ceea ce doreau ei.

Când îi veni rândul la demonstraţia practică a mişcărilor, *sensei*-ul lăsa un elev în locul său să o asiste. O altă palmă pe obraz, deoarece toţi cei dinaintea ei evoluaseră numai în prezenţa *sensei*-ului.

I se dădu un ciomag lustruit pe jumătate din grosimea unei *bokken,* sabia de lemn folosită în luptele *kendo* şi de trei ori mai lung. Luă poziţia cerută pe scândura lustruită a podelei, mărginită de o bordură de lemn. Luă în considerare aspectul celor înconjurătoare, inspirându-se din calităţile oferite de lemnul cu esenţa tare, lucrurile cele mai de preţ în ochii japonezului: flexibilitatea şi duritatea.

Coborî în *shinki kiitsu* şi ridicând ciomagul în ultima clipă, lovi uşor picioarele elevului care pornise atacul, culcându-l la podea.

În liniştea din sală, *sensei*-ul trimise spre ea un alt elev. Rezultatul fu acelaşi, deşi recursese la alt gen de lovitură.

Sensei-ul trimise apoi spre ea doi elevi odată. Akiko era încă cu un genunchi pe podea, privind în faţă. N-avea nevoie să întoarcă gâtul pentru a şti unde se află cel de-al doilea elev sau ce face el. *Shinki kiitsu* îi dezvălui strategia acestuia. Apucă acum ciomagul cu amândouă mâinile, delicat dar cu putere, exact de la mijloc, ceea ce era foarte important, întrucât voia să execute o mişcare de rotaţie, în care centrul de greutate joacă rolul principal.

Rămase în genunchi, într-o poziţie destul de

dezavantajoasă, neputându-se folosi de picioare. Însă cu partea superioară a corpului avea destulă libertate de mişcare.

Concentrându-se asupra Neantului, simţi cum adversarul înaintează spre ea din spate. Îşi răsuci brusc umerii, aplecându-se spre dreapta şi sporindu-şi forţa loviturii. Ciomagul şuieră prin aer, îl izbi pe elev în coşul pieptului şi-l dădu peste cap.

Celălalt capăt al ciomagului, acum ţinut în jos, îşi începu imediat curba ascendentă, lovind în gât pe cel de-al doilea elev care se apropiase. Căzu grămadă în fund, rămânând cu ochii holbaţi.

Abia atunci, când îşi permise o slăbire a concentrării, îşi dădu seama că stârnise interesul în *dojo.* Ceea ce pentru ea nu fusese decât un simplu exerciţiu, fusese urmărit cu mare atenţie de trei sferturi din elevii *ryu*-ului.

Dar dacă îşi imaginase că *sensei*-ul clasei sale îi va acorda onoarea de a porni personal împotriva ei, se înşelase. Conducerea şcolii încă persista în a o umili. *Sensei*-ul îi ordonă să se ridice. Luându-i ciomagul din mână, o conduse la celălalt capăt al *dojo*-ului, unde se antrena clasa lui Saigo. O lăsă în seama altui *sensei,* un individ cu faţa neînduplecată, cu obrajii şi barba ciupite de vărsat.

Se înclină spre ea cu politeţe.

— Bun-venit, îi spuse el, cu toate că pe moment se vedea că n-o doreşte în clasa lui. I se părea că e privită ca un *gaijin* în propria ţară.

Mâna sa bătucită, galbenă ca ceara de albine, se întinse spre ea.

— Fii drăguţă şi ia un *kokyu suru*.

Kokyu suru este o poziţie de atac, dar, ca toate cuvintele propoziţiile în japoneză, mai avea şi un alt sens; în acest caz cel de „respiraţie, răgaz”.

— Jin-san!

Studentul strigat pe nume păşi în faţă, înclinându-se spre *sensei.*

— *Hai,* spuse el.

— Se pare că, dintr-o greşeală, Ofuda-san a fost repartizată într-o clasă sub nivelul ei, din cauza grabei serviciului administrativ. N-am dori să cădem a doua oară în aceeaşi greşeală. Ai fi aşa de amabil să ne demonstrezi că de data aceasta Ofuda-san şi-a găsit locul potrivit?

După aceste vorbe, se retrase în cercul format de elevii clasei sale.

Într-un colţ îndepărtat, Akiko îl zări cu coada ochiului pe Saigo, degajat şi calm. Era oare curios s-o vadă cum se va descurca în această clasă mai avansată? Şi-ar fi dorit oare să fi fost el numit în locul lui Jin-san pentru a o pune la încercare?

Nimeni nu se înclina aici înainte de atac, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în nici un *dojo* din Japonia destinat altor forme de arte marţiale. Cei de faţă erau însă luptători ninja; pentru ei *bushido,* codul de bază şi crezul samuraiului, nu avea importanţă. Deşi onoarea avea.

Jin-san se postase în faţa ei, cu picioarele depărtate cât lăţimea umerilor. Îşi încleştase mâinile, stânga peste pumnul drept, ridicându-le la înălţimea brâului.

În poziţia lui era ceva nefiresc şi ameninţător, pe care Akiko nu şi-l putea concretiza. După aceea elevul se puse în mişcare şi dacă ea nu ar fi avut capacitatea de a-i citi în suflet aşteptându-i lovitura, ar fi fost nimicită cu mult înainte de a putea para.

Însă aşa abia reuşi să scape. Premoniţia o ajutase să-şi pregătească spiritul şi să-şi focalizeze atenţia asupra evenimentelor necunoscute, venite prin surprindere. Aşa că percepu scânteierea armei numite *manrikigusari,* în traducere literală „lanţul puternic cât o mie de oameni”, un lanţ de circa 75 centimetri, având la capete câte o bilă grea, cu un diametru de vreo opt centimetri.

Acum realiză ce o nedumerise în poziţia iniţială a lui Jin-san: era *goho-no kamae,* una din poziţiile cu care se începe o luptă cu lanţul sau cu un obiect ascuţit.

Jin-san se afla la jumătatea distanţei spre ea, cu braţele depărtate astfel încât lanţul forma un arc de cerc între

pumnii lui. Ea îşi dădu seama că intenţiona o *makiotoshi*, o lovitură în urma căreia lanţul să i se răsucească pe după gât, deoarece principalul nu era doar s-o învingă, ci cât mai repede şi mai decisiv.

Ea nu făcu greşeala de începător să încerce a prinde lanţul cu mâna. Ştia că acest lucru ar costa-o o lovitură cu bila peste ochi sau, dacă ar fi încercat să-l prindă cu ambele mâini, s-ar fi ales cu încheieturile zdrobite.

Prin urmare, nu se gândi la *manrikigusari* şi la felul cum să-i oprească lovitura, prinzându-l. Îşi aplecă uşor bustul, însă lateral, nu cum s-ar fi aşteptat el, pe spate. Ceea ce-i permise o reconcentrare a forţelor, după care se aplecă înainte folosindu-se de mişcarea lui în faţă, pentru a-i aplica o lovitură la *ekika,* punctul vital de la subsuori. Lovitura *ate* îi întrerupse lui Jin-san atât ritmul mişcărilor cât şi concentrarea. Tăindu-i-se astfel legătura cu Neantul, era acum uşor de înfrânt.

Sensei-ul ciupit de vărsat nu scoase un cuvânt când Jin-san, clătinându-se pe picioare, îşi reluă locul în cercul elevilor asistenţi. Dar Akiko simţea clar că în rândul spectatorilor încordarea crescuse.

Amintirea ei păstra o imagine nepământeană a celor câteva minute care au urmat. De câte ori de atunci nu retrăise mişcarea *sensei*-ului, care se întorsese cu privirile dincolo de îmbulzeala elevilor, rostind un singur cuvânt:

— Saigo-san!

Nici o ezitare, nici un schimb de priviri din care să-i poată intui gândurile, nimic nu se ghicea în atitudinea lui Saigo. Însă ea îşi dădea seama că în momentul următor, păşind unul spre celălalt, soarta relaţiilor lor – prezente şi viitoare – va fi alta.

Îşi mai dădea seama că soarta amândurora se afla complet în mâinile ei. El avea impresia că o învinsese deja, aşa că îşi pierduse orice fel de îngrijorare în privinţa vreunei rivalităţi. Va face pur şi simplu după cum i-a ordonat *sensei*-ul: o va învinge şi va fi cât se poate de convingător. O va umili în public.

Prin urmare, Akiko era cea care trebuia să prevadă

momentul de unire a *karmelor* lor – dacă va veni acest moment – şi să se folosească de ocazie pentru a dezamorsa ura adâncă şi clocotitoare ca un vulcan din străfundul firii lui. Era un om foarte periculos şi ea nu pierdea deloc acest lucru din vedere. Dacă s-ar lăsa cumva descoperită, ar putea-o răni foarte serios şi cu multă uşurinţă. Nu-l credea în stare pe *sensei* să sesizeze momentul, pentru a interveni la timp. Saigo, înfierbântat de propria energie, ar putea-o ucide chiar fără să-şi dea seama ce face.

Toate gândurile acestea îi fulgerară prin minte pe când intra Saigo în cercul din care plecase mai înainte Jin-san, cu coada între picioare. Văzându-i figura încordată, aprinsă, îşi dădu seama că e ferm hotărât să nu accepte nici o înjosire.

Lui Saigo i-au trebuit trei minute ca s-o învingă, însă în acest răstimp au ciocnit o infinitate de cunoştinţe despre atac şi apărare. Folosirea strategiilor releva nivelul spiritului fiecăruia; nu aveau cum să se ascundă unul de celălalt. Deveniseră mai apropiaţi ca îndrăgostiţii, mai înrudiţi chiar decât nişte gemeni. Neantul îi unise în atotcuprinderea sa, în timp ce executau toate manevrele posibile, pătrunzându-şi unul celuilalt tunelele întunecoase ale sufletului.

— Da, spuse ciupitul *sensei* fără a-şi dezvălui dezamăgirea că totuşi unul din elevii săi cunoscuse înfrângerea sub mâna ei. Vei lua lecţii cu noi, Ofuda-san. Te vei descurca în această clasă.

După, aceea, Saigo îi propuse să iasă în oraş ca să ia masa amândoi. Somnoroasa fetişcană pe care o adusese el acasă cu o noapte în urmă fusese „transferată” pe *futon*-ul lui. Akiko nu făcu nici un comentariu asupra faptului şi nici nu-i atrase atenţia că fata nu mânca şi că abia dacă-şi ţinea ochii deschişi câteva ore din cursul zilei. Drogată venise, drogată rămăsese.

La restaurant, Saigo nu scoase o vorbă, ciugulind apatic din peştele *sashimi* cu aripioare aurii şi din salata *daikon.* Aşa făcu cea mai mare parte a timpului. Viaţa îşi continua cursul în jurul lor, într-o explozie gălăgioasă de beţie şi veselie forţată ca şi când lucrătorii care munceau ziua atât

de mult în uriaşele uzine din afara oraşului erau obligaţi să chefuiască într-o singură seară cât pentru o săptămână.

Akiko observă multe femei care practicau aceeaşi meserie ca şi mama ei. Erau de un nivel inferior, desigur, însă în ultimă instanţă erau din aceeaşi categorie. Vederea lor o făcea să se simtă prost, amintindu-şi cum îşi pierdea altădată nopţile la *Fuyajo,* trăgând cu ochiul pe gaura cheii.

Şi i se păru că vede altfel lucrurile acum, gândindu-se că marele rafinament al mamei sale nu fusese decât o faţadă, într-un fel nefiind cu nimic mai bună decât aceste femei cărora le lipsea statutul social, demnitatea şi în definitiv, ceea ce apreciază japonezii cel mai mult, onoarea.

Ikan nu avusese familie, nici strămoşi pe care i-ar fi plăcut să-i ţină la loc de cinste, nici un soţ care s-o protejeze, prin care să-şi schimbe soarta, pe a ei şi pe a odraslei sale. O avusese numai pe Akiko, iar această răspundere fusese prea împovărătoare. Întrucât şi ei, ca şi acestor femei aici de faţă, îi lipsise perspectiva viitorului pentru care să-şi crească fata, să prospere şi care să-i fie pe măsura capacităţilor.

— Akiko-san!

Îşi îndreptă din nou atenţia spre el.

— De ce n-ai făcut-o?

— Nu ştiu la ce te referi, Saigo-san.

Ea ştia la ce se referă, însă poate că ar fi fost mai bine pentru el s-o spună el însuşi.

El rămase o clipă dus pe gânduri.

— *Hai?*

— M-ai fi putut învinge azi, în lupta de ia *dojo.* Şi totuşi n-ai vrut...

Ea scutură capul:

— Crede-mă, te rog. Nu te-am mai putut înfrunta...

— Simţeam că poţi.

Ochii ei negri înfruntară privirile lui încruntate.

— Ceea ce ai simţit probabil, Saigo-san, a fost teama de a nu fi învins în faţa atâtor spectatori. Onoarea te conduce; este arma şi slăbiciunea ta, totodată. Cum ţi le-aş fi putut înfrânge?

După trei săptămâni, călcând prin zăpada aşternută pe aleile mărginite de portocalii adormiţi de iarnă, în aşteptarea soarelui primăverii viitoare, Akiko îşi dădea seama că alesese calea cea mai bună.

Michi. Este cuvântul japonez care înseamnă cale; dar poate însemna deasemenea călătorie, datorie, necunoscut sau străin.

Akiko se simţi deodată ca fiind prima fiinţă din lume pusă în situaţia de a percepe toate sensurile unui cuvânt acţionând asupra ei simultan. Deoarece viaţa alături de Saigo implica această situaţie, fiindu-i imposibil să delimiteze un sens în punctul în care începea celălalt.

Tăcuţi, străbătură un desiş de bambuşi înalţi, subţiri ca mânerul biciului. O creangă a unui copac bătrân era încărcată cu zăpadă grea, îngheţată la suprafaţă.. Se putea rupe uşor sub atâta greutate. Totuşi nu se rupse. Bătaia vântului făcea creanga să urce şi să coboare, iar elasticitatea lemnului transformase ramura într-un arc încordat din care porneşte săgeata şi astfel zăpada grea căzu la pământ. Fulgii de nea păreau că pudrează aerul rece învăluindu-i şi pe ei. Printre fulgii cernuţi din nori, văzură acum creanga eliberată de povara zăpezii.

Merseră mai departe cu umerii zgribuliţi, cu mâinile înfundate în buzunare, în timp ce vântul îşi continua vâjâitul pe deasupra capetelor.

La adăpostul unui crâng des de pini, Saigo o făcu să se oprească. În stânga lor, un pârâiaş susura zglobiu în vale. Din pădurice în care intraseră nu se puteau vedea nici aglomeraţia industrială de la marginea oraşului Kumamoto şi nici măcar silueta vagă a muntelui Asot cu povârnişurile lui de piatră spongioasă. Puteau crede o clipă că aceste lucruri au dispărut complet, că viaţa şi-a pierdut aici multe din rosturile ei normale.

Întorcând spatele unui arbore bătrân şi cu trunchiul noduros, Saigo se lăsă să alunece până căzu pe coapse. Akiko îngenunche alături de el. El nu se întoarse spre ea, ci rămase cu ochii aţintiţi la păienjenişul crengilor de

deasupra, albite de zăpadă şi gheaţă.

Akiko rămase cu privirile aţintite la profilul lui mândru. În multe privinţe el încă era pentru ea o enigmă. Şi bănui că şi pentru el însuşi tot o enigmă reprezenta propria lui fiinţă. Deşi era deosebit de introspectiv pentru un tânăr de vârsta lui, nu propria introspecţie îl preocupa. Veşnica flacără a urii sale trebuia hrănită şi uneori, aţâţată. Pe bună dreptate, se gândea Akiko că, odată cu stingerea acestei flăcări, Saigo va pieri. Era motorul lui principal, laptele matern al spiritului său.

Deja îl suspecta că este o fiinţă demonică. Şi totuşi era atrasă de el. Oare în ciuda cunoaşterii acestei stări de fapt sau tocmai datorită ei? Simţea teamă în apropierea lui, de parcă viermele ce-l rodea ar fi răspândit o boală molipsitoare. Dar, în acelaşi timp, simţea o slăbire a aleanului care o cuprindea uneori.

Alături de Saigo simţea că aparţine lumii. Timpul şi locurile căpătau alături de el o semnificaţie, deoarece el avea spiritul unui samurai şi nu al unui renegat de societate, aşa cum se considerase ea dintotdeauna a fi. Un renegat nu are nici un statut social, nu cunoaşte demnitatea sau onoarea. Îşi aduse aminte ce simţise în noaptea aceea petrecută la restaurant când văzuse gheişele cu dinţii îngălbeniţi şi cu feţele pudrate cu făină de orez.

Îşi dăduse atunci seama cât de rar se gândea la mama ei; şi atunci o făcuse cu un cutremur dureros, ca şi când s-ar fi zbătut să se debaraseze de o creatură deosebit de respingătoare. Ikan nu avea nici un statut social, în afară de *tayu oiran* care, dincolo de cartierul *Yoshiwara*, nu însemna nimic. De când fugise Akiko de acolo, dispreţul ei faţă de gheişe devenise nemărginit.

Oare mama ei, Ikan, nu fusese vândută ca sclavă? Oare nu munca ei pentru a aduce fericire bărbaţilor o făcuse indezirabilă ca soţie? Se putea vorbi despre demnitatea unei asemenea vieţi? Sau despre onoare?

Akiko nu putea numi nici măcar ură ceea ce simţea pentru mama ei; sentimentele ei depăşiseră stadiul în care

o afectase incapacitatea lui Ikan de a o accepta ca fiică. Simţea numai dezgust faţă de ceea ce fusese şi făcuse mama ei.

Ikan fusese o renegată şi fără să-şi dea seama, o aruncase pe Akiko în aceeaşi situaţie. Însă acum Saigo îi arătase că ea poate merge pe un alt drum. Întrucât un samurai are un statut, are demnitate şi onoare. Vechea tradiţie a Japoniei privind nobleţea decăderii o victorie a idealurilor asupra faptelor concrete îi întărea această convingere.

Acum, alături de ea, Saigo se simţi cuprins de un fior. Părea că o parte a spiritului său fusese împinsă într-o direcţie opusă voinţei lui. Ciuda izbucni în el, alături de o dorinţă nebună de a-i face rău.

— Trebuie să existe un sfârşit, spuse el.

Vântul îi biciui cuvintele, izbindu-le de pinii înzăpeziţi. Tot nu se întoarse spre ea. Un uşor tremur al capului îi dezvălui încordarea interioară.

— Te-ai întrebat probabil cine este fata pe care am adus-o acasă în urmă cu câteva săptămâni (lăsă capul în jos, până ce bărbia îi atinse, pieptul). Este iubita mea.

Akiko simţi un pumnal în coaste, răsucindu-se apoi, aşa cum îşi dorise el.

— O cheamă Yukio şi m-a înşelat. M-a înşelat cu vărul meu; cu un *gaijin!* Un *iteki!*

Cele două epitete fuseseră scuipate cu atâta ură că Akiko fu nevoită să-şi închidă ochii în faţa pornirii lui sălbatice.

Saigo îşi strânse buzele într-un zâmbet forţat, însă nu reuşi să schiţeze decât un rânjet.

Te vei întreba poate cum a ajuns un *gaijin* să-mi fie văr. Ei bine, mama mea, Itami, a avut un frate, un bărbat neînduplecat şi cinstit, din sânge de samurai. Îl chema Tsuko şi în iarna lui 1943, după moartea superiorului său, a primit conducerea garnizoanei din Singapore. Şi-a făcut acolo datoria cum se cuvine faţă de împărat până în septembrie 1945 când, copleşit de invadatori, a căutat să reziste trupelor de asalt britanice. Fusese înconjurat.

Armata lui a căzut apărând onoarea Japoniei, cum se cuvine unor adevăraţi samurai. Tsuko a căzut cel din urmă, sub ploaia de gloanţe a *iteki*-lor, în timp ce făcea ravagii printre ei cu *katana.* Asemeni tuturor barbarilor, nici englezii nu au simţul onoarei. La vremea când a murit, acest unchi al meu era însurat cu o femeie frumoasă, dar de o origine îndoielnică. Probabil că l-a vrăjit pe Tsuko, deoarece el nu a luat niciodată în seamă zvonurile care umblau în privinţa ei. Adică se bănuia că cel puţin pe jumătate era chinezoaică. Sunt însă sigur că japoneză nu putea să fie. O femeie care nu este frământată de răzbunarea morţii soţului nu poate avea sânge de samurai în vine. Dimpotrivă, această Cheong s-a măritat chiar cu cel care comandase atacul din Singapore. Poate chiar un glonţ tras de mâna lui i-a adus unchiului moartea. Dar ei nici nu i-a păsat.

Saigo îşi ridică fruntea.

— Odrasla acestei Cheong şi a colonelului barbar este Nicholas Linnear.

La auzul numelui străin, Akiko simţi prin şira spinării un fior rău prevestitor. „Cum de a fost posibil aşa ceva?” se întreba ea. „Oare a dus-o roata vieţii în faţa singurului om care ar putea-o cu adevărat ajuta?" întrucât acelaşi colonel Linnear, acest *iteki,* cum îl numea Saigo, ceruse să se dea publicităţii acele aşa-zise indiscreţii ale vieţii tatălui ei, condamnându-l deci la sinucidere. Rămase în continuare atentă la spusele lui, nerăbdătoare să afle totul.

— El este cel care a veniţ în incinta *ryu*-ului nostru, braţ la braţ cu iubita lui, Yukio, continuă Saigo. Ea fusese iubita mea înainte de a-l întâlni pe el. După cum făcuse şi mama lui în privinţa lui Tsuko, Nicholas a îmbrobodit-o cumva pe Yukio. Acum trebuie s-o droghez ca să nu încerce să fugă la el. Cel puţin o ştiu alături de mine...

— Încă mai faci... dragoste cu ea?

Saigo îşi roti privirile, apoi o fulgeră cu privirea înfruntând-o.

— Mă culc cu ea când vreau eu. Îşi ridică din nou ochii spre hăţişul crengilor. M-a înşelat; îşi merită soarta.

Akiko îşi duse aminte vorbele lui de dinainte: „Trebuie să

existe un sfârşit”.

— Acum vrei s-o ucizi...

Un timp Saigo rămase mut, apoi reluă:

— Aş vrea, drept răzbunare. Pentru ce mi-a făcut; pentru mama şi mai ales pentru Tsuko.

Ea se gândi: „întrevăd o ocazie, o *k’ai ho.* Trebuie să mă folosesc repede de ea”. Însă vorbi calm:

— Acum două săptămâni ai plecat pe nepusă masă. Patru zile nu te-am mai văzut nici acasă, nici în *dojo.*

— Am fost la Tokyo, spuse el, la înmormântarea tatălui meu. Închise ochii. Aş fi vrut să mă însoţeşti, dar nu s-a putut.

Ea îşi înclină capul:

— Mă simt onorată.

— A fost un om mare, se încordă iar. Dar l-au distrus barbarii invadatori... În frunte cu colonelul Linnear. *Iteki* l-au spânzurat. Acum mi-am început răzbunarea. I-am dat colonelului o otravă. Este absorbită prin porii pielii şi nu lasă nici o urmă. Are o acţiune lentă, însă lucrează pe zi ce trece.

— Şi apoi?

Saigo o aprobă, dând din cap.

— Ai dreptate, Yukio se cuvine să moară. Dar faptul nu trebuie să ajungă la urechile lui Nicholas. Trebuie să se frământe căutând-o şi să aştepte până va veni momentul potrivit. Atunci mă voi bate cu el şi chiar înainte de a-i aplica lovitura de moarte îi voi dezvălui soarta iubitei sale. Aşa se va potoli neliniştitul *kami* care mă răscoleşte mereu.

Moarte, moarte, din nou altă moarte. Moartea îi înconjura, ca şi când s-ar fi aflat pe o plută, navigând la voia întâmplării pe o mare de ţeste omeneşti. *Giri* care îl frământa pe Saigo i se părea lui Akiko o povară insuportabilă. Nu era de mirare că-şi simţea sufletul răvăşit şi călcat în picioare. Ce mult realiza ea acum că amândoi au *karma* înfrăţită ca doi gemeni!

Fără un gând anume, îşi întinse şi-şi plimbă degetele în lungul braţului lui. Saigo îşi întoarse iar privirile, ţintuind-o

din nou cu privirea încruntată de adineauri, iar ea îl rugă:

— Lasă-mă să-ţi alung *kami*-ul care te bântuie... măcar pentru o clipă.

Ceva păru că se topeşte în el, o barieră căzu, iar mândrul luptător se prăvăli în braţele ei, asemeni unui copil la pieptul protector al mamei.

Frigul nu constituia o stavilă în faţa lor, iar Saigo simţi pentru prima oară în viaţa lui căldura sângelui în vine la atingerea unei femei. Până atunci, clipele lui de dragoste cu Yukio avuseseră o anume violenţă, mai ales când o aşeza cu spatele spre el, cum proceda cu băietanii pe care-i iubea, ceea ce nu se putea numi a face dragoste.

Însă cu Akiko era altceva. Probabil pentru că o lăsase să-l moaie, să-l conducă ea. El se supunea acum dragostei ei, răspunzându-i la mişcări, folosindu-şi palmele în mângâieri prelungi ale trupului ei înfierbântat.

În momentul când îi simţi buzele umezite pe ale sale şi limba umblând prin gura lui, se încordă ca o stâncă, dorind-o extaziat, ca un flăcău.

De fapt, în privinţa dragostei adevărate chiar *era* flăcău. Tandreţea şi compasiunea îi erau străine. Dragostea îi era necunoscută. *Michi.*

La atingerea mâinilor lui sânii i se umflară, iar sfârcurile se dilatară. El era atât de excitat, că ar fi vrut s-o pătrundă imediat. Dar Akiko, prin îndemânarea buzelor ei, a palmelor iscusite şi a coapselor fremătătoare, îl mâna în altă parte.

Aproape în ultima clipă îl prinse de baza penisului, atât de strâns cât să evite totuşi ejacularea înainte de a şi-o dori amândoi. Între timp, îşi plimba limba pe pieptul lui, mângâindu-i cu mâna scrotul şi atingându-i cu labiile capul penisului.

Se legănă cu el de câteva ori în această poziţie până când ejacularea deveni de nestăpânit, aşa că-l duse spre interiorul vaginului.

Cu un icnet lung, el se împinse între coapsele ei clipind des din ochi, pieptul i se umflă, iar el îi sărută buzele subţiri, pătrunzând-o complet.

Akiko nu îl lăsă să se mişte, temându-se că o singură

mişcare în starea de excitaţie în care se afla îl va duce dincolo de limită. Îl prinse însă de fese şi se lipi de el cât mai strâns. Apoi începu să-şi încordeze şi să-şi destindă muşchii vaginului. Aceste contractări produceau mult mai puţină frecare decât dacă l-ar fi lăsat pe el să se mişte în ea. Va putea să reziste acum, deşi de la bun început fusese în pragul orgasmului.

Akiko îi urmări trăsăturile feţei, simţind cum şi pe ea o cuprind fiorii, nu atât din cauza contactului intim, cât din cauza celor descifrate pe figura lui. O desfăta plăcerea pe care i-o produsese; o bucura că-i alungase măcar pentru o clipă *kami*-ul care îl hărţuia zi şi noapte.

Sudoarea li se răcise pe spate, făcându-i să se simtă ca două fiinţe integrate naturii cuprinse de iarnă. Pe porţiunea din corp aflată în contact erau încă fierbinţi, unşi parcă de un ulei încins.

Ochii lui Akiko îşi pierdură concentrarea, gândul îi rătăcea aiurea ca într-un vis. Se apropia şi ea de orgasm. Se uită apoi atentă la Saigo. Însă acesta era departe de a mai vedea sau auzi ceva. Corpul lui pietros şi suplu se grăbea în mişcări de pătrundere profundă. Venele gâtului i se umflaseră, iar dinţii i se încleştaseră în efortul de a-şi face extazul cât mai lung. Ceea ce era imposibil.

— Da, strigă ea fără voie, muşcându-l uşor de gât, cuprinsă în sfârşit de plăcere.

Mult timp după aceea, el păru să nu mai fie aceeaşi persoană ca înainte. Rămăşiţele a ceea ce fusese, pierdute în îmbrăţişarea ei, păreau nişte ruine pe un câmp de luptă însângerat.

Continuă să rămână lipit de ea, trebuindu-i un răgaz destul de mare pentru a-şi recăpăta respiraţia normală. Chiar atunci când începu să-i înţepe frigul şi trebuiră să-şi pună hainele pe ei, el tot nu voia să se desprindă de ea. Începu să plângă înăbuşit. Când ea îl întrebă ce l-a tulburat, el îi spuse:

— Mi-am amintit de craca acelui copac încărcată de zăpadă. O, cât mi-aş dori să fiu şi eu la fel, tot aşa de elastic

şi capabil să scap de povară!

Treptat redeveni apoi acelaşi Saigo pe oare-l cunoştea de obicei şi în cele din urmă se aşezară la distanţă, fără a-şi atinge umerii sau mâinile. Lui Akiko i se păru că se simţea teribil de ruşinat în urma dragostei lor, ca şi cum ar fi încălcat nişte legi interioare pe care şi le impusese. Ea ar fi dorit să-l audă spunând că numai lacrimile îl ruşinaseră însă nu era aşa.

Avu atunci impresia că l-a înciudat descoperirea propriilor emoţii şi sensibilităţi şi nevoi, ca ale oricărui om. Akiko stătuse în preajma lui suficient de mult ca să-şi dea seama că Saigo îşi clădise propria concepţie despre lume care-l separa de întreg neamul omenesc.

Dacă credea în vreun Dumnezeu, aceasta era, deoarece separarea de restul lumii îi dădea lui putere, aşa cum Neantul dă toate puterile. Detaşarea lui îi permitea să considere tot ceea ce făcea drept necesar şi just. Fără această credinţă, asemeni unui preot fără Budha, ar fi fost pierdut.

Iar în împrejurarea de atunci, schimbarea lui a durut-o aşa de tare, că nu se putu abţine să nu-i vorbească. Privindu-l în faţă, îl întrebă:

— Nu ţi-a adus bucurie unirea noastră, Saigo-san? Nu ai simţit ca şi mine dăruirea dragostei?

Faţa lui se îndârji într-un râs:

— Dragoste! Ha! Nu există aşa ceva!

— Totuşi spuneai că o iubeşti pe Yukio, insistă Akiko, deşi simţea că a mers prea departe.

— Ceea ce simt eu pentru Yukio nu te priveşte pe tine, izbucni el ca un bici. În privinţa spuselor mele, am folosit un cuvânt echivalent. Ceea ce simt eu însă pentru ea nu se poate exprima în cuvinte. Şi în mod sigur nu este dragoste.

— Dar faţă de mine?

Ştia că va ajunge la această întrebare, însă teama de ceea ce ar putea el spune sau nu era insuficientă ca să-i oprească vorbele.

— Ce simţi faţă de mine, Saigo-san? Tot la fel, nu se poate exprima în cuvinte?

— Întrebări, întrebări, numai întrebări. De ce pun femeile numai întrebări, ca şi cum de altceva n-ar fi în stare?

Se clătină pe picioare ca un beţiv. În faţa nărilor i se formară doi nori de abur. Era din nou luptătorul pornit dintotdeauna.

— Pentru mine întrebările sunt nesuferite, Akiko-san. Îmi cunoşti pretenţia aceasta şi totuşi insişti cu întrebările sâcâitoare.

— Sunt şi eu o fiinţă omenească, spuse ea amărâtă. Spre deosebire de tine, *oyabun.*

La auzul cuvântului, el izbucni în râs.

— *Oyabun,* aşa-i? E bine cum spui, Akiko-san. Foarte, foarte bine. Înseamnă că mă priveşti ca pe un profesor sau ca pe un stăpân. Ei bine, îţi mărturisesc că te pricepi să mă ţii în toane bune.

Dar deja bănuia că presupusele continente stabile ale spiritului său se aflau pe punctul de a se deplasa faţă de axa divină. Acum, lumina zilei pătrundea prin crăpătura despărţitoare dintre ele, îi inunda lumea lui particulară, dezvăluindu-i un peisaj cu totul necunoscut. În locurile umbrite, focul se stinsese deja, rămânând jăraticul unor foste ruguri funerare.

Privind-o acum, îşi dădu seama cât se poate de clar că pe Yukio n-a iubit-o niciodată; în fond, nici măcar nu-şi dăduse seama până acum că sentimentele lui se puteau răci la fel de repede pe cât se năşteau.

Pe când se uita la ea, simţi că-l cuprinde iar starea aceea de extaz pe care i-o produsese ea. Faţă de ea nu simţea nici urmă din agresivitatea pe care o avea faţă de Yukio sau faţă de flăcăi. Era uimit să vadă că Akiko nu-i stârnea deloc ură furibundă ci numai căldură, pe care în ultimă instanţă o putea numi alinare. Iar acum îşi dădea seama că tot ceea ce-i spusese azi nu fusese zis, aşa cum intenţionase, cu scopul de a o jigni ci din nevoia de a-şi ostoi năduful.

Cerul se înnorase. Aerul era umed şi dens. Curând avea să plouă sau să ningă, în funcţie de temperatură. Se lăsase un amurg timpuriu, rozaliu ca o ceaţă de primăvară.

— Furtună de la nord-vest, comentă el. E vremea să plecăm.

Ar fi vrut să nu-i întâlnească privirile, însă era ca un copil care abia a descoperit prăjiturile; odată intrat în cofetărie, îi era greu să se despartă de ele şi să plece.

Totodată, simţi nevoia să rupă legătura strânsă care îi înlănţuise ca o funie de mătase. Pentru el important era să-şi recapete personalitatea, conştiinţa că noul sentiment nu l-a schimbat deloc, că inima de oţel a războinicului încă mai pulsează puternic în pieptul său.

Aşa că porni la drum singur, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa ei. După ce se ridică, Akiko observă că ceva nevăzut de ea îi atrăsese lui atenţia. Îl privi îndreptându-se spre pinii din stânga, în afara potecii.

El reveni într-o clipită. În mâna stângă ţinea un ghemotoc de blană cenuşie.

— Iu-hu! Akiko-san, să vezi ce am găsit eu! Un pui de lup!

Zâmbind, Akiko se grăbi în jos, pe potecă. O clipă, i se păru că are în faţă un puştan zâmbăreţ, lipsit de orice griji. Ce plăcut e să-l vezi aşa radios, gândi ea. Numai de-ar fi mereu astfel!

În acel moment îşi dădu seama că un trup negricios se avântă prin aer asupra lui. Deschise gura pentru a-l pune în gardă însă era deja prea târziu.

Pata mare, cenuşie, sărise de-acum asupra lui Saigo, mârâind şi sfâşiind cu ghearele. Saigo se clătină şi căzu pe o parte, sub atacul furios al fiarei. Scăpă din mână puiul, însă lupoaica nu se potoli.

Akiko alergă într-un suflet şi-i găsi rostogolindu-se pe pământul înzăpezit. Se aplecă, voind să apuce lupoaica de după ceafă şi s-o arunce departe de ei.

Dar probabil că Saigo călcase pe o bucată de gheaţă, pentru că alunecă împreună cu animalul, rostogolindu-se amândoi cam şase metri până la malul pârâului.

Alergând spre mal, Akiko îl văzu pe Saigo chircit, cu faţa schimonosită de încordare. Apoi ea ajunse pe mal, pe jumătate alunecând, pe jumătate păşind, oprindu-se în pietrele ţărmului. Căzând pe fund, îşi aruncă picioarele

înainte, izbind lupoaica în plin, cu vârful cizmelor.

Fiara săltă prin aer schelălăind, iar când aterizâ se repezi pe costişă în sus spre puiul său, care urmărea scena uimit şi agitat.

Akiko se aplecă asupra lui Saigo. Faţa, umărul şi antebraţele îi fuseseră sfârtecate. Deasupra încheieturii mâinii stângi văzu urme de colţi. Erau necazuri mărunte, însă şira spinării îi fusese grav răsucită, iar pupilele lui date peste cap şi dilatate arătau ce dureri suporta.

Cu cea mai mare grijă, ea îl întoarse cu faţa în jos. Îşi dădu pe loc seama că, în rostogolirea spre malul apei, se lovise cu şira spinării de bolovanii întâlniţi în drum.

Uşor, ca un chirurg, îşi plimbă degetele în lungul spatelui său, constatând că erau afectate cel puţin trei vertebre, poate patru.

Inspiră profund. Printre altele, Sun Hsiung era şi *koppo sensei,* un maestru ai loviturilor ce rup oasele. Cu două degete putea rupe orice os din trupul duşmanului. Era exerciţiul cel mai banal, oarecum de rutină al unui *koppo sensei.* Iar Sun Hsiung o învăţase şi celălalt aspect al loviturilor *koppo: katsu.* O formă de reanimare.

Îi ceruse odată s-o înveţe şi pe ea *seikotsu*, o formă a *katsu*-ului, după ce îl văzuse practicându-l. Era vorba despre reamplasarea oaselor dislocate.

Îşi încetini respiraţia, conştientă că, dacă ar greşi, l-ar condamna pe Saigo la paralizie pe viaţă. Ceea ce pentru el ar echivala cu o condamnare la moarte. Dar avea oare de ales? Nu-l putea mişca din loc. Nici nu-l putea părăsi, până ar găsi un telefon. Era încă sub influenţa loviturilor, lipsit de cunoştinţă. Nu avea cum să-i ceară permisiunea de a acţiona şi dacă nu o făcea repede, frigul îl omora.

Lăsând ezitările de o parte şi uitând de frică, începu să lucreze. Acţionă timp de douăzeci de minute, timp în care făcu doar o mică pauză. După cum bănuise, era vorba şi de a patra vertebră, sub nivelul celorlalte.

Nu-şi dădea seama dacă *seikotsu aiki* va da acum rezultate. Nu ştia ce să mai facă.

Închise deci ochii şi se contopi cu Neantul. Acolo, instinctul – şi nu numai – o călăuzi. Instinctului i se adăugă simţul armoniei universale. Folosindu-se de ambele degete groase, apăsă punctele vitale *kyusho* pe ambele părţi, ale vertebrelor deplasate. Auzi ca un pocnet de dop scos din sticlă şi-i mulţumi lui Budha că o întărise şi o încurajase.

Un timp după aceea, îngenunche asupra lui, vlăguită de oboseală şi totuşi uşurată, căutând să-l încălzească pe spate cu respiraţia ei.

Apoi, concentrându-se ca pentru o mare povară, îşi adună puterile şi-l puse pe Saigo pe umeri repartizându-i greutatea cât mai bine. Se ridică asemeni unui halterofil şi porni spre casă.

— Şi în felul ăsta ai ajuns aici, îi spuse omul.

Akiko încuviinţă din cap.

— Saigo mi-a vorbit despre tine; el mi-a sugerat să caut să pătrund eu acolo unde nu poate el.

— Consider aceasta o înfumurare din partea lui, observă omul. Deşi nu e surprinzător. Locul lui nu era aici. Şi nu cred că şi-ar găsi vreundeva locul pentru mult timp.

Ea percepu cu nelinişte amărăciunea cuvintelor lui, ştiind că Saigo pregătise deliberat pentru ea terenul din care fusese el respins.

Kyoki întrerupse gândurile fetei.

— Şi ce cauţi tu aici, Akiko-san? Ce crezi că poţi obţine de la mine şi nu găseşti şi în altă parte?

— Vreau să învăţ să-mi ascund spiritul, spuse ea. Să dovedesc un *wa* imperturbabil, atunci când îmi voi lovi duşmanul.

Kyoki turnă ceai în ambele ceşti golite. Începu să bea din nou. Stăteau unul în faţa celuilalt, cu picioarele încrucişate pe pardoseala pietruită. Castelul în care se aflau fusese construit, după cum o informase el, de către şogunul Ieyasu Tokugawa, cam în prima decadă a secolului XVII, pentru o femeie pe jumătate portugheză, pe jumătate japoneză. „Trebuie să fi fost o femeie deosebită”, gândi Akiko.

Afara, un călugăr peregrin *komuso,* cu un coş de nuiele

pe cap, cânta din fluierul său de bambus în triluri tânguitoare.

— Spune-mi, întrebă el după o pauză, cum se face că o fetişcană ca tine are atâţia duşmani de moarte?

Nu avea cum să evite subiectul: trebui să-i povestească despre Ikan, despre *Fuyajo*, despre Shimada, tatăl său şi despre cei care-l împinseseră la sinucidere, prin *seppuku.*

Kyoki îşi închise ochii de nepătruns.

— E o mulţumire cerească să afli atâta devotament filial din partea unei fiinţe aşa tinere.

Ridică evantaiul auriu de lângă el şi începu să-şi răcorească obrajii, cu o mişcare calmă şi uniformă. Era o mişcare efeminată, pe care Akiko o consideră înjositoare la un bărbat.

Kyoki încetă imediat. O străpunse cu privirile până în adâncuri. Evantaiul se oprise ca un fluture nemişcat, în dreptul tâmplei.

— Te deranjează evantaiul meu, Akiko-san?

Ea trebui să-şi înfrâneze tentaţia de a-l minţi. Saigo o atenţionase să nu încerce aşa ceva. „Kyoki-san îţi va citi intenţia, îi spusese el şi-ţi va cere să pleci imediat.”

Adevărul o făcu pe Akiko să se ruşineze, îmbujorându-se în obraji.

— Evantaiul e nepotrivit în mâna unui mare luptător de talia dumitale...

— Sau a ta...

— Eu nu sunt un mare luptător, *sensei.*

— Dar aspiri să devii...

— *Hai.*

— Prin urmare, vei renunţa la evantai.

— Ca femeie, eu...

Cu gura căscată, urmări zborul zbârnâit al evantaiului prin aer, înfigându-se exact în trunchiul unui arbore de camfor din celălalt capăt al camerei.

— Nu ca femeie, ci ca războinic ai nevoie de el, spuse Kyoki.

Nepăsător, sorbi o înghiţitură de ceai.

— Adu-mi te rog arma, spuse el după ce-şi lăsă ceşcuţa din mână.

Akiko se ridică şi traversă camera. Întinse mâna şi la atingerea obiectului desfăcut asemeni mâinii lui Buddha înfiptă în trunchiul arborelui, îl auzi spunând:

— Nu este un *ogi,* un simplu evantai, Akiko-san. Este un *gunsen,* o armă de luptă.

După ce i-l înapoie, *sensei*-ul adăugă:

— Toate cele zece pale sunt făcute din oţel forjat manual, evantaiul fiind capabil să străpungă pielea, carnea, măruntaiele, chiar şi oasele... dacă se foloseşte lovitura adecvată.

Evantaiul flutură iar în mâna lui înainte şi înapoi, după care fluturele ascultător se reîntoarse la cuibul său.

— Camera ta este la etajul doi, spuse el. Exact sub a mea.

— Nu am părinţi; iau pământul şi cerul drept părinţi. Nu am cămin; iau *saika tanden* drept casa mea. Nu am trup. Din supunere şi îndurare îmi voi face trupul. Nu am ochi; din fulger îmi fac ochi. Nu am nici o strategie; îmi fac o strategie din *sakkatsu jizai,* libertatea de a ucide şi a vindeca. Nu am nici un plan; *kisan* – inspiraţia secundei – mă va conduce. Nu am principii. *Rinkiohen* – puterea de adaptare la orice situaţie vor fi principiile mele.

Singură în Camera Tuturor Umbrelor, Akiko îngenunche în faţa celor două şiruri de beţigaşe parfumate şi lumânări de spermanţet. Atât şirul de beţigaşe cât şi cel de lumânări erau aprinse, parfumurile lor risipindu-se prin cameră. Atmosfera părea să-i asculte rugăciunile, absorbindu-le.

Castelul lui Kyoki se afla într-o viroagă sălbatică năpădită de mesteceni albi şi zade, de azalee şi peri, la o altitudine de o mie de metri faţă de nivelul mării, într-un *kogen* din Asama. În ţinutul muntos, în *kogen,* vremea era răcoroasă vara şi geroasă iarna, la mai bine de o sută treizeci de kilometri distanţă de Tokyo şi spre nord-est faţă de uriaşa capitală, în mijlocul celei mai mari insule din Japonia, Honsu.

Kogen-ul era dominat de Asama-yama, vulcanul activ de

2500 metri înălţime, ale cărui coaste erau despădurite şi golaşe din cauza deselor erupţii.

Pe partea opusă înălţimilor unde se afla castelul lui Kyoki, dincolo de poalele vulcanului Asama-yama, la nord-est de acesta, se întindea Onioshidashi, un şes format din lavă întărită, numit astfel după erupţiile puternice din anul 1783: „Erupţiile Diavolului”.

În acest ţinut se aflau numeroase pajişti şi vile de bogătaşi, dar la distanţă de castel. Curând după sosirea lui aici, Kyoki numise castelul *Yami Doko* – „Ţinutul Zmeului din Beznă”.

Akiko aflase despre acele vremuri tot atât de puţine cât şi despre *sensei*-ul însuşi. Privindu-l, putea însă afirma că avea trăsături de mongol: ochii oblici, pomeţii obrajilor laţi şi teşiţi, precum şi culoarea pielii o scuteau de întrebări cicălitoare. Îşi putea imagina strămoşii lui, îmbrăcaţi în blană de lup şi cu platoşă metalică pe piept, descălecând din stepele Chinei, alungaţi de vânturile tăioase şi dând iama prin satele de câmpie.

Începură antrenamentul după un program foarte drastic şi rigid, nepermiţându-i-se nici cea mai mică abatere. Era complet diferit de programul primilor doi ani petrecuţi de ea în *ryu*-ul de la Kumamoto. Fiecare clipă în Asama trecea conform programului înscris în orar, trebuind să raporteze orice mişcare. Lipsa justificărilor atrăgea după sine pedeapsa. Scuzele nefondate nu erau acceptate. Şi nici chiar boala nu era o justificare, deoarece Kyoki o lecuia prin cataplasme şi amestecuri de buruieni. Era un *yogen* priceput, un bun farmacist, iar Akiko, deşi foarte rar bolnavă, atunci când era cazul, îşi revenea în câteva ore. Aşa că antrenamentele ei, chiar şi cele mai epuizante exerciţii, continuau fără întrerupere.

Săptămâni în şir trăiau în sălbăticie, ieşind mult în afara castelului. De multe ori plecau chiar pe vreme foarte aspră, în mijlocul iernii sau la începutul toamnei, când asupra coastelor sudice bântuiau taifunurile unul după altul, trimiţând spre uscat urlete negre şi sfâşietoare ca ghearele

unui dragon feroce.

Plecau cu un scop bine definit. Kyoki o învăţa cum să se folosească de elementele naturii şi cum să le îmblânzească în anumite cazuri. Luau cu ei numai *rokugu,* cele şase lucruri utile la drum pentru un ninja. Cinci dintre aceste lucruri erau conţinute de cel de-al şaselea, *uchitake,* un bambus gol pe dinăuntru, lung de trei metri: în el se găseau leacuri, un creion de scris din piatră şlefuită, un prosop subţire, o pălărie şi *musubinawa*, o funie lungă de opt metri, împletită din păr de femeie, mult mai uşoară ca o funie normală şi mult mai rezistentă.

Dormeau în copaci sau în tufişuri, printre stânci sau prin strâmtori montane, prin apropierea cascadelor de la Sbiraito, o minunată reţea de mici praguri de apă revărsată pe stâncile acoperite de muşchi.

Tsuchigumo era o tehnică pe care Kyoki susţinea că o deprinsese de la tatăl său, care la rându-i o învăţase de la Jinnai Ukifune, un asasin aflat în slujba lui Nobunaga Oda, un puternic *daimyo* din epoca feudală, deosebit printre toţi luptătorii ninja deoarece era pitic.

Tsuchigumo însemna, după cum o lămurise Kyoki, „Liliacul de pe grindă”. A învăţat-o să se caţere pe acoperişuri folosindu-se de grinzi şi balustrade în care înfigea *nekode,* gheare ascuţite ca de pisică, forjate din oţel tare. Ore în şir rămâneau căţăraţi în întuneric, prin copaci sau pe stânci, dozându-şi respiraţia pentru încetinirea metabolismului, stând nemişcaţi până în zori.

Coborau atunci printr-o săritură elastică şi fără zgomot, scăpând de încordarea muşchilor, pregătiţi să expedieze o lovitură mortală unui eventual inamic apărut pe neaşteptate.

Într-o dimineaţă, cam la un an şi jumătate de la venirea ei la castel, Kyoki a dus-o într-o cameră pe care nu o mai văzuse înainte. Era spaţioasă, iar tavanul boltit era aşa de înalt că se pierdea în întuneric. Era străbătută de un culoar de o formă ciudată, semănând cu ceea ce chinezii numesc „poarta lunii”, dispus aproape circular.

Pe jos erau *tatami* de bambus, primele pe care le vedea

de la sosirea în *Yami Doko.* Kyoki îngenunche pe *tatami*, puţin retras faţă de „poarta lunii”. În faţa lui se afla un serviciu de ceai şi o tăviţă cu plăcinte de orez.

Akiko se prosternă şi descălţându-se, se aşeză în faţa lui. „Poarta lunii” îi despărţea, ca pe un *sensei* de elevul său.

Totul era liniştit în cameră, atmosfera era senină.. Akiko, cercetând spiritul înconjurător aşa cum o învăţase el să procedeze, simţi numai armonia *wa*-ului lui Kyoki. Îl urmări la pregătirea ceaiului; nu îi aflase până acum acest talent. O fascinau mişcările lui. Se simţea moleşită şi foarte calmă. Parcă se coborâse pacea asupra ei.

Kyoki lăsă jos beţigaşul de amestecat ceaiul şi răsucind ceşcuţa spre ea, i-o oferi. Se înclină şi ea îi răspunse la gestul tradiţional, întinzându-şi bustul în faţă. Fruntea ei atinse *tatami*-ul de cealaltă parte a „porţii lunii”.

Se auzi un foşnet ca al mătăsii mişcate pe piele, sau...

Electrizată, sângele începu să i se zbată în vene, muşchii îi zvâcniră cu furie, apoi îşi lăsă capul cât mai jos, aruncându-se înainte şi rostogolindu-se ca o minge pe *tatami.*

În spatele ei, lama metalică vâjâi în jos din bolta „porţii lunii”, înfigându-se exact în locul unde cu o clipă în urmă se afla ceafa ei, îngropându-se apoi în podeaua de bambus de dedesubt.

Akiko sări pe genunchi şi se uită cu ochii dilataţi la *sensei*-ul său.

— Cum a fost posibil? se minună ea. N-am simţit nici măcar o adiere în *wa*-ul tău... Nimic. Absolut nimic.

— De aceea ai venit aici, spuse Kyoki simplu. *Jaho* ascunde *wa*-ul.

— *Jaho*, repetă Akiko. Adică magia?

Sensei-ul ridică din umeri.

— Numeşte-o cum vrei. Poate avea multe denumiri. Nu contează pe care dintre ele o vei folosi.

— Oricum, totuşi există.

— Ti-ai dat seama de intenţia mea?

— Puteam să mor. Ai fi lăsat să se întâmple una ca asta?

Lama de oţel odată lansată, n-o mai poţi controla, spuse el. — Ca de obicei, tu ai fost stăpâna propriului tău destin. Iar eu sunt bucuros să te văd în faţa mea. Nu eşti prima femeie care a venit aici în căutarea celor sortite bărbaţilor. În general, femeile caută *să stăpânească* forţa şi prin urmare să şi-o însuşească. Este o strategie indirectă, ocolită; o strategie *femeiască.* În urma acesteia, mama îşi domină în societate fiul, iar soţia soţul. Foarte rareori caută femeia căi mai *directe*, adică să stăpânească bărbatul prin propria ei putere. După cum ţi-am spus, au încercat mai multe. Şi toate au eşuat. Dar probabil că acum tu vei ajunge prima *miko.*

Se ridică şi înălţă palma spre ea.

— Vino! A sosit timpul să treci la adevărata învăţătură!

Îl vedea ca printr-o perdea de ploaie. Îl vedea şi totuşi nu-l vedea. Era aproape de ea şi totodată nu era. Iute ca un *kami,* licări ca o lumină pâlpâitoare, apoi dispăru.

Deşi petrecuse ani întregi alături de el, deşi el deţinuse cheile universului ei şi i le înmânase apoi, ajunsese să se îndoiască de faptul că fusese vreodată la *Yami Doko.*

Alpii elveţieni se înălţau în jurul cabanei în care stătea în pat, înfăşurată în bandajul alb ca zăpada. Nu putea vedea, iar în cea mai mare parte a timpului se plictisea. Îşi dădu frâu liber amintirilor.

Kyoki devenise un vis, subţire ca un fum ce se înalţă în pădure. Însă învăţătura lui nu dispăruse.

Zilnic, timp de exact patruzeci de minute, surorile îmbrăcate în halate albe o plimbau afară în scaunul cu rotile, prin soarele pălit. În anumite privinţe elveţienii erau la fel de meticuloşi ca şi japonezii. Mai ales în privinţa orarului.

Îşi aminti clipa în care mistreţul apăruse din tufişuri, repezindu-se asupra lor. Ea rămăsese pe loc când s-a năpustit fiara. Spre ea, ca s-o ucidă. Îşi amintea colţii mistreţului, ieşind fioroşi de sub falca deschisă, gata să o sfâşie.

Rămăsese totuşi nemişcată. Spiritul îi era ca suprafaţa

calmă a unui lac. Deschisese gura. Scosese apoi strigătul *kiai,* folosit în *toate-no-ate,* lupta de la distanţă.

Mistreţul sărise în aer, guiţând ascuţit şi oprindu-se brusc, de parcă i s-ar fi tăiat beregata. Căzuse greoi alături de ea. Încremenise aşa, până îşi încheiase ea urletul războinic, aşa cum o învăţase Kyoki.

Îşi amintea atingerea kimonoului lui Kyoki pe dosul palmei ei. Îşi amintea cum apăruse ca în visele din după-amiezile când dormea la castel, ca şi cum până şi somnul în *Yami Doko* ar fi făcut parte din programul ei de antrenamente.

Ducea dorul antrenamentului ca un tânăr ce tânjeşte după chinurile dragostei, lipsa lor provocându-i torturi, visându-le până ce devin în cele din urmă o obsesie.

În relaţiile lor existase întotdeauna o castitate pe care nu şi-o putea aminti în legătură cu alţi bărbaţi. Nu era un sfânt; însă n-o făcea să-l dorească. Ceea ce dorea ea nespus era averea lui cea mai mare. Poseda *jaho,* iar ea a tânjit după acest lucru până ce *jaho* a devenit iubirea ei.

Îşi amintit şi despărţirea de el. Stătuse la castel şapte ani, ceea ce reprezenta pentru amândoi un număr simbolic; un număr magic. Sosise vremea să se reîntoarcă în lume şi să treacă la răzbunare.

Faţă licărind prin ploaie.

În urma ei, îşi închipuia castelul căzut în ruină, dispărut sub verdeaţa noilor arbuşti. Ploaia îi răpăia pe umeri în ritmul unui cântec de *komuso.* În calea ei, iepuri o zbugheau în tufişuri, iar deasupra copacilor se rotea un şoim, planând în voia vântului, cercetând împrejurimile.

Coborând de pe înălţimile ţinutului Asama bătut de geruri, amestecându-se printre turiştii şi locuitorii capitalei, ajunse pe pajiştile bogătaşilor. I se păru atunci că omul căruia îi ducea dorul cel mai mult era Saigo, că îndrăgise lecţiile lui Kyoki deoarece el nu putea fi acolo, cu ea. Îşi alungă gândul din minte, pentru a-şi înlătura chinul.

Se zisese la telefon că Saigo părăsise Kumamoto, aşa că pornise să-l caute prin mărginimile capitalei, unde-i spusese

că se află rudele lui.

Timp de şapte ani pierduse orice legătură cu el, aşa că drumul care o ducea spre Tokyo i se păru mai scurt de şapte minute. Cât ai inspira şi ai expira o dată. Nu era nici o distanţă între ei, nici o schimbare, nici o înstrăinare.

Întâmplător, Saigo îi povestise despre părinţii lui, iar ea îi observase răvăşirea pe faţă când amintise despre moartea tatălui său, însă nimic din spusele lui n-o pusese în gardă asupra minunatei case în faţa căreia ajunsese acum.

În primul rând că era mare, lucru rar la casele japoneze; în al doilea rând, era înconjurată de o splendidă grădină cu livadă. Terenul fiind foarte scump la Tokyo, Akiko fu uimită de marea suprafaţă deţinută de o singură familie.

Surprinderea îi fu încă şi mai mare când află că „familia” deţinătoare de atâta teren era formată acum din mama lui Saigo şi o sumedenie de servitori. În rest, nici frate, nici soră, nici altcineva.

Mama lui era o femeie mărunţică, subţirică, având trăsăturile hotărâte ale unei doamne-samurai. Pentru ea, tradiţia se afla la loc de cinste.

Ca un călător binevenit, Akiko fu întâmpinată la uşă de o servitoare şi condusă într-o cameră în care o alta îi luă desaga, în timp ce o a treia o conduse spre baie. După aceea fu servită cu peşte prăjit în sos de soia, cu salată de iarbă de mare la rece, *yakitori* de pui, orez şi o ceşcuţă de ceai auriu, având un gust pe care nu-l mai întâlnise.

Era spre înserat. După ce termină masa apăru a patra servitoare care o conduse la camera ei, unde o aştepta *futon*-ul pregătit pentru culcare. Îşi petrecu aşadar şaisprezece ore în casă, fără a da ochii cu gazdele.

Dimineaţa, Akiko se sculă şi-şi puse cel mai bun kimono al ei, care, după cum remarcă înciudată privindu-se în oglindă, nu arăta deloc prea bine. Viaţa ei de până atunci nu-i îngăduise să-şi piardă preţiosul timp cu gingăşiile necesare femeilor.

Manşetele ambelor mâneci erau rău destrămate, iar mătasea kimonoului era departe de a fi de calitatea întâi.

Spre deosebire de ea, Itami era foarte gătită. Însă Akiko

se gândi că, dacă ar avea ocazia să se prezinte în faţa celor mai mari doamne ale Japoniei, ea tot la fel s-ar duce şi nu s-ar simţi mai prejos.

Se întâlniră în camera de şaisprezece *tatami*, imediat ce Akiko s-a schimbat de haine şi s-a coafat cum se cuvine. Tânăra care o întâmpinase la sosire şi o condusese la camera ei ciocănise discret în *shoji,* intrând doar după ce auzi permisiunea, îngenunchind în faţa lui Akiko şi petrecându-şi cu ea aproape o oră pieptănând-o, periindu-i părul şi coafând-o cu sculele pe care i le întindea Akiko: *Kuslii*-ul de lemn ce aparţinuse lui Ikan şi *kanzashi*-urile metalice primite în dar de la Shimada.

Privindu-se în oglinda ţinută de servitoare, Akiko fu uimită cât de mult îi semăna mamei sale. Câţi ani trecuseră de când nu-şi mai pieptănase astfel părul? Nu-şi putea aduce aminte şi nici nu-şi dădea seama dacă îi place o asemenea coafură.

Între ele, se afla un serviciu de ceai executat manual de un artizan maestru în porţelanuri, dintr-un material de excepţională calitate, transparent şi subţire ca o pojghiţă. Abundenţa gesturilor şi cuvintelor lui Itami în timpul ceremoniei ceaiului avea un dublu scop. Risipea încordarea şi stinghereala inevitabile într-o întâlnire a doi necunoscuţi, care se văd pentru prima oară. Deasemeni le ajuta să se concentreze conform filosofiei Zen, pentru a atinge armonia interioară.

După încheierea ceremoniei, dacă nu se puteau numi prietene, nici străine nu mai erau.

— Mă bucur că ai venit, spuse Itami.

Avea o voce plăcută, frumos modulată, iar manierele ei, deşi absolut conforme tradiţiilor străbune, erau încălzite de sufletul ei, ajutând-o pe Akiko să devină mai degajată.

— Fiul meu mi-a vorbit de mai multe ori despre tine.

Akiko simţea că ar fi vrut să spună mai multe în această privinţă, însă se abţinea.

— Ai sosit într-un moment potrivit, continuă Itami. Deoarece Saigo nu este acasă; va veni peste o săptămână.

În orice caz, vei rămâne aici.

— Nu cred că vă pot deranja atâta timp, spuse Akiko. Însă vă mulţumesc pentru invitaţie.

— O invitaţie neacceptată nu înseamnă mai nimic, răspunse Itami. După cum observi, casa este destul de mare, s-ar putea spune prea mare pentru o femeie singură. În unele zile mă simt însingurată; meditaţiile pot să te plictisească uneori. Mi-ar face o mare plăcere să am pe cineva alături. Vrei să-mi faci acest favor?

— Desigur, dacă aşa doriţi. N-am mai văzut niciodată o asemenea casă. Mă simt în culmea fericirii să mă aflu aici.

— Exagerezi, draga mea, spuse Itami, însă Akiko observă că se simţea încântată de complimentul ei neaşteptat.

A doua zi pe înserat, Itami îi spuse:

— După moartea prematură a lui Yukio, m-am temut că în inima lui Saigo nu se va mai găsi loc pentru femei. A iubit-o aşa de mult; sufletul i-a fost zdrobit de moartea ei. Desigur, s-a întâmplat după moartea soţului meu şi... Înţelegi, ei doi erau foarte apropiaţi, cum trebuie să fie un fiu faţă de tatăl său.

„Dragostea filială ne leagă pe toţi şi ne duce după propriul plac”, se gândi Akiko. Şi se trezi că-i place nespus de bătrâna femeie. Se străduise s-o facă să se simtă ca acasă, fără a o bombarda cu obişnuitele întrebări cu care începe o mamă în faţa femeii de care este atras fiul său: „Din ce familie provii? De unde eşti de fel? Ce situaţie are tatăl tău? Dar tatăl lui?” Şi altele la fel.

Itami părea s-o accepte pe Akiko aşa cum era şi cât dorea ea să se dezvăluie, producându-i fetei o impresie profundă.

— Astăzi, spuse Itami, lucrurile s-au schimbat. Au trecut vremurile când se credea că Japonia este de neclintit. Timpurile moderne ne asigură însă că acele vremuri s-au dus şi nu se vor reîntoarce.

Cele două femei se plimbau alături, printre lămâi şi pruni, în tăcere. Crizantemele roz şi albe îşi legănau capetele ca un cor antic grec, sub adierea brizei. Deasupra, pe cer, pluteau alene nori albi, sub care se avântau stoluri de

ploieri cenuşii, ca rândurile scrise într-o carte. În spate simţeau soarele cald şi odihnitor.

— Mâine vine fiul meu acasă, îi spuse Itami care se opri să vadă o şopârlă prăjindu-se la soare pe o piatră. Akiko se opri lângă ea, iar Itami continuă: Poate că ar fi mai bine să pleci mâine în zori.

Akiko analiză cuvintele îndelung, asemeni unui arheolog care a dat peste o posibilă descoperire importantă printre săpăturile sale.

— Eu ţin la Saigo, spuse ea într-un târziu. Ţin foarte mult la el.

— Da, răspunse Itami, ştiu. Totuşi cred că mai bine n-ai fi de faţă la sosirea lui...

— Cum aşa, Itami-san?

Bătrâna se întoarse pentru a o privi în faţă.

— Băiatul meu este rău, Akiko-san. Uneori mă gândesc că a fost o binecuvântare moartea timpurie a lui Yukio, deşi a fost o întâmplare atât de tragică. N-am dorit să fie prea mult în apropierea fiului meu. Când l-a întâlnit pe Linnear-san am sperat că relaţia lor se va sfârşi. Dar, asemeni ţie, ea s-a întors la el. Nu vreau ca Saigo să comită de două ori aceeaşi greşeală.

— Vă temeţi pentru viaţa mea, doamnă?

Itami o privi insistent pe Akiko în ochi.

— Nu, Akiko-san. Mă tem pentru sufletul tău. Fiul meu este o poamă rea; otrăveşte pe cei din jur cu ideile lui şi până a nu fi şi tu otrăvită, e mai bine să stai departe de el.

— Nu s-a prins răul de mine până acum, glumi Akiko.

— Ai greşi enorm dacă te-ai juca cu asemenea lucruri, draga mea. Itami îşi reluă plimbarea. Dacă doreşti să rămâi, eu nu voi încerca să te împiedic. Ştiu că în asemenea situaţii e greu de schimbat ceva şi că e o nesăbuinţă să încerci a abate hotărârea cuiva. N-am reuşit asta nici cu soţul meu, nici cu fiul meu, sau măcar cu cumnata mea. Desigur, mi-a lipsit puterea de convingere şi n-o să reuşesc nici cu tine. Îţi vorbesc totuşi din toată inima şi te rog cel puţin să mă asculţi.

Tăcerea, le cuprinse din nou, pentru a fi curmată de intervenţia lui Akiko:

— Itami-san, aş dori să-l revăd...

Bătrâna îşi înclină capul:

— Bineînţeles că-ţi doreşti, copila mea.

La cununie au fost prezente doar patru persoane: Saigo şi Akiko, ţinându-se mereu de mână, Itami şi preotul shintoist, care ţinu slujba. Ceremonia avu loc în partea de nord a grădinii de acasă, în parfumul lămâilor şi trandafirilor. Ziua era senină şi luminoasă ca de cleştar. Soarele era puternic deasupra capului, binecuvântându-i cu căldura lui.

Apoi Saigo a dus-o la Tokyo şi a văzut-o pe Itami doar întâmplător după stabilirea lor în capitală. Akiko nu a putut fi de faţă la înmormântarea lui, după ce corpul i-a fost expediat din America într-un coşciug sigilat, pe care Itami n-a vrut să-l deschidă după ce i s-a spus în ce împrejurări murise el. Itami i-a trimis o scrisoare, spunându-i că tot ce-şi dorea ea era să-l ştie îngropat cât mai adânc, lângă tatăl său care-l iubise aşa de mult, aşa cum ea nu fusese capabilă şi care-i sucise minţile iremediabil, lucru pentru care nu va obţine niciodată iertarea ei.

Akiko era foarte hotărâtă, bineînţeles că va proceda aşa cum o sfătuise Saigo înainte de a pleca în America. Şi chiar dacă nu i-ar fi spus nimic, ea tot ar fi ştiut ce are de făcut.

— Ştiu cum am să procedez, îi spusese ea triumfătoare, atunci, chiar cu o zi înaintea celei de-a opta aniversări. Dar asta înseamnă că toate se vor schimba în viaţa mea. Se vor schimba complet.

Şi ridică fotografia, ţinând-o sub privirile lui. El tăcu o bună bucată de timp uitându-se când la fotografie, când la ea.

— Îl voi distruge, spuse el. Repede şi definitiv. Doar dacă nu mă voi întoarce eu acasă. Se încruntă. Dar mă voi întoarce...

Akiko ştia că nu va fi aşa. Saigo fusese mort din clipa în care pusese piciorul jos din avionul ce îl adusese în America, în vederea confruntării finale cu vărul său,

Nicholas Linnear. Însă cunoaşterea dinainte a rezultatului nu-i fusese de nici un folos în încercarea de a-l opri sau de a-l preveni asupra sorţii ce-l aştepta. Saigo era un războinic din fire şi a-l opri de la luptă însemna a-l distruge pe loc.

Când ştirea ajunse la urechile ei, se afla deja de cinci săptămâni în Elveţia. Suferi chiar de când începu să pună la punct detaliile unui plan de răzbunare aşa cum şi-ar fi dorit-o el.

Îşi exprimase cererea de a-şi relua antrenamentele chiar pe timpul internării în clinica elveţiană, dar nu i s-a permis, cel puţin pe parcursul primei săptămâni. După aceea rămânea la alegerea ei, după cum i se spusese, considerându-se că bandajele ce-i acopereau aproape complet ochii o vor face să renunţe. Se înşelaseră, dar, la urma-urmei elveţienii sunt un neam ciudat, insular.

Condusă zilnic la sala de gimnastică, puţin înaintea prânzului, Akiko executa nouăzeci de minute de exerciţii grele pentru a-şi ţine în formă minunatul corp. Târziu, pe înserat, făcea acelaşi lucru.

Şi, obişnuită fiind cu întunericul nopţii, se scula singură din pat şi conducându-se după auz, se strecura pe lângă camera de gardă şi intra în sala de gimnastică, pentru a-şi continua lucrul.

Lucra în disperare pentru aspectul ei fizic, avântându-se în exerciţii trup şi suflet. În primul rând îi abătea gândurile de la posibilele urmări ale faptei sale. Dacă doctori nu reuşiseră, ar fi fost o fiinţă pierdută definitiv. O asiguraseră în privinţa măiestriei lor de artizani ai chirurgiei şi văzuse cu ochii ei câteva exemple de reuşită a mâinilor lor. Se liniştise. Dar acum, când o făcuse şi nu mai era cale de întoarcere, ştiind că Akiko cea de altădată dispăruse, îndoielile veneau s-o biciuiască. Dar dacă?... Dar dacă?... Dar dacă?...

Aşa că trudea din greu în grădina minţii şi spiritului, încercând să restabilească fundamentele clădite de Kyoki şi de Sun Hsiung. Acum, după moartea lui Saigo, pentru ea nu

mai exista alt drum.

Şi, în cele din urmă, veni o dimineaţă în care tot întunericul dispăru. Încetul cu încetul, strat după strat, privirile ei iscoditoare transformară întunericul în ceaţă, negrul beznei în cenuşiu.

Ca printr-un păienjeniş descoperi interiorul camerei, forma şi caracteristicile acesteia ivindu-se în dosul unui voal subţire şi transparent. Umbrele dispăruseră, lumina din tavan era din ce în ce mai puternică, răspândindu-se tot mai mult. O veioză era încă aprinsă pe noptieră, iar lumina ei îi provoca dureri de ochi, întrucât se dezobişnuise de ea în cele şase săptămâni de internare. Durerile o obligară să închidă mai întâi ochii, apoi să clipească des pentru a pune pe fugă întunericul şi a nu i se mai părea lumina prea puternică.

Totul îi părea straniu şi necunoscut şi foarte îndepărtat, ca de pe altă planetă. Luă oglinda pe care i-o adusese o soră şi o îndreptă spre propria figură.

Ceea ce văzu în oglindă nu era un chip vag, zărit ca prin ceaţă, ci prima înmugurire a răzbunării îndelung visate.

Din oglindă o privea Yukio, clipind furioasă în primele raze de lumină ale unei zile abia începute.

CARTEA A CINCEA

MIKO*

PRIMĂVARA, ÎN TIMPURILE NOASTRE

NEW YORK/HONG KONG/HOKKAIDO/MANI/TOKIO

— Alo? Matty?

— Cine întreabă?

— Croacker, locotenent-detectiv la Poliţia new-yorkeză.

— Vrăjeală. Ăla-i oale şi ulcele.

— Prin urmare, vorbeşti cu lumea de dincolo. Matty, asta-i ziua ta de baftă.

— Cine dracu' eşti, spune?

— Matty, am alături dama despre care vorbeam noi anul trecut. Îţi aminteşti? Alix Logan... Key West.

— Nu-mi...

— Spuneai că situaţia devenise mai încinsă decât sub coada lui Scaraoţchi.

Se auzi în telefon o inspiraţie profundă.

— Cristoase, va să zică *tu* eşti, locotenente! N-ai mierlit-o? Eu mă dusesem la biserica Sfântul Luca, unde ţi-am

* 1. Vrăjitoare. 2. Vestala.

aprins o lumânare de pomenire.

— Apreciez gestul, Matty. Cinstit îţi spun.

— Unde naiba eşti, locotenente?

— Vreau informaţii, Matty, spuse Croacker în microfon. Am nevoie de ele ca sacul de petic. Vreau mai întâi să-i însemnez pe toţi cei implicaţi, dar pe toţi. După aceea trecem la curăţenie generală.

Matty Guraliva, principala informatoare a lui Croacker, se gândi o clipă.

— M-ar putea costa viaţa...

— Tărtăcuţă bleaga ce eşti, pe mine aproape m-a costat. O să te afli sub protecţie. O să am grijă ca oamenii lui Tomkin să nu ajungă până la tine.

— Da' nu de Tomkin mi-e mie târşeală, locotenente. Ticălosul e de o săptămână la doi metri sub pământ.

— *Cum?*

— Ce dracu, nu citeşti ziarele sau alte d'astea?

— Le-am ocolit ca pe ciumaţi. Lui Alix i-am spus că radioul din maşină e stricat, ca să nu-i dau drumul şi să afle prea multe. În Carolina de Nord am dat de bucluc. Nu vroiam să afle cât de rău stăm.

— De Carolina ta n-am auzit nici măcar o şoaptă.

— S-a întâmplat în Raleigh.

— Nimic, locotenente. Ştii doar că eu aş fi aflat.

Croacker îşi întoarse capul şi o privi pe Alix Logan în maşina parcată la marginea şoselei. Se aflau în apropierea tunelului Lincoln, în împrejurimile New York-ului.

— Ce s-a întâmplat cu Tomkin?

— A crăpat în urma unei boli misterioase. Taka şi nu mai ştiu cum. Sună a chestie japoneză.

— Foarte nostim.

— Cum? Nu te înţeleg.

— Las-o baltă. A fost o glumă de-a mea.

Se aprinse beculeţul roşu, iar Croacker mai bagă nişte mărunţiş în telefon.

— Dar chiar nu ştii de buclucul din Raleigh?

— Nimic.

— Mda.

— Însă nu mă surprinde, locotenente, Tomkin avea gaşcă mare acolo.

Pe fir se auzi zgomot, iar Matty îl atenţionă:

— Aşteaptă-mă puţin, să nu închizi.

Croacker îi auzi glasul îndepărtat prin cameră: „Pentru numele lui Cristos, fă cum ţi-am spus şi du-te naibii la un film sau altundeva!”

După o clipă reveni pe fir.

— Scuză-mă. Am vrut să golesc camera. Riscurile sunt şi-aşa destul de mari. Tuşi. Ţi-am spus că o să mai adulmec câte ceva şi am făcut-o. Şi ce-am aflat nu m-a bucurat deloc. De fapt, mi-a părut extrem de rău că ţi-am pasat pontul cu Key West. Când au scris în ziare că ai încasat-o, mi-am zis că numai eu sunt de vină şi m-am repezit de urgenţă la biserica Sfântul Luca.

— Şi eu care credeam că la mijloc a fost doar prietenia noastră, Matty...

— Viaţa e altfel, locotenente. Ştii asta ca şi mine.

Fără voie, gândul îl duse pe Croacker la Nicholas Linnear şi la prietenia lor. Existau oare dedesubturi necunoscute de el? Era sigur că Nicholas nu avusese secrete de ascuns. Acest aspect îi legase cel mai mult. Dus pe gânduri, se întrebă unde se află Nicholas atunci şi ce mai făcea. Ultima dată îl ştiuse reîntors în West Bay Bridge. Probabil că acum e plecat în luna de miere. Croacker ştia că ar fi rămas amândoi nedespărţiţi dacă nu ar fi ţinut să nu-l amestece în afaceri periculoase, cel puţin până nu va clarifica el unele nelămuriri.

Se concentră şi deveni iar atent.

— Mai bine ţi-ai deşerta tot sacul, Matty.

— Ce-am aflat nu-i a bună. Guvernul e băgat în afacerea asta.

O clipă, Croacker se simţi ca şi când cineva ar fi aruncat spre el o grenadă. Şocat, întrebă prosteşte:

— Care guvern?

— Al nostru. Doamne, al cui guvern să fie?

— Nu pricep.

— Crezi că eu pricep? Tot ce-ţi pot spune e că treaba vine de la nişte barosani mai mari ca noi doi la un loc.

Croacker îşi stoarse creierii furios.

— Acum înţeleg de ce mi-ai spus că nu te surprinde buclucul din Raleigh. Numai guvernul se putea preta la o tâmpenie de genul ăsta, despre care să nu scoată nici o vorbă. Ştii despre cine anume din guvern e vorba?

— Cunoşti un personaj cu numele Minck?

— N-am auzit de el.

— Nici eu, până nu mi-am băgat nasul ici şi colo. Conduce un aşa-zis „atelier mascat" în domeniu.

— Mai concret, care domeniu?

— Care domeniu, care .... spionaj, locotenente, ce naiba?

— Şi ce legătură a naibii poate fi între asta şi Tomkin şi uciderea Angelei Didion?

— Spuneai că dama este cu tine. Întreab-o pe ea. A fost martoră. Singurul martor.

— Zău? Atunci de ce umblă nestingherită în lume, vie şi nevătămată?

— Umblă singură prin Key West? întrebă Matty cu şiretenie.

— Nu. I-au ataşat o coadă. Dar cu scopul de a o ţine în viată.

— Eşti sigur?

— Aş putea spune că da, răspunse Croacker. Într-o după-amiază a încercat să-şi facă felul. Unul dintre ei a oprit-o însă. Am văzut eu.

— Ceva nu se potriveşte, admise Matty. Şi să dea naiba dacă pricep.

— Deşerţi sacul acum? întrebă Croacker după ce vârî ultima centimă în aparat.

— Doar un pont îţi mai vând. Nu are legătură prea mare cu povestea însă, din moment ce eşti picat ca din lună, ţi-l pasez. Amicul tău Linnear a fost uns în fruntea companiei Tomkin Industries.

— Te ţii de glume?

— De ce-aş face-o? Acum e în Tokyo – ştii, în Japonia – încheie nişte afaceri babane începute de Tomkin cu o

companie numită Sato Petrochemicals.

„Cristoase, îşi spuse Croacker. Ce se întâmplă pe lumea asta? S-au întors toate cu sasul în jos.”

Îşi limpezi gândurile în mare viteză.

— Fă-mi încă un serviciu, vrei?

— De data asta costă, locotenente. După cum ştii, până acum suntem cu datoriile la zi. Despre ce-i vorba?

— Am nevoie de un loc unde să mă ascund cu fata. La tine.

— Un miar pe săptămână, sau oricare multiplu.

— Începi să fii isteţ, Matty. E o chestiune urgentă.

— Cu toată stima, te înţeleg, locotenente, dar caută să priveşti lucrurile şi dinspre partea mea. Trăim vremuri de strâmtoare. Trebuie să trăiesc şi eu, ca tot omul.

— Uiţi de un timp încoace că nu mai figurez pe statul de plată...

— Trecem pe război, la datorii...

— Ticăloasă ce eşti...

Croacker îşi dădu seama că ticăloasa trebuie să zâmbească la celălalt capăt al firului.

— Da, răspunse Matty Guraliva. Ştiu.

Exact la ora 6 p.m. după fusul orar al Hong Kong-ului, aşezat într-un fotoliu din birourile de la etaj ale băncii All-Asia, Tanzan Nangi ridică receptorul şi formă numărul pe care i-l dăduse Liu înainte de a se despărţi după prima lor întâlnire.

Întreaga după-amiază urmărise posac furnicarul strâns în faţa intrării în bancă, făcând coadă pentru a-şi retrage economiile depuse. Brusc, banca All-Asia îl otrăvise; vor rămâne fără bani. Aici îi aduseseră chinezii.

Mecanismul prin care fusese pus în mişcare atât de repede un număr aşa de mare de oameni era inexplicabil pentru Nangi, însă nu se îndoia cine îi „prelucrează”. Comuniştii şurubăreau totul.

— Cât putem spera să rezistăm? îl întrebase Nangi pe Allan Su după ce se închiseseră uşile băncii, la ora 3. După

acea oră chemase poliţia, pentru a-i răspândi pe încăpăţânaţii care încă rămăseseră la coadă pentru a-şi retrage banii.

— În acest ritm, spuse Su, nu mai mult de patruzeci şi opt de ore. Am luat legătura la telefon, cu sucursalele noastre din Wan Chai, Tsim Sha Tsui, Aberdeen şi Stanley. Peste tot e cam aceeaşi situaţie. Vom avea o noapte de insomnie. Va trebui să luăm măsuri.

— Deocamdată nu face nimic, spusese Nangi cu obrazul în palmă. Până la semnalul meu.

— Da? Vocea femeii de la capătul firului era calmă şi plăcută.

— Cu domnul Liu vă rog, spuse Nangi şi simţi că acest moment îl îngreţoşează, urându-i pe comunişti mai mult ca oricând.

— Cine să-i spun că-i caută?

La ora şapte şi un sfert seara, maşina lui Nangi trăgea în faţa companiei Sun Wa Trading de pe strada Sai Ping Shan din cartierul Sheung Wan. Faţada cea lungă a clădirii era zugrăvită într-un roşu ţipător şi lucios ca lacul. „Chinezii, reflectă Nangi, nu au simţul nuanţelor pastelate. În schimb se înconjoară de culori tari, ca nişte copii. Şi în privinţa culorilor sunt la fel de superstiţioşi ca în toate celelalte lucruri.”

Coborî în strada aglomerată, inhalând pe nări arome de anason, peşte uscat, soia şi ardei iute, care îl făceau să simtă dureros dorul de casă. Îşi dădea seama că mare parte a durerii, provenea de la ceea ce urma să făptuiască.

Îndreptându-şi umerii, se străduí să păşească pe cât posibil foarte normal, pentru a nu se simţi ruşinat în fata duşmanilor.

Înăuntru, atmosfera era îmbâcsită de mirosul stătut de mâncare, ceea ce-l făcu să cam strâmbe din nas. La prima vedere, camera părea pustie; trecuse ora când angajaţii îşi terminaseră programul şi plecaseră acasă.

Nangi cercetă semiîntunericul fără a părea prea concentrat. Printre umbrele camerei zări o umbră

mişcându-se încet.

— Am preparat ceai proaspăt special pentru această ocazie.

Era vocea inconfundabilă a lui Liu.

Nangi se îndreptă spre el, atent să nu se lovească de lăzile sau cutiile de pe jos. Se aşeză pe un scaun de lemn, în faţa chinezului, de cealaltă parte a unei mese pline de zgârieturi. Pe ea se aflau două lucruri: două documente identice. Nangi nu trebui să le atingă pentru a şti despre ce era vorba.

— Ceaiul mai întâi, spuse Liu cu amabilitate. Vreau ca momentul acesta să fie cât mai puţin împovărător.

Afişa o camaraderie totală, acum că triumful era iminent.

Sorbiră din ceşcuţe.

— Este ceaiul numit „Tigrul Negru”, spuse Liu. De la Pekin. Se produce anual doar o cantitate foarte mică. Vă place?

— Foarte mult, spuse Nangi aproape plescăind din limbă.

Liu înclină puţin capul.

— Mă simt măgulit (continuă să bea). Din câte am aflat, am înţeles că au avut loc unele tulburări în faţa băncii All-Asia în după-amiaza aceasta, spuse el în treacăt.

Nangi se gândi să-l pună la încercare.

— N-a fost nimic de genul acesta.

— Nimic, însă destul pentru a fi chemată politia, nu?

— De obicei poliţia este convocată atunci când în vreun loc din Colonia Coroanei se strâng prea mulţi chinezi la un loc, observă Nangi pe un ton blând. Aşa ceva dă de furcă Guvernului Majestăţii Sale.

— Până şi lacoma cioară părăseşte câmpul arat când presimte ameninţarea, domnule Nangi.

Părea un limbaj figurat prea elaborat. Părea că Liu se străduise să transpună în engleză o zicală chinezească. De ce oare? Desigur că ştia efectul slab al unei asemenea exprimări în faţa unui japonez. Aşa că lui Nangi îi veni ideea că şarada fusese rostită numai pentru că mai erau ascultaţi de cineva.

Grinzile din tavanul companiei Sun Wa Trading începeau să se întunece. Afară lumina dispăruse, până şi cerul era negru şi de nepătruns. Pe jos era rumeguş, iar mirosul din aer te lua de nas. Dacă s-ar fi produs vreo mişcare prin întuneric, Nangi n-ar fi perceput-o. Cu toate că nu-l părăsea senzaţia că sunt ascultaţi.

— Cât de gravă a fost căderea cursului pentru dumneavoastră, domnule Nangi?

Liu turna iar ceai. Părea foarte preocupat să-şi scoată în evidenţă superioritatea în care-l puneau împrejurările actuale.

— Sunt sigur că deja ştii, domnule Liu, spuse Nangi prudent. Orice cădere a cursului în sine este rea. Cred că este ceva evident.

— Ceea ce este evident pentru mine, domnule Nangi, spuse Liu turnându-şi ceai, este că nu vă veţi descurca fără intervenţia noastră directă.

— Şi eu m-am gândit. De aceea am şi telefonat.

Probabil că aşa ceva urmărea, Liu mai întâi de toate: umilirea, făcându-l să recunoască verbal, deoarece dădu din cap ca şi cum ar fi auzit un compliment. Se aplecă asupra contractului.

— Cred că veţi găsi aici toate clauzele formulate cum se cuvine.

Vorbea ca şi când el ar fi întocmit actele, făcând mari concesii partenerului său, ca şi când el ar fi fost cel strâns cu uşa, nu Nangi.

Un timp, Nangi nu reacţionă deloc. Dacă s-ar fi grăbit ar fi însemnat să se lase umilit şi venind la această întâlnire, făcuse deja o concesie mai mare chiar decât şi-ar fi putut permite. După ce trecu un timp suficient, ridică hârtia şi începu s-o citească. Fiecare propoziţie îi îngheţa inima, fiecare clauză sub care era obligat să semneze îl făcea să-i vină rău. În clipa când îşi va pune stiloul pe hârtie, controlul efectiv al *keiretsu*-ului va trece în mâna şefilor lui Liu de la Pekin.

Chinezul pusese un stilou demodat chiar în mijlocul mesei. Nangi va fi obligat; să se întindă după el.

— Nu plănuim nici o intervenţie pe moment şi nici o schimbare de politică, spuse Liu. Nu sunt motive de îngrijorare.

— Mă gândeam la cele 35 de milioane, spuse Nangi.

— Trebuie livrate mâine dimineaţă, la ora 8.

Liu aprobă din cap, imperturbabil. Unde îi era acum comportamentul ferm şi superior de adineauri?

— Dacă îl veţi trimite pe domnul Su, sau pe oricare altul doriţi să desemnaţi, la Centrala noastră, suma cerută îi va fi înmânată.

„Da, gândi Nangi, mulţumită tovarăşului Chin ştii destule despre banca noastră.” Aşa gândi, însă altceva spuse:

— E întru totul satisfăcător.

Apoi, ignorând complet stiloul pus de Liu în mijlocul mesei, Nangi scoase din buzunar propriul stilou şi semnă ultima pagină a fiecărui act. Luându-şi stiloul de pe masă, Liu semnă la rândul său. Împinse copiile documentelor spre Nangi.

— Poate încă puţin ceai?

În întuneric, ochii îi zburdau de bucurie.

Nangi refuză. Pliind actele, care i se păreau încinse la pipăit şi murdare, era pe punctul de a se ridica, însă fu reţinut de gestul lui Liu.

Din buzunarul de la piept al chinezului apăru un plic roşu, lucios. Fără o vorbă, Liu i-l înmână.

Nangi îl privi întrebător.

— Domnule Nangi, noi, chinezii, avem un obicei. Cât se poate de civilizat. Suma din plic. Reprezintă transferul: transferul de proprietate, de putere, numiţi-l cum vreţi. Însă nu este o jignire, deoarece sunt bani primiţi în urma unui schimb.

Nangi mulţumi respectuos, ca şi cum ar fi fost doi oameni care schimbă amabilităţi pe o bancă dintr-un parc. Însă pe dinăuntru clocotea, ura năvălindu-i în sânge, crescându-i puţin pulsul. Nimic din înfăţişarea sa nu dezvăluia însă îndârjirea interioară. Pentru Liu şi pentru oricine se afla probabil ascuns în întuneric, Nangi era un om înţelept, un

afacerist cu judecată, aflat la ananghie.

Cu grijă, Nangi puse în buzunar plicul cel roşu, alături de documentul ce-i stătea la piept, greu ca plumbul. Îşi împinse scaunul din faţa mesei şi luându-şi bastonul, se ridică şi porni agale spre ieşirea din compania Sun Wa Trading, unde îl aştepta şoferul cu maşina lui.

Viaţa de noapte nu-l atrăgea sub nici o formă, aşa că se reîntoarse direct la hotel. Mâncarea i se păru ca cenuşa şi i se opri în gât, ca şi cum ar fi fost obligat să înghită contractul cu Liu sau şefii acestuia. Continuă să mănânce docil, până când goli farfuriile, iar, când încercă să-şi amintească ce mâncăruri comandase de fapt, constată că uitase. Dar n-avea importanţă.

Dezbrăcat, se aşeză în vârful patului cu ochii în tavan, dus cu gândul pe apele trecutului. Ca întotdeauna, *kanryodo* îl frământa. Samurai ai fost, samurai ai rămas, gândi el. E imposibil să-ţi atârni *katana* în cui, chiar dacă, precum în cazul lui, expresia trebuia luată în sens figurat, nu literal.

Ca în atâtea alte rânduri, figura lui Makita, *sempai*-ul său, îi apăru din norii amintirilor. Decât să-i lase să-i opereze stomacul bolnav, preferase să-şi facă *seppuku.* Îi ceruse lui Nangi să-l asiste şi după ce acceptase, Nangi îi luase sabia cea lungă, punând capăt cu o singură lovitură durerilor provocate de cele două tăieturi de *wakizashi,* una verticală şi alta orizontală, pe care şi le făcuse Makita cu propria mână.

Dar, cu toate că acela fusese singurul lucru onorabil pe care-l putea face, deşi Nangi nu avusese încotro, trebuind să se supună dorinţei *sempai*-ului său, totuşi, rămăsese înlemnit după ce văzuse sabia plină de sânge şi capul prietenului şi tatălui său adoptiv rostogolit pe *tatami;* tremura tot, de parcă se îmbolnăvise de friguri. Pielea îi frigea şi i se uscase gâtul, nemaiputând nici să înghită.

„Desigur, gândise atunci Nangi, Isus n-ar fi dorit aşa ceva.” Alergase deci la biserică şi intrând în confesional, mărturisise repede întregul păcat, descărcându-şi tot sufletul îngreţoşat. Însă nu se putea curăţi şi petrecuse

următoarele şase ore în genunchi, în faţa lui Cristos suit pe cruce, rugându-se pentru iertare.

Sato fusese nevoit să vină după el, încercând să-l convingă să părăsească sanctuarul în care lumea reală nu are ce căuta.

— Prietene, îi şoptise Sato, nu-i posibil să te învinuieşti singur. Ai făcut ceea ce trebuia făcut, ceea ce orice samurai ar fi făcut. Ai fost alături de prietenul tău când a avut cea mai mare nevoie de tine. Ce vrei mai mult? Ai îndeplinit ceea ce-ţi cerea *giri.*

Ochii lui Nangi se umpluseră de durere şi căinţă:

— N-am făptuit un lucru creştinesc, Seiichi-san...

La care Sato nu mai găsi alt răspuns decât să-l scoată pe Nangi afară de acolo.

Gândurile despre Makita îl duseră în mod inevitabil la *mabiki,* procesul de epurare ce a durat câteva zeci de ani, în care el trebuise să activeze la Minister în slujba *sempai*-ului său. Pe câţi, nu „ucisese" el, Nangi, distrugându-le orice şansă de a avansa în birocraţia japoneză? Întotdeauna îşi pusese această întrebare, deoarece era permanent frământat de faptele săvârşite de el atunci.

Shimada fusese cel dintâi; el însemnase începutul procesului *mabiki.* Plătise pentru lăcomia şi îngustimea vederilor sale. Nu fusese în stare să întrevadă sosirea schimbărilor şi astfel Nangi îl condamnase, ori la umilinţă, ori la moarte. Shimada a ales calea onoarei şi şi-a făcut *seppuku,* deschizându-i astfel drumul lui Makita, care a fost numit imediat ministru adjunct la Ministerul Industriei şi Comerţului.

Cu Shimada fusese cel mai greu. După el, *mabiki* devenise o jucărie, un concept uşor de acceptat pentru Nangi. Preceptele din *kanryodo* îi întăreau sufletul.

Acum, asudând într-o cameră de hotel într-o colonie străină înfiptă ca un piron la marginea continentului asiatic, după ce visul lui măreţ se destrămase, se întreba cuprins de milă dacă ucisese în numele lui Cristos.

Niciodată n-a putut spune mai apoi dacă telefonul l-a

sculat din somn sau l-a smuls numai din gânduri. În orice caz, se rostogoli din pat şi înşfacă receptorul. Cadranul ceasului său de mână îi spunea că până la ora 4 a dimineţii mai sunt treisprezece minute. Un chinez ar fi văzut aici o combinaţie de numere cu ghinion, dar lui Nangi nu-i păsa.

— Da?

— Fortuitous Chiu la telefon, se auzi o voce subţire prin fir. Mă aflu pe şoseaua Po Shan, la un bloc distanţă de apartamentul lui Pien-cea-Dornică.

Părea să gâfâie puţin. Nangi se ridică de pe scaun.

— Încă n-ai găsit posibilitatea să intri la ea?

— Ba am fost înăuntru şi am plecat.

Acum Nangi îşi dădu seama de emoţia vorbitorului.

— Cred că aţi face bine să veniţi aici de urgenţă.

— Ce s-a întâmplat?

— Scuzaţi-mi neciopleala domnule, dar nu cred că, dacă v-aş spune, nu m-aţi crede. Dacă veţi vedea cu ochii dumneavoastră, lucrurile se vor schimba.

— Vin imediat, răspunse Nangi cu inima începând să-i bată mai repede. Sudoarea i se uscase. Dându-şi jos picioarele din pat îşi luă bastonul.

Camera boltită nu avea nici aer, nici lumină. Nicholas auzi cum în spatele său scârţâie uşa prin care intrase, închizându-se automat. Auzise sistemul pneumatic şi nu-l încercă nici un fel de bucurie.

Singur şi într-o beznă completă, se îndreptă spre locul pe care *haragei* i-l desemnase ca fiind centrul încăperii. Rămase acolo nemişcat, cu simţurile în alertă. Era într-un birou cu mai multe scaune în jur, o lampă stinsă şi o maşinărie imposibil de numit fără s-o vadă. Mai era şi un fel de schelă de lemn, al cărei scop era iarăşi un mister pentru el.

Rămase în continuare nemişcat. Se afla în Hokkaido, însă nu ştia unde anume, deoarece Koten îl legase la ochi după ce-l legase de mâini şi de picioare. Fusese apoi dus şi depus în ceea ce bănuia a fi portbagajul unei maşini a sovieticilor şi încuiat acolo. Merseseră mai puţin de o oră. Considerând

viteza medie a maşinii de circa şaptezeci de kilometri pe oră, s-ar putea găsi la o distanţă aproximativă de cel mult şaizeci de kilometri faţă de *rotenburo*. Ştia însă că aceste date erau prea puţine pentru a-i fi de real folos.

Un bâzâit se porni prin întuneric, întrerupându-i gândurile. Era un zgomot foarte slab şi un om obişnuit nu l-ar fi putut percepe.

Nicholas se îndreptă imediat în direcţia acestuia, adulmecând ca un animal, cu respiraţia accelerată şi scurtă. Simţi mirosul când se afla la cinci metri de gaura de ventilaţie din perete şi se îndepărtă în grabă. Nu făcea decât să prelungească puţin momentul când îşi va face efectul cloroformul pătruns în cameră. Dar acum orice clipă îi era necesară şi preţioasă.

— Nu văd de ce să aşteptăm atât, spuse doctorul pe un ton hotărât. Gazului îi sunt suficiente trei minute şi jumătate ca să umple complet camera.

Răsuci mâna pentru a se uita la ceas, în aşa fel încât să le reamintească celor de faţă că trecuseră aproape 15 minute de când dăduseră drumul la gaz în cameră, un somnifer combinat pe bază de cloroform, cu mare eficacitate în momentul inhalării.

— Răbdare doctore, spuse calm Viktor Protorov. Apreciez întru totul entuziasmul dumitale în adormirea unui nou „client”, dar cred că ştiu eu cum este mai bine în cazul de faţă.

Doctorul înălţă din umeri, începând să fredoneze în grabă „Ţaristul şi revoluţionarul”, un cântec popular pe care îl ştia de la bunicul său încă din copilărie, numai pentru a le arăta tuturor că el nu este o marionetă a lui Protorov, precum ceilalţi.

Împreună cu doctorul şi Protorov mai erau de faţă Piotr Alexandrovici Russilov, Koten şi alţi doi proaspeţi locotenenţi aflaţi sub comanda directă a lui Russilov. Cele mai recente informaţii în codul Alfa-3 îi aduseseră lui Protorov la cunoştinţă faptul că Evgheni Mironenko,

colonelul de la GRU, primise din partea compatrioţilor suficiente aprobări pentru a-l lăsa pe Protorov să convoace o şedinţă a Statului Major. Aveau să fie prezenţi toţi generalii cu experienţă. Tot ceea ce se impunea acum, se menţiona în comunicatul lui Mironenko, era ca Protorov să le dea generalilor o dovadă a puterii sale.

„Dovada puterii mele, gândi Protorov, *Tenchi!* După care, pentru prima dată în istoria lor, GRU-ul şi KGB-ul se vor uni pentru o cauză comună. Kremlinul va tremura la zgomotul cizmelor noastre, bătrânii vor cădea în faţa noastră ca spicele; zilele birocraţilor vor fi de domeniul trecutului; toţi ruşii se vor înrola. Şi vor mărşălui sub comanda noastră. Mijesc zorii zilei celei De-a Doua Mari Revoluţii!”

Abia dacă-şi putea reţine entuziasmul; nici măcar Russilov nu va trebui să bănuiască marile schimbări apărute la orizont. Nu încă. „Va conduce cu puteri depline Direcţia a noua, gândi Protorov. Dar nu trebuie să-i dau prea mult o dată şi nici prea curând.”

— Gata, aerisiţi camera, ordonă el.

Unul dintre proaspeţii locotenenţi, ca răspuns la un semn făcut de Russilov cu mâna, închise un robinet şi deschise altul. Două ventilatoare acţionate de motoare de 150 CP traseră gazul toxic afară din cameră. Când se stinse becul roşu şi se aprinse cel verde, Protorov ordonă să se deschidă uşa blindată a camerei în care fusese dus Nicholas.

Koten intră cel dintâi, urmat apoi de Russilov şi de cei doi tineri ofiţeri. Doctorul şi Protorov intrară ultimii. Înăuntru aerul era normal. Nu mai mirosea a gaz nociv.

Alaiul intră în cameră ca un grup de gentlemeni la vânătoare: îngâmfaţi de superioritatea statutului lor, însă conştienţi şi de faptul că se aflau în preajma unui vânat necunoscut şi extrem de periculos.

— Pare destul de cuminte, spuse doctorul punându-şi ochelarii pe nas. Nu cred ca asupra lui gazul să fi avut alt efect decât la ceilalţi.

Luându-l ca de obicei drept un mare prostănac, Protorov îi făcu semn lui Koten. Când uriaşul luptător *sumo* se puse în mişcare, Protorov i se alătură şi se apropiară amândoi,

umăr la umăr, de locul unde stătea Nicholas întins pe partea stângă.

— Respiră adânc şi regulat, observă doctorul după ce dădu un înconjur celui căzut. Nici un licăr în ochi; pulsul s-a micşorat, iar culoarea pielii indică starea de inconştienţă „delta”.

Recitase constatările lui medicale ca pe o litanie împotriva a ceea ce nu înţelegea şi prin urmare, nu putea ţine sub control.

Din locul în care se afla, Protorov îi făcu semn lui Russilov să treacă în spatele lui Nicholas.

— În regulă, îi spuse apoi lui Koten.

Nicholas îşi azvârli picioarele înainte, spre matahala care se apropia. Nu-i fusese greu să-şi oprească respiraţia când dăduseră drumul la gaze în cameră. Cel puţin opt forme diferite de luptă *ninjutsu* au la bază exerciţiile respiratorii şi reglarea sistemului respirator, asemeni practicilor yoghinilor tibetani. Exerciţii care aveau ca efect şi reglarea temperaturii corpului.

Doctorul schelălăi şi dădu să fugă spre perete când Nicholas îl lovi pe Koten cu călcâiele în genunchi şi nu în pântece cum ar fi procedat un necunoscător în domeniul luptelor *sumo.*

Koten era incredibil de iute şi aproape că reuşi să evite lovitura lui Nicholas. Însă nu complet. Reuşi să nu se aleagă cu încheieturile picioarelor zdrobite, deplasându-se puţin din drumul loviturii, slăbindu-i efectul. Însă tot căzu la podea.

Nicholas auzi ordinele urlate de Protorov, îl zări pe doctor, îndepărtându-se cât mai mult de învălmăşeală şi pe cei doi tineri ofiţeri apropiindu-se. Era sigur că se va putea descurca în faţa lor. Însă ceva îl neliniştea, şoptind minţii sale că tot e vorba de o disproporţie. Era preocupat de Koten, iar în minte frământa stratagemele unei lupte împotriva a patru duşmani.

Patru!

Acesta fu ultimul lui gând coerent, înainte ca Russilov să-i înfigă în braţ un ac lung de circa cincisprezece cm. În cele din urmă, ochii i se înceţoşară. Vedea cinci umbre mişcându-i-se pe dinainte, fiecare inamic se transformase în cinci imagini şi toţi se repeziră asupra lui, după care simţi croşeul lui Koten în obraz, ca şi cum ar fi fost cinci lovituri.

Cele cinci pete negre se transformară în cinci abisuri în care se prăvăli. Ecourile vocilor îi răsunară îndelung în auz, cuvinte fără nici un sens pentru el, întrebări fără nici un răspuns. După care puternica injecţie îşi făcu efectul şi căzu în nesimţire.

— Bine lucrat, îi spuse Protorov lui Russilov. Vezi doctore, continuă el, contrar celor citite de dumneata în cărţi, nu avem de-a face cu un om obişnuit. Asta te putea atinge cu un deget şi mureai pe loc.

Doctorul tăcu; tremura fără a scoate o vorbă, gândindu-se: „Nu înţeleg deloc. De mult trebuia să se afle în stare de inconştientă”.

— Poate că şi de astă dată se preface...

Protorov pufni:

— Nu cred. Nu poate lupta împotriva injecţiilor.

Dădu din cap spre schelăria de lemn dinspre peretele din fund.

— Hai, Koten, şopti el. Leagă-l!

Trebuie să te reîntorci la începuturi... la începuturile lui. Cuvintele lui Masashigi Kusunoki îi reveneau în minte din subconştient, răzbătând în convorbirea dintre Sato şi Phoenix. Akiko pusese această porţiune de casetă de nenumărate ori, ca şi cum ar fi sperat astfel să ajungă la unele lămuriri, însă derularea şi ascultarea casetei fu zadarnică.

Se afla în camera lui Koten, stând cu genunchii la gură, ţinându-şi mâinile în jurul picioarelor. Era goală, iar în lumina discretă a veiozei pielea avea un luciu de parcă s-ar fi uns. Pe cât era de luminată, tot pe atât era ascunsă de umbre. Luminată şi ascunsă, aşa era şi pe dinăuntru.

Cei care l-au trimis, care l-au pregătit reprezintă un mare

pericol pentru Japonia. Erau cuvintele lui Masashigi-san.

Masashigi. Ce-i venise ei să se ducă la *ryu*-ul din Gyokku? Nu ştia şi nici nu-şi mai amintea. Totuşi îşi reamintea când îl întâlnise pe Masashigi Kusunoki pentru prima dată. Era ca şi când descoperise o anumită legătură cu trecutul ei – cu un *anumit* trecut. După cum în viaţă aparţinuse lui Saigo, în artele marţiale aparţinuse lui Masashigi. Fusese măritată cu Saigo timp de trei săptămâni, şase săptămâni după ce părăsise castelul lui Kyoki.

La Gyokku îi aranjase şederea Masashigi-san. Plecaseră împreună, când protestase celălalt *sennin* din *ryu;* nu puteau admite ca ea – o femeie – să mai rămână acolo.

Amândoi se duseseră la Tenshin Shoden Katori, în Yoshino.

De ce făcuse el acest sacrificiu pentru ea? Ce văzuse *sensei*-ul la ea? Ce avea ea deosebit? Cât se înşelase! Tot ce i-a adus încrederea lui a fost doar moartea, moartea de mâna celei căreia îi luase el apărarea.

Akiko îşi reaminti zâmbetul ce i-a veştejit faţa ca un crin în momentul trecerii din viaţă spre moarte. De ce?

De ce zâmbeşte omul în acest moment? În viaţa lui Masashigi-san tristeţea nu avea ce căuta. Era bine integrat în Univers în armonie cu sine şi cu elementele cosmice. Nu şi-ar fi putut dori moartea. Cel puţin în ochii lui Akiko, trecuse drept un fel de sfânt. Era unul dintre motivele pentru care şi-l alesese drept primă victimă. Dacă mascarea *wa*-ului, deprinsă de la Kyoki, va da rezultate asupra unui astfel de om, atunci va fi eficace asupra oricui.

În aer plutea ceva, probabil o aromă, pe care Akiko n-o putea identifica. Îşi înălţă capul, bănuind că nu mai este singură. O clipită, se produse un curent de aer dinspre *jusuma* întredeschisă. Hârtiile de pe biroul dintr-un colţ îndepărtat al camerei foşniră. Putea să fie doar vântul, la urma-urmei.

Akiko se înfioră puţin. De ce-şi răscolise ea acum amintirile? *Cei care l-au trimis, care l-au pregătit, reprezintă un mare pericol pentru Japonia. Masashigi-san* se referise la

muhon-nin-ul Tsutsumu. Pe celălalt *muhon-nin,* pe Tengu, îl ucisese ea cu mâna ei, ducând înapoi ceea ce furase el din *ryu.*

Acum era convinsă că la Tenshin Shoden Katori se mai află şi un al treilea trădător. Masashigi Kusunoki se ridică în faţa ei ca o nălucă, cerându-i să îndeplinească misiunea în vederea, căreia o antrenase el; să împlinească promisiunea pe care numai el o citise în sufletul ei. Se gândi la Sato, la Phoenix, la Nicholas, aflat acum în nord la Hokkaido. Mai ales la Nicholas se gândea.

Se ridică şi plecă în dormitor. Scoase un kimono din fundul unui sertar în care Sato n-ar fi avut ce căuta vreodată. Era brodat cu modele gri deschis pe un fond cenuşiu închis. Într-o parte, sus, o pată maronie amintea de sângele împroşcat din rana sensei-ului.

Încet, cu emoţie, îl îmbrăcă. După câteva clipe era gata. Se îndreptă spre nord.

Când se trezi, Nicholas văzu că este legat ca pe o roată de execuţie din Evul Mediu. Îşi revenise repede din starea de inconştienţă, dar îşi ţinuse ochii tot încinşi, fără a-şi schimba ritmul respiraţiei, fără a da vreun indiciu celor pe care-i presupunea încă prezenţi în hrubă, că-şi recăpătase cunoştinţa.

Nu ştia ce fel de injecţie îi făcuseră, însă fusese puternică şi efectul ei nu încetase încă. Se simţea uşor ca fulgul şi avea ameţeli; nu era tocmai sigur că se poate baza complet pe simţurile sale. Cu toate acestea, raţiunea îi dicta că trebuie să redevină stăpân pe sine.

Era legat de degete, de încheieturi, de coapse, de mijloc, de glezne, cu nişte curele din piele. Nu atingea podeaua cu tălpile, fiind suspendat în aer. Îşi reaminti vag schelăria de lemn.

Ceea ce-l îngrijora însă cel mai mult era Protorov.

Inteligenţa lui trebuie să-l fi pus în gardă că Nicholas nu era un om obişnuit. El singur dintre toţi ruşii acolo de faţă şi-a dat seama că antrenamentul i-a permis lui Nicholas să reziste la gazul acela. Îl aranjase pe Nicholas de minune

trimiţându-i-l pe Koten drept ţintă principală, în timp ce el se ţinuse deoparte. Lipsise însă tânărul ofiţer ce primise misiunea de la *rotenburo*, Russilov. De fapt, nu lipsise, ci se aflase în spatele lui Nicholas. Şi nu avusese timp suficient ca să-l detecteze prin *haragei*. Încordarea momentului fusese prea mare. Lui Nicholas îi veni o clipă prin minte că începuse să îmbătrânească. Ar fi trebuit să sesizeze prezenţa lui Russilov. Subestimase capacitatea sovieticilor mai ales a lui Protorov şi aceasta îl costase scump.

Deschise ochii.

— A, spuse amabil Protorov, te-ai bucurat de aceste clipe de odihnă?

„Cum de ştie aşa multe despre mine?” se întrebă Nicholas, încercând să-şi îndoaie degetele. Cureluşele de piele îl împiedicau însă. „Interesant, gândi Nicholas. A avut totul pregătit pentru primirea mea, desigur că aparatura asta nu i-ar fi trebuit în cazul unui prizonier obişnuit.”

Nicholas îşi dădea seama de numărul celor din hrubă; în afară de el şi de Protorov mai erau doi: Russilov şi doctorul, precum şi de locurile ocupate de fiecare dintre ei. Russilov stătea în spatele lui şi în dreapta şefului, doctorul era în stânga, lângă umărul lui Nicholas, pe scaunul din apropiere având o trusă medicală.

Protorov nu era interesat să obţină un răspuns de la captiv. Despături însă o foaie de calculator, fluturând-o în urmă ca pe o coadă. Ridică o pagină sub ochii lui Nicholas. Acesta se uită la semnele imprimate acolo, încercând să se concentreze. Se gândi că mai văzuse aşa ceva prin reviste americane, cum ar fi *Scientific American* şi *Smithsonian,* reprezentând scanări amănunţite transmise de sateliţii celor de la NASA, în trecerile lor peste suprafaţa Pământului.

— Îţi pare cunoscută această zonă, *gospodin* Linnear? Până acum, Protorov vorbise cu el numai în ruseşte. Ar trebui s-o cunoşti. Este jumătatea nordică a insulei Honshu, întreaga insulă Hokkaido cu strâmtoarea Nemuro, precum şi sudul Kurilelor.

Protorov nu-l slăbea pe Nicholas din ochi.

— Aici, continuă el, bătând cu degetul pe unul din semnele roşii de pe hârtie, în largul mării, se află o falie între două plăci tectonice. Aici şi aici, chiar pe insula Honshu, se află epicentrul unor puternice cutremure, care se vor declanşa săptămâna viitoare. Magnitudinea lor va depăşi şapte grade pe scara Richter. Deja a fost perceput un început de cutremur aici, la nord-vest de Tokyo.

Protorov pocni două degete, iar Russilov, ca un asistent de prestidigitator, schimbă hârtia cu o altă imagine. Aici se reproducea în detaliu o porţiune mărită din imaginea anterioară.

— De data aceasta, aici, continuă Protorov să împungă hârtia cu degetul, se află un alt punct fierbinte, însă, atenţie, mare atenţie, nu este vorba de o greşeală de geologie. Este exact un punct în care nu s-a mai detectat până acum nimic de genul acesta. Nu există nici un motiv *natural* pentru apariţia acestei pete roşii.

Hârtia foşni ca o insectă stârnită.

— Cum explici asta, *gospodin* Linnear?

— Ce naiba sunt şi chestiile astea la care mă uit?

Protorov îşi plescăi limba de cerul gurii.

— Chiar asta ar fi de spus...

Nicholas îşi amintea cum, în adolescenţă, avusese ocazia să vină în contact cu unele călugăriţe japoneze. Vederea lor i se păruse absurdă. Spiritul japonezului se integrează perfect în natură, se armonizează cu elementele cosmice. În gândul său, creştinismul promova o ordine divină stabilită de omul însuşi, deşi aderenţii acestei dogme susţin altceva. Istoria bisericii catolice reprezintă un drapel mânjit de sânge, fluturat întru slava conceptului de dominare.

Toţi catolicii, descoperise el, erau nişte îngâmfaţi, mai ales călugării şi preoţii. Credinţa lor neţărmurită într-o moralitate cu vederi înguste îi făcea să nu ia în considerare absolut nici un factor natural. În ierarhia bisericească, natura umană precum şi a mediului înconjurător nu au nici o importanţă. Morala lor neabătută îi face surzi, orbi şi muţi.

Acum, lui Nicholas îi trecu prin cap, deşi îi venea să urle în faţa unei asemenea comparaţii, că Viktor Protorov făcea

dovada acelor calităţi proferate cu atâta îndrituire de Biserică. Nu era departe de preoţi deşi n-ar fi fost capabil să înţeleagă aspectul; comunismul era tot la fel de orb în susţinerea moralităţii sale ca fiind justă, pe cât era şi catolicismul.

— Dacă nu-mi spuneţi despre ce este vorba, *gospodin* Protorov, nu vă pot da un răspuns coerent, spuse Nicholas.

— Prin urmare, încerci să susţii că nu recunoşti conturul insulelor văzute de la înălţime? Protorov vântură hârtiile prin aer, apoi le duse iar la spate, în chip de coadă. Să zicem că imaginile sunt luate de la înălţimea de 35,888 kilometri faţă de pământ. De către un satelit lansat pe orbită staţionară, oprit asupra unui punct din Pacific.

Protorov făcu un pas mai aproape.

— Vezi aici, *gospodin* Linnear? Este strâmtoarea Nemuro. Pe aici trece graniţa dintre Japonia şi URSS. Ochii îi sclipeau febrili. Şi mai departe, vezi zona asta roşie? Se află pe fundul strâmtorii Nemuro, atât pe teritoriul japonez, cât şi pe al nostru!

Făcu un semn cu capul şi Nicholas ştiu ce avea să urmeze. În situaţia de faţă corpul îi era imobilizat, însă mintea îi era liberă. Acul de oţel nichelat îl înţepă în braţ, abia la un centimetru distanţă de prima injecţie. Pielea i se umflă după înţepătură, iar serul i se răspândi în corp. Simţea că se îneacă; simţea nevoia acută de a urla. Bătăile inimii i se accelerară teribil.

Disciplină.

Îşi luă conştiinţa de mână aşa cum face un tată cu fiul său speriat şi păşi în locul unde frica nu mai există. Păşi în *Getsumei no michi.*

De undeva din depărtări, Protorov striga cu un glas ce se dilua treptat:

— Ce ştii despre *Tenchi?* Până unde merg cunoştinţele lui Minck în această privinţă? O să-mi spui tu, *gospodin* Linnear. Măcar atâta tot aflu eu de la tine, înainte de a te vedea mort!

— Îmi spui acum de ce m-ai urmărit până în Hawaii?

Rick Miliar şedea la un capăt al plutei de plastic transparent pe care o închiriaseră de la hotel. Picioarele lui lungi şi bronzate se bălăceau în apă. Avea pe el un slip îngust precum cel purtat de surferi, cumpărat în Lahaina.

— Cred că deja cunoşti răspunsul.

Justine zâmbi. Îşi simţi inima mult mai uşoară decât în ultimele luni.

— Mă consider flatată că vrei să-mi faci curte...

Miliar zâmbi fără prefăcătorie.

— Înţelegi... nu numai poftele mă atrag spre tine. Te vreau înapoi la firmă, indiferent ce s-ar întâmpla între noi.

— S-a şi întâmplat deja, spuse ea. De fapt, mă bucur că ai venit.

Cu ochii în apă, el urmări un roi de peşti aurii, dincolo de reciful deasupra căruia pluteau.

— Trebuie să-l iubeşti mult, din moment ce i-ai rămas aşa fidelă...

Gândul ce-i veni în primul rând Justinei, gând care o urmărea îndeaproape, fu amintirea trezirilor în miezul nopţii, îngrijorată şi speriată, abia reuşind să-l prindă pe Nicholas de mână. Avea o mână cum nu mai întâlnise; ar fi stat culcată şi i-ar fi mângâiat muchia palmei, bătătorită şi tare ca oţelul. Ca şi când ar fi legănat în braţe un ursuleţ; gestul ei o liniştea şi o făcea să adoarmă din nou.

Însă aceste zile erau de domeniul trecutului şi ea era o altă Justine. Nu mai credea că acele temeri şi griji se vor reîntoarce în viaţa ei.

Urmărind în zare canalul Molokai scăldat în lumina soarelui, brăzdat pe alocuri de splendidele spinări albe sau negre ale balenelor, îşi văzu propria adolescenţă ca aparţinând altei fiinţe; clar, imparţial, cu obiectivitate.. Se detaşase deja de ea.

Se gândea acum că întotdeauna se temuse de dragoste. De dragostea adevărată, aşa cum o nutrea pentru Nicholas. Întreaga ei viaţă de adult fusese o confruntare cu bărbaţii incapabili să-i asigure stabilitatea unei convieţuiri reciproc împărtăşite. Fusese cel mai ades atrasă de bărbaţi care

tânjeau după ea, gata s-o părăsească de bunăvoie, s-o lase într-o situaţie în care de altfel se simţea mult mai sigură, într-o singurătate de fetiţă în care, descoperire mai nimicitoare ca toate celelalte, se simţea sigură de intervenţia tatălui său, de protecţia şi de dovada dragostei lui.

Se gândi atunci că ea însăşi născocise că el i se amesteca în viaţă. Acum înţelegea că acest amestec în propria viaţă slujise fetiţei din sufletul ei ca o asigurare că era încă iubită de tăticul ei, că încă ţinea la ea destul pentru a renunţa un timp la programul lui foarte aglomerat, făcând ceva şi pentru ea.

Nemişcată, stătea sub soarele hawaian, privind cu greu împotriva luminii orbitoare spre insula care adăpostise pe vremuri o leprozerie. Îi părea o ironie a soartei şi un lucru oarecum normal să fi venit atâta drum ca să ajungă aproape de Molokai. Bineînţeles că acum era conştientă de motivul pentru care ajunsese ea aici. Se afla la depărtare de 6 000 de mile de acasă, la 3 000 de mile de Nicholas.

— Ţi-ar plăcea să înotăm? o întrebă Miliar şoptit.

Justine se întinse şi-l apucă de braţ:

— Dacă ţii să înoţi, du-te! Vin şi eu peste un minut-două.

Ei dădu din cap şi se lăsă să alunece peste pluta pneumatică, îndepărtându-se de ea într-un crawl lenevos, punându-şi toţi muşchii la lucru.

Ea îl urmări galeşă, cu o mulţumire detaşată pe care nu crezuse până acum că o va trăi. Era un bărbat chipeş, de dorit în orice privinţă. Câte din prietenele ei îndepărtate sau apropiate, n-ar fi dat orice ca să se afle acum în locul ei? Râse zgomotos. Bine te simţi ca femeie dorită de un asemenea bărbat. Dar şi mai bine se simţea amintindu-şi de iubirea pentru Nicholas, deoarece simţea cu o minunată intensitate spiritul lui Nicholas alături de al ei, de parcă el ar fi înotat atât de aproape.

Ultima lor ceartă i se păru acum josnică şi caraghioasă, deşi la vremea respectivă luase proporţiile unei lupte titanice. Asta pentru că nu se înfruntase cu Nicholas, ci cu ea însăşi. Recunoştea acum că simţise o teamă când îi

spusese ce se petrecuse, crezând că omul cu care se va mărita va fi o reîncarnare a tatălui ei.

Acum înţelegea că se temuse numai deoarece o parte inconştientă a fiinţei sale dorise acest lucru. Căci Nicholas nu era tatăl ei; ceea ce făcea cu propria viaţă îl privea... dar acum o privea şi pe Justine. Amândoi trebuiau să-şi poarte de grijă. Cum ar fi spus Nicholas? Fiecare are *karma* lui. Zâmbi din nou, da, aşa ar fi spus, *karma.*

Iar *karma* ei îi spunea că trebuie să fie în preajma lui, fie că se afla sau nu în fruntea companiei Tomkin Industries sau în orice alt loc. Nu se temea să-şi dea inima unui bărbat şi nu se temea să-şi lege viaţa de a altuia. De fapt, era conştientă că tocmai aşa ceva îşi dorea.

Înotă uşor în apă spre locul în care Rick făcea pluta, urmărind în zare salturile leviatanelor.

— Ţi-ai încheiat cugetările? întrebă el într-o doară.

— Cugetările... Justine râse veselă. E o chestie de oameni maturi, nu? Am avut destule lucruri pe cap...

El o privi îngrijorat, ca şi cum Justine se transformase brusc dintr-o păpuşă într-un doberman.

— Vrei să te întorci la mine şi să fii şefa sectorului de design? o întrebă el.

Justine deveni serioasă.

— Rick, înainte de a lua vreo hotărâre, trebuie să-ţi înnoieşti unele promisiuni.

El înclină capul:

— Voi face tot posibilul.

— Bine (îl cercetă cu privirile). Am plecat atât de repede, că n-am avut timp să iau legătura direct cu Mary Kate, deşi i-am transmis un mesaj prin oamenii ei. Asta înseamnă că, cel puţin pentru moment, trebuie să te cred pe cuvânt – se opri intenţionat pentru a vedea dacă va încerca să se dezvinovăţească, iar când văzu că el tace, continuă. Dacă ai concediat-o scurt şi împotriva voinţei ei, dacă m-ai avut pe mine în vedere înainte de a o pune pe ea pe liber, după cum ţi-am mai spus, nici nu vreau să aud de propunerea ta. Este ultimul meu cuvânt şi nu mi-l retrag.

— O.K., s-a făcut. Te asigur. Te-am înţeles cât se poate

de bine şi clar. Mary Kate nu era în apele ei la noi; şi reversul este la fel de adevărat. Când te-am întâlnit, ajunsesem deja la o înţelegere cu ea. Am încercat s-o ajut, Justine. Voiam să se poată descurca. Dar adevărul e că nu mai făcea faţă. Şi era destul de inteligentă ca să-şi dea seama, asta este povestea ei.

— Prin urmare, aţi vorbit despre plecarea ei înainte de a fi luat masa cu mine.

— Da.

— Rick, pentru mine povestea asta are o importanţă extrem de mare, aşa că nu vreau să se comită vreo greşeală. O discuţie la telefon cu Mary Kate îmi va fi suficientă.

— Aşadar, cred că va trebui s-o suni, Justine. Mi-ar plăcea să te încrezi în vorbele mele, deşi înţeleg că, pe bună dreptate, te poţi îndoi. Prietena ta nu îţi va spune nimic în plus. Asta-i tot.

Justine consideră că era momentul să se pună capăt tensiunii. Zâmbi şi îl stropi cu apă.

— Atunci, cred că am să-ţi accept propunerea...

Plutiră amândoi pe apă ca două dopuri de plută, în bătaia fluxului ce mărşăluia în valuri spre reciful de corali, spărgându-se de ţărm.

— ... însă chiar în clipa de faţă am să plec în Japonia.

El înţelese ce voia să spună. Aflase de la ea despre Nicholas, despre călătoriile lui şi despre relaţiile dintre cei doi. Zâmbi, cu oarecare urmă de melancolie. Aşa ar fi zâmbit un pescar în clipa în care peştele i-ar fi rupt în cele din urmă firul undiţei, după ce s-a zbătut până l-a făcut să transpire. Ar fi regretat eşecul, însă ar fi admirat prada scăpată: putea chiar să se bucure că în acea zi. Libertatea triumfase.

— Ştii, spuse el, eu i-am admirat întotdeauna pe japonezi pentru reclamele lor reuşite. Poate că te vei întoarce cu o mapă plină cu secrete de-ale lor.

Râseră amândoi.

Fortuitous Chiu nu răspunse, însă îşi duse degetul la buze şi-i făcu semn lui Nangi să-l urmeze. La un cvartal de pe Calea Po Shan, clădirile înalte din Mid-Levels, construite pentru lumea bogată din Hong Kong, se ridicau în jurul lor dându-le impresia că se mişcă printr-o uriaşă pădure de spectre.

Atmosfera era încărcată de ceaţă şi nu se vedeau nici stelele, nici luna. Lui Nangi îi convenea, nu i-ar fi plăcut să se ştie remarcat plimbându-se prin Colonie la ora 4 a dimineţii.

Apropiindu-se de un bloc-turn, Fortuitous Chiu îl trase pe aleea alăturată. Porniră amândoi pe drumul îngust umbrit şi plin de cutii goale de conserve şi de gunoaie.

Coborâră câteva trepte de beton şi intrară pe o uşă metalică. Se aflau în interiorul clădirii, la demisol. Tavanul era luminat de becuri slabe, înşirate în lungul unei conducte de plastic. Doi puştani chinezi jucau arşice pe coridor. Ridicară privirile, părând că l-au recunoscut pe Fortuitous Chiu, apoi îşi reluară jocul. Niciunul nu scosese o vorbă. Nangi nu-şi întrebă însoţitorul cine erau puştii. Înţelegea că în curând îl vor întâlni pe vărul Tok, cel cu numărul 438, care încă trebuia să fie ascuns în apartamentul lui Pien-cea-Dornică.

Organizaţia Triadei, care se infiltrase în majoritatea domeniilor chinezeşti din Colonie, inclusiv în corupta poliţie a Hong Kong-ului, era acum de aceeaşi amploare cu *San Ho Hiu*, asociaţia celor trei armonii. Odinioară această asociaţie fusese cea mai puternică organizaţie secretă a chinezilor din Colonia Coroanei. Fusese întemeiată de patrioţii înflăcăraţi care intenţionau să pornească o luptă de gherilă împotriva manciurienilor invadatori, ce alungaseră în 1644 tradiţionala Dinastie Ming.

Acum însă se războiau între ei pe străzile înguste ale Hong Kong-ului, lovindu-se cu satârele sau topoarele, pentru a obţine supremaţia asupra zonei respective. Numai urbanizarea pe scară mare reuşise acum să rupă cu atât succes unitatea familiei chineze. De asemeni, un rol hotărâtor îl avusese şi industrializarea prea rapidă a unui

popor preponderent agrar. La ora actuală, Triada ţinea loc de familie pentru mulţi tineri, găsind-o mult mai de încredere decât pe oricare şef de bandă pe cont propriu.

Au motive să se bată în stradă, gândi Nangi.

Ieşiră din ascensor la etajul 14, iar Fortuitous Chiu porni primul pe hol. Se opri în faţa unei uşi, scoase o legătură de şperacle şi începu să meşterească broasca. O descuie în câteva secunde.

Li se înfăţişă sub priviri un apartament în nuanţe de roz şi galben cald. Combinaţia culorilor îl enervă însă pe Nangi. Fu condus într-una din cele două camere spaţioase, care serveau de dormitoare.

Văzu sclipirea unor ochi tăioşi şi aceasta fu salutul tăcut cu vărul Tok. Era un om spătos, mult mai tânăr decât îşi închipuise Nangi că trebuie să fie un tip cu funcţii în Organizaţie şi avea o faţă periculoasă, brăzdată de cicatrici. Între cei doi veri, Nangi nu remarcă absolut nici o asemănare.

Înclinându-se, se apropiară de vărul Tok. În acelaşi moment, acesta se depărtă de ei. Nangi observă că ţinea atârnat de gât un aparat de fotografiat Nikon, cu lentile de 135 mm.

Între dormitoare se afla o uşă, deschisă doar o idee. Nangi distinse şoapte în dosul acesteia şi privind peste umărul lui Chiu, trase o ocheadă prin crăpătura uşii.

Văzu tocul unei ferestre, colţul unui scrin încărcat cu sticluţe de parfumuri scumpe şi câteva tulburi de ruj. Pe perete se vedea o ramă, însă tabloul îi era ascuns privirilor.

Un pat cu cuvertură roz, cearşaful galben. O grămadă de perne. Şi două corpuri despuiate. Contrastul era la fel de nepotrivit ca şi nuanţele camerei. Pien-cea-Dornică era întinsă voluptuos, pielea ei gălbuie strălucea în lumina slabă a veiozei.

Alături de ea, părând enorm şi copleşitor, se afla trupul rozaliu, păros pe alocuri şi bronzat parţial, al unui occidental.

Va să zică nu cu Liu îşi împărţea ea aşternutul, ci cu un

european mai înalt de 1,80, cu părul gras şi roşcovan, cu fruntea destul de înaltă, cu mustaţa groasă, cu ochii albaştri şi inteligenţi.

„Unde naiba am mai văzut eu figura asta?” se întrebă Nangi. Era sigur că pe moment nimeni nu i-ar fi putut da această informaţie. Se aşeză pe un scaun, pentru a vedea şi a asculta. Vorbeau englezeşte.

— Marţea viitoare vor aduce trei sferturi de tonă, spunea Pien-cea-Dornică. Ca de obicei, sarcina lui Liu va fi să introducă marfa în Colonie.

— O putem intercepta? întrebă roşcovanul. Au trecut doar şase săptămâni de la ultima razie.

— La mijloc nu e doar marfa (ochii lui Pien sclipiră). E vorba şi de informaţii. Informaţii strict secrete.

— Despre ce anume?

Ea râse şi-l lovi peste coapsa păroasă.

— Cât de mult te interesează?

— Pe mine? Dar nici nu-mi pasă.

Lui Nangi i se păru că omul are un accent scoţian.

— Atunci nu contează dacă n-am să-ţi pot spune.

Vocea lui Pien torcea ca o pisică în timp ce-şi plimba mâna pe coapsa musculoasă a roşcovanului şi-i cuprinse în palmă penisul.

Roşcovanul îşi închise ochii pe jumătate.

— Am jurat să păstrez secretul.

— Deşi mie nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, draga mea. Guvernul Majestăţii Sale s-ar putea arăta interesat de-această foarte secretă informaţie.

Degetele ei se strânseră uşor.

— Şi eu cum ies din încurcătură acum? Doar n-o să-i trădez pe cei care mi-au acordat încredere, nu?

Roşcovanul mormăi slab:

— Din moment ce ai apelat la ajutorul meu, iubito, cred că ar trebui să-mi spui.

Scrâşnea din dinţi de plăcere, sub mângâierile mâinii ei.

— Ce mare e! Privirile ei se îndreptară spre locul mângâiat. Întotdeauna mă uimeşte când se scoală (îşi ridică

ochii spre el). Dacă aşa stau lucrurile, am să-ţi spun.

Nangi observă că discuţia lor devenise un joc erotic. Intenţionase de la bun început să-i spună totul. „Prin urmare” îşi spuse el, „aşa îşi măreşte Pien veniturile. Femeia de încredere şi confidenta celui mai puternic comunist chinez din Colonie, îl vinde celorlalţi”.

Îl strângea de organ din ce în ce mai tare. Nu-şi lua ochii de acolo.

— Informaţia se referă la noi investiri în funcţiile de sus ale comuniştilor infiltraţi în Guvernul Coloniei, în poliţie şi în securitate.

— Nu mai spune!

Nangi nu-şi dădea seama dacă reacţia vocii lui se datora ştirii său mângâierilor lui Pien-cea-Dornică. Acum începea să priceapă de unde i se trăgea porecla.

Râzând zglobie, chinezoaica sări deasupra roşcovanului întins, înfigându-şi complet înăuntru scula întărită a acestuia, dintr-o singură mişcare, precisă şi rapidă. Închizând ochii, se lăsă pe el cu toată greutatea, fremătând de plăcere.

— Freacă-mă pe sfârcuri, gâfâi ea. Îmi place când mă freci!

El îşi ridică mâinile ascultător, iar femeia strigă ascuţit, excitată. În acest moment, din camera alăturată, vărul Tok se repezi să tragă poze cu Nikon-ul, una după alta, teleobiectivul asigurându-l că cei doi vor ieşi clar din fotografii. În spatele lui, Fortuitous Chiu mări volumul casetofonului pregătit pentru înregistrare.

Pe patul galben-rozaliu, roşcovanul îşi împingea fesele în sus într-un ritm nebunesc, de parcă ar fi vrut să scape de călăreaţa de deasupra, deşi se înţelegea că nu aşa ceva urmărea. Însă era departe de a-şi uita misiunile prioritare.

— Nu vreau să-l compromit pe Liu. Cred că îţi dai seama.

Pien-cea-Dornică clipea des şi gemea.

— Ştiu... Ooh!... Şi el ştie. A aranjat totul la perfecţiune.

Începu să strige.

— Ooh, acuma, acuma, acuma, armăsarule! Dă-i drumul!

Goleşte-te!

După aceea, tiptil, unul câte unul, Nangi şi Fortuitous Chiu se strecurară afară pe drumul pe care veniseră, la demisol, cei doi puştani încă mai jucau arşice.

Afară, pe aleea murdară, Nangi îşi şterse fruntea cu batista.

— Asta nu-i femeie, spuse el. E Liu în persoană! Asta face joc dublu. Fecioară Maria, în mod sigur o să fie ucis cât de curând!

— Până acum nu s-a întâmplat să-l ucidă nimeni, râse Chiu din toată inima. E un om foarte iscusit... pe cât este de jigodie.

Nangi se străduia din răsputeri să-şi înfrâneze bucuria; avea lucruri mai serioase pe cap, aşa că nu era momentul să se lase pe mâna unor emoţii mărunte şi dăunătoare.

Simţea că sortii se vor întoarce în favoarea lui şi începu să se gândească cu înfrigurare. Trebuia să fie sigur şi prin urmare avea nevoie de ajutor.

— Chiu, începu el, cum putem fi noi siguri că spusele acelei femei nu sunt o dezinformare comunistă?

— În mod normal, n-avem cum să aflăm, răspunse chinezul. Desigur că eu nu am multe antene printre comunişti, iar vărul meu Tok nu are deloc legături cu ei.

Zâmbea din nou, iar Nangi se întrebă ce putea fi aşa amuzant. Însă nu se îndoi că va afla ce înseamnă acel zâmbet.

— Cred că totuşi în cazul de faţă nu avem nevoie de nici o altă confirmare, continuă tânărul. Deoarece, înţelegeţi, împieliţatul de străin din braţele lui Pien nu era altul decât Charles Percy Redman în persoană: şi nimeni din tot Hong Kong-ul, cu atât mai puţin Pien, n-ar îndrăzni să-l îndoape cu informaţii false. E atât de suspicios c-ar prinde-o imediat.

*

* *

— Cum adică nu poţi s-o citeşti?

— Nu pot, Protorov-san, răspunse Koten.

— Dar e în limba japoneză, nu?

Protorov, care nu se străduise niciodată să înveţe limba

japoneză din cauză că era grea şi cerea mult timp de studiu, nu înţelegea totuşi cum de mai sunt şi alţii în aceeaşi situaţie.

— Este şi nu este...

— Eu nu te plătesc ca să-mi vorbeşti în cimilituri...

— Am executat ordinul, spuse uriaşul campion de *sumo.* M-am infiltrat în *kobun*-ul lui Sato, am colaborat cu locotenentul dumneavoastră Russilov, în operaţiunea de la *rotenburo* şi drept urmare, ne-am pierdut şi ultimul spion. Eu mi-am făcut datoria.

— Datoria ta, îl repezi Viktor Protorov, am să-ţi spun eu care este: să-mi citeşti hârtiile de la Tenshin Shoden Katori. De asta depinde însăşi viaţa ta.

— Atunci voi muri în mod sigur, Protorov-san, pentru că nu le pot citi. Într-adevăr este un scris cu caractere chinezeşti, din care se trage şi scrierea japoneză. Totuşi sunt folosite ideograme la care scrierea *kanji* a renunţat de mult, considerându-le probabil prea complicate, dificile şi cu posibilităţi de a primi o interpretare eronată (îşi întinse palma, cu degetele răsfirate). Ori astea, ori o scriere arabă, pentru mine sunt tot una. Nu mă îndoiesc că e vorba de o scriere codificată specifică acelui *ryu.* Dacă m-aţi fi lăsat pe mine să conduc misiunea de la *rotenburo,* spionul dumneavoastră nu s-ar fi aflat acum la doi metri sub pământ, ci ar fi fost prezent aici şi ne-ar fi tradus hârtiile astea. Fără îndoială că ar fi fost capabil, ridică din umeri, apoi îi lăsă în jos. Dar aşa...

Protorov bătu darabana pe masă, strânse maldărul de hârtii sub palme. Era nedrept! Planul *Tenchi* să se afle sub mâinile lui, rodul celei mai importante acţiuni duse de el pe cont propriu, sabia de care avea nevoie pentru a spinteca generalii GRU şi a face să înlemnească întreaga Armată Roşie în vederea începerii loviturii sale şi el să nu-l poată descifra! De necrezut!

O clipă se gândi că o va lua razna de ciudă. Apoi respiră profund de câteva ori pentru a-şi linişti pulsul. Unu, doi, trei. Îşi frământa creierii.

— Linnear e un ninja, spuse Koten, aproape în şoaptă. Şi-a făcut educaţia la Tenshin Shoden Katori. Nu este exclus... – Îşi lăsă ideea în suspensie.

Speranţa explodă în capul lui Protorov ca un fulger orbitor. Da. Linnear reprezenta acum singura lui speranţă. Trecuseră mulţi ani de când acesta plecase din *ryu,* însă în Japonia tradiţia nu dispare aşa uşor. Protorov era convins de posibilitatea ca numitele coduri să nu se fi schimbat de atunci. Exista cel puţin această şansă. La prima vedere i se părea un joc riscant, însă timpul îl presa. Mironenko îi convocase pe generali. Peste şase zile se vor întruni şi el va trebui să le expună planul *Tenchi* sau să-i piardă pentru totdeauna. Cu sălbaticii de la GRU nu va putea ajunge altfel la nici un rezultat favorabil ideilor lui şi KGB-ului.

Protorov se sucea şi se învârtea prin cămăruţă ca un leu în cuşcă, trimiţând după doctorul cu seringa lui fermecată.

— Trebuie să vorbesc cu individul acum, se adresă el doctorului cu ochelari.

— Acum? Ochii doctorului ieşiseră din orbite, zgâindu-se la el din dosul ochelarilor cu lentile groase. Mi-ai spus doar că îmi acorzi patru'ş'opt, de ore pentru „înmuiere".

— Nu am timp de aşteptat, izbucni Protorov. Lumea reală, doctore, este într-o continuă mişcare. Trebuie să te obişnuieşti şi să te adaptezi repede schimbărilor neaşteptate.

— Bine, dar nu ştiu ce pot face aşa de repede... spuse doctorul, căutând să ţină pasul cu Protorov. Am început să-i înregistrez semnalele cortexului; nu le pot însă pune cap la cap. Nu pot spune sigur în ce măsură se află el sub efectul injecţiilor.

— Dublează doza, ordonă Protorov. Sau tripleaz-o, nu mă interesează. Fă-l numai să poată vorbi pe loc!

Doctorul intră în panică.

— O doză atât de mare îl va ucide cu siguranţă în cincisprezece minute, cel mult douăzeci...

Protorov dădu din cap.

— Nu am nevoie de mai mult, doctore. Du-te, te rog, şi pregăteşte-l imediat!

*
* *

— Îl cheamă Gordon Minck şi vine ades la Key West ca să fie cu mine.

— Mai precis, ce înţelegi când spui „să fie cu mine?”

— Îi plăcea cum îl iubeam, spuse Alix Logan cam înţepată. Acum te mulţumeşte răspunsul?

— Cred că da, spuse Croacker.

Se aflau în maşină şi se îndreptau spre interiorul afumat al tunelului Lincoln, gonind spre ascunzătoarea lui Matty Guraliva.

Un moment, Croacker rumegă răspunsul ei.

— Scuză-mă, spuse el. N-am ştiut că e un subiect delicat.

Alix îşi lăsă capul pe tetieră, apoi închise ochii. Părul ei blond cu firul gros îi înconjura faţa ca spuma de mare.

— Ce crezi? Un tip puternic şi arătos, tare în – cum să spun – în caracter, mă atrage imediat. E un om periculos, i se citeşte pe faţă, ca o cicatrice sau ca o ciupitură de vărsat. „Ar fi trebuit să te ucid, mi-a spus el, dar nu pot. Nu-mi pot imagina să nu-ţi mai văd chipul niciodată.”

— O, ce nostim, o întrerupse Croacker. De ce nu mi-ai spus asta până acum?

— Lasă gura, se înfoie Alix. Nu-ţi spun acum?

Luminile neoanelor şi umbrele jucau prin faţa lor sacadat, ca după măsura metronomului.

— „Nu vreau să te pierd, mi-a spus, dar sunt băgat într-o afacere în care nu-mi pot permite greşeli.” Mă privea de-mi îngheţa sângele-n vine. „Tu o să fii o greşeală, Alix?” „Nu, n-o să’ fiu”, i-am zis. „E o promisiune?” m-a întrebat el. „Da, i-am răspuns eu, şi vorbesc serios”, începu să ţipe: Şi uite ce-am putut să-i fac! Hohotea de-a binelea: Şi numai din cauza ta!

Se văicărea ca un copil pierdut şi disperat.

Croacker crezu de cuviinţă că trebuie s-o lase în legea ei, era cea mai cuminte soluţie. Schimbă însă puţin subiectul discuţiei:

— Spune-mi, cine este misteriosul ăsta de Minck?

— Minck, începu Alix, Minck, Minck, Minck.

Parcă s-ar fi aflat în faţa unei jucării noi, la care nu voia să renunţe. În cele din urmă se hotărî:

— Gordon Minck este cel care a ucis-o pe Angela Didion...

Croacker fu cât pe ce să intre cu maşina în zidul tunelului.

— *Ce face?!...*

Simţi ca o lovitură în moalele capului şi prin faţa ochilor începu să-i joace o înfricoşătoare pată roşie.

— Probabil că te înşeli...

Vocea lui deveni un gâjâit uscat, nu mai mult ca o şoaptă. Fusese tot ce putuse el spune. Dar dacă totuşi fata avea dreptate? se întrebă. Stătuse ascuns luni de zile, temându-se să nu fie descoperit. Cei din poliţia new-yorkeză şi-l scoseseră din cap; nu mai exista decât „Tex” Bristol. Minţise, furase, încălcase legea pe care jurase cu ani în urmă s-o apere şi s-o respecte. Ce se întâmplase cu el? Ce nebunealã îl apucase? Se simţea ca un fost bolnav de friguri aflat acum în convalescenţă, revenindu-şi după chinuri îndelungate. Crezuse cu toată convingerea într-un adevăr: că Raphael Tomkin o ucisese pe Angela Didion, cu sânge rece. Fusese atât de sigur. Toate faptele duceau spre el. Şi acum se clătinau ca un peştişor înfricoşat, îndepărtându-se, pe când el căuta să le pună cap la cap, să se asigure că el avusese dreptate, iar Alix se înşelase.

Alix se smiorcăi şi-şi şterse nasul.

— Aşa e cum îţi spun, adăugă ea fără a lua în seamă întreruperea lui. Tomkin a comis greşeala de a-i vorbi Angelei despre faptul că-l cunoştea pe Minck, iar curva de Angela avea o memorie de elefant. Ţinea minte *orice.* Şi asta făcea parte din armele ei, datorită cărora obţinea lucrul dorit, indiferent de la cine. Ţinea minte un lucru pe care ei doreau să nu-l ştie. Desigur că a venit şi ziua în care i-a dezvăluit lui Tomkin că ştie. Nu ştiu exact din ce motiv. Probabil că-şi dorea un diamant, iar el o refuzase; sau era pe punctul de a o refuza, sau era cât pe-aci să accepte. De la Angela nu puteai afla niciodată prea exact cum îi mergeau afacerile. În orice caz, ştia întotdeauna când să

folosească un atu şi era conştientă că în fata lui Tomkin avea unul redutabil. Voia ceva de la el şi întrucât n-a obţinut rezultatul dorit, i-a spus că va recurge la dosarele pe care le putea folosi împotriva lui. Era procedeul ei caracteristic. În orice caz, cred că de data asta nu-şi dăduse seama ce viperă a apucat de coadă. Tomkin încremenise, evitând să se certe cu ea; îşi dăduse seama că nebuna este pornită şi nu glumeşte. Aşa că l-a sunat pe Minck, iar acesta şi-a trimis copoii pe urmele Angelei. Fără să se tocmească, fără să se mai gândească, Minck şi Tomkin erau implicaţi într-o afacere mult prea importantă ca să se împiedice de o amărâtă ca Angela. Desigur că Tomkin trebuia să fie acolo când s-a întâmplat. Angela era prea paranoică pentru a deschide uşa oamenilor lui Minck. Tomkin păşea primul. După ce a desfăcut Angela lanţul de la uşă, au intrat toţi trei.

— Tomkin a fost de faţă când a mierlit-o Angela?

Vocea îi tremura, ştiind câtă importanţă avea pentru el răspunsul lui Alix.

— Era în apartament, dar nu şi în dormitor. Se oprise la bar, încercând să se „amorţească”. Unghiul din care priveam nu-mi permitea să văd totul. Mă ascunsesem în şifonierul Angelei. Tocmai ieşisem din baie când se dusese ea să deschidă uşa. Ochii lui Alix aveau o culoare ştearsă, dispăruse obişnuita vioiciune. Am auzit ţipătul ascuţit al Angelei. Parcă era un câine lovit. Şi nu ştiu de ce, am intrat repede în şifonier.

— Şi aşa ai ajuns martor ocular...

— Nu s-au purtat cu ea ca nişte mizerabili, continuă Alix.

Asemeni ochilor şi vocea îi devenise ştearsă.

Probabil era modul ei de a se pune la adăpost de indiscreţii, gândi Croacker. O luă de mână, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Erau foarte preocupaţi şi toată lucrătura le-a luat extrem de puţin timp. Îmi amintesc că după aceea m-am simţit foarte şocată. Un lucru aşa monstruos... să iei viaţa unui om într-o secundă.

Închise ochii un moment, iar printre gene i se prelinseră câteva lacrimi.

— După aceea au aranjat ca lucrurile să semene a altceva, bineînţeles. Să nu aducă a execuţie. Apoi s-au dus în salon şi-au şters urmele lui Tomkin. Pe mine nu m-au găsit deoarece mă ascunsesem într-un compartiment secret al şifonierului unde îşi ţinea Angela blănurile şi bijuteriile; îi plăcea nespus să stea mereu în preajma lor. A trebuit să mă ghemuiesc covrig şi n-am putut auzi mare lucru. Mă temeam că m-ar putea descoperi dintr-o clipă în alta. Nu m-au găsit atunci, însă probabil că ulterior şi-au dat seama, deoarece ştiau că sunt prietenă cu Angela şi imediat după moartea ei am fugit la Key West. Între timp, se puseseră pe cercetări. Au aflat unde mă aflam în acea noapte; şi-au dat seama că văzusem totul. Oamenii lui Minck sunt nişte profesionişti.

— Mi-am dat seama pe propria piele, spuse Croacker distant.

Îşi puse ambele mâini pe volan. Iată că se apropiase de adevăr... dar nu suficient de mult. Râse în sinea lui, cu ironie şi amărăciune. Adevărul nu era nici alb, nici negru. Tomkin *n-a ucis-o* pe Angela: a dat-o numai pe mâinile lor. Nu el ordonase moartea ei şi nu el executase ordinul de-a o face dispărută. Stătuse numai în apropiere, despărţit de eveniment printr-un perete. „Onorată instanţă, din acest punct de vedere este vinovat”. Vocea-i păru să răsune fără convingere chiar în mintea lui. Dar care era acuzaţia? Nu crimă de gradul doi, nici măcar omucidere. Tomkin fusese însă un instrument al crimei. Nu el făcuse presiuni asupra Comisariatului Guvernamental pentru a se trece sub uitare moartea Angelei. Această hotărâre venise direct de la Washington. De la Minck în persoană.

Minck – cioclul şi groparul, gândi Croacker. Câte crime nu i se pot pune în seamă? Angela Didion era numai un nume de pe o listă lungă. Se simţea dezamăgit şi întristat de marile pete cenuşii de pe suprafaţa pământului, în mijlocul uneia dintre acestea aflându-se el acum. Se simţea ca într-o mlaştină nesfârşită, fără formă şi substanţă, din care nu se

întrevedea nici o ieşire înainte de a fi înghiţit în adâncuri. Unde să se mai ducă acum, când moartea Angelei nu mai ţinea de competenţa lui? Pentru că era absolut conştient că nu-l putea aduce pe Minck în faţa judecăţii sub această acuzaţie şi nici sub alta. Omul era imun în faţa Legii, iar Croacker se simţi învins.

Lumina îi lovi brusc la ieşirea din tunelul Lincoln, spre insula Manhattan, ca şi cum le-ar fi picat o cometă pe parbriz. Croacker conduse tot înainte, pe strada 34, apoi vină la stânga şi după ce parcurse o distanţă de câteva blocuri, vira spre dreapta, către Second Avenue. Centrul oraşului le făcea semn cu degetele lui zvelte, de zgârie-nori.

Spumega de furie şi îşi revărsa nervii fără voia lui asupra lui Alix. Motivaţiile femeilor fuseseră întotdeauna o enigmă pentru el. Ce n-ar fi dat să i se fi destăinuit ea cu câteva zile în urmă! Cu toate că nu era convins că situaţia şi posibilităţile lui de a lua măsuri ar fi fost cu ceva schimbate. Tot ar fi trebuit să dispară un timp. Să dea dracu', să dea dracu' şi iar să dea!

Ea îl atinse pe braţ şi el o privi în fugă.

— Să mă ierţi pentru vorbele de adineauri; tu n-ai avut absolut nici o vină.

Îşi duse prin păr degetele bronzate.

— Îmi ieşisem din fire; parcă mă simţeam la puşcărie, sau chiar mai rău. Îmi închipui că cel puţin la puşcărie ştii clar în ce situaţie te afli. La Key West nu ştiam niciodată ce mă aşteaptă a doua zi, cu ăia doi pe cap. Mă va mai vizita Minck? Îi va scădea interesul pentru mine? Unul din cei doi mă va ucide? Începusem să cred că am un balon în cap, aşa de tare îl simţeam umflat şi pe zi ce trecea se umfla tot mai mult. Credeam că într-o bună zi voi avea în cap nu creier ci un balon de aer şi nu voi mai fi în stare să gândesc, râse silit. Tâmpită situaţie, nu?

— Nu, şopti Croacker, nu-i aşa.

Era uimit cum de reuşise ea să-i alunge aşa repede toată mânia. Fusese suficient să-l atingă, să-şi întoarcă privirile spre el, să vorbească şoptit şi toată bezna din el se risipise

ca cenuşa în vânt.

Fata suspină ca şi cum era de o mare importanţă să-l facă şi pe el să participe la sentimentele ei.

— Lew, intenţionasem să-ţi spun toate astea de la bun început. Ţin foarte mult să mă crezi.

— Te cred.

Îşi întoarse capul spre el.

— N-o spune numai să scapi de mine...

— Nu vorbesc în doi peri, Alix. Niciodată.

Părea să-l creadă.

— Am fost şocată; ai apărut aşa... ca un trăsnet din senin.

— Ca un cavaler în armură aurită...

Făcuse o glumă, dar ea îl luase în serios.

— Da, desigur. Voiam să te cred un cavaler. Dar tot eram speriată. Erai prea bun ca să cred că nu visez. Fusesem amestecată prea mult timp în afacerea asta şi ceea ce ştiam mi se părea o bombă cu efect întârziat agăţată de un fir de păr. Mă simţeam ca în adolescenţă, ştii, eu eram cea mai frumoasă fată a clasei şi să nu crezi că mă laud; aşa eram, ca în pozele de revistă. Băieţii roiau în jurul meu. La început mă mândream cu asta. Care fată nu s-ar fi mândrit? Apoi, pe măsură ce începeam să-i cunosc, unul câte unul, ca prieteni nevinovaţi, cred că îţi dai seama, întâlniri, plimbări, vorbe, îmi dădeam seama că toţi voiau să se întâlnească cu mine cu un singur scop. Nu-i interesau discuţiile cu mine, nu-i interesa să mă cunoască mai bine. Le plăcea să se ştie văzuţi în compania mea, căutând apoi să-şi strecoare mâna pe sub fustele mele. Erau obsedaţi de acest lucru; singurul la care se gândeau. Într-un timp ajunsesem să-mi urăsc frumuseţea. Căutam să-mi închipui că am glezne groase, nasul ascuţit, sau că-mi lipsesc sânii (îşi puse iar mâna pe antebraţul lui). Tot aşa s-a întâmplat şi cu tine, Lew. Mă întrebam de ce ţi-ai făcut tu apariţia în preajma mea. Ce voiai cu adevărat de la mine? Râse din nou. Îmi trecuse chiar prin cap că Minck te-a trimis, ca să mă pui la încercare; însă mi-am dat repede seama ce proastă am fost gândind astfel; le-ai venit de hac celor doi

oameni ai lui.

— Ţii la el?

Nu fusese o întrebare gratuită. Pe viitor îi putea servi lui Croacker drept informaţie cheie ca un scut suplimentar. Deoarece ajunsese deja la o hotărâre. La urma-urmelor, un singur lucru îi mai rămăsese de făcut şi nu avea de ales.

— Ce pot să-ţi răspund? întrebă Alix pe când coborau din maşină în faţa unei vile dintr-un cartier new-yorkez. Treaba este de domeniul trecutului acum. Nu mai am de ce să-mi aduc aminte (îi întoarse spatele). Nu m-aş fi culcat totuşi cu el dacă n-aş fi simţit ceva pentru el. Eu n-am fost niciodată ca Angela. Deşi n-aş putea spune ce anume simţeam pentru el. Era ca şi cum, făcând dragoste cu el şi psihicul lui – aşa se cheamă, nu? – îmi era aproape.

— Fără emoţii?

— Posibil, dar nu cred să fi fost aşa. Deja îmi par lucruri îndepărtate. Cred că stabilind cu el această relaţie era doar temnicerul meu, nu? Mă simţeam cumva mai puţin prizonieră.

— Dar tot n-a mers, nu?

Ea zâmbi tristă:

— Crezi că ar fi fost posibil?

— Nu.

— Categoric. A fost o prostie din partea mea. În primul rând că n-ar fi trebuit niciodată să am încredere în oameni de teapa lui. Dumnezeule, crede-mă, Lew, eram aşa disperată! Mă simţeam sfâşiată. Credeam că...

Alix ţipă când glonţul exploziv pătrunse prin geamul lateral, sfâşiind trei sferturi din capota maşinii. Croacker se puse imediat în mişcare, trăgând-o spre el şi acoperind-o cu trupul său.

Totodată, scoase şi el pistolul. Dar o altă împuşcătură zgâlţâi maşina, o lovitură venită de nicăieri, aruncând în aer oţel, crom, aluminiu sau plastic. Geamul securizat se sparse în mii de fărâme, ca un mozaic, căzând apoi peste ei uşor, ca fluturarea aripilor unui porumbel.

Lui Croacker îi veni în nări miros de fum. În spate, pe

partea lui, nu mai exista portieră, iar deasupra, nici mare lucru din capotă. Se aplecă înainte, făcând-o pe Alix să scâncească de durerea apăsării lui, apoi încercă să deschidă uşa din partea ei. O deschise şi cu mâna liberă, o îmbrânci pe Alix pe trotuar ca pe un sac de cartofi.

Opri motorul, dar a treia împuşcătură străpunsese deja tabla şi pătrunsese în rezervor. Se auzi o bufnitură ca de bilă de popice. Izbucniră flăcări, iar o trâmbă de fum îl făcu să tuşească.

Croacker se întoarse în direcţia de unde porniseră împuşcăturile. Însă nu putu vedea mare lucru din locul acela, iar fumul se îngroşa. Auzi sirene de maşini, mai slabe, apoi mai intense. Se apropiau.

Ieşi tot prin portiera prin care o împinsese pe Alix şi luând-o de mână, încăpură să fugă. Nu se uită la uşa lui Matty Guraliva, ca şi cum aceasta nici nu ar fi existat.

Se năpustiră pe Second Avenue, trecură pe lângă o maşină de intervenţie a poliţiei, pe lângă una de pompieri, care se îndreptau în sus pe Second Avenue. Sirenele sunau, maşinile celelalte încetineau şi se înscriau pe dreapta. Lumea se opri gură-cască, apoi porni spre locul cu pricina. În scurt timp, se îmbulziră o grămadă.

Urmărind aglomeraţia, Tania Vladimova se beştelea singură pentru că trăsese prea devreme. Însă nu avusese de unde să ştie cât de mult aveau ei de gând să zăbovească acolo. În plus, emiţătorul se stricase în urmă cu zece minute. Trebuia să ia legătura cu Japonia. Nu se aşteptase la aşa ceva, cel puţin nu când era atât de aproape de prada urmărită.

Toate împrejurările uneltiseră împotriva ei; împrejurările îi dejucaseră cel mai mult planurile. Acum, după ce-şi pitise automatul Attlow-Sonigen de calibrul 385 într-un compartiment de sub canapeaua maşinii, se resemnă cu nereuşita. Chiar dacă s-ar fi grăbit, tot nu i-ar mai fi putut prinde pe Alix Logan şi pe Lew Croacker. Calculatorul cu care era conectată prin telecomandă descoperise ale cui erau amprentele luate de ea în Raleigh, comunicându-i şi numele lui. Acum aglomeraţia era prea mare şi sosiseră

prea mulţi poliţai. Şi încă veneau mereu, sirenele urlau pe stradă. Maşinile detectivilor dirijau traficul asemeni lui Moise, care-şi dusese evreii peste Marea Roşie.

Tania porni motorul şi părăsi terenul, îndreptându-se spre centrul oraşului. Trecând prin tunelul Midtown, ieşi apoi pe autostrada dinspre Long Island şi porni spre aeroportul Kennedy.

Renunţă să se mai gândească la eşecul acţiunii ei. Acceleră după ce se înscrisese pe banda din stânga. Peste mai puţin de doi kilometri, fu obligată să încetinească în faţa aglomeraţiei de maşini adunate ca din senin pe şosea. Începu să se concentreze la faza următoare a acţiunii sale, la ce avea de făcut şi în ce ordine.

Văzu o străfulgerare luminoasă. Era extrem de enervantă, deoarece îi împungea creierul într-un ritm sâcâitor. *Pac-pic-pac-pic-pac-pac.*

Cu toate că se afla scăldat în lumina lăptoasă din *getsumei no michi.* O lumină aproape opalescentă şi liniştitoare. Aşa ar fi fost, fără pâlpâirea celeilalte lumini. *Pac-pic-pac-pic-pac-pac.*

Căuta să nu se mai gândească la nimic. Cel puţin aşa îi va veni mai uşor. Însă nu fu în stare. Zadarnic încerca să pătrundă în tărâmul Neantului, căci simţea mereu ticăitul şi vedea licărul în drumul său. Încercă să-l înlăture, dar nu reuşi. Încercă să apeleze la *kiai;* nici acesta nu-i fu de ajutor. Puterile mentale i se epuizaseră, deoarece lumina aceea îl înţepa în creier, ca şi cum ar fi fost un şoc electric. Nu se mai putea gândi, nu se mai putea concentra, nu-şi mai găsea armonia. Dacă ar fi avut cel puţin *katana* alături, dacă şi-ar aduce măcar aminte unde o lăsase pe *Iss-hogai* a sa.

Iss-hogai, murmură Nicholas, legat şi asudând pe masa de tortură a lui Protorov.

Pac-pic-pac-pic-pac-pac.

— Ce naiba spune? vru să afle Protorov. Ce spune, Koten?

— Înseamnă „Pentru viaţă”, răspunse posac luptătorul de *sumo.* Am impresia că e un nume de sabie de samurai.

Era morocănos luptătorul. Acţiunea asta fusese obositoare. Ar fi vrut să rămână singur cu Nicholas Linnear. Cinci minute i-ar fi fost suficient.

Deşi nu prea înţeleg ce să caute un ninja cu o sabie de samurai.

— E *sabia* lui? întrebă Protorov atent la orice amănunt. Russilov, ai confiscat de la el o asemenea armă?

— Nu, domnule.

— Dar *ai văzut* aşa ceva la el?

— Nu, domnule.

Protorov se înapoie la muşteriul său.

Pac-pic-pac-pic-pac-pac.

— Nicholas, întrebă el pe un ton cu totul schimbat, unde este *katana* ta? Unde este *Iss-hogai?*

Clipitul luminii nu-l lăsa să scape; îi ţintuia mintea.

Ro... Rotenburo.

— Nu e bine deloc, spuse Koten. O sabie de samurai este ca semnătura stăpânului ei. Nu trebuie lăsată pe mâna cuiva care să intre la bănuieli.

Protorov înclină capul, de parcă şi el se gândise de mult la acest aspect.

— Du-te şi ad-o, Koten, ordonă el.

— Dar dacă o aduceţi aici, există riscul de a încăpea pe mâna lui, îl avertiză japonezul.

— N-are nici o importanţă, spuse Protorov după un moment de chibzuială. Spune-mi, însă, este stângaci sau dreptaci?

Koten se apropie de Nicholas, studiindu-i canturile ambelor mâini.

— Aş afirma că se foloseşte mai bine de dreapta.

— Rupe-i primele trei degete de la mâna dreaptă.

Koten sări în sus de bucurie. Aproape drăgăstos, întinse mâna şi înşfăcă degetul arătător al lui ’Nicholas. Dezlegă cureluşa, apoi suci degetul pe spate şi lateral. Nicholas urlă; trupul i se convulsionă. Transpiraţia şiroia pe el ca apa pe

un înotător abia ieşit din bazin.

Koten mai dezlegă două degete şi le dădu peste cap. Încă de două ori mugi Nicholas şi se zvârcoli de durere. Era epuizat. Capul îi atârna, cu bărbia în piept. Doctorul se grăbi să-i controleze pulsul.

— Acum du-te şi execută ordinul, se adresă Protorov lui Koten. Ne vei scăpa de o grijă în plus, iar el va avea posibilitatea să tânjească după armă, la vederea ei.

După ce plecă uriaşul Koten, Protorov scoase la iveală hârtiile furate de spionul său din *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori. Se uită la mâna dreaptă a lui Nicholas care atârna mutilată, cu încheietura prinsă încă de şuviţele din piele. Degetele se umflaseră deja ca nişte cârnăciori, iar carnea începuse a se înnegri.

— Ce efect va avea, durerea asupra lui? îl întrebă pe doctor.

— Cred că o să-l stârnească puţin.

— Dar îi va afecta creierul?

— În cazul lui, aş afirma în mod categoric că nu.

Protorov, după ce dădu mulţumit din cap, întinse mâna şi apucă o şuviţă din părul ud al lui Nicholas. Îl prinse apoi de cap şi-l pălmui, până îl făcu să clipească şi să deschidă ochii. Apoi scutură prima pagină sub privirile lui împăienjenite.

— Concentrează-te, îi ordonă el în şoaptă. Ai aici ceva de citit, Nicholas. Are să-ţi facă plăcere...

Nicholas se încruntă. Simţea în străfunduri o durere.

Groaznică, un trident înţepându-l cu cele trei vârfuri otrăvite. I se părea totuşi o durere foarte îndepărtată, ca într-un vis sau o halucinaţie.

Părea ceva important sub ochii lui, se simţea obligat să se concentreze, aşa că se strădui. Părea că pluteşte printr-un gaz vârtos. Nu-şi putea da seama în ce măsură înghite din el, însă era clar că nu putea înainta prin ceaţă. Se scutură şi rămase nemişcat. Ori i s-a părut numai că s-a scuturat.

Negru şi alb, se amestecă, se separă, continuu.

— Concentrează-te! veni ordinul dinspre licărul de lumină ticăind acum direct în creierul său.

Aşa se gândi să facă. Să se concentreze.

Literele îi treceau prin faţa ochilor ca un banc de peştişori, ca frunzişul unei păduri, ca nişte limbi de foc, ca o ploaie măruntă şi deasă. Ploua. Ploua cu litere.

Nu, nu erau litere. Erau ideograme. Citi şi se trezi fată în faţă cu ceea ce căutase de mult. Planul *Tenchi.*

„În urmă cu trei ani... vaporul *Hare Maru* s-a rătăcit pe ocean în urma unui taifun puternic... peste cincizeci şi cinci de vieţi pierdute... marinari din echipaj şi civili... cel mai mare dezastru marin din ultimii douăzeci şi cinci de ani... Imediat ce vremea s-a îmbunătăţit, au urmat operaţiuni submarine de salvare, în locul de unde au provenit ultimele semnale radio: în strâmtoarea Nemuro."

Reuşise să-şi alunge durerea, înăbuşind-o în sine. Închise o uşă interioară în faţa semnalelor luminoase.

Se linişti. Ieşi din *getsumei no michi*, care până acum nu-i oferise nici un adăpost şi nici un ajutor. Începu să-şi revină, ceva se-ntâmplase cu degetele, unele din ele nu le mai simţea, fără să-şi dea seama din ce motiv. Spiritul începea să i se înalţe ca luna pe cerul înnourat.

Începu astfel să se adune, să-şi găsească încet armonia, în ciuda enormei cantităţi de chimicale din sânge. În timp ce începu greul proces de descompunere a lor în elemente inofensive, urmând să le distrugă apoi, proces cunoscut în ninja sub numele *ogawa-no-jutsu,* făcu exact ceea ce îi ceruse Protorov: să descopere secretul planului *Tenchi.*

Îşi dădu seama că ceea ce citise el era codificat. În codul folosit la Tenshin Shoden Katori. Totodată realiză că, dacă duşmanul i-l pune sub ochi, nu are cine altcineva să i-l descifreze. Iar dacă Nicholas ar fi murit, Protorov n-ar mai fi avut ce raporta sau ce folosi mai departe.

Aşadar, după citirea documentului, Nicholas decise că va trebui să moară. Şi pe când mintea lui înţelegea în ce constă planul *Tenchi*, reamintindu-şi chiar cuvintele lui Sato în privinţa dorinţei de a vedea Japonia depăşind perioada copilăriei şi intrând în maturitate, fără a mai depinde de

restul lumii, începu să se cufunde în moarte.

La un pas de el, Protorov nu-şi putea da seama dacă Nicholas citeşte sau numai priveşte hârtiile. Cunoştea codul sau nu-l cunoştea?

— Spune-mi ce scrie acolo! repeta el neîncetat, zgâlţâind cele patru coli de hârtie. Spune-mi, spune-mi, spune-mi!

Însă ochii lui Nicholas priveau cruciş şi observă că muşteriul său devenea tot mai palid.

Doctorul interveni.

— Suficient, spuse el, punându-şi stetoscopul pe inima lui Nicholas.

Îşi smulse apoi stetoscopul de la urechi, începând să-l maseze pe piept, apăsând tare cu ambele palme.

— Te-am prevenit doar, reuşi el să pronunţe printre mormăieli. Suntem pe punctul de a-l pierde...

— Nu! urlă Protorov. Trebuie să-l salvezi! Îţi ordon să-l salvezi.

Doctorul râse ironic.

— Spre deosebire de dumneata, tovarăşe, eu ştiu că nu sunt Dumnezeu. Eu nu pot crea viaţă din moarte.

Îşi lăsă mâinile să cadă neputincioase. Se uită la ele pe rând, apoi se întoarse spre Protorov.

— Eu nu, pot dezlega ceea ce ai legat dumneata, colonele!

— Trezeşte-l, doctore! N-a apucat să-mi spună nimic! Nimic nu mi-a spus!

— Acesta este riscul permanent în metodele neurofarmaceutice. Echilibrul este atât de fra...

Se prăvăli pe spate, lovindu-se de masa lui Nicholas, în urma pumnului administrat de Protorov.

— Asta te va costa, tovarăşe colonel, spuse el, ştergându-se la buza spartă. Centrala va afla...

— Tu! mârâi Protorov răguşit. Tu l-ai omorât! A fost opera ta!

Mâinile îi tremurau de furie. *Tenchi,* întrunirea GRU - KGB, marea lui lovitură, totul era acum, praf şi pulbere, un vis trecător.

— Russilov! urlă el. Ia-l în primire! Dacă îţi face necazuri, trage-i un glonţ în cap!

Îl înşfăcă pe doctor de pieptul cămăşii, trăgându-l în faţă.

— M-ai ameninţat pentru prima şi ultima dată, spuse el după ce-l îmbrânci pe doctor spre Russilov.

Cu pistolul în mână, Russilov îl prinse pe doctor de braţ cu respectul unui subaltern.

Urmărindu-i cum pleacă, Protorov încercă să-şi potolească furia ce-l cuprinsese, zgâlţâindu-l ca pe un copac în furtună. Nu-i venea să creadă. Cum s-a putut întâmpla? gândea el. Era ceva revoltător, de neadmis. Nu putea să creadă una ca asta.

Se întoarse iar spre trupul vlăguit al lui Nicholas. Îl privea ca pe propriul insucces.

Îl ura cu o îndârjire ajunsă la marginea durerii. Îşi aminti cum zdrobise odată o icoană, un crucifix de lemn, pictat în alb şi auriu, cu puncte roşii ce marcau sângele din palmele lui Cristos, din glezne şi de pe fruntea încununată cu spini.

S-a sfărâmat când a căzut, apoi l-a călcat sub tocurile cizmelor bine lustruite. Chipurile reprezentate, care, cel puţin pentru proprietar, se transformaseră în credinţă neclintită, erau pentru el de neînţeles.

Însă acum începuse a-şi da seama de extremele dureri reprezentate de crucificare. Şocul revelaţiei fu aşa de mare, ca şi când s-ar fi trezit într-o dimineaţă şi ar fi constatat că picioarele îi fuseseră amputate. Dintr-o dată, lumea nu-i mai păru aceeaşi ca până acum, ştiind că nu va mai fi vreodată la fel. O anumită pace, o mulţumire fizică şi sufletească în acelaşi timp îl părăsiseră, luându-le locul un chin mistuitor şi nesfârşit.

Până acum, nu se îndoise vreodată că ar putea exista ţintă la care să nu fie în stare să ajungă. Îndepărtate sau mai apropiate, tot ajungea la ele. Era inteligent şi nemilos. Asemeni lui Einstein, era un gânditor plin de intuiţie, capabil de salturi uriaşe peste logica obişnuită. Ceea ce, după cum era el convins, putea să-l facă pe om să lucreze cu viteza luminii.

Acum însă era obligat să se confrunte cu realitatea

zdrobitoare care îi spunea răspicat că nu-i erau suficiente doar acele calităţi. Nu va afla secretele planului *Tenchi*, nu va mai prezida şedinţa la nivel înalt, prin urmare nu va da nici o lovitură de teatru. S-a spulberat măreţia lui Protorov. Istoria refuzase să-l înscăuneze. Nici măcar nu-l va menţiona, ascuns cum lucrase.

Protorov se uită la Nicholas cu priviri criminale şi-şi văzu numai propriul eşec. Văzu cât de mult se apropiase de victoria finală... şi cât se îndepărtase totuşi. Această constatare n-o putea el înghiţi.

Ca un ieşit din minţi, dădea târcoale trupului rece legat de eşafod, izbindu-l fără încetare, nemilos, urlând cu atâta furie că nici măcar Russilov nu mai îndrăznea să reapară în hrubă.

Dar nici această defulare fizică a furiei sale nu-l ajuta. Trupul inert al captivului era legat fedeleş, un prizonier fără scăpare. Pe când îl lovea astfel pe ultimul lui client, omul care-l făcuse să piardă tot, neputinţa îi sporea necazul lui Protorov şi-l înjosea în acelaşi timp.

Agitat, încă urlând ca un mistreţ fioros, dezlega cureluşele ce-l înţepeniseră pe Nicholas de eşafod. Dezlegă mai întâi degetele şi încheieturile mâinilor, apoi coapsele şi gleznei. În cele din urmă dezlegă cureaua din jurul mijlocului şi prizonierul se prăvăli peste el, greu ca un sac cu ciment.

Izbindu-l cu mâinile şi picioarele, Protorov îndepărtă trupul de pe el, aşteptându-se totodată să-l atace, deoarece acum îl pusese în libertate. În mintea lui, acum era o luptă de la egal la egal.

Şi ce o fi fost în mintea lui cuprinsă de o furie oarbă, de nestăpânit, când deodată cadavrul Nicholas ce fusese declarat mort de către specialistul lor în tratamente neurofarmaceutice întinse o mână şi-l înşfacă de gâtul său cu corzile umflate la maxim?

*

* *

Pentru mintea unui occidental, moartea este o noţiune

greu de acceptat. De fapt nici nu o acceptă, întrucât între aceasta şi viaţă nu există nici un punct comun, aşa că fiinţele omeneşti se ucid cel mai ades cu mare dificultate.

Simplul adevăr este că organismul viu nu doreşte să moară. În acest scop, se agaţă cu încăpăţânare de viaţă, ducând organismul în sfera omenescului la incredibile fapte de forţă şi rezistenţă fizică. În asemenea situaţii, oamenii obişnuiţi au mişcat din loc maşini, au făcut sărituri extraordinare, s-au întrecut de multe ori pe sine.

Apoi, corpul în sine e capabil de minuni. Un glonţ tras în cap poate fi ricoşat de oasele craniului, o lovitură de cuţit poate fi parată de o coastă a cuştii toracice.

Din contra, în Orient, unde moartea nu înseamnă nimic, lucrurile stau altfel. Moartea vine cu viteza fulgerului fără a da spiritului şi organismului răgazul de a reacţiona cumva. Învăţăturile din vechime permit atacantului să se folosească de trupul inamic spre folosul său.

Şi exact în conformitate cu aceste învăţături din vechime şi-a găsit moartea Viktor Protorov. Şi exact în aceste condiţii a ajuns Nicholas sabia necruţătoare a lui C. Cordon Minck. Probabil că ştiuse în ce scop pleacă el în Japonia. Însă nu-i păsase.

Mintea îi era absolut golită de gânduri – spiritul îi era calm ca luciul unui lac de munte după trecerea ploii – când apăsă cu policarul mâinii stângi dislocând vertebra de la grumazul lui Protorov şi transformând-o astfel într-o sabie care tăie arterele ce pornesc ramificate dinspre inimă.

O nimica toată. În intervalul a două bătăi de inimă, Protorov era terminat. Aşa de simplu. Treizeci şi cinci de ani de antrenament personal în ninja şi poate de o mie de ori mai mult timp înainte pentru disciplina în sine, făcuseră acest lucru uşor.

Nicholas îşi revenea cu greu. Procesul prin care îşi reglase retragerea sângelui din obraji şi din pielea organismului, prin care îşi oprise pulsul, fusese enorm de complex şi istovitor, atât din punct de vedere fizic, cât şi mental.

Încet, sângele revenea şi pielea prindea culoare. Căldura

începea să-l cuprindă din nou, soarele interior renăscând din jurul mocnit al hibernării dirijate.

Încet, se concentră asupra cadavrului întins caraghios pe podea, alături de el. Sângele îi scălda pe amândoi, legându-i într-o ultimă încercare de a-i uni, însă nu putea fi nici o asemănare între ei.

Nicholas nu simţi remuşcări. Deşi nu te poţi simţi tocmai bine după ce ai luat viaţa unui om sau chiar a unui animal, bucuria de a trăi îl ridică în braţele ei victorioase. El era viu, iar Viktor Protorov murise. Îşi recăpătă vigoarea. Zbura, prin atmosfera întregii lumi, înota prin apele tuturor mărilor, lacurilor şi râurilor. Străbătea păduri şi hoinărea prin câmpii. Vâna prin stepe şi umbla prin deşerturi. Nu era loc de pe întregul pământ în care să nu fie prezent în acelaşi timp. Pus din nou în legătură cu Universul, rămăsese în Neant, restabilindu-şi energiile.

— Iar ăştia sunt pentru vărul tău Tok, spuse Nangi împingând pe masă şase mii dolari Hong Kong, spre Fortuitous Chiu. Vreau să fii generos cu această *h'eung yau* spuse el, conştient că folosirea mitei creşte prestigiul în Hong Kong. Mai ales în cazul sumelor mari. Şi ai grijă să accentuezi asupra patriotismului în ce priveşte aceasta afacere. Vreau ca vărul Tok să afle precis cine sunt oamenii aceia. Apoi, vom trăi o adevărată plăcere să aflăm ce învârt ei.

Fortuitous Chiu încuviinţă din cap.

— Vă înţeleg perfect.

— Bun.

Nangi zâmbi. Deja aruncase câteva „seminţe" sub forma unor telefoane anonime, la mai mulţi sergenţi de poliţie – unul din Wan Chai, unul în Central, cel de-al treilea în Stanley – pe care organizaţia Green Pang îi suspecta ca lucrând pentru comunişti. Când Nangi îl întrebase pe Chiu cum de li se permisese să opereze, tânărul chinez zâmbise şi-i răspunsese:

— Cum ar spune un *quai loh?* „Mai bine cu dracul pe

care-l cunoşti, decât ca cel pe care nu-l cunoşti.”

— Ţie ţi-ar sta bine la Muntele de Aur, spusese Nangi, folosind expresia uzuală a chinezilor pentru a desemna America.

— Posibil, răspunsese tânărul, dar nu am de gând să părăsesc Colonia Coroanei. Aici voi face eu avere.

Nangi nici nu se îndoise.

Acum, când ceaţa groasă a după-amiezii se lăsase asupra Hong Kong-ului ca o cortină de catifea, se ridică şi-i spuse:

— Mi-e foame. Mergem la masă?

Fortuitous Chiu îl aprobă.

— Dar unde aţi vrea să luăm masa?

— Vreau o masă bună, chinezească, spuse Nangi. Mă las în nădejdea ta.

Tânărul îl privi o clipă. Apoi se înclină puţin şi fără alt gest, îl îndemnă:

— Poftiţi, vă rog!

Chiu îl duse la ţară, la Nord de Noile Teritorii. Treptat, pe măsură ce se apropiau de graniţa Chinei, aşezările deveneau mai mici, blocurile înalte cedând locul caselor cu două sau trei etaje, înconjurate de băltoace. Copii murdari umblau goi pe străzile prăfuite, iar câinii lătrau feroce şi se încăierau pe maidanele de gunoi.

După ce parcară, traversară un fel de piaţă centrală plină de negustori ambulanţi de mărunţişuri, din care pornea o străduţă extrem de îngustă.

— La restaurantul acela vom merge noi, spuse tânărul arătând direcţia cu bărbia, este cel mai bun local cu bucătărie chinezească din tot Hong Kong-ul.

Traversară piaţa şi intrară într-o alta, cu tarabe în aer liber. Nangi observă că tarabele erau înşirate în lungul unui fel de doc. Putea vedea apa, bărcile de pescuit legate de debarcader, pescarii ce se pregăteau pentru activitatea pe care o începeau în zori.

Mergând printre tarabe, Chiu spuse:

— De obicei, bărcile astea se întorc cu ceva mai deosebit decât peştele. Acum e multă ceaţă, dar exact dincolo se află China comunistă. Bărcile aduc mereu refugiaţi de la ei.

Toate tarabele aveau de vânzare peşte viu. Pe ele se aflau diferite vase cu apă de mare, în care înotau peşti mari, mijlocii sau mici, scoici şi melci uriaşi, raci şi crabi. Calmarii cu ochi negri ca nasturii şi langustele erau mai peste tot.

— Ce preferinţe aveţi?

— Ne aflăm în China, spuse Nangi. Prin urmare, chinezul să aleagă!

Chiu îşi luă misiunea foarte în serios. Trecând de la o tarabă la alta, ceru un peşte ici, altceva dincolo. Când vânzătorii îl scoteau din apă, el îl prindea cu mâna şi îl mirosea, întorcându-l pe toate părţile, ca o bucătăreasă vârstnică, pricepută, care vrea să fie sigură că a cumpărat numai lucruri de calitatea întâi. Apoi începea tocmeala, un joc nesfârşit de manevre şi strategii, lucru care îl pasiona şi-l însufleţea pe chinez.

Într-un târziu, ducând prada în pungi mari de plastic pline cu apă, Chiu îl conduse pe Nangi înapoi spre restaurant.

Proprietarul, un chinez gras şi cu pielea transpirată îl întâmpină pe Chiu cu un respect ce se acordă de obicei unui personaj important, sosit arareori în vizită. Nangi fu puţin uimit, însă legile politeţii îi interziceau să-l pisălogească pe Chiu cu întrebările.

În seara aceea mâncară nu mai puţin de nouă feluri minunate, preparate din vietăţile mării, de la sote suculent de melci până la languste la grătar înecate în sosuri atât de picante, că până şi lui Nangi îi dădeau lacrimile şi îl făceau să tânjească după *wasabi* – prazul verde japonez – pe care îl îndrăgea atât.

Mai mult de trei ore încheiate se ospătară şi urmând obiceiul chinezesc, tăifăsuiră neîncetat, fără a dezbate un subiect anume. Chinezii – spre deosebire de japonezi, mult mai înverşunaţi în probleme de afaceri, pe care le caută permanent – consideră că nimic nu trebuie să te sustragă atunci când savurezi o mâncare. În această privinţă, ei sunt francezii Extremului Orient.

După ce se reîntoarseră în cele din urmă la hotel, Nangi îi

ceru lui Chiu să-l urmeze. În cutia poştală, rezervată lui Nangi la recepţie, se afla un mesaj telefonic notat de angajatul hotelului.

Nu era lăsat nici un număr de telefon la care să sune şi el. Hârtiuţa conţinea o adresă, o dată – pentru a doua zi, sau mai degrabă chiar în ziua aceea, de vreme ce era trecut de miezul nopţii şi – o oră – două dimineaţa.

„Fecioară Maria, gândi Nangi în timp ce urca cu liftul, ce mă fac acum?”

— În dimineaţa asta trebuie să întâlnesc pe cineva, spuse el după ce ajunseră în cameră. Peste numai două ore, citi apoi adresa pe Calea Wong Chuk Hang.

— Acolo se află parcul Oceanul, îl informă Chiu. La ora asta ar trebui să fie închis, însă toată săptămâna îl ţin deschis în vederea festivalului Bărcii Dragonului, care va avea loc poimâine, în cea de-a cincea zi a lunii a cincea. Aşa adună fonduri mai multe pentru parcul de distracţii. Se spune că turiştilor le place acolo.

Nangi se duse la baie, rămânând un moment în afara privirilor musafirului său. Reveni cu două plicuri identice. Înmână unul din ele lui Chiu.

— În noaptea aceasta trebuie să am unul la mine, spuse el. Copia de la tine este adresată Guvernatorului Coloniei. Voiam să te afli în faţa Guvernatorului în acelaşi timp în care avea loc întâlnirea mea. M-aş fi simţit astfel mai în siguranţă. Însă...

— Staţi puţin, îl întrerupse Chiu. Pot să dau un telefon?

— Bineînţeles.

Ceva mai mult de cinci minute vorbi într-un dialect rapid, pe un ton agitat.

Puse apoi jos receptorul şi se întoarse spre Nangi:

— S-a aranjat. Fiţi fără grijă!

— Ce s-a aranjat?

— În dimineaţa aceasta, la ora două, spuse el, mă voi afla în faţa Guvernatorului Coloniei Coroanei...

Nangi rămase cu gura căscată.

— Nu... nu înţeleg... Cum se poate?...

— Tatăl meu va aranja totul. După cum v-am spus, fiţi

fără grijă!

Nangi îşi aduse aminte de modul în care fusese întâmpinat Chiu în restaurantul din Noile Teritorii. Se gândi şi la relaţiile vărului Tok. Se gândi şi la Organizaţia Green Pang. În cele din urmă se gândi la cei cinci dragoni, cele cinci căpetenii ale Triadei din Hong Kong, cei mai puternici oameni din întreaga Colonie. Cine ar putea să fie tatăl lui Chiu, pentru a avea posibilitatea să intre aşa de repede în legătură cu Guvernatorul, la ora aceea din noapte? Ce puteri să aibă tatăl lui? De câţi oameni putea oare să dispună?

Nangi se înclină uşor.

— Îţi sunt îndatorat.

— Şi eu vă sunt. Prezenţa dumneavoastră m-a făcut să cresc în ochii tatălui meu.

Intrară în subiectul afacerilor.

— Te vei afla în prezenţa Guvernatorului, spuse Nangi. Dumnezeu ştie ce-i vei spune tu, între patru ochi.

— Tatăl meu va susţine conversaţia.

Nangi rumegă.

— Dacă nu te sun până la ora trei, gândeşte-te la ce-i mai rău. Prezintă-i Guvernatorului toate dovezile împotriva lui Liu.

— Va ieşi scandal, spuse Chiu. Un scandal la nivelul cel mai înalt. Comuniştii se vor compromite rău de tot.

— Se vor compromite rău, nu-i aşa? se amuză Nangi.

— Le va pica rău de tot.

Nangi dădu din cap.

— Oricum şi aşa sunt compromişi rău.

Stăteau unul în faţa celuilalt, în mijlocul camerei. Nu mai aveau să-şi spună multe, iar timpul îi presa.

Fortuitous Chiu se înclină.

— La revedere... unchiule!

Nangi rămase cu respiraţia oprită. Onoarea ce i se acordase era imensă. „Unchiule” era un termen de mare respect şi prietenie, care cu greu şi-ar afla echivalent în conceptele occidentale.

— Toţi zeii să te aibă în grijă, şopti Nangi.

Se gândise la miile de zeităţi ale chinezilor, dintre care inutil de spus el nu credea în niciuna, dar care pentru Chiu erau foarte importante. Apoi, în tăcere, se rugă pentru amândoi.

Parcul Oceanul, construit iniţial pe terenurile donate de Jockey Clubul Regal din Hong Kong, se afla, după cum observase Nangi, întins pe două nivele abia sesizabile. Se intra în parc printr-o poartă mărginită de două turnuri, după care porneai pe aleile dintre grădiniţele cu flori mari, cu arbori plini de papagali viu coloraţi, care, pentru cinci dolari Hong Kong, ţi se aşezau pe umăr, în timp ce un fotograf te poza imediat pe un clişeu color. Pe o colină scundă, se afla o grădiniţă de plante miniaturale bonsai. Serele minuscule fuseseră construite de Air New Guineea sau de alte companii aeriene, care îşi aduseseră arbori din ţările natale.

Mai departe era un iaz cu lebede, cu un pârâu în numeroase praguri şi apoi un bazin cu loje din care se putea urmări evoluţia unor animale acvatice. Totuşi Nangi nu înaintă chiar aşa departe. Fusese sfătuit să-şi cumpere un bilet de funicular, pentru a urca la nivelul al doilea al parcului, căţărat pe un promontoriu stâncos, aflat la o mie de metri altitudine faţă de nivelul Mării Chinei de Sud, care se vedea în apropiere. Acolo, un recif artificial acoperit cu o cupolă şi un alt bazin pentru spectacole, prima construcţie din lemn de acest fel, aşteptau să-i distreze pe vizitatori.

Erau patru linii de funiculare, mici cabine de sticlă agăţate pe un cablu de oţel prea subţire după impresia lui Nangi, în care puteau intra cei mult şase persoane. I se spusese să ia funicularul din stânga. Se aşeză la coadă înaintând încet ori de câte ori cabinele coborau din vârful muntelui, întorcându-se apoi să o ia de la început.

Nu întoarse capul; ar fi făcut impresie proastă. Însă era conştient de cei de lângă el, în faţă, în spate şi pe laterale. Văzu turişti occidentali şi japonezi. Văzu tineri chinezi discutând aprins, probabil încântaţi că se află în parc la ora aceea. Sau, gândi el cinic, poate că au pus pariu care

cabină se va desprinde cea dintâi şi se va prăvăli în râpele de dedesubt. Îşi dădu seama în orice caz că nici unul nu se arăta interesat de prezenţa lui.

Se întreba când va fi contactat. Era acum la capătul cozii. Probabil că nu înainte de a pune piciorul pe vârful promontoriului. Va fi însoţit de familia de chinezi de lângă el?

Cabina goală sosi şi se întoarse. Uşile se deschiseră şi însoţitorul în uniformă îi făcu semn să se apropie. Observă că nu lăsase să urce familia de chinezi din spatele lui.

Spaţiul din cabină era aşa de restrâns, că abia putu să se aşeze. Un bărbat se repezi înăuntru. De unde apăruse, Nangi nu-şi dădea seama. Uşile se închiseră şi porniră pe cablu.

Funicularul se poticni şi apoi se puse în mişcare. În faţă, Nangi văzu ce avea să urmeze. Un şir de cabine de sticlă, slab luminate înăuntru, se legănau înainte şi înapoi pe cablul subţire.

Opriră o clipă la punctul terminus clădit din beton. Totul părea să inspire siguranţă, ca o plimbare printr-o grădină. Însă, cu o smucitură de-ţi tăia respiraţia, se treziră lansaţi în spaţiu, legănându-se înainte şi înapoi într-o mişcare ameţitoare, pornind apoi în urmărirea celorlalte cabine.

Nangi întoarse capul spre cel urcat în viteză în cabină. Era un chinez corpolent, a cărui vârstă nu se putea ghici. Putea să aibă oricâţi ani, între cincizeci şi şaptezeci. Avea nasul mare şi turtit, părul tuns scurt perie, atât de scurt, că printre fire se putea zări scăfârlia bronzată. Sub privirea scrutătoare a lui Nangi chinezul îşi dezveli dinţii – toţi îmbrăcaţi în aur – schiţând un zâmbet sau mai degrabă o grimasă.

— Bună dimineaţa, domnule Nangi, spuse chinezul înclinându-şi capul. Eu sunt Lo Whan.

Nangi îi întoarse salutul.

— Spuneţi-mi, aţi mai fost până acum în acest parc?

— Nu. Însă în Hong Kong am mai fost de multe ori.

— Desigur.

Din glasul lui Lo Whan reieşea că nu-l interesa aspectul. Se foi în scaunul de plastic, asemeni unui vizitator pe holul unui spital.

— Eu am mai fost aici de multe ori. Şi nici o dată nu m-am săturat de privelişte. Iar ocazia de a vedea parcul aşa devreme este foarte rară.

Într-adevăr, imaginea întunecată a Mării Chinei de Sud, cu cocoaşele negre ale insulelor muntoase presărate ca nişte pietre într-o grădină Zen, era spectaculoasă. Vapoare lungi se înşiruiau cu licărirea lor de lumini, brăzdând marea ca nişte diamante prinse pe o rochie bogată. Lumina lunii le dădea un aspect metalic, sclipirile licăreau pe suprafaţa apei ca un lanţ cu multe zale.

— Consideraţi-vă un om norocos, spuse Lo Whan, iar Nangi nu-şi dădu seama dacă se referise la privelişte sau era ceva ascuns în vorbele lui.

În timp ce urcau panta abruptă, chinezul îşi strânse pumnul pe genunchi.

Dacă s-ar întâmpla să se rupă cablul, observă Nangi, nici unul dintre noi n-ar avea scăpare, s-ar zdrobi de grohotişul din hău, fiind pe veci daţi uitării.

— Mi s-a adus la cunoştinţă, spuse Lo Whan, din surse îndepărtate şi printr-o iţărie complicată, că în curând va avea loc o scurgere de informaţii. Ochii îi sclipiră. „De o importanţă vitală”, mi se pare că au fost cuvintele folosite. Mai departe, am fost anunţat că aceste informaţii privesc, cum să spun, anumite legături dintre Canton şi nordul Coloniei, care s-ar putea compromite în anumite împrejurări.

Nangi aprobă din cap.

— În esenţă, este adevărat.

— Îmi dau seama.

Nangi scoase o copie a contractului încheiat cu Liu. Îl despături şi-l aşeză grijuliu pe locul gol din dreapta lui.

Lo Whan, văzând ce se afla acum pe acel scaun, nu reacţionă decât printr-o privire îndreptată spre Nangi, deşi fusese informat că trebuie să aducă copia contractului lui Liu. Ochii lui erau de nepătruns.

Nangi îi înmânã plicul din buzunarul de la piept. Cu grijã, ca şi când conţinutul acestuia ar fi fost vãtãmãtor, Lo Whan se folosi de una dintre unghiile lui lungi pentru a-l deschide. Scoase conţinutul plicului afarã, bucatã cu bucatã şi privi. Erau fotografii alb-negru de format 8X10, de o mare claritate, în numãr de şaisprezece, un minicasetofon în care se afla caseta cu înregistrãrile din apartamentul lui Piencea-Dornicã şi o transcriere pe douãsprezece pagini a înregistrãrii.

Lo Whan îşi puse nişte ochelari cu ramele aurii şi în urmãtoarele circa zece minute, dãdu uitãrii pe Nangi şi priveliştile, cufundându-se în studiu.

Cam când cercetarea amãnunţitã a celor primite se încheie, ajunserã la punctul de sosire, pe înãlţimi. Ieşirã din cabinã, se îndepãrtarã de aglomeraţie, îndreptându-se spre promontoriul stâncos.

— Interesant, spuse Lo Whan ducând materialul sub braţ ca pe o mapã de serviciu. Dar cu greu aş putea afirma cã meritã preţul cerut de dumneata... – Chinezul ridicã din umeri. Îl putem trimite pe Liu în binecuvântata lui ţarã în orice moment dorim.

— Nu cred cã vã va veni chiar aşa de uşor, spuse Nangi atent la bolovanii printre care pãşeau în întuneric. Poteca, intenţionat aleasã de Lo Whan, era plinã de bolovani. Liu este cineva aici. E cunoscut de toatã lumea. Dacã îl veţi înlãtura acum, dupã scandalul care vã pot asigura cã se va declanşa, ţara voastrã va suferi o pierdere enormã pe tãrâm propagandistic: veţi pierde tot avantajul actual faţã de Anglia, câştigat cu greu în ultimii doi ani; mai rãu ca toate, vã veţi face un prost renume.

Vântul adia uşor spre feţele lor, aducând un iz de sare şi fosfor. Luminile vapoarelor din larg transmiteau mesaje necunoscute cãtre destinatari necunoscuţi. „Parcã aş fi eu şi Lo Whan, gândi Nangi, privind spre vasele de sub nivelul lor. Poate cã ştiu încotro se îndreaptã, dar nu vãd direcţia clar.”

Lo Whan se pierduse în gânduri. Pãrea sã-şi închipuie

cum, în următoarele câteva clipe, Liu ar aluneca în baie şi şi-ar rupe gâtul. „Ne-ar spăla de toată posibila ruşine a unui scandal şi aş pune pe liber maimuţa asta de japonez, trimiţându-l înapoi în ţara lui păsărească, ” însă ştia că nu se va întâmpla aşa.

Tot ce spusese Nangi era adevărat. Se simţea otrăvit. Nu se putea debarasa de Liu, nici nu putea renunţa la informaţiile japonezului. Un cuvânt ajuns la urechea Guvernatorului şi ar fi fost chemat la telefon, pentru a da explicaţii Guvernului Maiestăţii Sale, vreunuia dintre miniştrii lui. Ceea ce ar fi fost insuportabil pentru Lo Whan şi pentru superiorii săi.

Dar îi veni o idee. Privi în largul mării, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se suci în toate părţile, privind marea ca pe o bijuterie pe care ar fi vrut s-o cumpere; într-un fel, cam aşa stăteau lucrurile. Nu se grăbea, deşi era într-o mare criză de timp. Nu avea la dispoziţie atâta timp cât şi-ar fi dorit să aibă. Întârzierea l-ar putea face de ruşine în lupta asta a inteligenţei.

Şi, cu cât studia ideea, cu atât îi plăcea mai mult. Şi dacă se folosea de ea, îşi va păstra superioritatea faţă de barbarul oriental.

— Părerea noastră bine întemeiată, spuse el cu precauţie, este că nu dorim nici o acţiune îndreptată împotriva domnului Liu. De fapt, noi îl dorim exact în locul în care se află, fără a-l deranja nimeni.

Duse mâna la buzunarul interior al hainei şi scoase copia contractului încheiat cu Nangi.

— Acesta devine nul şi neavenit, spuse el, în momentul în care cădem de acord asupra unui punct. Toate dovezile împotriva lui Liu şi a lui Pien-cea-Dornică vor fi distruse – copii, originale şi celelalte. Vor fi trimise la o adresă pe care am să v-o dau. În plus, veţi semna o înţelegere, potrivit căreia de acum încolo nici dumneavoastră, nici vreun intermediar nu veţi întreprinde nici o acţiune directă sau indirectă împotriva lor.

— Dar eu nu doresc anularea contractului, spuse Nangi.

Era un risc teribil, dar el se gândea acum la viitoarele

avantaje posibile mai mult decât ar fi trebuit.

Lo Whan rămase locului de parcă Nangi l-ar fi lovit peste obraz cu documentul. Surprinderea lui îl putea face de râs şi nu-şi dorea aşa ceva.

— Prin urmare, ce doriţi? îl puse el la încercare.

— Doresc să revenim la înţelegerea iniţială la care am ajuns cu Liu. Adică, pentru cedarea a 30 din acţiunile *keiretsu*-ului – un procent care nu dă drept de vot – dumneavoastră veţi furniza capitalul necesar pe următorii trei ani în plăţi semestriale, vărsate pe întâi ianuarie şi întâi iulie ale fiecărui an.

— Avem deja destul de mult capital investit la dumneavoastră, domnule Nangi, sublinie Lo Whan. Treizeci şi cinci de milioane de dolari.

Nangi deja dădea din cap.

— Acestea ni s-au cuvenit pentru necazurile produse de omul vostru, ofiţerul Chin, la banca All-Asia. La ora actuală însă, nu aveţi la noi nici un fel de investiţie.

Privirile lui Lo Whan zăboviră asupra lui Nangi. Îl mistuia pe dinăuntru furia şi ruşinea. Nu avea nici un chef să fie învins pe teren propriu. Îi mai rămăsese un ultim şiretlic, la care trebuia să recurgă în disperarea lui.

— Mă întreb, spuse el, dacă nu cumva aţi pierdut din vedere motivul pentru care facem noi un asemenea efort ca să punem mâna pe o parte, deloc neglijabilă, a *keiretsu*-ului dumneavoastră.

O vagă presimţire îşi semnală prezenţa în mintea lui Nangi, însă şi-o înlătură. Joacă tare pentru a mă intimida. Prudent, spuse:

— Domnul Liu mi-a expus deja poziţia comuniştilor asupra acestui punct. Se are în vedere o Alianţă Orientală.

— Da. Însă ştim amândoi părţile slabe ale lui Liu. Ridică fruntea. Vă daţi seama că nu l-am pus la curent cu toate planurile noastre.

Nangi nu răspunse.

— La ora actuală, în Pekin s-au format două tabere distincte. De o parte sunt maoiştii, iar de cealaltă cei care

trag spre capitalism. După cum desigur ştii, în anii ’50 ruşii au repudiat stalinismul. Mao, care era un stalinist convins, i-a acuzat necruţător pe ruşi de revizionism. Şi această ruptură ideologică a rămas între cele două ţări până în zilele noastre. Totuşi, în urmă cu câtva timp, cei aflaţi la putere au căutat în secret să încheie un acord cu Kremlinul.

Lo Whan se foi, ca şi cum nu ar fi fost tocmai în apele lui.

— Cealaltă tabără, probabil nemulţumită de cursul actual al lucrurilor, caută o alternativă. Se spune că urmăresc o armă propagandistică antisovietică, aşadar îndreptată şi împotriva politicii Pekinului.

Nangi realiză în ce situaţie critică se afla adversarul său. Nu era nevoie să se exprime mai clar pentru a înţelege din ce tabără făcea parte. În China, şefii lui nu aveau încă puterea în mână.

Inima începu să-i bată mai repede. Oare ştiu comuniştii de planul *Tenchi?*

— Am impresia, spuse el, că de pe urma domniei lui Mao nu au rămas prea multe lucruri bune.

— Nu ţin să dezbat politica aici, cu dumneata, spuse Lo Whan. *Keiretsu*-ul dumneavoastră ar putea fi însă cheia viitorului ţării noastre. Alianţa Orientală nu este o minciună. Însă nu este decât o parte din plan.

Nangi simţi un avânt triumfător curgându-i prin vene. „Am câştigat” îşi spuse el. Nu mai are ce carte să mai joace; acum este chiar terminat. S-ar putea să ştie de existenţa planului *Tenchi,* însă habar n-are în ce constă acesta. Şi nici nu va afla niciodată.

— Nu mai avem altceva de făcut, spuse Nangi, decât să modificăm contractul.

Lo Whan păru că se încovoaie de spate. Se simţea bătrân, de o sută de ani.

— Înseamnă că dumneata ai *venit* şi ne-ai antrenat şi pe noi într-un acord care va avea nişte urmări diabolice. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce poate rezulta dintr-o alianţă totală între ţara mea şi Rusia.

Vorbea, însă Nangi parcă nici nu l-ar fi auzit. Victoria personală parcă îl îmbătase; era imposibil de înlăturat

străvechea vrajbă dintre cele două popoare.

Le trebuiră aproape patruzeci de minute pentru a face toate schimbările necesare în contracte, refăcându-le şi semnându-le. Lo Whan scoase o mapă cu hârtii şi începu să întocmească clauza finală, pe care i-o spusese lui Nangi cu glas tare. În acest moment, Nangi se scuză şi se retrase printre tufişuri, urcându-se pe stâncile negre, pentru a-l chema la telefon pe Fortuitous Chiu. După ce se întoarse, amândoi semnară documentele. Nangi se bucura acum pentru norocul de a-i fi avut la mână pe Liu şi pe Pien-cea-Dornică.

Amândoi puseră documentele deoparte. Stăteau pe promontoriul stâncos, în costume subţiri de mătase, în ciuda orei răcoroase, sobri în ciuda ţipetelor vesele ale celor aflaţi de cealaltă parte a stâncilor.

Izbucniră aplauze de sub copertina teatrului destinat spectacolelor acvatice, unde pui de balene ucigaşe săreau printre cercuri, iar focile ţineau mingi pe nas.

Încet, cu atenţie, Nangi scoase din buzunar plicul roşu pe care i-l dăduse Liu. Îl înmână lui Lo Whan.

“Iar acum, se auzi vocea amplificatorului răsunând peste promontoriu, vă vom prezenta extraordinarul număr ce va încheia spectacolul!”

*

* *

Tony Theerson, Băiatul Minune al echipei lui C. Gordon Minck, avea o minte aşa de iute, încât oricine şi l-ar fi dorit ca angajat în domeniul calculatoarelor celor mai moderne. Probabil că marea lui capacitate se datora şi faptului că era mai mult preocupat de aceste maşinării, decât de nimicurile lumeşti.

Era una din rarele zile în care Băiatul Minune simţea o emoţie mai complexă decât foamea, setea, oboseala sau umflarea vezicii urinare. Se simţea uşurat după dezlegarea anevoioasă a unui cod foarte dificil – în mintea lui toate codurile erau bine ordonate şi etichetate – reuşind să obţină rânduri de cuvinte, fraze şi paragrafe, pe care le prezentă

apoi Taniei Vladimova şi lui Minck în persoană.

Ordinea pe care un om normal ar fi găsit-o până la un punct insuportabilă era elementul în care-şi ducea Tony viaţa. Iar dezordinea din biroul său de lucru era o dovadă grăitoare în acest sens. Ordinea lui reală se afla în memoria calculatoarelor şi în propria minte. Genială minte.

Porecla lui Theerson îi fusese conferită pe drept cuvânt. Nimeni din statele de pe malul american al Atlanticului n-ar fi putut descifra vreodată un cifru sovietic din codul Alfa-3, în afară de Băiatul Minune. Erau o adevărată pacoste rândurile alea şi nu întâmplător fusese Tony desemnat să le afle secretul.

Şi, ca alte genii pe măsura lui, Theerson fusese confruntat cu factori necunoscuţi, ori inexplicabili. Întreaga lui activitate de până acum fusese o cruciadă în scopul de a face cunoscut necunoscutul. *Logica este călăuza!* spunea o lozincă din biroul său.

Aşa că, într-un târziu, când descifră cele mai recente coduri Alfa-3, când cuvintele englezeşti apărură pe terminalul calculatorului din adâncul menajeriei de jivine din mintea lui, presupuse că încă mai poate fi vreo eroare tehnică. Şterse totul de pe ecran şi comandă afişarea programului imprimat.

Şi obţinu exact acelaşi mesaj.

Nu era nici o eroare, însă trecu la verificarea calculatorului şi recitirea fiecărui impuls. Rezultatul se dovedi acelaşi: nu era o eroare tehnică.

Se uită îndelung la mesaj. Era ca şi când ar fi obţinut un mesaj transmis de marţieni. Nu avea nici un sens, nici urmă de logică. Parcă avea în faţă textul unei muzici de rock-and-roll.

„E rău, îşi spuse el după ce încetă să mai fredoneze în doi peri. E foarte, foarte rău.”

Brusc, îşi dădu seama cât de şocat se simţea.

Făcu o copie pe imprimantă. După ce ieşiră hârtiile, le împături şi scoase calculatorul din funcţiune. Era cazul, gândi el, să-l vadă pe Minck.

Când îl găsi Theerson, Minck contempla faza finală a răzbunării sale contra lui Protorov. De fapt, în sinea lui se bucura. A o trimite pe Tania Vladimova împotriva principalului său duşman însemna un pas la care de mult visase, însă nu se putuse dispensa de ea. Dar apariţia lui Nicholas Linnear schimbase lucrurile.

În cel mai profund sanctuar al minţii lui, Minck era tentat să se creadă asemeni zeului germanicilor, Wotan, pe care l-a întruchipat Richard Wagner în ciclul *Inelul Nibelungilor* – cu un singur ochi şi plin de mândrie, aşadar vulnerabil; un zeu iubitor, dar şi răzbunător.

Nu s-ar fi gândit vreodată să pornească făţiş împotriva lui Protorov, el personal. Nu putea concepe să urce într-un avion spre Japonia, cu un pistol în mână, îndreptându-l spre capul lui şi apăsând pe trăgaci.

Şi nu din laşitate nu se gândea la o asemenea acţiune. Minck nu era laş, ba din contră. Lupta nu-l speria, nici cea psihică, nici cea fizică, din moment ce acesta fusese modul lui de viaţă ani îndelungaţi. Însă considera acest mod de răzbunare mai degrabă ca punându-i în umbră datoria faţă de Secţia Roşie, faţă de subalternii care lucrau în slujba lui, încrezându-se şi depinzând prin urmare de capacitatea lui de a-i conduce şi apăra, într-o lume care abia aştepta să-i elimine: se gândea la datoria lui faţă de ţară.

Mare parte din acestea erau adevărate; totuşi era în avantajul lui Minck să nu insiste prea mult asupra celuilalt motiv, ceva mai puţin nobil. Bănuia acum că se simţea asemeni zeului Wotan mai mult decât ar fi trebuit. Pe mulţi dintre cei ca el îi atinsese sindromul Valhala, iar Minck era convins că deţinea o putere întru totul pe măsura sabiei fermecate pe care şi-o făurise Wotan din Arborele Vieţii, cu care stăpânea peste toate creaturile Pământului şi Cerului, chiar şi asupra uriaşului Fafnir, sabie cu care era suficient să atingă pe cineva pentru a-i lua viaţa. Agenţii Secţiei Roşii erau sabia lui Minck; ei reprezentau puterea lui.

Cât se poate de sigur, Tania Vladimova era una dintre aceştia, însă ţinea prea mult la ea ca s-o trimită în bârlogul

lui Protorov cel viclean. Ciudat lucru, ţinea la ea în felul în care o iubea Wotan pe fiica sa Brunhilde; îi era mai apropiată decât orice altă fiinţă omenească din lume. Îi putea dezvălui planurile pentru a le dezbate împreună, îi arăta toate combinaţiile posibile. Nu putea suporta gândul s-o trimită la moarte, în mâinile duşmanului. Se retrăsese un moment, ca un luptător japonez în aşteptarea ocaziei potrivite. Ocazie ce se ivise acum. Probabil că la ora aceea ateriza la Tokyo, ca o armă a sa în lupta împotriva beznei.

Ridică fruntea subit, conştient că cineva s-a oprit în pragul uşii biroului său. Puţini aveau permisiunea de a ajunge la acest etaj al clădirii şi încă şi mai puţini cei care puteau urca sau umbla neescortaţi pe holurile de aici.

O sclipire din ochii Băiatului Minune îl alertă pe Minck şi-l îndemnă să-i facă semn cu mâna.

— Da, Tony, spuse el, schimbându-şi gândurile ca şi cum ar fi răsucit un robinet. Ai treabă cu mine?

Toate simţurile îi erau acum alertate.

— Hai, apropie-te, apropie-te.

Theerson traversă pe parchet şi se aşeză în scaunul cu spătar de lemn din faţa biroului lui Minck.

— Am decodificat ultimul sistem Alfa-3.

Hârtiile din mâna lui se învârteau de zor încoace şi încolo.

— Ai de gând să mi le arăţi, sau le foloseşti drept evantai?

Minck observă că Băiatul său Minune tresărise şi inima începu să-i bată în piept cu putere.

— Ce s-a întâmplat? Mai bine ai face să mi le arăţi, spuse el întinzând o mână spre hârtii.

Fără nici o tragere de inimă, Theerson i le înmână. Rămase apoi cu ochii pironiţi la mâinile din poală. Se simţea nefolositor şi neputincios.

Privirile lui Minck trecură de la Tony la hârtii. Citi:

CEA MAI NOUA INFILTRARE: LINNEAR, NICHOLAS. AMATOR. ATENTIE: PERICULOS. OBIECTIVUL: TENCHI; MOARTEA TA. TRIMIS DE BIROUL NOSTRU. VOR URMA

INFORMAŢII ASUPRA LUI LINNEAR, SUNT OMUL DE SPRIJIN AL LUI LINNEAR. TE INCUNOSTIINTEZ CÂND AJUNG LA TOKYO. VOLK.

„Volk, se gândi Minck. Volk înseamnă pe ruseşte lup. Un lup deghizat.” Mintea i se înceţoşă la gândul că Tania Vladimova, Tania a lui, ar putea fi o spioană de-a celorlalţi. O „cârtiţă” infiltrată de sovietici. Dar cum?

Izbi cu pumnul în birou aşa de tare că Tony Theerson sări ca ars.

— Ieşi afară! urlă Minck. Dispari din faţa mea!

Băiatul Minune sări şi bătu în retragere spre uşă, în pas alergător. Îl mai văzuse până acum de două ori pe Minck înfuriat şi nu avea de gând să se afle în apropiere şi a treia oară.

Ajuns la uşă, Minck îl opri:

— Stai!

Cu îndărătnicie, Tony se întoarse spre şeful său.

— Ceva nu înţeleg. Tania ştia că tu te ocupi cu Alfa-3: ştia că eşti cel mai bun în descifrarea lor. De ce naiba ar fi transmis ea mesaje în acest cod?

Băiatul Minune ridică din umeri.

— În primul rând, nu cred că a avut de ales. Alfa-3 sunt de departe codurile cele mai grele şi mai sigure ale sovieticilor (când pomenise de sovietici, îl trecuse un fior; tot nu-i venea să creadă). Ştia că am avansat, dar nu ştia că voi reuşi complet. Chiar am discutat amândoi despre aşa ceva, nu cu mult timp în urmă. Acum, dacă stau să mă gândesc mai bine, chiar m-a întrebat cum m-am descurcat cu ultimul mesaj. Dădu din cap. Asta de aici trebuie să fie. I-am răspuns că greu de tot, că nu cred să reuşesc. Cam la douăsprezece ore după aceea am făcut primele descifrări; mi-a venit aşa, ca din senin. După aceea a urmat o muncă de rutină, cea mai mare parte am încredinţat-o calculatorului.

Minck îl privi pe Băiatul Minune. Nici măcar nu se străduia să adauge: „Trebuie să fie o greşeală la mijloc”. Îl cunoştea pe Theerson foarte bine; el nu făcea niciodată greşeli. Poate

nu reuşea să răzbată prin toate codurile Alfa-3, dar când reuşea, ştia el ce vorbeşte.

— Ai făcut o treabă bună, Tony.

Glasul lui suna mai stins ca soarele de iarnă. Theerson dădu din cap întristat.

— Îmi pare rău. Sincer îmi pare rău.

Pe muteşte, Minck îl puse pe liber, cu un semn al mâinii. Rămas iar singur, se ridică şi luând hidosul mesaj cu el, intră pe uşa camerei alăturate. Parcă-l întâmpină piaţa Dzerjinsky, la fel de urâtă lui ca toată arhitectura ruşilor. Deasupra, un cer întunecat, crepuscular. La celălalt capăt al pieţii, magazinul Lumea copiilor, în care părinţii făceau odraslelor cadouri împachetate în hârtie. În fundul pieţii, Zil-ul negru care intra în gaura şobolanilor din închisoarea Liubianka. Se întorsese de acolo, alergând prin *sneg* ca să-şi scape viaţa, când toate zgomotele dimprejur păreau înăbuşite, toată viaţa părea înăbuşită.

Câte informaţii le furnizase el ruşilor ca un nesăbuit? Câţi paşi înaintea lui făcuse Viktor Protorov? Pentru că mesajul era destul de clar; Volk îi transmisese acestuia un raport. Tania şi Protorov.

Cum oare reuşise el? *Cum?*

Minck îşi încleştă dinţii. Începea să-l necăjească respiraţia. Cât se distrase probabil Lupul că o trimisese în urmărirea lui Linnear: şi ce panică trebuie s-o fi cuprins, auzind că l-a trimis pe Nicholas împotriva şefului ei!

Îi revenea clar dinaintea ochilor faţa ei, în momentul în care a aflat cum procedase el, cum se descurcase el de frumos cu improvizaţiile lui deştepte. Ce mult se înşelase în interpretarea interesului afişat de ea! Ce de perspective dădea acest adevăr realităţii!

Patrula prin cameră, înconjurat de Moscova înveşmântată în mantia rece a iernii. Nu voia să mai urmărească schimbarea anotimpurilor pe ecranul uriaş; în ura lui arzătoare, dorea ca Moscova să rămână mereu aşa.

Ce să facă acum? se întrebă el. Cum naiba ar mai putea salva operaţiunea din mâna lor? Nu primise nici o veste de la Linnear. Desigur, nu putea să trimită după ea un alt

agent de-al lui, fiindcă şi-ar fi dat seama; un telefon pentru a o chema acasă ar avea acelaşi efect. Ea ştia că nu era nimic mai important şi nici nu putea să fie decât planul *Tenchi* şi Protorov.

Ca un părinte la despărţirea de copilul său, se simţea trădat. Cu toate acestea, nu reuşea s-o urască. Nimic din ce i-ar fi făcut ea nu i-ar fi putut distruge lui dragostea.

Trebuie să existe o soluţie, îşi spuse el. Am reuşit eu victorii când totul era pe muchia prăpastiei, de multe ori până acum. De ce nu s-ar întâmpla de data asta? Însă răspunsul îl cunoştea. Până acum, nici o dată nu mai avusese de înfruntat un dezastru de asemenea proporţii.

A avea o cârtiţă în Sectorul Roşu era o situaţie insuportabilă pentru el. Până să ajungă la el, aveau grijă alte agenţii să-i depisteze.

Nu-i venea nici o soluţie. Prin însăşi poziţia ei în schemă, Tania cunoştea întregul personal. La ea nu putea ajunge nimeni din agenţiile afiliate „Familiei”. Şi în cazul în care vreo suspiciune de-a lui ar alerta-o, exista pericolul să plece definitiv din organizaţia lui. Iar dacă se va afla că ea fusese o spioană, el era un om terminat. Nimeni nu trebuie să ştie aşadar de trădarea mârşavă a Taniei Vladimova.

Se pierdea cu firea, mintea îi fugea de la o posibilitate la alta, renunţând la ele imediat ce şi le imagina. De ce nu folosise Linnear numărul de telefon direct cu biroul lui?

Interfonul bâzâi. Nu-l luă în seamă, dar sunetul era insistent. Nu voia să fie întrerupt sub nici un motiv la ora aceasta, aşa că se întinse pentru a apăsa pe întrerupător. Apăsă din greşeală pe butonul de cuplare şi auzi vocea centralistei:

— Cineva doreşte să vă vadă, domnule!

— Nu vreau să văd pe nimeni, ai înţeles?

— Da, domnule. Însă domnul nu va pleca. Susţine insistent că...

Uf, Cristoase! se gândi Minck.

— Şi domnul ăsta nu are un nume?

— Ba da, domnule. Spune că îl cunoaşteţi. Îl cheamă Lew

Croacker şi este detectiv-locotenent.

Avea numai vânătăi pe corp, în urma loviturilor primite de la Protorov şi Koten. Primele trei degete ale mâinii drepte îi erau rupte şi îl dureau teribil. Însă durerea nu era o problemă; era în stare s-o ţină sub control.

Păşi spre biroul lui Protorov, grijuliu să nu facă zgomot, porni tocătorul de hârtii şi introduse hârtiile codificate. Acum, informaţiile existau numai în mintea lui.

Se reîntoarse spre locul unde zăcea Protorov şi continuă exerciţiile respiratorii. Se uită la degetele vătămate şi îşi dădu seama că erau irecuperabile; dar nici aşa nu le putea lăsa, în voia sorţii.

La *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori deprinsese *koppo*, o subramură specială din cadrul *ninjutsu*-ului care se ocupa cu oasele rupte. Aplicase două-trei tehnici de *koppo* atunci când îi sucise beregata lui Protorov. Acum trebuia să aplice reversul procedeului asupra propriilor oase.

Cu policarul şi cu arătătorul mâinii stângi, începu, să-şi controleze starea degetelor rupte. După cum urechea profesionistului reuşeşte să perceapă clicul de la mecanismul de închidere a seifului, tot aşa găsi şi Nicholas momentul în care corpul său îi spuse că aceea este poziţia oaselor căutată de el. O cercetare mai amănunţită îi indică unghiul precis în care trebuiau aşezate falangele.

Un occidental ar fi scrâşnit din dinţi şi-ar fi încordat muşchii în faţa a ceea ce mintea i-ar fi spus că va urma, sporindu-şi astfel singur durerea. Nicholas însă îşi relaxă muşchii şi mintea, micşorându-şi durerile. Se cufundă în *getsumei no michi* în timp ce trupul se vindeca de la sine.

Când îşi reîntoarse privirile spre mână, văzu că degetele lui erau la locul lor cum îşi dorise. Rupând o fâşie din cămaşa lui Protorov, înfăşură pânza în jurul degetelor rupte, până când bandajul fu destul de gros şi fix pentru a-i ţine pe moment loc de atele. Îl strânse cu dinţii, având grijă să lase totuşi liberă circulaţia sângelui.

Apoi se uită în jur. Situaţia nu era prea promiţătoare. Era închis ca un şobolan în cursă. Până acum fusese destul de

norocos că nu intrase nimeni să vadă ce face Protorov. Însă era conştient că situaţia nu putea dura mult. Se afla într-o adevărată cazemată, într-o cameră cu o singură uşă, groasă ca un seif de bancă... Se uită în tavan. Fiind ermetic izolată, încăperea avea deasupra un enorm sistem de ventilaţie. I-ar fi stat categoric în putinţă să urce până la una din gurile de aerisire de sub nivelul tavanului, dacă n-ar fi fost la mijloc degetele rupte, precum şi efectul remanent al injecţiilor.

Avea nevoie de ajutor, însă, pe o rază de mulţi kilometri, nu exista nici un prieten. Aşa că va trebui să-şi procure unul.

Prin *ichi,* tehnica modulaţiilor vocale, imită cât mai corect cu putinţă vocea lui Protorov, chemându-l pe Russilov înăuntru. Când apăru locotenentul în uşă, Nicholas lăsă trupul inert al lui Protorov să cadă spre acesta.

Reacţia lui Russilov era previzibilă. Prima mişcare involuntară de a-şi întinde mâinile pentru a se proteja fu urmată de un strigăt uluit, recunoscând al cui cadavru se afla în faţa lui.

Gestul îl imobiliză un timp suficient pentru Nicholas ca să se năpustească asupră-i şi să-l transforme în prizonier. Atingând pieptul lui Protorov, rusul simţi că-i stă inima în loc. Se clătină puţin, pălind şi tăindu-i-se respiraţia. La fel ar fi arătat şi dacă ar fi inhalat vreun gaz toxic. Îi dispăru toată culoarea de pe faţă, pe frunte pe buza de sus apărându-i broboane reci de sudoare.

Totuşi privirile căutau împrejur, după vreo fiinţă vie.

— Nu se poate! ţipă el. Eşti mort!...

— Atunci înseamnă că am făcut dovada că există viaţă după moarte, şopti Nicholas în urechea lui.

Pe hainele lui Russilov erau acum pete de sânge şi îmbufnat, căuta ca prostul să le cureţe cu mâna.

Nicholas îl prinse de braţ, percheziţionându-l de arme. Găsi la şoldul stâng un cuţit.

— Şi acum, îi spuse el, mă vei scoate de aici!...

— Total imposibil, răspunse Russilov, iar când Nicholas îl strânse şi mai tare, spuse în grabă: Nu te mint! Există un

sistem electronic de urmărire. Prizonierii poartă un semn invizibil care este schimbat săptămânal. Dacă am păşi sau am trece cu automobilul prin oricare dintre porţi, am fi amândoi prăjiţi, dacă mă iei cu tine.

— Trebuie să existe un mod de a trece până nu-i prea târziu, spuse Nicholas.

— Există, îl aprobă Russilov. Doar Protorov îl cunoştea. Numai el. Şi nu vei scăpa de aici, cu sau fără mine.

Nicholas nu disperă. Deprinsese multe metode de infiltrare şi ştia că întotdeauna există o ieşire din orice construcţie ridicată de mâna omului, după cum există şi intrare.

— Repede, îl zori el. Expune-mi planul locurilor.

Russilov se supuse. Clădirea aleasă de Protorov fusese iniţial un hambar, transformat în scopurile prevăzute de el. Existau două ieşiri şi după afirmaţiile lui Russilov, nu-i puteau fi de folos lui Nicholas. În interiorul pereţilor de lemn ridicaseră ziduri de piatră, se mai adăugase un etaj, la care se aflau ei acum.

Russilov râse, gâlgâit:

— Prietene, nu-ţi rămâne decât să te urci pe parapeţi. De acolo sări în pădurea deasă – e posibil să nu mori; poate îţi vei rupe doar picioarele!

Mintea lui Nicholas se puse pe lucru. Era posibil ca tocmai aceasta să fie scăparea lui.

— Afară! ordonă el. Şi pe oricine am întâlni în cale, nimeni să nu bănuiască nimic, ai înţeles? Dacă ridici glasul, te omor, dacă faci vreo mişcare nesăbuită, te omor. Înţeles?

Locotenentul dădu din cap.

În hol nu întâlniră pe nimeni. Cei doi tineri locotenenţi îl duseseră pe doctor la parter, păzindu-i celula. Russilov îl conduse la scara ce urca pe acoperiş. În drumul lor trecură pe lângă nişte stive de vergele de bambus şi altele de aluminiu, lungi de circa cincisprezece metri.

Nicholas îl opri.

— Pentru ce se folosesc astea?

— Bambusul creşte primprejur din belşug, spuse Russilov fără chef. Ţăranii obişnuiau să-l depoziteze şi să-l usuce aici.

Aluminiul îl foloseau la construirea parazăpezilor.

— la două vergele, ordonă Nicholas, iar Russilov îl ascultă. Nu din aluminiu, din bambus.

Ajungând pe acoperiş, Nicholas ordonă rusului să se oprească şi să întindă bambusul pe pietre. Folosindu-se de cuţitul confiscat, tăie în două tulpinile pe toată lungimea lor, apoi se porni să taie mânecile vestonului locotenentului, urmând cele de la cămaşă. Îşi tăie şi el pantalonii în două şi-şi desfăcu şireturile bocancilor.

— Ce faci acolo? Întrebă Russilov, ghemuindu-se în pielea goală într-un colţ.

Nicholas nu-i răspunse. Tăie centura groasă de piele a rusului în patru şuviţe lungi. Folosindu-se de acestea, se puse pe lucru încropind un schelet solid din bambus. Apoi adăugă bucăţile de stofă şi pânză. Lucra cu plăcuta concentrare a tatălui care construieşte un zmeu pentru fiul său.

În realitate chiar un fel de zmeu construia, un *hito washi,* un aparat pentru zbor, numit de ninja „vulturul omenesc”.

După ce-l termină, se înapoie la locul unde se ghemuise Russilov. Despuiat de uniformă, degradat, parcă intrase la apă. Asemeni multor militari, aproape că încetase să mai existe fără armura gradului său.

— Adio, Russilov – spuse Nicholas şi se aplecă spre el, atingându-l la *juka,* unul dintre cele nouă *kyukon,* puncte meridiane ale organismului.

Acest *juka* se află sub nivelul urechilor. Russilov se prăbuşi pe loc, fără cunoştinţă.

După aceea Nicholas urcă pe *hito washi*. Dinspre sud-vest sufla un vânt suficient de intens, însă în rafale schimbătoare. Se lăsă în voia *karmei* sale. Era cât se poate de obosit şi voia teribil să doarmă. „Vei dormi cât de curând, îşi spuse el. Acum însă, fii atent!”

Urcă pe parapetul din jurul acoperişului. Nu se vedea nici urmă de lună, iar ceasul de mână cu cronometru fusese confiscat. Era trecut de miezul nopţii, se apropiau zorile. Nu era exact acea oră dinainte de a se crăpa de ziuă, când se

zăreşte o geană de lumină ce schimbă culoarea umbrelor din jur şi nu ştia cât va mai trece până atunci.

Când meşterea la spetezele de bambus ale marelui zmeu, două rafale puternice veniră spre el. Însă vântul se potoli imediat ce se urcă pe zmeu. Numai o adiere se simţea mângâindu-i obrajii. „Hai, îndemna el în gând curenţii de aer. Hai!”

Pârul i se zburli în cap şi pe corp, iar temperatura pielii învineţite şi înroşite de lovituri începu să-i scadă. Dar vântul se înteţi. Abia perceptibil. Închise ochii şi simţi că aşa era, vântul se înteţeşte.

Iar când simţurile toate îi aduseră la cunoştinţă că sosise momentul, îşi încordă muşchii picioarelor, pentru a se lansa în hăul întunecat ca smoala. Se răsuci o clipă, apoi începu să piardă din înălţime. Se redresă şi începu acum să urce binişor.

Urca în beznă ca un liliac în noapte.

Akiko îl zărise pe Koten la *rotenburo* şi se luase pe urmele lui. Venise cu mâna goală şi plecă de acolo cu o cutie de lemn, lungă şi lăcuită. Fiind familiarizată cu asemenea lucruri, Akiko îşi dădu seama că este vorba de un ambalaj pentru arme. Judecând după lungime şi îngustime, nu putea fi altă armă decât o *dai-katana,* cea mai lungă dintre săbiile samurailor.

Ascunsă în întunericul de nepătruns, rămase nemişcată. Koten se strecurase prin cercul de lumină proiectată de un felinar, aşa că-i putu vedea clar cutia lungă de lemn. Era aceeaşi cutie pe care o văzuse în grădină, aşezată între Nicholas şi Sato. Koten era prin urmare în posesia săbiei lui Nicholas!

Îl urmări cu maşina. Koten se afla şi el într-o maşină. Deoarece la acea oră traficul era redus, Akiko stinse lumina farurilor, mergând orbeşte şi ghidându-se după stopurile maşinii lui Koten. O dată sau le două ori, când drumul urcă un deal, crezu speriată că l-a pierdut. Însă ajungând şi ea în vârful dealului, luminile roşii reapărură.

Era un ţinut de ţară şi trebui să-si mărească atenţia,

pentru a nu fi reperată. Însă cerul înnorat se arătă de partea ei, împiedicându-l pe Koten să-şi dea seama că este urmărit.

La ceva mai mult de o jumătate de oră după ce plecaseră de la *rotenburo* maşina lui Koten încetini brusc, vină la stânga pe un drum neasfaltat, dispărând printre tufişuri.

Akiko trase repede pe dreapta şi ieşi din maşină, pornind pe jos; nu putea risca să se aventureze pe acolo cu automobilul, deoarece, dacă nu luminile, atunci zgomotul în mod sigur ar fi trădat-o.

Drumul îngust şi cu multe viraje îi permise să-l urmărească lesne pe Koten. Într-un mic luminiş mărginit de bambuşi, acesta se opri. Erau acolo destui oameni, iar ea se apropiase suficient pentru a-i auzi ce vorbesc. Nicholas evadase!

— Dar ce se întâmplase cu Sato? Nu zăbovise prea mult la *rotenburo*, însă auzise din fugă că un bărbat, probabil un patron, fusese ucis de explozia misterioasă a unui automobil. Cine fusese oare omul acela?

Nu ştia. Apăruse Koten, împiedicând-o să facă cercetări; dar chiar şi aşa, tot n-ar fi putut pune întrebări fără a stârni suspiciuni. Societatea japoneză este extrem de unită. Au un teribil simt al comunităţii. Ea nu era de prin partea locului; o străină care pune întrebări asupra unei crime, în orice caz asupra unei morţi inexplicabile, va fi uşor remarcată, iar poliţia va fi anunţată repede. Akiko nu-şi putea permite să se supună unui interogatoriu.

Dar acum, trebuia să-şi pună aceste întrebări. Amintiseră numai de Nicholas. Despre Sato, nici o vorbă; nici măcar numele nu il rostiseră.

Faptul o conduse pe Akiko la o concluzie inevitabilă: Sato era mort. Probabil el fusese cel dispărut în urma exploziei automobilului; sau poate, la fel de posibil, să fi murit aici, în aceste locuri împădurite. N-avea nici o importanţă acum; o parte a răzbunării ei fusese împlinită. Faptul nu o bucura neapărat – ar fi preferat să-şi împlinească singură jurământul de a se răzbuna – însă trebuia să se împace cu

situaţia prezentă.

Ţinta ei era acum Nicholas. Se îndepărtă de crângul în care se înălţa o clădire care semăna cu un hambar, însă în mod sigur servind la cu totul altceva.

Târziu, după multe ocolişuri, la marginea laturii sud-vestice, găsi rămăşiţele unui *hito washi.* Se aplecă şi admiră măiestria celui care îl construise. Râse în sinea sa. Şi porni în căutarea lui.

*
* *

Bineînţeles că Alix a încercat să-l oprească. Îl făcu în toate felurile, de la nebun până la idiot; chiar se pusese pe urlete, sfârşind prin a-l implora să nu se ducă acolo.

În cele din urmă, Croacker presupuse că fata se temea într-adevăr pentru el. Însă nu era tocmai sigur. La urma urmelor, era o actriţă desăvârşită, făcând zilnic dragoste sub ochiul camerei de luat vederi, atunci când lucra. Putea trece de la o emoţie la alta cu mare uşurinţă, la fel de simplu cum îşi aplica un fard demachiindu-se apoi.

Dar îi dădu prin cap după aceea că nici un motiv de pe lume n-o putea face să joace teatru în clipa actuală. Ce ar fi avut de câştigat dacă l-ar fi împiedicat să zboare la Washington? Îl câştiga pe el, viu şi nevătămat. Ştia la perfecţie cine fusese cel care încercase să-l ucidă, sau cel puţin din ordinul cui. Aceeaşi persoană care se preta acum să-i ucidă pe amândoi, încălcându-şi jurământul făcut faţă de ea.

Această persoană era C. Gordon Minck, omul în faţa căruia se afla acum.

— Unde naiba ne aflăm? întrebă el privind împrejurul grădiniţei năpădite de verdeaţă. În savanele Africii?

Nu-i plăcea tonul vocii pe care-l folosise. Dar era înfricoşat, nu numai de omul din faţa lui, căruia îi stătea în putinţă să ordone scoaterea lor de sub urmărire, folosind legea după cum i-ar fi convenit lui, ci şi de intenţiile pe care le avea el în privinţa lui Minck.

Minck se forţă să râdă, iar Croacker se uită la el

cercetător, fierbând de mânie.

— Ai merita să te strâng de gât pe loc, cu propria-mi mână, scrâşni el încordat.

Minck tot încerca să-şi revină la vederea unui om care stătea alături de el, deşi până atunci îl crezuse mort, dispărut în fundul apelor. Îşi duse o mână la tâmplă, în încercarea de a-şi alunga prin acest gest durerea ce-l sâcâia, trădătoare.

— Ar trebui să-ţi controlezi cuvintele, locotenente!

Pe moment, era tot ce putea face el mai potrivit.

Însă avea nevoie de ceva timp pentru a-şi birui emoţiile şi gândurile năvalnice. Ziua aceasta ajunsese foarte repede cea mai proastă din câte-i fuseseră lui date pe pământ şi luase hotărârea de a-i da întreaga atenţie, pentru a nu risca să se strice şi mai mult. Făcu un gest.

— Ia loc, te rog!

— Care din scaune este minat? spuse Croacker zâmbind batjocoritor.

— Ce trebuie să înţeleg din asta? vorbi Minck fără voie.

Îşi promisese să nu se certe cu locotenentul Croacker pe terenul său. Însă durerea de cap îl deranja.

— Ai încercat să mă ucizi de trei ori; ai încercat s-o ucizi pe Alix Logan de două ori. Ce te aştepţi să auzi de la mine venind aici?

Gemu din pricina durerii de cap.

Minck se aşeză în fotoliu cu toată greutatea. Pulsul i se accelerase.

— Despre ce vorbeşti acolo?

Vocea îi tremurase o idee, iar pe sub bronzul feţei se vedea că pălise. Abia acum începuse să întrevadă reala gravitate a situaţiei. Ameninţarea rostită de Croacker îi răsuna în urechi ca o mare sfidare. Cum de reuşise el să scape din vedere tonul lui?

Observându-i frământarea, Croacker deveni curios. Mânia i se îndârjise.

— Eu şi Alix am fost urmăriţi după ce am plecat din Key West. S-a atentat la viaţa noastră, o dată în Raleigh, în

Carolina de Nord, o dată în New York, unde am fost atacaţi. Asta se numeşte tentativă de omor, Minck.

Minck scutură capul.

— Nu înţeleg, spuse el fără a se adresa în mod special musafirului său. Eu nu am ordonat uciderea lui Alix – ridică brusc privirile ca şi cum abia acum era conştient de prezenţa lui Croacker. Niciodată n-aş fi aprobat-o. I-am şi spus asta. Trebuie să mă crezi.

Cuvintele, cum ştia Croacker, nu costă bani. Dar exista ceva în privirile lui Minck, un fel de pledoarie, care îi atrase atenţia. Îşi dădu seama că, asemeni lui şi Minck se afla într-o stare disperată. El, oare, după spusele lui Alix, era păianjenul din umbră ce-şi ţesuse indescriptibila pânză peste capitala întregii naţiuni se afla cufundat în aceeaşi incertitudine ca şi el însuşi. Brusc, amândoi se simţiră pierduţi; rătăciţi în privinţa direcţiei în care trebuiau să se îndrepte, fără a mai şti cine este bun şi cine rău pe lume. În acel moment, statutul lor de adversari începuse să cam dispară. Pentru prima dată de când fusese în apartamentul capitonat al Angelei Didion, găsind-o goală şi rece ca gheaţa, Croacker începu să întrevadă că la mijloc fusese vorba de ceva mai mult decât uciderea unui manechin de mode. Era vorba de mult mai mult.

— Atunci cine a făcut-o?

Cui îi dăduse el misiunea de a o păzi pe Alix? Pe cine desemnase el s-o păstreze întreagă şi în afara oricărui pericol? Pe Tania Vladimova în persoană. Aceeaşi Tania care plecase din acea clădire în urmă cu circa patruzeci de ore, Dumnezeu singur ştie în ce direcţie.

Înşfăcă receptorul unui telefon şi întrebă despre mişcările Taniei în ultimele trei zile şi jumătate. Fu imediat conectat la calculatorul central de date. Repetă întrebarea şi aşteptă cu nerăbdare. La primirea răspunsurilor, se uită fix în ochii lui Croacker.

— Tania, şopti el.

— Cine naiba este Tania? întrebă Croacker.

— Este femeia care a ordonat moartea voastră, improviză Minck, având însă pe jumătate dreptate.

Ceva începuse să-i încolţească lui Minck în minte, un minuscul satelit, care avea însă nevoie de spaţiu şi timp pentru a se mări. Era germenul unei idei. Începutul unei ample misiuni de salvare a situaţiei. De fapt era vorba de un fel de minune, dacă e adevărat că există asemenea lucruri. Minck nu credea în Dumnezeu, aşa că nici în minuni nu putea crede. Până în acel moment, probabil.

Revenindu-i tonul normal al vocii, întrebă:

— În privinţa lui Alix... E întreagă şi nevătămată?

— E tulburată, mânioasă, înciudată şi poate că întreaga ei viaţă este dată peste cap de atâtea pericole, însă da, în linii mari este în siguranţă.

Minck găsi în răspunsul lui Croacker o alinare neprefăcută. Dacă până acum considerase o bună bucată de timp că se răsfăţase numai păstrând-o pe Alix în viaţa, în clipa aceea îşi alungă cu desăvârşire asemenea gânduri. Uşurarea ce-i răzbătea pe faţă era într-adevăr profundă. Inspiră adânc, dar înainte de a putea continua, Croacker spuse:

— Oricum, să nu-ţi treacă o secundă prin cap că-ţi voi spune unde este. Dacă întreprinzi acum vreo acţiune împotriva mea, se va duce direct la Procurorul General al Americii, dezvăluind tot ce ştie ea. Şi sunt convins că nu-ţi poţi permite asta. Cred că eşti de acord.

Minck se gândi un moment, ca şi cum ar fi cântărit cuvintele lui Croacker.

— În regulă, spuse el în cele din urmă. Îţi propun însă un armistiţiu... un fel de târg, dacă vrei.

— Ce fel de târg?

În ciuda sentimentelor sincere pe care le citise pe faţa lui Minck în privinţa lui Alix, Croacker era departe de a se încrede în această fiinţă.

— Iată ce vreau să-ţi propun. Nu-ţi voi face nici un rău şi nu voi căuta să dau de Alix Logan, fireşte, doar dacă nu mă caută ea pe mine. În schimb, tu vei sta liniştit la locul tău, ascultând ceea ce îţi voi spune şi luând aminte.

— Aşadar?

„O, e bine”, gândi Minck. „Pe lângă faptul că tipul e rezistent, mai *este* şi inteligent. Mi-a lichidat doi agenţi şi a scăpat de mâna altuia – cel mai ucigaş şi cel mai trădător dintre toţi: Tania. Poate că el ar reuşi ceea ce n-ar putea face nici unul dintre cei pe care-i am la îndemână. Poate – gândea el în timp ce-i dezvăluia lui Croacker trădarea Taniei şi implicarea ei în operaţiunea „Peştele spadă", operaţiune în care se includea şi detenţia „protectoare" a lui Alix – poate el ar fi în stare să distrugă ceea ce Protorov şi cu mine am creat împreuna.

În sinea sa, C. Gordon Minck începea să se însenineze. Ca unul care s-a văzut scăpat cu zile de pe marginea prăpastiei, plutea într-un fel de reverie care îi făcea acum degetele să-i tremure.

Nu-i era greu să-l convingă pe Croacker. Minck avea două motivaţii solide pe care i le expuse ascultătorului său şi pe care era sigur că nu i le va respinge. În faţa unor asemenea argumente, dacă ar fi fost el însuşi în locul detectivului, le-ar fi acceptat, după cum observa că începe a fi de acord şi Croacker.

Răzbunare şi patriotism. Acestea erau cele două motivaţii pe care Minck bănuia că le va accepta Croacker. Tania încercase personal să-i lichideze, pe el şi pe însoţitoarea lui; aşa ceva Croacker nu putea admite fără a se răzbuna. Acum dorea să se răzbune, iar Minck nu-l putea condamna. Amândoi aveau motive de a pune mâna pe ea, îi explica el. Numai că detectivul putea s-o facă, iar Minck nu.

Apoi era la mijloc chestia cu ruşii. Nimănui nu-i plăcea, cu atât mai puţin lui Minck. Lui Croacker la fel.

— Vei avea deplină imunitate diplomatică, încheie Minck, o nouă identitate care să-ţi permită să treci de formalităţile vamale. Iar acolo, în caz de nevoie, vei avea tot sprijinul dorit... Aşteaptă un moment, în plus, vei avea ocazia să-ţi revezi prietenul, pe Nicholas Linnear, aflat actualmente tot acolo.

Păstrase la urmă ceea ce bănuise că va avea efectul maxim. Asul din mânecă.

Şi Croacker muşcă nada.

Însă, la jumătate de oră după ce locotenentul fusese dotat cu un nou paşaport, un nou certificat de naştere, legitimaţie de serviciu şi toate cele – bani sub formă de dolari americani, yeni japonezi şi cecuri turistice – după ce fusese depus pe aeroportul Dulles în vederea zborului spre Tokyo, Minck izbucni brusc şi pentru prima dată de la îndelunga lui încarcerare la închisoarea Liubianka, nervii îi cedară şi se porni pe un plâns amarnic. Se gândea la figurile ce i se făcuseră şi la răzbunarea la care fusese constrâns să recurgă.

Între timp, obiectul dragostei şi urii lui Minck tocmai aterizase pe aeroportul Narita, din apropierea cartierelor mărginaşe şi pline de fum ale capitalei japoneze. Nu avusese un zbor plăcut. Imediat după decolarea de pe aeroportul Kennedy luase două pastile somnifere, căzând într-un somn greu ca plumbul, bântuit de imagini din copilărie. Protorov păşea prin visele ei ca o santinelă, ori călare ori pe jos; oriunde s-ar fi dus, el era prezent.

Tania se reîntorsese în vis la şcoala de la Reciţa, cel mai apropiat orăşel de cătunul ei natal. În familie erau certuri pe atunci. Fratele mai mare, Mihail, nu era de acord cu meseria de miliţian a tatălui lor. Deoarece bătrânul se afla în legătură cu KGB-ul, ai căror agenţi cu pelerine negre îşi făceau deseori apariţia în pragul casei, cerându-i să le raporteze orice acţiune antipatriotică.

După şase luni de la certurile lor, Mihail i-a părăsit, iar după un an, când a împlinit vârsta de 18 ani, a ajuns unul dintre cei mai activi şi mai eficienţi dizidenţi politici din Rusia.

Tot pe atunci, directorul şcolii din Reciţa venise la Tania acasă, într-o maşină verde şi rablagită, pentru a sta de vorbă cu părinţii ei. Fetei i se oferise posibilitatea de a urma o şcoală înaltă, însă avantajele acesteia nu îi erau cunoscute directorului. Era o fată excepţional de inteligentă, spunea el şi merita să i se ofere această şansă. Însă era nevoie de unele sacrificii. Numita şcoală se afla pe undeva

în munţii Urali, cam la şapte sute cincizeci de kilometri distanţă.

Mama Taniei începuse să plângă la auzul acestei perspective. Fiul său îi părăsise, acum să plece şi ea? Însă tatăl fetei era ferm hotărât. El fusese toată viaţa un simplu miliţian de ţară şi voia ca măcar unul din copiii săi să se bucure de avantaje pe care el nu le-a avut.

Aşa că rămase stabilit ca Tania să urmeze acea şcoală, spre uşurarea directorului ei, asupra căruia Protorov însuşi făcuse presiuni pentru a o aduce pe fată în Urali, la şcoala condusă de el. E de la sine înţeles şi foarte normal că nici Tania şi nici părinţii ei nu aveau habar ce hram poartă numita şcoală.

După ce a ajuns acolo şi a aflat despre ce e vorba, a început să scrie acasă cu multă conştiinciozitate, săptămânal. Niciodată însă nu pomeni părinţilor sau altcuiva despre specificul şcolii, deşi în sinea ei şi-ar fi dorit nespus să i se destăinuiască tatălui, ştiind cât de mult s-ar fi mândrit el şi ce mângâiere ar fi fost, după trădarea lui Mihail.

Protorov. Încercă să ia legătura cu el chiar de pe aeroport, pe când aştepta să-i sosească singura geantă de voiaj pe care o luase la drum, apoi din nou, pe când se afla la Tokyo în centrul supraaglomerat. Se folosise de emiţătorul în miniatură, cu patru căi de acces la Protorov. Dar obţinuse de fiecare dată acelaşi rezultat: nimic.

Faptul în sine nu era deosebit de alarmant, însă prezenta lui Piotr Alexandrovici Russilov la hotelul ei era un motiv de îngrijorare. Se înregistră la Recepţie, i se duse geanta în cameră, apoi permise locotenentului s-o însoţească afară, la o plimbare prin aglomeraţia grăbită a pietonilor îmbrăcaţi în culori cenuşii şi purtând umbrele negre în mână, cum fac londonezii. Mulţi dintre ei aveau măşti de tifon peste gură şi nas, o privelişte ce devenea tot mai frecventă în oraş.

Tania se gândi că Russilov nu arăta bine deloc. Era palid la faţă şi căpătase un tic nervos de a întoarce des capul, să

vadă ce se petrece în urma lui. Niciunul dintre aceste lucruri nu-i plăcu Taniei.

Şi mai puţin îi plăcu ceea ce începu el să-i spună.

Avea pielea încreţită, la încheieturile puternice ale mâinilor se cutase, dar tot plăcută la culoare era, în ciuda celor şaptezeci şi nouă de ani ai ei.

— Mâine împlinesc optzeci de ani, îi spuse ea. N-o spusese cu mândrie, ci mai degrabă cu uimire că viaţa poate dura aşa de mult.

Chiar şi la această vârstă, lui i se părea una dintre cele mai frumoase fiinţe pe care le văzuse vreodată. În copilărie, obişnuia să-i compare frumuseţea cu a mamei lui. Însă mai întotdeauna găsise superioară simetriei ei perfecte frumuseţea exotică a lui Cheong. Probabil că era normal s-o aprecieze mai mult pe propria mamă. Însă la mijloc mai era ceva: o ura pentru că era mama lui Saigo, iar faptul îl făcea să fie părtinitor.

— Mai vrei ceva de la mine? îl întrebă Itami.

— Nu, *haha-san.*

Îi spusese „mamă”. Între ei se întâmplaseră destule pentru a o numi astfel, de când venise şovăind la uşa ei.

El îşi lăsă capul în jos.

De când o ştia el, locuise tot în aceeaşi casă din marginea capitalei, într-un cartier din nord-vest, nu departe de templul în care ce cununaseră Akiko cu Sato. Nicholas străbătuse un drum greu din Hokkaido spre sud. Spărsese un magazin de îmbrăcăminte şi având haine noi şi ceva bani, se îndreptase spre Hakodate. Ar fi putut să fure şi o maşină, dar nu voia să lase urme atât de limpezi, mai ales că spargerea magazinului stârnise poliţia. Iar poliţia japoneză este la fel de minuţioasă cum sunt toţi japonezii în misiunile primite. Cu cât lăsa mai puţine urme, cu atât era mai sigur.

Luă câteva autobuze şi când i se ivi ocazia, autostopul. Totuşi se feri de autostrăzile şi de căile ferate principale, ştiind că se va face astfel mai puţin remarcat.

În cele din urmă, ajungând în oraşul cel mai sudic al litoralului, traversă cu feribotul strâmtoarea Tsugaru-Kaikyo până la Aomori, pe coasta stâncoasă din nordul insulei Honshu.

Lipsindu-i actele de identitate, nu putea închiria vreo maşină, aşa că recurse tot la autobuze, parcurgând însă drumul în zigzag.

Îl speria gândul de a-şi revedea mătuşa. Doar el îi ucisese singurul copil; doar tatăl lui Nicholas îi trimisese bărbatul la moarte, stârnindu-l pe Saigo să-l otrăvească pe colonelul Linnear şi mai târziu, să-l urmărească pe Nicholas până la New York.

Nu avea idee cum îl va primi; şi nici nu îi trecea prin cap ce-i va putea spune el mătuşii. Ce cuvinte poţi folosi oare când eşti un ucigaş? Formula „îmi pare rău” era cât se poate de nepotrivită. Şi nici limba japoneză sau oricare limbă a lumii nu are o expresie potrivită pentru o asemenea situaţie.

Casa fusese construită după planul unui arhitect destul de tânăr în vremea când îl angajaseră Itami şi Satsugai, soţul ei. Recursese la unul din stilurile arhitectonice ale secolului XVII care, afirma el, erau încă cele mai valoroase. Durabilitatea acelor clădiri în timp dovedeau că avea dreptate, impunând respectiva epocă de-a lungul anilor.

Concepuse planul casei după o clădire din Kyoto numită Katsura Rikyu, o vilă imperială ridicată în urmă cu patru secole, care încă şi astăzi constituie pe tot teritoriul Japoniei cel mai strălucit exemplu de îmbinare a lucrului ieşit din mâna omului cu natura înconjurătoare.

„Ceea ce încerc eu, le-a spus arhitectul, este să impun naturii spiritul meu, fără a o schimba.”

Iar rezultatul măiestriei lui fusese o reuşită desăvârşită, lucru de nimeni contestat în Japonia. Probabil că în copilărie Nicholas nu fusese capabil să sesizeze subtilitatea din detaliile casei, din moment ce nu-i plăcea decât o singură cameră: cea în care se ţinea de obicei *chano-yu*, ceremonia ceaiului.

Şi tocmai în această cameră fusese condus după ce

fusese întâmpinat de servitori la intrare. Apoi o anunţaseră pe Itami despre venirea lui şi îl invitaseră pe Nicholas la baie; durerile îi fuseseră domolite de un om care îngâna permanent o melodie, dar care, totuşi, îşi cunoştea bine meseria.

Simţindu-se mai bine decât în ultimul timp, Nicholas îngenunche în camera în care se afla singur, stând cu faţa spre grădină. Uşa-paravan se întindea pe aproape toată lungimea camerei, fiind înaltă de circa doi metri.. Totuşi, jumătatea de deasupra era acoperită de un fel de panou din hârtie de orez, aşa că numai fundul grădinii putea fi văzut de cei care serveau aici ceaiul, aşezaţi turceşte pe *tatami.* Potrivit concepţiilor Zen, întotdeauna trebuia să ai sub ochi un colţ de natură, aşa că ceea ce se vedea era prea suficient. Pe deasupra, dacă s-ar fi văzut sau simţit mirosul florilor de cireş primăvara sau evantaiul de culori al toamnei, echilibrul camerei n-ar mai fi fost aşa de reuşit.

Razele de soare ce răzbăteau printre crengile copacilor transformau paravanul într-un ecran de culoarea untului proaspăt, încălzind tonul camerei. O pasăre singuratică ţopăia pe pietriş, ciugulind de ici, de colo.

Pe sus se stârnise o adiere de vânt ce mişca frunzişul criptomeriilor şi făcea să treacă umbre peste paravanul transparent al uşii, proiectându-le pe podeaua lustruită. Nicholas fu cuprins de un fior fugitiv, amintindu-şi de zborul cu hito-washi, cu hainele fluturându-i ca penele de pe aripile păsărilor în aer. Îşi aminti de bezna nesfârşită în care se avântase, înfruntând permanent teama că vântul va înceta brusc, prăbuşindu-se în lăncile bambuşilor.

Exaltarea şi frica se amestecau în el ca o băutură ameţitoare, tulburându-i sângele.

Se simţi din nou obosit. Drogurile injecţiilor fuseseră eliminate din organism. Însă efectul lor asupra muşchilor, ţesuturilor şi creierului încă mai persista într-o oarecare măsură. Exerciţiile fizice erau singurul remediu.

Sosirea bătrânei îi fu adusă la cunoştinţă de foşnetul discret al mătăsii. Se ridică şi se înclină, având inima cât un

purice. Îl încurca şi mai mult frumuseţea ei impunătoare. Timpul îşi făcuse lucrarea asupra trăsăturilor ei, însă mai degrabă cu prietenie decât cu duşmănie, urmând-o ca un animal dresat, prezent lângă ea, însă păstrându-şi discreţia.

— Itami-san... vocea îi fusese o şoaptă repezită. Oba...

— Te rog să iei loc, Nicholas-san.

El o ascultă, neîncercând să analizeze ce se putea citi în ochii ei, ce era în mintea ei. După ce le-au fost servite ceaiul şi plăcintele cu orez, aflându-se din nou între patru ochi, bătrâna spuse:

— Mă bucur că te-ai întors. Inima îmi este cuprinsă de bucurie, *watashi no musnko.* Fiul meu.

Simţi o sfâşiere interioară şi se aplecă în faţă cu fruntea la podea, simţind cum o durere ascuţită îl săgetează prin cap. Îl podidi plânsul, incapabil de a se mai abţine, partea japoneză a sufletului său ruşinându-se de acest comportament; însă partea occidentală avea nevoie de această uşurare şi nici o disciplină din lume n-o putea înfrâna.

— *Watashi no musuko.*

Vocea bătrânei avea o căldură deosebită, ca şi cum ar fi fost într-adevăr mama lui.

— Ştiam că ai să revii. M-am rugat întotdeauna să-ţi dea zeii acest curaj.

— Mi-a fost teamă, *oba.* Vorbea printre lacrimi. Mi-a fost teamă din cauza faptei mele. Nu voiam să-ţi înfrunt durerea pe care ţi-am provocat-o.

— Nu mi-ai provocat niciodată vreo durere, Nicholas, spuse ea cu blândeţe. Tu ai fost mai mult copilul meu decât a fost el. A avut un suflet slab, era leit tatăl său. Satsugai îl domina şi-l făcuse să depindă de el cum depinde Pământul de Soare. Satsugai i-a determinat lui cursul vieţii. Saigo nu s-a hrănit decât cu paranoia tatălui său.

Nicholas remarcă faptul că nu-l numise niciodată pe Saigo „fiul meu”. Îşi ridică privirile şi îi întâlni lumina ochilor. Nu găsi acolo nici mânie, nici tristeţe. Era mai curând un amestec de resemnare şi dragoste... dragoste faţă de el.

— Era pe de-a-ntregul rău, spuse Itami. Niciodată n-am

crezut că poate exista atâta răutate într-un singur om. De fapt, se spune că firile complexe alunecă întotdeauna spre extreme (scutură din cap). Însă nu aşa a fost cazul lui Saigo. Exista în el o curăţenie neprefăcută, care ar fi putut deveni admirabilă, dacă ar fi fost canalizată în direcţia potrivită. Să nu înţelegi că mă simţeam împovărată să-l ştiu alături de mine. Însă ar trebui în mod normal să mă ruşinez că-i doream eu moartea şi totuşi aşa a fost. Cum m-aş fi putut ruşina? Tot ce atingea el se veştejea şi murea. Avea un spirit distructiv.

— Fie şi aşa, spuse Nicholas. Dar eu tot nu mă mândresc cu uciderea lui.

— Sunt convinsă, răspunse bătrâna. Tu ai acţionat onorabil. Eşti doar fiul mamei tale.

Îşi dădu seama că bătrâna îi zâmbea. Fără să vrea zâmbi şi el, sufletul luminându-i-se ca cerul de pe care furtuna alunga norii.

O bună bucată de timp nu făcură altceva decât să se încălzească unul de prezenţa celuilalt, redevenind apropiaţi, regăsind un nou şi neaşteptat punct al rudeniei lor, pe care trecutul cel greu li-l refuzase până acum.

— M-am bucurat nespus că te-ai întors, reluă bătrâna a doua zi. De atunci au avut loc vreo două cutremure de pământ, nu prea puternice, dar destul de neplăcute.

Nicholas îşi aduse aminte de prima diagramă transmisă prin satelit pe care i-o arătase Protorov, indicând o intensificare a activităţii cutremurelor. Totuşi nu spuse nimic despre aşa ceva.

— Nu eu am hotărât când să vin, *oba.* Împrejurările au hotărât pentru mine.

Bătrâna dădu din cap, zâmbind.

— De aceea trebuie să învăţăm cu toţii să trecem râul prin vad, nu-i aşa, Nicholas?

— Nu ştiam că l-ai citit pe Musashi…

— L-am citit şi l-am studiat (râse acum fără sfială). N-ai ştii o seamă de lucruri despre mine, deşi nimănui nu i-am

destăinuit mai multe decât ţie. Eu am îndreptat mulţi oameni de afaceri spre Saigo; oameni pe care Raphael Tomkin i-a jignit. Şi care îi doreau moartea.

Nicholas întoarse privirile spre ea:

— Nu te înţeleg...

— Ai crezut măcar o clipă, *watashi no musuko,* că ţi-am pierdut urma de când ai plecat în lume? Dragostea mea este însoţită de o protecţie la fel de mare. De fata cui te-ai îndrăgostit? Cât timp i-a trebuit lui Saigo să afle asta? Cu cât timp mai înainte şi-ar fi dat seama de fuziunea celor două îndatoriri ale tale – cea profesională şi cea personală? Probabil că ai pus faptul pe seama logicii sale; îţi dai seama că logica lui n-ar fi fost suficientă.

Nicholas îşi depănă gândurile.

Îşi duse o mână la frunte. Abia dacă-şi putea crede auzului.

— Tu... *Tu* l-ai trimis după mine?

— Dragul meu, spuse bătrâna cu blândeţe, Saigo ajunsese un taur înfuriat, era ca un mistreţ rănit. Devenise periculos, pe zi ce trecea tot mai periculos. Nu-l puteam lăsa să continue aşa şi să trăiesc mai departe cu conştiinţa împăcată.

Se opri din umblat şi pentru prima dată de când se întoarse el aici, îl atinse cu mâna; un gest mărunt, însă, ca majoritatea gesturilor japonezilor, plin de semnificaţie..

— Ai crezut că l-am trimis ca să-ţi facă vreun rău? L-am trimis ca să-şi găsească moartea. Dacă s-ar privi lucrurile într-un anumit unghi, s-ar putea crede că eu l-am ucis.

— Oba, moartea lui a antrenat şi moartea altor oameni. Trebuie să te fi gândit şi la aceste urmări, nu?

Bătrâna nu-i răspunse, ci se porni să păşească pe iarba presărată în umbra unui merişor.

— Ce cauţi să-mi spui, *watashi no musuko?* Viaţa nu este perfectă, deoarece noi suntem oameni, nu zei. Prin definiţia lor, zeii mai degrabă există, nu trăiesc.

Se opriră şi bătrâna puse mâna pe trunchiul noduros al unui copac.

— Moartea mă mâhneşte... Moartea oricui mă mâhneşte.

Însă adesea, pentru a înlătura o boală, chirurgul este nevoit să opereze şi un ţesut sănătos. Este o nedreptate şi nici mie nu-mi place, însă cred că a sosit vremea să învăţăm să trecem râul prin vad. Nu este totdeauna ceea ce dorim noi; cel mai adesea ni se impune s-o facem, după cum ai spus şi tu.

Nu fuseseră exact vorbele lui şi bănui că Itami i le schimbase intenţionat. În orice caz, le schimbase în mod adecvat. Ştia că ceea ce se întâmplase între el şi Saigo nu era decât rezultatul relaţiilor stabilite în urmă cu o generaţie, între taţii lor. Respectul filial al amândurora i-a determinat să desăvârşească o acţiune începută cu mult timp în urmă.

Nu putea să nu se gândească la cei dispăruţi din cauza onoarei şi a unor principii dragi: Eillen Okura, Terry Tanaka, Doc Deerforth şi numeroşi poliţai, necunoscuţi de el. Dar şi Lew Croacker. Nicholas pricepu înţelepciunea din vorbele bătrânei lui mătuşe şi o aprobă. Totuşi ceva dinăuntrul lui bătea în retragere, strigând de la distanţă: *Este prea mult; fie şi o singură moarte de om – este un preţ prea mare cerut de* giri.

După o pauză, Itami spuse:

— Ţi-am spus adevărul, Nicholas. Trebuie să mă răsplăteşti. Spune-mi deci care a fost motivul vizitei tale. Nu cred că ai venit după atâta timp numai ca să mă vezi...

— În parte, am venit ca să te văd.

Bătrâna avusese din nou dreptate. Tot timpul călătoriei îl frământase gândul acela obsedant, acea întrebare care se dilatase şi-i acaparase până şi somnul: Akiko.

Nu era Yukio, deşi semăna la faţă cu ea. Cum era posibil? În mod sigur nu putea avea din naştere trăsături aşa de mult asemănătoare cu iubita lui pierdută. Natura nu face asemenea minuni decât în cazul unor gemeni.

Şi dacă, aşa cum presupunea el acum, faţa ei era rezultatul operaţiilor estetice, nu se putea simţi decât ca un câine dus de zgardă înapoi spre acea fiinţă care i-ar fi putut dori pieirea: fiinţa care ar fi conceput o asemenea tortură a

sentimentelor lui.

Itami avusese perfectă dreptate: fusese un geniu al Răului. Saigo era autorul acestei torturi. Aşa că venise în această, casă la îndemnul instinctului, în căutarea răspunsurilor la întrebări sfâşietoare.

— Mai este şi alt motiv la mijloc, *oba;* unul foarte urgent. De curând am întâlnit o femeie care seamănă perfect cu Yukio. Era Yukio şi totuşi nu era. O cheamă Akiko.

Itami se întoarse cu spatele, faţa ei îndreptându-se către soarele în asfinţit.

— Am cunoscut odată o femeie cu acest nume, spuse ea. Odată, am ţinut la ea; pe atunci şi ea mă respecta. După cum, era normal între soacră şi noră.

Lui Nicholas i se făcu inima cât un purice. Ceea ce sugerau cuvintele lui Itami i se păru un lucru necurat, dacă nu chiar o blasfemie.

— Era măritată cu Saigo? reuşi el să rostească.

Itami afirmă din cap.

— Era elevă?

Itami ştia prea bine la ce fel de elevă se referea el. Pentru ei nu exista decât un singur fel de elevi.

— Da, aproape că şoptise cuvântul. S-au întâlnit în Kumamoto. Ea a stat acolo doi ani, apoi a plecat, după ce a terminat şcoala.

— Unde a plecat?

— Nu vreau să mai vorbim despre ea.

— Itami-san...

— E un episod ruşinos...

Vocea îi era distantă, îmbătrânită şi întristată acum.

— Nu-mi mai aduce şi tu aminte.

— Trebuie să aflu. Trebuie! Ea este pentru fiul tău...

El trecu în faţa bătrânei.

— Nu-l mai numi astfel.

— Ea este ultima armă a lui Saigo împotriva mea, nu vezi? Dacă nu vrei să mă ajuţi, mă tem că ea va reuşi ceea ce n-a putut el.

Ochii bătrânei se limpeziră.

— Chiar aşa stau lucrurile?

— *Hai, oba* răspunse Nicholas.

— Undeva, pe înălţimile munţilor, trăieşte un *sensei.* Îl cheamă Kyoki.

— Ăsta nu-i un nume, spuse Nicholas uluit. E denumirea unei stări de spirit.

— Oricum ar fi, Akiko la el s-a dus; acolo a învăţat să-şi disimuleze *wa*-ul. Acolo a învăţat *jaho.*

Itami făcu o grimasă şi se întoarse cu spatele la el.

— Iată că acum ţi-am spus totul, deşi povestea asta mă scoate din fire.

Nicholas lăsă o lungă pauză înainte de a vorbi din nou. Avea destule motive să tacă. În primul rând voia să-i dea bătrânei posibilitatea de a-şi reveni. Apoi, voia să se bucure puţin de peisajul înconjurător, care i se părea ca mângâierea unei mame. În sfârşit, îi venea greu să pună capăt întrevederii lor.

Se hotărî în cele din urmă să deschidă gura.

— *Haha*, eu trebuie să plec.

— Bine.

— Vrei să mă săruţi, aşa cum o învăţase tata pe Cheong să mă sărute la despărţire?

Itami se întoarse spre el. Ochii îi sclipeau şi se măriră nespus, de parcă ar fi vrut să cuprindă toată lumea, îl îmbrăţişa cu blândeţe de mamă şi, ridicându-se pe vârfuri, îşi apăsă buzele pe obrajii lui, aşa cum făcuse de o mie de ori mai înainte.

— La mulţi ani, *haha*, îi şopti el.

— Viaţă lungă, Nicholas, îi ură Itami.

Rămăsese deja singură în pavilionul acoperit cu verdeaţă, păsările ciripind prin boltă, grăbindu-se spre cuiburi în apusul de soare.

Pentru Justine, Tokyo era la fel de uluitor ca New York-ul pentru un flăcău din Nebraska. Nu era ceea ce se aşteptase şi nici ceea ce-şi dorise ea să fie.

Zumzăia în jurul ei ca un stup de albine, iar atmosfera i se părea la fel de apăsătoare şi înăbuşitoare ca într-o

galerie de mină. Intrase în oraş cu o nervozitate crescândă, iar când ajunse în faţa hotelului Okura era gata să facă stânga-mprejur şi să se reîntoarcă acasă. Singurul lucru care a împiedicat-o a fost gândul la Nicholas, sau, mai precis, îngrijorarea pentru el.

Craig Allonge fusese cazat la Okura. Îl cunoştea vag şi neavând altă soluţie, îl descrise celor de la recepţie şi-i lăsă un bilet, rugându-i să albă grijă să i-l transmită imediat ce-l vor vedea.

Urcă apoi în camera ei şi se trânti în pat. Îşi simţea pielea unsuroasă şi părul la, fel, din cauza zborului lung şi obositor. Mormăind indispusă, se sculă şi făcu o baie, dând drumul la apă cât mai fierbinte. Simţea că numai aşa va putea da jos toată funinginea de pe corp.

Se săpunise şi se băgase la muiat, muşchii ei încordaţi relaxându-se plăcut, când izbucni soneria telefonului. În apropiere se afla un aparat în derivaţie şi se folosi de el. Era Allonge. Avusese ceva probleme la birourile companiei Sato Petrochemicals şi se întorsese la hotel, pentru a se schimba în vederea cinei. Avea de obicei o ţinută sportivă şi nimeni nu-i pusese acasă în vedere cât de atenţi erau japonezii în privinţa unei ţinute sobre.

Când Justine l-a întrebat despre Nicholas, Allonge n-a fost în măsură să-i dea vreun răspuns. Şi-a dat seama de agitaţia din vocea ei şi n-a vrut să i-o sporească, spunându-i că nu ştie unde se află propriul şef. Afirmă însă că îl va găsi şi o va suna cât de curând. După încheierea discuţiei, sună la biroul lui Sato. Nu, acolo nu se ştia nimic despre Linnear-san. Dar dacă doreşte, Allonge-san ar putea discuta cu Nangi-san.

Întoarcerea lui Nangi din Hong Kong era o noutate pentru Allonge, aşa că spuse:

— Da, fă-mi te rog legătura cu el.

Când obţinu legătura, îl anunţă pe Nangi despre sosirea Justinei.

— Când vii să ne întâlnim, ia-o şi pe ea, spuse Nangi. Am să vorbesc eu cu tânăra doamnă.

Nangi puse jos receptorul şi se ridică de la birou.

Aterizând numai cu o oră în urmă pe aeroportul Narita, gândurile lui încă rămăseseră la Hong Kong. Se gândea la Fortuitous Chiu şi la „dragonul” de tată-său. Însă şi mai mult, gândurile îi erau reţinute de Triada Green Pang. În cursul acestei luni aveau să dea o lovitură la compania Sun Wa Trading de pe strada Tai Ping Shan. Acolo s-ar putea comite acte de violenţă, ar putea muri oameni. Unul dintre ei ar putea fi domnul Liu; poate că altcineva ar fi o tânără, pe nume Pien-cea-Dornică.

Oricare ar fi rezultatul, Nangi era hotărât să se ţină deoparte. Ar fi o răfuială a Triadei, o ceartă teritorială. Sau cel puţin aşa ar scrie ziarele, iar populaţia le-ar da crezare. Era doar o caracteristică a vieţii din Colonia Coroanei. Însuşi Lo Whan va trebui să accepte ştirile oficiale. *Karma* îşi făcuse lucrarea. Mai bine ar fi consultat un *feng shui,* înainte de a fi ajuns la înţelegerea cu Nangi.

De fapt, răfuiala chiar fusese convenită prin înţelegerea lui Nangi cu Fortuitous Chiu, înainte de a avea loc întâlnirea cu Lo Whan din parcul Oceanul. Acesta fusese scopul împărţirii banilor daţi lui Chiu ca *h’eung yau*, ca mită, acesta fusese unghiul sub care trebuia privit îndemnul la patriotism pe care Nangi i-l dăduse lui Chiu pentru vărul său Tok. Nangi nu-şi încălcase înţelegerea cu Lo Whan; iar dezinformarea în legătură cu Redman va înceta să mai aibă efect peste trei săptămâni.

Însă bucuria lui avea să fie de scurtă durată, deoarece o ciocănitură discretă la uşa biroului lui Nangi îl făcu să se răsucească în loc. În cadrul uşii apăru Kei Hagura, unul dintre principalii adjuncţi ai lui Seiichi.

— Intră, Hagura-san.

Categoric, omul părea prost dispus, gândi Nangi. Probabil că-i lipsea în ultimul timp prezenţa soţiei şi a copiilor, credea el. Însă nu prezenţa familiei reface spiritul.

— Scuzaţi-mă pentru deranj, Nangi-san.

Hagura se înclinase până la pământ. Se albise şi se subţiase la faţă, iar pe deasupra spatelui său încovoiat Nangi putu zări prin uşa deschisă forfota celor care se

grăbeau să părăsească birourile la închiderea programului.

— Haide, haide, Hagura-san! Vocea lui Nangi suna puţin enervată. Ce pot face pentru dumneata?

Hagura era încă aplecat; nu-l putea privi în ochi pe Nangi.

— Tocmai am primit un raport telegrafic de la birourile noastre din Hokkaido. A avut loc un fel de... accident. Până acum însă, nimeni nu este sigur.

Nangi înaintă spre el, pulsul crescându-i.

— Ce fel de accident, Hagura-san? Cât de grav a fost? Cine a fost implicat?

— Mă tem că este vorba de Sato-san...

Glasul lui Hagura parcă fusese strangulat de laringită.

— Se pare că a fost un accident din proprie vină...

— Şi Sato-san? vorbi Nangi la repezeală. În ce stare se află?

— Nimeni n-ar fi avut scăpare, spuse Hagura.

Nu voise intenţionat să spună lucrurilor pe nume, ca şi cum astfel ar fi diminuat gravitatea realităţii.

— Hagura-san... spuse Nangi autoritar.

Adjunctul închise ochii cu supuşenie faţă de ceea ce nu putea evita:

— Sato-san a murit, domnule...

Nangi avu grijă să nu se exteriorizeze. Ştia că trebuie să se arate tare în clipa de faţă şi să-şi păstreze demnitatea. *Kobun*-ul era ca un samurai în slujba şogunului: mereu condamnat la drumul său, adică tot înainte, retragere nu există. Şi nici greşeală nu există. Iar planul *Tenchi* nu poate aştepta.

— Mulţumesc, Hagura-san. Îmi imaginez cât de greu ţi-a venit şi apreciez strădania dumitale.

Hagura se înclină respectuos, primind complimentul.

— Am considerat de datoria mea să vă anunţ, Nangi-san.

În sinea sa era impresionat profund de *wa*-ul lui Nangi. Simţea că armonia biroului rămăsese netulburată, transmiţându-şi în jur radiaţiile. În faţa veştii tragice şi complet neaşteptate, se simţea cu adevărat îmbărbătat. Discuţia lor va face înconjurul *kobun*-ului, iar eroismul şi hotărârea de oţel ale lui Nangi vor umple golul simţit de toţi

salariaţii la moartea lui Seiichi Sato.

Singur în birou după plecarea lui Hagura, Nangi se simţi sfâşiat. Lacrimile îl podidiră; avea un nod în gât, care îl împiedica să înghită fără dureri. Se uita afară, prin ferestrele largi.

Mai întâi Gotaro, gândi el. Apoi *obă-chama* Makita. Dar la Seiichi nu se aştepta, nu putea concepe una ca asta. Cu câţi oameni pe lumea asta poţi sta de vorbă? Câţi dintre ei pot să te înţeleagă? Unul sau doi, dacă ai norocul să-i găseşti. Cu cine ar mai putea discuta acum? Nangi se frământa întruna. În cine să aibă el încredere, cu cine să mai dezbată planuri, cu cine să mai pălăvrăgească despre succesele lui din Hong Kong? Odată cu dispariţia lui Seiichi, totul se prăbuşise. Acum nu mai avea pe nimeni alături.

În afară de mânie, simţea acum o adâncă tristeţe copleşitoare. Pentru că de data aceasta întreaga lui capacitate de a iubi se metamorfoză, ajungând să-l urască pe Dumnezeul în care crezuse, în care îşi pusese toată credinţa şi în grija căruia îşi pusese sufletul nemuritor.

Cum mi-ai putut face una ca asta, Doamne? se zbătea el în sine. Unde este rostul în toate astea? Percepea numai o anumită cruzime, o nedreptate greu de acceptat, copleşitoare. Fuseseră ca doi fraţi gemeni, Tanzan şi Seiichi îşi cunoşteau adâncurile sufletului unul celuilalt, dezvăluindu-se complet pe parcursul ciondănelilor sau neînţelegerilor. Şi ca într-o căsnicie durabilă, aceste „lupte” ale lor contribuiau la călirea ambelor spirite, spre beneficiul amândurora. Dar acum, gata, se terminase. De ce?

Dacă Nangi ar fi fost capabil să se privească mai obiectiv, ar fi înţeles că pierduse mai mult decât prietenia cea mai dragă lui. Pierduse totodată simţul oriental al acceptării şi al resemnării, credinţa într-un curs cosmic al vieţii. Îşi pierduse locul în schema generală a Universului, ceea ce reprezenta cu adevărat o mare pierdere.

Masca impenetrabilă îi apăru însă iar pe chip la apariţia lui Craig Allonge însoţit de Justine, în grădina etajului 15 în care dorise s-o întâmpine pe fată. Angajatul firmei Tomkin

Industries nu rămase mult cu ei. Făcu prezentările apoi plecă la cină cu oamenii de afaceri.

Iată deci, se gândi Nangi, că am în faţă pe fata lui Raphael Tomkin. Îl mai iubeşte încă pe *gaijin*-ul Linnear? se întrebă el. Auzise despre răcirea relaţiilor dintre ei la înmormântarea lui Tomkin.

— Pot să vă prezint condoleanţele mele, miss Tomkin? spuse Nangi salutând-o. L-am cunoscut personal pe tatăl dumitale şi l-am admirat foarte mult.

Justine fusese pe punctul de a-l corecta că numele său este miss *Tobin*, însă se gândi că schimbarea se dovedise cu ani în urmă a fi artificială şi neînsemnată.

Aşa că dădu din cap.

— Mulţumesc, Nangi-san. Generoasa dumneavoastră coroană de flori a fost foarte apreciată. Se uită împrejur. E frumos aici...

El îi întoarse politeţea:

— Pot să vă ofer o băutură?

— Un gin cu apă tonică ar fi minunat, spuse ea aşezându-se pe unul dintre scaunele din apropierea şirului de bambuşi.

Ce se întâmplă aici? se întrebă ea. Pare îmbătrânit şi tulburat. Ştia însă de la Nicholas că japonezii nu acceptă întrebările directe.

Îşi turnă singură în pahar, fără a băga de seamă în mod intenţionat că Nangi şchioapătă, în timp ce se înapoiase de la bar şi luase loc într-un scaun alăturat.

— Într-un fel, e surprinzător să te vedem la Tokyo, spuse el după ce se aşezase. Te pot ajuta cu ceva în mod special? Trebuie doar să spui. Vei primi o însoţitoare ca să te ajute la cumpărături. Pe timpul nopţii vei primi un gardian...

— Am venit la Tokyo să-l văd pe Nicholas, îl întrerupse ea.

Observase toate prejudecăţile pe care le avea faţă de ea doar pentru simplul fapt că era femeie, însă avu prezenţa de spirit să nu-i arate acest lucru. Afişa calm şi răceală, producând astfel o bună impresie asupra lui Nangi.

Fără să vrea, bătrânul fu impresionat.

— Înţeleg. Ei bine? Cred că este un motiv minunat pentru a străbate o asemenea distanţă.

Şi, cum bătrânul se oprise, Justine simţi că o cuprinde un fior rece. Cât şi-ar fi dorit să urle. Ce s-a întâmplat cu el? E bine sănătos?

— Ştiţi cumva unde se află în acest moment?

O surprinse propria constatare că-şi păstrase tonul reţinut. Nicholas s-ar fi mândrit cu ea. Dar, la acest gând, ochii i se înlăcrimară. Ce s-a întâmplat? se întrebă din nou.

— Din nefericire nu ştiu, spuse Nangi. Şi eu tocmai am sosit dintr-o călătorie lungă de afaceri. Abia mi s-au adus la cunoştinţă evenimente ce s-au petrecut în lipsa mea.

Este al naibii de calm, gândi Justine. Cum de reuşeşte?

Fără să-şi dea seama, îl urmărea pe Nangi pas cu pas, cu un ochi critic.

Pe măsură însă ce vorbea cu această *gaijin*, respectul faţă de ea creştea, şovăielnic la început, mult mai liber după aceea. Datorită *wa*-ului ei, luă hotărârea de a-i împărtăşi ceea ce ar fi putut afla numai după câteva ore de la întrevederea lor.

— Mă tem că au avut loc unele întâmplări nefericite, miss Tomkin. În lipsa mea, Sato Seiichi a fost ucis într-o explozie a unei maşini.

— O, Doamne! Justine îşi împreună mâinile în poală, dând uitării băutura. Era... singur? Vocea îi pierise de tot.

— Îţi înţeleg îngrijorarea, spuse Nangi. Află că da, după câte am fost informat, în timpul accidentului se găsea singur în maşină.

Justine închise ochii, în timp ce un muşchi i se zbătea în colţul unui ochi. *Accident,* gândi ea. Foloseşte acest cuvânt aşa cum spun doctorii *sucombat* pentru a evita explicaţii înfricoşătoare.

— Îmi... Îmi pare foarte rău, Nangi-san, spuse ea. Vă rog să-mi primiţi condoleanţele. Am auzit multe lucruri în privinţa capacităţilor lui Sato-san în domeniul afacerilor şi al vieţii particulare.

Nangi o privi deschis, uimit. Unde era revărsarea de

sentimentalism dezgustător la care se aşteptase din partea unei barbare? Unde erau aluziile enervante la prietenia dintre el şi Sato care l-ar fi umilit? Nimic din toate acestea. Îşi exprimase sentimentele cuvenite într-un mod adecvat, spre onoarea ei, a lui şi a lui Sato.

— Îţi apreciez gândurile, Tomkin-san, spuse el cu glasul muiat de emoţie. La hotel vei fi bine primită şi nu-ţi va lipsi nimic. Sau, după cum ţi-am spus, voi desemna pe cineva din compania noastră ca să te însoţească într-un tur al oraşului, dacă vei dori aşa ceva. În orice caz, vei fi anunţată despre Linnear-san imediat ce vom avea ştiri.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, am să rămân mai degrabă aici, spuse Justine. Numai dacă nu incomodez...

— Nicidecum, spuse Nangi şi sună după Kei Hagura. Învăţase lecţia: nu se va mai folosi de femei.

*

* *

În pădurea deasă din jurul casei lui Itami, Nicholas îşi începu cercetările, folosindu-se de cele câteva ustensile pe care le luase din bucătăria mătuşii sale. Cu voia ei, căuta o gaură în pământ, lucru care îi luă ceva timp. Pădurea era acum mai deasă decât şi-o amintea din vremea copilăriei. Dar s-ar fi putut să fie doar o închipuire, căci niciodată nu eşti atent la cele din jurul tău atunci când te afli într-un loc pe care-l dispreţuieşti.

Cerul, când reuşi să-l întrevadă prin hăţişul ramurilor şi frunzelor, îi păru ciudat de galben. Desigur că trecuse de apusul soarelui, însă era un amurg cum nu mai văzuse vreodată. Şi atmosfera era schimbată. Era o atmosferă densă şi grea ca plumbul, încremenită, nu se mişca nici o frunză. Nici urmă de insecte. Şi nici de păsări.

În cele din urmă găsi ceea ce căuta şi se puse pe lucru. Mare parte din timp şi-o petrecu stând căţărat într-un copac, în aşteptare. După ce-şi încheie treaba, obţinând rezultatul dorit, coborî.

La puţin timp găsi o porţiune acoperită de bolovani; se aşeză pe unul dintre ei şi începu din nou să aştepte.

Şi aşa l-a găsit Akiko, stând în poziţia lotusului.

Întunericul se lăsase, umbrele prelungi se târau printre copaci, peste ciupercile sălbatice, muşchi şi flori de pădure. Era timpul înserării, momentul când noaptea se pregăteşte să ia locul zilei. Ciocârliile şi cintezele se retrăgeau în faţa rândunicilor de noapte şi a cucuvelelor, mistreţii şi iepurii în faţa vulpilor şi a nevăstuicilor. Era foarte puţină animaţie.

Ea se opri în faţa lui. Apăruse din frunzişul întunecos asemeni unei fantome, apropiindu-se de el.

— Îmi pare rău că nu ţi-am putut aduce *dai-katana,* spuse ea.

— M-ai fi omorât cu ea?

Ea îi răspunse cât mai evaziv cu putinţă:

— Coboară din înălţimi şi hai să stăm de vorbă.

Nicholas coborî de bunăvoie. Se gândise la Masashigi Kusunoki. De când îi pomenise Sato numele în legătură cu *ryu*-ul Tenshin Shoden Katori, îi rămăsese în subconştient ca un ghimpe. Deşi plecase din Yoshino de mult timp, totuşi nu cunoştea vreun *sensei* cu acest nume, nici în Japonia, nici aiurea.

Şi totuşi ştia că Sato nu minţise şi nici lui nu i se spusese o minciună. Pentru ce se întâmplaseră aceste două lucruri? Nu-şi putea da seama. Masashigi Kusunoki a existat cel puţin înainte de a fi fost ucis şi totuşi nu a existat. Cine fusese el şi cine l-a ucis?

Să fi fost Akiko, eleva lui, care i-a stat de atâtea ori în faţă pe *tatami* la discuţii despre cele lumeşti, ascunzându-şi intenţiile prin metoda deprinsă de la nebunul Kyoki, astfel încât *sensei*-ul să nu-şi fi dat seama de radiaţiile *wa*-ului ei, renunţând prin urmare să mai fie prudent? Avea şi cu el aceleaşi intenţii acum?

Covorul de iarbă le servea perfect drept *tatami.* Întunericul, alunecând dinspre dealuri peste vârful copacilor, îi învăluia treptat ca pe nişte fiinţe ale nopţii ce erau, legănându-i în braţele sale fermecate. Erau din nou în elementul lor, întunericul nopţii. Cea mai slabă rază a stelelor le poleia feţele cu o lumină rece, albăstruie.

— Te-aş fi descoperit chiar şi fără să-ţi văd tatuajele,

spuse el.

— Nimeni în afara ta n-ar fi fost în stare să le descifreze semnificaţia, spuse ea şi-şi lăsă capul în jos.

— Da, încuviinţă el. Cunosc legenda lui Hsing, cel care îşi schimba chipul. Ştiu că prin *jaho* făurise un *akuma.*

Ea începu să râdă:

— Şi poţi crede basmele astea?

— Cred în *Kuji-kiri,* răspunse el. Cred în *kobudera* şi în *Wu-Shing.* Am cunoscut un *maho-zukai...* se întrerupse, păstrându-şi intonaţia în suspensie, astfel încât ea să-şi poată da seama că fraza nu se încheiase. Şi tu l-ai cunoscut, Akiko-san. Era Saigo.

Avea cheia în mână şi acum i-o oferea ei. Crezuse că o luase, dar că poate nu era încă pregătită s-o folosească. Continuă:

— Acum ştiu adevărul. Cei doi dragoni ai tatuajului tău mi-au vorbit cu limbi de foc. Înainte de a fi fost ucis de compatrioţii săi invidioşi, Hsing realizase din elevul său un *akuma.* Hsing era maestru în multe arte: arta tatuajului a fost una dintre ele. A folosit tatuajul pentru a-şi identifica elevul oricând în neant şi pentru a fi legaţi în *karma* pe vecie. Akiko, ai avut un *sensei* care să te însemne prin tatuajele acelea atât de reuşite? Nu pot să cred că le-ai făcut la un salon obişnuit, din cele pe care le găseşti la tot pasul.

Ar fi putut desigur să adauge mai multe, pomenindu-l de exemplu pe Kyoki, dar ar fi pierdut astfel un mare avantaj în faţa ei.

— Va să zică ştii ce reprezintă *Wu-Shing*, spuse ea, folosindu-se de cheia pe care i-o înmânase el mai înainte şi dădu din cap. Poate mă simt uşurată că şi altcineva ştie acest lucru şi că acest altcineva eşti tu.

Însă îşi spunea în gând: „Amida, nu-mi vine să cred. L-am privit şi dragostea mea pentru el a devenit aşa de puternică încât trebuie să-mi distrug singură ura de demult; dacă nu mă concentrez îndeaproape să-mi păstrez această ură, îmi va fugi printre degete ca firele de nisip.”

— *Akuma* cel creat de Hsing a iniţiat străvechea

răzbunare. Aşa acţionez şi eu. Numele meu de familie nu este Ofuda...

— Nu, se grăbi Nicholas s-o întrerupă. Numele tău de familie este Sato. Iar Sato, soţul tău, a murit.

Akiko lăsă capul în jos.

— Aşa am bănuit şi eu. Şi-mi pare rău. În lumina crudă a stelelor, ochii el sclipiră. Îmi pare rău că nu eu i-am pus capăt zilelor cu mâna mea aplicându-i cea de-a patra pedeapsă din *Wu-Shing.*

— Care se numeşte *kung,* spuse Nicholas pronunţând cuvântul care în chineză înseamnă palat, deoarece pedeapsa transforma victima într-un eunuc, cum erau cei din palatele imperiale. Înainte de a-l fi omorât, l-ai fi castrat.

— N-ar fi meritat altceva, spuse ea cu venin în glas. Ca şi prietenul lui, Tanzan Nangi. Şi el îmi va simţi puterea pe propria-i piele. Amândoi au conspirat la distrugerea tatălui meu, Hiroshi Shimada.

Nicholas fu sincer surprins.

— Tatăl tău a fost ministrul adjunct Shimada?

Numele îi era bine cunoscut, deoarece Shimada fusese una dintre primele ţinte ale tatălui său, colonelul, în perioada imediat următoare după război.

— Ştiam că soţia lui a avut cu el numai doi fii...

— Amanta lui era mama mea, spuse Akiko mândră. A fost *tayu oiran* la *Yoshiwara.* Cea mai bună din câte pot fi.

— Shimada s-a sinucis prin *seppuku.* A fost un scandal teribil.

— Bine condus de Nangi, Sato şi de mentorul lor, Yoichiro Makita.

Nicholas ştia că este o minciună sfruntată. Dovezile împotriva lui Shimada fuseseră copleşitoare şi inatacabile.

— Au debitat numai minciuni, jumătăţi de adevăr şi insinuări ambigue. Ceea ce a fost suficient – faţa ei se desfigurase de ură – *mai mult* decât suficient, într-o atmosferă isterică şi încordată, precum cea de după război.

Nicholas îşi dădea seama că-i revin forţele pe măsură ce se enerva singură. Ura o hrănea.

— Însă tatăl tău, colonelul Denis Linnear, a fost cel care a insistat să se facă publice insinuările lor mincinoase. Linnear urmărea înlăturarea tatălui meu încă de pe vremea când Shimada ceruse ca forţele de ocupaţie străină să renunţe la a se mai amesteca în politica Ministerului Comerţului şi Industriilor.

Nicholas îşi aminti ce-i spusese tatăl său când ministrul adjunct fusese găsit alături de soţia sa, într-o baltă de sânge: „Să nu te bucure niciodată moartea unui om. Bucură-te însă de înlăturarea unei surse de rele. În cazul de faţă unii membri ai Ministerului Comerţului şi Industriilor erau continuatorii facţiunilor ostile întemeiate, înainte de război, de către asociaţiile de control ale *zaibatsu*-urilor, asociaţii cunoscute sub numele de *kanmin ittai.* Dacă un om se raliază Răului, în faţă ni se arată Datoria. Suntem datori să acţionăm. Lumea nu mai poate continua să propăşească fără sa plivească aceste buruieni ale răului”.

— N-a fost nimic fals în acuzaţiile împotriva tatălui tău, Akiko, spuse Nicholas. Nu poţi nega că era vinovat de-o crimă ce merita o pedeapsă pe măsură.

Însă aceste cuvinte îi răsunară în auz ca şi când ar fi fost rostite de altcineva, deoarece i se păru teribil de greu să se desprindă de privirile fetei ce se apropiase atât de mult de el. Părea să nu-i pese că el îşi dăduse seama că nu este ea Yukio. Aceea era o reacţie a intelectului, dar ceea ce simţea el acum era de domeniul emoţional. Emoţii ce ocoleau intelectul şi raţiunea, neluându-le în seamă. Ce observase în interiorul ei de a reacţionat astfel?

Oricum, tot rămăsese conştient că se află în fata unui pericol; însă această conştienţă transpărea numai vag, ca dintr-un strat de nori groşi.

Şi era totodată uluit într-o anumită măsură. În ciuda vorbelor mătuşii Itami, în ciuda celor ştiute de el despre Akiko, la care putea adăuga propriile presupuneri, simţi un şoc şi nimic altceva decât *wa*-ul ei radios. Armonie.

Şi nu putea spune ce simţea ea faţă de el. Dinspre ea nu emana nici agresivitate, nici duşmănie, nici un fel de rău. Şi se întrebă din nou dacă tot aşa se simţise şi misteriosul

Masashigi Kusunoki, înainte ca Akiko să se folosească de *jaho,* eliberându-l de necazurile vieţii.

— L-au manipulat pe colonel, spuse ea. Trebuie să vezi realitatea aşa cum a fost – privirile nu-i dezvăluiau nimic, erau ca de piatră. Ei l-au îndopat cu mizerii şi el le-a înghiţit.

— Orice ar fi meritat Sato şi Nangi, asta nu are nici o legătură cu viaţa celor trei oameni nevinovaţi ucişi de tine, spuse el fără a-i fi luat în seamă vorbele.

— Nu-mi spune mie de oameni nevinovaţi, izbucni ea. În toată Compania n-o să găseşti nici urmă de nevinovăţie. Doi sunt vinovaţi; ceilalţi sunt de condamnat.

Nicholas se gândi la miss Yoshida, întristându-se la amintirea ei, când stătuse mai aproape de ea decât se afla acum faţă de Akiko. Uite ce poate rămâne din viaţă, se gândi el. Ajunşi aici, nu mai avem nici o speranţă.

Îşi atinsese totuşi unul din scopuri: aflase tot ce dorise să ştie. După cum vorbea ea, îşi dădea seama că nu-i va îngădui să se ridice şi să plece; că fusese îndoctrinată prea bine în *jaho,* iar sufletu-i era la fel de slab ca al lui Saigo şi nu se putea smulge din mlaştina asta. Şi n-ar fi convins-o în nici un caz de adevăr. După cum îl învăţase Akutagawa-san, *jaho* are atâta putere încât cel dăruit ei înfrunta permanent riscul de a fi doborât de această forţă mai degrabă decât de a o utiliza împotriva altuia sau în propriul folos.

O privea acum cu alţi ochi, mult mai cunoscători. Pentru că, în sfârşit, îşi dăduse seama ce fel de fiinţă are în faţă. Akiko era o *miko,* o vrăjitoare, care având darul de a-şi ascunde adevăratele intenţii, putea oricând să-şi arate chipul milos şi să-ţi stingă viaţa. Şi asta chiar în mijlocul unui sărut înflăcărat, sau al unei îmbrăţişări; nici nu şi-ar da seama când s-a întâmplat, nici nu i-ar percepe vreo modificare de *wa*, vreo rupere a armoniei în urma violenţei. Nici dacă ar dispărea în Neant nu şi-ar da seama.

Nu-i putea cunoaşte intenţiile, aşa că ştiu că procedase corect când aşteptase atâta vreme căţărat în copac. Ştia că se va înfrunta cu Moartea. Şi nu i se păru o ironie a sorţii când aceasta se prezentă sub chipul iubitei lui, a primei lui

iubite adevărate. Dacă ar fi să moară acum, ar muri văzând faţa ei ca ultima imagine a vieţii. Ar muri visând la Yukio.

— E multă linişte, spuse Akiko în şoaptă. Animalele s-au ascuns, păsările au fugit la cuiburi, insectele s-au dus la culcare. Până şi vântul s-a oprit. Ca să ne lase pe noi în pace...

Ochii ei sclipeau. El crezu că din cauza razelor de lună pe care le reflectau. Aveau sclipirea celei mai fine mătăsi; ce mult îi aminteau de ochii lui Yukio!

— Pentru că noi doi ne iubim, Nicholas. Suntem ultimii doi adevăraţi îndrăgostiţi de pe Pământ. Când am făcut dragoste, nu trupurile ni s-au împreunat, ci sufletele. Norii şi ploaia ne-au făcut o singură fiinţă, Nicholas. Acum suntem legaţi ca printr-un tatuaj, mai puternic decât dragonii mei. Vom fi permanent conştienţi unul de celălalt. Sub orice formă ne-am reîncarna în viitor, orice va stabili *karma* pentru noi, tot ne vom recunoaşte unul pe altul. Om sau insectă, pasăre sau şarpe dacă vom fi, tot ne vom regăsi. Dansul spiritului nostru ne-a legat pe veci.

Se apropiase oare de el? Nicholas nu-şi putea da seama. Cuvintele îi deveniseră la fel de sclipitoare ca privirile ei asemeni luminii stelelor care îi învăluia în parte atunci când marile evantaie de umbră ale copacilor din jur nu le cuprindeau.

Se apleca acum uşor spre el? Îi simţea oare apăsarea sânilor pe pieptul său? Se simţea oare scăldat de căldura ei şi-i percepea parfumul de liliac al respiraţiei? În toate stările prin care trecea simţea numai *wa*-ul ei, ca un far luminos, neclintit pe o mare liniştită.

Îşi reaminti noaptea febrilă petrecută în grădina lui Sato şi se gândi că şi-ar dori din nou acea revărsare. *Sato*. Sato era o problemă.

Simţi unul din braţele ei cuprinzându-l pe după spate. Şi poposindu-i pe umăr, degetele plimbându-i-se pe ceafă. Aminteşte-ţi de Sato, îşi spuse el. N-ai reuşit să-l protejezi, ţi-ai încălcat jurământul sacru.

Pentru el nu mai exista decât o singură ieşire acum.

— Nu!

Strigătul lui răsună în noapte.

— Nu, nu se poate! Nu te pot iubi, eşti o *miko!*

Şi, smulgându-se din îmbrăţişarea ei, scoase cuţitul cu lama scurtă pe care-l luase din casa lui Itami. Deşi era un cuţit de bucătărie, avea lama ascuţită ca briciul. Era o armă pe cinste.

Fără să şovăie, Nicholas îşi implântă cuţitul în abdomen până la prăsele. Sângele izbucni din rană, părând negru din cauza întunericului, stropindu-l pe genunchi, stropind iarba şi veşmintele lui Akiko.

Faţa lui Nicholas se schimonosi de durere. Capul îi tremura pe când îşi tăia pântecele de la stânga la dreapta. Acolo era locul unde sălăşluia *hara,* forţa spiritului omenesc.

Akiko rămăsese încremenită, ochii i se dilataseră.

— Amida! gâfâi ea.

Curgea prea mult sânge! Curgea din el ca un şuvoi, tocmai din centrul vital, sleindu-l de putere şi de viaţă.

În sufletul ei se luptau o mulţime de emoţii ca să pună stăpânire pe ea. Uşurare şi regret, şoc şi panică. Mulţumire şi teamă. Un asemenea sfârşit căutase ea? Acesta era punctul culminant al răzbunării îndelung aşteptate de ea?

Ştia că aşa este, acesta este momentul răzbunării ei, însă acum începea să se îndoiască de faptul că-şi dorise un asemenea rezultat.

Însă acum începuse să-şi dea seama că această obsesie o acaparase şi o transformase într-un pion aflat în slujba celor câţiva oameni pe care şi-i crezuse apropiaţi: Kyoki, Saigo şi în ultimă instanţă, Shimada. Înţelegea acum că, mai mult decât oricine, tatăl ei îi influenţase cel mai mult cursul vieţii. Se întâmplase cu ea la fel ca în cazul lui Saigo. Prin urmare, ea şi Saigo erau la fel.

Exact la fel: nişte fiinţe reale.

Făcuse însă prea târziu această descoperire. O costase viaţa unui om pe care ştia acum că-l iubise ca pe nimeni altul, bărbat sau femeie.

Deschise gura ca să vorbească, îşi desfăcu braţele larg ca să-i arate intenţiile, dar în acelaşi moment pământul începu

să se legene sub picioarele lor, transformat parcă în apă, ca urmare a unei *jaho* dincolo de înţelegerea ei.

Bubuituri ca de tun se auziră deasupra capetelor lor, răsunând fantastic în noapte, zgomotul lor dărâmând parcă obstacole apărute ca din senin.

Pentru că într-adevăr lumea părea să se sfârşească, pământul căscându-se ca două fălci hămesite. Flori de pădure, arbuşti, copaci şi pajişti fură înghiţite, prăvălindu-se într-un hău fără de sfârşit.

Nările îi fură izbite de un iz puternic de gaze naturale, pucioasă şi metal topit.

Îşi pierdu apoi echilibrul, căzu, rostogolindu-se grămadă şi cu capul învârtejit, incapabilă de a se orienta în spaţiu. Nu mai ştia unde este cerul şi unde pământul. Tot ce putu face fu să se ridice agăţându-se cu mâinile de bulgării de pământ care se rostogoleau.

Şi Nicholas căzu şi se rostogoli la şocul primei cutremurări a pământului, al cărei epicentru nu era la mai mare distanţă de un kilometru spre est, aşa cum bine prevăzuse satelitul sovieticilor.

Fusese proiectat apoi în aer, departe de locul unde îngenunchease împreună cu Akiko, departe de balta de sânge izbucnit din lovitura de cuţit cu care străpunsese vulpea pe care o prinsese în pădure înainte de sosirea femeii, înfăşurându-şi-o pe după mijloc ca pe o centură, acoperind-o apoi cu kimonoul. Se gândise – pe drept cuvânt – că numai un şoc foarte puternic ar fi fost în stare să-l scoată de sub influenţa vrăjitor ei.

Se izbi zdravăn de stâncile ascuţite, despicate de cutremur cu mare uşurinţă, de parcă ar fi fost o coajă de ou fiert.

Nicholas încercă să se ridice în picioare, însă cutremurul era încă foarte violent şi căzu înapoi. Fusese aruncat cam la zece-cincisprezece metri de locul discuţiei, iar acum încerca să ridice capul, pentru a o zări pe Akiko. Dar n-o văzu şi nu

fu surprins, în asemenea haos.

Se afla în mijlocul unei lumi care o luase razna. Copacii fuseseră despicaţi. Unii fuseseră scoşi din pământ şi aruncaţi în aer ca nişte săgeţi trase dintr-un arc uriaş, bulgări de pământ căzând pretutindeni din rădăcinile lor.

Imediat, Nicholas începu să se târască înapoi, spre locul de unde fusese aruncat. I-a trebuit însă un timp până să ajungă acolo. A fost obligat să facă multe ocolişuri şi să se oprească de câteva ori, pământul vibrându-i sub palme şi genunchi, ca strigătele mânioase ale zeilor.

Ajunse în cele din urmă la ruptura de scoarţă, unde se formase o falie crestată şi adâncă. Era groaznic să vadă aşa ceva într-un loc pe care mai înainte îl ştiuse întreg, un teren solid şi normal. Se opri înmărmurit, cum ar fi făcut chiar şi unul de prin părţile locului, mai familiarizat cu cutremurele. De fapt, nimeni nu se poate familiariza cu vreun cutremur de pământ, simţindu-se permanent mic în faţa forţelor naturii.

În tăcerea găunoasă ce urmă cutremurului devastator, i se păru că aude un glas. Încet, se târî până pe buza prăpastiei, ai cărei pereţi erau la fel de încreţiţi.

O zări în groapă. Îşi ridicase spre el faţa mică şi ovală printre mormanele de pământ prăbuşit, amestecate cu trunchiuri de copaci.

Nicholas...

Desluşi ochii ei luminoşi, ochii lui Yukio. Se apropie şi mai mult, simţind cum alunecă pământul sub pieptul său. Pământul rostogolit spre ea o făcu să ţipe.

Cu capul aplecat spre bezna lugubră, se retrase uşor. Ochii lui căutau o altă cale de a ajunge la ea. Poate ar fi bun copacul acela, căzut deasupra ei. Însă nu-i vedea rădăcina şi dacă s-ar rupe sub greutatea lui, l-ar putea prăvăli peste ea, strivind-o.

— Nicholas...

O notă din glasul ei îi atrase atenţia. Se concentra, să străpungă întunericul din râpă. Nu, nu se înşelase. Auzise vocea ei, însă cu un alt timbru.

— Să nu te mişti, o preveni el. Nu pot risca să cobor eu la tine. Pământul este prea instabil. Mă duc să caut nişte viţă ca să fac o frânghie cu care să te scot.

— Nu!

Spaima din ţipătul ei îl îngheţă.

— Nu mă părăsi, Nicholas! Nu mai pleca de lângă mine iar!

Se porni un huruit, ieşit parcă din pântecele pământului. Auzise sau i se păruse? Începu să se întrebe: aşa a spus? „Nu mă mai părăsi din nou?”.

— Nu, pentru numele lui Amida, nu!

— Atunci, am să vin la tine, strigă el.

Îi văzu faţa în lumina stelelor, cumva mai puternică după cutremur. Parcă Universul se trezise din somn şi lumina acum mai tare.

— Ai să mori!

În groapă aveau loc mişcări de teren. El coborâse deja pe jumătate căutând cu călcâiele goale un punct de sprijin mai solid.

O zări pe Akiko încercând să se prindă de rădăcinile încâlcite ale copacului, asemănătoare unui imens nod gordian. Dar nu avea sabie fermecată cu care să-l taie.

Huruitul spori şi Nicholas auzi cum se macină pământul ca într-o moară gigantică, despicându-se iar. În adâncuri, valuri de pământ se depărtau, presiunea interioară ieşind la suprafaţă. Pereţii râpei se căscară şi mai mult, cutremurându-se. Până şi cerul părea cuprins de chinuri, lumina stelelor mişcându-se în sens invers pământului aflat în agonie.

În afara zgomotului asurzitor, Nicholas nu mai putea auzi nimic. Timpanele îi vibrau. Văzu copacul de care voia să se ajute cum alunecă spre fundul prăpastiei. Deschise gura cu gândul să ţipe, însă imediat se concentră asupra propriei salvări, căutând să iasă repede la mal din hăul ucigaş, înainte să fie zvârlit înăuntru.

Când putu privi din nou, părea că sub ochii lui s-a născut o lume complet diferită. Copacul nu mai era, nici bolovanii, nici încreţiturile pe care le observase pe când se pregătea

să coboare.

Ca o câmpie fertilă ivită dintr-un deşert arid, tot peisajul pe care-l avusese mai înainte sub ochi dispăruse complet. Şi Akiko odată cu el.

Prima fiinţă cunoscută întâlnită de Nicholas după părăsirea spitalului Toranomon din Tokyo a fost Tania Vladimova. Nu fu tocmai surprins la vederea ei. Până acum, nici nu-i trecuse vreodată prin cap să-l sune pe Minck.

Cobora dintr-un lift, pe aceeaşi parte cu camera lui din hotelul Okura.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă ea oprindu-se în loc.

Sosi liftul aşteptat de Nicholas şi Tania urcă alături de el.

— Arăţi ca şi cum te-ar fi pus cineva în maşina de tocat, uitând să apese pe butonul de oprire.

— Ai venit înaintea cutremurului?

Pe moment era tot ce putea rosti mai cu înţeles şi nu era o întrebare tocmai tâmpită, cum părea la prima vedere.

— Da. A fost înspăimântător, trebuie să recunosc. Japonezii îl întâmpină cu ceva mai mult sânge rece.

Afişa un ton superficial, însă vădit forţat. Nicholas se întrebă care să fie motivul.

— Tu l-ai prins?

— Nu, răspunse el. Mi-a scăpat partea lui cea mai rea.

Tania aşteptă răbdătoare ca el să deschidă uşa.

— Mă aflam odată în Los Angeles când a avut loc un cutremur, spuse ea pe un ton convenţional. A fost ca şi aici, din câte am aflat, deşi se pare că ăsta a fost mult mai rău. Dar nimeni nu i-a dat nici cea mai mică atenţie. Ca şi cum nici nu ar fi existat.

— Japonezii au totuşi altă părere, spuse Nicholas în timp ce se îndrepta spre baie, dând drumul robinetelor pentru duş, trebuind să ridice glasul pentru a se face auzit peste şuierul apei. Pentru ei, cutremurul este o componentă a naturii. Pentru californieni înseamnă prezenţa morţii; preferă să nici nu se gândească la el.

Cincisprezece minute mai târziu, după un lung duş fierbinte urmat de unul rece, Nicholas ieşi din baie, înfăşurat în prosoape. Îşi scoase punga de plastic în care îşi învelise degetele rupte pentru a le proteja de apă şi-i adresă un compliment:

— De fapt, mă bucur că ai venit.

— Ei bine, spuse ea privindu-i mâna bandajată, am venit în calitate de mesageră a lui Minck. Centrul atenţiei noastre s-a deplasat în urma întâlnirii tale cu el, săptămâna trecută. S-a deplasat de la Protorov spre *Tenchi.*

Îl ajunsese probabil oboseala, sau încă se mai gândea la Akiko: ce mult semănase ea cu Yukio şi cum i se întipărise în minte! Poate că numai în închipuirea lui era aşa, însă în ultimele ei clipe avusese convingerea că împrumutase ceva din *kami*-ul lui Yukio, ceva din dragostea ei pentru el, alungându-i ura din suflet şi dorinţa de răzbunare. La urma-urmei poate că fusese o nebunie din partea lui s-o creadă în stare de a-l iubi sincer. Era prea conştient de îngemănarea dintre viaţă şi moarte.

Oricum ar fi fost, îi scăpă nota falsă din vocea Taniei, pe care în alte condiţii ar fi sesizat-o. Nu era atent la vorbele ei; gândurile îi umblau aiurea. Relaxându-şi muşchii suprasolicitaţi, era acum confuz, distrat, prin urmare, vulnerabil.

— Asta s-a întâmplat desigur, spuse el întorcându-i spatele şi scotocind în căutare de haine noi, din cauză că Protorov nu mai este. S-a terminat cu ameninţarea din partea lui.

— Ce vrei să spui? întrebă Tania, cu toate că ştia despre ce este vorba.

— Vreau să spun, reluă Nicholas, că l-am omorât. Se întoarse tocmai la timp ca să vadă în ochii ei surprinderea când spuse: Şi am descoperit de asemenea, taina planului *Tenchi.*

Tania se simţi ca lovită de trăsnet. După vestea teribilă aflată de la Russilov, îşi pierduse mult din optimism. După moartea lui Protorov, ce şanse ar mai avea ei să facă o plenară a KGB-ului şi GRU-ului? Că doar îl cunoştea pe

Mironenko. De fapt fusese primul ei iubit. Ea l-a adus apoi în raza de interes a lui Protorov. Faptul se întâmplase cu puţin înainte de a absolvi ea şcoala din Urali. Mironenko şi alţi câţiva viitori ofiţeri GRU, primiseră drept recompensă o excursie de trei zile.

Din toţi aceşti excursionişti Protorov îl găsi pe Mironenko drept ajutorul cel mai de perspectivă pentru el; din acest motiv îl invitase.

Protorov o trimisese pe Tania în camera lui. Era într-o perioadă de lipsuri sexuale fata, pasiunea ei interioară dându-şi mâna cu nevoile biologice. Momentul i-a plăcut nespus lui Mironenko şi e greu de presupus că s-ar găsi pe lume vreun bărbat căruia să-i displacă.

Tania a însemnat prima lui legătură cu Protorov. După această „vizită” nu mai voia să se despartă de ea. Relaţiile lor apropiate au durat toată primăvara, continuând şi în cursul verii.

Vara a însemnat pentru Tania absolvirea şcolii şi întrucât Protorov plănuia pentru ea o acţiune mai importantă şi foarte riscantă, pe care numai ea putea s-o ducă la bun sfârşit, puse să fie anunţată soţia lui Mironenko despre relaţiile acestora.

Muştruluit bine de soţie, Mironenko renunţă la Tania şi întrucât, pe de o parte, intervenţia lui Protorov îi salvase căsnicia şi cariera şi pe de altă parte, împărtăşea vederile politice ale acestuia, Mironenko s-a transferat la şcoala lui din Urali.

Între timp, Protorov a mutat-o pe Tania din şcoala de poliţie, permiţându-i să lucreze în preajma fratelui ei dizident, Mihail. Desigur că nu vedea în aşa ceva nici un risc. Ştia bine că Tania era leit tată-său; ştia că, pentru ea, Mihail era trădătorul familiei. Doar îşi pusese oamenii pe urmele ei şi aceştia aflaseră totul.

Cât despre Mihail, se bucură nespus s-o revadă. Venind alături de el, o considera matură în gândire. Nici prin cap nu-i trecea că ar putea fi un *aparatcik* al KGB-ului.

Iar acum, când speranţele Taniei renăşteau, renunţă pe

loc la planul de rezervă de a-l ucide pe Nicholas în pripă şi numai după ce va afla de la el cele necesare îi va trag un glonte în cap. Când va deţine secretul planului *Tenchi*, îl va contacta pe Russilov şi-i va cere s-o scape.

Bineînţeles că nu-i va dezvălui secretul. Mai repede îl va lăsa să creadă că americanii au repudiat-o din cauza lui Linnear. După cele întâmplate în buncărul din Hokkaido, nu-i va fi greu să-i accepte minciunile.

Va trece apoi graniţa şi se va duce la Mironenko. Încă mai era timp să pună la cale convocarea la nivel înalt şi nu intenţiona deloc să împartă victoria cu vreun bărbat. Nu, ea singură va face convocarea şefilor KGB şi GRU, ca fiind special desemnată de către Viktor Protorov. Şi va da lovitura. În definitiv, visul încă se mai putea realiza.

Încercând cu toată forţa voinţei sale să-şi domolească bătăile inimii, spuse:

— Cu cât îmi vei dezvălui mai repede în ce constă planul *Tenchi*, cu atât mai curând îl voi anunţa pe Minck şi vom scăpa de bătaia asta de cap.

Schimbat acum în haine noi, Nicholas număra banii dintr-un portofel.

— Slavă Domnului, planul nu presupune nici o acţiune din partea noastră. Sunt absolut sigur în această privinţă. Însă ar fi un dezastru de proporţii dacă ar încăpea pe mâna sovieticilor.

Tania îşi scrâşnea dinţii de nerăbdare. Şi abia îşi putea reţine îngrijorarea. Se ţinu după el până în baie, unde plecase să se pieptene şi rămase în dreptul uşii când începu să pună în funcţiune uscătorul de păr.

— *Tenchi* e un nume de cod foarte nimerit, începu el şi înseamnă „cerul şi pământul”; De fapt, *Tenchi* este un super-robot.

— Ce face? ţipă Tania. Îmi vorbeşti despre filme SF, sau ce-i asta?

— Lasă-mă să încep cu începutul. În urmă cu trei ani, vaporul japonez Hare Maru, încărcat cu deşeuri radioactive, s-a scufundat în urma unui taifun în strâmtoarea Nemuro, între Hokkaido şi cea mai sudică dintre insulele Kurile. A

fost o catastrofă de prim rang, pe care, cred că îţi dai seama, guvernul japonez a trecut-o sub tăcere. Operaţiunile de salvare au început imediat ce starea vremii le-a permis. Deşeurile radioactive nu s-au vărsat din containerele ermetice după scufundarea vaporului, iar recuperarea lor a decurs normal. În a treia zi de lucru însă, scafandrii au recurs la o pompă vacuumatică de mare putere ancorată pe fundul oceanului, descoperind astfel că vibraţiile pompei au produs o fisură, îngustă cât un fir de păr. Din ea a început să iasă o şuviţă de lichid negru, vâscos. Au descoperit din întâmplare un zăcământ de ţiţei, într-un loc în care nici o expediţie geologică nu a semnalat niciodată nimic. Entuziasmul a fost teribil când au ieşit scafandrii la suprafaţă cu ştirea descoperirii lor, ajungând imediat la urechile primului ministru. Au fost trimişi repede la faţa locului oceanografi şi geologi. Rezultatul cercetărilor care au durat trei săptămâni a depăşit orice aşteptare. Părea că stratul de ţiţei este foarte gros. Şi foarte întins. Dacă s-ar găsi metoda de a-l extrage, s-ar putea ca Japonia să nu mai cumpere vreodată nici măcar un baril de ţiţei. Necesarul Japoniei ar fi asigurat. Şi câţi nu se roagă Cerului pentru aşa ceva? Dar iată că s-a găsit şi rezolvarea problemei. Metodele clasice de foraj submarin au fost ineficiente, din cauza structurii rocilor. Pe deasupra, zăcământul se află în apropierea unei cunoscute falii tectonice şi se temeau că orice operaţiune greşită poate provoca un cutremur catastrofal. Astfel a luat naştere *Tenchi.* Este un robot cu opt braţe şi opt picioare. Se poate deplasa pe orice fel de teren, indiferent cât de accidentat. Poate vedea, auzi, chiar mirosi. Este capabil şi o va face să extragă ţiţeiul din fundul mării, pompându-l prin conducte în tancuri petroliere.

— Şi de ce atâta secret? întrebă Tania. În mod sigur treaba s-ar putea face în văzul tuturor.

— Posibil, recunoscu Nicholas. Totuşi petrolul nu se află numai pe teritoriul japonez, deşi ei aşa consideră.

— Adică ce vrei să spui? întreba Tania cu sufletul la gură.

— Kurilele sunt o sursă de dispută permanentă între ruşi

şi japonezi. Ştii şi tu, e un lucru elementar. Adevărata întrebare este însă cui aparţine petrolul, ruşilor sau japonezilor? Dacă întrebi un japonez şi apoi un rus, vei obţine două răspunsuri diferite. Se întoarse din dreptul oglinzii. Acum cred că înţelegi de ce era Protorov atât de interesat în aflarea conţinutului planului *Tenchi.* Şi ruşilor le-ar prinde bine petrolul acela, pentru independenţa energetică.

Ieşi din baie şi se uită împrejur. Însă Tania plecase deja.

Câteva clipe mai târziu, se pregătea să plece la birourile lui Sato din clădirea Shinjuku Suiryu, când sună brusc telefonul. Ridică receptorul.

— Da?

— Omule, am avut o vreme splendidă la Key West! spuse vocea. Însă nu am avut baftă de lume bună!

— Croacker! izbucni Nicholas ca un balon ce se dezumflă brusc, i se înmuiară genunchii şi trebui să se aşeze. Lew, nu se poate! Tu eşti?

— Ba se poate, omule. Chiar eu sunt. Şi mă aflu în holul de la intrare. N-am vrut să-ţi produc un atac de cord, venind la uşa ta pe nepusă masă. Pot să urc acum?

— Tocmai mă pregăteam să plec. Ne vedem jos.

Mii de întrebări îi alergau prin creier. Lew Croacker este în viaţă! Cum e cu putinţă?

— Nu. Cu ceea ce am la mine, e mai bine să urc eu.

— O.K. Urcă!

Urmă o pauză.

— Spune-mi, cum ai dus-o până acum? Vocea devenise răguşită.

— Nimic nu mai e ca înainte, spuse Nicholas. Nici n-ar putea să fie.

— Ha-ha! Să nu uiţi să-mi povesteşti totul. Vin imediat!

Era puţin mai subţire, mai bronzat, iar faţa lui de Robert Mitchum ceva mai ridată. Totuşi lui Nicholas îi păru că arată bine.

Se îmbrăţişară ca doi fraţi, iar de data aceasta Croacker nu se mai codi ca pe vremuri. Îi dusese prea mult dorul lui

Nicholas. Arătă spre mâna lui:

— Ce-i cu bandajul ăla?

— Îţi zic eu mai târziu, spuse Nicholas. Acum, deşartă-ti sacul!

Şi Croacker deşertă sacul, din momentul în care misterioasa maşină l-a izbit pe drum în Key West şi până la relatările lui Alix Logan.

Prin urmare, Minck a avizat moartea Angelei Didion, spuse Nicholas uimit. Nu Tomkin a fost acela...

— Da, a ştiut numai, mârâi Croacker. l-a condus doar pe criminali în apartamentul ei. Ceea ce putem considera că-l absolvă de orice vină.

Nicholas se uită la el. Simţea o durere ciudată.

— Regret că a fost aşa slab. Cred că şi-a dat seama că prin ea se scurg o serie de informaţii. Securitatea naţională.

— Pentru mine tot criminal rămâne, îl întrerupse Croacker. Securitatea naţională gargară! Vorbe mari!

— Te dezaprob, Lew!

Croacker îl privi de sus până jos.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun, răspunse Nicholas în şoaptă. De ce ai venit aici?

Croacker se gândi un moment.

— Din motive de securitate naţională, spuse el în cele din urmă, oftând aproape deznădăjduit. Scuză-mă, Nick.

— Las-o baltă, Lew. Se pare că în numele patriotismului toţi ne putem lăsa duşi de nas.

— Oare din acest motiv i-a lăsat Tomkin să-şi facă de cap în apartamentul Angelei?

Nicholas îl privi direct.

— Sincer să fiu, chiar nu am idee.

— De fapt, la ora actuală pentru Angela Didion nu mai contează. Oricum se află la doi metri sub pământ.

— Lew, nu te poţi gândi toată viaţa la o moarte de om. Fii înţelegător. Ai făcut tot posibilul. Ai făcut mai mult decât ar fi făcut oricine. Cred că sufletul Angelei se poate odihni acum în pace.

Croacker se aşează în fotoliu cu toată greutatea şi-şi ţinu fruntea în palme.

— N-am făcut nimic. N-am ajuns la nici un rezultat. N-am rezolvat nimic. M-am înfundat doar în nisipuri mişcătoare. Nimeni nu va plăti pentru moartea Angelei, nici acum şi niciodată.

Nicholas era preocupat şi întrebă cu îngrijorare:

— Ce s-a întâmplat cu tine în Key West, amice? De-adevăratelea, vreau să zic.

Croacker vorbea înăbuşit:

— Nu ştiu, Nick. Să dea naiba dacă ştiu.

Nicholas nu spuse nimic şi Croacker se văzu forţat să continue, pentru a scăpa de tăcerea apăsătoare.

— Cursul vieţii mele s-a schimbat. Cred că...

Se opri pentru a o lua de la început:

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu absolventul Academiei de poliţie care s-a numărat printre şefii de promoţie. Am primit Legea într-o mână şi revolverul în cealaltă. Am ştiut întotdeauna cum să le folosesc. Am ştiut că eu mă aflu de partea cea dreaptă, iar ei – criminalii, răpitorii, traficanţii de droguri, spărgătorii, tâlharii – de partea greşită. Dar mi se pare că a trecut mult timp de atunci. Mi se pare că între timp am pierdut capacitatea de a distinge răufăcătorii de oamenii legii. Eram cât se poate de încredinţat că Tomkin a ucis-o pe Angela. Aveam dreptate? M-am înşelat? Minck a pus să fie omorâtă şi eu ştiam că va trebui să mă confrunt cu el. De ce, habar nu am. Intenţionam să-l omor cu mâna mea? Să devin anarhistul suprem, răzvrătit împotriva legii pe care jurasem s-o slujesc? Mi-am dat seama, când am stat faţă în faţă cu el, că cel puţin o parte din mine dorea asta. Chiar dacă ştiu ce fel de curvă a fost Angela, îmi dau seama că, aşa cum pe drept ai presupus şi tu, ar fi fost capabilă să facă să răsufle incredibila afacere pe care o puneau la cale Minck şi Tomkin. Însă rezultatul final reprezintă luarea unei vieţi omeneşti; s-au jucat de-a Dumnezeu cu ea. Au fost nişte *distrugători,* Nick.

Îşi ridică fruntea, iar Nicholas se încruntă la vederea beznei din ochii lui încercănaţi. Probabil că plânsese de

curând... pentru el, pentru un suflet pierdut...

— Indiferent ce şi cum era, Nick, avea dreptul la viaţă. Cel puţin în această privinţă mă aprobi, nu?

Nicholas îi puse mâna pe după umeri.

— Avea dreptul la viaţă, Lew.

Croacker izbucni într-o mânie derutată:

— Şi eu, în loc să-i iau zilele lui Minck, m-am apucat să lucrez pentru el!...

— Nu te înţeleg...

— Ai să înţelegi imediat, te asigur eu.

Croacker se ridică şi începu să patruleze de colo-colo, ca un tigru în cuşcă. Era încordat şi nu se străduia să se ascundă.

— Înţelegi, motivul este că Minck ticălosul a pedepsit pe altcineva. Se pare că Tania Vladimova este un agent KGB infiltrat în coasta lui. Nu cumva ai văzut-o prin preajmă în ultima vreme?

Mintea lui Nicholas luă foc. Prea multe lovituri primite în ultimul timp.

— Tania, spioană sovietică? Dar de ce nu m-a anunţat Minck personal?

Croacker îi arătă telefonul.

— Ţi-a trecut prin cap să-ţi verifici robotul?

— La drept vorbind, nu. Am avut altele pe cap. În hotel am intrat abia în urmă cu o jumătate de oră. Din întâmplare am dat de Tania.

— Da? Şi unde naiba a dispărut?

— Dumnezeule, îşi spuse Nicholas, planul *Tenchi.* I-am pus pe tavă ceea ce m-am ferit atât să-i divulg lui Protorov! Poate că, în cele din urmă, el a câştigat partida.

Dar gândul la un război aproape sigur, declanşat de dispute teritoriale, era prea groaznic ca să mai stea să-l judece pe toate feţele.

— Hai să mergem! urlă el.

— Unde?

— La Hamamatsu-cho.

După ce plecă din camera lui Nicholas, Tania coborî şapte etaje pe scara de incendiu, nedorind să aştepte liftul, în faţa căruia putea fi văzută. Ajungând în stradă se îndreptă spre zona nordică, mărind pasul pentru a se îndepărta cât mai grabnic de hotel. Ar fi vrut nespus să ia un taxi, dar exista pericolul de a lăsa urme. Iar după ce se îndepărtă la vreo trei blocuri, îşi dădu seama că procedase bine. Traficul era aşa de aglomerat că mai repede mergea pe jos, strecurându-se printre pietoni voiniceşte, ca un somon ce urcă în susul apei.

La capătul bulevardului Sakura-dori, găsi staţia de metrou Toranomon. Coborî în subterană şi merse o staţie, până la Shimbashi, unde schimbă traseul, îndreptându-se spre Hamamatsu-cho.

Coborî din metrou în aglomeraţia de nedescris, cei mai mulţi dintre ei erau turişti şi aşteptă trenul rapid pentru aeroportul Haneda, de unde intenţiona să ia avionul spre insula Hokkaido. Îşi luă răgazul să aştepte în faţa unei cabine telefonice şi după ce îi veni rândul, folosi un limbaj cifrat pentru a-l anunţa pe Russilov că se îndreaptă în mare grabă spre el.

— Paraşuta, spuse ea după ce-l obţinu pe Russilov la telefon.

Era acea oră din zi, după îmbulzeala de la prânz şi înainte de ieşirea de la serviciu, când în Tokyo traficul variază. Poate fi o oră bună sau rea, în funcţie de toanele zeilor.

Nicholas decise să-şi asume riscul şi luă un taxi, spre staţia de metrou Hamamatsu-cho. Procedase însă greşit. Sakura-dori era o arteră aglomerată şi nici străzile laterale nu se dovediră a fi mai goale. La staţia Onarimon se enervă şi aruncând în poala şoferului un pumn de yeni, coborî în stradă, urmat pe loc de Croacker.

Staţia Onarimon le fusese în drum de-a lungul străzilor oraşului, dar acum trebuiră să schimbe trenul de două ori, la Mita până la Shimbashi şi de acolo spre Hamamatsu-cho, urmând traseul Taniei.

Urcând la suprafaţă în soarele arzător, fură întâmpinaţi

de un puhoi de lume, care cobora spre staţia trenului monorai. O sumedenie de culori, de glasuri, de trupuri. O mare de feţe.

— Poate fi oriunde prin apropiere, spuse Croacker. Sau la fel de bine poate fi la 20 de mile depărtare.

— Nu mai fi aşa de optimist, spuse Nicholas sec. Mai bine du-te la scara cealaltă. Peste trei minute coborâm amândoi şi ne întâlnim la mijloc. Şi tot la mijloc o s-o prindem pe Tania.

Croacker deveni serios.

— Chiar eşti sigur că-i aici?

— Lew, tu nu ştii cum e la Tokyo, răspunse Nicholas. Ea trebuie să ajungă urgent la Hokkaido. Şi singura posibilitate este aeroportul Haneda. Şi cel mai bine ajunge acolo luând trenul din staţia asta.

— Bine, dar sunt o mulţime de ieşiri dintr-un oraş mare. Ce te face să crezi că la asta va recurge?

Nicholas nu-i putea spune, deoarece era numai o presupunere. Îşi reaminti expresia de pe faţa Taniei când îi spusese că dezlegase taina planului *Tenchi*. Surprinderea ei căpăta acum semnificaţie pentru el. Ştia că nu fusese pregătită să fugă. Orice plan ar fi avut în momentul când s-au întâlnit la hotel, categoric că îl schimbase după ce a aflat despre *Tenchi.*

— Lew, se hotărî Nicholas să-l lămurească, Tania pleacă acasă la ea. În Rusia. Fuge la îndemnul instinctului, iar instinctul îţi spune de obicei că trebuie să apuci pe drumul cel mai scurt şi mai rapid. E doar o bănuială, ne vedem jos, la mijloc.

— Bine, omule, spuse Croacker cu un zâmbet în colţul gurii. M-am mai luat eu după bănuielile tale. În fine, dar nu cred să mă înşel.

Era cald şi vremea devenea tot mai toridă. Aşa de cald era, că Tania începu să transpire. Pe linia monoraiului se întâmplase ceva. Se întâmplase imposibilul: unul din mijloacele de transport ale Japoniei se defectase.

În urmă cu câteva clipe, uitându-se la ceas, începuse a regreta că nu-l împuşcase pe Nicholas în faţa oglinzii, însă ştia prea bine de ce şovăise, hotărându-se în cele din urmă să renunţe. Se temuse de el; se temuse că-i va bănui intenţia şi că ar putea-o împiedica să ducă planul *Tenchi* în faţa reuniunii la nivel înalt. Se consolase cu gândul că întrunirea este mult mai importantă şi nu trebuie periclitată sub nici un motiv.

Se abţinuse, dar acum regreta că nu-şi asumase riscul. Pentru că fugise, expunându-se inevitabilei urmăriri. Gândul că Nicholas Linnear se afla pe urmele ei o înfiora.

Acesta fu motivul pentru care, văzându-l urcând în capul scărilor, se întoarse pe loc, croindu-şi drum prin mulţime, spre punctul cel mai îndepărtat al peronului.

După cum învăţase la şcoala lui Protorov, cerceta mulţimea de oameni la fiecare 15 secunde, privind mai ales în suprafeţele de sticlă, vitrine sau oglinzi.

Îi îngheţă inima când îl văzu apărând chiar pe peron. Parcă aluneca printre oamenii îmbulziţi din calea lui. Ea abia se strecurase, luptând din greu pentru fiecare centimetru. Parcă îi fugea pământul de sub picioare acum şi se chinuia în van să înainteze cât de cât, dar nu reuşi. Parcă păşea pe nisipuri mişcătoare. Parcă visa.

Dar Tania ştia prea bine ca nu visează. Îşi scoase pe ascuns pistolul Beretta, o armă discretă şi foarte eficace în lupta de aproape.

Arunca ocheade peste umăr, cum îl văzuse pe Russilov făcând în asemenea situaţii. Şi râse în gând amintindu-şi-l, cu toate că nu era un moment tocmai amuzant.

Şi atât de preocupată să scape de vânătorul ei încât aproape că nu dădea atenţie la ce se întâmplă în faţă. Pentru ea, mulţimea de oameni era o masă densă, prin care te lupţi ca să mergi. Nu mai erau indivizi ci o masă înnebunitoare, apărută pentru a întârzia pe cei grăbiţi. Ar fi vrut să-i omoare pe toţi, să-i spulbere la grămadă şi să se ştie cât mai repede instalată în siguranţă în scaunul unui avion spre Hokkaido.

Simţi ceva tare împungând-o în piept şi se retrase înapoi

speriată, mai ales că-l văzuse pe Nicholas îndreptându-se direct spre ea.

— Să nu faci nici o mişcare, tovarăşă!

Vocea avea un accent aspru, new-yorkez. Răsuci capul, pistolul Beretta apăru în mâna ei, cu degetul pe trăgaci.

— Lasă-l jos, îi suflă Croacker în faţă. Nu-ţi va fi de nici un folos acum. Şi nici scăpare nu mai ai.

Se întoarse pentru o ultimă privire spre urmăritorul ei care se pregătea să-i smulgă arma din mână. Apăsă instinctiv pe trăgaci şi se pregătea să mai tragă o dată, când văzu o gaură neagră şi largă cât un tunel, la mai puţin de cincisprezece centimetri de faţa ei, scoţând un bubuit care făcu lumea ei să se prăbuşească în nefiinţă.

Croacker ieşi din cabina telefonică şi spuse:

— Rămânem pe loc până vine echipa de sprijin a lui Minck, îl privi pe Nicholas. Poliţia a fost deja anunţată. Nimeni nu va ridica un deget asupra noastră.

Nicholas nu spuse nimic. Rămăsese cu ochii aplecaţi spre cadavrul acoperit al Taniei Vladimova. Poliţia sosise la faţa locului, îndepărtând curioşii şi păstrând martorii. Cu puţin timp în urmă Nicholas discutase în limba japoneză cu un tânăr sergent. Încă mai erau o mulţime de formalităţi de împlinit.

Însă acum gândul îi fugise în altă parte. Se gândea la ce-i spusese tatăl său: pentru îndepărtarea răului de pe lume eşti nevoit să iei viaţa altora. Acum vedea că aici sa află dilema. De ce, ca să realizezi una din cele două, trebuia s-o faci şi pe cealaltă? Nu exista altă soluţie? Cu Tania n-a existat altă soluţie?

Ştia bine că nu, după cum se întâmplase şi cu Protorov şi cu Akiko. *Karma.* Era conştient că încă nu învăţase să accepte viaţa în condiţiile ei specifice. Simţea prea mult faţă de alţii. Sau încă se încăpăţâna să considere că totul poate fi ţinut sub control? Oricum, e o naivitate. Viaţa nu poate fi ţinută sub control. Cu toate că el se încăpăţâna să încerce.

Poate ar trebui să renunţe, se gândi el.

În clădirea Shinjuku Suiryu, Nicholas se întâlni mai întâi cu Tanzan Nangi, deşi imediat ce intrase pe uşă fusese anunţat că Justine se afla în clădire şi îl aşteaptă. Voia ca mintea să-i fie absolut limpede ca să se concentreze şi să poată rezolva măcar una din marile probleme, înainte de a se întâlni cu ea. Procedase astfel deoarece voia ca mai întâi să stabilească despre ce va vorbi cu ea, pentru a nu scăpa din vedere nimic din ceea ce vor discuta împreună.

După ce se despărţise de Croacker, hoinărise prin oraş timp de trei ore prin căldura zilei, întorcându-se cu un pachet învelit în mătase.

Fără nici o întârziere inutilă fu condus în biroul spaţios al lui Sato. Toţi se înclinară în fata lui.

— Linnear-san, vă rugăm să luaţi loc.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse Nicholas, aş prefera celălalt birou.

Ochii lui Nangi rămaseră o clipă larg deschişi, ca şi cum vorbele lui Nicholas rupseseră un vechi obicei. Dar înclină capul, revenindu-şi repede.

— Da, desigur, murmură el.

Trecură prin holul îngust în care se afla *tokonama,* în a cărei vază puseseră un singur bujor purpuriu. Nicholas citi poemul de deasupra:

Nu-i ploaie
Care să nu dea viată
Florilor
Pe coastă sau în vale.

Nangi îl duse în altă încăpere, care de fapt nu era un birou. Era o cameră pe care Nicholas nu o mai văzuse, dar o bănuise.

Înainte de a intra, amândoi se descălţară.. Era o cameră de doisprezece *tatami.* Pereţii erau din panouri transparente *shoji* aplicate pe scândură sau tencuială. O lumină rece, difuză, a unui bec ascuns, scălda toată încăperea şi tavanul, în timp ce de undeva se auzea susurul zglobiu al unui jet de

apă curgând în cadă.

În mijlocul camerei se afla o măsuţă joasă de lac, lângă perete câteva scrinuri numite *kansu* şi un pupitru pentru telefon. De asemeni, un scaun solid, din lemn de cedru.

Se aşezară turceşte de câte o parte a măsuţei strălucitor de neagră. Nicholas privi roată în jurul camerei, în timp ce Nangi se chinui să-şi adune picioarele betege sub el.

— Am venit ca să-mi anunţ eşecul, Nangi-san, spuse Nicholas după o vreme.

Nangi deveni interesat.

— Cum aşa, Linnear-san?

— Cât ai fost dumneata plecat, eu şi Sato am, făcut un târg. Vroia să încheiem afacerea de fuzionare cât mai repede posibil; intenţionasem să-l ajut şi pe dumneata totodată, în problema *Wu-Shing.*

— Prin urmare, dumneata şi Sato-san vă temeaţi că şi eu şi el suntem puşi în pericol de aceste crime oribile?

— Cam aşa ceva. Amândoi ne temeam că dumneata şi el veţi fi ultimele victime vizate.

— Aveai vreo dovadă în acest sens?

— Sato-san era încredinţat că ceva din trecutul dumitale a declanşat această vendetă. Văzând că Nangi tace, Nicholas continuă: Am jurat că-l voi scăpa, Nangi-san. De aceea am plecat cu el la *rotenburo*-ul din Hokkaido, ca să-l găsim pe ninja Phoenix. Dar Koten ne-a vândut ruşilor. Ei l-au ucis pe ninja; şi tot ei l-au ucis pe Sato-san.

Continuă să-i spună apoi ce s-a întâmplat în cazemata lui Protorov. Dar nu spuse nimic despre întâmplările ce au urmat după ce evadase zburând cu zmeul.

— Phoenix era de la Tenshin Shoden Katori, spuse Nangi cu un calm forţat. A ajuns ceva pe mâna sovieticilor?

— Pe moment, da. Însă nu au avut pe nimeni capabil să le descifreze textul.

— Înţeleg. Uşurarea lui Nangi se citea de la o poştă în toată atitudinea lui.

— Eu am citit documentul, Nangi-san. Am pătruns în miezul planului *Tenchi.*

În cameră nu răsuna decât susurul apei nevăzute, într-o scurgere constantă.

În cele din urmă, Nangi închise ochii. Se simţea teribil de obosit, ca un maratonist care îşi foloseşte ultimul dram de vlagă pentru a-şi întinde mâinile spre finiş, aflând în acel moment că mai are o milă de parcurs.

Ochii lui negri şi pătrunzători se deschiseră şi rosti răguşit:

— Acum, când deţii toate pârghiile necesare, ce vei face cu aceste informaţii în caz că eu nu voi fi de acord să fuzionăm?

— Am primit un telefon de la un anumit C. Gordon Minck, Nangi-san. Face parte din Guvernul Statelor Unite. Îl cunosc într-o oarecare măsură. L-am servit într-o problemă... care mă interesa şi pe mine. Fiindcă voiam să salvez planul *Tenchi.*

Nangi clătină de câteva ori din cap.

— Să-l salvezi, înţeleg. Să nu ajungă deci pe mâna ruşilor. Doar eşti cetăţean american. Iar acum, serviciile americane cunosc planul nostru în amănunt. Prin urmare, ne pot ţine sub papuc pe viaţă.

— Nangi-san, eu i-am comunicat lui Minck că ruşii nu au descifrat codurile planului *Tenchi* şi nici eu nu am putut. Deoarece Sato-san îmi spusese odată că se teme de ruşi să nu ajungă la *Tenchi* tot pe cât se teme de americani. Pe atunci nu înţelegeam ce voia să spună, dar acum ştiu. Şi îi dau dreptate.

Pentru auzul lui Nangi nu puteau fi cuvinte mai surprinzătoare ca acestea.

— Nu se poate, spuse el vizibil emoţionat. Dumneata eşti american. Dumneata... eşti...

— Un *iteki?* Nu aşa m-ai considerat la început, Nangi-san? Un barbar, o corcitură...

Nangi îşi lăsă privirile spre masă. Dar nu-şi văzu decât chipul reflectat în lustrul lacului. Se gândea că-l urăşte pe Nicholas şi nu ştia de ce. Suferise pentru *keiretsu*-ul acesta, îi păstrase secretele, fusese aproape de sacrificiul suprem pentru el. Fără îndoială că e un om cinstit. A încercat să-i

salveze viaţa lui Seiichi-san.

Gândul la moartea prietenului său îi răsuci un cuţit în suflet, stârnindu-i din nou mânia împotriva omului din faţa sa. Dar lupta cu sine totuşi să fie înţelegător.

— Sufletul meu este japonez, spuse Nicholas încet. Dacă îmi percepi *wa*-ul, îţi poţi da seama. Lui Sato-san nu i-a fost greu să mă accepte şi să se împrietenească cu mine.

— Sato-san avea unele obiceiuri proaste, scăpă Nangi dar imediat îşi plecă fruntea deasupra mesei lăcuite. Se ruşinase teribil. Iartă-mă, Linnear-san vocea îi fusese o şoaptă epuizată, plină de durere şi regret. Meriţi umila mea recunoştinţă pentru tot ce ai făcut ca să aperi *keiretsu*-ul meu şi planul *Tenchi.*

— Îmi pare deosebit de rău că nu poţi încheia contractul cu noi. Ridicându-se în picioare, Nicholas avea o figură întristată. Înţelegerea fusese între mine şi Sato-san. Nu voi insista ca dumneata să respecţi ceea ce eu am stabilit cu el...

— Linnear-san. Nangi îşi îndreptase spatele şi umeri. Te rog să iei loc. Nu mă face să mă simt şi mai ruşinat. Dacă vei pleca acum, niciodată nu-mi voi mai putea spăla ruşinea.

Nicholas îşi strânse iar picioarele sub el.

— Nu intenţionez să-ţi aduc nici o ofensă, spuse el încet, aducându-şi aminte de cuvintele lui Sato la adresa acestui om. Orice acord încheiat cu Seiichi-san este un acord încheiat cu mine. Eu şi el am fost unul. Vreau să-i fie respectat cuvântul. Îşi duse o mână la ochi. Eu am fost educat în spiritul *kanryodo.* Am urât străinii ca pe o boală.

— Unii – poate cei mai mulţi dintre ei – chiar aşa sunt, spuse Nicholas.

Nangi îl privi curios.

— De fapt, cred că nu prea m-am străduit până acum să te înţeleg. Am văzut numai ce am vrut eu să văd. Îşi coborî iar privirile. Şi-mi displăcea apropierea de prietenul meu.

— Bine, dar apropierea noastră nu-i micşora sentimentele faţă de dumneata. E evident – Nicholas ridică paharul. Dacă

doreşti, putem merge împreună să ardem tămâie la mormântul lui Seiichi-san.

— Da, spuse Nangi, fără a se mai ruşina de tristeţea din glasul său. Ochiul cel sănătos îi lăcrimă. Ridică paharul şi toastă: Pentru prietenii plecaţi dintre noi, cărora le vom duce dorul şi pe care îi vom respecta toată viaţa!

Băură.

— Spune-mi, însă, cum rămâne cu *Wu-Shing?*

— Ameninţarea din partea *Wu-Shing*-ului a dispărut, în această privinţă nu mai ai de ce te teme. Fiica ministrului adjunct Shimada a fost redusă la tăcere; a înghiţit-o pământul. Iar răzbunarea ei a rămas neîmplinită.

Nangi părea că stă să se prăbuşească. Glasul îi deveni o şoaptă.

— Shimada-san a avut o fiică? Ştiam numai de cei doi băieţi ai lui, care au pierit într-un accident de avion, deasupra oceanului. Dar o *fiică?...*

— A avut-o cu o *taiu-oiran* din *Yoshiwara.*

— Doamne! Sub ochiul cel bun al lui Nangi începu să se zbată pielea. Îmi amintesc că obţinusem nişte informaţii despre el. Se menţiona existenţa unei amante, însă despre fiică, nici pomeneală!

— Mai rău decât atât!

— Nu înţeleg...

— Fiica lui Shimada-san a fost Akiko Ofuda Sato.

— O, Sfântă Fecioară, nu se poate! Îşi şterse sudoarea de pe faţă. Dar Seiichi-san ştia?

— Nu.

— Slavă Domnului măcar pentru atât. Ea trebuie să fi aranjat totul, i-a făcut ochi dulci, apoi s-a căsătorit cu el. Şi cât a iubit-o Seiichi-san! Îşi privi mâinile tremurânde, nevenindu-i să creadă că le-a scăpat de sub control. Ridică fruntea. Şi spui că s-a dus?

Nicholas aprobă din cap.

— Da. A înghiţit-o pământul, la ultimul cutremur.

— Ar fi putut distruge totul! *Totul!*

— N-a lipsit mult. Era aproape să reuşească, recunoscu Nicholas.

— Ruşii şi americanii nu sunt singurii interesaţi de planul *Tenchi*, spuse Nangi după o pauză. Acum, pentru că suntem parteneri de afaceri, am obligaţia de a-ţi destăinui motivul vizitei mele în Hong Kong. Intenţionat nu i-am vorbit lui Seiichi înainte de a fi plecat acolo, deoarece nu puteam şti rezultatul şi nu voiam să-l îngrijorez.

Nicholas ascultă cu un interes sporit povestea ca-n filme a lui Nangi.

— Am câştigat totul, încheie acesta.

Nicholas tăcu un timp, rumegând cele auzite.

— Mă întreb..., spuse într-un târziu.

— Ce vrei să spui, Linnear-san?

— Ar fi avut Lo Whan vreun motiv ca să te mintă asupra motivelor sale?

Nangi scutură capul.

— Nu. S-ar face prea mult de ruşine. Începuse să mă roage să-i dau secretul planului *Tenchi.*

— Cred că ar trebui să i-l dăm.

— Cum? explodă Nangi. După toate câte mi-ai spus? Cred că ai înnebunit!

— Of! Dar nu i-l vom da imediat! Peste treizeci de zile *Tenchi* va deveni operativ şi petrolul va curge pe conducte; atunci, nimic nu ne va mai putea opri. Spune-i lui Lo Whan că va avea ce-şi doreşte peste o lună.

— Dar asta se numeşte trădare! Comuniştii...

— Ai prefera ca ruşii să dea mâna cu chinezii? În ce situaţie crezi că ar ajunge atunci Japonia? Cred că nici puterea americanilor nu ne va fi suficientă în acest caz. Îşi deschise braţele. Nu înţelegi, Nangi-san? Furnizând chinezilor această „muniţie", vom fi siguri că Rusia şi China vor rămâne separate, iar dumneata personal ai obţine un cap de pod bine înfipt în Pekin, în Oraşul Interzis. Partida din opoziţie a lui Lo Whan ne va fi profund îndatorată. Iar pe parcurs îşi vor plăti datoria. Şi preţul îl vom stabili noi.

— Bine, dar sunt *chinezi*, protestă Nangi şi tot comunişti sunt!

— Dar sunt şi asiatici!

Nicholas se răsuci şi ridică pachetul învelit în mătase. Îi aşeză pe măsuţă.

— E pentru dumneata, spuse el. Dar, în lumina acestei discuţii, nu cred să fie ceva mai nimerit.

Ochiul sănătos al Lui Nangi se deschise mult. Făcu iar o plecăciune, atingând masa cu fruntea.

Desfăcu grijuliu ambalajul. Găsi o cutie din lemn de merişor, lăcuită. Săltă capacul şi se uită înăuntru. Părea că a întinerit. Cu multă delicateţe scoase cele două ceşcuţe. Erau făcute din cel mai reuşit porţelan, aproape transparent.

— Dinastia Tang, gâfâi el. Le puse în lumină, amintindu-şi de *obă-chama. Domo arigato,* Linnear-san. Părea că mai mult nu poate rosti.

Se uită la noul său partener şi probabil, după cum reieşea acum, la noul său prieten.

— Am să studiez sugestia dumitale. Pe buze avea o umbră de zâmbet. Eu unul sunt pentru discuţiile constructive în privinţa unei Alianţe Orientale.

Încet, ca braţele reci ale mării, Nangi simţea revenindu-i acel echilibru pe care-l avusese întotdeauna, dar pe care vestea morţii lui Sato îl alungase. Dus pe gânduri, strânse la piept micul dar, cum cel ieşit dintr-o apă rece strânge în jurul său un halat pufos de baie. Îi trebui un timp până să ajungă la concluzia că aceste minuni ale sorţii au avut loc din cauză că s-a încrezut şi în alte suflete. În Gotaro, *obă-chama*, Makita, Seiichi. Şi acum în Nicholas Linnear. Cu o uşoară undă de exaltare, simţi că-i revine ritmul de altădată; parcă îi vâjâia o maşinărie puternică în urechi.

Puţin mai târziu, când se pregătea să plece, oprindu-se un moment unul lângă celălalt în dreptul uşii, Nicholas îl întrebă:

— Nangi-san, *kobun*-ul dumitale nu mai scoate produse petrochimice, nu-i aşa?

Nangi râse.

— Ah, Linnear-san. Cred că parteneriatul dumitale mă va bucura nespus! Bine ar fi să rămâi aici, să nu te reîntorci în America. Aici e casa dumitale, vorbesc serios. Japonia e ţara

ta. Dar nu-ţi voi cere nimic fără să-ţi ceară mai întâi inima s-o faci. Zâmbi din nou. Şi ca să-ţi dau un răspuns la întrebare, să ştii că nu, *kobun*-ul nu mai produce nimic în domeniul petrochimiei. Sato Petrochemicals a avut acest specific când a înfiinţat Seiichi *kobun*-ul. După criza petrolieră din 1973 şi-a dat seama că industria petrochimică va decădea rapid în Japonia. Sub forma Ministerului Industriilor şi Comerţului, a intervenit Guvernul. Iar ministrul-adjunct în numitul minister eram eu. Înainte ca societăţile Fujitsu, Matsushita, NEC şi altele să treacă la robotizare, eu şi Seiichi am discutat despre asemenea preocupări de viitor. Discret, pentru a nu atrage atenţia asupra intenţiilor noastre, am început să ne orientăm spre industriile viitorului. Dar am păstrat vechiul nume al companiei, în scop de camuflaj. Iar când, cu ani mai târziu, guvernul a început planul *Tenchi*, am fost singurii în măsură să-l ajutăm.

Deschise uşa.

— Trebuie să mergem într-o zi la Misawa şi să-l vezi pe *Tenchi* cu propriii ochi. Ţi-ai câştigat acest drept.

Nicholas o găsi pe Justine la etajul 15, lângă bazinul unde fusese ucisă miss Yoshida. Nu fusese anunţată de sosirea lui Nicholas.

Rămase locului când îi văzu chipul bronzat şi inima începu să-i bată mai repede. „Yukio e de domeniul trecutului, gândi el. Iată viitorul meu!”

— Ce bine arăţi!

— Nick! Se răsuci spre el. Nu te-am auzit venind...

El râse.

— Ar fi trebuit să te obişnuieşti până acum cu treburi din astea. Se apropie de ea, devenind serios. Ascultă, Justine, va trebui să stăm de vorbă. Am să-ţi spun ceva.

Dar ea îi puse palma pe gură.

— Nu, Nick. Te rog. Am străbătut treisprezece mii de mile ca să-ţi spun că te iubesc. M-am purtat ca o fetiţă proastă. Am aruncat asupra ta o mânie pe care o simţeam de fapt

împotriva mea. N-a fost corect şi-mi pare foarte rău. Ştiu că te-am jignit şi faptul că eram prost-dispusă nu poate fi o scuză.

El o prinse de mână şi o linişti.

— Justine...

— Indiferent ce vrei să-mi spui, nu mai contează. Nu-ţi dai seama că nici un cuvânt de-al tău nu-mi poate schimba sentimentele faţă de tine? Nimic nu-mi poate ştirbi dragostea. Aşa că ce rost au vorbele?

El îşi dădu seama că, de fapt, avea dreptate. Avusese de gând să-i vorbească despre Yukio şi despre Akiko. Îşi reaminti imediat de telefonul ei, după nunta lui Sato. Cât de tulburat de amintirile trecutului îndepărtat fusese el atunci! Cât de greu îi fusese să se plaseze pe aceeaşi lungime de undă cu ea! Şi lui îi părea rău de acel moment, însă credea că ea deja ştia de mult acest lucru.

O trase în braţele lui, iar Justine observă mâna lui mutilată.

— Ce ai păţit? întrebă ea, prinzându-i mâna cu amândouă palmele.

El încercă să fie glumeţ.

— Am întins-o după altă femeie. Dar s-a întâmplat să aibă centura neagră în karate.

Ea ridică ochii spre el.

— Oare? şopti ea fără convingere.

— Uite cum a fost: mi-am băgat nasul în oala altuia şi l-am scos din sărite.

— Oare îmi vei spune vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Justine, spuse el cu blândeţe, stând încă ascuns cu capul în părul ei. Nu e ceva chiar aşa de important.

Ea începu să plângă.

— Te-a durut. Şi pentru mine este important.

O mângâie pe păr, închizând ochii.

— Dar nu mă mai doare acum. Gata, s-a vindecat.

Se sărutară voluptuos. Se simţeau înfierbântaţi, pasiunea îi învăluia ca un nor greu.

— O, Nick, şopti ea, sunt aşa de fericită.

Se gândea la perechea întâlnită pe creasta craterului Haleakala. „Acum mă simt şi eu ca ei”, gândi ea mulţumită în sine.

Încet, cu tandreţe, începură să-şi cerceteze unul altuia trupul şi emoţiile, ca doi orbi care şi-au recăpătat pe neaşteptate lumina ochilor. Se sărutau ca doi adolescenţi, ca şi când această intimitate ar fi furat-o pentru ultima oară, simţindu-i deplinătatea complexă a emoţiilor şi micile bucurii produse de reţeaua strălucitoare a erotismului. Sărutul este mai grăitor decât pofta trupească. Justine simţise întotdeauna că în sărut îţi pui tot sufletul. Poţi face însă dragoste şi fără sărut. Relaţiile sexuale sunt altceva.

Dragostea o aştepta pe buzele lui, în atingerea limbii lui fierbinţi. Cât trebuise să aştepte acest moment? N-ar fi putut spune cu siguranţă, dar i se părea că aşteptase o viaţă de om. Simţea că trăieşte şi se eliberează totodată. Era o senzaţie cu totul nouă pentru ea.

Se alinta singura în această puritate, dar se schimbaseră în ea atât de multe, încât trebuia să i se destăinuie.

— Ai reuşit până la urmă? îl întrebă ea.

— La ce te referi?

— La Tomkin Industries, bineînţeles.

El păru dezamăgit.

— Vrei să spui că te interesează în vreun fel?

— E doar compania tatălui meu, nu? Şi e condusă de viitorul meu soţ, nu? Consider că mă interesează cât de cât succesele sau insuccesele companiei.

El zâmbi, surprins câtă plăcere îi aduseseră cuvintele ei.

— Nangi tocmai a aprobat fuziunea dintre Sphynx Silicon şi *kobun*-ul lui. Sato Nippon Memory Chip. Şi cred că se va progresa şi mai mult. În optsprezece luni, cel mult în doi ani, vor fuziona şi alte companii.

— Nick! exclamă ea. E fantastic! Îl strânse în braţe. Cred că tata ar fi mândru de tine.

— Văd că şi poziţia ta s-a schimbat, spuse el zâmbind.

Ea dădu din cap.

— De când l-am înmormântat, m-am gândit foarte mult la

el. Şi la mine. Mi-a dispărut toată ura. Cred că acum sunt capabilă să-l judec cu mai multă obiectivitate; să-l judec aşa cum a fost. Şi înţeleg acum şi părţile lui bune şi pe cele rele. Îmi pare însă rău că abia după moarte am fost în stare să înţeleg totul. Tare mi-ar fi plăcut să-i fi putut spune asta şi să-l fi văzut ce figură face auzindu-mă.

El o mângâie pe braţ.

— Justine, tatăl tău a avut o personalitate excesiv de puternică. La puţini oameni găseşti aşa ceva. Nu e neapărat surprinzător că şi-a dominat copiii. Tu ai înţeles că pe tine şi pe Gelda nu v-a dominat fără rost şi asta e un lucru important. Alt mod de viaţă el nu cunoştea.

Ea dădu din cap şi se strânse la pieptul lui.

— Acesta este încă un motiv pentru care te iubesc atât de mult, Nick. Tu mă înţelegi. Şi pe el l-ai înţeles.

Se sărutară din nou, ca şi cum nu se puteau sătura unul de celălalt. Potrivit obiceiului său, Nicholas o cercetă cu cel de-al şaselea simţ al unui ninja adevărat numit *haragei.* Spre propria uimire, găsi o armonie perfectă, *wa*-ul ei strălucea acolo unde mai înainte nu fusese decât beznă şi haos.

O sărută iar cu pasiune şi Justine murmură de plăcere, lipindu-se de el. Îşi aminti că la fel se simţise la prima lor întâlnire, la West Bay Bridge, după ce alergaseră unul în întâmpinarea celuilalt.

„Pentru amândoi, lunga călătorie s-a încheiat, gândi el. Şi totuşi abia acum începe.”

— La noapte cinăm împreună, şopti el după ce rămaseră un timp îmbrăţişaţi.

Ochii Justinei străluceau într-un amestec de dragoste şi dorinţă.

— Şi până atunci?

— Te duci la cumpărături, spuse el. Ia-ţi o rochie de la casa de mode Matsuda. Azi vom risipi o avere.

— Da? Pe ce motiv?

— Nu pot să-ţi spun, râse el. E surpriză!

— Ei, hai, Nick! Prinsă de buna lui dispoziţie, râse şi ea. Spune-mi!

— Ba nu, se ţinu el tare. Tot ce-ţi pot spune e că, în timp ce tu te vei duce să te faci şi mai frumoasă, eu rezolv nişte treburi cu un prieten. Pare interesat de *aikido* şi i-am promis că-l voi însoţi la antrenamente. Chiar lângă hotelul nostru este un *dojo* pe care l-am vizitat. L-am trimis acolo în această după-amiază, în vederea unei întâlniri. Vin cu el şi ne întâlnim tustrei la hotel.

— Stai puţin. Vrei să spui că prietenul acela reprezintă surpriza?

Nicholas ridică din umeri, încă râzând.

— Nu ştiu. Posibil...

— Cine este, Nick? De ce nu te porţi corect?

— O să-ţi dau un indiciu. E american. Şi nu l-ai văzut de mult timp. Cineva pe care nu credeai să-l mai vezi vreodată.

Justine se încruntă gânditoare.

— Nu-mi dau seama cine ar putea să fie.

— Îl vei vedea cât de curând.

— Nu! ţipă ea. Mă voi gândi toată după-amiaza la el. N-o să mă pot gândi la nimic altceva, nici măcar la cumpărături.

Nicholas se hotărî să-i spună. Se lumină la faţă.

— Justine, Lew Croacker trăieşte şi e întreg şi nevătămat, aici la Tokyo!

— Ce spui?! Glumeşti! Îl privi în ochi. Dar ziarele...

— Ştirea din ziare a fost falsă. E o poveste încâlcită la mijloc; principalul e că cineva a încercat să-l omoare, însă el a scăpat. Lew s-a dat mort în continuare, pentru a-şi rezolva cazul.

— O, Dumnezeule! Justine se agăţă de el cu ambele mâini. Dar e minunat! Şi incredibil! O, trebuie să-l pup că nu s-a lăsat omorât!

— La ora şapte, spuse el, poţi să-i faci ce vrei. Însă până la un punct, fireşte!

Nicholas râse, încântat că reacţionase pe placul lui.

Râseră amândoi. Uşurarea şi detensionarea relaţiilor dintre ei îi antrenă pe amândoi într-o cascadă de chicoteli, care dură un timp. Îi dureau maxilarele de atâta râs, dar tot nu se opreau. Prea se simţeau fericiţi.

Nicholas îl întâlni pe Croacker în minunatul părculeţ din *san-chome*-ul Toranomon-cho. Urcară scările spre clădirea de lângă micul templu, de unde se putea zări dealul Atago.

Nicholas se gândea ce mult timp trecuse de când intrase el pentru prima dată acolo. O viaţă de om. Acum, atât el cât şi Justine se schimbaseră. Iar Croacker era acum alături de ei.

În vestiar se schimbară de hainele de stradă, Nicholas îmbrăcându-se în *gi,* iar Croacker într-un costum larg găsit în dulapul pregătit pentru el.

În *dojo* era multă linişte. Pentru câteva ore, clasele luaseră pauză. Nu era nimeni în şcoală, aşa că plecară în căutarea lui Kenzo, *sensei*-ul care aproape că-l bătuse pe Nicholas la prima lui vizită aici.

Îi povesti întâmplarea lui Croacker, care la rândul său îi spuse că fără pistol se simte nervos şi parcă ar umbla pe stradă în fundul gol.

— Ştii cum suntem noi copoii, Nick. Chiar şi la duş ne ducem cu pistolul la subsuoară.

Traversară *dojo*-ul propriu-zis, ajungând în aripa rezervată *sensei*-ului, compusă dintr-o serie de cămăruţe cu *tatami* pe jos, separate între ele prin paravane *shoji.*

— Mă gândeam că am cam îmbătrânit pentru chestia asta. M-am săturat să-mi pese mai mult de puşcociul meu decât de femeia de lângă mine. Mai ales când am pistolul înhămat pe dedesubt. Că aşa ne-au învăţat la Academie. Cel puţin aşa era pe vremea mea. Pistolul este singurul lucru care îţi apără pieptul de găuri. Dar nu cred că poţi spune asta şi despre femeia ta.

Încercă să râdă, dar nu prea reuşi.

— La fel şi despre Gelda? îl întrebă Nicholas.

— Gelda. Nu ştiu. Dar am impresia că, dacă ea nu se descurcă de una singură, atunci nu ne vom putea face o viaţă împreună. Nu sunt bun pe post de proptea. N-o să treacă mult şi o să-ncep s-o urăsc.

În acel moment îi veni în minte imaginea lui Alix, aflată în siguranţă în apartamentul lui Matty Guraliva.

Stătea cu capul în palme, privind prin întuneric. Maşinile se auzeau trecând nepăsătoare pe drum. Era o închipuire? Se întrebă el. Chiar îl va aştepta cuminte să se reîntoarcă? Sau dispăruse din viaţa lui, ca un fum de ţigară pe care îl simţise cândva alături de el şi nimic mai mult? Pe copertele revistelor *Vogue* şi *Bazar* avea o ţinută nu tocmai decentă. Însă îi simţise capul aşezat pe pieptul lui, îi citise disperarea din temniţa ochilor. O ţinuse de mână şi din tremurul ei se lămurise că este o fiinţă vulnerabilă. Nu-i venea nici lui să creadă cât de mult spera ca să nu fi părăsit casa lui Matty. Să nu fi dispărut în noapte, departe de el.

— Atunci înseamnă că s-a cam terminat cu cariera ta de copoi, îl zeflemisi Nicholas.

— Măcar de-aş şti ce-nseamnă să fii un copoi adevărat, spuse Croacker. Dar deocamdată, nu ştiu.

— Ba cu Tania ai ştiut, îi reaminti Nicholas.

— Da, spuse Croacker. Cu ea m-am descurcat.

În spatele ultimului *shoji* zăriră o umbră. Părea o siluetă omenească.

— *Sensei?* strigă Nicholas.

Nu veni nici un răspuns. Întinse mâna şi trase paravanul într-o parte.

— O, Cristoase!... spuse Croacker rămânând cu ochii holbaţi.

Kenzo, *sensei*-ul *dojo*-ului, atârna de tavan, cu o coardă de nailon legată de glezne, spânzurat cu capul în jos. Picioarele şi pielea se albiseră ca varul, în timp ce capul i se înroşise ca racul. Limba înnegrită îi ieşea printre buzele subţiate.

Nicholas observă o crestătură pe pieptul lui Kenzo, chiar în dreptul inimii şi-şi dădu pe loc seama cu ce armă fusese omorât.

— Fir-ar al dracului! strigă Croacker. Ţi-am spus că, dacă nu am puşcociul la mine, sunt ca şi-n curul gol?

Se întoarse ca un titirez repezindu-se prin deschizătura dinspre paravan şi perete spre casa scărilor, cu gândul de a ajunge la pistolul lăsat în vestiar şi gândind: „Copoiul tot

copoi rămâne; eu ăsta sunt. Pe cinstea mea!”

— Nu! urlă Nicholas în urma lui, răsucindu-se în loc. Lew, stai locului! Se repezi după prietenul său.

Dar Croacker nu-l mai auzea. Se afla pe teren străin şi fără pistol se simţea absolut vulnerabil. Ajunsese în cămăruţa următoare. Nicholas mări pasul cât putu şi-l prinse pe Croacker când ajunsese în prima cămăruţă.

Îl înşfăcă de bluză şi-l trase grămadă la podea.

În aer deja se auzi un vâjâit, se văzu o umbră săgetând aerul ca o insectă.

— O, Doamne!

Fusese glasul lui Croacker, uluit şi îndurerat.

Apăru sânge şi se iscă o învolburare de corpuri omeneşti. Nicholas îşi pusese repede mintea în acţiune. Numai o *katana* mânuită cu iscusinţă ar fi putut produce o rană aşa de sigură în inima lui Kenzo şi de aceea se temuse. Lovitura de care încercase să-l ferească pe Croacker îi fusese adresată lui.

Îşi văzu prietenul îngenuncheat pe *tatami,* ţinându-se cu mâna dreaptă de cea stângă. Sângele ţâşnea din rana de la încheietura mâinii care devenise un ciot. Oţelul trecuse prin carne şi os.

Fâşia de lumină argintie se vedea încă în aer ca o sclipire ucigaşă, repezindu-se asupra lui cu intenţia de a-l despica, dacă s-ar fi lăsat de bunăvoie în raza ei de acţiune. Recurse la *tobi ashi*, pasul zburător, înălţându-se deasupra loviturii ameninţătoare.

Koten râse aspru:

— Toate giumbuşlucurile tale de ninja nu-ţi vor fi de nici un folos! Am la mine *dai-katana!*

Şi chiar se adeveriră temerile lui Nicholas când îl văzuse pe Kenzo spintecat în inimă. Koten flutura în aer chiar sabia lui Nicholas, *Iss-hogai*. Plutind în aer, Nicholas se întreba cum de a reuşit un *yokozuna,* un mare campion de *sumo* cum era Koten, să înveţe *kenjutsu,* arta mânuirii săbiilor.

Era îmbrăcat în *montsuki* şi *hakama* de parcă urma să intre în *dohyo,* ca să înceapă un meci. Părul său negru şi strălucitor era coafat în ichomage, pieptănătură specifică

marilor campioni de sumo. În mâna lui, *dai-katana* cu lama de aproape un metru părea o jucărie faţă de masivitatea lui. Era un om de o putere neobişnuită, iar Nicholas se văzu obligat să se concentreze asupra disciplinei în care era *sensei.*

Sumo este o artă marţială întrucâtva mai limitată în posibilităţi decât celelalte. Dispune probabil de ceva mai mult de două sute de procedee, toate derivate din cele treizeci şi două de tehnici de bază ale împingerii cu mâna – *tsuki*; cu tot corpul – *oshi*; precum şi prizele – *yori*.

Iar Koten era *sensei* în luptele *sumai*. Orice contact cu un asemenea *sumo* poate fi instantaneu periculos, întrucât gabaritul lor, combinat cu uriaşa *hara,* le conferă o forţă nemaipomenită pentru un om cu mâna goală. Chiar şi neînarmat, Koten era categoric capabil de a ucide.

Koten întinse sabia şi înaintă în paşi rari şi ameninţători, ca un crab. Se lăsase pe vine aproape de podea, poziţie în care se simţea mai în siguranţă şi mai puternic.

Nicholas se repezi înapoi spre cel din urmă *shoji* – trezindu-se chiar în *dojo*-ul propriu-zis. Se uită după săbiile *katana*, dar rastelul era gol.

Koten şfichiui sabia într-o lovitură oblică. *Dai-katana* străpunse lemn şi paravan, trecând prin *shoji* doar la câţiva centimetri de piciorul lui Nicholas.

— Am să-ţi tai mai întâi gleznele, spuse Koten şi o să te fac să urli de durere.

Începu să căsăpească paravanul ca un mistreţ înfuriat.

— Şi eu am fost obişnuit cu strigătul de luptă. L-am folosit mereu în *dohyo.*

Iss-hogai fulgeră prin aer de la stânga la dreapta, apoi repede în sens invers, măturând podeaua spre picioarele lui Nicholas.

— Credeai că un *ozeki,* un campion de *sumo*, luptă pe muteşte. Spectatorii cred că aceştia mârâie numai, ca animalele (sabia izbi din nou). Acesta este secretul popularităţii luptelor *sumo.* Sub ritualurile de suprafaţă, care venerează demnitatea şi civilizaţia, publicul este

stârnit de ceea ce crede că vede; doi cerbi repezindu-se unul spre celălalt cu furie sălbatică.

Ochii lui Koten străluceau ca mărgelele când picioarele lui masive îl purtau înainte, tălpile îi răsunau pe podea ca tobele.

— În timpul scurt al unui meci de *sumo,* nu mai mult de treizeci de secunde, m-am deprins să-mi fac adversarul să urle de durere. Şi numai învingătorul este capabil să audă aplauzele şi uralele publicului, stând asudat deasupra învinsului.

Nicholas fandă spre dreapta, apoi se repezi sub garda lui Koten, aflat acum în poziţie de apărare. Însă luptătorul *sumo* dădu drumul săbiei din mâna stângă izbindu-l pe Nicholas în piept cu antebraţul. Nicholas căzu la podea, lovindu-se straşnic.

Koten râse din nou.

— Barbarule, de data asta nu ţi-am auzit geamătul, însă vei geme cât de curând.

Dai-katana porni repede în jos, înfigându-se în *tatami,* la picioarele lui Nicholas.

Nicholas era conştient că toată zeflemeaua lui Koten era spre folosul său. Îl provoca să-l atace, să se apropie de el pentru a folosi o tehnică *oshi,* atrăgându-l pe Nicholas în raza de acţiune a teribilei lui forţe.

„I-aş putea urma planurile, îşi spuse Nicholas. Să-i dăm aşadar lui Koten ceea ce-şi doreşte.”

Koten izbucni în râs când se îndreptă Nicholas spre el, ca o muscă ce atacă un munte de om, putându-l înţepa, însă nimic mai mult.

Întâmpină asaltul lui Nicholas, contrându-l cu mânerul săbiei, nu printr-un *oshi,* cum presupusese Nicholas.

Simţi lovitura zdrobitoare la încheietura umărului şi auzi pocnetul osului dislocat. Durerea îi săgetă braţul ca un fier înroşit în foc, paralizându-i partea dreaptă.

— Musashi numea asta „Vătămarea Lateralelor”, barbarule, hohoti Koten. Am să te pisez cu amănuntul. Şi tot am să te fac să gemi, o să vezi tu.

Se repezi spre Nicholas, fandând cu sabia în asalt,

împingându-l cu putere la podea, printr-un *oshi.* Îi puse un genunchi în piept. Lama săbiei sclipi în aer, descriind un arc de cerc şi pornind în jos cu furie.

Nicholas se răsuci cu disperare şi ridicând mâna stângă spre braţul lui Koten, îndepărtă deocamdată pericolul unei lovituri în plin. Însă din cauza loviturii primite în umăr şi a degetelor rupte, nu putu realiza o *suwari waza* complet reuşită, după cum şi-ar fi dorit.

Fu prin urmare obligat să elibereze braţul lui Koten înainte de a-i aplica o *atemi,* o lovitură cu cotul stâng, ades folosită în *aikido.* Auzi pocnetul coastelor rupte.

Koten urlă, sări în sus şi se răsuci, izbind totodată cu *dai-katana* spre Nicholas.

Din cele două atacuri, Nicholas nu putea evita decât unul. Lama de oţel era pe primul plan. Prinse antebraţul lui Koten, împingându-şi mâna stângă în lungul acestuia. În punctul unde ştia că se află osul încheieturii, prinse şi răsuci. Lovitura, în stil *aikido*, combina forţa proprie cu momentul de inerţie al lui Koten, dându-i suficientă putere cât să-i rupă oasele.

Acum se aflau cel puţin la egalitate; uriaşul fu obligat să-şi desprindă încleştarea mâinilor de pe mânerul săbiei, dreapta atârnându-i în jos, în timp ce încheietura începea să i se umfle. Însă a doua lovitură a lui nu putu fi oprită, atingându-l pe Nicholas pe partea dreaptă. Lovit de umărul masiv al luptătorului *sumo,* Nicholas urlă iar de durere, întrucât umărul îi fusese dislocat.

Se rostogoli pentru a se îndepărta, apoi începu să se târască. Ştia că, atâta timp cât se afla jos, iar Koten în picioare, era un om terminat. Acesta era dezavantajul în cazul unui *sumai* şi reprezenta un mare pericol. Meşteşugul lor era să-şi pună adversarul la podea, folosindu-se apoi de întreaga greutate şi forţă corporală.

Nicholas se îndepărtă când simţi apropierea unei noi lovituri de sabie. Sări în lături, nimerind într-un *tsuki* puternic, dând afară tot aerul din plămâni. Începu să horcăie, pe măsură ce plămânii îşi cereau dreptul la oxigen.

Un al doilea *tsuki* în coşul pieptului îl răsturnă pe spate şi-l trânti la pământ. Într-o clipă, Koten se afla deasupra lui apăsându-l pe piept cu toată greutatea sa, astfel încât Nicholas tot nu reuşi să-şi capete suflul. Începu să tuşească, simţi fierea urcându-i-se în gât.

Koten tăie cu sabia *Iss-hogai* în curmezişul pieptului lui Nicholas, despicându-i bluza neagră de bumbac.

— Următoarea lovitură îţi va zdreli pielea şi-ţi va da sângele afară, spuse Koten cu glas dulce. Prostul de *iteki* Protorov nu mi te-a dat pe mână în Hokkaido. Norocul tău; şi ghinionul meu. Însă acum te am în mână. Ghinionul tău şi norocul meu.

Koten se aplecă în faţă, apăsându-l pe Nicholas pe piept.

— Data viitoare, *katana* ta va tăia în carne vie. Apoi prin os şi măruntaie. Se încruntă sălbatic. Spune-mi barbarule, cum e când ştii că o să mori ucis de propria *katana?*

Începu să taie, pielea se despică precum coaja unui fruct. Sângele izbucni, negru şi fierbinte.

Mintea lui Nicholas urla neîncetat. Retrăgându-se în Neant, îşi lăsă organismul să lucreze în propriul folos. Mâna lui stângă se ridică involuntar, lovind în sus direct şi cu putere, cu degetele strânse ca un vârf de sabie, îl atinse pe Koten la baza gâtului.

Nicholas lovi după cum fusese învăţat în *kenjutsu,* ca şi cum s-ar fi folosit de o sabie; cu toţi muşchii, mintea şi spiritul. Nu se gândise la carnea lui Koten, ci la ceea ce se afla dincolo de ea.

Lovitura kite se transmise prin carne şi cartilagii, spintecându-i lui Koten laringele, gura şi sinusurile.

Ochii luptătorului sumo se holbară, mai mult din cauza şocului decât a fricii. Nu mai avu timp pentru nimic altceva. Era mort mai înainte ca orice senzaţie să fi fost înregistrată de creier.

Sirenele urlau. În ambulanţă, Lew Croacker zăcea inconştient pe targă. Infirmierii sosiţi cu ambulanţa îi lăsaseră bandajul pe care singur şi-l făcuse, de teamă să nu reîncepă să sângereze.

Nicholas se aşezase alături de el, cu un umăr mai lăsat în jos decât celălalt. Refuzase să fie injectat şi acum privea spre prietenul său scos din circulaţie, a cărui mână era un simplu ciot.

Pe genunchi ţinea sabia *Iss-hogai,* încuiată în cutia de lemn lăcuit. O ţinea aşa de strâns că mâna stângă i se albise. „Pentru viaţă”. *Iss-hogai*. Numele săbiei i se părea acum caraghios. „Sabia japoneză forjată stă sub semnul magiei”, îi spusese el odată Justinei. Dar la ce folosea magia când rezultatul era cel de faţă?

La spital coborî şi el din maşină, după ce Croacker fusese dus în grabă la salonul de urgenţe. Sprijinindu-şi dai-katana de un zid de un verde palid, scoase o monedă şi telefonă la hotel.

— Justine, spuse el pe un ton grav după ce obţinu legătura, vino să ne iei de aici. Ne aflăm la spitalul Toranomon.

Se sprijini cu fruntea de zidul rece. Cineva din personalul spitalului fusese trimis după el, ca să-l transporte înăuntru.

— Totul e în regulă, spuse el în microfon. Dar mi-e dor de tine...

Puse receptorul în furcă şi începu să plângă.

PRIMĂVARA, ÎN TIMPURILE NOASTRE

SUBURBIILE ORAŞULUI TOKYO

Într-o zi senină de primăvară târzie, la trei săptămâni de la incidentele din dojo, Nicholas şi Justine se întorceau de la aglomeratul aeroport Narita, unde îl conduseseră pe Lew Croacker spre avionul pentru America.

Braţul i se vindeca normal. Operaţia – o încercare de a-i coase mâna complet tăiată din încheietură – eşuase. Trecuse prea mult timp de la accident până la operaţie. În rest, se prezenta bine. Nu existau complicaţii şi nu se infectase. Chirurgul îi spusese că, dacă nu s-ar fi bandajat singur după tăietură, ar fi putut muri. Şi îşi manifestase

optimismul în privinţa diagnosticului.

În loc să se reîntoarcă în centrul supraaglomerat al capitalei, Nicholas îndreptă maşina spre nord-vest, ocolind oraşul, Pe canapeaua din spate a Nissan-ului se afla *Iss-hogai*, sabia lui de samurai, aşezată cuminte în cutia de lemn. Prezenţa ei era pentru Nicholas o continuă povară.

Trecură pe lângă locul în preajma căruia avusese loc cununia lui Sato, unde Akiko şi-a descoperit faţa pentru prima dată, unde Yukio se reîntorsese din lumea cealaltă. Lumina soarelui transformase oglinda lacului în aur şi sticlă transparentă. Dinspre locul de revărsare al pârâiaşului în bazinul lacului se ridicau bâtlanii, penajul lor alb suprapunându-se plăcut pe fundalul albăstrui al cerului.

— Ce loc minunat! exclamă Justine.

Dar Nicholas rămase tăcut.

În faţa porţilor casei lui Itami opri maşina şi coborâră amândoi. El dorise să parcurgă o bucată de drum pe jos. Îi părea că mijloacele tehnicii moderne nu au ce căuta aici; avea sentimentul că maşina lui ar deranja nespus natura.

Coborâră împreună pe drumul pietruit. Justine îl ţinea uşor de mâna stângă.

— Ce-ţi mai fac degetele! îl întrebă ea.

— Mai bine, îi răspunse el. Aşa îi răspundea mereu la această întrebare.

— Ai început să le simţi?

— Sunt mai bine, repetă el cu blândeţe. Mai mult nu pot spune.

Justine se uită la el, întrebându-se cât timp îi va trebui lui să-şi regăsească tihna spirituală.

Trecură pe lângă un bazin de apă, săpat în forma unei monezi străvechi, pietruit pe fund şi de jur-împrejur. În dreptul fiecărui punct cardinal se afla încrustată câte o ideogramă: foc; ploaie; piatră; nor.

Justine vru să se apropie de bazin, aşa că ieşiră de pe aleea pietruită. Puţul de piatră cu ghizduri pătrate aflat în mijlocul bazinului gol era plin cu apă, iar pe marginea lui se găsea un polonic cu mânerul din bambus.

— Mi-e sete, spuse ea, iar Nicholas scoase un polonic de

apă şi băură amândoi.

Apa era rece şi plăcută la gust. Reîntorcându-se să aşeze polonicul pe ghizdul fântânii, Nicholas observă o ideogramă pe fundul acesteia; *michi,* în japoneză înseamnă potecă, dar şi călătorie.

Ca prin minune, casa nu suferise stricăciuni vizibile în urma cutremurului. Un perete exterior de pe latura sudică se prăbuşise, iar câţiva copaci dimprejur se rupseseră. Însă nimic mai mult.

Cea mai mare parte a casei rămăsese întreagă, însă nu mai era totuşi aceeaşi. Fără Itami şi fără alaiul ei de servitori, casa părea chiar pustie. Murise la o zi şi jumătate după internarea lui Nicholas în spital. Înmormântarea a avut loc două zile mai târziu, iar nepotul se vindecase suficient pentru a o putea însoţi pe ultimul drum. Potrivit dorinţei ei, fusese înmormântată lângă cavoul lui Cheong şi al colonelului Linnear.

Moartea ei nu fusese chinuitoare, după cum îi spusese lui Nicholas doctorul cu părul alb. Acesta o îngrijise mai mult de o lună.

— Acuşi era vie, spusese doctorul, acuşi a murit.

Nicholas mulţumea zeilor măcar pentru atât.

Justine îl observa atentă pe când colindau prin casă. De când pusese piciorul jos din maşină era schimbat. Îşi dăduse seama înainte de a-l lua de mână, privindu-i profilul puternic conturat, în timp ce porniseră spre casă, pe pietrişul aleii.

În cămăruţa destinată exclusiv ceremoniei *chano-yu,* Nicholas îngenunche. Se încruntă de durerea unui junghi ce-l înţepa în umăr. Apoi, printr-un procedeu misterios pentru Justine, îl înlătură şi se însenină la faţă.

Îngenunche şi ea alături de el, aplecându-şi puţin capul pentru a cuprinde cu ochii ei curioşi o porţiune mai mare din grădină, decât lăsa paravanul să se vadă.

— De ce este aşa? întrebă ea. Afară e un peisaj frumos, de ce-l acoperă paravanul?

Dar, chiar, după ce primi explicaţia, nu era încă sigură că

a înţeles. „Dacă ai o grădină alături, se străduia Justine să-şi rezolve nedumerirea, de ce să nu te bucuri de ea?”

— M-am întâlnit de câteva ori cu Nangi, spuse el dus pe gânduri. Insistă să mai rămânem în Japonia. Sunt atâtea treburi de rezolvat. Întoarse capul spre ea. Ţi-ar conveni o lună sau şase săptămâni? Odată ce te-ai obişnuit, Tokyo nu e un oraş tocmai rău.

— Nu mă deranjează, răspunse ea, tot cu ochii asupra lui.

Pe faţa lui Nicholas se citea melancolia, precum şi calmul specific flăcăilor întorşi acasă după o zi grea, la adăpostul sigur al căminului părintesc.

— Ei bine, să ştii că, de fapt, dorinţa lui ar fi să ne vadă stabiliţi aici. Dar eu i-am spus că nu se poate.

— De ce i-ai spus aşa?

El se întoarse repede spre ea:

— De ce? Păi nu se poate! Ţie nu ţi-ar plăcea. Ai duce dorul New York-ului. Şi al noii slujbe.

— M-ar deranja mai mult dacă ne-am reîntoarce în America şi te-aş vedea ducând dorul Japoniei. În plus, cred că aş putea aranja cu Rick să deschidă o sucursală în Tokyo. Îl încântă metodele de reclamă ale japonezilor şi n-ar fi greu să-l conving.

— Nu vreau să rămânem aici. Pe deasupra, unde vom locui?

Ea îi zâmbi.

— De ce nu aici?

— O, nu, se grăbi el. Prea mulţi strigoi umblă pe aici. Trecutul e peste tot, atârnă în colţurile pereţilor ca plasele de păianjeni.

— Mie îmi place aici, se însufleţi ea. Şi regret că ţie nu-ţi place.

Pe drumul de întoarcere, se opriră pe malul lacului. Păsările ciripeau vesele, iar aerul era plin de prospeţime.

Justine se desprinse uşor de sub mâna lui rănită.

— De ce nu zâmbeşti, Nick? Săptămâni la rând ţi-a tunat şi fulgerat întruna. Mă îngrijorează să te ştiu aşa.

Nicholas îşi întinse mâinile, cu palmele în sus.

— Mă uit la ele, Justine şi mă întreb la ce sunt bune, afară

de a aduce suferinţă şi moarte.

Îl luă de mână.

— Dar sunt mâini gingaşe, totodată, Nick. Mă dezmiardă şi eu mă topesc la mângâierea lor.

El îşi scutură capul.

— Nu-i suficient. Nu pot să nu mă gândesc că au făcut ceea ce au făcut. N-am vrut să omor. Glasul îi tremură. Nu-mi vine să cred că am fost în stare de aşa ceva.

— Tu n-ai urmărit crima cu intenţie, Nick. Întotdeauna tu ai ucis în legitimă apărare.

— Dar la antrenamente am avut în vedere uciderea, mai întâi la *bujutsu,* apoi la *ninjutsu.* De ce?

Ochii lui erau întrebători şi autoacuzatori.

— Ce răspuns crezi că te-ar mulţumi?

— Tocmai asta e, strigă el torturat în sine. Nu ştiu!

— Asta pentru că, zic eu, *nu există* răspuns.

Nicholas îşi lăsă capul în jos şi spuse cu glas înăbuşit:

— Prin urmare, nu există răspuns că mi-am mutilat prietenul.

— O, Nick, răspunse ea apăsându-şi buzele pe obrazul lui. Lew nu te condamnă, fii convins. De ce te-ai condamna atunci singur?

— Pentru că, dacă nu eram eu, ar fi avut amândouă mâinile întregi, ca tot omul.

— Ba nu! Fără tine ar fi murit până acum! Şi nici nu ar fi aflat cine a ucis-o pe Angela Didion, obsesia lui.

Pe timpul operaţiei lui Croacker în sala de aşteptare, Nicholas o pusese la curent pe Justine cu toate amănuntele.

Cu un strigăt scurt, Nicholas se desprinse din îmbrăţişarea ei. Înconjură maşina, se aplecă pe unul din geamurile din spate şi scoase *dai-katana.*

Se întoarse spre Justine şi o sărută înflăcărat.

— Mă întorc imediat. Aşteaptă-mă aici. Ascultă cântecul păsărilor, priveşte cum trece soarele prin frunziş.

Se depărtă de ea şi urcă pe colină, coborând apoi spre malul lacului. Apa strălucea, jucând sub lumina ce cădea peste valurile mărunte. La picioarele lui, undele îi udau

şosetele. Se simţea bine şi înaintă în apă până la brâu, fără să-i pese de îmbrăcăminte.

În gât simţea un nod cât o piatră de moară. *Iss-hogai* o primise cadou de la tatăl său, colonelul, în momentul când îşi luase majoratul.

Atunci păşise din copilărie în maturitate, iar acum urma să facă alt pas. Era pregătit să-l facă; pregătit din toate punctele de vedere. Deşi era conştient că va simţi durerea. Nu o durere asemănătoare cu cea faţă de prietenul său, însă va fi destul de supărătoare.

— Mulţumesc, tată! rosti el ridicând *dai-katana* cât putu de sus deasupra capului în mâna sănătoasă şi aruncând-o cu putere cât mai spre mijlocul lacului.

Sabia atinse oglinda lacului, fără să împroaşte apa în lături. Fără urmă de zgomot, dispăru în adâncuri.

Nicholas întârzie după aceea îndelung în apa rece, simţindu-i împrejur clipoceala înviorătoare. Inspiră profund; auzi chemarea păsărilor venindu-i din spate. Zări doi bâtlani albi ca zăpada înălţându-se de pe suprafaţa apei spre cerul azuriu. Le urmări zborul până se pierdură în înalturi.

Simţi cum îl cuprinde uşurarea, asemeni unei brize proaspete la capătul unei zile umede de vară. Sosise vremea să atârne în cui jucăriile ucigaşe care îi dominaseră viaţa o vreme atât de îndelungată. Sosise timpul să se îngrijească mai îndeaproape de propria-i viaţă.

Într-un târziu făcu stânga împrejur şi porni din greu spre mal. Imediat după colină, Justine îl aştepta. Văzând-o, inima îi tresăltă de bucurie.

Îndreptându-se spre ea, se gândi că în definitiv avea dreptate, după cum şi Nangi avusese dreptate. Japonia era căminul lui. Chiar voia s-o părăsească acum?

Simţea pentru prima dată forţa reală a calmului de care fusese cuprins în camera destinată ceremoniei *chano-yu*. Acolo îşi simţise cu adevărat sufletul tihnit. Îşi amintea cum privise luna, ceremonial numit de japonezi *tsukimi*, precum şi sărbătorirea în acea cameră a schimbării anului, când se serveau tradiţionalele *mochi*, plăcintele cu orez; tot aici îşi imagina *hanami*, sărbătoarea de aprilie când cad petalele

florilor de cireş, amintind tuturor cum este viaţa: perfectă şi trecătoare. Sakura, floarea de cireş, era la urma-urmei la fel de trecătoare ca viaţa omului.

În casa mătuşii Itami – casa lui, după cum şi-ar fi dorit – viaţa Japoniei moderne încă nu pătrunsese. Spiritul feudal încă hălăduia aici, mândru, splendid şi veşnic învingător. Tot aici trăiau onoarea, precum şi vitejia.

Luând-o pe Justine de mână, Nicholas se gândi că acesta este locul cel mai potrivit pentru a o învăţa ce era viaţa.

SFÂRŞIT

GLOSAR.

A

aikido – *ai* – armonie; *ki* – energie; *do* – cale, metodă, înţelepciune. Disciplină în cadrul artelor marţiale, bazată pe auto-apărare.

aisha-seinshin – devotament faţă de firmă din partea angajatului.

aka-i-ninjutsu – literal, ninjutsu – roşu. Folosit în sens apreciativ.

akuma – spirit al Răului; diavol.

akuryo – mască folosită de luptători sau războinici, având chip de demon. A se vedea *mepo.*

ama-gasa – umbrelă.

anata – formă de politeţe, echivalentă cu dumneavoastră, folosită de femei.

ate – lovitură folosită în *aikido.*

atemi – lovitură de atac în *aikido.*

B

baishun – literal, vânzarea primăverii; prostituţie.

Bokken – sabie de lemn pentru antrenament, folosită în *kenjutsu.*

bonbori – lanterne de hârtie, folosite la tradiţionalul hanami.

Boryokudan – bandă criminală ce foloseşte metode ilegale. Membrii săi sunt repudiaţi de *yakuza*, care respectă anumite coduri de onoare.

bujutsu – nume generic pentru toate artele marţiale japoneze.

bushido – codul samuraiului, de la care nu se făceau abateri.

C

chan – sufix al substantivelor în limba japoneză, indicând

o anumită apropiere sentimentală sau dragoste.

chano-yu – ceremonia ceaiului.

cho – district dintr-un cartier orăşenesc.

chome – o parte dintr-un *cho.*

chunin – şef de grupă dintr-o şcoală *ninja* sau şef de clan.

D

dai-katana – cea mai lungă sabie de samurai; în general, sabie lungă.

daikon – ridiche albă.

daimyo – conducător de caste feudal.

dan – grad de măsurare a cunoştinţelor în artele marţiale, sau cel mai înalt grad de pregătire în *aikido.*

denka no hoto – numele savant al săbiei, *dai-katana*.

dohyo – ringul de confruntare în luptele sumo.

dojo – clădirea şcolii de arte marţiale.

domo-arigato – mulţumesc foarte mult.

doshi gatai – disperat.

E

ekika – în luptele corp la corp, lovitură aplicată puţin mai jos de subsuori.

F

feng-shui – în dialectul chinez din Canton, cititor în semnele elementelor vieţii: pământ, aer, foc, apă.

fusuma – uşă-panou din casele japoneze, ce se deschide prin alunecare laterală.

futon – un fel de saltea de dormit, folosită şi ca scaun.

Fuyajo – literal: „Castelul ce nu cunoaşte noaptea”; folosit pentru a denumi casa unei geisha; a se vedea *geisha* şi *Yoshiwara.*

G

gaijin – străin.

gakubatsu – diferenţierea dintre elevi cu grade de pregătire diferită, sau dintre elev şi profesor; se extinde şi în lumea afacerilor.

geisha – gheişă, femeie specializată în arta distrării bărbaţilor.

genin – agent *ninja* din cadrul unei şcoli sau al unui clan.

geta – papuci de lemn, saboţi.

getsumei no michi – literal: „calea luminată de lună”; nivel al conştiinţei aflat între conştient şi subconştient.

gi – costumul purtat la antrenamente sau la întreceri de arte marţiale.

giri – simţul datoriei, mai ales al datoriei morale.

goho-no-kamae – poziţie de bază la începutul luptelor cu arme albe. A se vedea *manrikigusari.*

gunsen – evantai de luptă, de obicei confecţionat din otel.

H

h’eung yau – literal: „unsoare parfumată”; în dialectul din Canton, mită.

hachimaki – bucată de pânza înfăşură pe fruntea unui luptător.

haha – mamă.

hai – da.

haiku – poezie specific japoneză din şaptesprezece silabe, în care se caută maximum de conţinut şi emoţie în minimum de spaţiu.

hakama – bluză neagră purtată de *sensei* în anumite arte marţiale, parte componentă a unui *gi*.

hanami – sărbătoare în care se admiră florile de cireş timp de trei zile.

Hang-Seng – bursa din Hong Kong.

hara – a fi plin de sine, a avea forţă spirituală; tărie interioară; prin urmare, a-ţi atrage respectul. Foarte

apreciată de japonezi, *hara* îşi are sediul în plexul inferior.

haragei – în artele marţiale, un fel de al şaselea simţ.

hera-mochi – literal: „cea care are dreptul să folosească lingura pentru orez”; stăpâna gospodăriei; mamă.

hinin – ultima castă din ierarhia societăţii japoneze; potrivit tradiţiei, familiile ninja au fost iniţial hinin.

hiragana – limba de bază japoneză, bazată pe patruzeci şi opt de silabe fonetice, adoptate din chineza cultă.

hito-washi – „vulturul omenesc”, un fel de zmeu cu care poate zbura omul, pe care un ninja trebuie să ştie să-l construiască.

I

iai – arta de a scoate arma, în special katana, tăind imediat. Poate porni şi dintr-o poziţie aparent nepregătită.

ichi – literal: „poziţie”, derivaţie din *kiai*; strigăt puternic, cu scopul de a influenţa intenţia sau acţiunea duşmanului.

ichomage – coafură tradiţională complicată, purtată de campionii *sumo.*

Ikagadesuka – formulă de salut, cuprinzând şi întrebarea: „ce mai faci?”

ikebana – arta aranjamentului floral.

irimi – variante ale loviturilor *jo-waza*, provenind din *aikido.*

Iss-hogai – literal: „pentru viaţă”, nume de sabie.

iteki – barbar; termen peiorativ.

J

jaho – magie, vrăjitorie.

janomegasa – umbrelă din pergament de orez.

Jinno Shotoki – una din principalele cărţi de învăţătură ale religiei shintoiste; a fost scrisă în 1339 de Chikafusa Kitabatake.

jit suryoko – forţe supraomeneşti. A se vedea *akuma.*

Jitsu – umplere, cum ar fi umplerea plămânilor cu aer.

jo-waza – artă marţială înrudită cu *aikido.*

jonin – şef de şcoală ninja sau de clan.

joss – cuvânt chinezesc folosit pentru noroc sau soartă; înrudit cu *karma.* Tot *joss* mai înseamnă şi tămâie.

juka – organ meridian din medicina tradiţională orientală, aflat sub nivelul urechilor. A se vedea *kyu-kon.*

juku – grup de instructori de elită, care se ocupă cu perfecţionarea celor mai buni elevi.

junsuisei – puritatea hotărârii.

K

K'ai ho – ideogramă în chineza cultă însemnând deschidere, ocazie, spion. Termen folosit de Sun Tzu în tratatul său *Arta Războiului.*

kabuki – gen de teatru specific japonez, foarte rafinat, folosind actori mascaţi.

kamae – una dintre poziţiile iniţiale în lupta cu arme albe sau cu lanţul. A se vedea *manrikigusari.*

kami – spirit, duh; al strămoşilor sau în general.

kamikaze – literal: „vânt divin". Sacrificiu suprem în război, în slujba împăratului.

kamiza – locul cel mai favorabil pentru urmărirea luptelor *aikido*; loc de onoare rezervat *sensei*-ului.

kamuro – fată la dispoziţia gheişelor.

kan – putere acordată de împărat funcţionarilor săi. Se trage din cuvântul chinezesc ce înseamnă „casa guvernatorului oraşului".

Kan-aku na ninjutsu – literal: „ninja neagră". Termen folosit în sens rău; cea mai condamnabilă ramură a sa este *Kuji-kiri.*

kanji – limba japoneză scrisă.

kanmin ittai – asociaţie de control din cadrul unui *zaibatsu.*

kanryodo – cunoştinţele samuraiului-funcţionar; arta marţială exclusiv a mintii.

kansu – scrin, comodă.

kanzashi – agrafe lungi de păr, confecţionate de obicei din lemn, fildeş sau carapace de broască ţestoasă; în general fac parte dintr-un set de ustensile folosite la coafura femeilor. A se vedea *kushi*.

karma – soartă, destin.

karyukai – literal: „lumea florii şi a sălciei”. A se vedea *Yoshiwara*.

katana – sabie de samurai.

kataribe – specialişti în memorarea limbii japoneze, utilizaţi înainte de apariţia scrisului în Japonia (înainte de sec. V d.C.)

katsu – reanimare profundă; înviorare; revigorare;

keibatsu – apropierea dintre rude sau înrudirea prin căsătorie.

keiretsu – o uniune de companii industriale.

kempeitai – la ora actuală, poliţia militară; în timpul celui de-al doilea război mondial, poliţia secretă.

ken – unitate de măsură folosită în construcţii, având circa doi metri.

kendo – arta de a mânui sabia; a se vedea *kenjutsu.*

ki – energie interioară, cerută în toate artele marţiale.

kiai – strigăt menit să surprindă şi să înfricoşeze duşmanul.

kin-yu-keiretsu – relaţii financiare; baza keiretsu-ului.

kisan – nimereală, noroc.

kite – lovitură cu muchia palmei sau cu degetele împreunate.

kobudera – formă de magie răufăcătoare folosită în kuji-kiri.

koban – post de telefon cuplat direct cu poliţia.

Kodomo-gunjin – literal: „soldăţel”. Diminutiv de alintare.

kobun – companie; o parte dintr-un *keiretsu*.

kogen – ţinuturile muntoase ale Japoniei.

kokuhisho – un sindrom ce se manifestă prin înnegrirea pielii la femei, în urma folosirii cremei pe bază de negru de fum.

kokyu suru – poziţie de atac în unele arte marţiale; a respira.

komuso – călugăr pelerin; aceeaşi ideogramă se află în centrul emblemei luptătorilor *kuji-kiri ninja*.

konzern – diviziune a unui *keiretsu*, desfiinţată de industrializarea modernă.

Koppo – arta ruperii oaselor.

ku – mai multe cartiere, o mare suprafaţă dintr-un oraş.

kuji-kiri – literal: „tăierea cu nouă mâini”; o formă de ninjutsu negru. A se vedea *kan-aku na ninjutsu.*

kushi – pieptene tradiţional de prins părul, folosit în general cu un întreg set de alte ustensile; a se vedea *kanzashi*.

kyo – golire, ca la golirea plămânilor în expiraţie.

kyomu – gol, nimic, goliciune, lipsă.

Kyodobatsu – apropierea dintre doi oameni născuţi în acelaşi cartier, prefectură sau oraş.

Kyoiku mama – mamă care se ocupă de educaţia şcolară a copilului său.

kyudo – gen de artă marţială.

kyukon – cele nouă meridiane ale organismului omenesc.

kyusho – punct vital.

M

mabiki – procesul de epurare prin care se elimină persoanele indezirabile.

maho-zukai – vrăjitor.

makiotoshi – mişcare de luptă, în care se urmăreşte încolăcirea lanţului pe după gâtul adversarului. A se vedea *manriki-gusari.*

manrikigusari – literal: „lanţul cu puterea a o mie de oameni”. Luptă cu lanţul cu bile la capete.

mempo – mască metalică de luptător, cu vizor articulat.

menju fukuhai – literal: „întoarcerea în stomac”. Jargon folosit de funcţionari la adresa celor care răstălmăceau forţele de ocupaţie, după ce le aprobaseră mai întâi în faţa acestora.

michi – drum; călătorie; datorie; necunoscut; străin.
mie – poză colorată de actori în *kabuki.*
miira – mamă.
miko – vrăjitoare; fecioară în slujba unui templu.
mochi – plăcinte cu orez servite cu ocazia Anului Nou.
montsuki – parte componentă a echipamentului luptătorului de *sumo.*
muhon-nin – trădător.
musubinawa – şuviţă împletită din păr de femeie, având lungimea de opt metri. A se vedea *rekugu.*

N

naga-hibachi – un fel de sobă.
nariyuki no matsu – a aştepta răsturnarea situaţiei; a avea răbdare.
nekode – gheare de oţel ce se aplică pe degete; a se vedea *rokugu.*
netsuke – catarame de fildeş sau lemn pentru încuiat *inro*, o cutiuţă prinsă la brâu peste kimono, în loc de buzunare.
ninja – literal: „pe furiş”. Asasin japonez.
ninjutsu – un câmp larg de arte marţiale studiate de *ninja*.
Noh – dramă specifică în teatrul japonez.

O

obă-chama – bunică.
Oba – mamă.
obi – brâu lat de mătase, pentru încins kimonoul.
ochugen – cadouri oferite la jumătatea anului, mai ales în afaceri.
ogawa-no-jutsu – artă secretă de a anihila otrăvurile din organism, cunoscută de ninja.
ogi – evantai.
oiran – gheişă experimentată. Gheişele au trei ranguri,

dintre care *tayu-oiran* este cel mai înalt.

Okagesamade – răspuns la întrebarea-salut Ikaga-desuka, echivalent cu „Mulţumesc, bine”.

omae – formă de adresare către persoana a doua, folosită de bărbaţi.

omoya – literal; „casa-mamă”. Partea centrală a casei japoneze, destinată numai membrilor de familie.

oseibo – cadoul de sfârşit de an, mai ales în afaceri. Pentru occidentali ar putea părea o primă, însă aceste cadouri provin din dobânzile anuale obţinute de pe urma obligaţiilor.

oshi – în luptele sumo, procedeu de împingere cu tot corpul.

oyabun – şeful unei familii yakuza; boss.

ozeki – campion de sumo.

P

pachinko – joc cu mingea, asemănător baschetului.

Q

quai loh – străin, în dialectul din Canton.

R

riakon – han de ţară, în Japonia.

rinkiohen – adaptabilitate.

ritsurei – în *aikido*, ritualul subalternilor de a se înclina în *dojo* în faţa *sensei*-ului.

rokugu – cele şase lucruri luate la drum de către ninja.

ronin – literal: „omul viiturilor”. În timpurile feudalismului, samurai fără stăpân; astăzi este folosit la adresa miniştrilor retraşi din viaţa birocratică, fără a se angaja în vreo afacere.

rotenburo – baie fierbinte în aer liber.

ryochi – regiunea peste care îşi exercită drepturile un stăpân feudal. A se vedea daimyo.

ryu – şcoală de arte marţiale.

S

saika tanden – în antrenamentele artelor marţiale, stare de nemişcare concentrată, când luptătorul este pregătit pentru orice.

saiminjutsu – o formă secretă de arte marţiale practicată de anumiţi *ninja*, bazându-se pe hipnoză.

sake – rachiu de orez; băutură specific japoneză. Se bea rece sau caldă.

sakkatsu jizai – libertatea de a ucide sau de a vindeca.

sakura – floarea de cireş, simbolul naţional al Japoniei.

samisen – instrument tradiţional cu coarde.

samurai – războinic din perioada feudală. Clasa samurailor era singura căreia i se permitea purtatul săbiilor în public.

san – sufix de politeţe, echivalent cu „domnul” sau „doamna”.

San Ho Hiu – Asociaţia celor Trei Armonii. Numele tradiţional al Triadelor.

sanchöme – arie dintr-un district orăşenesc.

sankinkotaiseido – pelerinaj anual al unui daymio feudal în capitala ţării, locul de domnie al şogunului.

sashimi – peşte proaspăt tăiat în felii.

sashimono – drapel de luptă feudal.

seikotsu – înviorare, reanimare.

seisan fukko setsu – teoria reconstrucţiei economice prin producţie industrială.

sempai – în afaceri, protector mai vârstnic.

sennin – adept *ninja; sensei.*

sensei – *maestru*; în general se referă la artele marţiale, însă are şi o folosire mai extinsă.

seppuku – sinucidere rituală. Tradiţia acorda de fapt numai samurailor dreptul la asemenea ritual.

shiken jigoku – examene deosebit de grele, pe parcursul anului sau la admiterea în şcoală.

shimpu – vânturile divine care în 1274 şi 1281 au scufundat flota mongolă care încerca să invadeze Japonia. În jargonul din timpul celui de-al doilea război mondial, *shimpu* erau denumiţi şoferii de taxiuri foarte grăbiţi la volan.

shinki kiitsu – unitatea de spirit, minte şi corp care stă la baza tuturor artelor marţiale.

shinzo – gheişă ucenică.

shitahara – perceperea conştientă a forţelor localizate în plexul inferior, pe parcursul antrenamentelor în artele marţiale.

shitamachi – centrul comercial din Tokyo.

shogun – conducătorul suprem de armată în Japonia feudală.

shogi – paravan transparent folosit ca uşă sau la despărţirea camerelor.

shomen uchi – în *aikido*, lovitură la cap.

shunga – stampe cu subiect erotic. A se vedea *ukiyo-e*.

shuriken – lame metalice ascuţite având diferite forme, folosite în luptă de către *ninja*, prin aruncare.

So desu – mulţumesc.

soba – tăiţei.

sobi – frumuseţe sublimă.

someiyoshino – floare de cireş timpuriu. A se vedea *hanami* şi *sakura.*

sotomawari – literal: „mersul împrejur”. În viaţa birocratică, o serie de avansări şi numiri în funcţii, care lansează pe cineva în rândul elitei.

sumai – luptele *sumo.*

sushi – peşte cu orez şi hrean.

sumo – lupte tradiţionale japoneze; luptători de acest gen.

suwari waza – lovitură cu latul palmei.

T

Tai Chi Chuan – ramură din cadrul artelor marţiale care

dezvoltă echilibrul, controlul muscular şi concentrarea.

tai-pan – conducătorul mai multor case comerciale din Hong Kong.

tambo – lovitură puternică aplicată cu sabia. Vezi *ken-jutsu* şi *bokken*.

tanden – centrul de control din creier care se ocupă cu reflexele.

tatami – podeaua din bambus a unei camere japoneze. Tot *tatami* este şi unitatea de măsură pentru suprafaţa unei camere.

tayu – cel mai înalt nivel la care poate ajunge gheişa.

Tenchi – literal: „Cer şi Pământ”.

tenno no kanri – literal: „împuterniciţii împăratului”. Denumirea actualului funcţionar japonez.

tobi ashi – săritură înaltă, din care se pot aplica lovituri.

tokonama – nişă la înălţime într-un perete, în faţa căreia se fac rugăciuni.

tonkatsu – coteţ de porc.

torii – poartă tradiţională la intrarea într-un templu shintoist. E construită din lemn şi vopsită în roşu aprins.

tsuchigumo – literal: „liliacul din grindă”. Tehnică a unui ninja de a sta neobservat, agăţat de tavan.

tsuka kaikaku setsut – controlul inflaţiei prin sprijinirea industriei uşoare în dauna celei grele.

tsuki – în luptele *sumo*, împingerea cu mâinile.

tsukimi – ritualul contemplării lunii.

Tsunokakushi – literal: „ascunzătoarea coarnelor”. Pălărie albă tradiţională, purtată de mirese la ceremonia religioasă. Borurile largi ascund, după cum a ieşit gluma, defectele miresei.

tsusho daiichi-shugi – lozincă birocratică însemnând „supremaţia comerţului”.

U

uchitake – bambus gol pe dinăuntru, lung de trei metri. Vezi *roguku*.

ukiyo-e – gravuri pe lemn, executate pentru gusturile clasei negustoreşti din Japonia secolului XIX.

W

wa – aură personală, magnetism. Un *wa* puternic arată armonie interioară.

wakizashi – sabia scurtă a samuraiului; una din întrebuinţările acesteia este *seppuku*.

watashi no musuko – „fiul meu” folosit în chip de alintare.

Wu-shing – termen din chineza cultivată desemnând o serie de ritualuri de pedeapsă prin mutilare.

Y

yakitori – carne marinată în sos dulce pe bază de soia, friptă la grătar cu legume proaspete.

yakuza – Mafia criminală japoneză, împărţită în clanuri, care respectă un cod al onoarei la fel de strict ca şi *bushido.* Vezi *giri.*

yamabushi – adepţi ai sectei religioase Shugendo, pelerini sau nomazi, penitenţi; sunt localizaţi mai ales pe lângă muntele Omine din prefectura Nara.

yamato-dama-shii – nesupunerea spiritului japonez.

Yami Doko – literal: „Zmeul de hârtie din întuneric”. Numele unui castel.

yokozuna – mare campion *sumo.*

yonkyo – tehnică de imobilizare în *aikido.*

yori – agăţare, priză în luptele *sumo.*

yoshitanrei – frumuseţe exterioară.

Yoshiwara – literal: „câmpul trestiilor” sau, „câmpul fericirii”. Cartier din vechiul Tokyo rezervat plăcerilor trupeşti: conform tradiţiei, aşa era numită şi casa gheişelor.

Z

zaibatsu – nume generic pentru conglomeratul de companii industriale aflate sub conducerea unor familii, în

perioada premergătoare celui de-al doilea război mondial.

zarei – salutul din poziţia şezând, folosit în *aikido.*

ERIC VAN LUSTBADER.

S-a născut, a crescut şi a studiat în Greenivich Village. A absolvit Columbia College în anul 1968, specializându-se în sociologie. Încă din timpul acestei facultăţi şi-a întemeiat propria companie independentă de înregistrări muzicale, ceea ce l-a implicat vreme de cincisprezece ani în industria de divertisment. Implicarea a inclus totodată şi lucrul în domeniul ziaristicii, al marketingului, al descoperirii de noi talente ale graficii, al publicităţii. A lucrat pentru revista Cash Box, pentru companiile Elektra Records, CBC Records, Dick James Musik, USA şi a conceput şi realizat un scenariu TV despre vedeta rock Elton John, pentru postul de televiziune, NBC, rubrica „Ştiri nocturne”.

Din 1979, Lustbader şi-a dedicat scrisului întregul timp disponibil. Este autorul unor alte trei romane publicate anterior, care au reprezentat mari succese internaţionale: Ninja, Sirenele şi Inimă neagră.

Locuieşte la New York sau la Southampton, împreună cu soţia sa, Victoria Schochet Lustbader, reporter-ziarist.

EDITURA ELIT

ERIC
VAN LUSTBADER

INIMA DRAGONULUI

Continuarea romanului "Ninja", apărut la editura Elit Comentator, "Inima Dragonului", îşi dsfăşoară acţiunea în SUA şi Japonia.
Lupta între concernele gigantice producătoare de calculatoare, lumea băncilor din Hong Kong şi China, şi o splendidă, ciudată şi tragică poveste de dragoste, iată temele romanului.

Ce-şi poate dori mai mult cititorul?

6500 LEI